MEDUSA
ÖLÜ
KUMLARI
MARAL ATMACA

MARAL ATMACA

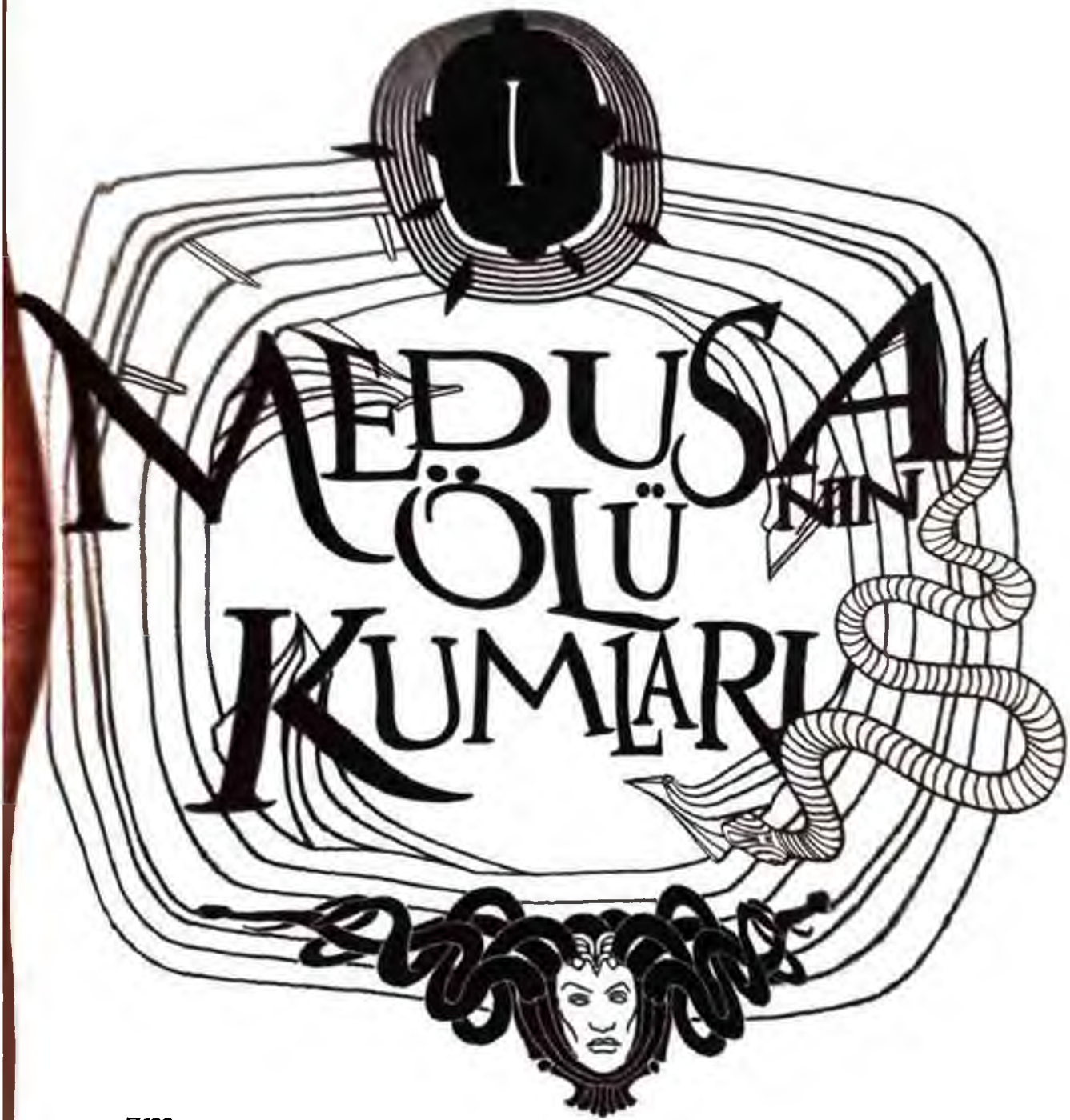

zm

İLLÜSTRASYON
EKİN S. KOCH

Duzenleme
Ny.Ozlem

MEDUSANIN ÖLÜ KUMLARI - I

Yazar: Maral Armacı
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Bilge Naz Arıcan
Düzelti: Zeynep Karadeniz
Kapak İllüstrasyon: Ekin S. Koch
Cilt İllüstrasyon: Ekin S. Koch

1. Baskı: Mart, 2024

ISBN: 978-625-6476-83-7

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, Maral Armacı
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

MEDUSA'NIN ÖLÜ KUMLARI

MARAL ATMACA

Kitap Kurdu

EPHESUS

1. BÖLÜM

MÜHÜR VE KALKAN

"İnsanları kandırmakta ustalaşan biri, bir süre sonra kendi yalanlarına inanmaya başlar. Kendimi inandırdığım kadar kimseyi inandırmadım o süslü yalanlara."

Elzem Akay

Günlüğümün kapağını kapatırken iç çekerek kalemi bir kenara bıraktım. Her sayfasında hayal gücümün izleri olan bu defterin her bir yaprağında geçmişimden bir anı vardı. Yazmak bana iyi geliyordu, kimseye anlatamadıklarımı boş sayfalara döküyordum. Kalbimin kirli mürekkebi temiz sayfalara aktıkça kendimden bir parçayı daha kurtarıyordum. Belki de günlüğümün dilsiz sayfalarında bir parçamı öldürüyordum, emin değilim. Tuttuğum günlüklerin sonuna geldiğimde onu saklamak yerine artık yakıyordum. Son sayfaya geldiğimde yanmalıydı, kimse görmeden hepsi küle dönmeliydi. Artık son sayfaya geldiğime göre bu günlüğü de yakabilirdim.

"Öğretmenim?" Öğrencilerimden birinin sesiyle elimdeki günlüğü masanın üzerinde duran çantama koydum. Başımı kaldırdığımda, şikâyet etmede uzman olan Mahir, "Öğretmenim," dedi bir kez daha. Eliyle diğer sıralardaki arkadaşlarını gösterdi. "Onların çıkardığı sesler yüzünden resmime odaklanamıyorum." Resim yapmaktan nefret ettiği için her zaman bu bahaneye sığınıyordu.

Nasıl bir çocuk resim yapmaktan hoşlanmaz ki?

"Onları duymazdan gelip bana bir ağaç çizebilir misin, Mahir?" Vefat eden annesi ressam olduğu için babası yüzünden annesini hatırlatan her şeyden uzak duruyordu.

Sınıftaki çocuklar fazlasıyla gürültücü ve yaramazken onları nasıl disiplin altına alacağımı bilmiyordum. Eğitimci olarak çalışmaya başlayalı bir yıla yakın olmuştu. Tıpkı onlar gibi benim de okul hayatım bu yıl başlamıştı. Altı ve yedi yaşlarındaki çocuklardan oluşan bu yirmi kişilik

grup benim sınıfımdı. Okul hayatına ilk adımlarını attıkları bu dönemde ilk öğretmenleri bendim. Tıpkı her birinin benim ilk öğrencilerim olduğu gibi. Fazla gürültü çıkarmalarını saymazsak şu ana kadar gayet iyi gidiyorduk. Harf kitapçığındaki tüm harfleri geride bırakmıştık. Birkaçını saymazsam çoğu gerçekten azimliydi. Son dersimizde resim yaparken sırasında uyuyan iki afacan, tebessüm etmemi sağladı.

En azından artık okula geldiklerinde, *anne*, diye ağlamıyorlardı. Yarın karnelerini alacakları için çok heyecanlılardı ama ben biraz buruktum. Onları özleyecektim. Burası evdeki kaostan kurtulduğum cennetimdi.

"Olmuyor!" En ön sıralardan birinde oturan Ceren, boya kalemini masaya vurup dudaklarını sarkıttı. "Öğretmenim, ben sıcak su resmi çizmek istiyorum ama olmuyor! Suyu çiziyorum ancak sıcağı çizemiyorum." Gülerek ayağa kalkıp beyaz tahtaya ilerledim ve bir musluktan akan suyu resmettim. Suyun etrafına buhar şeklinde kıvrımlı çizgiler çizerek ona döndüm. "Bu oldu mu?" Resim yapmaktan pek anlamasam da fena çizmemiştim.

"Hayır, öğretmenim." İtiraz ederek ofladı. "Ben yerin altından çıkan suyu çizmek istiyorum." O nasıl oluyordu? Bir çeşit dere falan mıydı bahsettiği?

Daha ben konuşamadan sol taraftaki Emine ona döndü. "Çeşmeden akan su sıcak, soğuk değil ki."

Arka sırada oturan Ferhat söze girdi: "Hava çok sıcak, musluktan nasıl soğuk su akıyor, öğretmenim?" Öğrenme aşamasında oldukları için hepsinin buna benzer çok fazla sorusu oluyordu.

"Topraktan kaynaklanıyor, çocuklar." Konuşmaya başladığımda hepsi susmuş, merakla beni dinliyordu. "Şu anda haziran ayının ortasındayız, değil mi? Yani yaz mevsimi. Toprak yaz gelene kadar kendini soğutmayı ancak başarıyor ve bu tüm kış boyunca sürüyor. O yüzden yeraltından evimizdeki musluklara gelen su kışın ılık, yazın ise soğuk oluyor."

Ne demek istediğimi anlamadıklarını görünce tebessüm ettim. "Toprağın kendini soğutma veya ısıtma işlemi altı ay sürüyor. Tüm yazın sıcaklığını, altı ay süren kış ancak soğutuyor. Kışın sahip olduğu soğuğu ise yazın altı ay içinde eritiyor. Bu kısır döngü sürekli kendini tekrarladığı için yazın soğuk, kışın ise ılık suyumuz oluyor. Her şey sahip olduğumuz toprağın mevsimlere uyum sağlamasıyla ortaya çıkıyor." Sustuğumda hepsi şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Yine söylediklerimin tek kelimesini anlamamışlardı.

Güleıek masama geçtim. "Buna pek kafa yormayın, ikinci sınıfta doğanın ilginç sırlarını zaten öğreneceğiz. Şimdi resimlerinizi bitirin."

"Öğretmenim, ben acıktım." Hiç doymuyorlardı ki.

"Berna, birazdan zil çalınca eve gideceksin. Evde annenin senin için güzel yemekler hazırladığına eminim."

"Hep meyve pişiriyor ama!"

"Sebze demek istedin sanırım."

"Benim annem bana köfte yapıyor, öğretmenim. Ben de ondan rica edeyim diyorum."

Her şeyi tersinden anlayan küçük öğrencim Pembe yine beni güldürmüştü. "Biri senin için bir şey yaptığında rica etmek yerine ona teşekkür etmelisin, tatlım."

Ferdi hemen bir arka sırasında oturan Veysel'e döndü. "Ders boyunca sıranın altından ayağıma tekme attığın için teşekkür ederim." Kastettiğim şey kesinlikle bu değildi. "Güzel bir şey yapıldığında teşekkür ederiz, Ferdi."

"Ama Veysel hiç güzel bir şey yapmıyor ki."

"Doğru söylüyor, sabah çantamın içine tükürdü."

"Benim parmağımı ısırdı."

"Bana da tavuk dedi, öğretmenim."

Sınıfta Veysel'in aleyhine şikâyetler çoğaldıkça yaptığı iyi bir şeymiş gibi sırıtan çocuğa baktım. "Arkadaşlarını rahatsız ettiğin için gülmek yerine onlardan özür dilemelisin, Veysel. Bu konuda seni tekrar uyarmak istemiyorum." Her öğrencim fazla haylazdı fakat bu çocuk haylazlığın bile dozunu kaçırıyordu.

Ayağa kalkarak her birine baktım. "Çocuklar, yarın saat on ikide konferans salonunda karnelerinizi vereceğim." Aslında bugün karnelerini almaları gerekiyordu ama çoğu öğrencinin ailesi çalışıyordu. Bu sadece benim sınıfım için değil, birçok sınıf için geçerliydi. Çocukların ilk karne heyecanında aileleri yanında olsun istemiştik. Öğretmenlerle konuşup aramızda anlaşınca okul müdürümüz bunu sorun etmemişti. Her ne kadar kural dışı olsa da karnelerini cuma yerine cumartesi günü verecektik. Böylece hafta sonu olduğu için aileleri onların yanında olabilecekti.

"Yaz tatilinde öğrendiklerinizi unutmamanız için her birinize aldığım eğitim setiyle çalışmayı ihmal etmeyin lütfen. Şimdi fazla gürültü çıkarmamak şartıyla hazırlanıp çıkabilirsiniz. Bu arada, arkadaşlarından hâlâ özür dilemedin, Veysel." Dudaklarını sarkıtan çocuk bugün üzdüğü her

arkadaşından özür dilerken ben de çantamı toplamaya başladım. Özür dilemediği takdirde bu sınıftan çıkamayacağını iyi biliyordu.

Son öğrencim de dışarı çıkana kadar sınıftan ayrılmadım. Bahçeye çıktığımda onlar ailelerine kavuşurken ben de her birini ailesine teslim edene kadar beklemiştim. Kaldırıma çıkıp yürürken çantamdaki telefonumdan gelen seslerle derin bir iç çektim. Kimin aradığını tahmin edebiliyorum. Bu yıl Ankara gerçekten çok sıcaktı. Bunaltıcı sıcaklardan hoşlanmıyordum. Arayan kişiyi gördüğümde sinirle inledim. Bu kız kötü haber vermek dışında beni asla aramazdı.

Derin bir nefes alıp baş belası bulduğum hizmetçinin telefonunu açtım. "Dur tahmin edeyim, Mara," dedim iğneleyici bir ifadeyle. "Annem yine ürkütücü bir şey mi yaptı?"

"Odasında deli gibi kahkaha atmak dışında mı?" diyen sesini duydum. "Hayır, efendim."

Arabama bindiğimde kulaklığımı takarak arabayı çalıştırdım. "Itır yine evi yakmaya mı kalkıştı?"

"Denenmiş bir şeyi tekrar denemek aptallık olur, efendim." Bu kızdan sıkı bir filozof olurdu.

"Babam eve mi geldi?"

"Anneniz hâlâ yaşıyorken mi? Bence bunun için onun ölmesini bekleyecek kadar akıllı." Bu hadsizin dilinin ayarı yoktu!

Kim hizmetçi, kim hanım yıllardır bir türlü çözememiştim. Kırmızı ışıkta dururken, "Mara, neden beni delirtmeden önce ne olduğunu söylemiyorsun?" diye sitem ettim. Biraz daha konuşursa bu sinirle bir arabaya toslayabilirdim.

"Abiniz az önce evdeydi." Kahretsin! Bu hiç iyi olmamıştı.

"Doğa ne durumda?"

"Hemen gelseniz iyi olacak, bence bunu kaçırmak istemezsiniz." Yüzüme kapanan telefonla afallayarak öylece kalakaldım. Ne zaman ki arkadaki arabalar korna çalmaya başladı ancak o zaman kendime gelebildim. "Bu hadsiz kızı bu sefer gerçekten kovacağım!" Gaza yüklenirken sinirden dişlerimi sıkıyordum. Yerini bilmeyen insanlardan nefret ediyordum.

✦

Yaklaşık yarım saat sonra konağın devasa kapısından içeri girmiştim. Aklım Doğa'yla meşgul olduğu için arabayı garaja bile çekmeden bahçenin ortasında durdurdum. Hemen arabadan inerek konağa doğru bir adım atmıştım ki "Elzem Hanım?" diyen bir ses duydum. Korumalardan

Sadık abi evden çıkarak beni durdurmuştu. "Arka bahçedeler, efendim." Kim bilir yine ne olmuştu.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp çimlerin üzerine basarak yürümeye başladım. Kendimi en rahat hissettiğim anlar, genelde ayakkabılarımdan kurtulduğum anlar oluyordu. Arka bahçeye geldiğimde gördüğüm kalabalık beni afallatmıştı. Afallamama neden olan şey, koruma ve hizmetçilerden oluşan kalabalık değildi. Daha ilginç bir şeydi. *Yok artık.* Geldiğimi gören çalışanlar ikiye ayrılarak bana yol verirken şoke olarak Mara'nın yanında durdum. "Lütfen bana yanlış gördüğümü söyle."

Kızıl saçlarıyla oynarken gözleri sinsice ışıldadı. "Hepsi gerçek." Bıktım, bu ailenin bitmek bilmeyen sorunlarından gerçekten bıktım. Her sabah, *acaba bugün ne olacak*, diye uyanmak felaket bir şeydi.

Doğa'nın o ağacın üstünde ne işi var?

"Doğa, yeterince rezil olduk herkese!" Itır başını yukarı kaldırmış, öfkeyle kızıyordu. "İnmezsen oraya gelir, seni yere atarım!" Bunu gerçekten yapacağına emindim. Fazlasıyla öfkeli görünmesi bunun en büyük kanıtıydı.

Doğa ağacın üstünden bağırıp, "Gerek yok, ben zaten atlayacağım!" derken gözleri hep olduğu gibi yine ağlamaklıydı. "Yeter ya, canıma tak etti artık! İstediği gibi boşandık, hâlâ neden bana işkence ediyor? Kararımı verdim, canıma kıyacağım!" Sıraç'tan gerçekten nefret ediyordum. Kendi çıkarları için onunla kâğıt üzerinde evlendiği yetmezmiş gibi kızı bir ay sonra boşamıştı. Doğa'nın boşandıktan sonra iki yıl boyunca bizimle yaşamasını hazmedemiyordu.

Babam ve Yavuz abimle yıllardır başka bir evde yaşıyordu. Doğa'nın burada olmasından neden rahatsız oluyordu ki? "İn aşağıya, birlikte küfredelim o şerefsiz abime, Doğa." Itır'ın son söyledikleri beni bu hâlde bile güldürdü. Ailenin kadınları ve erkekleri resmen ikiye ayrılmıştı.

Doğa'yı göstererek bana dönen Mara, bu kaosun içinde oldukça eğleniyor gibiydi. "Sence ona söylesek mi?"

"Neyi?" Yüzümü buruşturdum. "İntihar etmek için ağaca çıkmanın kötü bir fikir olduğunu mu?"

"Hayır, ağacın dalındaki yılanı," dediğinde afalladım. *Ne? Yılan mı?* Başımı hızla kaldırdığımda Doğa'nın çıktığı ağacın dalındaki sarı yılanı gördüm ve korkuyla soluğumu tuttum. Yılan, Doğa'nın arkasından sinsice yaklaşırken bu hizmetçi bunu yeni mi söylüyordu? Evimizde nasıl bir manyağı çalıştırıyorduk biz!

Doğa'yı uyarmak için dudaklarımı tam aralamıştım ki Mara hemen koluma tırnaklarını geçirdi. "Plan çok basit, bırakıyoruz ve o yılan onu ısırıyor. Cenazede yalandan ağlamak için cebimde bir soğan bile var." *Yok artık be!*

"Cebinde bir soğan mı taşıyorsun?" Önlüğünün cebindeki soğanı çıkarıp bana gösterdi. "Yıllardır bir soğanla yaşıyorum."

"Sormaya korkuyorum ama neden?"

"Siz üçünüz veya annenizin cenazesi için."

"Mara!"

"Ne? *Umut fakirin ekmeğidir*, demişler."

"Tanrı aşkına, nasıl bir psikopat olduğunu arada gizlemeye çalış!"

Onu bırakıp tekrar Doğa'ya döndüm, neyse ki Itır da yılanı fark etmişti. Benden önce davranarak, "Doğa, arkanda yılan var!" diye haykırdı. Yılanı duyan Doğa çığlık atarak hemen yere atladı. Itır onu ayağa kaldırıp güvenli bir bölgeye çekmişti.

Herkes gibi ben de yılanlardan korktuğum için yerdeki yılanı gösterip, "Itır," dedim buyurgan bir sesle. "Şu şeyi öldür." Itır ne insanlardan ne de hayvanlardan korkardı. Küçük kardeşim bazen çoğu şeyden daha korkunç olduğu için böyle şeyler onu korkutmazdı.

Doğa'yı bırakıp yerde sürünen sarı yılana doğru yürüdü. Itır ona yaklaşınca yılan hiç kaçmadı. Aksine, başını eğip yılana baktı. Ve tam o esnada hepimizi afallatan bir şey oldu. Yılan başını öne eğdi. Evet, gerçekten bunu yaptı. Bir sürüngen, Itır'ın önünde başını yere eğmişti. Bahçedeki çalışanların çıkardığı garip seslere yutkunuşum karıştı. Doğa'nın yüzü bembeyaz olurken Mara'nın bakışları kısılmıştı. Itır ise bir yılanın onun önünde başını eğmesini sorun etmeden yılana yaklaştı. Sürüngen üst kısmını yukarı kaldırmıştı ve efendisine selam verir gibi kardeşimin önünde başını eğmişti.

"Saygı," diye mırıldandım.

Beni sadece Mara duyduğu için aynı fısıltıyla, "Bu sürüngene bakınca saygı kokusu mu alıyorsunuz?" diye sordu.

"Tazı mıyım, Mara? Ne kokusu alacağım?" Kimse aramızdaki garip konuşmayı duymasın diye kısık bir sesle ona çıkıştım. "Hayvanın ruhundaki saygıyı soluyorum," dediğim an dudaklarımdan çıkan kelimelerle kaskatı kesildim. Düşünmeden söylediklerimle bu sefer yutkunan Mara olmuştu. Bakışları sorgularcasına üzerimde gezinince yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Neden bahsettiğimi bilmiyorum."

Bakışlarımı kaçırıp Itır'a baktığımda yere eğildiğini gördüm. Zerre kadar korkmadan elini uzatıp yılanın başını okşadı. Sanki dünyanın en normal şeyini yapıyormuş gibi tehlikeli bir yılanın sarı pullarını okşarken gülümsedi. "Elzem, bunu öldürmesem olmaz mı?" dedi safça. "Doğa'ya zarar vermek istememiş. Ben Doğa'yı inmeye ikna edemediğim için bana yardım etmeye çalışıyormuş. Bu yüzden onu korkutmuş," deyince çalışanlar arasındaki fısıldamalar arttı. Itır yine aynı şeyi yapmıştı. Çocukken de böyleydi. Ne zaman bir yılan görse koşarak onları eline alır ve yılanların kendisiyle konuştuğunu iddia ederdi. Bu konudaki yalanını sürdürmekte ısrarcıydı.

Çalışanların onu bir ucube gibi görmesini istemediğim için başımı çevirip bahçedeki kalabalığa baktım. "İşinizin başına dönmek için beş saniyeniz var." Hepsi telaşa kapılarak hızla dağılırken Mara'nın yerinden kıpırdamaması canımı sıktı. "Sen neyi bekliyorsun?" Bu kızın varlığı otoritemi sarsıyordu.

"Bu eğlenceyi kaçırmamı mı istiyorsunuz? Hayatta olmaz."

"Seni kovmam için bana çok fazla sebep veriyorsun." Ciddi anlamda sabrımın sonuna gelmek üzereydim.

Arsız bakışları meydan okumaması gereken tek kişiye küstahça bakıyordu. "Beni kovamazsınız çünkü anneniz buna izin vermez." Ben olsam bundan bu kadar emin olmazdım. "Sizin de bildiğiniz gibi, garip bir şekilde bu cehennemde çalışmam için bana iki katı maaş ödüyor."

Dudaklarım kıvrıldı, bu hadsizliğinin altında kalacak değildim. "Denemek ister misin? Seni kovduğumda annemin beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Beni küçümsemesinden nefret ediyordum. "Evet, annem anlayamadığım bir şekilde seni bu evde istiyor ama Itır ve beni daha çok istiyor. Her ikimiz bavullarımızı topladığımızda sence kimi seçer?" Annemin neden onu burada istediği büyük bir merak konusuydu.

Tam karşısında durdum, belki de ilk kez birine konumumla haddini bildiriyordum. "Bu konak benim, içindeki her şey benim ve paranı ben ödediğim sürece sen de öylesin. Az önce yaptığın küstahlık için iki ay boyunca sana ödeme yapılmayacak." Gitmesi için başımla konağı işaret ettim. "Şimdi kaybol gözümün önünden."

Mavi gözlerinde oluşan öfke zerre kadar umurumda olmadı. Hem öğretmenlik yapıp hem de bu konaktakilerle uğraşmak beni fazlasıyla yorarken ona karşı yeterince sabırlı davranmıştım. Söylediklerimden etkilenmemiş gibi davranıyordu. Oysaki yüz ifadesi sabit olsa da mavilerinde bana karşı büyük bir nefret vardı. Aslında çirkin karakterinin aksine,

oldukça güzel bir kızdı. Mavi gözleri gökyüzünden daha koyuydu ve ona has bir güzellikle ışıldıyordu.

Kızıl saçlarını evdeyken açık bırakması yasak olduğu için ya bir topuz altında toplar ya da tek örgü şeklinde omuzlarından sarkıtırdı. İnce dudakları ve İngiliz kadınlarını andıran çilli yüzüyle fazlasıyla güzel olduğunu kabul ediyordum. Giydiği beyaz gömlek ve yüksek belli, siyah kalem eteğiyle hizmetçi üniforması bile düzgün fiziğinde iyi duruyordu. Fakat hadsiz tavırları ne yazık ki güzelliğine gölge düşürüyordu. "Umarım," dedi gözlerimin içine bakarken. "Umarım bana muhtaç olacağınız an hiç gelmez. Öyle bir an gelirse bu sözlerinizi zevkle size yaşatacak kadar çok kin tutarım."

Arkasını dönüp gitmesiyle onu ciddiye bile almadım. Bu zenginliğin içinde asla öyle bir an gelmezdi. Ayaklar hiçbir zaman baş olmazdı. Mara gidince geride kalan diğer iki baş belasına döndüm. "Siz ikiniz derhâl çalışma odama geliyorsunuz." Babam ve abilerim başka bir evde sefa sürerken buradaki tüm sorunlarla ilgilenmek bana kalmıştı. "Ve Itır, uzak dur şu yılandan!"

"Ben neden geliyorum?" Her zamanki gibi Itır anında itiraz etmeye başlamıştı. Yılandan uzaklaşarak bana doğru birkaç adım attı. "Belki inanmayacaksın ama bugün Doğa'yla uğraşmak dışında hiçbir şey yapmadım. Farkındaysan konak hâlâ yerinde duruyor, yani bir yeri havaya uçurmadım." Bunu yapmaya can attığını biliyordum.

Sert bakışlarımdan taviz vermedim. "Bu sabah odanda gördüğüm o dinamiti nerede bulduğunun hesabını vermeden kurtulamazsın." Konağı havaya uçurmaya kararlı olduğu için bir gün gerçekten de hepimizi öldürecekti.

"Ha, o mu?" Siyah gözleri haylazca parlarken sırıttı. "Sahte onlar, kızım. Medusa'yı korkutmak için internetten sipariş ettim." Anneme böyle hitap ettiği için kaşlarımı çattığımda pot kırmış gibi eliyle hemen dudaklarını kapattı.

Tıpkı babam ve abilerim gibi o da annemden nefret ediyordu. Sırf beni yalnız bırakmamak için burada kaldığını biliyordum. Ancak beni yıldırıp evden ayrılmayı kabul etmem için yapmadığı şey, karışmadığı olay kalmıyordu. Evdekileri canından bezdirdiği yetmezmiş gibi daha geçen hafta onu nezaretten toplamıştım. Suça meyilli biriydi. Aslında Itır her ne kadar kabul etmek istemese de aramızda anneme en çok benzeyen oydu. Bir çift kuyuyu andıran zifirî karanlık gözleri, bazen fazlasıyla korkutucu

bakıyordu. Siyah, dalgalı saçları ona ayrı bir zarafet katıyor, yuvarlak yüzündeki hokka gibi burnu ve kalp şeklindeki dudakları ona yakışıyordu.

Yirmi üçüne girmesine çok az kalmıştı. Sert ve hırçın karakterinin aksine, yüz tipi ona on yaşındaki bir çocuğun sevimliliğini katıyordu. Aramızdaki bir yaş farka rağmen benimle kıyaslayınca fazla çocuksu kalıyordu. Zaten o da tıpkı bir çocuk gibi aşırı haylazdı. Üzerindeki siyah pijamaları da bunun en büyük kanıtıydı.

Bıkkınlıkla nefesimi koyverdim. "Tekrar söylemeyeceğim, ikiniz beni takip ediyorsunuz. Aksi takdirde kredi kartlarına veda et, Itır. Ve Doğa..." Başımı çevirip kısa bir an ona baktım. "Umarım kendini savunacak sıkı bir konuşman vardır." Geriye dönerek çıplak ayaklarla konağa yürürken her ikisinin de oflayarak peşimden geldiğini biliyordum.

İçeri girip merdivenleri çıkmak üzereyken basamaklardan inen Mara'yı gördüm. Bir an duraksadım fakat aynı hızla yanından geçtim. "Çalışma odasında olacağım, bana bir kahve getir." Kibirli bir şekilde konuşup yukarı çıkmaya devam ettim.

Arkamdan, "İçine fare zehri koyacağım!" demesi beni güldürdü tabii. "O yüzden ilk yudumu sen içeceksin, psikopat hizmetçi."

"İçine tükürürüm o zaman," dedi hadsizce. "Kendi tükürüğümü içmek benim için sorun olmaz ama sizin için olur mu, bilemem." *Yemin ederim, gerçekten kovacağım bunu!*

Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde sırıtarak, "Ben gidip hanımıma şu kahveyi yapayım," dedi pişkince. Sanki artık ben içerim de onun yaptığı kahveleri! "Bir akıllı da olmasın zaten bu evde!"

Çalışma odasına girip yerime oturduğumda çok yorgundum. Masanın üzerindeki aylık gider listeleri, çalışanların maaşları, faturalar ve bugün halletmem gereken birçok evrakı görünce ofladım. Doğa ve Itır içeri girip kapıyı kapatarak masanın karşısındaki koltuklara oturdu. Arkama yaslandığımda gözlerimin odağında Doğa vardı. "Evet," dedim sakin ama buyurgan bir sesle. "Seni dinliyorum."

Bana göz ucuyla bakarken sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Benden iki yaş küçük olmana rağmen fazlasıyla yaşlı gibi davranıyorsun," diyerek kıkırdadı. "Merak ediyorum, sürekli her şeyi kontrol etmek yerine kendin için özellikle yaptığın bir şey var mı?" Bir fırsat verseler eminim kendim için yapacağım çok şey vardı. Lakin onlardan sıra bana gelmiyordu ki.

"Aa, olmaz mı, Doğa." Itır dalga geçercesine masanın üzerindeki yığınla dosyayı gösterdi. "Bu şeyler onu çok eğlendiriyor. Neden peki? Çünkü herkesi kontrol etmeye bayılan bir diktatör."

"En azından sorun çıkarmak yerine işe yarar bir şeyler yapıyorum."

"Bir şeyi o kadar çok istiyorum ki, Elzem," diyerek ayaklarını orta sehpanın üzerine saygısızca uzattı. "O soğuk duvarlarının parampara olduğu bir gün gelecek mi? Bunu görmeyi o kadar çok istiyorum ki." Kardeşimin hile beni eleştirmesi fazla can sıkıcıydı.

"Ne dilediğine dikkat et, ben düşersem seni tutacak kimsen kalmaz" dediğimde aramızda bir sessizlik oluştu. Yenilgimi görmeyi yıllardır beklediğini biliyordum. O günün gelmesini iple çekiyordu. Dizlerimin üzerine düşüp birkaç damla gözyaşı dökmemi çok istiyordu. Oysaki ben doğduğumda bile hiç ağlamamışım.

Birbirimize attığımız bakışlar çalışma odamda rahatsız edici bir gerginlik yarattı. Üzerime kenetlenen siyahlarında kederden parçalar görmeyi beklemiyordum. "Düş," dedi iç çekerek hatta yalvararak. "Sen düş de ben düştüğüm o yerden gerekirse sürünerek de olsa ayağa kalkarım. Gelir seni bulur ve ayağa kaldırırım ama sen yeter ki düş artık, Elzem. Normal insanlar gibi hata yapıp düş artık."

İçim öyle bir acıdı ki... Kardeşimden duyduğum bu sözlerin bende yarattığı sarsıntıyı gizlemeye çalıştım. Doğduğum günden beri asla hata yapmamış ve hep doğru kararlar vermeye çalışmıştım. Bunun onu ne denli rahatsız ettiğini biliyordum ancak benden istediği şeyin sonuçlarının ne denli ağır olduğunu bilmiyordu.

Benim zayıflık göstermek gibi bir lüksüm olamaz.

Hafifçe öksürerek tekrar Doğa'ya döndüğümde daha fazla kaçamayacağını anlamıştı. "Sıraç eve geldi ve buradan ayrılmam konusunda ısrar etti." Gidecek bir yeri bile yoktu. Abimin onu evden kovmasına ne denli üzüldüğünü görebiliyordum. "Sen de biliyorsun, burada kendi isteğimle kalmıyorum. Ne zaman ayrılsam annen hayatımı cehenneme çevirerek buraya dönmem için beni zorluyor. Boşandığım adamın ailesiyle yaşamak benim de hoşuma gitmiyor ama annesinin beni tehdit ettiğini ona söyleyemiyorum. Para koparmak için buradan ayrılmadığımı söyledi. Hatta çok ileri gidip bana para bile teklif etti." Ağlamaya başlamasıyla Itır ile çaresizce göz göze geldik. Bu konuda henüz kimseye söylemesem de bir şeyleri araştırıyordum.

Doğa ve Mara annem için neden bu kadar önemli?

Mara'yı parayla kandırarak bu evde tutuyordu, Doğa'yı ise tehditle. İki yıl önce, eve Doğa'yla beraber gelmişti bir gün. O an tek gördüğüm, annemden deli gibi korkan, ürkek bir kızdı. Sıraç'ı arayıp eve gelmesini söyledikten sonra hepimizi salona toplamıştı. Sıraç geldiğinde ise ona Do-

ğa'yı göstermiş ve onunla evlenmiş o çok istediği hisselerini alıncaya dek ölmeyeceğini, kabul etmezse tüm hisseleri takip firmaya satacağını söylemişti.

Bu tehdit karşısında Sıraç çıldırırken Doğa tek kelime etmemişti. Annem hisselerini gerçekten satmaya kalkışınca abim mecbur kalıp Doğa ile evlenmişti. Akaylara ait hisselerin takip firmalarını eline geçmesini istememişti. Bu, kâğıt üzerinde bir evlilik olduğu için Doğa burada kalırken Sıraç kendi evinde kalıyordu. Zaten bir ay sonra tüm hisseleri annemden alınca bir saniye bile beklemeden Doğa'yı boşamıştı.

Lakin işin garip kısmı, bu gizli boşanmayı duyan annemin çıldırmasıydı. Bir şekilde Doğa'yı evlat edinerek ona yine soyadımızı vermiş ve zorla da olsa bu evde kalmasını sağlamıştı. Doğa kimsesizdi. O kadar kimsesizdi ki annemin zorbalıklarından onu koruyacak kimsesi yoktu. Ne zaman evden kaçıp bir işe girse annem onun işten kovulması ve geri dönmesi için her şeyi yapıyordu. Tabii, Sıraç işin bu boyutundan habersizdi.

Aslında şöyle bir baktığımda, Doğa'nın her erkeği kendisine âşık edecek bir güzelliği varken Sıraç'ın ona karşı nasıl kayıtsız kaldığını anlamıyordum. Kumral güzeliydi Doğa, bronz teniyle birleşen ışıltılı gözleriyle oyuncak bebeklerin güzelliği ve nahifliğini taşıyordu. Ona ne zaman baksam aklıma çocukken sahip olduğum melek şeklindeki cam biblom geliyordu. Sanki her an yere düşüp paramparça olacakmış gibi kırılmaya müsaitti. Eğer tek başına bir şekilde hayatta kalacağına inansam annemin haberi bile olmadan onu çok uzak bir yere gönderirdim. Fakat Doğa'ya karşı içimde oluşan koruma içgüdüsü, onu yakınımda tutmamı sağlıyordu. Birazcık güçlü olsa onu öyle bir yere saklardım ki ne annem ne de başka biri bulabilirdi.

Zayıflığı onu uzağa göndermeme engel oluyordu. Ona baktıkça içimde oluşan koruma duygusunu bastıramıyordum. Camdan bir kalbi göğsünde taşıyor gibiydi. En küçük bir sert çıkış hassas kalbini incitiyor, onu ağlatıyordu. İki yıldır Akay kardeşlerle aynı evde yaşıyordu ama zayıflığı konusunda hiç ilerleme katetmemişti.

Ben otoriter ve kuralcı biriydim. Kimseye boyun eğmez, boyun eğdirirdim. Ituır ise hırçın ve sert biriydi. Güzellikle değilse de istediğini zorla almasını bilirdi. İkimiz ay ve güneş kadar birbirimizden farklıyken tek ortak noktamız güçlü kadınlar olmamızdı. Buna rağmen iki yıl boyunca Doğa'ya kendimizden bir şeyler katamamıştık. Sanki zayıflığı onun bir parçasıydı.

"Kapıdaki korumalara söyleyeceğim, bir daha evde olmadığımda Sıraç'ı buraya almasınlar." Bulduğum çözüm, Doğa'nın gözyaşlarını silip gülmesini sağlamıştı. Bu gerçek bir gülüş değildi.

"Şu iki yılda onu sadece beş kez görmüş olabilirim ama abimin nasıl biri olduğunda ne kadar acımasız olduğunu iyi biliyorum. O yüzden korumalara acı ve onlardan böyle bir şey isteme," dediğinde ne yazık ki çok haklıydı. Sıraç'ı düşününce istemsizce ürperip ona hak verdim. Bazen gerçekten gaddar olabiliyordu.

Kendime not: Korumasız kalmak istemiyorsan onları Sıraç Akay'ın karşısına çıkarma yoksa hepsinden kurtulur. Gerçek anlamda onlardan kurtulur.

Sıraç yılda bir kez bile bu eve gelmediğine göre gelecek yıla kadar sorun yok demektir. Genelde ben ve Itır ile hep dışarıda buluşurdu. "Pekálá." Ellerimi masaya koyup ikisine de baktım. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Şey, aslında..." Doğa ağzının içinde bir şeyler geveledikten sonra daha fazla dayanamayıp, "Var!" diye haykırdı. "Bu sabah anneni merak edip yukarı çıktığımda odasından gelen sesleri duydum." İyi de bu yeni bir şey değildi ki, annem genelde sesli düşünmeyi çok seviyordu.

"Bu ilk kez olmuyor, Doğa. Bunu biliyorsun."

"Hayır, öyle değil." Anında savunmaya geçtiğinde sanki biri bizi duyacakmış gibi sesini biraz kıstı. "Sanki kendisiyle değil de biriyle konuşuyordu. Kapıyı hafifçe araladığımı bile fark etmeyecek kadar kendini kaptırmıştı. Bana sırtı dönük bir şekilde boş duvara bakıp garip bir şeyler söylüyordu." Ben hâlâ bir tuhaflık göremiyordum. Belki de annemin tuhaflıklarına çocuk yaşta bağışıklık kazandığım içindi.

Itır benim gibi düşünmüyor olacaktı ki ona doğru merakla eğilmişti. "Konuşmaları hatırlıyor musun?"

Başını sallayan Doğa korkmuş gibi ürperdi. "Hepsini değil ama çoğu aklımda. *Az kaldı, sadece beş gün kaldı*, diyordu. *Her şeyin biteceği büyük güne sadece beş gün kaldı*, deyip durdu. Sonra delirmiş gibi gülmeye başlayarak *Medusa'nın Ölü Kumları* gibi bir şeyler söyledi. Çok garipti, kızlar. Medusa derken kendinden bahsettiğini biliyoruz ama bahsi geçen ölü kumlar ne veya kim? Ne hakkında konuşuyordu, bilmiyorum ama beş gün sonra, yani çarşamba günü kesin bir şeyler yapacak," dediğinde Itır'ın rengi atmış, Doğa sonunda beni de korkutmayı başarmıştı.

Medusa'nın Ölü Kumları da ne demek?

"Biliyordum!" Itır öfkeyle ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü, yine tüm sitemi banaydı. "Gidelim bu evden, Elzem!" Bunu söylemekten hiç bıkmayacaktı.

"Sen onun için bizi buraya mahkûm ediyorsun ama o, bizimle hiç konuşmadığı gibi aynı masaya bile oturmuyor! Tüm gün odasında ne yapıyor, onu bile bilmiyoruz. Hemen bugün gitmezsek başımıza bir şey gelecekmiş gibi hissediyorum." Annemin normal biri olduğunu savunmuyordum ama vebalıymış gibi ondan kaçmayı da doğru bulmuyordum.

Bir umut benden cevap bekleyen Itır yüz ifademden ağzımı açmayacağımı anlayınca iyice çıldırdı.

"Deli o, kızım!" Karşıma geçip bana bağırmaya cüret eden tek kişiydi. "Sen inkâr etsen de annemiz bir deli hatta ruh hastası! Belki de bir cani! Babam ve abilerimiz bizi değil, onu terk etti. Bize söylemiyorlar ama annemden uzak durmalarının bir sebebi olmalı. Belki de bir katildir!" Üzerime yürüyüp kolumu tuttuğu gibi beni ayağa kaldırdı ve pencereye doğru sürükledi.

"Bak, geri zekâlı!" Ensemi kavrayıp yüzümü iyice cama yaklaştırdı. Kulağımın dibinde tıslar gibi bir ses çıkarırken bana dışarıyı gösterdi. "Saat tam yedi! Söyle hadi, ne görüyorsun?"

Bahçedeki korumalar dışında hiçbir şey görmüyordum. Sadece otuz saniye içinde, annemin şoförü her zamanki gibi onun arabasını garajdan çıkardı. İki dakika sonra annem bahçeye çıkmıştı. Siyah saçlarını atkuyruğu altında toplayan kadın, üzerindeki siyah elbiseyle âdeta süzülerek yürüyordu. Itır burnundan soluyarak, "Söyle!" dedi sertçe. "Bana ne gördüğünü söyle!"

"Annemi görüyorum." Gördüğüm tek şey oydu.

Itır beni savururcasına bıraktı. Tam karşımda, öfkeli gözlerle duruyordu. "Hiç merak etmiyor musun? Yıllardır günün tam bu saatinde nereye gittiğini hiç mi merak etmiyorsun?" Sinirden ellerini gelişigüzel sallarken, "Uyan artık, Elzem!" diye bağırdı. "Bu kadın anormalin bile dışında." Yine öfkesinin kurbanı olmuştu. Ne yazık ki kardeşimin öfke kontrolü yoktu.

"Ne bir dakika erken ne de bir dakika geç! Her gün aynı saatte nereye gidiyor? Bunu öğrenmek için defalarca onu takip edip yakalandım ama sende merak dediğimiz şeyin zerresi bile yok. Senin için varsa yoksa hep o saçma işlerin!" Yoğun öfkesine rağmen kayıtsız gözlerle ona bakıyordum. Asıl saçma olan, sahip olduğu bu çılgın fikirlerdi.

"Yeter, Itır." Sakinliğimi bozmadan az önce beni kaldırdığı yerime geri oturdum. "Hayalperest bir yanın olduğu için kendi kafanda kurup durduyorsun." Annem asosyal biri olduğu için yalnız kalmayı seviyordu, bu onu bir kaçık yapmazdı. Itır'ın düşündüğü gibi bu saatlerde dışarı çıkıp kimseyi öldürmüyordu. Temiz hava almak isteyeceği neden aklına gelmiyordu? Sırf herkes gibi davranmıyor diye insanların onu ötekileştirmesi çok saçmaydı. Özellikle bunu en başta kendi ailesinin yapması onun için büyük bir keder olmalıydı.

Itır bir kez daha benim tarafımdan hayal kırıklığına uğrayınca küçümseyerek bana baktı. "Umarım sen haklısındır çünkü eğer ben haklıysam ve senin inadın yüzünden bu evde onun tarafından zarar görürsem..." Küçük adımlarla bana doğru yürüdü ve ellerini masaya bastırarak üzerime eğildi. "O zaman sana yeminim olsun ki bunu yanına bırakmam!" diyerek beni tehdit etti. "Yarına kalır ama yanına kalmaz, Elzem Akay!" Son derece ciddi bir ses tonuyla beni tehdit eden kişinin kardeşim olduğuna inanamıyordum.

Bana son kez baktıktan sonra hızla odaya terk etti. Kapıyı çarptığında inleyerek Doğa'ya döndüm. "Sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

Omuz silkerek masanın üstündeki dosyalardan birini rastgele alınca güldüm. Bu onun *ben karışmıyorum* deme şekliydi. "Doğa, lütfen bana bir tavsiye ver." Ellerimi şakaklarıma bastırıp acıyla inledim. Olanlar yüzünden baş ağrım yine geri gelmişti.

"Ağlamayı dene, insanı rahatlatır." Başımı usulca kaldırdığımda dosyayı yerine koydu. "En son ne zaman ağladın, Elzem? Lisede mi? Ortaokulda veya doğduğunda mı?" Benden cevap alamayınca güldü. "Hatırlamıyorsun, değil mi? Geçen yıl Itır'ın bir kaza geçirip komalık olması bile seni ağlatamadıysa bence bir sorunun var." Konudan çok alakasız bir şeyi sorun hâline getirmeye başlamıştı.

Sanki ortada benimle ilgili büyük bir sorun varmış gibi endişeli gözlerini bana dikti. "Güce olan tutkun duygularından daha büyük." Sorunumun kaynağını bulmuş gibi başını salladı. "Her şeyi kontrol etmeyi seviyorsun, seçtiğin meslek bile bununla ilgili. Öğretmen olmaktan çok, o çocuklara kendi doğrularını öğretmeyi seviyorsun. Herkes yanlış, herkes kusurlu ama bir tek sen doğrusun, değil mi Elzem?" Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdüğünde aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Hayır, bana doğru dönmemişti.

"Itır haklı, Elzem," derken kapıyla bakışıyordu. "Arada düşmek de iyidir." Bunları söyleyip o da gitmişti.

Beni zayıf kılacak hiçbir şey hayatımda olamaz.

On yıl önce anneannemin mezarı başında döktüm ilk gözyaşımı.

Hayır. Bu, kibir değil; bencillik hiç değil. Sadece mecburiyet.

✶

Doğa'dan sonra, neredeyse gece yarısına kadar, yemeğe bile inmeden çalışma odasındaki işlerimi hallettim. Saat gece on ikiyi bulunca artık yorgunluktan tükendiğim için ayağa kalkarak bir adım attım ancak tutulan kaslarım büyük bir azap olarak geri döndü. Vücudumu esneterek çalışma odasından çıktığımda herkes çoktan uyumuştu. Kendi odama doğru yürüyeceğim esnada gözlerim üst katı bulunca rotamı değiştirdim. İlk kat çalışanlara, ikinci kat bize ve çatı katı sadece anneme aitti. Orada tek bir oda vardı. Oldukça geniş ve büyüktü. Bizden uzak olduğu için kendimi bildim bileli annem orada kalırdı. Acaba eve gelmiş miydi?

Çatı katına çıkıp kapısının önünde durmak gerilmeme neden olmuştu. "Anne?" Derin bir nefes alıp kapısını tıklattığımda hep olduğu gibi yine ses gelmemişti. Bunun anlamını biliyordum, cevap vermiyorsa konuşmak istemiyordu. Evin yaşlı kâhyasından başka kimseyi kabul etmiyordu. Evet, yemeklerini bile o getirirdi.

"Anne, lütfen." Alnımı kapıya yaslayıp iç çektim. "Anne... Bu gece annem olur musun? Sana yalvarıyorum, beni içeri al." Gözlerim dolduğunda gözyaşlarımı hep olduğu gibi hızla geri göndermem muhteşem bir başarıydı. Onların akıp akmaması bile benim elimdeyken kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıracak kadar güçlü olamazdı.

Daha fazla dayanamayıp onu öfkelendirme pahasına odasına girdim. "Burada," diye fısıldadım. Genelde odasında olmadığı zamanlarda kapısını hep kilitlerdi. Kapıyı kilitlemediğine göre buradaydı. Peki neredeydi?

Etrafa göz gezdirdiğimde son derece geniş ve düzenli odanın içinde olmadığını gördüm. Çocukken ne çok isterdim bu odaya girmeyi. Soldaki devasa kütüphanedeki kitaplara sahip olmak için okumayı hemen çözmek istemiştim. Yavaşça yürüyüp yan yana dizilmiş eski kitapların ciltlerine parmak uçlarımla dokundum. "Yakında yirmi dört yaşına gireceğim ama hâlâ sizi okuyamıyorum." Eski kitaplar oldukları yetmezmiş gibi daha önce hiç görmediğim bir dilde yazılmışlardı. Acaba annem onları okumayı biliyor muydu?

"*Bazı şeyler sır olarak kalmalı, Elzem. İnan bana, her gerçek bizi mutlu etmez.*" Anneannemin sözleri aklıma gelince tebessüm ettim. Keşke aramızdan zamansız ayrılmasaydı, beni anlayan bir tek o vardı.

Kitapları bırakıp başımı kaldırdığımda tebessümüm büyüdü. Çatının üstü özel camlardan yapıldığı için gökyüzündeki yıldızlar muhteşem güzelliğiyle görünüyordu. Oysaki bir zamanlar ne çok isterdim annemin kollarında uyurken o yıldızları izlemeyi. "Keşke annemiz olduğunu arada hatırlasan," diye iç çektim.

Banyodan gelen su sesleriyle orada olduğunu anladım. Buraya gitmek içimin hüzünle dolmasına neden olmuştu. Bu yüzden ona görünmeden gitmeye yeltendim. Fakat yatağının yanındaki komidinin üstünde gördüğüm şey beni afallattı. "Bu da nedir?" Orada duran şey düşündüğüm şey miydi?

Bu imkânsız.

Banyo kapısını kontrol ederek hemen yatağın etrafından döndüm. Komodinin üzerinde duran pusulayı elime alınca gözlerim büyüdü. Dehşete kapılarak yatağın üzerine oturdum. "Şaka mı bu?" Bu benim pusulamın birebir aynısıydı. Şu anda boynumda olan ve anneannemin ölmeden hemen önce bana verdiği pusulanın kopyasıydı.

Anneannemin sözleri aklıma gelince gerildim. "*Bana söz ver, Elzem. Ne olursa olsun, bunu asla boynundan çıkarmayacaksın. Banyo yaparken bile boynunda olacak. Kimseye, özellikle de annene bu pusulayı vermeyeceksin.*" Ölmeden hemen önce bana söylediklerinden sonra avucuma bıraktığı pusulayı boynumdan hiç çıkarmamıştım. "*Üzgünüm, seni korumak için sana bundan başka vereceğim hiçbir şeyim yok.*" Söylediği sözleri hatırlayınca aceleyle yuvarlak pusulanın kapağını açtım. Çalışıyordu ve her zaman olduğu gibi bu pusula da sadece beni gösteriyordu. Anneannemin yıllar önce bana verdiği pusula bir tek benim kalbimi gösterirdi. İyi ama bu benim pusulam değildi ki. Pusulam boynumdaydı.

Tüm pusulalar kuzeyi gösterirken anneannemin verdiği pusula hep kalbimin olduğu yönü gösterirdi.

Elimdeki pusulayı yatağın üzerine koyarak boynumdaki pusulanın kapağını aceleyle açtım. Kuzeyi göstermesiyle şoke oldum. Boynumdan çıkarıp ikisini de elime aldım, parlak altın renkleri ve desenleri bile aynıydı. Tek farkları vardı: Annemde olan göğsümü gösterirken bendeki kuzeyi gösteriyordu. "Kahretsin! Hangi ara değiştirdin bunları!" Boynumdan hiç çıkarmadığıma emin olduğum pusulamı sahtesiyle değiştirmişti. Şu zamana kadar bana sarılacak kadar bile yakınlaşmamışken nasıl değiştirebilmişti?

Artık su sesi gelmeyince kuzeyi gösteren pusulayı aceleyle kapattım ve onun bıraktığı şekilde komidinin üzerine koydum. Bana ait olan pusu-

bıçı elime alıp ayağa kalktım. Parmaklarımın arasından kayıp yere düşen pusulayla banyodan gelen adım seslerini duydum. Geliyor. Kalbim korkuyla hızlandığında kendi öz annesine olan bu korkum beni dehşete düşürmüştü. Bu, yanlıştı. Burada yanlış olan bir şeyler vardı çünkü çocuklar annelerinden korkmazdı, korkmamalıydı.

Peki ben niye şimdi ölmüş olmaya korkuyorum?

Hemen eğilip yerdeki pusulanın zincirini kavradım fakat kapağı açık pusulada gördüğüm şey yüzünden gözlerimi bir türlü açamıyordum. Yıllarca onu ne zaman açsam pusulanın oku hep sol göğsümü işaret ederdi. Tıpkı az önce de olduğu gibi fakat şimdi farklı bir yeri gösteriyordu. Yatağın altını! Evet, bu ilk kez oluyordu. Pusulam ilk kez kalbim dışında bir yeri gösteriyordu. "Neler oluyor yine?"

Eğilip yatağın altına baktığımda bir kutu dışında hiçbir şey göremedim. "Bunu bana yaptırdığına inanamıyorum!" Pusulaya kızarak kolumu uzatıp kutuyu kendime doğru çektim. Kare şeklindeki tahta kutunun tozlu kapağını açtığımda içinden eski bir kitap çıkması beni şaşırtmadı. Başka ne görmeyi bekliyordum ki?

Pusulanın zincirini boynumdan geçirip kapağını kapatacağım esnada hâlâ kutuyu göstermesiyle inledim. "Pekâlâ, onu da alıyoruz!" Pusulanın kapağını kapattıktan sonra kutudaki tozlu, kalın kitabı da aldım. Kitabı göğsüme bastırdım ve tahta kutuyu yatağın altına hızlıca ittim.

Ayağa kalktığımda banyo kapısının açılmak üzere olduğunu gösteren seslerle yerimde kaskatı kesildim. "Bu-buradan uzaklaş hadi," dediğimde fısıltım aklıma ulaşmıyordu. Yaşadığım adrenalin yüzünden kalbim hiç olmadığı hızda çarpıyor, tüm vücudum deli gibi titriyordu. Kapıyı açtığı an kucağımdaki kitapla beni görürdü ama ben aşırı heyecan yüzünden kıpırdayamıyorum. Korkudan kilitlenmiştim.

Birinin aniden kolumu tutmasıyla korkudan çığlık atmak üzereydim ki bir el dudaklarımı kapattı. "Sessiz olun!" Mara tam karşımda uyaran gözlerle bana bakıyordu. "Neyse ki tesadüf eseri sizi yukarı çıkarken gördüm," dedi kısık bir sesle.

"Bu iyiliğimin karşılığı olarak iki aylık maaşımı vermezseniz sizi annenize söylerim!" Daha banyo kapısı açılmadan kolumdan tuttuğu gibi beni dışarıya sürüklemeyi başarmıştı. Kapıyı hemen arkamızdan kapattı. Henüz tehlikeyi atlatamadığımız için kolumu bırakmadan beni merdivenlere doğru çekti.

İlk kez bu kızın varlığı bir işe yaramıştı.

Odama yeleme kadar Mara beni bırakmamıştı. Tamamen yere yığılıp yığılmadığımızı kimse görmesin diye odamın kapısını içeriden kilitledi. Daha fazla dayanamayıp dizlerimin üzerine yığıldım. Titremem durmuyor, nefes alamıyordum. Elimdeki kitap dizlerimin üzerine düşmüş ve ben her şeyi bulanık görmeye başlamıştım. "Ma-Mara." Elim istemsizce göğsümde, "Hayır ama ya!" dedi telaşla. Karşımda diz çöktüğünü bile zor ayırt edebiliyorum. Bu, uzun zamandır olmuyordu. Panikatak geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Hızlı ve derin, nefes almaya çalışın!" Omuzlarımı kavrayıp onu duyduğumdan emin olmak istercesine beni hafifçe sarstı. "Sadece panikatak. Yukarıda yaşadığımız her şeyi unutun ve benimle birlikte nefes alın. Hadi ama... Bunun için maaş almıyorum!" *Ben atak geçirirken onun tek düşündüğü para mıydı?*

Başımı çevirip acıyla etrafıma baktı. "Bu durumlar için kullandığınız ilaçlar nerede?" Çantamda olduğunu söyleyemeyecek kadar artmıştı titremelerim. Artık hiç nefes alamıyordum. Kalbim durma noktasına geldiğinde her yerin karanlığa bürünmesiyle çırpınmaya başladım. "Annenizi düşünün!" Belki de Mara'nın sesi ilk kez endişeli geliyordu. Aklımı yukarıda yaşadığım gerçeğin anılardan uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordum.

Yüzünü buruşturduğunu güçlükle gördüm. "Size yaptığı şu iğrenç kurabiyeleri düşünün." Hayır, o cevizli kurabiyelerin tadı harikaydı. "Her kış konaktaki herkese çaldığı o rahatsız edici piyano sesini düşünün." Yine yanılıyordu çünkü onun parmaklarının değdiği her nota kulağa ninni gibi geliyordu.

Mara bana sürekli anneannemle ilgili bir şeyler hatırlattıkça zihnim annemin odasında yaşadıklarımdan uzaklaşmaya başlamıştı. Önce nefes alışlarım düzelmeye başladı, daha sonra da küçük bir ışık kırıntısı yakaladım. O ışık gittikçe büyüyüp karanlığı dağıttığında gözlerimdeki bulanıklık geçmeye başlamıştı. Kızıl saçlı baş belası hizmetçimin mavi gözlerindeki endişeyi görecek kadar toparlanmıştım.

Her ikimiz de rahat bir nefes alırken güldüm. "O soğanı cenazemde kullanmak istediğini sanıyordum."

Benden uzaklaşıp kendini yan tarafa atarken o da güldü. "Hâlâ kullanmak istiyorum ama bu ayın ödemesini bana yapmadan ölmenize izin vermek aptallık olur." Böyle bir şey duymayı beklediğim için şaşırdığımı söyleyemezdim. Paraya tapıyordu.

Kendime gelmeme izin vererek ilk beş dakika hiç konuşmadı. Fakat daha sonra yerdeki kitabı eline alıp kapağındaki tozları silmeye başladı.

"Oldukça eski bir kitap." Kısık bir sesle mırıldanıp kitabı silmeye devam etti. Kapaktaki yazıyı okumak istercesine kitabı biraz yukarı kaldırması beni güldürdü. Ben bile yedi dil bildiğim hâlde onu okuyamazken o nasıl okuyacaktı? Annemin hiçbir kitabı okunmazdı.

"***Mühür ve Kalkan*** mı?" Sessizce mırıldanmasıyla yutkunarak hızla ona döndüm. Az önce kitabın adını mı okumuştu? Bu mümkün değildi.

Hizmetçimin bir konuda benden daha iyi olduğuna inanamıyordum. "Ma-Mara." Hâlâ şokta olmalıydım ki doğru düzgün konuşamıyordum. "Sen bunu okumayı nereden biliyorsun?"

Safça bana bakarak, "Bilmiyorum ki?" deyince kaşlarımı çattım. Ne yani, az önce söylediklerini uydurmuş muydu?

"Aptal!" Kafasına vurarak tersçe ona baktım. "Ben de az önce kitabın ismini okudun zannettim."

"Okumadığımı söylemedim," diyerek bana göz devirdi. "Bunu okumayı nereden bildiğimi bilmediğimi söyledim." Amacı kafamı karıştırmaksa doğru iz peşindeydi.

"Bekle bir dakika." Elinde tuttuğu kitabı gösterdim. "Onu okuyabiliyorsun ama bunu nasıl yaptığını sen de bilmiyorsun, öyle mi? Buraya kadar doğru muyum?" Başını salladığında sırıttım. İşimi gördüğü sürece neyi nasıl yaptığını sonra sorgulayabilirdim.

"O kitabın hepsini bana sabaha kadar okuyacaksın."

Bir kitaba bir de bana bakarken şaşkınlıkla gözlerini büyüttü. "Az önce yaşadığınız panikatak beyin hücrelerinizi mi yaktı? Bu şey bin sayfadan fazla görünüyor," diyerek itiraz etti. "Gece gündüz okusam da bir aydan önce bitmez."

"Pekâlâ, güneş doğana kadar ne kadarını okursan."

"Hayır." Omuz silkerek umursamaz bir tavır takınması uzun sürmemişti. "Bir sayfa bile okumayacağım."

"Neden?"

"Çünkü siz okumamı istiyorsunuz."

"Yani?"

"Çünkü siz bir insansız."

"Bekle... Ne?"

"İnsanları mutlu etmeyi sevmiyorum." Harika! Karşımda, kendisi de insan olmasına rağmen insan sevmeyen değişik bir şey vardı.

"Pekâlâ, Mara. Ne kadar istiyorsun?"

Kaşlarını o kadar hızlı çattı ki... Mavi gözleri kıvılcımlarla bakıyordu. "Beni parayla satın alamayacağınız kadar gururluyum, Elzem Hanım!" Eminim öyledir. Bu kızın dini imanı paraydı.

"Yarın maaşınla birlikte maaşının üç katı ikramiye hesabına yatacak."

"İsterseniz on katı teklif edin, yine kabul etmem."

"On katı ve bu son teklifim."

"Anlaştık!" Bu kadar gururlu olduğu için ona minnettardım.

Ayağa kalkarak yatağımın üzerine oturunca bu seferlik bunun için onu azarlamadım. O kitabı okuyana kadar bu gece ona tahammül edebilirdim. Yanına oturduğumda kapakta gördüğü bir şey hoşuna gitmiş gibi güldü. "***Yalnızca gerçek bilgeler kadim dillerin sırrını çözebilir.***" Mavi gözleri küstahça ışıldadı. "Bahsettiği o bilge kişi sanırım ben oluyorum." Açgözlü belki ama bilge, hayır.

"Yazanları anlamıyorum diye kendini övmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun." Onu kınayarak kitabı işaret ettim. "Böbürlenmeyi bırakıp oku şunu."

"Yalan söylemiyorum." Karşı çıkarak kitabın kapağındaki eski yazıyı gösterdi. "Burada gerçekten de '***Yalnızca gerçek bilgeler kadim dillerin sırrını çözebilir,***' yazıyor."

"O kadar parayı hizmetçime konuşması için vermiyorum."

"Haklısınız, Elzem Hanım! O kadar parayı hizmetçiniz bir konuda sizden daha iyi diye veriyorsunuz. Bu sizin gibi kibirli biri için çok ağır olmalı."

"Mara dedim!"

Her ikimiz de birbirimize saf nefretle bakarken en sonunda kendi çıkarları için inat etmeyi bırakıp kitabı açtı. "***Parçalanmış ruhların mührü ve dört kalkan...***" O okumaya başladığında heyecanla nefesimi tuttum. Pusulam yıllar sonra ilk kez göğsümden başka bir yeri, yani bu kitabı göstermişti. Bu da demek oluyordu ki bu eski kitap öylesine bir şey değildi.

Ne sakladığını bulacağım, anne.

Pusulamı değiştirmesinin bir sebebi olmalı ve aradığım cevap bu kitapta olabilir.

2. BÖLÜM

TAROT KARTI

"En acısı da neydi, biliyor musunuz?
Bana dürüstlük dersleri veren tüm o insanların bunu,
bana yaşattıkları yalanların içinde yapmış olması. Hayır, bozmadım."

İkimiz de manidar bakışlarla birbirimize bakarken daha fazla dayanamayıp elindeki kitabı aldım. Garip bir şekilde, Mara kitabın kapağındaki ismi ve ilk sayfadaki satırı okuduktan sonra devamını okuyamamıştı. Denemesine rağmen bunu yapamayınca bu durumdan bir şey anlamamıştık. Az önce bilmediği hâlde okuyabiliyordu fakat şimdi okuyamıyordu. Sanki bir şey olmuştu. Hafızasında kitapla ilgili kısımlar silinmiş gibi okuyamadığını söylemesi çok garipti. Belki de benden daha fazla para koparmak için böyle bir numaraya başvuruyordu.

Ancak hayır, en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Birkaç dakika önce kolayca okuyabildiği satırları şimdi neden okuyamadığını anlayamıyordu. Kitabı yeniden benden almasını izledim. Tüm sayfaları karıştırıyor, neden okuyamadığını anlamak istiyordu. "Tamam, Mara. Olmuyorsa bırak." Hayır, beni dinlemedi hatta okuyamadığına kızmış gibi sayfaları hırsla karıştırmaya başladı.

"Bu saçmalık!" Elindeki kitabı duvara fırlatırken sinirli görünüyordu. "Ben daha okumayı bilmeyen bir çocukken bile her dili okurdum!" Öfkeyle ayağa kalkınca ağzından kaçırdığı şey fazlasıyla dikkatimi çekti. *Okumayı öğrenmeden önce bile her dili okuyordum* da ne demekti?

"Sen az önce ne dedin?" Usulca ayağa kalktığımda az önce ne söylediğini yeni fark ettiği için panikledi. Bakışlarını hızla kaçırdı.

"Öfke anında saçmaladım, Elzem Hanım." Hayır, söylediği şey öylesine söylediği bir şey değildi. İnsanlar öfkelendiğinde bu tür şeyler söylemezdi. Aksine, öfke anında ağzımızdan çıkan tek şey gerçekler olurdu.

"Eğer bana anlatırsan sana sürekli yaşadığım ama kimseye anlatamadığım bir şeyi anlatırım," diyerek onu konuşmaya teşvik etmeye çalıştım.

Ailesi yedi kuşaktır Akay ailesinin yanında çalıştığı için Mara ile aynı gecede doğacak kadar talihsizdim. İkimiz de aynı gecede ve aynı odanın içinde dünyaya gözlerimizi açmıştık. Evde olanları en az benim kadar iyi biliyordu ama benimle ilgili olan şeyleri ben istemediğim sürece kimse bilmezdi. Teklifim ilgisini çekecek kadar cezbediciydi.

Derin bir nefes aldığında tereddüt etse de sırrıma olan merakı yüzünden başını salladı. "Ben tüm dilleri biliyorum." Gözlerimin içine bakıp. "Bilindik ve bilinmedik tüm dilleri," dedi soluğumu keserek. *Tüm dilleri derken?* Kâinat üzerindeki tüm dillerden bahsediyor olamazdı, değil mi?

Aklımdan geçenleri tahmin etmiş gibi başını salladı. "Ailem bunu kimseye anlatmamam için beni uyardı. Nasıl mümkün oluyor, bilmiyorum ama tüm dilleri biliyorum. Bugüne kadar okuyamadığım kitap olmadı."

Duvarın dibine fırlattığı kitabı işaret etti. "Onu da okuyacağımı biliyordum ancak biri az önce zihnime girmiş gibi bunu yapamıyorum." Kimse tüm dillere hâkim olamazdı. Bunu yapmak bir insanın yıllarını alırdı. Dünyada kaç tane dil olduğunu bilmiyor olmalıydı. Kahretsin ki ona inanan bir yanım da yok değildi! Bunun nedeni, çocukken bile televizyonda yabancı bir film görünce kendini tutamayıp hemen çevirisini yapmasıydı. Ve o yaşlarda henüz okula bile başlamadığını hatırlıyordum.

Başını kaldırıp sıkıntılı bakışlarını bana çevirdi. "Biliyorum, çok saçma ama inanın ki az önce ne hissettiğimi biliyorum." Sesi kısık çıkıyordu. "Sanki bir şeyler odaklanmamı engelliyordu. Garip değil mi?" Asıl garip olan ona inanıyor olmamdı. Bu, hayretler içinde kalmama neden oluyordu çünkü böyle tuhaf olaylara asla inanan biri olmamıştım. Fakat şu anda ilginç bir şekilde benliğim ona inanıyordu.

"İnanmayacaksın ama sana inanıyorum ve şimdi duyacaklarından sonra senin de bana inanman gerekiyor." Hiç tepki vermeden devam etmemi bekleyince boynumdaki pusulayı gösterdim. "Bunu anneannemin bana verdiğini biliyorsun. Bugüne kadar hiç boynumdan çıkarmadım." Daha iyi görsün diye boynumdaki pusulayı yukarı kaldırdım. "Bu gece pusulamın annemin odasında olduğunu gördüm ve boynumda taşıdığım imitasyondu, yani sahte."

Gözlerini irice açtı. "Onu sizden çaldı mı?"

Kınarcasına kaşlarını çatmasıyla başımı salladım. "Banyo yaparken bile çıkarmadığım pusulayı bir şekilde benden aldığı yetmiyormuş gibi sahtesini de boynuma takmış. Mara, on yıldır hiç çıkarmadığım pusulanın sahtesini boynuma takan ben değilim. O şey boynuma nasıl geldi? O taktıysa bunu nasıl yaptı?" En can alıcı soru buydu çünkü kuş uykusu

dedikleri şeye sahiptim. Uyurken bile yarı uyanık yatar ve en küçük sesle gözlerimi açardım. O hâlde sahte pusula boynuma nasıl gelmişti?

"Aman Tanrım." Dehşete kapılarak birkaç adım geriye gitti. "Sizi ilaçla uyutmuş olacağını mı düşünüyorsunuz? İyi ama basit bir pusula için buna neden kalkışsın?"

"Belki de basit bir pusula değildir."

"Anlamadım."

"Ben de anlamıyorum." Fırlattığı kitaba doğru düşünceli gözlerle yürüdüm. "Ama yakında anlayacağım." Diz çöküp kitabı düştüğü yerden alarak ayağa kalktım. "Git ve uyu. Pek işe yaramasan da anlaştığımız gibi ödemeyi yapacağım."

"Peki, şu herkesten sakladığınız şey?"

"Öyle bir şey yoktu." Kaşlarını çatınca omuz silktim. "Bir sırrım olsa sence bunu emrimdeki birine söyler miyim?" Evet, bu biraz ağır olmuştu ama yalan söylesem onu daha fazla kızdırırdım.

Mavi gözlerinde bana olan nefreti harlanınca gelip tam karşımda durdu. "Biliyor musunuz, insanlar haklı. Siz gerçekten benmerkezci ve takıntılı bir kontrol delisisiniz!" Yine haddini aşıyordu ama bu gece beni annemden kurtardığı için saygısızlığını görmezden gelecektim.

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüklerini umursamıyorum."

"Ama umursamalısınız çünkü gün gelir, o umursamadığınız ayaktakımına muhtaç olabilirsiniz."

"Bittiyse odana çekilebilirsin."

Bana acıyormuş gibi bakıp yüzünü buruşturdu. "Size bakınca ne görüyorum, biliyor musunuz? Annenizi," deyince kaşlarımı çattım fakat susmadı. "Evet, bu gece odasında deli gibi korktuğunuz o kadına dönüşüyorsunuz gittikçe. Ve yıllar sonra ne olacak, biliyor musunuz? Sizin kızınız da en az bu gece sizin annenizden korktuğunuz gibi sizden korkacak!" Pekâlâ, bu ağır olmuştu ama beni asıl şaşırtan neden anneme benzetilmekten rahatsız olduğumdu.

Bu aralar kendime yabancıydım sanki.

Kapıyı açıp gitmek üzereydi ki bir şey fark etmiş gibi bana doğru döndü ve beni tepeden tırnağa süzdü. Gözleri kıyafetimde biraz fazla oyalandı. "Annem haklı, daha az şeker yemeliyim," diye homurdanıp gitti. Neden bahsettiğini bilmek bile istemiyordum. Hizmetçim gerçekten çok garip biriydi.

Belki de uzun zamandır ilk kez onları bu kadar süslü ve mutlu görüyordum. Kızlar en gösterişli elbiselerini giymişti. Minik beyler de fazlasıyla bakımlıydı. İsmini okuduğum her öğrencim koşarak yanıma gelip karnesini alıyordu. Onlar için aldığım küçük karne hediyeleri onları fazlasıyla mutlu etmişti. "Ve son olarak Tuba." Listedeki son ismi okuduğumda arkadaşları tarafından alkışlanan minik kız gülerek bana doğru koştu.

"Al bakalım, canım." Uzanıp önce karnesini, sonra ise hediyesini verdiğimde kocaman gülümseyip, "Teşekkür ederim, öğretmenim," deyişi çok tatlıydı.

"Evet, çocuklar." Doğrularak ailelerinin yanında oturan miniklere baktım. "Tatilde ne yapıyorduk?" Bugün özel bir gün olduğu için onları daha fazla burada tutmak istemiyordum. Dışarı çıkmalı ve ilk karnelerinin mutluluğunu en güzel şekilde yaşamalıydılar.

Çocuklar aynı anda, "Okuyoruz!" diye bağırınca kıkırdadım. "Evet, her gün öykü kitabından en az bir sayfa okuyoruz. Ve sayıları da unutmamak için eğitim setini öylece bir kenara atmıyoruz, değil mi?" Gülüşerek beni onaylamaları çok sevimliydi.

Fazla gürültü çıkardıklarını fark edince, "Çocuklar," diyerek herkesin beni görebileceği bir yerde durdum. "Lütfen sessiz olun ve ailelerinizle konuşmama izin verin." Çoğu beni dinleyip susmuştu, diğerlerini ise yanlarında oturan aileleri susturmuştu.

Yılın başında tanıştığım velilere bakıp derin bir nefes aldım. "Öncelikle bir konuda sizlerle anlaşalım," derken yüzümdeki sahte gülümseme dudaklarıma yapışıp kalmıştı.

"Onlar henüz çocuk ve bu tatil onların hakkı," diyerek devam ettim. "Günde yarım saat çalışmaları bile onlar için fazlasıyla yeterli olacaktır. Bırakın oynasınlar hatta istemiyorlarsa tatilde hiç çalışmasınlar. Lütfen bu konuda onlara baskı yapmayın. Zaten ileride gerçek hayat sınavları başlayacak, o yüzden bırakın hâlâ şansları varken çocuk olsunlar." Bazı öğrencilerimin aileleri, sanki küçücük çocuklarını üniversite sınavına hazırlıyormuş gibi baskı yapıyordu. Bu son kısmı özellikle onlar için söylemiştim.

"Ve lütfen çocuklar arasında kıyaslama yapmayın." İsim vererek doğrudan rencide etmiyordum ama sözlerim muhatabına ulaşıyordu. Şimdiki odağım Veysel'in annesiydi ancak onu küçük düşürmemek için ona uzun uzun bakmıyordum.

"Başka çocukları överek kendi çocuğunuzu yermeyin. Anne ve babalar çocuk gelişiminde en büyük hatayı burada yapıyor. Komşunun oğlu iyi bir çocuk, bakıcının kızı fazla akıllı, akrabanın çocuğu sizinkinden daha

oğlu, o senden iyi, bu senden yetenekli gibi şeyler doğru değil." Çocuk eğitiminde en büyük hatayı onları akranlarıyla kıyaslayarak yapıyorlardı.

"Komşunun oğlu iyi olabilir ama sizin çocuğunuz da kötü biri olamaz çünkü çocuklar kötü olmayı bilmezler. Bakkalın kızı akıllıysa bu sizin çocuğunuzun aptal olduğu anlamına gelmiyor. Sadece iyi olduğu şeylerin farkına henüz varmamışsınızdır. Onun kızı veya oğlu sizin çocuğunuz değil, o yüzden çocuklarınıza imrendirerek büyük bir hata yapmayın." Böyle yaparak küçücük çocuklara nasıl bir kötülük yaptıklarının farkında değillerdi. Onlara öz güven aşılamalıydık, kendilerine olan güvenlerini yıkmak doğru değildi.

"Siz böyle yaptıkça çocuğunuz övgüyle bahsettiğiniz kişiden nefret etmekle kalmıyor, kendine olan öz güvenini de yitiriyor. Küçücük çocukların saf yüreğine kıskançlık denilen illeti yerleştirmeyin lütfen." Böyle yaparak o çocuk üzerinde kötü bir etki bıraktıklarının bilincinde değillerdi.

Acaba ayağımdaki şu rahatsız edici ayakkabıları çıkarsam fazla dikkat çeker miyim?

"Elzem Hanım?" Velilerden birinin seslenmesiyle ona doğru döndüm. Sorduğu soruyu cevaplayıp onu küçük kızı hakkında bilgilendirdim ve hemen arkasından soru soran tüm velilere gereken cevapları vermeye başladım.

Soru cevap kısmı yaklaşık yarım saat sürdükten sonra nihayet son aşamaya gelmiştik. "Evet, şimdi de önceden süslediğimiz köprünün altında ilk karnelerimizle fotoğraf çektirelim mi?" Tüm çocuklar bağırarak *evet*, deyip alkışlamaya başladı. Her biri, *"Karne Hatırası"* yazan çiçekli köprünün altında sırayla duruyor ve aileleri fotoğraflarını çekiyordu.

Çoğu velim ve öğrencimin ısrarı üzerine her birinin yanında durup benimle birlikte fotoğraf çekilmelerine izin verdim. "Şimdi sıra bizde." diyen Tuana Hanım elindeki fotoğraf makinesini eşine verip yanıma geldiğinde tebessüm ettim. Onunla çektirdiğim tek fotoğraf, diğer velilerle de poz vermeme sebep olmuştu.

Sınıfımdaki her öğrencimle tek tek vedalaşmam tahmin ettiğimden daha geç okuldan çıkmama neden olmuştu. Kaldırıma çıktığım an ayağımdaki ayakkabılardan kurtulunca gözlerimi kapatıp rahat bir nefes aldım. "Nar çiçeği mi?" Güldüm. "Yazın ortasında burnuma gelen kokuya bak." Gözlerimi açtığımda yanımdan geçen küçük bir kız çocuğuyla tebessüm ettim. Aldığım kokunun sebebi şimdi anlaşılmıştı. Birileri annesinin parfümünü kullanmış olmalıydı.

Garip, ne zaman ayakkabılardan kurtulsam koku alma duyum çok iyi çalışıyordu.

✦

Üç ay boyunca okula gelmeyecek olmam, yola çıktığımda ruh hâlimi kederle sarmalamıştı. Yaşadığım hüzün yol boyunca sürdüğü için babamın evine geldiğimde ruh gibiydim. Arabanın anahtarını Rıza Bey'e uzatırken, "Sizi çardakta bekliyor, efendim." dedi saygılı bir sesle ve arabayı garaja götürdü. Bu sabah arayıp buraya geleceğimi haber vermiştim.

Konağın aksine babam yaşamak için küçük bir dubleks evi tercih etmişti. Krem rengi evin en çok bahçesi hoşuma gidiyordu. Topuklu ayakkabılarımı yine çıkarıp çıplak ayaklarla çimlere bastım. Evde ayaklarımın çıplak olması beni rahatlatıyordu. Dışarıda binbir çeşit ayakkabı giyiyor olabilirdim ama evde hiç ayakkabı giymezdim. Bu çoğu zaman konaktakilerin beni kınayıp arkamdan konuşmalarına neden oluyordu. Fakat belli bir zaman sonra onlar da bu duruma alışmıştı.

Süs ağaçlarının arasından geçerken babamın bizzat kendi elleriyle diktiğine emin olduğum rengârenk çiçekleri gördüm. Evden ayrıldıktan sonra tüm işlerden elini çekerek burada inzivaya çekilmişti. Bizzat yaptırdığı kamelyaya geldiğimde yalnız olmadığını gördüm, Sıraç abim de buradaydı. Babamın tam karşısında oturuyordu. Üstü kapalı bu yerin ayrı bir huzuru vardı. Ne zaman buraya gelsem konağın kasvetli havasından kurtuluyordum. Babam bana sırtı dönük oturduğu için onun yüzünü göremiyorum ama Sıraç'ın düşünceli gözlerini görmek beni şaşırtmıştı.

Canını sıkan bir şeyler olduğunu buradan bakınca bile anlayabiliyordum. Benimkiyle aynı renkte olan yeşil gözleri fazlasıyla dalgın bakıyor, arada uzun parmaklarını sarı saçlarından sabırsızca geçiriyordu. Evet, saç rengimiz bile aynıydı. Ailemde en çok ona benzediğimi biliyordum, tek farkımız onun sert yüz hadarının daha belirgin olmasıydı. Kaşlarını her çattığında alnında ortaya çıkan o birkaç kırışıklık bile ona farklı bir karizma katıyordu.

Kirli sakalının süslediği çenesindeki o küçük çukur, otoritesinin bir simgesi gibiydi. Üzerinde her zamanki gibi takım elbisesi vardı. Fakat sıcak havalar yüzünden lacivert ceketini oturduğu bankın arkasına bırakmıştı. İri vücudunu saran gömleğinin kollarını katlayarak kendine biraz rahatlık sağlamıştı.

Başını kaldırdığında beni gördü. Arkasına yaslanarak her adımımla birlikte beni incelerken dudağının bir tarafı usulca kıvrıldı. "Çocukluktan bu yana o omuzlar hep dik, adımlar kendinden emin, saçlarını savuruşun-

da bile aynı bir kibir var." dedi gülerek. "Mükemmeliyetçi biri olduğunu daha sen altı yaşındayken fark eden tek kişiyim belki de. Aynı zamanda kusursuzluğunun altına sakladığın kusurları gören de tek kişiyim." Yine beni eleştirmeden duramamıştı. Benimle hep gurur duyduğunu biliyordum ama bir o kadar da yargıladığının bilincindeydim.

Babam da başını çevirince geldiğimi görüp tebessüm ederek ayağa kalktı. Kollarını benim için açtı. "Buraya gel, Elzem." Açtığı kollarının arasına gülümseyerek girdim. Bana sımsıkı sarılışını hiçbir şeye değişmezdim.

Dudaklarını saçlarıma bastırırken, "Itır her gün geliyor ama sen beni çok ihmal ediyorsun," diyerek dert yandı. "Konakta çok mu yoruyorlar seni?" Kollarımı ona sardım. Benimle ilgili tüm haberleri Itır'dan almak onu üzüyordu.

"Fazla değil." Ondan ayrılınca Sıraç'ın yanına oturdum.

Tek kaşını ayıplarcasına kaldırdı. "Abiye sarılmak yok mu?" diye bana takılınca çantamı masanın üzerine bıraktım.

"Dün yaptığı şeylerden sonra abiye kızmak var." Ne demek istediğimi gayet iyi anladığı için gülerek arkasına yaslandı. En azından Doğa konusunda birazcık vicdan azabı çekebilirdi.

Babam beni izlerken, "Bugün okulun son günüydü, üzgün hissediyor olmalısın," dedi. Her gördüğümde sanki biraz daha yaşlanıyordu. Eskiden gür olan siyah saçları şimdilerde beyazlaşmış ve çoğu dökülmüştü. Özellikle göz çevresindeki kırışıklar çoğalmıştı, ela gözleri yorgun bakıyordu. Sanki biraz da zayıflamıştı çünkü gömleği ona bol geliyordu.

"Nasılsın, Elzem?" Üzgün gözlerle onu incelememden rahatsız olduğu için dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

"Beni koru, baba." Dudaklarımdan benden bağımsız dökülen kelimeler en az onun kadar beni de afallattı. Bir anda neden konuya böyle bir giriş yaptım, bilmiyordum ama bunu ben de beklemiyordum. Yanımda oturan abimin kaskatı kesildiğini hissetmiştim.

Tehlikede bile değilken şimdi neden böyle bir şey söyledim?

Babam yutkunarak, "Elzem?" derken oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. "Korktuğun bir şey mi var? Seni tehdit eden bir şey mi var, kızım?" Sanki *evet* desem o tehlikeyi hemen benim için yok edecekmiş gibi bakıyordu.

Hiçbir zaman lafı dolandırmayı sevmediğim için doğrudan konuya girdim. "Bir tehlike yok, baba. Evet, beni korumanı istiyorum ama

birinden değil." diyerek gözlerine baktım. "Beni aklımdaki şu binlerce cevabı kemiren sorulardan kurtar, baba. Siz yıllardır susturdukça o sorular çoğalıp duruyor. Ben gerçekten aklımı kaybetmeden bana bilmem gereken gerçekleri anlatın artık." Evden ayrılmalarının altındaki sebebi öğrenmeden bu evden gitmemeye kararlıydım.

Babam huzursuz bir yüz ifadesiyle bakışlarını kaçırdı. "Ne bilmek istiyorsun?" Neyi bilmek istediğimi aslında çok iyi biliyordu.

"Evden neden ayrıldınız? Annemden neden boşandın, baba?"

Israrla gözlerini benden kaçırırken çocuk avutur gibi, "Anlaşamadık boşandık," diyerek yine beni geçiştirdi. "Onu konaktan göndermem hiç olmazdı, o yüzden ben ayrıldım." Yalan söylüyordu çünkü söyledikleri yıllardır beni avutmak için kullandığı bahanelerden başka bir şey değildi.

Hayır, böyle ısrar ederek onu konuşturamam.

"Öyle olsun." Ayağa kalkıp çantamı alarak son kez ona baktım. "Susmaya devam et, baba," dedim gücenmiş bir sesle. "Seni susturan o sebep bize zarar verene kadar susmaya devam et. Umarım bir gün konuşmaya karar verdiğinde her şey için geç olmaz çünkü son zamanlarda beni korkutan çok fazla şey var." Pişmanlık dolu gözlerine bakmaya son verip kamelyadan çıktım.

Hadi, Sıraç. Son söylediklerimden sonra sen bana kayıtsız kalamazsın.

Onlara sırtım dönük bir şekilde yürürken, "Bekle!" diyen abimin sesini duyunca dudaklarım kıvrıldı. Bir şeyler beni korkutacak ve Sıraç Akay bunu umursamayacak, öyle mi? Hayır, abim bana ve Itır'a asla dayanamazdı.

"Kim seni tedirgin ediyor?" Kızgın sesiyle dudaklarımdaki tebessümü sildim ve ona doğru döndüm. Sinirli bir ifadeyle kaşlarını çattığını gördüm. "Annem," dediğimde masadaki eli yumruk oldu.

"Biliyordum!" Hiddetlenerek ayağa kalktığında hesap sorar gibiydi. "O kadın size ne yapıyor? Elzem, neden artık şu inadı bırakıp benim yanıma taşınmıyorsunuz!" Burnundan soluyarak tam karşımda durdu. O evde yaşamamızı istemediğini biliyordum. Şimdi olduğu gibi her fırsatta bunu söylüyordu.

"Söyle o zaman." Kolunu tutarak ona baktım. "Abi, ne olursun bana o evden ayrılmam için bir sebep ver." Geçerli bir sebep vermediği sürece annemi bırakmayacağımı iyi biliyordu. Vicdanım, oğulları ve kocası tarafından terk edilen bir kadını orada bırakmama izin vermiyordu. Bunu yapmam için çok sağlam bir nedene ihtiyacım vardı.

"Annemin bize zarar vereceğini düşünmüyorsunuz ama nedenini açıklamıyorsunuz. Siz susmakla bu tehlike olarak gördüğünüz o kadının yanında yaşıyoruz. Eğer bizi gerçekten korumak istiyorsan gerçekleri bana anlat, aksi takdirde o evden ayrılamam." Ne saklıyorlarsa artık bunu bize söylemeliydiler.

Abim kararsız kalmışçasına gözlerime bakarken babamın araya girip, "Sıraç," demesiyle gözlerini yumdu. Anlamıştım, babamı ezip geçmeyeceğini anlamıştım. Babama bir söz veya yemin vermiş olmalıydı ki bu onu susturuyordu. Abim sadece verdiği sözler konusunda bu kadar inatçı olurdu.

"Söz mü?" dedim.

"Yemin," diye iç çekti. Kaybetmişliğin verdiği hüzünle uzanıp yanağına dudaklarımı bastırdım.

"Tahmin etmiştim," diyerek daha fazla üzerine gitmedim. Onu kendi mahcubiyeti içinde bırakıp yoluma devam ettim. Bu konuda konuşmayacağına dair babam ona yemin ettirmişti. Sıraç verdiği sözleri bile bozmazken ettiği yemini asla çiğnemezdi.

✦

Arabayı mezarlığın yakınlarına park etmiş, boş boş yürüyordum. Elimdeki ayakkabılarımla kaldırımda yürürken kendi düşüncelerimde boğuluyordum. Beynimi kemiren o sır perdesini bir şekilde aralamalıydım ama nasıl? Kaldırımdan inip dalgın gözlerle yolu yarılamıştım ki *"Dikkat et!"* diyen tanıdık bir sesle başımı kaldırınca kornaya basarak üzerime gelen bir tır son anda fark ettim. "Kahretsin!" Kaskatı kesilmiştim. Tıpkı annemin odasında da olduğu gibi böyle anlarda donup kaldığım oluyordu.

Donmuş bir şekilde koca tıra bakarken biri belimden tuttuğu gibi beni birkaç adım geriye çekti. Kalçamın üzerine, oturur pozisyonunda düşmüştüm. Tır önümden geçip giderken ben şoka girmiş olmalıydım ki korkudan kıpırdayamıyorum. Nihayet kendimi toparlayıp ayağa kalktığımda birkaç kişi yanıma koşup iyi olup olmadığımı soruyordu. Hiçbirinin sesi az önce beni kurtaran kişinin sesine benzemiyordu. O kulağa melodi gibi gelen sesi bulmak için etrafıma bakındım ama dikkatimi çeken kimse yoktu.

"Ambulansı arayalım, sanırım şokta," diyen ve kolumu tutan yaşlı adama tebessüm ederek geri çekildim.

"Teşekkür ederim ama ben iyiyim." Yere düşen ayakkabılarımı alıp karşıya geçerken aklım hâlâ o sesin sahibindeydi.

Tanıdıktı, fazla tanıdık.

Yaklaşık beş dakika sonra mezarlığa girince ansızın bir ürperme hissettim. Ne olduğunu bilmiyordum ama sağ omzuma bir anda acı saplanmıştı. "Ah, hayır!" diye hayıflanıp omzuma tuttuğum esnada acı birkaç saniye içinde geçmişti. Bu neden olmuştu? Sanki biri bana çarpmıştı. Oysa görünürde benden başka kimse yoktu.

Çıplak ayaklarla yerdeki toprağa basıp mezarların arasından geçtim ve aradığım ismi sonunda buldum: Suzan Dilzah. Tebessüm ederek mezarının üzerine dün bıraktığım beyaz güllere baktım. Sıcaktan solmaya başlamışlardı. "Merhaba, anne." Annem bana hiç annelik yapmadığı için çocukken hep yanımda olan anneanneme, *anne* demeye başlamıştım. Bir süre sonra dilim ona anne demeye alıştığı için ona anneanne demeyi bırakmıştım. O benim için bir anne gibiydi.

Mezarının yanı başına oturup gülümsedim. "Bugün sana senin nefret ettiğin ama benim çok sevdiğim beyaz güllerden getirmedim." Her gün ikindiden sonra onu görmeye gelirdim. Bu, on yıldır aksatmadan yaptığım bir şeydi.

"Bugün sana neler yaptığımı anlatmak isterdim ama onun yerine biraz dertleşelim istiyorum." Sanki beni duyacakmış gibi yine onunla konuşmaya başlamıştım. "Bunu senden başka kimseyle konuşamam." Gülüşüm solarken yanında kendim olduğum tek kişinin mezarına içli gözlerle baktım. "Beni bıraktığın için sana hâlâ kızgınım çünkü senden başka hiç arkadaşım yok." Etrafımdaki insan kalabalığı bana bir şekilde yalnızlığı hissettiriyordu.

"Beni korkutan bir şeyler var, Suzan Hanım." Kendimi tutamayıp güldüm. "Evet, inanması güç ama korkuyorum." Oysaki ben korku bilmezdim. "Beni korkutan herkesin sakladığı sırların büyüklüğü."

Elimi toprağında gezdirirken iç çektim. İçimi ona dökmeye hazırlanıyordum ki mezarının üzerine diktiğim karanfillerden birinin kırılmış olduğunu gördüm. "Itır!" Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım.

Eğilerek karanfili çekip çıkardığımda burnumdan soluyordum. "Daha kaç kez dikkat etmesini söyleyeceğim!" Kırık veya eğri şeylerden nefret ediyordum. Düzen takıntımı bildiği hâlde çiçeklerden birini kesin o kırmıştı. Bunu bilerek yapmış bile olabilirdi! Beni kızdıracak her şeyi yapmayı seviyordu.

Kırılmış karanfili tam yere fırlatacakken ki çiçeğin bir kökü olmadığını fark ettim. "Şaka mı bu?" Bunları daha tohumken ekmiş olmalıydı. Fakat bu çiçek dışarıdan alınmış ve öylece toprağa saplanmış gibi köksüzdü.

"Pekâlâ, nasıl bir şaka bu?" Uzanıp çiçeği çekip aldığım toprağa dokunarak hafifçe eşeledim. "Burada kökü olmalı." Kimse bir çiçeğin olmayan kökünü umursamazdı ama cevap bulamadığım her soru bende farklı bir rahatsızlık yaratıyordu. Genelde böyle önemsiz şeylerle uğraştığım çok olurdu. Aklımı kurcalayan cevapsız sorular beni deli ettiği için bu tür saçma sapan şeylere kalkışırdım.

Yaptığım şeyin çılgınlığını fark edip elimi tam çekecektim ki parmaklarımın toprak dışında bir şeye temas etmesiyle duraksadım. İyice eğilip toprağı biraz daha kazınca gördüğüm kâğıt parçasını çekip aldım. Dörde katlanmış sayfayı usulca açarken bunun anneannemin mezarına nasıl geldiğini sorguluyordum. Sayfayı tamamen açıp üzerindeki küçük toprak parçalarını silkeledim.

Kâğıttaki eğri büğrü, çirkin yazı yüzümü buruşturmama neden oldu. "İlkokul öğrencisi olmalı," diye mırıldandım. "Böyle yazı mı olur?"

Gözlerimi kısarak yazıları okumaya başladığımda afalladım. "*Viran Huzurevi, ikinci kat, on dört numaralı oda, Gülistan Temiz.*" Evet, burada bir adres yazıyordu fakat beni asıl şoke eden burada yazan isimdi. Gülistan Temiz mi? Bu kadın ben ve Mara'nın doğumuna giren ebe değil miydi?

Neler oluyor?

İsim hafızam beni asla yanıltmazdı. Daha önce duyduğum bir ismi, üzerinden yıllar geçse de çok iyi hatırlardım. "Bu bir tesadüf değil." Fısıltım bile hâlâ yaşadığım şokun etkisinde olduğumu gösterircesine şaşkın çıkmıştı. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Biri benim düzen takıntımı iyi biliyordu, o yüzden bu karanfili özellikle kırıp diğerlerinin arasına koymuştu. Böylece ben toprağı kazdığımda bu notu bulacaktım.

İyi ama bu alışkanlıklarımı bilen kimdi? Beni benden daha iyi tanıyan kim olabilirdi? "Kimsin sen?" Elimdeki kâğıt parçasına garip bakışlar atarken gidip şu ebeyi bulmaya karar verdim. Zihnim o kadar karışıkken orada bir soru işaretini daha barındıramazdım. Kafamın içinde bir soru işareti varsa cevapların peşine düşerdim.

Mezarlıktan ayrılıp arabama bindiğimde aklım hâlâ nottaki isimdeydi. Mara'nın annesi ve benim annem aynı yılın içinde hamile kalmışlardı. Mara tam gününde doğarken ben bir ay erken doğmuştum. Bu durum ikimizin de aynı gece doğmasına sebep olmuştu. Babam hep *çok fazla kar yağıyordu* derdi. *Ocağın ilk günüydü ve yollar kar yüzünden kapalı olduğu için sizi hastaneye götüremedik.* O yüzden annelerimiz evde doğum yapmak zorunda kalmışlardı. Babam bu şekilde anlatırdı doğum hikâyemi.

Her an doğum olabilir diye babamın, annem ve Mara'nın annesi için bir hafta öncesinde bir ebeyi konağa yerleştirdiğini duymuştum. O dönem kış çok şiddetli geçtiği için babam kendince küçük bir önlem almıştı. Aldığı o önlem hem Mara'yı hem de beni kurtarmıştı. Babam, Gülistan Temiz'e olan minnet duygusunu ben çocukken sürekli dile getirdiği için bu ismi unutmam mümkün değildi.

Nottaki adrese doğru hareket ederken çantamdaki telefonumdan gelen seslerle arabayı yavaşlattım. Kulaklığımı takıp aramayı cevapladığım esnada Itır'ın, "Elzem, neredesin?" diyen kızgın sesini duyunca ofladım. Benden sadece bir yaş küçük olan kız kardeşimin ergenlik triplerini bugün hiç çekemeyecektim.

"Şimdi olmaz, Itır. Canım yeterince sıkkın, git Doğa'ya bulaş."

"Asıl benim canım sıkkın, kapat çeneni!" Benimle bu tarzda konuşmasından gerçekten nefret ediyordum.

"Eğer hakaret etmek için beni aradıysan bunun için akşamı bekleyebilirsin. Şimdi kapatıyorum."

"Sakın!" Bağırmasıyla hızımı biraz artırdım. Bazen ona gerçekten tahammül edemiyordum. "Dinle, az önce çok garip bir şey oldu. Arkadaşlarımla öğle yemeğindeydim ve hesabı ödeyip kalktım. Tam arabama binmiştim ki bir köpek uluması duydum. Sanki biri kuyruğuna basmış gibi ciyaklıyordu zavallı şey." Ne yani, onu sinirlendiren şey bu muydu? Bir köpek yüzünden mi beni arıyordu?

"Ve sen de bunun için hemen beni mi aradın? Itır, seninle yeterince uğraşmak zorunda kalıyorum, neden bana bir iyilik yapıp o köpeği bir veterinere götürmüyorsun?"

"Bulursam götürürüm ama konu o değil. Arabayı çalıştırmak üzereyken bize servis yapan garson camı tıklatıp bana bir kâğıt uzattı. Çantamdan düştüğünü söyledi ama çantamın içinde senin doğumuna giren ebenin adresi yoktu." Arabayı ani bir frenle yolun ortasında durdurduğumda söyledikleri beni bozguna uğratmıştı. Olamaz!

"Az önce ne dedin sen?"

"Çantamdan düştüğünü söyledi."

"Hayır, devamında."

"Çantamda bir adres yoktu."

"Delirtme beni, Itır! Sonrasında ne dedin? Gülistan Temiz'in adresi mi?"

"Ö! Evet, Elzem! Zaten şimdi oraya gidiyorum. Akşam geç kalırsam yine arabama el koyma diye haber vereyim dedim, Bayan Kontrol Delisi." Bu sadece benim değil, Ilır'ın da orava gitmesini istiyordu. Peki ama neden? Bunu yapan kimdi?

Gülistan Temiz ile görüşmemiz neden bu kadar önemliydi?

"Orada buluşuruz, ben gelmeden sakın arabadan inme." Telefonu kapattığımda fazlasıyla gergindim. Bize bu notları gönderen kim olabilirdi?

Arkamdan gelen korna sesleriyle kendimi toparlayıp arabayı çalıştırdım. Daha beş dakika ilerleyemeden telefonum çaldı. Doğa arıyordu. Aramayı cevaplayıp, "Eğer elinde Gülistan Temiz'in adresi olan bir not yoksa söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," diyerek ona takıldım. Gülerek dalga geçtiğim esnada karşı taraftan gelen yutkunma sesini duyunca ani bir frenle arabayı ikinci kez yolun ortasında durdurdum. Hadi ama!

"Doğa, tek bir cevap istiyorum. Evet veya hayır."

"E-evet ama sen bunu nereden biliyor-"

"Evden çıkmadan önce yanına iki koruma al ve notta yazan adrese gel!" Telefonu kapattığımda artık emindim, biri bize çok kötü bir oyun oynuyordu.

Tekrar arkamdan gelen korna sesleriyle oflayıp arabayı çalıştırmaya kalkıştım. Fakat bir adamın kafasını camdan uzatıp bana küfrettiğini duyunca kaşlarımı çattım. "Hadsiz adam!" Bir an bile tereddüt etmeden çıplak ayak dışarı çıktım. Böyle magandalar yüzünden sokağa bile çıkamıyorduk!

Arkamdaki arabaya doğru öfkeyle yürürken tıpkı benim gibi kızgın görünen kısa boylu adam da "Kullanmasını bilmiyorsan geçmeyeceksin o direksiyonun başına!" diye bağırıp kapıyı açtı. Arabadan inip üzerime yürümesiyle adım atmayı bıraktım. Bu koku da neyin nesiydi? Garip bir koku alıyordum. Garip ve rahatsız edici.

Kokunun kaynağını bulmak için şaşkın gözlerle etrafıma bakındım ama tam olarak nereden geldiğini bulamadım. Sonra gözlerim ağzından tükürükler saçarak bana doğru gelen adamı buldu. Ona baktıkça kül ve is kokusunu daha şiddetli solumaya başlayınca elimle burnumu ve ağzımı kapattım. Sanki kokunun içime girmesinden korkuyordum. Kulaklarımdaki tıklık beni dehşete düşürmüştü. Koku sanki kulaklarımdan sızıp beynime ulaşıyor ve tüm uzuvlarımı uyuşturuyordu.

Adamın tam karşımda durduğunu hayal meyal idrak edebiliyordum. İşin garip yanı, o sürekli konuşuyordu ama ben onu duyamıyordum.

Koku kulaklarımı tıkıyor gibiydi. "Be-ben. Nasıl... Bu koku nedir?" Konuşmakta bile güçlük çekerken insanlar yolu kapattığım için bağırıp bana kızıyorlardı. Üstelik burnumdan eksilmeyen bu koku da beni çıldırtmanın eşiğine getirmişti.

"*Onu yürümesi için teşvik etmeli miyiz?*"

"*Kes sesini, şu anda bizi duyuyor!*"

"Bir şey mi dediniz?" Adam o kadar hızlı konuşup bana bağırıyordu ki az önce duyduğum sesin ona ait olup olmadığını anlayamamıştım.

"*Bu herifin suratını dağıtmak için neyi bekliyor?*"

"*Sana kes sesini dedim. Kimsenin suratını dağıtmayacak.*"

"*Kusacak gibi görünüyor.*"

"*Çünkü soluduğu koku midesini bulandırıyor. Farkındaysan ayakkabıları yok.*"

"*Suratı korkudan bembeyaz oldu. Neden?*"

"*Çünkü bizi duyuyor, aptal! Sessiz olmayı dene.*"

Duyduğum seslerden ödüm koparak etrafıma bakmaya başladım. İnsanlar arabalarından inip bana doğru gelince hemen kaçarcasına arabaya doğru yürüdüm. Az önce birtakım sesler duyduğuma çok emindim. Hayır, duyduğum o seslerin o magandayla ilgisi yoktu çünkü iki kişinin sohbetine tanık olmuş gibiydim. Lanet olsun, halüsinasyon mu görmüştüm?

Hepsini geride bırakıp arabayı çalıştırdığımda az önce yaşadıklarım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Geceleri uykusuz kalmanın yan etkileri!" diyerek kendime kızdım. Itır için bulduğum şu psikoloğa gidip ruh hâlimi düzeltecek birkaç ilaç yazdırsam iyi olacaktı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra arabayı eski bir kliniğin önünde durdurdum. Çantamdaki adrese baktım ama hayır, bir yanlışlık yoktu. Gerçekten burasını gösteriyordu. "Umarım çektiğim tüm bu zahmete değer." Arabadan indikten sonra güvenlik kulübesine yaklaşıp kimliğimi uzattım.

Birkaç saniye sonra kimliğimi geri veren adam otomatik demir kapının açılmasını sağladı. İlk adımımı atarak bahçeye girdiğimde yüzümü buruşturdum. Öyle abartılacak kadar büyük bir yer değildi hatta bahçe namına bir şey bile yoktu aslında. Tüm yerler kirli fayanslarla kaplanmıştı. Fayansların arasından çıkan ot ve çimler çirkin bir görüntü sunuyordu. Az kalsın eğilip ayakkabılarımı çıkaracaktım ama son anda kendimi durdurdum.

Burada üzerine basacağım bir çim veya toprak bile yoktu. Sağa sola konulmuş birkaç banktan başka hiçbir şey yoktu. Binanın etrafını taşla

kaplayarak öldürmüşlerdi. Üstelik sarı boyası dökülmüş üç katlı kliniğin. *Viran Huzurevi* yazan büyük tabelasından başka sağlam bir yeri de yok gibiydi. Çıplak ayakla gezecek temiz bir yer olmaması çok kötüydü. Daha fazla dayanamayıp yerler kirli bile olsa ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım. Ne zaman ayakkabı giysem nefessiz kalıyormuşum gibi rahatsız oluyordum.

Toprağı hissetmeliydim. Yürüyüp açık kapıdan içeri girdiğim an yine garip şeyler olmaya başladı. Sanki büyük bir açlık çeken ruhum, huzur bulmuş gibi derin bir nefes alıp havayı soludu. Burnuma güzel bir koku geliyordu ama bu kokuyu tarif edemiyordum. Gün içinde ne zaman kalabalığa girsem tıpkı buna benzeyen bir kokuyu mutlaka soluyordum.

Etrafta gezinen birkaç hasta bakıcı ve hemşire dışında kimseyi bulamayınca resepsiyondaki adama doğru yürüdüm. Telefonumu çıkarıp Itır'ı arayacağım esnada koku karşı koyamayacağım bir hazla burnumun direğini sızlattı. Dişlerim kamaştı, yutkunarak duraksadım. Hipnotize olmuş gibi yönümü değiştirip kokuyu takip ettim. Basamaklardan çıkarken kokunun kaynağını bulmaya kararlıydım. Karşı koyamayacağım bir kokuydu.

Üst kattaki koridora çıkıp yavaş adımlarla yürümeye başladım. Sağ ve soldaki odaların kapısına bakıp kokunun nereden geldiğini bulmaya çalışıyordum. "Hadi! Neredesin?" Dişlerimi sıktıkça her adımımla birlikte kalbim hızlanıyor, vücudum dehşet bir açlık içinde kıvranıyordu. Bana ne olduğunu bilmiyordum.

Bu kokuya açlık duyuyorum.

Hayır, bu bir yemeğe olan açlık gibi değildi. Aksine, karnım aç bile değildi. Bu, her defasında aynı kokuyu soludukça ruhumun ortaya çıkan bastırılmış açlığıydı. On altı numaralı kapının önünden geçerken vücudumun sabırsızca verdiği tepkiler durmamı sağladı. Kapının önünde durunca dudaklarım kıvrıldı ve gözlerimi kapattım. Kokunun kaynağı bu odaydı. Sesli bir şekilde uzun uzun o hoş kokuyu içime çektim ama bu bile bana yetersiz gelmişti. Daha fazlasını solumak istiyordum. Parmak uçlarımdan başlayan tatlı bir karıncalanma yumruklarımı sıkmama neden oldu. Neye karşı direndiğimi bile bilmiyordum.

Bu odaya girmeliyim!

Kapının kolunu tam kavramıştım ki "Elzem Hanım?" diyen Mara'nın sesiyle usulca başımı çevirdim. Koridorun başında, yanında Itır ve Doğa ile durmuş, bana bakıyordu. "Bu taraftan," dedi tuhaf bir sesle. "Yanlış odanın önünde duruyorsunuz." Delici bir arzu kapıyı açmam için beni

zorluyordu. Kendimi kontrol ederek geriye çekilmeyi başardım. Mara'nın burada ne işi vardı?

Onlara doğru yürürken çantamdan çıkardığım mendili burnuma bastırınca Mara güldü. "En son alışveriş için sizinle dışarı çıktığımda böyle tüm gün burnunuzda bir mendille gezdiniz. Burası o kadar da kötü kokmuyor." Aksine, beni deli edecek kadar güzel kokttığı için burnumu kapatıyordum.

Onlara yetiştiğimde daha fazla dayanamayıp elimde tuttuğum ayakkabılarımı yere koyup giydim. Çıplak ayaklarım ayakkabılarla buluşunca rahat bir nefes almıştım. Mendili burnumdan çekince kokunun tamamen yok olması tebessüm etmemi sağladı. Şimdi daha iyi hissediyordum. "Bu nasıl bir takıntı?" Itır ayaklarımı gösterdi. "Ayakkabı giymekle bir sorunun olduğunu düşünüyorum. Evde de seni hiç ayakkabıyla görmüyorum." Toprağı hissetmek beni rahatlatıyordu hatta soğuk taş zemin bile gerginliğimi alıyordu.

Mara'ya bakıp, "Dur, tahmin edeyim. Sana da şu notlardan geldi," dediğimde yüzünü buruşturarak başını salladı.

"Yemek yapacağım tencerenin içinde doğumumdaki ebenin ismini görmek alışık olduğum bir şey değil." Ben de annemin mezarında bir not bulmaya alışık değildim.

"Konağa kadar girip bize bu notları bırakan kim sizce?" Doğa ürpererek koridoru gözetlemeye başladı. "Acaba burada mı? Yatak odama kadar girdiğine göre bu notları bırakan kişi bizi izliyor olabilir."

"Bırak izlesin." Itır'ın dudağının köşesi kıvrıldı, hep olduğu gibi yine fazla cesur görünüyordu. "Ortaya çıktığı an o sefil ruhunu zevkle karanlığa boğarım!" Itır'ın karanlıkla ilgili söylediği bu cümle sebepsiz yere beni germişti. Bu kızın korkusuz tavırları ve dinmek bilmeyen gözü kara hâlleri bazen beni korkutuyordu. Çok benziyor, anneme haddinden fazla benziyordu.

Itır ışıkta uyuyamazdı.

Bense karanlıkta.

Ay ve güneş gibi birbirimizden farklıydık.

Benim korktuğum karanlığa kardeşim tapıyordu.

"Bir daha karanlıkla ilgili senden tek bir kelime duymayacağım."

Onu uyardığımda gözlerini devirerek önünde durduğumuz kapıyı açtı. "Her şeyi bu kadar ciddiye almayı bırakmalısın, kontrol delisi," diye-

rek bana takıldı. "Laf olsun diye söyledim. Ayrıca karanlıktan senin kadar korkmadığımı biliyorsun." Bilmemeyi tercih ederdim.

Adresteki oda numarası bu kapıyı gösterdiği için Itır'ın peşinden içeri girdik. Daha ilk adımımda, odadaki yoğun nem yüzümü ekşitmeme neden oldu. Odanın içine doğru yürürken uzun zamandır yıkanmamış gibi duran sarı perdelerin aslında eskiden beyaz olduğuna emindim. Pencerenin önündeki sallanan sandalye tebessüm etmemi sağladı. Annemin, yani anneannemin de böyle bir sandalyesi vardı. Çocukken dizlerinin dibine kıvrılır, bana masal anlatmasını beklerdim.

Yerdeki fayansların arasındaki kir tabakası hijyen takıntımı ortaya çıkarıyordu. Masanın üzerinde, içinde boş tabakların olduğu kahvaltı tepsisi ve yığınla biriken ilaçlar fazlasıyla göze çarpıyordu. Tiksintiyle odayı incelemem Mara'yı rahatsız ettiği için hafifçe öksürünce başımı kaldırdım. Yatağında bizi izleyen yaşlı kadını gördüm. Mara ona tebessüm etmek için kendini zorladı.

"Gülistan Hanım siz misiniz?" Yapmacık ifadesi o kadar belli oluyordu ki. "Sanırım doğumumuzda bulunan ebe oluyorsunuz. Bu arada, ben Berna Yılmaz'ın kızı, Mara ve şu odayı kibirle süzen kadın da Munure Hanım'ın diktatör kızı, Elzem Akay." Mara'nın yersiz sözleriyle ağzının ortasına bir tane çarpmak istedim.

Gri gözlerini bize dikip bakan kadının ne düşündüğünü merak ediyordum. "Siz..." Yattığı yatakta güçlükle otururken, "Medusa'nın doğuştan lanetli kurbanları," dedi akıl hastası bunak.

Itır'la göz göze geldiğimizde bana yaklaşıp, "Doğumunu bu deli kadın yaptırdıysa neden böyle bir ucube olduğunu artık anlıyorum, sevgili kardeşim," diyerek benimle uğraşmaya başladı. Evet, ebenin normal biri olmadığını artık anlayabiliyordum. Umarım bu deliliğin içinde bize elle tutulur bir bilgi verirdi.

"En azından yılanların konuştuğunu savunmuyorum," diye mırıldandım.

Itır güldü. "Hiç olmazsa ayakkabı giymekle bir sorunum yok."

"Nezaketle bir sorunun olduğu çok açık ama."

"Senin de karanlıkla."

"Işıkla sorunu olan biri mi bunu söylüyor?"

"Gevşemekle ilgili sorunu olan bir kasıntıdan büyük sözler."

"Sinirleniyorum, Itır Akay." Başımı çevirip uyaran gözlerle ona baktım. "Geceyi kilerde geçirmek istemiyorsan kapa çeneni." Sakin bir sesle

konuşup sırıtıyorum. "Söz veriyorum, senin için bilerek [illegible] olmasını sağlayacağım," dediğimde bir kahkaha savurdu.

"Anlaşılan sabaha kadar o bokları ışığa maruz bırakacağım." Mırıldanarak Doğa kikırdarken ben homurdanmakla meşguldüm çünkü şu zamana kadar verdiğim hiçbir sözü tutamamıştım. Bir konuda söz vermem muhtemelen bozardım.

Gülistan Hanım, Iris ile ikimizin dalaşmasını izlerken tebessüm etti. "Ne garip bir muhitim esen." Ne saçmaladığını anlamazken ferasetsiz gri gözleri şaşkınlıkla bize bakıyordu. Yüzü sarkmış kadının sadece kaşları değil, kirpikleri bile dökülmüştü. Kafasındaki yeşil bonenin altında hiç saç olmadığına emindim. Dizlerine kadar uzanan hasta önlüğünün içindeki sıska vücudu kemik torbasına dönmüştü.

"Annem hakkında bize verebileceğiniz herhangi bir bilginiz var mı Gülistan Hanım?" Otoriter ve buyurgan sesim karşılığında kızlar aynı anda kaşlarını çatınca, "Bunun için size minnettar kalırım," diyerek yüzümdeki kibri yok ettim. "Annem biraz garip biri. Şey... O biraz tuhaf biri." Annemin garipliğinin sebebini hasta bir kadına sorduğuma inanamıyordum ama bazı cevaplara ihtiyacım vardı.

Iris her olduğu gibi yine beni kızdırmaya başladı. "Elzem'in demek istediği şu: Annemin ne tür bir hasta olduğunu biliyor musunuz?" dediğinde kaşlarını çatarak onu uyardım.

"Annem hakkında konuşurken sözlerine dikkat et!" Son zamanlarda iyice çığırından çıkmıştı.

Tam savunmaya geçecekti ki Gülistan Hanım, "Doğasında yok," diyerek hepimizi susturdu. Ona döndüğümüzde yorgun gözleri sadece Iris'e bakıyordu. "Korku doğanda yok, değil mi? Korkman gereken tek kişiyle aynı kandan gelmene rağmen fazla cesursun." *Korkman gereken kişi* dediğinde başıyla beni işaret etmişti. Pekâlâ, bu kadın gerçekten normal değildi. Söylediği her cümle bu kadar kafa karıştırırken onu nasıl anlayacaktık?

Göğsüne dokunup öksürürken acı içinde inledi. Yorgun bakışları Doğa'yı bulunca ona tebessüm etti. "Lütfen yakınıma gel," dediğinde Doğa çekingen gözlerle onu izlerken sessizce, "Emin değilim," diye fısıldadı. "Beni niye çağırıyor?"

Korku dolu fısıltısına gülen Iris, kızın omuzlarını kavradı ve onu kadına doğru itti. "Merak etme, sana zarar vermeye kalkışırsa yaşlı falan demem, çok pis yaparım onu." Acaba bunları yüksek sesle söylediğimin farkında mıydı? Kadın hepsini duymuştu. Bu kızın patavatsız tavırları bazen canımı sıkıyordu.

Doğa onun yatağının kenarına oturunca rahat bir nefes almanı dikkatimden kaçmadı. "Annenizi tanırdım," dediğinde bunları Doğa'ya değil, bize söylemişti. Garip bir şey fark etmiştim. Bizi burada görmek onu hiç şaşırtmamıştı. Sanki geleceğimizi biliyor gibi buna hazırlıklı bir tavrı vardı. Neyi öğrenmek istediğimizi daha biz söylemeden bildiğini düşünüyordum. Neden böyle düşündüğümü bile bilmiyordum ama katamın içinde böyle bir şüphe vardı.

Her ne düşünüyorsa üzgün gözlerle bize baktı. "Munure Hanım'ı tanımayan birinin olduğunu sanmıyorum," dediğinde sesindeki kınayıcı hissettim. "Onun ilk kurbanları değilsiniz ama yaşamayı başaran ilk kurbanlarısınız." Gözlerimi irice açtım. Artık onun bir deli olduğuna emindim. Annemden bir katilmiş gibi bahsetmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Ilır hemen yükselerek, "Biliyordum!" dedi canımı sıkarak. "O kadının soğukkanlı bir katil olduğunu biliyordum." Bu kadar apral bir kardeşle cezalandırılmak için acaba kimin ahını almıştım?

Yaşlı kadının suçlayıcı sözlerine karşılık, "Yanlışınız var, annem sandığınız gibi biri değil," diyerek savunmaya geçtim.

Başını geriye yaslarken yorgunca aldığı nefesler canını yakmış gibi elini yine göğsüne bastırmıştı. "Daha fazlası," dedi kısık bir sesle. "O daha fazlası." Ayakta durmaktan yorulduğum için pencerenin yanındaki sallanan sandalyeye oturdum. Sandalye gıcırtılı sesler çıkarıp duruyordu. Neden burada hiç koltuk yoktu? Acaba bu sandalye yeteri kadar temiz miydi? Mikrop ve bakterileri göz ardı etmek çok zordu.

Doğa yatağın kenarına iyice yerleşirken heyecanlandığını gizleyemiyordu. "Yani, Munure Hanım gerçekten de tehlikeli biri mi?" Annemi suçlayacak bir şeyler bulmaya can atıyorlardı.

Yaşlı kadın üzgünce başını salladı. "Size daha fazlasını anlatamam ama yapabiliyorsanız sizi bulamayacağı bir yere kaçın." Ne söylediği umurumda değildi, bana elle tutulur bir kanıt sunmadıkları sürece annemden uzaklaşmayacaktım. Yaşlı bir kadının sözleriyle onu terk etmeyecektim.

Ne hatırladıysa Gülistan Hanım'ın gözleri uzaklara daldı. "O dönemlerde Ragıp Akay beni bulmuştu," diyerek anlatmaya devam etti. "Karısı hamileydi ve zor bir hamilelik geçiriyordu. Doğuma kadar ona refakatçi olmam için reddedemeyeceğim bir para teklif etmişti. Konağa taşınmam uzun sürmedi. Munure Hanım henüz hayatının en güzel çağlarında, genç ve güzel bir kadındı. İki oğlu vardı, kızına hamile olmanın heyecanını yaşıyordu. Fazlasıyla hareketli ve neşeli bir kadındı." Acaba aynı kişiden mi bahsediyorduk? Benim tanıdığım o ruh gibi olan kadınla onun anlattığı

kişi birbirine uymuyordu. Hayat dolu olması şöyle dursun, şu zamana kadar annemi gülümserken bile görmemiştim.

"Üçüncü gebeliğini yaşıyordu." Yani bana hamileliğini yaşıyordu. "Ancak bu sefer gebeliği onu fazlasıyla zorluyordu. Tabii o sıralarda konaktaki tek hamile kadın Munure Hanım değildi." Gözleri Mara'yı buldu. "Hizmetçisi Berna da hamileydi." Evet, buraya kadar bildiğim şeylerdi. Henüz bize bilmediğimiz bir şey vermemişti.

Derin bir iç çektiğinde gözlerindeki o kederi görmemek elde değildi. "Munure Hanım'ın gebeliği ilerledikçe yaşadığı sıkıntılar da çoğaldı. Ancak bunları doğru tedavilerle bertaraf etmeyi başarmıştık. Ta ki o geceye kadar." Sustuğunda hepimiz nefesimizi tutmuş, devam etmesini bekliyorduk. Hangi geceden bahsediyordu?

"Çok yoğun bir şekilde kar yağıyordu, belki de yılın en kötü günüydü. Munure Hanım'ın doğumuna daha bir ay olmasına rağmen o gece sancıları başladı. Üstelik Berna da doğum sancısı çekiyordu," dediğinde aynı doğum gününü paylaştığımız için Mara ile birbirimize ters ters baktık. Doğum gibi önemli bir günü onunla paylaşıyorduk. 1 Ocak, ikimizin de doğduğu gündü.

Nükseden öksürüğünü dindirmeye çalışan kadın, "Yollar kapalı olduğu için hastaneye gidemediğimiz gibi dışarıdan da birilerini getiremiyorduk," diyerek bir kez daha o gecenin anılarında kayboldu. "Berna'yı Munure Hanım'ın odasına alıp onun için bir yer yatağı hazırladık."

"Yer yatağı mı?" Mara dalga geçercesine bana doğru dönüp kaşlarını kaldırdı. "Bazılarımız kuş tüyü yataklarda doğarken bazılarımız da aynı zenginliğin içinde yerde doğuyor. Gerçekten çok komik."

"Asıl komik olan, her yıl seninle aynı doğum günü kutlamasını paylaşmam, nankör hizmetçi." Onun için yaptığım bu ayrıcalığı daha önce kimseye yapmadığım hâlde hâlâ nankörlük ediyordu. O pastada her defasında onun da adı yazardı ve o gün evdeki kimse ona hizmetçi muamelesi yapmazdı.

"Gerçekten büyük lütuf, Elzem Hanım."

"Mara, delirtme beni! Evi üstüne mi yapayım, daha ne yapmamı bekliyorsun? Kovulmadığına şükredeceğine hâlâ konuşuyorsun!"

"O uğursuz konağa ihtiyacım yok, bir gün sizden çok daha zengin olacağım."

"Neden kestirmeden gidip kendine zengin bir koca bulmuyorsun?" dediğimde mavi gözlerindeki o sinsi ifadeyi görünce kaşlarımı çattım. "Bana bak, her iki abimden de uzak duruyorsun!" Bu sinsi şeytanın para

hırsı olduğu sürece onları her şeyi beklerdim. Sıra tam yanıma uğrasın istiyordu ama Yavuz beni korkutmuyordu. O kadar korkaktı ki o bebeği altında bırakıp edemeyebilirdi.

"Devam edebilir miyim artık?" Çamlıca rengi olan kahvesini bir yudumla ikimiz de susmuştuk. Vakit kaybetmeden konuşmaya başladı. "Bizim aynı anda doğduğumuz ama Munure Hanım'ın kızı ölü doğmuştu. Onun doğumu yerine taş kesilirken kızlar ince ayrıntıları gözlemiyle birlikte bana döndü. Bu anlık bir şoktan etkisi altına girdiğimi hissettim. Bahsi geçen gebelik benimle ilgiliydi ama anlattıklarının benimle bir ilgisi olamazdı. Bir yanlışlık olmalıydı, olmak zorundaydı. Eğer ölü doğmuş olsaydım şu anda nasıl yaşıyor olabilirdim?

Bunu değil için başka bir bebekle beni karıştırmış olmalıydı.

"Munure Hanım ölen bebeği için ağlarken Berna çok sağlıklı bir bebek dünyaya getirmişti," devince artık onu dinlemek istemediğimi fark ettim. "Ragıp Bey'e doğum hakkında bilgi vermek için gideceğim esnada Munure Hanım beni durdurmuştu. Dışarıda beklememi istedi. Bu konuda kimseye bir şey söylememem için beni uyardı." Şu anda tek düşündüğüm, nasıl ölü doğduğum ve nasıl hayatta olduğumdu. Ölü doğmayı anlardım, bu çoğu gebelikte görünen talihsiz bir durumdu ancak ölen bir bebek nasıl yaşayabilirdi ki? Yaşıyordum sonuçta!

"Karısı ve çocuğunu deli gibi merak eden Ragıp Bey'e ne cevap vereceğimi düşünürken çok garip şeyler olmaya başladı." Sanki söylediklerim çok normal şeylermiş gibi yorgun bakışlarını bana çevirdi. "On dakika sonra bir hizmetçi buz gibi gözlerle aşağıya indi. Her ikisinin de iyi olduğunu söyleyince şoka girmiştim çünkü bebek ölü doğmuştu. Bu işi ilk kez yapmıyordum, ölü bir bebek konusunda hata yapmazdım. Yukarı çıkıp odaya girdiğimizde Munure Hanım ve Berna kaskatı kesilmişti. İkisi de donuk yüzlerle yandaki bebeklere bakıyorlardı. Her iki bebek yan yana yere konulmuştu ve şaşırtıcı bir şekilde ikisi de yaşıyordu."

Mara'ya çevirdi bakışlarını. "Bebeklerden biri avaz avaz ağlıyordu," dedikten sonra yutkunarak bana baktı. "Ancak diğeri hiç ağlamıyordu. Yenidoğan bebekler ağlardı fakat sen hiç ağlamadın. Gözlerin açık bir halde, öylece boşluğa bakıyordun." Eğer bu kadının amacı beni korkutmaksa bunu o kadar iyi yapıyordu ki!

Kendime not: Sakın doğumun hakkında bir ebeyle konuşma, aksi takdirde aklını başından alabilir.

Ruh hastası kadın bana nasıl hissettirdiğini zerre kadar umursamadan konuşmaya devam ediyordu. "Munure Hanım'ın ölen bebeği artık

yaşıyordu, üstelik hiç ağlamıyordu." Gözlerimi kısarak ona bakarken her hangi bir delilik belirtisi hatta yalan arıyordum. Fakat fazlasıyla dürüst ve aklı başında görünüyordu. İyi ama bu anlattığı şeylerin kabul gören hiçbir yanı yoktu ki!

Mara'nın mavilerinde canımı sıkan parıltılar geçmeye başladı. "O gece farklı bir şeyler yaşandığını mı düşünüyorsunuz?" Duyduklarıma inanamadım. Ben nasıl önce ölü doğup sonra hayata geri döndüğümü düşünürken onun takıldığı şeye bak!

Yaşlı kadın yine bir öksürük krizine girerken güçlükle elini kaldırıp tek kapılı beyaz dolabı gösterdi. "O-orada yıllardır sizin için sakladığım bir kutu var," dedi güçlükle. "Bir gün beni görmeye geleceğinizi hep biliyordum."

Hiçbirimiz bir şey anlamadık ama Mara ayağa kalkarak dolabı açtı. Gülistan Hanım'ın eşyalarını ve kıyafetlerini karıştırırken aradığı şeyi bulamamıştı. Sonra diz çökerek dolaptaki tek çekmeceyi açınca içinden oldukça eski, küçük bir kutu çıkardı. Yuvarlak teneke kutu bir kitap büyüklüğünde ve inceliğindeydi. Harika! Umarım içinden yeni bir kitap çıkmazdı.

"Bu mu?" Mara doğrulup Gülistan Hanım'a döndüğünde uykusu gelen kadın yarı kapalı gözleriyle onu onayladı. "Gidin artık," dedi kısık bir sesle. "Varlığınız tüm enerjimi emiyor."

Gitmek yerine eğilip beni rahatsız eden ayakkabılarımı çıkarmak istedim fakat Gülistan Hanım, "Ya-yapma," diye âdeta bana yalvardı. "Onları benim odamda çıkarma. Bırak duyularını köreltsinler." Neden bahsettiğini zerre kadar anlamıyordum. Bir delinin ne söylediğiyle daha fazla uğraşacak değildim. Ayakkabılarımı dışarıda da çıkarabilirdim.

Mara kutuyu göğsüne sıkıca bastırıp yanıma gelince hepimiz kapıya doğru ilerledik. Ancak Gülistan Hanım, "Yaşamın olmadığı bir yerde ölüm de olmaz," diyerek bizi durdurdu. "Ölümün olmadığı yerde ise yaşam çekilmez ama her ikisi yan yana da olmaz. Ne garip bir çelişki, değil mi? Düşman kardeşler gibi. Ne onunla ne de onsuz olur." Kadın beynimizi çorbaya çevirmişti.

Yutkunarak ona döndüğümüzde çoktan uykuya daldığını gördük. Çok tuhaf bir kadındı. Mara ürkmüş gibi, "Bu rahatsız edici yerden koşarak çıkalım mı?" deyince gülerek başımı salladım. "Kabul edilmiştir."

Klinikten çıkıp arabaya nasıl bindiğimizi bilmiyordum, kızların da bildiğini sanmıyordum. Arabayı çalıştırmamıştım çünkü hepimiz ön koltukta oturan Mara'nın kucağındaki kutuya merakla bakıyorduk. Itır ve

Doğa bile arka koltuktan öne doğru uzanmış, kutuya bakıyordu. Mara ödü kopmuş gibi, "Ya içinden bir kitap çıkarsa, Elzem Hanım?" devince yüzümü buruşturdum. Umarım çıkmazdı.

Güldüm. "Camdan dışarı fırlatıp yolumuza devam ederiz. Bir kitabın daha sırrını çözmekle uğraşmak istemiyordum. Çantamdaki yeterdi bana.

"Bir şey denemek istiyorum." Aklıma gelenlerle uzanıp arka koltuğa koyduğum büyük kol çantamı aldım. Çantayı açarak içindeki kitabı çıkardım ve Mara'ya uzattım. "Tekrar dene şunu okumayı."

Ne yapmaya çalıştığımı anlamadı ama kitabı alıp rastgele açtı. "***Hükümsüzlerin hepsi Araf'a sürgün...***" dediğinde yutkunarak başını kaldırdı. En az benim kadar şoke olmuş bir şekilde okumayı bırakıp bana dönmüştü. "Şimdi okuyabiliyorum," diye fısıldadı.

Yanılmamıştı, dün gece *bir şeyler aklıma müdahale ediyor* derken yanılmamıştı. Konaktan mı kaynaklanıyordu yoksa orada çalıştığı için stresse mi giriyordu, bilmiyordum ama konakta okuyamazken burada çok rahat okuyordu. Belki de bu aptal, orada bir hizmetçi olarak çalışmasını kafasına taktığı için yeterince odaklanamamıştı.

İçimden bir his tam tersi şeyler olduğunu söylüyordu.

"Bu şey de ne?" Itır uzanıp onu alacağı esnada ondan önce davranıp kitabı çantama koydum. "Yola çıktığımızda her şeyi anlatırım. Ve sen de Mara, eve döndüğümüzde bunu bana okuyorsun." Çantamı ayaklarımın dibine koyup gözlerimle kutuyu gösterdim. "Şimdi, aç şunu bakalım, içinde ne varmış?"

Eli teneke kutunun kapağında dururken derin bir nefes aldı. "Acaba açmasak mı? İçimden bir ses bu konuyu kurcaladıkça altından hoşumuza gitmeyecek şeyler çıkacak diyor." Onu arabadan atmak istiyordum. Onun içindeki seslere göre hareket etmiyorduk.

Itır kafasını ikimizin arasına uzatıp Mara'ya, "Söyle içindeki o korkak sese, çenesini kapatsın," diyerek onu tersledi. "Korkup kaçmak bana göre değil." Itır'ın en nefret ettiği şey, etrafında korkan insanları görmekti.

Mara, "Ya öğreneceğiniz hoşunuza gitmeyecekse?" dedi.

Itır, "Hoşuma gitmeyen çoğu şeye tahammül etmeyi yıllardır sen ve Elzem ile aynı evde yaşayarak öğrendim," diyerek sinir bozucu bir şekilde güldü. "O yüzden bu konuyu dert etme."

"Dua edin, hâlâ şu ölü bebek olayının şokundayım. Yoksa size verecek çok güzel bir cevabım olurdu!" diyerek somurttu. "Ayrıca bunu neden ben açıyorum? İçinden zehirli bir kuş çıkarsa ne olacak?"

"Kuş ne alaka lan?"

"Kuşlar çok korkunçtur, Ian Hanım."

"Öldürürüz onu lan. Mara! İçindeki değil bu ya yani yüzünde ... rumda değil çünkü ona da hadsiz bulduğumu ... söylediğimde bakmıştı. Kardeşim gerçek yaptan yanmadığı için konuşurken çok rahatsın.

Bu konu fazla uzadığı için Ian, "Düşmanımın yüzüne ne zaman ... mem," diyerek kuşa uzandı. "Bunu yapmam için ... gerekir. Şimdi, sen yapmıyorsan ver onu bana!" Uzanışı, Mara'nın ... deki kuşu alarak hiç düşünmeden kapağını açtı. Kuştan bir ... korkacak değildik, öyle değil mi?

Ian kadar olmasa da ben de bu yüzüne kadar sıkı korkup bir kuşa ... biri olmadım.

Aksine biri bana meydan okursa kaçmak yerine o meydan okumayı kabul ederim.

Ben kutumun içinde kitap, Mara ise kuş bulmayı beklerken çıkan ... şey sadece tarot kartıydı. Evet, gerçekten tek bir tarot kartı dışında ... şey yoktu içinde. "Bu da ne?" Doğa'nın elimdeki kartı alıp yüzünü ... tırdığımda ne olduğu hakkında herhangi bir fikrim yoktu. "Bizim ... işte, Doğa."

Kartta siyah pelerinli bir gölge vardı. Onu gölge olarak ... dum çünkü şapkalı pelerinin içindeki siyah bir ... yin herhangi bir siması yoktu. Tam önünde diz çöküp ona ... ellerini açan kişinin başında bir taç vardı. Bu, kraliçe gibi bir ... ediyor olmalıydı. Bu tür şeylerle hiç ilgilenmediğim için ... ma geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Aman Tanrım." Mara bana doğru uzandı ve kartı bakınca ... kapıldı. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Tam olarak ne düşünüyorsun, Mara?"

"Sizin düşünemeyeceğiniz her şeyi, Doğa Hanım."

"Rica etsem daha açıklayıcı cevaplar verir misin?" Meraklı bakışlarımı ona diktim. "Neler oluyor?"

Beti benzi atan Mara, elimdeki kartı alıp pelerinli figürü gösterdi. "Bu bir ruh," diye fısıldadı korkmuş bir hâlde. "Ruhlar özgürdür ama karanlık olanlar sürgünde. Bazı insanlar onları çağırabilir fakat yapılan bir anlaşmanın çok kötü sonuçları olabilir. Şuraya bakın, kraliçe diz çökmüş. Yani efendi köle, köle ise efendi olmuş. Büyük bir bedel ödemeden karanlık

ruhlarla anlaşamazsınız. Annen tamam, bebek. Bu da ne? Ene ne ebem, tu!

Bu kartta bakınca ne yapıyordu, bilmiyordum ama yüzü bembeyaz olmuştu. Korkudan titreyen yüzünün önünde durduğu büyük heykeli parmağıyla gösterdi. Bir melek figürüydü fakat meleğin boynunda yılana benzeyen bir kolye vardı. "Medusa!" diye haykırdı.

"Tamam, kraliçenin çağırdığı bu ruh sıradan bir ruh değil. Medusa'nın uğrundan geleni çok güçlü bir köle. Evet, köle, çünkü karanlık ruhların hepsi Araf'a sürgüne edildi. Biri onlardan birini özgür bırakırsa karşılığında kendi ruhunu karanlığa sunmuş olur." Normalde hiç, kültürsüzlüm ve etmediğim gibi edenlerden de bırakmazdım ama şu anda ağız dolusu bir siktir demek istiyordum!

Üçümüz afallayarak ona bakarken Mara bir şey fark etmiş gibi gözlerini irice açtı. Çığlık atarak kartı yere fırlattı. "Ben tüm bunları nereden biliyorum!" Şoke olmuş gibi korkuyla bize bakıyordu. "Bunu daha kaç kez yaşayacağım. Bütün bu saçmalıklar nasıl aklıma geliyor!" Tıpkı o kitabı nasıl okuduğunu bilmediği gibi bu kartın sırrını nasıl çözdüğünü de bilmiyordu. İşin garip tarafı, az önce karta bakıp konuşurken sanki kontrolü dışında anlatıyor gibiydi.

"Bu şeylere inanmayacağız, değil mi?" Doğa da en az benim kadar bunu ciddiye almazken Ilır böyle şeylere hep ilgi duyduğu için, "Söyle?" diyerek Mara'ya baskı yaptı. "Hadi, söyle."

"Neyi?"

"Tam şu anda aklından geçenleri."

"Az önceki şeyleri nasıl bildiğim dışında aklımdan bir şey geçmiyor."

"Mara!" Ilır yumruklarını sıkarak bağırınca, "Tamam!" diye o da bağırdı. Neden herkes bağırarak konuşuyordu ki?

"Bakın, bunları nasıl bildiğimi ben de bilmiyorum." Derin bir nefes alıp her birimize sırasıyla bakarken sanki bizi bir şeylere hazırlamak ister gibiydi. "Ama bu bana hep oluyor. Bazen bir şey oluyor ve beynimin içi bir anda olmayacak bilgilerle doluyor. O an ne gördüysem o şeyle ilgili bilgi sahibi oluyorum. Bu kartın bana sağladığı tek bilgi annenizle ilgili. Annem bir seferinde o doğuma kadar Munure Hanım'ın çok iyi biri olduğunu ama doğumdan sonra hızla değişmeye başladığını söylemişti. Ebe kadını duydunuz, o da benzer şeyler söyledi," dediğinde tam olarak ne anlatmaya çalıştığını sorguladım. Annem önceden böyle değilse bu değişimin sebebi neydi?

Beni doğurduğu için mi bir ruhsuza dönüşmüştü?

Mara derin bir nefes alıp, "Pekâlâ, açık konuşup şu anda aklımdan geçenleri söyleyeceğim," diyerek kendi söylediğine başını salladı. "Elzem Hanım ölü doğdu ve Munure Hanım bunu değiştirmek için o gece sürgünde olan ruhlardan birini çağırmayı başardı. Elzem Hanım yaşıyor çünkü karşılığında ölen Munure Hanım oldu. Doğumdan sonra hızla değişmesinin başka bir açıklaması olamaz. İnsanlar doğrudan onun gözlerinin içine bakınca kaskatı kesildiği için ona Medusa diyorlar. Munure Hanım'ın kendi vücudunun içinde esir olduğunu düşünüyorum. Çağırdığı o iblis onu kullanıyor olabilir." Sözleriyle kahkaha atmak istedim. Böyle şeylere gerçekten inanıyor olamazdı.

Itır aptalı ona inanmaya dünden hazır olduğu için, "Babam ve abilerim de bunu fark edince bizi o iblisle bırakıp gittiler yani!" diye yine celallendi.

"Hey, siz ikiniz! Kesin şunu!" Kaşlarımı çatarak onlara döndüm. "Buna gerçekten inanıyor olamazsınız! Hadi ama... Ruhlar, iblisler, kurbanlar... Bunlar koca bir saçmalık."

Doğa dışında bu iki aptalın böylesine uçuk bir fikre çoktan kapıldığını görünce sinirden güldüm. "Ciddi olamazsınız." Tamam, Itır'ın böyle şeylere hep ilgisi vardı hatta ruh çağırma fikriyle çocukken beni az korkutmamıştı. Ancak Mara'yı daha aklı başında biri sanırdım.

Itır pes etmeden inatçı gözlerle bana bakmaya başladı. "Ya gerçek olduğunu sana kanıtlarsam?" Bir anlaşma yapmak ister gibi bana elini uzatan kardeşime baktım. "Bana yarın akşama kadar süre ver. Sana bu konuyla ilgili inkâr edemeyeceğin sağlam bir kanıtla geleceğim." Benim yaşımdaki kadınlar kardeşlerinin aşk hayatını dinlerken ben kardeşimin şeytan peşinden koşmak istemesini dinliyordum. Onunla asla normal bir ilişkimiz olmayacaktı.

Erkeklerden nefret ettiği için sevgili de yapmıyordu.

Bu konuda beni ikna etmek istediği için son derece ciddi bir şekilde gözlerime baktı. "Sana istediğin kanıtları getireceğim, Elzem. Bunu yaptığımda sen de daha fazla aptal sarışını oynamayıp benimle geleceksin. Elzem, ben o uğursuz evden tek başıma çıkıp gitmesini iyi bilirim ama seni annemle yalnız bırakma fikri elimi kolumu bağlıyor." Başına yine bela açacağını daha iyi anlatamazdı.

Gözlerime dik dik bakarken istediğini almaya kararlıydı. "Senden nefret ediyor olabilirim lakin tıpkı babam ve abilerim gibi kardeşimi o kadının insafına bırakamam. Şimdi söyle bana, sana bütün bunların gerçek olduğunu gösteren bir kanıt sunarsam benimle o evden çıkar mısın?"

Benden nefret ettiğini hep söylüyordu ama ailemizdeki herkesten daha çok bana değer verdiğini iyi biliyordum. Bu yüzden çok istemesine rağmen evden bensiz gidemiyordu. Itır için ben anne, baba, abla hatta abiydim. Başı ne zaman belaya girse günün sonunda onu cezalandıracağımı bilmesine rağmen hep beni arardı.

Herkes onun uzattığı eline bakarken derin bir nefes alarak elini sıktım. "Kabul ediyorum." Hiç istemememe rağmen başımı salladım. "Beni inandırırsan seninle her şeye varım." Aslında o kanıtları bulamayacağından adım gibi emin olduğum için elini sıkmıştım. Şimdi *yok öyle şeyler* desem yine kızacaktı. En iyisi kendisini kandırmasına izin vermem olacaktı. Zaten yarın akşam süresi dolduğunda bir şey bulamamış olacağı için haklı olduğumu anlayacaktı.

Itır daha şimdiden kazanmış gibi sırıttı. "Bavullarını toplamaya şimdiden başlasan iyi olur, kardeşim." Çantasını alıp arabadan indi. "Siz eve gidin, ben şu ebe kadına bizi aydınlattığı için teşekkür edeceğim. Daha sonra arkadaşlarımla buluşmaya gideceğim," dediğinde Gülistan Hanım için üzülmeye başladım.

"Sen teşekkür etmeyi bilmezsin, Itır." Ona küçük bir hatırlatmada bulundum. "Özür dilemeyi de öyle. Kadının canını sıkacak bir şey yapmadan bin şu arabaya." Hayatımda gördüğüm en kaba ve kibarlıktan yoksun kişiyken hangi teşekkürden bahsediyordu?

Yüzündeki siyah saçlarını çekerek sevimlice güldü. "Her şeyin bir ilki vardır," dedikten sonra bana göz kırptı ve sırtını dönüp huzurevine girdi.

Doğa onun arkasından bakarken kıkırdadı. "Hepimiz onun teşekkür etmek için gitmediğini iyi biliyoruz, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Kadını öldürmediği sürece sıkıntı yok."

"Acaba ambulansı arasak mı?"

"Süper fikir, Mara," diyerek arabayı çalıştırdığımda hepimiz gülmeye başladık. Gülsem de Itır'ın yine başını belaya sokmasından deli gibi korkuyordum.

Umarım Gülistan Hanım'a kalp krizi geçirtecek bir şey yapmazdı çünkü kardeşimde bu potansiyeli görüyordum.

3. BÖLÜM

KİM OLDUĞUNU BİLİYORUM

"Bana meydan okurken iki kez düşün...
Kabul etme ihtimalim var."

Yirmi dört yıl, konakta geçirdiğim koskoca yirmi dört yıl boyunca kim ne derse desin bir kez bile tehlikede olduğumu hissetmemiştim. Ancak şu son bir haftadır tüm hislerim çıldırmış gibi alarma geçmişken korkmamak elde değildi. En can sıkıcı olan da korktuğum şeyin ne olduğunu bilmememdi. Bilinmeyenler insanı her zaman korkuturdu. Kendimi üç gündür çalışma odasına kapatıp işlerle meşgul olmuştum ama bu bile aklımı yersiz korkulardan çekip alamıyordu.

Evet, ebe kadını ziyaret ettiğimizden bu yana çalışma odasından hiç çıkmamıştım. Yemeklerimi burada yiyor, arada bir odama geçip banyo yapıyordum. Haftalarca sürecek tüm işleri şu üç günde gece gündüz çalışıp bitirdiğime inanamıyordum. Şirkete çok az gidiyor olabilirdim ama yönetim kurulunda ben ve Itır da vardık. Sadece kendi işlerimi değil, Itır'a ait olanları da halletmek tam bir işkenceydi.

İhale için gereken evrakların altına imzamı atıp kapının hemen yanında duran adama uzattım. "Hepsini incelediğimi Sıraç'a bildirirsin. Abim haklı, rakip firma bizim teklif ettiğimiz meblağı verecek güçte değil. Üstelik son iki yılda kaybettikleri diğer ihaleleri de düşünürsek hiç şansları yok." Bence fiyatı artırmamıza gerek yoktu. "Vaktim olursa yarınki toplantıya katılacağımı bildir lütfen," dedim beni izleyen adama. "Itır'ı bulursan dosyayı ona da imzalattıktan sonra herhangi bir sıkıntı kalmaz." En son ebe kadına teşekkür edeceğini söyleyerek arabadan inmişti ama o günden bu yana kayıplardaydı. Daha önce de bunu sık sık yaptığı için telefonuna ulaşamamak artık eskisi gibi beni korkutmuyordu. Kim bilir yine o sorumsuz arkadaşlarıyla hangi eğlencenin peşindeydi.

Sadık abi uzattığım dosyayı alarak kapıya doğru yürüdü. Fakat aklına ne geldiyse eli kapı kolunda kaldı. "Elzem Hanım?" Dışarı çıkmaktan

vazgeçip bana doğru döndü. "Siz iyi misiniz?" Benim için endişelendiğini biliyordum. Güvenlik şefi olan Sadık abi uzun yıllardır konakta çalıştığı için bu yaşlı adam çocukluğumu bilirdi.

Elimle masanın karşısındaki koltuğu gösterdim. "Otur lütfen." Ceketini düzeltip karşımdaki koltuğa oturmasını izledim. "Kaç yıldır Akay ailesi için çalışıyorsun?" Kahve gözlerinde, geçen yıllar için bir hüzün belirmişti.

"Yirmi yıldır, efendim." Ben doğduktan dört yıl sonra işe başlamış olmalıydı.

"Çok uzun bir süre," derken ona çok güveniyordum. Bana ihanet etmeyecek tek kişi olduğunu bildiğim için genelde tüm işlerim için hep ondan yardım isterdim.

"Hatırlıyor musun, ortaokulda bana kafayı takan aptal bir kız grubu vardı?" diyerek güldüm. "Hani çok ileri gidip beni dolaba kilitlemişlerdi ve sen gelip beni bulana kadar saatlerce orada kalmıştım." Hatırlaması uzun sürmemiş gibi yüzünü buruşturarak başını sallayınca güldüm. "O gün bana bir şey söylemiştin. *Düşmanını gör, tanı ve doğru zamanda harekete geç.*" Evet, tam olarak bunları söylemişti.

Başını hızla kaldırdığında ne demek istediğimi anlamış olacaktı ki yutkundu. "Sizi tehdit eden biri mi var?" Ah, bir bilsem.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak iç çektim. "Bilmiyorum, şu bir haftadır aklımın alamayacağı şeyler oluyor ve ben düşmanımın bu sefer kim olduğunu göremiyorum." Bu, ortaokuldaki birkaç aptal kız çocuğuna kafa tutmak ve ödeşmek için onları kazan dairesine kilitlemeye benzemiyordu.

"Hissedin." Ellerimi şakaklarımdan çektiğim esnada tebessüm ederek başını salladı. "Düşmanınız onu göremeyeceğiniz bir şekilde gizleniyorsa gözlerinizle değil, hislerinizle hareket edin, efendim. Göz yanılır ama hisler asla. Bırakın, size yol göstersinler." Ayağa kalkarak bir elini masaya bastırıp bana doğru eğildi. "Ve düşmanınızı bulduğunuzda sakın bunu ona belli etmeyin. Aptalı oynayın, Elzem Hanım." Her zaman olduğu gibi yine bana akıllıca nasihatler vermeye başlamıştı. "Size öğrettiğim gibi rakibinizin ölümcül zayıflıklarını bulmadan sakın bir hamlede bulunmayın," dediğinde danışmanlığımı yapması için doğru kişiyi seçtiğimi bir kez daha anladım.

"Unutmayın, doğru an ve doğru zamanda harekete geçmek sadece zekilerin yapacağı bir strateji." Ona gülümsedim. "Gaflete kapılıp o an tüm kartlarını göstermek ise ahmakların. Ve siz kesinlikle ikinci gruba gir-

miyorsunuz." Konuşmasını bitirdikten sonra yaşlı adam bana göz kırpıp kapıya doğru yürüdü. Beni nasıl motive edeceğini iyi biliyordu.

"Otuz yaş daha genç olsaydın sana evlenme teklifiyle gelebilirdim, Sadık abi," diyerek ona takıldım. "Baksana, yaş oldu yirmi dört ama hâlâ senin gibi birini bulamadım."

Kapıyı açarken neşeli bir şekilde kahkaha attı. "Aradaki otuz yaş, en büyük kaybım olacak." Kendimi tutamayıp kıkırdadığımda günler sonra beni güldürmenin huzuruyla gitmişti.

Aslında tüm çalışanlara karşı her zaman kırıcı ve kaba değilimdir. Mara büyük bir istisnaydı tabii.

Onu hatırlamak bile kapıda bitmesine neden olmuştu. "Kahveniz," diyerek kapıyı bile tıklatmadan içeri giren kıza tersçe bakmaktan kendimi alamadım.

"Sana kaç kere içeri girmeden önce izin istemen gerektiğini hatırlatacağım, Mara?" dedim kınarcasına. Onu daha az düşünsem iyi olacaktı çünkü ne zaman aklıma gelse bir şekilde bu kızı tam karşımda buluyorum. Bununla ilgili çok güzel bir atasözü vardı ama söylemeye terbiyem müsaade etmiyordu.

Her zamanki gibi rahat tavrından ödün vermeden kapıyı kapatarak bana doğru yürüdü. Elinde tuttuğu tepsideki kahve fincanını ve bir dilim revani tatlısını masaya bıraktı. "Sadece kahve istemiştim," diyerek ona baktım. "Kahveyi özellikle senin yapmaman konusunda diğerlerini uyarmıştım."

"Kahveyi annem yaptı ve içine tükürmeme izin vermedi."

Kaşlarımı çatarak kahve fincanını ona doğru ittim. "Sana güvenmiyorum, kahveni kendin iç," dediğimde masanın karşısındaki koltuğa oturdu. Gerçekten de büyük bir arsızlıkla fincanı alıp kahveyi keyifle içmeye başladı.

Onu kovmayı o kadar çok istiyordum ki. Yerini ve haddini bilmeyen insanlardan nefret ediyordum. Bu evde bir hizmetçiydi ama diğer hizmetçiler gibi kendi işiyle ilgilenmiyordu. Annem onu ısrarla burada tuttuğu için gereksiz bir egoya kapılıp her defasında bana saygısızlık yapıyordu. Annem yüzünden onu kovamayacağımı bildiği için haddini aşıp duruyordu.

Kahveyi höpürdeterek içerken sinsice bana bakıp, "Annem diye söylemiyorum ama çok güzel kahve yapıyor," dedi. Şaka gibi bir şeydi bu kız!

"Itır'dan bir haber var mı?" Revaniden bir lokma alarak tebessüm et tim. "Berna Hanım bu sefer şekerini tam dozunda ayarlamış."

Gülerek başını salladı. "Yaparken görmeliydiniz, şekeri az koymasını istediğiniz için sizi cimrilikle suçluyordu," dediğinde gülüşüm büyüdü. Her defasında tatlının içine o kadar çok şeker koyuyordu ki şeker komasına girmekten korktuğum için yiyemiyordum. Bekle! Ben mi istemiştim? Ben üç gündür onu hiç görmemişken bunu ondan nasıl isteyebilirdim? Son üç gündür hiç aşağıya inmemiştim, hep çalışma odasındaydım.

"Sen az önce ne dedin? Annenden şekeri az koymasını ben mi isteyi-" demiştim ki "Sadece kardeşiniz değil, Doğa Hanım da üç gündür evde değil," demesiyle elimdeki çatal masanın üzerine düştü. Ne demek Doğa da evde değil? Itır'ın uzun süre sorumsuzca ortadan kaybolmalarına alışkındım ama Doğa öyle değildi. Su içse bile bunu bana bildirirken nasıl üç gündür evde olmazdı?

İçimi bir sıkıntı sardığı esnada Mara, "Evet, yok," dedi başını sallayarak. Kahve fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. "Ebe kadını ziyaret ettiğimiz günün gecesinde Itır onu aradı. Doğa Hanım fazla telaşlı olduğu için çantasını bile almadan evden çıktı. Boşuna aramayın, telefonu şu anda odasında." Sözleriyle kaşlarımı çattım.

Itır'a zaten ulaşılmıyordu. Bu ikisinin başına ya bir şey gelmişti ya da bir işler çeviriyorlardı. Umarım Doğa, aptal kardeşime uyup şu saçma kanıtın peşine düşmemiştir. Mara'ya bakıp, "Bana Resul abiyi çağır," dedim. Yanına birkaç adam alıp ikisini bulmak için harekete geçmeliydi. Gereksiz bir şey yüzünden beni bu kadar çok korkutmadıklarını umuyordum.

Mara başını sallayarak tam yeni bir şey söyleyecekti ki "Munure Akay! Çık dışarıya, iblis!" diyen bir ses duyduk. "Bana yaptıklarının hesabını vereceksin!" Tüm konağı öfkesiyle inleten bu ses kardeşime mi aitti? Itır mıydı bu?

Onun sesini duyunca koşarak pencerenin yanına gittim ve açık camdan dışarıya baktım. "Itır?" Evet, gerçekten kardeşim şu anda avludaydı ve yüksek sesle annemi çağırıyordu. Yanında Doğa da vardı. İkisi de aklını kaçırmış gibi görünüyordu. "Sana *dışarı çık* dedim, cadı!" diyen kardeşim yüzünden canımdan bezmiş gibi hissettim. Annemin penceresine bakıp bağırarak ne yaptığını sanıyordu?

Üç günlük sessizlikten sonra böyle olaylı bir dönüş tam da ona görecydi. "O neden bağırıyor?"

"Şimdi öğreniriz, Mara."

İkimiz de koşarak odadan çıktık. Merdivenleri acele ile inerken topuklu ayakkabılarım bana zorluk çıkarıyordu. Mara ile evden çıktığımızda konaktaki tüm çalışanlar ve korumaların Itır'ın etrafına toplandığını gördüm. Hepsi de en az benim kadar bu gürültünün sebebini merak ediyordu. Benim gelişimle kalabalık ikiye ayrılınca her adımımla Doğa ve Itır'ın darmadağın hâlini daha iyi gördüm.

Itır'ın tişörtünün kolu hafif yırtılmıştı ve boynunda kalem çizmiş gibi ince bir yara vardı. Boynundan beyaz tişörtüne çok az akan kan bile endişeden nefesimi kesmişti. Üstelik Doğa'nın dağınık saçları, yanağındaki el izine benzeyen kızarıklıklar ve pantolonunun dizlerindeki kirler de hafife alınamazdı. "Size ne oldu?" Konuşmak için sesimi bulamayacak kadar şoke olmuştum.

Bir saldırıya mı uğradılar?

Kim buna cüret edecek kadar aklını kaçırmıştı?

Kardeşimin siyah gözleri öfkeyle harlanırken, "Ne mi oldu?" diye bana bağırarak çatı katının penceresini gösterdi. "O cadı, sana ulaşmayayım diye tam üç gün boyunca bizi bir depoda tuttu!" Afalladığımı hissettim. "O pislik çukurundan kurtulmam üç günümü aldı!" Duyduklarım karşısında gözlerimi irice açarken tek odaklandığım şey kaçırıldığını söylediği kısımdı. Birileri gerçekten onları kaçırmış mıydı?

"Itır, sen ne söylediğinin farkında mısın?" dediğimde bir anda oluşan sessizliğin sebebi arkamda duyduğum adım sesleriydi. Herkesin yutkunarak korku içinde arkama bakmasının tek sebebi gelen kişinin annem olmasıydı.

Başımı hafifçe çevirdiğimde yanılmamıştım, gerçekten oydu.

Âdeta süzülerek yürüyen kadın tüm zarafetiyle göz kamaştırıyordu. Rüzgâr bile yokken siyah saçları hareket edercesine uçuşuyordu. Buz gibi simsiyah gözleriyle ve yaşını hiç göstermeyen pürüzsüz teniyle ona hayran olmamak elde değildi. Yerde sürüklenen siyah elbisesinin içinde yine çok güzel görünüyordu. Yanımda durduğunda ruhsuz gözleri Itır'dan başka kimseyi görmüyordu.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var, kızım?" dedi soğuk bir sesle. Yüz ifadesi en az bir taş kadar donuktu. Daha önce kaşlarını çattığını bile görmemiştim.

"Evet!" Itır etrafındaki çalışanların anneme attığı korku dolu bakışları görünce iyice çıldırdı. "Kesin şunu!" diyerek onlara sesini yükseltti. "Sizin korkularınızla besleniyor bu canavar!" Herkesin içinde anneme bu şekil-

de davranması beni fazlasıyla kızdırmaya başlamıştı. Çalışanların yanında onu böyle küçük düşüremezdi.

"Asıl sen kes şunu!" Yanına giderek kolunu tuttum. "İçeride konuşalım." Kolunu sertçe benden kurtarıp geriye çekildi.

"Hayır, Elzem!" Kaşlarını çattı, sorun çıkarmaya devam ediyordu. "Sen susacaksın ve ben konuşacağım. Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım!"

"Itır, sakinleştiğinde konuşalım."

"Sor hadi!" diye bağırdı. "Ona neden Medusa dediklerini sor bana." Artık emindim, kesinlikle şizofrendi çünkü ruh hâli sık sık değişiyordu. Ben sormadan pes etmeyeceğini bildiğim için mecburen ona istediğini verdim.

"Anneme neden Medusa dediklerini biliyor musun?"

"Çünkü o bir yılan!"

"Itır, yeter!"

"Ama öyle, Elzem!" Tersçe bana bakarken sinir krizi geçirir gibi titriyordu. "Bak, abilerimiz onun yüzünden evden ayrıldı. Sırf senin için burada kalıyorum ama onun bir deli olduğunu ikimiz de biliyoruz." Gözleriyle âdeta bana yalvarıyordu. "Korkuyorum, Elzem," diye fısıldadı. "Kendi öz annemden korkuyorum! Gidelim artık bu evden."

"Itır, yeter dedim."

"Asıl senin bu aptallığına yeter!" Aklını kaçırmış gibi beni göğsümden sertçe itince az kalsın yere düşüyordum. "Benden bu kadar!" diyerek bana sesini yükseltti. Gözlerimin içine baktı ve "Tarafını seç artık," dedi. "Bu cadı mı yoksa ben mi?" Kimseden çıt çıkmıyordu. Benden seçim yapmamı isteyen kardeşime çatık kaşlarla baktım. Her ikisiyle aynı kanı taşırken annem ve kız kardeşim arasında bir seçim yapmayacaktım.

Birini bırakıp diğerini seçmek benim için imkânsız!

Sessizliğimden seçim yapmayacağımı anlamış olmalıydı ki gözleri dolarak burukça tebessüm etti. "Ben seni seçerdim," diye fısıldadı. Yanaklarından süzülen bir damla yaşı hırsla sildi ve hayal kırıklığı içinde bana baktı. "Ben seni seçerdim, Elzem!" Haykırırcasına bunları söyledikten sonra çevik bir hareketle yanında duran korumanın belindeki silahı aldı. Silahı bana doğrultunca kadın çalışanlar çığlık atıp geriye çekildi. Bana silah mı çekmişti?

Beni vurmak isteyecek kadar mı gözü dönmüştü?

"Ilır Hanım, bırakın onu." Adamlarım beni korumak için Ilır'a silah çekince ellerim yumruk oldu.

"Derhâl indirin silahlarınızı!" diyerek onları uyardım fakat indirmedi. Evin asıl hanımı ne Ilır ne de annemdi. Yıllardır annem çatı katında insanlardan uzak bir hayat yaşıyordu. Ilır ise evin yaramaz çocuğu gibiydi. Her şeyi alt üst edip yöneten ben olduğum için onların önceliği beni korumaktı. Bu yüzden benim için Ilır'a silah çekmişlerdi.

Tereddüt ederek bana baktıklarını görünce, "Size indirin dedim!" diye bağırdım. Ben sesimi yükseltince hepsi kardeşime doğrultmuş oldukları silahı indirdi. Bir ölüm nöbeti geçiriyor olmalıydı, Ilır asla bana zarar vermezdi.

Başımı kaldırınca Ilır'ın afallayarak elindeki silaha baktığını gördüm. Yüzü bembeyaz olmuşken gözleri irice açılmıştı. "Tanrım, bu da ne?" Yutkunarak elinde tuttuğu silaha bakıyordu.

Şoke olmuş gibi silaha bakarken parmağı tetiğe gidince korkuyla, "Elzem, çekil!" diye haykırdı. Bana silah doğrultan oydu ama silahı indirmek yerine çekilmemi istiyordu. Ciddi anlamda psikolojik sorunları olmalıydı.

Ellerimi hafifçe yukarı kaldırıp, "Ilır, onu yere bırak hadi," dedim yumuşak bir sesle. Ona doğru temkinli bir adım attığımda, "Yaklaşma, Elzem!" diye çığlık atarak dişlerini sıktı. Sanki bir şeye karşı büyük bir savaş veriyormuş gibi yüzü sarardı, titremeye başladı. Neler oluyordu?

Silahı tutan kolunu biraz aşağıya indirmişti ki aniden iki eliyle silahı kavrayıp kalbime doğrultttu. Dehşete kapılmıştı. Gözlerini irice açarak, "Hayır, hayır, hayır!" diye haykırdı. "Bana bunu yaptıramazsın!"

Ağlamaya başladığında kafasını çevirmeye çalıştı ama sanki felç geçirmiş gibi hiç hareket edemiyordu. "Elzem, çekil!" diye hıçkırdı gözyaşları içinde. "Sana yalvarıyorum, çekil!" Sanki elinde silah tutan o değilmiş gibi beni korumak istercesine bakıyordu. Hayır, bu normal bir tepki değildi. Gözlerinden çaresiz gözyaşları akıyordu. O silahı kontrolü dışında tutuyormuş gibiydi.

Yadımda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Ilır, bak..." demiştim ki yalvarırcasına başını iki yana salladı. "Affet," diye fısıldadıktan sonra parmağı tetiğe hafifçe baskı uygulayınca, "Vurun beni!" diye korumalara bağırdı. Doğa hıçkırarak onun bu değişken haline bakarken Mara şoke olarak solgun bir yüzle onu izliyordu. Benim ise şu anda hissettiklerimin bir tarifi olamazdı.

Ilır korumalara bakıp kaşlarını çatarak, "Size vurun beni dedim!" diye bağırdı. "Eğer Elzem'e ateş edersem Tanrı şahidimdir ki sıradaki siz olursunuz!"

Korumalar şaşkınlık içinde birbirine bakarken biri silahına davranmıştı ki "Aklından bile geçirme!" diye onu uyardım. Kafası iyice karışmış olsa parmağını tetikten hemen çekti. Ben hayattayken kimse onu incitemezdi.

"Ka-karışma!" Terlemeye başladığında dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. "Sadece bir kez olsun beni dinle ve çekil, Elzem," diye bağırdı. Sanki tüm gücüyle kendisine direniyormuş gibi kolunu yere indirmeye çalışıyordu. Kardeşime neler oluyordu?

"*Ayakkabılarını çıkar, Elzem ve sakın göreceklerin karşısında çığlık atma.*"

Kulağımın çok yakınında bir fısıltı duydum. Sesin kimden geldiğini sorgulamayacak kadar içinde bulunduğum durumun etkisindeydim. Kardeşim delirmiş gibi davranıp bana silah çekerken gerçekten ayakkabılarımın derdine düşmüştüm. Önce sağ ayağım onu rahatsız eden sivri topuklulardan kurtuldu, daha sonra ise sol ayağım. Çıplak ayaklarım güneşin kavurduğu sıcak toprakla buluştu.

Vücudumu saran huzurdan daha çok burnuma gelen ürpertici koku dikkatimi çekti. Başımı hafifçe kaldırdığımda gördüğüm kan dondurucu manzaraya inanamadım. Avazım çıktığı kadar bağıracağım esnada sanki bir el dudaklarımı kapatmış gibi çığlığım boğazımı yaktı. Biri benim bağırmamı istemediği için ilk birkaç saniye ağzımı kapatmıştı. Dudaklarımdaki engel kalkınca sertçe yutkundum. Gördüklerim karşısında gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü. Bu da neydi?

Titreyen elimi zorlukla hareket ettirdim ve kendi sesimi kısmak için dudaklarımı kapattım. Bağıramazdım. Itır gibi benim de delirdiğimi düşünürlerdi, değil mi? Kahretsin, bu gördüğüm delilik değil de neydi!

Aklımı kaçırıyorum, evet, gerçekten delirmiş olmalıyım!

Ellerimi sıkıca dudaklarıma bastırırken burnumdan aldığım hızlı soluklar nefes almamı güçleştiriyordu. Gördüklerim karşısında çığlık çığlığa bağırıp kaçma isteğim sadece istemekle kalıyordu. Hani yapabilsem, gerçekten tam şu anda arkama bile bakmadan kaçıp gidecektim. Ama olmuyordu! Ayaklarım yere mıhlanmış gibiydi, olduğum yerden bir adım dahi kıpırdayamıyorum.

Bir sis bulutu görüyordum. Evet, gerçekten Itır'ın etrafını zifiri karanlık bir sis bulutu sarmıştı. Hayır, öyle bildiğimiz gibi normal bir sis bulutu değildi. Aksine sanki şekil almış gibi Itır'ın etrafını sarmıştı. Her iki yanından uzanan kıskaçları Itır'ın ellerini sıkıca kavramıştı ve silahı bana doğrultuyordu. Aman Tanrım, Itır aslında çıldırmamıştı çünkü kar-

değini beni vurmamak için bu şeyle mücadele ediyordu! Kahretsin, bütün bunlar gerçek mi?

Eğer şu anda yatağımda rüya görmüyorsam bunlar gerçekti!

"***Karanlığın sürgün ruhları, ölümün isyankâr kölesini size sunuyorum. Karanlığın sürgün ruhları, ölümün isyankâr kölesini size sunuyorum.***" Sürekli aynı şeyleri tekrarlayan bir fısıltı duydum. Ayakkabılarımı çıkarınca garip şeyler görmeye ve duymaya başlamıştım.

Transa girmiş gibi hızlı hızlı nefesler alırken sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştım. Gözlerim sırasıyla etrafımdaki herkesin üzerinde gezinmeye başladı. Aradığım korkunç fısıltının sahibini bulmuş gibi bakışlarım tek bir kişide durunca yutkundum. Annem mi?

"*Hissedin. Düşmanınızı göremiyorsanız onu hissedin.*" Tam olarak hatırlamasam da aniden Sadık abinin sözleri aklıma geldi. Aradığım düşman aslında en başından beri dibimde miydi? Üstelik annemin buz gibi karanlık gözleri Itır'ın üzerindeydi. Gözlerini dahi kırpmadan ona bakıyordu.

Sürekli dudaklarını kıpırdatması, korkudan aklımı kaçırmama neden olacaktı. Beynimin bir tarafı gerçekleri tüm acımasızlığıyla önüme sererken diğer tarafı *hayır, bütün bunlar gerçek olamaz*, diyordu. Kendi içimde ikiye bölünüp çelişkiye düşmüştüm. Duyduğum kan dondurucu fısıltıyı inkâr edebilirdim, annemin sürekli dudaklarını kıpırdatmasını da başka bir şeye yorabilirdim. Ancak Itır'ın etrafını saran bu dehşet verici simsiyah sis bulutu hiçbir inkâra yer vermiyordu!

Gerçekti! Kahretsin, şu anda gördüğüm bu şey gerçekti ve ben bunu gerçekten yaşıyordum.

Duyduğum bu fısıltıları benden başka kimsenin duyduğunu sanmıyordum. Fısıltı çoğaldıkça sis bulutu daha çok güçleniyor, gittikçe daha çok büyüyordu. Itır daha fazla direnemiyor olacaktı ki "Ta-tamam..." diyerek ağlayıp yalvarmaya başladı. "Sen kazandın, tek bir kelime etmeyeceğim ama Elzem'e dokunma!"

"Hayır!" Bir saniye bile düşünmeden ona doğru atıldım. O, Itır'dı ve bugüne kadar kimsenin karşısında zayıflık göstermemişti. Kardeşimin benim yüzümden anneme boyun eğmesine asla izin vermeyecektim!

Evet, annem bunu yapıyordu! Nasıl yapıyordu ya da bu nasıl mümkündü, bilmiyordum ama artık sebebinin annem olduğunu biliyordum! Şimdi yapacağım şey için daha sonra şoka girip kendimi bir tımarhaneye kapatabilirdim. Lakin şimdi önceliğim sadece kardeşimdi!

Inr'ın karşısında durduğumda deli gibi korksam da ellerimi uzatıp kardeşimin ellerini saran kıskaçları kavradım. Kahretsin, bu şeye dokuna-

biliyordum! Ona dokunduğum an, avuç içlerim ateşe dokunmuş gibi yanmaya başladı. Canım yandığından bağırmamak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Elimi yakan şeyi Itır'dan çekmeye çalıştım ama o kadar güçlü ve yakıcıydı ki ona karşı hiç şansım yoktu. Bu nasıl bir şey?

Parmaklarımın arasından cızırtılı dumanlar çıkmaya başlamıştı. Avuç içimdeki yanan derinin isli kokusu midemi bulandırıyordu. Ateş, derimi yakıp gözeneklerimi kül ediyordu. Gözlerime akın eden yaşlara acıma meydan okudum. "Gel-geldiğin cehenneme geri git!" Dişlerimin arasından sessizce konuşup tırnaklarımı onun ateşten kıskaçlarına geçirdim. Ben şu anda bunu gerçekten yaşıyorum!

Canım yandıkça öfkem büyüyordu. Nefes alışlarım hızlandıkça hızlanıyor ve vücudum histeri krizleriyle sarsılıyordu. Tarifi olmayan bu koku, tüm uzuvlarımı uyuşturacak bir şiddetle artınca kokudan kaçmak yerine onu içime çektim. Burnumdan, ağzımdan hatta kulaklarımdan içeri sızan kokuyu içime çektim. Onu emdikçe Itır'ın etrafını saran sis bulutunun bana doğru çekildiğini gördüm. Pekâlâ, bu iğrençti.

Hayır, direnmedim. Acıdan kıvranırken gittiği yere kadar dayanıp hepsini kendi içime çekmeye çalıştım. Ellerimden parmaklarıma, oradan da bileklerime işleyen siyah dumanı görüyordum. Nabız gibi damarlar, tıpkı sarmaşıklar gibi bölünerek kollarıma doğru hızla uzandı. Damarlarımın içine sızdığı için beyaz tenim onları gizleyemiyordu. Kollarımdaki damarlar belirginleşerek siyah rengini almaya başlamıştı. Ağzımdan içime doluşan siyah sis bulutunun neredeyse hepsini içime çektim.

Şu anda neyi nasıl yaptığım hakkında en küçük bir fikrim yoktu.

Zifiri sis bulutu küçülüp şeffaflaştığında bile durmadım. Son demine kadar hepsini soluyarak kendi içime çektim. Nefes alamayacak hâle gelmiştim. Tıka basa dumanla dolmuştum. Boğulduğumu hissederken bile o şey tamamen yok olana kadar her parçasını içime hapsettim. Geri çıkmasından korktuğum için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Bunu gerçekten yapmıştım.

Itır özgür kaldığı için önce silahı tutan elleri gevşedi, sonra da parmakları arasındaki silah gürültüyle aramıza düştü. Birkaç adım sendeleyince onunla aynı anda dizlerimizin üzerine düştük. Daha fazla kendimi tutamayıp ellerimi yere bastırarak kusmaya başladım. Asıl şaşırtıcı olan ise kustuğum şeyin yediğim yemekler olmamasıydı. Çamura benzeyen simsiyah, balçık gibi bir şey kusuyordum.

Öğürerek ağız dolusu kusarken kustuğum siyah yapışkan sıvının sonu gelmiyordu. Kustuğum balçığı yere çıkardıkça yerde hareket etmeye baş-

ladı. Dizlerime doğru hareket ediyordu. Kısa süre sonra kardeşimle kus-tuğum şeyin içinde olduğumuzu gördüm. Evet, her ikimizi içine alacak kadar çok balçık kusmuştum. İçimden tamamen çıktığına emin olunca elimin tersiyle dudaklarıma bulaşan şeyi sildim.

Kendime not: Bilmediğin şeyi içine çekme yoksa balçık kusabilirsin.

İkinci not: Buradan çıkar çıkmaz hemen hastaneye gidip mideni yıkat!

Elime bakınca ellerimde hiçbir şey olmadığını gördüm. Avuç içlerimde yanık izleri görmeyi beklerken herhangi bir yara bulamadım. Ellerimi ters çevirip baktım. Az önce dudaklarımdan sildiğim o balçıktan hiç iz yoktu. Başımı eğdiğimde ise Itır ve benim içinde oturduğumuz yapışkan gölcüğün hiç olmadığını gördüm. Burada neler oluyor, bilmiyordum ama az önce yaşadıklarımı sadece benim gördüğümü hissediyordum.

Itır yorgunca, "El-Elzem..." dedi ama devamını getiremedi. Başı zemine çarpınca gözlerini yumdu.

"Itır!" diye bağıran Doğa ona doğru koşarken yavaşça ayağa kalktım. Itır'ı bile orada bırakacak kadar kendimden geçmiştim. Az önce ne yaşadığımı biri bana açıklayabilir miydi?

Konağa doğru attığım her adım fazla yorgun ve tükenmişti. Buradaki herkesin şaşkın bakışları eşliğinde adım attıkça dizlerim bükülüyor, yere yığılmamak için kendimi zor tutuyordum. Kimse benim az önce yaşadıklarımı görmemişti. Bilmediğim bir şeyi emerek içime çekmiş, daha sonra kusarak geri çıkarmıştım. Bu her gün yaptığım bir şey olmadığı için şoke olmuştum.

Annemin karşısında durduğumda siyah, ruhsuz gözleri bana az önce yaptığım şeyi çok iyi gördüğünü hissettirdi. Her şeyi görmüş gibi bakıyordu. Buna şaşırmamış görünüyordu. Sanki böyle bir şeyi yapmam benden beklediği bir hareketti. Aramızdaki son adımı da kapatıp ona doğru uzandım ve dudaklarımı kulağının çok yakınına getirdim. Yanağım yanağına sürtünürken dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Kim olduğunu biliyorum!" dedim kısık bir sesle.

Tüm vücudu kaskatı kesilirken hızlı ve yorgun nefeslerim kulağına çarpıyordu. "Ama sen benim kim olduğumu henüz bilmiyorsun." Başımı geriye çekip soğuk gözlerinin en derinine korkusuzca baktım. "Bana meydan okurken iki kez düşün... Kabul etme ihtimalim var." Sertçe yutkundu.

Anne kız karşı karşıya dururken bir parça bile geri adım atmadım. "Oyun mu oynamak istiyorsun, Medusa?" dedim alay ederek. "Kabul

ediyorum, ben varım!" dediğimde belki de ilk kez onun insani bir tepki gösterdiğine şahit oldum. Kaşlarını çatmıştı.

Ve ben de bir ilki gerçekleştirip ona anne demek yerine Medusa demiştim Sanki ait olduğu tek isim buymuş gibi.

Yanından geçerek birkaç adım atmıştım ki daha fazla dayanamayan biçare vücudum hızla yeri boyladı. "Elzem Hanım!" Mara'nın bana doğru koştuğunu hayal meyal görmüştüm.

Bugün olanların bir açıklaması olmalı.

✦

"Elzem Hanım, lütfen artık uyanın. Abiniz sürekli arıyor, evdekiler onu daha fazla oyalayamaz." Bu tanıdık sesle kendimi zorlayarak gözlerimi açmaya çalıştım. Birkaç denemenin ardından nihayet gözlerimi tamamen açmayı başarmıştım.

"Su..." Boğazımda dayanılmaz bir kuruluk vardı. Mara koşarak masanın üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurup yanıma geldi. Kendimi zorlayarak yatakta oturdum, uzattığı bardağı alarak hepsini bir dikişte içtim.

İçimdeki yangını söndürmek ister gibi boş bardağı ona uzatıp, "Bir daha," dedim. Benim için tekrar su getirdiğinde ikinci bardağı da içince rahatladığımı hissettim.

"Ne oldu bana?" Sırtımı yatak başlığına yaslarken çok yorgun ve hasta hissediyordum. Bedenimdeki tüm enerji çekilmiş gibiydi.

Mara endişeyle bana bakıyordu. Her zaman onu birileri için endişelenirken göremezdik. "Kardeşinizin yaptığı o aptalca olaydan sonra bayıldınız." Yanıma gelip yatağımın kenarına oturdu. "Pazartesiden beri ikiniz de uyuyorsunuz." O olay pazartesi günü olmuştu, ikimiz de o günden beri uyuyorsak bugün günlerden neydi?

"Bugün salı mı?"

"Hayır, bugün çarşamba, efendim," deyince afalladım. Gözlerimi irice açtığımda iki gün boyunca uyuduğumu bilmenin şokunu yaşıyordum. Geceleri bile neredeyse birkaç saat zor uyuyan ben, iki güne yakın bir süreyi uykuda mı geçirmiştim?

Bekle! Ben o gün orada neler yaşamıştım öyle?

Aklıma gelen tüm o korkunç sahneleri tekrar hatırlayınca yataktan aceleyle çıktım. "Ne yapıyorsunuz? Bir süre daha dinlenmelisiniz," diyen kızı dinlemeden üzerimdeki gecelikle koşarak odadan çıktım. Diğer odanın kapısı açılınca tıpkı benim gibi Ilır da geceliğiyle dışarı fırladı.

"Itır?"

Ona doğru koştuğumda gözleri dolarak, "Elzem!" diye fısıldayıp bana doğru koştu. O da yeni uyanmış gibiydi.

Ona sımsıkı sarıldığımda kollarını bana sarıp üzgün bir sesle, "Affet, Elzem," diye fısıldadı. "Be-ben asla sana zarar vermek istemedim." Bunu bildiğim için ona kızgın değildim fakat Itır susacak gibi değildi. "Bana inanmayacaksın ama orada kontrolümü ele geçiren bir şeyler vardı. Ben o silahı almak istememiştim ki."

Yüzünü avuçlarımın arasına alarak bana bakmasını sağladım. "Eşyalarını topla, hemen bu evden ayrılıyoruz!" Gördüğüm şeylerden sonra bir dakika bile burada duracak değildim.

Ne gördüğümü bile bilmiyordum ki!

Gözlerini mutlulukla kırpıştırarak bana baktı. "Yani sonunda evden ayrılıyor muyuz?" Sesi bile fazla heyecanlıydı.

"Eşyaları boş ver, Itır." Korktuğum için telaşlıydım. "Üzerini değiştirsen yeter. Doğa'yı bul, o da bizimle geliyor." Doğa'yı burada bırakamazdım.

Gözleri ışıldayarak kocaman gülümsedi. "Sonunda be!" diye haykırıp mutlulukla odasına doğru koşunca Mara'ya döndüm. "Sen de geliyorsun. Şu anda açıklama yapacak zamanım yok ama inan bana, annem seni bu evde tutuyorsa vardır bir çıkarı." Onu da burada bırakamazdım. O kadın her ne planlıyorsa bunun içinde Mara da vardı. Öyle olmasaydı Mara'yı burada tutmak istemezdi. Bu kızdan nefret ediyor olabilirdim ama gördüklerimden sonra onu burada bırakacak kadar da vicdansız değildim.

İtiraz ederek başını iki yana salladı. "Ben bir yere gelemem, ailem burada."

Bunun onun için kolay bir karar olmadığını bildiğimden ona karşı anlayışlı olmaya çalıştım. "Önce biz çıkalım bu evden, daha sonra onları da aldıracağım." Yumuşak bir sesle onu ikna etmeye çalıştım. "Kimseye tek kelime etmeden aşağıya in ve şu üniformadan kurtul." Onu kızgın bir şekilde bırakıp odama girerek kapıyı kapattım. Bu evden kaçıp gitmeliydik, hem de hemen.

Annem her ne planlıyorsa başarılı olmasına izin vermeyeceğim.

Üzerimdeki gecelikten kurtularak dolaptan dar paça bir pantolon ve bir tişört alıp hızla giydim. İnce bir yün hırkayı da üzerime geçirdim. Gerçekten hasta olmalıydım ki yazın ortasında bile üşüyordum. Spor ayakkabılarımın bağcıklarını sıkıca bağlarken aklımda olan tek şey, bir

daha hiç çıplak ayakla gezmemekti. Ayakkabılarımı çıkarana kadar [illegible] görmemiştim. Bu da demek oluyordu ki yaşadığım garipliklerin çıplak ayaklarımla bir bağlantısı vardı.

"Daha ne yaşadığımı bile bilmiyorum!" Bir psikologa [illegible] hatta birden fazla psikologa.

Boy aynasından yansımama bakarken gördüğüm manzara karşısında sinirle güldüm. Sarı saçlarım iki gündür uyuduğum için tıpkı bir [illegible] gibi kabarmıştı. Gözlerimin yeşili fazla yorgun bakıyordu. Gözlerimin de şişmişti, solgun cildim çok kuru görünüyordu. Belki de ilk kez makyaj yapmadan çantamı alıp dışarı çıktım. Bu evde fazladan harcayacağım bir dakikam bile yoktu. Itır'ın haklı çıktığına hâlâ inanamıyordum.

Konaktan çıktığımda Inr arabamı çoktan getirmişti ve Doğa ile beni bekliyordu. "Gidelim hemen," diyen Doğa'ya başımı salladım. O da bir şeyler biliyor olmalıydı ki en az benim kadar gitmek istiyordu.

"Mara'yı almadan gidemeyiz, biraz daha bekleyelim." Tam o esnada koşarak bize doğru gelen kızılı görünce rahat bir nefes aldım. Onu hep üniformayla gördüğüm için üzerindeki beyaz bluzu ve siyah kot pantolonuyla gözlerime ayrı bir güzel görünmüştü.

Nefes nefese yanımıza geldiğinde bana bakıp, "Anneme *Merve'ye gidiyorum* yalanını söylemek zorunda kaldığım için umarım mantıklı bir açıklamanız vardır," dedi. O kim ya?

"Merve kim?"

"Tanımıyorum ama genelde biz Türk kızlarının kurtarıcısıdır." Üçümüz gülmeye başladığımızda o da sinirleri bozulmuş gibi kıkırdamıştı.

Arabaya bineceğimiz esnada her ne olduysa dördümüz yan yana dururken başımızı yukarı kaldırdık ve çatı katına baktık. Sanki izlendiğimizi hissetmişiz gibi aynı anda çatı katına bakmamızdan daha garip bir şey varsa o da gerçekten izleniyor olmamızdı. Evet, annem devasa camın önünde durmuş, boş gözlerle bize bakıyordu. Bizi engellemek için herhangi bir şey yapmıyordu çünkü ölü bakışları *kaçmanız mümkün değil* der gibi bakıyordu.

Mara yutkunarak, "Anneniz diye demiyorum ama çok ürkütücü," dedi.

"Ürkütücü kelimesi onun için az kalır," diyen Doğa irkildi. "Bizi kaçırttı bu tımarhanelik deli. Orada ne kadar çok korktum anlatamam."

"Oradayken en çok senden nefret ettim, Doğa," Itır, yanında duran kıza ters ters bakıyordu. "Ben üç gün boyunca bizi kurtarmaya çalışırken sen korkmak dışında hiçbir şey yapmadın!"

"Hepsini konuşacağız ama önce çıkalım şuradan," dedim. Arabaya bindiğimde Itır ön yolcu koltuğuna, diğer ikisi de arka koltuğa geçmişti. Anahtarı çevirdiğim hâlde motordan hiç ses çıkmayınca kaşlarımı çattım. "Neden çalışmıyor?" Birkaç kez daha denedim ama hayır, araba hiç hareket etmiyordu.

Şimdi bozulacak zamanı bulmuştu!

"Itır, git kendi arabanı getir," diye ofladım. Hepimiz arabadan indiğimizde garaja doğru koşan Itır'ı beklemeye başladık. Yaklaşık on dakika sonra burnundan soluyarak yanımıza geldi. "Çalışmıyor!" Kaşları çatıktı. "Sadece benimki değil, garajdaki hiçbir araba çalışmıyor!" Konakta on taneden fazla araba vardı, ne demek hiçbiri çalışmıyordu?

"Emin misiniz, Itır Hanım?"

"Evet, Mara! Her birinin anahtarı zaten üzerinde. Hepsini denedim ama hiçbiri çalışmıyor." Biz tam konaktan ayrılmaya karar verdiğimizde tüm arabaların arızalanması tesadüf olamazdı, değil mi?

"O yaptı." Doğa'nın fısıltıyla bir yere bakarak konuşması üzerine üçümüz de onun bakışlarını takip ettik. Yine hepimiz çatı katının penceresinden bizi izleyen kadına bakıyorduk. Hava kararmaya başlıyordu ve annem dudaklarındaki tehlikeli gülüşüyle bize meydan okuyordu.

Doğa ağlamaklı bir sesle, "Asla gitmemize izin vermeyecek," derken korktuğunu gizleyemiyordu.

"Hemen pes edemeyiz, Doğa." Arabadaki çantamı alarak Mara'ya döndüm. "Bir taksi çağır," dedikten sonra kızlara baktım. "Siz de acele edin. Hadi, çıkalım şuradan." Hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken Mara taksi için durağı arıyordu. Öyle ya da böyle çıkacaktık buradan.

Dördümüz nefes nefese konaktan çıkmayı başardık. Kaldırımda taksi beklerken Itır rahat bir nefes alıp güldü. "Kurtulduk mu şimdi?" Bu kadar kolay olacağını beklemiyordum ama öyle görünüyordu.

"Araba gelene kadar şu kaçırılma olayını anlatsanıza," dedim meraklı bakışlarımı onlara yönelterek. "Sizi neden kaçırdı?" Kaldırıma oturduğumda çok rahatsızdım çünkü pis şeylere temas etmeyi sevmiyordum ve yerler temiz değildi. Ben oturunca kızlar da yanımdaki yerlerini almışlardı.

"Ebe kadın ile konuştum." Itır ayaklarını yola doğru uzatırken iç çekti. "Sizin doğum hikâyenizi anlatırken söylediği bir şey dikkatimi çekmişti," dedikten sonra ebe kadının sesini taklit etmeye başladı. "*Ben Kaptan Bey'e kotu haberi nasıl vereceğimi düşünürken buz gibi gözlerle aşağıya inen hizmetçi ikisinin yaşadığını söyledi*," dedi. Bu cümlelerde dikkatimi neyin çektiğini anlayamamıştım, dikkatini çeken şeyi öğrenmek için sessizliğimi korudum.

"Bu da demek oluyor ki odadan ebe kadın çıktığında Berna Hanım ve annem dışında üçüncü bir kişi daha vardı," dediğinde başımı salladım. Üçüncü kişi bebeklerin yaşadığını söyleyen hizmetçiydi.

"Ebe kadından hizmetçinin adını öğrendim ve yaşadığı yeri Sadık abinin yardımlarıyla buldum." Ne hatırladıysa kaşlarını çattı. "Senin için bana silah çeken tüm o korumaları kovacağım! Ben de bu evin hanımıyım!" Takıldığı gereksiz ayrıntı için doğru bir zaman değildi. Bana silah çektiği an, tüm korumalar tarafından ateş hattına alınmıştı. Bunun tek sebebi beni ciddiye alıyor olmalarıydı.

Itır'ın aksine, evdekiler otoritemi çiğnemeyeceklerini iyi bilirdi. Itır ise hep sorumluluklarından kaçtığı için o gün onu ciddiye almamışlardı. "Meral Hanım'ın adresini bulunca oraya tek başıma gitmemek için Doğa'yı yanıma aldım."

Tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. "Gidip o rezalet pansiyonda yaşlı kadınla görüştük." Gülerek Mara'ya döndü. "İyi ki Doğa yerine seni aramamışım çünkü her yerde papağanlar ve onların tüyleri vardı." Mara'nın şaşılacak derecede rengi atınca kuşlardan gerçekten korktuğunu anladım. Korkmak için o kadar tehlikeli hayvan varken kuşları bulması inanılmazdı.

Kırmızı karıncalar daha korkunç bence.

"Kadınla görüşüp oradan çıktık ama fazla uzaklaşamadan bir araba yolumuzu kesti. Gündüz vakti silah zoruyla bizi kaçırıp bir depoya götürdüler. O adiler üç gün boyunca bize ne yemek ne de su verdiler!" Eğer bu kadar sinirli olmasaydı gülebilirdim. Uzun süre açlığa dayanamıyordu.

Geceyi kıskandıran siyah gözlerini tiksinti içinde kıstı. "İnkâr edemem, o iğrenç tuvaleti kullanmamıza izin veriyorlardı!" Midemde bir hareketlilik olunca yüzümü buruşturdum. Kirli olan hiçbir şeye kolay kolay temas edemezdim.

Itır, "Zaten tuvalet bahanesiyle adamlardan birini etkisiz hâle getirdim. Onlar dönmeden Doğa'yı çözdüm ve kaçtık. Evet, annem yaptı

yorum çünkü biz arabada yarı baygınken kendi aralarındaki konuşmaları duydum," dedi.

Mara meraklı bir ifadeyle, "Ne konuşuyorlardı?" diye sordu.

"İçlerinden biri *şimdi ne olacak* diye sordu ve arabayı kullanan kişi de *kadın, kızların zarar görmemeleri konusunda beni uyardı. Çarşamba gecesine kadar ikisini misafir edip sonra bırakacağız,* dedi. Ve ben tam uyumak üzereyken ilk konuşan adamın, *kendi kızı ve gelinini neden kaçırtmak ister ki* dediğini çok iyi duydum," deyince yutkundum. Yani annem gerçekten bu kadar ileri gidip onları kaçırtmıştı, öyle mi? İçerinden sarsılırken gözlerimin dolmasına engel olamadım. O bizim annemizdi, bizi korumalıydı.

Dolan gözlerimi gören Doğa üzgünce, "Elzem," deyip burukça tebessüm etti. "Yaşadığın hayal kırıklığını tahmin ediyorum ama o senin annen değil." Doğa beni teselli etmeye çalışarak koluma dokundu. Oysaki düşündüğü gibi ağlamayacaktım çünkü benim gözlerim hep ıslak bakardı. "Doğduğunuz gece Meral Hanım kıyafet odasında temiz çarşaf arıyormuş." Itır'ın atladığı detaylara değiniyordu. Ever, annemin odasının içinde kıyafetlerini koymak için gizli bir oda daha vardı.

"Söylediğine göre, kıyafet odasından çıktığında Munure Hanım'ı görmüş," diyen Doğa'yı can kulağıyla dinlemeye başladım. "Yerde kucağında ölü bebeğiyle, yani seninle simsiyah bir gölgenin önünde diz çöküyormuş. Meral Hanım tüm konuşmaları kaçırdığını söyledi fakat gölge annenin vücuduna doğru süzülürken bir şeyler söylemiş."

"Annem mi bir şey söylemiş?"

"Hayır, annene doğru süzülen gölgenin söylediklerini duymuş."

"Ne söylemiş?"

Doğa korku içinde irkildi. "*Ölümden doğan Kalkan bana kapıyı açacak ama bu yeterli değil. Bedenimi Araf'tan çıkarmam için benden doğan saf karanlık bir Kalkan'a ihtiyacım var.*" Doğa duyduğu sözleri taklit ederek başını salladı. "O gölge tam olarak bunları söyledikten sonra annenin bedeniyle bütünleşmiş." Hayretler içinde ona bakıyordum. Annemin içine bir gölgenin girdiğini mi söylüyordu?

Doğa aklımdan geçenleri tahmin etmiş gibi başını salladı. "Bize anlattığı bunlar. O gece gördükleri karşısında korkan Meral Hanım kimseye tek kelime etmeden konağı terk etmiş." İnanmak istemiyordum hatta eskiden olsa kimse beni böyle bir saçmalığa inandıramazdı. Ancak pazartesi günü yaşadıklarımdan sonra doğaüstü şeyler, inandığım şeylerin içinde yer alıyordu artık.

Annem aslında annem değildi, öyle değil mi? O yüzden babam ve ablalarım bunu fark edince evden gitmişlerdi. Peki, babam neden bizi böyle birinin yanında bırakıp tek kelime etmemişti? Evet, konaktan ayrılmayı hiç hesabım ama gerçekleri bilseydim durum değişebilirdi. Gerçi bizzat o gün olanlara gibi kendi gözlerimle görmeden ona inanır mıydım, bilmiyordum.

"Eğer bütün bunlar doğruysa..." Mara kaskatı olmuş bir hâlde Itır'a bakıyordu. "Elzem, Munure Hanım'ın kızı çünkü doğumdan sonra o ruh, annesinin içine girmiş," diyerek hepimizin gözden kaçırdığı önemli bir detaya değindi.

Itır'a bakıp, "Ama siz o iblisin kızı oluyorsunuz," dedi hepimizin sinirlerini bozarak. "Evet, vücut Munure Hanım'ın vücudu ve baba aynı kişi, yani Ragıp Bey. Fakat bedenin sahibi Munure Hanım olsa da içindeki ruh Munure Hanım'ın değil. *Benden doğan saf bir karanlık* demiş, yani bir bebek istediğinden bahsetmiş ve sanırım o bebek sizsiniz," dedikten sonra sırıttı. "Kötü haber vermek istemem ama gözünüz aydın, nur topu gibi bir şeytan anneniz oldu." Bu kızın gerçekten çenesinin ayarı yoktu!

Itır kaşlarını çatarak ona ters ters baktı. "Ruh önemsiz, önemli olan tıpkı Elzem gibi benim de Munure ve Ragıp'ın DNA'larını taşıyor olmam," diyerek Mara'ya çıkıştı. "Beni üvey kardeş konumuna sokarsan seni Medusa ile bu evde bırakırım!"

"Dedi, sözde öz kardeşine silah çeken kişi."

"Elzem, ben bu kızı çok temiz döverim!"

"Aslında konusu açılmışken..." Doğa benim yanımdan kalkıp ikisi kavga etmesin diye aralarına oturdu. "Itır, sen harbiden ablana silah çektin."

"O iş öyle değil işte." Mini eteğinin tülleriyle oynarken bakışlarını kaçırdı. "Biliyorum, bana inanmayacaksınız ama onu ben yapmıyordum," diye itiraf etti. "Kulağa saçma geliyor ancak sanki bir şeyler kontrolümü ele geçirmiş gibiydi."

"Gerçekten de kulağa çok saçma geliyor," dedi Mara. "Neden acaba? Yalan olduğu için olabilir mi?"

"Elzem, cidden kendimi zor tutuyorum." Agresif kardeşim her an Mara'yı pataklayabilirdi. "Bu hizmetçiyi sustur!" diyerek bana sesini yükseltti. "Yoksa çenesini on farklı yerden kırarak bunu ben yaparım!"

"Mara, kes sesini çünkü en son birinin uzuvlarını kırmaktan bahsettiğinde bunu gerçekten yapmıştı," diye homurdandım. "O şanslı kişi üç ay boyunca kırık bir kolla gezdi."

"O şanslı kişi siz değil miydiniz? Yanılmıyorsam iki yıl önceydi, Elzem Hanım."

"Bu hatırlatma için sana teşekkür etmeyeceğim!"

Ben kolumu kırdığı için Itır'a tersçe bakarken, Itır bunu bana hatırlattığı için aynı ifadeyle Mara'ya ve Mara ise kaşlarını çatarak Doğa'ya bakıyordu. Doğa kafası karışık bir şekilde, "Sen şimdi bana niye öyle bakıyorsun?" deyince Mara omuz silkerek güldü. "Bilmem, öfke zincirini bozmayayım dedim." Doğa kahkaha atmaya başlayınca homurdandım. Şu anda ne yaşadığımızı bilmek istemiyordum.

Bu taksi nerede kalmıştı?

Çoktan akşam olmuştu ama taksi hâlâ gelmemişti. Gökyüzünde gittikçe artan bulutlar yağmur yağacağını gösteriyordu. "Bana silah çeken kişi Itır değildi," dedim. Hepsi alay edercesine gülünce, "Gerçekten o değildi," dedim. "Tamam, oydu ama aslında o değildi." Bu açıklama sanki pek açıklayıcı olmamıştı.

"Şu klişe cümleyi kullanmaktan nefret ediyorum ama ateşin mi var senin?"

"Gayet iyiyim, Doğa," diyerek alnıma doğru uzattığı elini ittim. "O gün bir ses duydum, biri bana ayakkabılarımı çıkarmamı söylüyordu. Sesin sahibini tanımasam de dediği şeyi yaptım. Ayaklarım yerle temas edince önce bir koku aldım, sonra ise Itır'ın etrafını saran korkunç bir sis bulutu gördüm. Ahtapot kıskacı gibi kolları vardı ve silahı bana doğrultsun diye Itır'ı zorluyordu." Bir solukta anlattığım şeylere Doğa inanmış gibi durmuyordu. Bu konularda benim gibi kanıt görmeden inanmayacak kadar inatçıydı.

Ancak Itır o şeyi görmese de orada ona karşı mücadele verdiğini biliyordu. Bana inandığını kocaman açtığı gözlerinden anlıyordum. Mara ise mavi gözlerini kısmış, bir şeyi anlamak istercesine bana bakıyordu. "Nasıl bir şeydi? Bana onu tarif edebilir misiniz?" derken yine dedektifliği üstünde gibiydi.

Başımı salladığım esnada bize doğru gelen taksiyle ayağa kalktım. "Arabada anlatırım." Bize yaklaşıp yanımızda duran arabayla Itır ön koltuğa binip, "Akçadere'ye," diyerek Sıraç'ın adresini verdi. Kızlarla arka koltuğa geçince nihayet araba çalışmıştı.

İşte şimdi kelimenin tam anlamıyla ondan kurtulmuştuk.

"Elzem Hanım, hadi." Anlattığım şey Mara'nın ilgisini çektiği için ısrar ediyordu. Itır da merakla arkaya doğru dönmüştü. "Zifirî siyah bir şeydi," dedim onu tarif ederek. Taksici bizi duyuyor olabilirdi ama en faz-

la bir film hakkında konuştuğumuzu düşünürdü. Çünkü anlatacaklarını sadece bir filmin konusu olabilirdi. Öyle olmasa bile en fazla deli olduğumuzu düşünürdü.

"Gözleri, yüzü ya da cinsiyetine dair bir şey yoktu, değil mi?" Mara yine transa girmiş gibi bir şeyleri bilmeye başlamıştı. Gözlerini dahi kırpmadan konuşması beni korkutmadı desem yalan olurdu.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama şu anda bildiklerimi bilmek istemezsiniz, o yüzden lütfen devam edin." Şaka yapmıyorum, bu kız gerçekten beni korkutuyordu.

Cama vuran yağmur taneciklerıyle dudaklarımda oluşan tebessüme engel olamadım. Yağmur iyiydi. "Itır'ı tutuyordu ama annem dudaklarını hareket ettirdikçe daha çok büyüyüp güçleniyordu. Ona dokundum. Sadece dokunmakla kalmadım, hepsini içime çektim." Mara'nın sertçe yutkunmasıyla bir terslik olduğunu anladım. Yine aklına neler geldiğini merak bile etmiyordum.

"Aman Tanrım!" Acaba bağırdığının farkında mıydı? "Siz kara büyüyü emdiniz mi? Bunun ne kadar kötü sonuçları olacağını tahmin edemezsiniz!" Aceleyle ellerimi tutup hırkamın kollarını yukarı sıyırdı ve bileklerime baktı. "Şükürler olsun ki güçlü bir büyü değilmiş." Bileklerime bakıp bunu nasıl anlayabilirdi ki? Ayrıca, ne büyüsü Tanrı aşkına!

"Şimdi beni dinleyin!" Kaşlarını çatarak bileklerimi öyle bir sıkıyordu ki canımı yaktığı için dudaklarımdan firar eden inlemeye engel olamadım. "Kara büyü bozulabilir," diyerek başını hızlıca salladı. "Kurban verilmeden bozulmayan tek şey lanetlerdir. Kimse büyüyü içine çekemez ama bunu yapan bir ırk var. Emin olun, hangi ırk olduklarını bilmek bile istemezsiniz. Onlar doğuştan lanetli olabilir fakat bu yaptığınız onlar için bile çok tehlikeli. Kara büyünün de farklı çeşitleri var ve bunlardan bazıları ölümcüldür." Nedense daha fazlasını bildiğini düşünüyordum. Ancak beni korkutmamak için sadece bilmem gereken kısımları anlatıyor gibiydi.

Yatsı ezanı okunmaya başlayınca araba durdu. Kaşlarımı çatarak şoföre baktım. "Yatsı mı? Yarım saatlik yolu nasıl başardınız da bu kadar uzattınız?" Akşam ezanıyla yola çıkmıştık ama şimdi yatsı olmuştu. Biz konuşmaya daldığımız için bu adamın yolu ne kadar uzattığının farkında değildim.

"Tamam, sorun yok. Hadi in, Elzem," diyen Doğa parayı şoföre uzattı. Arkaya dönen adamın gözlerini görünce sertçe yutkundum. Gözleri

simsiyahtı. Hayır, gerçekten siyahtı. Gözlerinin akı bile siyahtı, bu nasıl mümkün olabilirdi?

Kahretsin, yine neler oluyor burada!

"Elzem, hadi!" Doğa kolumu çekiştirse de hiç kıpırdamadım. Taksicinin tamamı siyah gözlerine donmuş bir şekilde bakıyordum. Emin değildim ama sanki kızlar yine benim gördüğüm şeyi görmüyordu. Yutkunarak başımı eğip ayaklarıma baktım. Ayakkabılarım ayağımda değildi. Taksiye binince onları çıkarmıştım.

Ayakkabıları çıkartınca ya bir şeyler görüyordum ya da kimsenin alamadığı kokuları soluyordum. Tıpkı şu anda da olduğu gibi. "Ölüm." Hipnoz olmuş gibi taksicinin akı olmayan simsiyah gözlerine bakarken, "Ölüm," diye mırıldandım. "Ruhundaki ölüm kokusu sana ait değildi. Kimi öldürdün?"

"Ne saçmalıyor?" Itır'ın sesini çok uzaklarda duyuyordum.

Gözlerimi taksiciden ayırmadan ona bakarken Doğa'nın elini kolumda hissettim. "Elzem, yine garip davranıyorsun."

"Ayakkabıları!" Mara'nın sesi telaşlıydı. "Ruhları soluyor, giydirin şuna ayakkabılarını!"

"Ne demek ruhları soluyor?"

"Emin değilim, Itır Hanım ama ablanız konusunda bazı şüphelerim var. Eğer şüphelerimde haklıysam inanın bana, çıplak ayakla olması herkes için büyük tehlike arz ediyor."

Onların ne dediklerini anlamıyordum çünkü onlara odaklanamıyordum. Taksicinin ruhunda soluduğum rahatsız edici kokuların etkisi altına girmiştim. "Bu herif bir psikopat! Polisi arayın derhâl!" dedim panikleyerek. "Ruhundaki çığlıkları duymuyor musunuz? Kahretsin, çok fazla kişiyi öldürmüş ve çoğu çocuk!" Ellerimi kulaklarıma bastırıp çıldırmış gibi, "Durdurun şunu!" diye bağırdım. Tüm bu çığlıklar beni hasta ediyordu!

Taksicinin ruhunda soluduğum katliam ve duyduğum çığlıklar beni çıldırtmaya başlamıştı ki tüm kokular bir anda kesildi. Çığlıklar sustu ve adamın simsiyah gözleri düzeldi. Sanki tüm o söylediklerimi hiç duymamış gibi yüzüme bakıp, "Hanımefendi, inmeyi düşünmüyor musunuz?" deyince sertçe yutkundum. Başımı eğip ayaklarımı kontrol ettim. Doğa eğilmiş, spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlıyordu. Ayakkabılarımı giydirmişti.

Az önce neler oldu?

Doğa'nın beni aşağıya indirmesine izin verdim. Taksici gaza basarak bizden uzaklaşırken kızlar buz gibi bir suratla bana bakıyordu. Hepsi de kaskatı kesilmiş bir hâldeydi. "Ben..." Onlara ne diyeceğimi bilemediğim için bakışlarımı kaçırdım. "Bana neler olduğunu bilmiyorum," demiştim ki gördüklerimle donup kaldım. "Yok artık."

Konakta mıyız?

Yağan yağmurda ıslanırken kızlar aynı anda arkasını döndü. Tıpkı benim gibi konağın kapısına bakarken üçü de sertçe yutkundu. Başladığımız yere geri dönmüştük. Kaçtığımız evin tam önünde duruyorduk. O adam yatsıya kadar bizi dolandırıp aldığı yere geri bırakmıştı.

"Tuzak," diye mırıldandım. Çift kanatlı kapı iki yandan bizim için açılırken hatırladığım şey nefesimi kesmişti. "Tır, o adamlar sizi çarşamba gününe kadar tutacaktı, değil mi?" dedim donup kalırken. "Bu da demek oluyor ki çarşamba için annemin bazı planları var. Ve güzel haber şu ki bugün çarşamba!"

Asla kaçmamıza izin vermeyecekti.

4. BÖLÜM
KALKANLAR

"Benim gözyaşlarım değerliydi.
Gözlerim hep ıslak bakardı ama gözlerimden yaşlar dökülemezdi.
Bunu istemediğimden değil, mecburiyetten. Herkes acıdığında ağlardı lakin ben,
en çok acıdığımda ağlamamalıydım."

Olanların hızına yetişemiyordum. Son olanlar o kadar ilginç ve akılalmazdı ki yaşadıklarımı idrak edemiyordum. Kendi öz annem birdenbire bizim için tehlike olmaya başlamışken ne yapacağımı bilmiyordum. Karşımdaki normal bir insan olsa mutlaka karşı bir strateji hazırlardım. Fakat doğaüstü güçleri olan bir şeye karşı ne yapılabilirdi ki? Onun gibi insanları etkisi altına alan büyülerimiz yokken ona karşı hiç şansımız yoktu. Üstelik o annem bile değildi. Karanlık bir ruh tarafından ele geçirilen birine anne demek de doğru değildi.

Biz yıllardır bir beden hırsızıyla mı yaşıyorduk?

Yaşadıklarıma hâlâ inanamayan benliğim, bu korkunç olayların karşısında bir açık ya da içimi rahatlatacak bir yalan arıyordu. Peki bulmuş muydum? Hayır! Tüm bu doğaüstü saçmalıklar gerçekti ve ben bunlarn yaşıyordum. Şu anda kaçtığım konağın kapısıyla bakışırken her şeyin kötü bir kâbustan ibaret olmasını istiyordum. Karşımda insanları ustaca kontrol eden bir rakip varken bundan sonraki tüm hamlelerim tamamen doğaçlama olacaktı.

Konaktan çıkmamıza bilerek izin vermişti. Denememizi istemişti, deneyip ondan kurtulamayacağımızı anlamamızı istemişti. Başarılı da olmuştu, şu anda hepimiz umutsuz bir hâldeydik. Yağmur tüm şiddetiyle üzerimize yağıyor, konaktaki arabalar çalışmıyor ve yine taksi çağırarak kendimizi bir kez daha burada bulmak istemiyorduk. "Arkamızı dönüp nefesimiz kesilene kadar koşalım mı?" Mara'nın önerisi kulağa fena gelmiyordu.

"Sen ne önerirsin, Elzem?" Evet, hep olduğu gibi Doğa kendi fikrini bile söyleyemeyecek kadar korkuyordu. Genelde düşünme işini hep bana bırakıyordu. Şu anda önereceğim hiçbir şey yoktu.

Itır yüzüne yapışan siyah saçlarını hırsla geriye iterken kapıya doğru yürüdü. Bu ondan beklediğim bir şeydi. "Artık kaçmak yok. Onlara Itır Akay kimmiş göstereceğim!" Bu seferki rakibinin fiziksel güçlerden çok daha fazlasına sahip olduğunun farkında mıydı? Gerçi onu asıl korkarken görmek beni şoka uğratırdı. Kardeşim doğuştan korkusuzdu.

Henüz on iki yaşındayken abim Yavuz'u çok feci dövmüştü. O gün den bu yana, sıska bedeninde inanılmaz bir güç olduğunu anlecek gör müştük. "İyi tarafından bakarsak biz sayıca ondan üstünüz."

Kendimi teselli etmeye başladığım esnada Mara, "Kötü tarafından ba karsak biz faniyiz, o ise bir iblis," dedi sinirlerimi bozarak. "Neyse ki sayıca biz üstünüz!"

Mara tüm moralimi bozup Itır'ın peşinden giderken ben sadece iblis kısmındaydım. "Doğa, bir iblis neye benzer sence?"

"Annene benzer."

"Doğa Akay!"

Gülerek, "Ne?" dedi. "Farkındaysan o ruh annenin içinde. Ayrıca bana böyle şeyler sorma, korkuyorum." Sanki korkmadığı bir şey vardı da... Gölgesini görse çığlık atacak potansiyeldeydi.

Doğa da koşup kızlara yetişerek, "Elzem, hadi!" diye bağırdı. Artık emin olmuştum ki Doğa gerçekten bensiz adım atmayı bilmiyordu.

Onlara yetiştiğimde konağın kapısının sonuna kadar açık olduğunu gördüm. Bu saatte kapıların açık olması normal değildi. Üstelik ayakla rımda oluşan karıncalanma da normal değildi. Ayaklarımın tabanı yanı yor, uyuşuyordu. Bu daha önce hiç olmamıştı. İçeri girdiğimizde tüm ışık lar yanıyordu fakat etrafta tek bir çalışan yoktu. Bu saatte hepsi uyumuş olamazdı, değil mi? Dış kapı sonuna kadar açıkken nasıl uyuyabilirlerdi?

İçeriye girdik. Birkaç adım atmıştık ki çift kanatlı kapı arkamızda gürültüyle kapanınca Itır dışında hepimiz çığlık atarak geriye döndük. "Rüzgâr kapatmış olmalı, aptallar." Itır bizi azarladığı esnada ayaklarım daki rahatsızlık gittikçe artıyordu. Ayaklarım spor ayakkabılara sığmıyor gibiydi. Hayır, hiçbir güç tekrar onları çıkarmama neden olamazdı. Artık uyurken bile çıkarmayacaktım.

Kendime not: Ayakkabılarını sakın çıkarma yoksa ruhani varlıkları gör bilirsin. Gerçek anlamda ruhani varlıklar.

"Ben anneme baktıktan sonra uyuyacağım," dedim korkumu yatıştırmaya çalışarak. "Siz de gidip uyuyun, yarın gideriz buradan. Bu yağmurda şimdi dışarı çıkmak hiç akıllıca değil." Zaten istesek de şimdi gidemiyorduk. İkinci kez etki altına girmiş psikopat bir taksiciyle karşılaşmak istemiyordum.

Mara mutfak tarafındaki koridora ilerlerken ayaklarımın tabanındaki yanma arttı. Sanki ayakkabımın içinde kızgın kömür varmış gibi ayak tabanlarım cayır cayır yanıyordu. Katlanılmaz bir hâle gelince dudaklarımdan çıkan inilti̇ye engel olamadım. "Elzem?" Sürekli ayaklarıma bakmam Itır'ın dikkatini çekmişti. "İyi misin?"

Gözleriyle ayakkabılarımı işaret etti. "Rahatsız ediyorlarsa çıkar onları. On dakika boyunca çıkarmayarak kendi rekorunu kırdın." Evdeyken hiç ayakkabı giymezdim. Kışın kar soğuğunda bile çok az ayakkabı giydiğim için söylediklerinde haklıydı.

Parmak uçlarıma küçük iğneler batmaya başlayınca acı içinde inledim. Daha fazla dayanamayıp onları çıkarmak için eğildim. "Umarım yine başıma bir şey gelmez." Kardeşimin gülen sesini duyunca kısık sesle homurdanmaya başladım. Gördüklerimi görmediği için şanslıydı.

Ayakkabılarımdan kurtulup doğrulduğumda avazım çıktığı kadar çığlık atmama engel olamadım. Yemin ederim böyle olacağını biliyordum! "Mara, dur!" Daha gördüğüm şeylerin şokundan çıkamazken Mara'yı son anda durdurmayı başarmıştım. Eğer yine bu şeyleri sadece ben görüyorsam bu sefer gerçekten büyük olay çıkaracaktım. Birilerinin daha benim gibi delirdiğini bilmeye ihtiyacım vardı.

Dehşetin son demini yaşarken az önce kapıyı kapatan şeyin rüzgâr olmadığını gördüm. Kapının önünde biri vardı. Evet, yanılmıyordum. Gerçekten de kapının tam önünde siyah pelerinli biri vardı. Ayaklarına kadar uzanan pelerininin şapkası tüm yüzünü gizlediği için sadece dudakları görünüyordu. Gözleri bile pelerinin şapkası arkasında kaybolmuştu. İçimden bir his, bizi çok iyi gördüğünü söylüyordu. Üstelik çıkmamızı engellemek ister gibi elinde keskin bir kılıç tutuyordu.

Nefesim kesildi.

Başımı hafifçe çevirdiğimde onlardan tam yedi tane olduğunu gördüm. Etrafımızı sarmışlardı ve içlerinden biri de Mara'nın tam karşısındaydı. Onlardan aldığım koku şey gibiydi. . Karanlıkta her kaldığımda yaşadığım o korku gibiydi. "Ne oldu, Elzem?" Rengimin kireç gibi soldu̇ğundan emindim. Mara benden cevap beklerken bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Titreyen elimi kaldırıp kapının önünde duran pelerinli kişiyi gösterdim. "O-orada biri var, etrafımızda da yedi tane var onlardan. Şey... Bir de Mara senin tam karşında."

Doğa anında çığlık atarak Itır'ın arkasına saklanırken, Mara yutkunarak önce bana sonra da usulca önüne döndü. Hiçbir şey görmüyor olmalıydı ki bana doğru dönüp rahat bir nefes aldı. "Burada kimse yok, demişti ki bakışları çıplak ayaklarımı bulunca bir küfür savurdu. Gözleri irice açıldı, sertçe yutkundu. "Tam arkamda bir şey var, değil mi?"

Başımı salladığımda korkudan inleyerek, "Pe-pekâlâ, yavaşça oraya doğru geliyorum," dedi kısık bir sesle. "Hareket ettiği an söyle ki koşayım." Önce küçük bir adım attı, hemen sonra ise bağırarak bana doğru koşmaya başladı. Gerçekten çok yavaş hareket etmişti!

Hepimiz ateş hattında kalmış gibi bir çember oluşturduk. Yan yana durup sırtımızı birbirimize yasladığımızda Itır'ın öfkeli sesini duydum. "Elzem, senin dışında kimse onları göremiyor, bana tam yerlerini tarif et!" Yok artık ya! Görmediği bir şeyin üzerine yürümeyecekti, değil mi? Üstelik hepsi hiç kıpırdamıyor olabilirdi ama o kılıçların oyuncak olduğunu sanmıyordum.

"Neye benziyorlar?" Mara onları görmek istercesine etrafına bakarken, "İnsanlar mı? Bari onu söyle!" dedi.

"Siyah pelerinli hepsi," dedim kapının önünde duran kişiye bakarak. "Erkek olduklarına eminim çünkü pelerinin altından bile anlaşılan geniş omuzları var. Yüzleri görünmüyor, sadece dudakları görüş açımda. Şey... Bir de ellerinde kılıçları var. Gerçek kılıçlar. Bekle, o da ne?"

Doğa ağlamaklı bir sesle, "Ne?" diye fısıldadı. "Yine ne gördün?"

Gözlerimi kısarak pelerinli adamlara dikkatle baktım. Kılıç tutan ellerinin üzerinde dövme vardı. Bu dövme, ayın hilal hâliydi ve simsiyahtı. Hepsinde aynı dövmeden vardı. "Sağ ellerinin üzerinde siyah, hilal şeklinde dövmesi var."

Bize saldırmıyorlardı. Hepsi de holün farklı yerinde duruyordu. Mutfak kapısına giden yolda, arka kapının olduğu çıkışta ya da ön kapının önündeydiler. Tüm çıkışları tutmuşlardı. Sanki kaçmamızı engellemek için buradaydılar. Kahretsin! Konaktan çıkmamızı engellemek için buradaydılar! Kaçmaya çalışmadıkça bize saldırmayacak gibilerdi.

Dövmeyi tarif edince yanımda duran Mara'nın kaskatı kesildiğini hissettim. "Tenebrisler..." diye mırıldandı. "Tanrım, Tenebrisler!"

"O ne öyle? Eğer iyi bir şeyse konuşmaya başla ama kötü bir şeyse sonsuza kadar sus lütfen."

"Pek iyi oldukları söylenemez, Elzem Hanım."

"Sonsuza kadar sus, Mara."

"Tenebris'in Latincesi karanlık demek. İsimlerini sahip oldukları karanlık güçten alırlar. Tenebrisler, Araf diyarının karanlık şövalyeleri."

"Mara, sus!" Bu sefer bağıran Doğa'ydı. "Şu saçma yaratıkları bana anlatma, korkuyorum!"

Ancak Mara bizi hiç duymuyormuş gibi ürkmüş bir hâlde etrafına bakarken anlatmaya devam etti. "Barbar bir ırk olarak bilinen Tenebrisler asilikleriyle de bilinirler. Tenebrislerin asıl kökeni Titanlardan geliyor. Onlar Araf'ın kara şövalyeleri, yani bizim dünyamıza gelemezler. İki dünyanın kapısını açmak bu kadar kolay değil. Lanetliler bizim dünyamıza gelemezler."

"Hey, ben ne gördüğümü biliyorum." Korkudan sesim titriyordu. "O şeyler burada."

Benim gördüğüm şeyleri görmek için her şeyini verecekmiş gibi bakıyordu. Gözlerini irice açıp etrafına bakıp duruyordu. "Tenebrisler buraya gelmeyi başarsalar bile onlar asla kimsenin kölesi olmaz. Medusa'nın bile kölesi olmazlar. Her biri güçlü ve kibirli savaşçılar. Eğer bizim için geldilerse henüz vaktimiz varken şehadet getirsek iyi olacak." *Sonsuza kadar sus* derken ciddiydim. Bu kız neden her konuştuğunda felaket tellallığı yapıyordu ki?

Sanki başımızda onca sorun yokmuş gibi bir Tenebrislerimiz eksikti! Artık o ne oluyorsa...

Kaşlarını çatan Itır dişlerinin arasında âdeta hırladı. "Ben gösteririm şimdi onlara! Elzem, yerini söyle şunların!" Duyduklarımız karşısında biz aklımızı kaçırmanın eşiğine gelmişken Itır'ın bu deli cesareti inanılır gibi değildi.

"Elzem!"

"Git de geber, Itır!" Elimi kaldırıp pelerinlilerden birinin olduğu yeri işaret ettim. "Dümdüz beş adım ilerleyip bir adım sağa atarsan onlardan biriyle karşı karşıya gelirsin. Seni kılıcıyla doğradığında görürüm seni."

Itır tüm uyarılarıma rağmen tarif ettiğim gibi adımlarını atmaya başladı. Bir adım yana kaydığında artık onun tam karşısında duruyordu. Ancak asıl şaşkınlıktan soluğumu kesen şey, o pelerinli savaşçının Itır'a saldırmamasıydı. Itır onun yanına gidince geriye çekilerek ondan uzaklaşmıştı. Ona yönelik bir saldırıda bulunmuyordu. Sonra da yumruk yaptığı elini

sol göğsüne bastırıp başını eğdi. Şoke olmuştum. Bu şey, Itır'ın önünde büyük bir saygıyla eğilip gardını düşürmüştü.

Bu da ne demek oluyor?

Itır'ın onu görmediğini bildiği hâlde ona saygısızlık etmemek için başını eğmişti. Bu kızın gücü karşısında şapka çıkarıyordum. Göremediği varlıklara bile boyun eğdirmesi inanılmazdı. "Vay canına," diye mırıldandım. Bu kadarını beklemiyordum.

Itır yumruk yaptığı elini sertçe boşluğa savurdu ama rakibi diz çökmüş olduğu için yumruğu havayı delip geçmişti. "Elzem!" Kaşlarını çatarak bana döndü. "Hani buradaydı? Burada bir şey yok!" Sinirlerim bozulmuş olmalıydı ki kendimi tutamayıp kıkırdadım.

"Bekle, bir şey denemeliyim." Umarım aynı saygıyı bana da gösterirlerdi.

Bakalım bu saygıları kimler için geçerliydi.

Çok korksam da bunu öğrenmek için küçük adımlar atmaya başladım. Kapının önünde duran Tenebris'e doğru ürkek adımlarla yürüyordum. Ona doğru birkaç adım atınca kılıcını bana doğru tuttu. Gururum fena hâlde incinmişti. İlk kez bir konuda Itır'ın olmayan otoritesi benimkini ezip geçmişti. "Bu çok gurur kırıcı."

Başımı çevirip beni izleyen Mara'ya tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Buraya gel, kızıl şeytan." Bakalım onun bu şeylerin üzerinde herhangi bir etkisi var mıydı?

Itır'ı bir noktada kaldırabilirdim ama Mara'yı asla. Mara ne yapmak istediğimi anlamadı ancak beni dinledi. Küçük adımlarla yanıma gelince o kılıcın inmediğini görüp rahat bir nefes aldım. "Şükürler olsun." En azından Mara'nın da önünde eğilmemişlerdi. Söz konusu güç olunca kendimi birilerinden daha zayıf konumda görmek beni hep rahatsız ediyordu.

Başımı çevirip masum kumralıma baktım. "Doğa, merdivenlere doğru düz bir şekilde yürü, canım." Orada duran pelerinli, hepsinden daha iri ve güçlü görünüyordu.

Az önce onu fark etmediğim için buradaki sekizinci kişi olduğunu yeni görüyordum. Üstelik diğerleri gibi kılıcını çekmek yerine gayet rahat bir şekilde sırtını duvara yaslamış, pelerininin altında bizi izliyordu. Yaydığı karanlık enerji diğerlerine göre daha yoğun ve tehlikeliydi. Yüzlerini göremiyordum ama etraflarına yaydıkları karanlık enerjiyi soluyabiliyordum. Bu adamın çok güçlü bir enerjisi vardı.

Doğa gösterdiğim yöne dönerek, "Ne-neden?" diye fısıldadı titrek bir sesle. "Orada ne var?" Dokunsam ağlayacaktı.

"Hiçbir şey yok." Birazcık yalanın kimseye zararı olmazdı. "Güvenli tek yer orası, yürü hadi." Tıpkı bizim gibi onun da denemesini istiyordum.

Başını çevirip omzunun üzerinden nemli gözlerle bana baktı. "Elzem, emin misin?" Korkudan her an bayılacakmış gibi dururken başımı salladım. Bu yaptığım için vicdan azabı çekmeye başlıyordum. Özellikle de ıslak gözlerini gördükçe.

Her konuda bana çok güvendiği için gösterdiğim yöne doğru yürümeye başladı. Doğa ona doğru adım adım yaklaşırken ne kıpırdadı ne de belindeki kılıcını çıkardı. Sadece izliyordu. Gözlerini göremiyordum ama pelerinin şapkasının altından Doğa'yı izlediğini hissediyordum. "Yaklaşmaman gereken tek kişiye doğru geliyorsun, ışığın lanetli kızı." Onun sesini duyunca gözlerimi irice açtım. Az önce konuşmuştu.

Acaba sorsak neden burada olduklarını söyler miydi?

Doğa son adımını atarak onun tam karşısında durdu. "Elini uzatıp duvara dokunur musun, Doğa?" Doğa'nın karşısında diz çökmemişti ama bize kılıç çeken şu şey gibi onu öldürmeye de kalkışmamıştı. Bakalım kendisine dokunulmasına izin verecek miydi?

Doğa hiç kıpırdamadan tam karşısındaki boşluğa bakarken kekeleyerek, "Bu-bu neden gerekli?" dedi. Verdiğim komutlardan sonra karşısında biri olduğunu anlamıştı. Gözleri dolarak, "Lütfen..." diye fısıldadı düz duvara bakarken. Aslında o bakınca düz duvar görüyordu ama ben bakınca bambaşka şeyler. "Lütfen beni incitme."

Pelerinli adamın ruhunu tüm çıplaklığıyla soluduğum için şu anda tek ilgi odağının Doğa olduğunu biliyordum. "Lux..." diye mırıldandı. "Senin ırkından biriyle karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu."

Lux, Latince'de ışık demekti.

Doğa onu ne görüyordu ne de duyuyordu. Korkudan zangır zangır titrerken, "Eğer karşımdaysan sana dokunmama izin verir misin?" dedi yalvarırcasına. "Elzem dokunmamı istiyor."

"Ve sen de ruh emici arkadaşının her dediğini yapıyorsun, öyle mi?" Sesi alaycıydı.

Ruh emici mi?

Doğa titreyen elini kaldırıp ona doğru uzattı. Onu göremediği için eli onun başının yanına uzandı. Ancak beni şaşırtan bir olay daha yaşandı.

Pelerinli adam yana doğru bir adım atarak Doğa'nın elinin tam önünde durdu. "O kadar korkunç olduğumu sanmıyorum." Sesi eğlenir gibi çıkıyordu. Doğa'nın onu duymadığını bilmesine rağmen, "Bana dokunmana izin vereceğim, Günışığı," dedi keyifli bir sesle. "Her ne kadar bu benim için ölümcül olsa da."

Zihnim son söylediklerini havada kaptı. "Mara," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Bir Tenebris'e ne zarar verir?"

"Işık," diye fısıldadı. "Onlar gücünü karanlıktan alırlar. Karanlığı bir tek ışık yok eder." Işık mı? Düşününce mantıklıydı çünkü ışıkları açınca karanlıktan eser kalmıyordu. Benim anlamadığım, Doğa'nın ışıkla nasıl bir ilgisi vardı? Bu kız lamba değildi sonuçta.

Doğa elini onun yüzüne değdirecek kadar uzattı ancak cesaretini yitirince eli havada asılı kaldı. Pelerinli savaşçı elini uzatıp Doğa'nın elini tutmuştu. "Bana dokunmak sandığın kadar zor değilmiş, değil mi?" Doğa onu görüp duymasa da bu adam onunla tek taraflı bir sohbet başlatmaktan keyif alıyor gibiydi.

Doğa onun iri elini kendi elinin üzerinde hissedince korkuyla çığlık attı. "Elzem, bir şey elimi tutuyor!" diye bağırınca pelerinin altında dudaklarının yavaşça kıvrıldığını gördüm.

"Fazla gürültücüsün, ışığın kızı."

Bizim korkak kızımız bağırarak elini çekmeye çalıştı ama ona izin vermedi. İri eli Doğa'nın zarif elini avucunun içine hapsetti. "Lux..." Avucunun içindeki eli hafifçe sıktı. "Bu gece ölecek olman büyük kayıp."

Pelerinlilerden biri yönünü iri adama çevirerek, "Asil," dedi endişeli bir sesle. "Uzun süre ona temas etme." Adı Asil miydi?

Doğa artık ayakta zor dururken Asil denen adam başını sallayarak Doğa'nın elini bıraktı. "Onun cılız ışığı benim karanlığımı söndürecek güçte değil." Yavaşça bir adım arkaya doğru atarak Doğa'dan uzaklaştı. "Gördüğüm en zayıf Işıktan Gelen." Bunları söylerken yönü tamamen Doğa'ya odaklıydı. "Ve aynı zamanda gördüğüm en güçlü Işıktan Gelen. Kızdaki yoğun enerjiyi sen de soluyor musun?"

Pelerinlilerden biri, "Bu fâni bende mide bulantısı yaratıyor," dediğinde sesi tiksinir gibi çıkmıştı. "Işıktan Gelenleri görmeye tahammül edemiyorum. Ona bakınca yapmak istediğim tek şey kafasını uçurmak."

Asil'in kıvrılan dudaklarını gördüm. "Neden denemiyorsun?"

"Bunu yaparsam bana engel olacak mısın?"

"Engel olacağımı sana düşündüren nedir?"

"İlk kez bir Işıktan Gelen'e kendi isteğinle dokundun." Sesi eleştirel ve iğneleyiciydi. "Işığın kızından etkilenmiş olamazsın, değil mi?"

"Senden mi etkileneyim?" dediğinde diğer arkadaşlarından birkaç kırkırn çıkmıştı. "Beni bu kadar sahiplenmen gururumu okşuyor ama sence de biraz abartmıyor musun? Babama bir ışığa dokunduğumu rapor edeceksen o zaman raporuna şunu da ekle." Elini uzatıp Doğa'nın bir tutam saçına dokununca Doğa irkildi.

"Elzem, bu şey saçıma dokunuyor!" Doğa'nın ciyaklayan sesi onu güldürdü.

"Sakin ol, Günışığı. Sadece biraz eğleniyorum."

"Doğa, seninle eğlendiğini söylüyor." Onu hemen ispiyonladığımda ruhunda bana karşı yükselen büyük bir öfke soludum.

"O sesini kıs, Oyunbaz yoksa bunu kılıcımla ben yaparım." O kadar hızlı sustum ki ölene kadar hiç konuşmamayı bile düşündüm.

Kendime not: Kılıçları olan heriflerin işine burnunu sokma yoksa sesını kısarlar. Gerçek anlamda sesini kısarlar.

Doğa başını geriye çekerek saçını ondan kurtardı. O kadar çok korkmuştu ki kaçmak için hemen arkaya doğru bir adım attı. Ancak şuursuzca attığı adım yüzünden tökezledi. "Yavaş!" diyerek öne atılıp Doğa'nın belini kavradı. Ani bir refleksle onun düşmesine engel olmuştu.

"Siz ölümlülerde en nefret ettiğim üç özellikten ikisine sahip olman çok acınası." Sesi hafifçe kızgın çıkmıştı. "Korkaklık ve beceriksizlik." Neyse ki Doğa bunları duymadığı için rahattı. Gerçi şu anda görünmez birinin belini tutmasıyla ne kadar rahat olduğu tartışılırdı.

"Lütfen." Daha fazla dayanamayıp beklediğim gibi ağlamaya başlamıştı. "Beni bırak."

"Işığa dokunmak zevk aldığım bir şey değil." Homurdanarak ellerini çekince Doğa hemen bana doğru koşmaya başladı.

Hiç vakit kaybetmeden bana doğru koşup boynuma atlamıştı. "Çok korkunçtu, Elzem." Hıçkırmaya ve yüzünü boynuma gömüp sesli bir şekilde ağlamaya başladı. "O şey bana dokundu," dediğinde Asil'in sinirli homurtusunu duydum.

"Doğa, lütfen *şey* deyip durma," dedim kısık bir sesle. "Onu kızdırıyorsun. Bilgin olsun diye söylüyorum, adamın kılıcı var."

Asil yönünü Itır'a doğru çevirince dudakları kıvrıldı. "Büyüleyici." Sesinde Itır'a karşı büyük bir övgü vardı. "Bu küçük Amazon'un ölecek olması beni üzdü." Elini sol göğsüne bastırıp hafifçe eğilerek onu görmeyen

kıza selam verdi. O da diğerleri gibi Itır'a saygılarını sunmuştu. Sanki kendilerinden birine hoşgörüde bulunur gibilerdi.

"Bol şans." Bunları Itır'a bakarak söylemişti ama onda Doğa'nın kokusunu sezinliyordum. Sanki şu anda aklı Itır'dan çok Doğa'yla meşgul gibiydi. Ben ne zamandan beri insanların aklındaki kişiyi anlamaya başlamıştım? Ve bunu neden bu kadar doğal karşılıyordum?

Bir sorudur sorusu.

Her birinin etrafını saran karanlık dumanı gördüm. Onları yutan bir karanlığın içinde kayboldular. Bir süre sonra siyah duman dağıldı ve onlardan geriye hiçbir şey kalmadı. Şimdi onları hiç göremiyordum. Evet gerçekten ortadan öylece kaybolmuşlardı. "Doğa, rahatla artık. Hepsi gitti." Tüm bunları her gün yaşıyormuşum gibi gördüklerime artık tepki bile veremiyordum. Bu iyiye işaret değildi.

Doğa benden ayrıldıktan sonra yanıma gelen Itır'a döndüm. "Sanırım az önce sana hayranlık duyan garip adamlar gördüm," dediğim an kaşlarını çatarak sırtıma öyle bir vurdu ki dizlerimin üzerine düştüm. Acıdan nefesim kesilmişti.

"Daha mantıklı bir şekilde saçmala, Elzem!" diyerek beni azarladı. "Yoksa üzerinde kontrolsüz güç uygularım!" Ellerimi göğsüme bastırıp nefes almaya çalıştım, gözlerimin dolmasına neden olacak kadar canım yanmıştı. Kontrollü güç uygulamış hâli bu muydu?

Sırtıma çok şiddetli vurduğu için öksürmekten ciğerlerim çıkacaktı. Dinmeyen öksürüklerimi görünce endişelendi. "Elzem?" Yerde acıyla inlediğimi görünce telaşa kapılarak hemen karşımda diz çöktü. "Hey, şakasına vurdum." Öksürmekten boğulan suratımı görünce sertçe yutkundu. "Acı bile hissetmeyeceğin kadar hafifti." Elinin ne kadar ağır olduğunu bilmiyordu.

Yerde abartısız beş dakika boyunca kendime gelmeye çalıştım. Nefes alışlarım normal düzeyine dönünce tersçe ona baktım. "Mümkünse sen bana şaka yapma." Tabii, beni öldürmek istiyorsa şakalarına devam edebilirdi.

Vurduğu yerde kesinlikle gül bitmiyordu.

Nihayet kendimi toparlayıp ayağa kalkmayı başardım. "Mara, az önceki şeyler bize kayıtsız kalırlarken Itır'a saygılarını sundular." Aklımı kurcalayan şeylerin cevabını almadan duramazdım. "Yumruklarını sol göğüslerinin üzerine bastırarak Itır'a selam verdiler." Doğrudan ona soruyordum çünkü bu kızın her şeye mutlaka bir cevabı vardı.

Mavi gözleri Itır'ın üzerinde oyalanırken, "İlginç," diye mırıldandı. "Tenebrisler kolay kolay kimsenin önünde eğilip bükülmezler." Itır'a bakan gözleri kısıldı. "Tabii, karşılarındaki kişi kendilerinden biri değilse."

"Anlamadım?"

"O ilkel uygarlık, bir boğayı bile tek bir hareketle yere serecek kadar güçlü." Hepimizin aklına ilk gelen şey Itır'ın gücü olmuştu. Kardeşim henüz küçükken bile tek bir yumrukta kendinden iri insanları yere serebiliyordu. Mara düşünceli bir sesle, "Kendilerinden olanlara saygı gösterirler ama onlardan olmayanlara karşı fazla acımasızlar," dedi. Bu da ne demek oluyordu? Itır'ı kendilerinden biri olarak mı görüyorlardı?

Şimdi bunu ona söylesek bu sefer de kırılmadık kemiğimizi bırakmazdı. "Peki, ışığın lanetli kızı ne demek? Ya da Lux?" Kimse ne demek istediğimi anlamıyordu ama Mara'nın her soruma bir cevabı vardı. Mara garip bir şekilde her şeyi biliyordu.

"Lux, Latincede ışık demek, efendim. Tenebrisler, ışığın kızı veya Lux gibi terimleri çoğunlukla ışığın simgesi olan diğer ırk için kullanırlar."

"Diğer ırkın adı nedir?"

"Işıktan Gelenler," dediğinde gözlerim hızla Doğa'yı buldu. Asil ona bakarken Işıktan Gelen demişti.

"Her iki uygarlık ezelden beri düşman. Işık ve karanlık yan yana olamaz, değil mi? Işığın olduğu yerde karanlık olmaz, karanlığın olduğu yerde ise ışık söner. Bu yüzden Tenebrisler ve Işıktan Gelenler arasında yıllardır süregelen bir savaş var."

"Peki, ruh emici ne demek?" demiştim ki Itır gözlerini bir noktaya dikip, "Elzem, sen ne yapıyorsun?" dedi endişeyle. Hemen yanımda duruyordu ama korkudan yutkunarak merdivenlerin olduğu yere bakıyordu. Kaşlarını çattı. "Elzem, indir o silahı!" Öne doğru atıldığında sanki yanında olduğumu görmüyordu. "Elzem, bekle!" Bağırarak merdivenlere doğru koşup basamakları aceleyle çıktı. Dehşet içinde peşinden bakıyordum. Hemen yanında durduğum hâlde kimin peşinden gitmişti?

Bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu!

"Ba-baba?" Doğa'nın ağlayan sesiyle bu sefer hızla ona doğru döndüm. Kapalı kapıya bakıp titriyordu. "Baba, lütfen yapma." Ağlayarak geriye doğru yürümesiyle Mara ile ikimiz göz göze geldik. Neler oluyordu?

Doğa elleriyle yüzünü saklayarak, "Baba, vurma!" diye bağırdı ağlayarak. "Ne olur, bana vurma!" Hıçkırıklar içinde ağlayan kız sanki karşısında bizim göremediğimiz biri varmış gibi davranıyordu. "Baba, yapma!"

Mavi gözleri Itır'ın üzerinde oyalanırken, "İlginç," diye mırıldandı. "Tenebrisler kolay kolay kimsenin önünde eğilip bükülmezler." Itır'a bakan gözleri kısıldı. "Tabii, karşılarındaki kişi kendilerinden biri değilse."

"Anlamadım?"

"O ilkel uygarlık, bir boğayı bile tek bir hareketle yere serecek kadar güçlü." Hepimizin aklına ilk gelen şey Itır'ın gücü olmuştu. Kardeşim henüz küçükken bile tek bir yumrukta kendinden iri insanları yere serebiliyordu. Mara düşünceli bir sesle, "Kendilerinden olanlara saygı gösterirler ama onlardan olmayanlara karşı fazla acımasızlar," dedi. Bu da ne demek oluyordu? Itır'ı kendilerinden biri olarak mı görüyorlardı?

Şimdi bunu ona söyleseek bu sefer de kırılmadık kemiğimizi bırakmazdı. "Peki, ışığın lanetli kızı ne demek? Ya da Lux?" Kimse ne demek istediğimi anlamıyordu ama Mara'nın her soruma bir cevabı vardı. Mara garip bir şekilde her şeyi biliyordu.

"Lux, Latincede ışık demek, efendim. Tenebrisler, ışığın kızı veya Lux gibi terimleri çoğunlukla ışığın simgesi olan diğer ırk için kullanırlar."

"Diğer ırkın adı nedir?"

"Işıktan Gelenler," dediğinde gözlerim hızla Doğa'yı buldu. Asil ona bakarken Işıktan Gelen demişti.

"Her iki uygarlık ezelden beri düşman. Işık ve karanlık yan yana olamaz, değil mi? Işığın olduğu yerde karanlık olmaz, karanlığın olduğu yerde ise ışık söner. Bu yüzden Tenebrisler ve Işıktan Gelenler arasında yıllardır süregelen bir savaş var."

"Peki, ruh emici ne demek?" demiştim ki Itır gözlerini bir noktaya dikip, "Elzem, sen ne yapıyorsun?" dedi endişeyle. Hemen yanımda duruyordu ama korkudan yutkunarak merdivenlerin olduğu yere bakıyordu. Kaşlarını çattı. "Elzem, indir o silahı!" Öne doğru atıldığında sanki yanında olduğumu görmüyordu. "Elzem, bekle!" Bağırarak merdivenlere doğru koşup basamakları aceleyle çıktı. Dehşet içinde peşinden bakıyordum. Hemen yanında durduğum hâlde kimin peşinden gitmişti?

Bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu!

"Ba-baba?" Doğa'nın ağlayan sesiyle bu sefer hızla ona doğru döndüm. Kapalı kapıya bakıp titriyordu. "Baba, lütfen yapma." Ağlayarak geriye doğru yürümesiyle Mara ile ikimiz göz göze geldik. Neler oluyordu?

Doğa elleriyle yüzünü saklayarak, "Baba, vurma!" diye bağırdı ağlayarak. "Ne olur, bana vurma!" Hıçkırıklar içinde ağlayan kız sanki karşısında bizim göremediğimiz biri varmış gibi davranıyordu. "Baba, yapma!"

Bağırarak Itır'ın peşinden koşup basamaklara tırmanınca afalladım. Artık olanları algılayamıyorum.

"Halüsinasyon," diye mırıldandı Mara. Giden kızın arkasından bakıyordu. "Halüsinasyon görüyorlar."

"Bir şey mi kullanıyorlar?" Halüsinasyonun sebebini bulmaya çalışıyordum. Itır geçenlerde beni vurmamak için korumalar tarafından öldürülmeyi istemişti. Bu da demek oluyordu ki korkusuz kardeşimin en büyük korkusu bendim. Büyük ihtimalle az önce beni gördüğünü sandığı için öyle fırlayarak gitmişti.

Doğa ise yurtta büyümüş olabilirdi ama belli ki yurda götürülmeden önce babası tarafından çok fazla şiddet görmüştü. En büyük korkusu babası olmalıydı. Mara, "Bir şey kullandıklarını sanmıyoru..." demişti ki irkildi. "Bu cıvıltılar da ne?" Başını yavaşça tavana kaldırdı. Artık her ne gördüyse beti benzi attı. "Ku-kuşlar..."

Mara gözlerini irice açarak, "Ahh!" diye öyle bir haykırdı ki sesi kulağımı tırmaladı. "Uzak durun benden!" Elleriyle yüzünü korumak istercesine bir hareketle bulundu. Sanki yüzlerce kuş ona gagasını geçiriyormuş gibi çığlık atarak elleriyle onları uzaklaştırmaya çalıştı. "Rahat bırakın beni!" Çıldırmış gibi merdivenlere doğru koşup üst kata çıkınca tek başıma kaldım. Mara'nın en büyük korkusu kuşlardı.

Herkes en büyük korkusuyla yüzleşiyorsa... Kahretsin!

Şimdi sıra bende mi?

"Elzem?" Tam arkamda duyduğum, o aşina olduğum sesle gözlerim doldu. Hayır, o olmazdı. Anneannem olmazdı.

"Bana bakmayacak mısın, Elzem?" Hemen arkamdaydı, nefesini ensemde hissedecek kadar yakınımdaydı. Bu onun sesiydi.

Anneannem ölmüştü.

"Git." Omuzlarımı kavrayıp beni sertçe kendisine doğru çevirince hemen gözlerimi yumdum. "Gözlerini aç, Elzem." Hayır, bunu asla yapmam.

Ne göreceğimi çok iyi bildiğim için daha sıkı yumdum gözlerimi "Kimse bilmiyor, değil mi?" Sımsıkı yumduğum gözlerim gözyaşlarımın akmasını engellerken kalbim durmuş gibi nefes alamıyordum.

Fısıltıyla, "Sıraç, Yavuz, Itır hatta baban bile küçük sırrımızı bilmiyor, değil mi?" dedi intikam almak ister gibi. Asla bilmeyeceklerdi, kimse bilmemeliydi. Bana böyle işkence etmemeliydi. Unutmaya çalışırken şimdi bana yeniden hatırlatamazdı.

"Anne, lütfen," dedim ağlamaklı bir sesle. "Lütfen git."

Yüzümün yakınında nefesini hissederken gülüşünü duydum. "Hâlâ bana anne diyorsun." Onun anneannem olduğunu ben de biliyordum ama çocukluktan beri anne dediğim için ağzım öyle alışmıştı.

"Sen kötü bir kızsın, Elzem."

Parmakları yüzüme dokununca gözlerimi daha sıkı kapattım. "Anne, git," dedim fısıltıyla. "Ne olur, git."

Güldüğünü duydum. "Annene bakmayacak mısın?"

"Sen annem değilsin. Benim annem öldü." Anneannem ölmüştü.

"Bana bak, Elzem." Söylediğini yapmayınca, "Bana bak!" diye yüzüme karşı bağırdı. Çenemi sıkıp bağırınca onu itip hemen ondan uzaklaştım. Arkama döner dönmez gözlerimi açıp merdivenlere doğru koştum. Peşimden geliyor mu diye arkama bakmaya korkuyordum. Onu her şeyden ve herkesten çok sevdiğim doğruydu ama yüzleşemezdim. Şimdi olmazdı.

Hepimizin sırları vardı. Önemli olan, onların hep sır olarak kalmasını sağlamaktı.

Bir üst kata çıkıp odama doğru koşarken bir anda durdum. Tam karşımda gördüğüm o eski bağcıklı ayakkabıların kime ait olduğunu bildiğim için başımı kaldırıp ona bakmadım. Hangi ara üst kata çıkmıştı? Yeniden aşağıya inmeyi düşündüm ama arkamdaki basamaklardan gelen seslerle yutkundum. Sadece önümde değil, aynı zamanda arkamdaydı da. Kapana kısılmıştım, onlar her yerdeydi.

Hemen çatı katına çıkan merdivene yöneldim. Çatı katına çıktığımda kızları gördüm. Hepsi buradaki tek odanın kapısının önünde duruyordu. Itır titriyor, duvardan destek alıyordu. Ayakta bile zor duruyordu. Doğa kollarını kendine sarıp ağlıyordu ve Mara'nın dağılan saçları göze çarpıyordu. Berbat görünüyorlardı. Kızların önünde durduğu kapıya bakıp sertçe yutkundum. "Tuzak."

Mara kaşlarını çatarak beni onayladı. "O cadı bizi yukarı çıkarmak için korkularımızla oynadı." Baştan aşağı beni inceleyerek güldü. "İçimizde en iyi görünen sizsiniz. En büyük korkunuz yeteri kadar büyük olmamalı." Sesi iğneleyiciydi.

"Ona bakmadığım sürece aslında çok tatlı bir korku. Normal şartlarda hep görmek isteyeceğim bir korku." Ama normal şartlarda. Kafasının karıştığını biliyordum. Anneannem en büyük kâbusum da olsa ona olan sevgim hiç azalmıyordu.

Ben de kapının önünde durunca kendiliğinden açılan kapıyla göz göze geldik. Medusa parmağını bile kıpırdatmadan bizi ayağına getirmişti. Itır yumruklarını sıkarak açılan kapıya ters ters baktı. "Tüm bu gizemden usıkıldım. Ne olacaksa olsun artık!" Başını çevirip çatık kaşlarla bana baktı. "Senden gerçekten nefret ediyorum!" dedikten sonra öfkeli adımlarla içeri girdi. Az önce benim yüzümden çok kötü anlar yaşamış olmalıydı. Gördüğü halüsinasyonun şiddetini bilmiyordum.

Mara ve Doğa da içeri girince kapı arkamızdan yine kapanmıştı. İçeri girdiğimde gördüklerimi korku filmlerinde bile görmemiştim. "Aman Tanrım, bu nasıl bir çılgınlık?" Bütün bunlar gerçek miydi?

Odanın ışıkları kapalıydı ancak odanın tam ortasında mumlarla kocaman bir çember yapılmıştı. Çemberi kırmızı boyayla dörde ayırmıştı. Bekle! Boya değil de kan mıydı o yoksa? Evet, dairenin içini fırçayla dörde ayırmıştı ama boyaya hiç benzemiyordu. Üstelik dairenin dışına, kitaptaki gibi eski dilde yazılar tebeşirle yazılmıştı. Dörde böldüğü dairenin dört yerinde farklı bir şey vardı. Birinde bembeyaz ipek, diğerinde göz kamaştırıcı, el işi bir hançer vardı ama diğer iki bölme boştu.

Bir tür ritüel veya ayine falan mı şahitlik yapacağız?

Başımı hafifçe kaldırdığımda annemi gördüm. Devasa camın önünde durmuştu, dışarıda yağan yağmuru izlediği için sırtı bize dönüktü. Camlar kapalı olduğu hâlde saçları sanki canlıymış gibi uçuşarak hareket ediyordu. Asıl kan dondurucu olan, saçları hareket ettikçe kulağıma gelen yılanların tıslayan sesiydi. Bir sürü yılanın sesini duyuyordum. Yerde sürüklenen beyaz elbisesiyle bir meleği andırıyor olabilirdi ama o bir melek değildi.

"Elzem?" Dışarıyı izlerken soğuk sesini duydum. "Kim olduğumu bildiğini söyledin, değil mi?" Yavaşça bize doğru döndüğünde buz gibi siyah gözlerinin hedefinde ben vardım. "Kim olduğumu söyle." Bunu yapacak cesaretim olduğunu sanmıyordum.

Sadece gitmemize izin verse olmaz mıydı?

"Ben söylerim!" Beni korkutması Itır'ı kızdırdığı için kaşlarını çatarak gözlerini ona dikti. Ona bakarken güven vermek istercesine elimi tutuyordu. "Medusa'nın soyundan gelen bir şeytansın!"

"Ya da iblis?" dedi Mara.

"Mara, lütfen onu daha fazla kızdırmaz mısın?"

"Üzgünüm, Doğa Hanım ama korkunca çenemi tutamıyorum ve evet, şu anda çok korkuyorum!"

Onlarla hiç ilgilenmeyen annemin ilgi odağında Itır ile birleşen ellenmiz vardı. "Gerçekten etkileyici." Alay ederek bakışlarını Itır'a çıkardı. "Kızımın bir fâniye olan sevgisi göz yaşartıcı." Alay ediyordu. "O senin dengin değil." Kendini işaret etti. "Evet, tüm hayatın boyunca nefret ettiğin bu kadın senin gerçek annen. Ruhunda benim karanlığımı taşıyorsun, Itır. İstesen de bundan kaçamazsın."

"Kaçmak mı?" Itır kahkaha atarak boştaki eliyle kendisini gösterdi. "Sence ben korkup kaçacak birine benziyor muyum? Sol elim, sol yanımın elini tutuyor, Medusa," diyerek ona meydan okudu. "Sağ elim ise onu korumak için muhafızı konumunda. Kimin ruhunu taşıdığım önemli değil, önemli olan tek şey ablamın güvende olması. Deli damarıma basarlarsa inan bana değil annem, karşımdaki babam bile olsa gözüm görmez." Görmeyeceğini iyi biliyordum. Beni ve abim Yavuz'u az hastanelik etmemişti.

Ortaokulda bana kafayı takan kız grubundan çok feci bir dayak yemiştim. Eve geldiğimde ise onlardan dayak yedim diye Itır önce beni dövmüş, sonra da gidip onları dövmüştü. Şimdi fark ettim de bu kız beni ne çok dövmüş!

"Sizinle uzun uzun sohbet etmek isterdim ama vaktim değerli." Dudakları ürkütücü bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Sohbetimiz için önce yaşamalısınız, değil mi?" Ne demek yaşamalısınız? Aman Tanrım, bu kadın bizi öldürmeyi planlıyor!

Hayır, bunu yapamaz! Dört kişinin cesedini konakta saklayamayacağını bilecek kadar zeki. Bence cezaevine girmek planları arasında yoktur. "Madem öleceğiz, şey... Neden bize her şeyi anlatmıyorsunuz? Nasıl olsa yaşamayacağımız için gerçekleri bilmemizin size zararı dokunmaz, değil mi?" Mara aklını kaçırmış olmalıydı! Şu anda hayatımız tehlikedeyken o saçma bilgiler kimin umurundaydı ki.

Ölmeden önceki son isteğim bilgi almak değil, yaşamak.

Sıkılmış gibi bir ses çıkarıp, "Ah, şu konu?" dedi bıkkınca. Ara sıra başını çevirip duvardaki saati kontrol ettiği dikkatimden kaçmamıştı. Saat on ikiyi elli geçiyordu. Peki, o neyi bekliyordu?

"Araf nedir, bilir misiniz?" Her birimiz başımızı iki yana salladığımızda güldü. "Bizzat orada bulunmadıysanız ne denli korkunç bir yer olduğunu bilemezsiniz."

"Sizden daha mı korkunç?" Biri canına susayan bu hizmetçiyi susturursun.

"Evet, daha korkunç." Siyah gözleri tekrar saati kontrol ettikten sonra biraz doğru küçük adımlar atmaya başladı. "Orası siz fânilerin hayal etmesinden daha korkunç. Araf bizim gibi olanların ölümsüzlükle lanetlenip sürgün edildiği bir girdap. Herkes o cehennem çukuruna Araf demeyi daha doğru buluyor. Benim gibi olanlarla dolu bir yer düşünün. Medusa gibi onlarcasını mı? Pekâlâ, bu gerçekten korkunç olmalı. Biz daha birbiyle mukayese edemezken onlarcasını düşünemiyordum.

Ellerini Doğa'nın saçlarından gezdirip güldü. "Işıktan Gelenler." Doğa titrerken onu es geçip Mara'nın omzuna dokundu. "Kadim Bilgeler." Ivy'a doğru süzüldü. "Benim gibi olan Tenebrisler." En sonunda karşısında durdu. "Ve can sıkıcı Oyunbazlar."

Hiçbir şey anlamadığımızı görünce bir aptala bakar gibi bakmaya başladı. "Araf'ta birbirinden korkunç birçok uygarlık var ama bu saydığım dört ırk, Araf'ta daha baskın. Oradaki herkes birbiri tarafından tehdit edildiği için neredeyse hepsi Araf'tan çıkmanın bir yolunu arıyor." Başını iki yana salladı. "Araf'tan çıkış yok." Ama o çıkmayı başarmıştı.

Tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. "Kara büyü ve lanetlerin hiç eksilmediği bir yerde kim kalmak ister ki?" Eğer bunlar doğruysa nasıl çıkmayı başarmıştı? Az önce çıkmanın imkânsız olduğunu söylediğini iyi hatırlıyordum.

"Ama sen başardın."

"Evet." Pişkince güldü. "Kadim Bilgelerden birinin kehaneti sayesinde. Çok iyi gizlenen bir kehaneti tesadüf eseri bulmam en büyük şansımdı. Araf'ın kapısını açabilecek tek şeyin, dört kalkandan geçtiğini öngören bir kehanet." Dört Kalkan mı? Bunları söylerken gözleri her birimizin üzerinde oyalanmıştı.

"Kalkanlar fânilerden seçilmeli, bir o kadar da Araf'takilerin ruhuyla lanetlenmeliydi." Melezlerden bahsediyordu.

Aklımdan geçenleri anlamış gibi başını salladı. "Araf'ta dört güçlü ırkın melezlerini bulmak kolay değil çünkü kimse düşman ırktan çocuk yapmaz. Yapsa bile doğan çocuk uzun süre hayatta kalmaz."

"Melezler sana nasıl kapıyı açabilir ki?"

"Birazdan tanık olacaksın buna." Sinir bozucu gülüşü tekrar dudaklarındaki yerini aldı. "Araf'takiler çağrılmadıkça fânilerin dünyasına gelemez. En güçlü büyümüz bile bunu sağlayamaz. Davet olmadıkça ölümlülerin dünyasına gelemeyiz." Buradaydı çünkü doğduğum gece davet edilmişti. Onu annem davet etmişti beni kurtarması için çünkü ben doğmuştum.

Gözleri tekrar dördümüzün üzerinde oyalanmaya başladı. "Her birinizin annesinin rüyalarına sızdım." Kahkaha atarak başını salladı. "Bunu defalarca yaparak onlara vaatlerde bulundum. Rüyalar aracılığıyla bilinçaltlarına yerleştim. Daha sonra bekledim." diyerek omuz silkti. "Beni kendi dünyalarına çağırmalarını bekledim. Siz o yıllarda henüz anne rahminde bile değildiniz."

"Annelerimizi özellikle mi seçtin?" Artık soru soran ve cevapların peşine düşen sadece bendim.

"Anneleriniz rastgele seçtiğim kurbanlarımdı. Tabii, o esnada sadece sizin annelerinizin değil, yüzlerce kadının rüyalarına girmiştim. Başarısızlığı en aza indirmem için doğru kalkanları vermelilerdi bana." Kalkan derken kurbanlarından doğacak melez çocuklardan bahsediyordu.

"Kafama yatmayan bazı şeyler var." Gözlerim kısıldı. "Kalkanlar güçlü ırkların melezlerinden olmak zorundaysa neden annelerimizin peşine düştün? Onlar fâni, bahsettiğin güçlü ırklardan değiller."

Gözlerinde küçük bir kıvılcım oluştu. "Seçtiğim fânileri özel kılan bir şey vardı." Ne olduğunu bana söylemeden konuyu farklı bir yere çekti. "Rüyasına girdiğim fânilerin neredeyse hepsi beni çağırdı. Güç, para, güzellik, intikam ya da çocuk. İnsani hırsları için beni çağırdılar. İstedikleri her şeyi onlara sundum." Şuh bir kahkaha attı. "Bunun bir bedeli olacağını düşünemeyecek kadar ahmaktılar."

Önümden geçerek odanın içinde süzülürken gözleri bir kez daha duvardaki saatte oyalandı. Saatin bir olmasına beş dakikadan daha az bir zaman vardı. "Aradan yıllar geçtiğinde onlar tarafından çoktan unutulmuştum. Ta ki her biri kız çocuğa hamile kalana kadar. Kalkanların her biri lanetli olarak doğdu ama onları lanetleyen ben değildim. Tüm güçlerden daha üstün bir güç." Başını çevirip omzunun üzerinden bize baktı. "Sevgi."

"Sevgi mi?"

Başıyla beni onayladı. "Çocuklar sevgi ve merhametin en yücesini kalplerinde taşıyan koruyucuları tarafından lanetlendiler. Taşıdıkları lanet neredeyse tüm kalkanları öldürdüğü için hiçbiri bana kapıyı açamadı."

"Koruyucu derken neyden bahsediyorsun?"

"Anneleri." Beni afallatmıştı. "Bir çocuğun en güçlü koruyucusu annesidir. Kadınların hepsi, hırslarının kurbanı olarak benden bir şeyler istedi. Bunun karşılığında ise onlardan doğan ilk kız çocuğu lanetlendi."

"Peki, lanetli çocuklar sana hangi kapıyı açacak?"

"Araf'ın kapısını, Hızem. Kadınlar beni çağırdıklarında sadece ruhum mu kurtarabildim oradan ama kendi bedenim orada kaldı. Kendi bedenim dışında burada sahip olduğum hiçbir beden bana eski gücümü geri vermiyor. Ne sanıyorsun, aldığım ilk bedenin annene ait olduğunu mu? Hayır, uzun yıllardır sizin dünyanızda olduğum için birçok kez bana bedeni bana yuva oldu. Onlar öldükçe kendime yeni bedenler bulmak zorunda kaldım." Bunu duymak pek hoşuma gitmemişti çünkü annem ölmedikçe onun vücudundan çıkmayacağını söylüyordu.

"Kalkanlar, Araf'ın kapısını benim için açmalı. Sadece o zaman sizin uykuda olan bedenimi buraya getirebilirim. Yüzlerce kalkanın içinde hayatta kalmayı başaran sadece siz dördünüz oldunuz." İyi ama ben de ölü doğmuştum. Madem beni geri getirtebilmişti, o zaman aynısını diğer kalkanlara da yapabilirdi, değil mi? O zaman elinde dörtten fazla seçenek olurdu.

"Diğer lanetli bebekleri de diriltebilirdin."

Komik bir şey söylemişim gibi dudaklarından kaçan gülüşüne engel olamadı. "Birini ölümden döndürmek kolay mı sanıyorsun? Ruhunu yeniden ölü bedenine koymak benim için bile çok fazlaydı." Onun sesi "Bunun için Araf'taki güçlü birinden yardım aldım."

"Kimden?"

"Ne önemi var?" Bana küçümsercesine bakıyordu. "Onunla tanışacak kadar yaşamayacaksın." Yine konuyu değiştirerek, "Kalkanlar, Araf ve sizin dünyanızdaki kapıyı açmak için anahtar görevi görür," dedi. "Her bir Kalkan lanetlendiği için Araf'taki uygarlıklara ait bir yetenekle doğar. Bugüne kadar doğan tüm kalkanlar, en zayıf uygarlıkların gücüne sahip olduğu için öldüler. Sadece siz en güçlü olanların yeteneğiyle yaşamayı başardınız." Demek istediği, lanetini aldığımız ırkın gücüne sahip olduğumuzdu. Gücümüz mü vardı bizim?

İnsanlara üstünlük taslamak dışında ne gücüm var ki?

Gözlerini bana dikerek kaşlarını küstahça yukarı kaldırdı. "Bir Oyunbaz'ın ölümü benim için büyük bir kayıp olurdu. O yüzden annen yıllar sonra senin için ikinci kez beni çağırdığında kollarında tuttuğu ölü bebeği hayata geri döndürmek için bu kadar uğraştım. Senden önce ve senden sonra doğan bebeklerin hiçbiri Oyunbazların melezi değil." Oyunbaz derken ne demek istediğini anlamıyordum. Sanırım lanetini aldığım ırkın adıydı.

"Seni yaşatmak için aldığım yardım neredeyse benim sonum oluyordu. Hiç olmadığım kadar zayıfladığım için bir bedene sığınmalıydım."

Bakışları Itır'a kenetlendi. "Ayrıca benden doğacak olan son bir Kalkan'a daha ihtiyacım vardı. Annenizin bedeni o an için çok uygundu." Söylediklerinin hiçbirini dinlemiyordum. Aklımda olan tek şey, annemin onu ikinci kez çağırmasıydı.

İkinci çağırması benim hayatım içinse o hâlde ilkinde onu neden çağırmıştı?

Saat tam bire geldiğinde gözleri ışıldadı. Eliyle garip şekiller ve dillerle çevrilmiş daireyi gösterdi. "Dairenin içine girin. Işıktan Gelen, beyazın yanına." Bunları söylerken Doğa'ya bakıyordu.

Başını çevirip gözlerini Itır'a dikti. "Küçük Tenebris'im, sen hançerin yanında duracaksın."

Bakışları beni buldu. "Oyunbaz, çantandaki kitabı Kadim Bilge'ye ver ve sen de boynundaki pusulayı çıkarıp son boş yerde dur." Ve biz de o dediği için bunu yapacak mıydık? Hiç sanmıyordum. Hepimiz hâlâ bu duyduklarımızın şokundayken ona istediğini verecek değildik.

"O Oyunbaz artık her ne haltsa ben onlardan değilim. Lanetli hiç değilim!"

"Bana bir daha Tenebris dersen çok fena olur! Sandığın gibi bir Tenebris değilim. Lanetli kısmına değinmek bile istemiyorum."

"Ben de ışıktan geldiğimi sanmıyorum. Ayrıca ışık insan doğuramaz, değil mi?"

"Keşke ben de bir aptal olduğumu savunsaydım ama garip bir şekilde Bilgelerden biri olduğumu biliyorum. Lanet olsun ki bunu nasıl bildiğimi de bilmiyorum!" Şimdi fark ettim de bu kız gruba hep aykırı davranıyordu. Mara'yı burada bırakıp gitmek kendimize yaptığımız en büyük iyilik olabilirdi.

"Bu kadar saçmalık yeter," diyerek kapıya doğru yürüdüm. "Büyü, lanet, Kalkan ve tüm bu şeylere artık inanmayı reddediyorum! Ben bu ritüele katılmayacağım! Anladığım kadarıyla kendi isteğimizle sana kapıyı açmalıyız. İşkenceyle bizi zorlasan bile rızamız yoksa o kapı açılmaz."

Kapı kolunu kavramıştım ki söylediği şeyle yerimde kaskatı kesildim. "Anneni geri istediğini sanıyordum." Hızla ona doğru döndüğümde başını salladı. "Siz kapıyı açtığınızda bedenim bana geri geldiği için Munure artık özgür kalacak." Annem o zaman eskisi gibi mi olacaktı? Bize geri mi dönecekti? Yıllardır özlemini çektiğim o anne sevgisini bana geri vereceğini mi söylüyordu? Anneanneme anne demeyi hiç bırakmamamın en büyük sebebi, yokluğunu çektiğim anne sıcaklığını onda aramamdı.

Hiç bilmediğim, tatmadığım bir duyguyu olan özlemim daha mıydı o zaman?

"Bunu gerçekten yapabilir misin?" Bir çocuğun saflığıyla ona baktığımın farkında değildim. "Bana annemi verebilir misin?"

"Evet, istediğim tek şey kendi bedenim." Yalan söyler gibi bakmıyordu. "Sizin dünyanıza ilk geldiğimde, her elli yılda bir ortaya çıkan ay, ilk hâlindeydi. Öyle ince ve güçlü bir hilal ki hiçbir fâni onu çıplak gözlerle göremez. Bugün o gün, yani kanlı hilalin doğduğu gün. Saat bir ve kızıl hilal şu anda gökyüzünü kendi karanlığına boğuyor. Ritueli yerine getirmem için Kalkanlar kendi isteğiyle büyünün içine girmeli."

"Ama biz öleceğiz, değil mi? O şeyin içine girersek biz kurban edile eceğiz."

Siyahlarında manidar bir ifade oluştu. "Annen senin için aynı şeyi yaptı, kendi hayatından vazgeçti." Ben aslında annemi hiç tanımamıştım ki. Yıllarca sevgi dilendiğim kadının sadece kabuğumun anneme ait olduğunu öğreneli çok olmamıştı. Kokusunu bile bilmediğim bir kadın için kendi hayatımdan vazgeçebilir miydim?

Evet, yapardım çünkü o da aynısını yapmıştı.

Çantamdaki *Büyü ve Kalkan* kitabını çıkarıp Mara'ya uzattıktan sonra boynumdaki pusulayı çıkardım. Avuçlarımdan sıkıca tuttuğum pusulayla çemberin içine girdim. Kanla çizilmiş dört parçadan boş olanının içinde durdum.

"Elzem?"

Itır'ın tereddütlü sesiyle gözlerim doldu. "Annemiz için," diye fısıldadım. "O senin de annen, Itır."

Gözleri titrerken yutkundu. "Annemiz için benim ölmemi mi istiyorsun?" Cevap vermediğimde siyah gözlerinde oluşan yıkım içimi parçalamıştı. Suskunluğum ona gereken cevabı vermişti. Evet, halkanın içine girmesini istiyordum.

Gözleri dolarak çemberin içine girip hançerin yanında durdu. "Bu gün senden vazgeçeceğim, Elzem," dedi kırgın bir sesle. "Benim için hep ilk tercih sen olurken senin için hep ilk gözden çıkarılan olduğum için bir gün senden vazgeçeceğim." Gözlerimin ardı sızladı. Bunları mahzun söylediğini görebiliyordum. Bilmiyordu, vazgeçemeyeceğim tek kişi olduğunu bilmiyordu. Ancak bunu annem için yapmalıydım.

"Doğa?" dediğimde ağlayarak başını salladı. "İki yıl önce bana verdiğin o söze hâlâ güveniyorum." Ne olursa olsun yanımda olduğu sürece

anneni ve abimden koruyacağıma söz vermiştim. Şimdi ise *benimle* savaş diyordum.

"Mara?" Mavi gözlerini kısarak beni incelerken gülerek omuz silkti. "Kimse için hayatımı tehlikeye atmam, özellikle de sizin için." Bana yaklaşıp dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Sırf neler olacağını görmek için bunu yapacağım." Doğa'dan sonra Mara da elindeki kitapla çemberin içine girdi. Hepimiz dairenin içine girmiştik.

Hadi bakalım, başlıyoruz.

"Ithr, elini keserek Doğa'nın uzatacağı şala kanını akıt. Doğa, sen de şalı Mara'ya vereceksin. Mara, şalı ayaklarının önüne serdikten sonra elindeki kitabı onun üzerine koy. Elzem, pusulanı Mara'ya vermelisin. Pusula hangi sayfada dururşa Mara o sayfayı okumaya başlayacak." Birilerinin bana ne yapacağımı söylemesinden hep nefret etmişimdir ama bu durumda yapabileceğim bir şey yoktu.

Ithr yerdeki bıçağı aldıktan sonra hissiz bir şekilde avuç içini kesti. O, tepki vermemiş olabilirdi ama onun yerine benim canım yanmıştı. Doğa'nın uzattığı şala kendi kanını akıttıktan sonra beyaz kanlı şalı top şekline getirip Mara'ya fırlatmıştı. Bana nefretle bakarken yumruk yaptığı elinden hâlâ kan akıyordu. Onu buna zorladığım için bana çok sinirliydi. Mara şalı yere serdikten sonra büyü kitabını şalın üstüne koydu.

Doğrulup elini uzatınca pusulamı ona verdim. Pusulayı açıp kitaba doğru tutunca kitabın kapağı kendiliğinden açıldı. Afalladım. Pusulanın oku hızlı bir şekilde döndükçe sayfalar da dönüyordu. Her sayfa o kadar hızlı hareket ediyordu ki onları takip edemiyordum. Pusulanın oku kitabı göstererek durduğu an sayfalar da hareket etmeyi bırakmıştı. Mara pusulamı geri verdikten sonra eğilip yerdeki kitabı aldı ve önündeki sayfaya bakarak okumaya başladı.

"Işığın koruyucu muhafızı olan masumiyetin saf kanıyla yıkansın ölüm. Karanlığın soylu savaşçısının şafağında son bulsun yaşam. Kadim Bilgelerin kehanetiyle tükensin ayın son ışığı. Oyunbaz'ın nefesiyle oynansın son oyun, atılsın ölüme son imza. Sunuyorum Araf'a ışığı, feda ediyorum karanlığı, veriyorum bilginin gücünü, kurban ediyorum zihnin oyununu." Büyünün sözleri bizi anlatıyordu. Bu beni korkutmaya başlamıştı.

Mara durmaksızın daha hararetli bir şekilde okumaya başladı. **"Kalkanların kanını sunuyorum tanrılara, açılsın ölümle gelen kapılar! Ay şahit, bu gönüllü bir teslimiyet. Ölüm alsın bu canı, Kalkanların kanı dökülsün toprağa ve Medusa'nın ölü kumlarıyla açılsın Araf'ın kapı-**

ları!" Mara gittikçe daha yüksek sesle okumaya başlayınca etrafımızdaki kandan çember bir anda alev aldı. Soluğum kesilmişti. O okudukça ateş çemberi harlanarak daha fazla yükseldi. Ateş gittikçe etrafımızda daha büyük ve aşılmaz bir duvar oluşturuyordu.

"Işık sönsün karanlığın kudretli gücü karşısında!" Doğa çığlık atarak göğsünü tuttu. Yüzü acıyla kasılırken küt diye dizlerinin üzerine düştü.

Mara kontrolünü kaybetmiş gibi kitabı hâlâ okuyordu. **"Karanlığın nefesi son bulsun Oyunbaz'ın son oyunuyla!"** dediğinde Itır öyle bir haykırdı ki gözlerinden kanlı yaşlar akmaya başladı. Yere yığılıp acıyla dişlerini sıktıkça kandan gözyaşları akmaya devam etti. Kahretsin! Acısı bana dünya üzerindeki en büyük acıyı yaşatıyordu.

Mara en sonunda, **"Tüm oyunlar son bulsun bilgenin dokunuşuyla!"** deyince başıma giren keskin bir ağrıyla dudaklarımdan gür bir çığlık koptu. Birileri kafamı eziyormuş gibi saf bir acının pençesindeydim. Ellerimi kafama bastırıp haykırırken dizlerimin üzerine sertçe düşmüştüm.

"Körelsin bilginin keskin kılıcı, ölüm alsın feda edilenleri ve açılsın kapılar!" Diz çöktüğüm yerde acılar içinde sayıklarken Mara'yı gördüm. Elindeki kitap yere düşerken tıpkı bizim gibi acıdan haykırarak dizlerinin üzerine yığılmıştı. Bu acı dayanılacak gibi değildi.

O kahrolası kitabı sonuna kadar okumak zorunda değildi!

Sanki biri elindeki bıçağı defalarca kafama saplıyormuş gibi canım yanıyordu. Beynimdeki her hücrenin çılgına döndüğünü hissediyordum. Bu, tarif edemeyeceğim müthiş bir acıydı. Gökyüzü korkunç bir şekilde gürüldeyip şimşekler çakınca hepimiz düştüğümüz yerde bağırmaya başladık. Çektiğimiz acının sonu gelmiyordu. Sanki ölüyorduk.

Bulutların çıkardığı sesten daha korkunç bir şey varsa o da Medusa'nın sürekli bağırarak söylediği şeylerdi. Ellerini havaya kaldırıp tüm gücüyle bağırdıkça şimşekler artıyordu. Pencerenin yanında durduğu için şimşekler arkasında daha korkunç görünüyordu. Tüm o şimşekler beynimin içinde patlıyor gibiydi.

Etrafımızdaki ateş boyumuza gelecek yükseklikte büyüdüğü için kapana kısılmıştık. Yaşadığım acı yüzünden çıldıracakmış gibi ellerimi kafama bastırırken kızların attığı azap dolu haykırışları duyabiliyorum. Deprem oluyormuş gibi yerler sallanmaya başlamıştı. Odanın içinde büyük bir sarsıntı vardı. Burnumdan dudaklarıma doğru akan bir ıslaklık hissettim. daha sonra ise ellerimi yere bastırarak kan kusmaya başladım. Ağız dolusu kan kusuyordum.

Güçlükle başımı kaldırdığımda gözlerimi açmakta güçlük çekiyordum. Dudaklarımdan akan kan çeneme süzülürken gözlerimden bir damla yaş aktı. Yirmi dört yıllık hayatımda döktüğüm ikinci gözyaşıydı. İlk gözyaşım anneannem öldüğünde akmıştı. İkinci gözyaşım da kızlara yaşattığım bu acı için. Oysaki ben doğduğumda bile ağlamamıştım. Ölü doğan bir bebek zaten ağlayamazdı ama ben hayata döndükten sonra bile hiç ağlamamıştım.

Bebeklerin hepsi ağlardı fakat ben bebekken bile hiç ağlamamıştım. Kimse görmemişti gözyaşlarımı. Gözyaşlarım benim için çok değerliydi. Dökemediğim gözyaşlarının buğusuyla yeşil gözlerim hep ıslak bakardı. Ancak şimdi, ikinci kez bir damla yaş süzülmüştü gözlerimden. Kardeşim ve diğer kızlara çektirdiğim bu acı yüzünden bir damla yaş akmıştı yanağımdan. Beni ağlatan, onlara karşı hissettiğim suçluluk duygusuydu. Ne daha fazla ne de daha az... Sadece bir damla yaş akmıştı gözlerimden.

Ciğerlerim kaburgalarımın içinden sökülüp alınıyormuş gibi boğazımdan hırıltılı sesler çıkıyordu. Nefes alamıyordum. Fazladan bir gram nefes için çırpınırken tırnaklarımı sertçe boğazıma geçirdim. Nefes almalıydım! Kahretsin, nefes almaya ihtiyacım vardı! Deli gibi çırpınıp acıyla kıvranırken önce başımdaki tarifsiz acı kesildi, sonra da kan kusmayı bıraktım. Acım tamamen geçtiğinde ayaklarımdan başlayan bir uyuşma hissettim. Bu uyuşma gittikçe vücudumu sararken başım zemine sertçe düştü. Bitmişti.

Az önce ölümü yaşadım.

Belki de öldüm.

"Elzem..." Itır'ın cılız sesini duyunca başımı hafifçe yere eğdim. Gözlerinden gözyaşı yerine kan akan kardeşimi görünce hıçkırıklarla ağlamak istedim. Kendi kustuğu kan gölünün içinde kalan kardeşimin de başı zemine çarptı. Artık hiç kıpırdamıyordu. Itır ölmüş müydü?

"Itır!" Ona doğru koşacağım esnada yerde uzanan Mara ve Doğa'nın da hiç hareket etmediğini gördüm. Hayır, hiç korkmadım çünkü her birinin göğsünde atan kalbin cılız hareketlerini duyuyordum. Garip, değil mi? Onların kalp atışlarını duyuyor olmam çok garipti. Asıl garip olan neydi, biliyor musunuz? Aslında onların kalp atışlarını duymuyordum. Ben aslında kalp atışlarının cılız kokusunu soluyordum.

Kahretsin! Ben şu anda her şeyin kokusunu soluyorum!

Etrafımdaki şeylerin kokusunu o kadar yoğun alıyordum ki hangi koku kime ait çıkaramıyordum. Aldığım kokular böylesine yoğun ve fazlaydı. Etrafımdaki ateşin, mutfaktaki yemeklerin, yağmurun ve bir kadı-

nın gözyaşlarının tuzlu kokusunu bile soluyordum. Küçük bir çocuğun kâbuslarının kokusu, bir adamın alkol kokan nefesinin kokusu, cinsellik, acı, mutluluk, bitkilerden gelen kokular ve daha yüzlercesi. Kilometrelerce uzaktaki kokuları bile soluyordum.

Bu ne anlama geliyordu?

İçimde büyük bir açlık oluştu, hepsine sahip olmak istedim. Soluduğum tüm bu kokuları içime çekip onlarla kafayı bulmak istedim. Soluduğum kokular bir bağımlı gibi beni kendilerine çekiyordu. Algılarım açıldı, duyularım inanılmaz derecede gelişti ve içime yoğun bir enerji doldu. Etrafımdaki en küçük bir kıpırtıyı sezecek kadar değişmeye başladım. Bu kokulara karşı yoğun bir açlık duyuyordum. Kızların acı çeken ruhlarının kokusu bile beni tahrik ediyordu.

Bana neler oluyor?

"Bu harika." İnleyerek Mara'ya doğru bir adım atarak yerdeki kızın yanına diz çöktüm.

Ruhum büyük bir açlığın içinde kıvranırken tıpkı bir bağımlı gibi soluduğum her kokuyu emmek istiyordum. Fakat beni asıl afallatan şey, yeni fark ettiğim bir gerçekti. Ben tensel bir kokunun peşinde değildim, benim asıl açlığım ruhlara yönelikti. Ruhların kokusu beni kışkırtıyor, açlığımı tetikliyordu.

Elimi uzatıp Mara'ya dokunduğum an vücuduma doluşan inanılmaz bir enerjiyle inledim. Tanrım, bu harika bir duyguydu. Mara'nın teninden parmaklarıma sızan beyaz, ışıltılı sıvı damarlarıma nüfuz ediyordu. Ondan emdiğim bu beyaz sıvının doyumsuzluğunu yaşıyordum. Mara'nın kalp atışlarının gittikçe zayıfladığının farkındaydım ama bileklerimden damarlarıma sızan beyaz sıvıdan vazgeçmek istemiyordum. Daha fazlasını isterken duramazdım.

"*Onu öldürüyor!*" diye bir ses duydum ama ses odadaki kimseden gelmiyordu. Zaten kızlar baygındı, Medusa ise hâlâ ürkütücü sözlerini söylüyordu. O vakit, bu duyduğum ses kime aitti? Bu sesleri daha önce de duymuştum.

Göremediğim ama sesini duyduğum aynı kişi, "*Bilgeyi öldürüyor!*" dedi endişeyle. "*Onunla besleniyor!*"

"*Ne yapmasını bekliyorsun ki? O bir ruh emici ve ruhlara açlık duyuyor.*"

"*Mara'nın ruhuyla beslenmesine izin mi vereceğiz?*"

Güldüğünü duydum. "*Kulağa fena fikirmiş gibi gelmiyor.*"

"*Hey!*"

"Ah, pekâlâ, durduralım şu hatunu."

"Pekâlâ, boynunun içine girersen neler olacağını bi Hadi ama. Neden beni dinlemezsin ki."

"Elzem?" Duyduğum seslerden sonra omzuma dokunan elin kime ait olduğunu bilmiyordum. Bunu düşünemeyecek kadar aldığım hazza kaptırmıştım kendimi.

"Ne söylersem söyleyeyim, beslenmeye başladığın zaman hiçbir şeyin seni durdurmayacağını iyi biliyorum. Ama durmalısın. Durmazsan Mara ölecek."

"Umurumda değil," dediğimde konuşan sanki ben değildim. "Bunu durduramam." Durmak istemiyordum. Ruhların bu kadar güzel bir tadı olduğunu bilmiyordum.

Beni ikna etmek için kolumu hafifçe sıktı. *"Mara senin için girdi büyünün içine. Tam tersi şeyler söylese de sana anneni vermek için girdiğini sen de biliyorsun. Bunu ona yapamazsın, Elzem. Durmazsan Mara ölecek."*

Mara'dan nefret ediyordum ama onun ölmesini de hiçbir zaman istememiştim. Doğum günlerimi paylaştığım, hayatımın her anında yanımda olan bu sinir bozucu kızın varlığına çok alışmıştım. Onu hayatımın her noktasında görmeye alışmışken yokluğunun bana nasıl hissettireceğini düşünmeye başladım. Kabul etmek istemesem de hayatımdaki yeri büyüktü. Zor olmuştu ama irademin son kırıntılarına tutunarak elimi onun teninden çektim. Mara'nın katili olmamak için bunu yaptım.

Elimi çektiğim an derin bir uykudan uyanmış gibi irkildim. Soluduğum kokular beni çıldırttığı için hemen Mara'dan uzaklaştım. Kontrolümü yitirip ona zarar vermek istemiyordum. Az önce yaşadıklarıma bile anlam veremiyordum! Mara'dan parmaklarıma sızan o beyaz sıvı da neyin nesiydi? Kafamda birbirine girmiş o kadar düşünce vardı ki hangisi gerçek, hangisi rüya, emin olamıyordum.

Aceleyle ayağa kalktığım esnada Mara'nın hemen solunda gördüğüm şeyle sertçe yutkundum. Yerde hareketsizce yatan kişiyi görünce dehşeti iliklerime kadar hissettim. Midem kasıldı, nefesim kesildi. "Aman Tanrım." O ben miyim?

Kendi kanının içinde yerde yatan kişi ben miyim?

Titremeye başlarken gözlerimi yerdeki bedenimden çekemiyordum. Ben ölmüş müydüm? Ellerimi uzatıp baktığımda şeffaf ellerim çığlık çığlığa bağırmama neden oldu. Bir hayaleti andıran şeffaf varlığımdan o kadar korktum ki koşarak kendimi büyü halkasının dışına attım. Halkadaki ateş bile bana zarar vermemişti. Sanki bir ruhtum. "Hayır, hayır, bu saçmalık!"

Ben ölmüş olamazdım. Bedenim o ateşten çemberin içinde yok olmuş olamazdı. Burada olamazdı. Kahretsin, bu gerçek olamazdı!

Biri beni bu kâbustan uyandırmalıydı.

"Size sunduğum kurbanları kabul edin! Beda celladı, dört Kalkan, açılın bana kapılar!" Başımı çevirdiğimde pencerenin yanındaki Beda'yı gördüm. Haykırarak söylediklerleriyle gökyüzü öyle bir kükredi ki pencereleki camlar paramparça olarak içeri savruldu.

Ilgın'ın vücudundan simsiyah bir ışık yükseldi. Hemen sonrasında Doğa'nın vücudundan göz yakan beyaz bir ışık, Mavi'den mavi ve Ece'nin kan kırmızısı bir ışık çıkmıştı. Tüm ışıklar vücudumuzdan yükselip birbirine karıştı. Vücudumuzdan çıkan ışıklar bir sarmal gibi birbirine dolandı sonra da süratle çemberin tam ortasına düştü. Renkli ışığın, halkanın tam ortasına çarpmasıyla öyle güçlü bir savrulma yaşandı ki halkanın içindeki bedenlerimiz savrularak halkanın dışına çıktı.

Başta kendi bedenim olmak üzere dört bedenin hepsi savrularak odanın bir yerlerine çarptı. Yerdeki kırık camların içine yuvarlanan kanlı bedenime baktıkça aklımı kaçıracak gibi oluyordum. Bu gördüklerimi bana unutturacak hiçbir güç yoktu. Kendime uzaktan bakıyordum.

Dördümüzün bedeninden çıkan ışıklar çemberin tam ortasına düştüğünce zeminde önce küçük bir çukur oluştu, sonra da gittikçe büyümeye başladı. Çukurun aslında sıradan bir çukur olmadığını gördüm. Yok artık, bu bir girdaptı! Büyüdükçe büyüyor, korkudan nefesimi kesiyordu. Sanki odanın ortasında bir hortum, hayır, bir kasırga varmış gibiydi. Girdaptan çıkan fırtına, odadaki tüm eşyaları oradan oraya savurup içine çekiyordu. Gökyüzü tüm şiddetiyle gürlüyor; yağan yağmur, parçalanmış pencereden içeriye doluşuyordu.

Raflar sallanıyor, kitaplar yere düşüyor, duvardaki tüm tablolar yere düşüp parçalanıyordu. Odada bir deprem yaşanıyordu. Tüm eşyalarım hepsi girdabın içine çekiliyordu. En sonunda korktuğum şey oldu. Önce benim, sonra da kızların bedeni girdabın içine doğru savrulmuştu. "Hayır!" diye bağırarak öne atıldım ama hiçbirini kurtaramadım. Girdap dördümüzün de vücudunu içine çekip yutmuştu.

Dördümüzü içine alan karanlık girdap istediğini almış gibi durulmaya başladı. Odanın içindeki fırtına azalmaya başlamıştı. Ben dehşete kapılarak gördüklerimin şokuna girdim. Kuskatı kesilmişken girdabın içinde önce sapsarı saçlar gördüm, sonra da gözleri kapalı bir kadının kafasını. Girdabın içinden gittikçe yukarı çıkan, uyuyan bir kadının bedeni vardı. Sanki uçuyormuş gibi uykudaki beden gittikçe yukarı çıkıyordu.

"Nihayet beklediğim an!" Medusa yüksek sesle kahkaha atarak girdaptaki bedene doğru yaklaştı. Bu onun bedeniydi. "Artık kimse karşımda duramaz!" Aniden zemine yığıldı. Cansız bir şekilde yeri boylayınca annemin bedeninden çıktığını anladım.

Kendi bedeninin içine girecekti.

Belinin yarısına kadar kara deliğin içinden çıkan sarışın kadının kirpikleri titreşmeye başladı. Medusa çoktan vücudunun içine girmişti. Kendi vücuduyla bizim dünyamızda olmasına izin veremezdim. Vücuduna kavuşunca tüm güçleri geri gelecekti. Buna izin vermeyecektim! Kötülüğünü bizim dünyamıza yaymasına izin vermeyecektim!

Ok gibi fırlayıp yerdeki keskin cam parçasına uzandım ama şeffaf bedenim ona dokunamadı. "*Pusula, Elzem!*" diye bağırdı o duyduğum ses. "*Pusulayı taktıktan sonra tekrar dene. Acele et. En zayıf olduğu an, uyanmadan önceki hâli!*" Artık bu sesin kimden geldiğini bile umursamıyordum. O kadar çılgınca şeye tanık olmuştum ki duyduğum bu sesler en masum olanıydı.

Aceleyle odanın içine bakarak pusulamı aradım. Medusa kendi bedeniyle uyanırsa durdurulamaz olacaktı! "*Elzem, pusula hemen arkanda!*"

Bu her kimse vakit kaybetmemi istemiyor olacaktı ki sesi fazla telaşlıydı. Hemen arkama döndüm ve yerdeki eşyaların yanında duran pusulayı aldım. Bir hayalet formunda olsam da pusulama dokunabiliyordum. Sanki bu pusula bir tek bana özeldi. Pusulayı aldığım gibi boynuma taktım ve gözüme kestirdiğim büyük, sivri cam parçalarından birini elime aldım. Pusulayı takınca cisimlere dokunabiliyordum.

Cam parçasını sıkıca tutup kara deliğin içinden çıkmak üzere olan sarışın kadına doğru koştum. Medusa tam yeşil gözlerini açmıştı ki "Bana taktığın isim Oyunbaz'dı, değil mi?" dedim büyük bir nefretle. Elimdeki camın keskin parçasını kaldırdığım gibi tam kalbine sapladım. "O zaman oynayacağım oyunlara hazırlıklı olmalıydın, iblis!"

Göğsünü tutarak öyle bir haykırdı ki sesi beni sağır edebilirdi. Ona düşünme şansı tanımadan camı boğazına sapladım. "Kimse beni hafife alamaz!" Kontrolümü kaybetmiş gibi boğazına camı üst üste sapladım. "*Bana meydan okurken iki kez düşün* demiştim." Camı kavrayıp tek hamlede deştiğim boynunu kestim. "*Kabul etme ihtimalim var* demiştim!"

Annemi ondan kurtarmıştım ya, artık gerisi umurumda bile değildi!

Kanlar içinde kalırken gözleri kapanmadan önce kolumu tuttuğu gibi beni de kara deliğin içine çekmişti. İkimiz de bir bataklığın içine çekilmiştik. Girdap hızla kapanıp bizi derinlerine çekmeden önce kısa bir an

annemi gördüm. Ellerini yere bastırarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Medusa'dan kurtulan vücudunda yıllar sonra ilk kez uyanıyordu.

"Başardım artık," diye mırıldandım. Kara delik kapanmadan hemen önce, "Özgürsün, anne. İyi ol kalan hayatında," dedim ama ne beni duydu ne de gördü çünkü karanlık beni yuttu. Sanki odanın içindeki kara delik kapanmıştı ve annem orada kalırken ben farklı bir evrene savrulmuştum.

Şiddetli bir kasırganın içinde süratle oradan oraya savrulurken bana ne olacağını bilmiyordum. Kapılar tamamen kapanmıştı. Medusa artık bizim dünyamıza geri gidemezdi çünkü onu öldürmüştüm. Bedeni ölmüşken bizim dünyamızda bir alacağı kalmamıştı.

Medusa ölmüştü. Peki bize ne olacaktı şimdi?

Bizler gözümüzü açtığımızda kendimizi nerede bulacaktık?

5. BÖLÜM

HANGİ CEHENNEMDEYİZ?

"Bazı insanlar lider ruhlu doğar. İtaat etmek için değil, hükmetmek için doğar. Büyük bedeller ödemeden hangisi olduğumu keşfedemem."

Hafif loş bir koridorda yürürken nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Çok uzun bir koridordu. Yürüdükçe sonu gelmiyor gibiydi. Üzerimde yere kadar uzanan kırmızı, tül bir elbise vardı. Elbisenin iç astarı olmasaydı vücudumun tüm hatları görünebilirdi. Attığım her adımla elbisenin yumuşak kumaşı bacaklarıma sürtünüyor, tenimde hoş bir etki bırakıyordu. Uzun kollu elbisenin kolları bile tüldü. Pusulam ise boynumdaydı. Attığım her adımla sarı saçlarım dalgalanıp omuzlarımda salınıyordu. Neredeydim ben?

Nerede olduğumu bilmiyordum ama daha önce hiç görmediğim bir yerdeydim. Düz bir şekilde loş koridorda yürürken nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Burası çok garip bir yerdi. Şey gibiydi... Kale. Sanki Orta Çağ'dan kalma bir kalenin içindeydim. Duvarlarda bazı savaşçıların portreleri vardı. Üstelik yürüdükçe zırhlı savaşçı büstleriyle karşılaşıyordum. Duvarların bazı yerlerinde ise meşaleler ve gaz lambaları vardı. Burası elektrikle aydınlanmıyordu.

Boynumdaki pusulanın kapağını açıp, "Bana evin yolunu tarif edebilir misin?" dedim.

Kapağını açınca ışığı yanan pusulamın oku yine tam kalbimi gösteriyordu. Fakat ben evin yolunu tarif etmesini isteyince ok yavaşça dönmeye başladı. Dönmeyi bıraktığında gösterdiği yöne doğru yürümeye ve işaret ettiği üst katın merdivenini çıkmaya başladım.

Bir üst kata çıkınca gördüğüm nöbetçilerle gözlerimi iyice açtım. "Hadi canım." Gördüğüm bu adamlar normal korumalara benzemiyordu. Hepsi de zırhlıydı ve ellerinde kılıçları vardı. Kafalarındaki miğferler yüzünden yüzlerini göremiyorum. "Acaba bir tiyatro sahnesinde falan mıyım?"

Onlara doğru yürüyüp, "Pardon," diyerek iki nöbetçinin önünde durdum. Sanki bu katı koruyorlardı. "Nerede olduğumu söyleyebilir misiniz?"

Sorduğum soruya kayıtsız kalarak beni görmezden geldiler. Miğferin aralıklarından görünen gözleri bana değil, arkama bakıyordu. Başımı çevirip arkamı kontrol ettim ama kimse yoktu. Tekrar onlara dönüp, "Sorumu cevap verir misiniz?" dedim. "Neredeyim ben?" Kafamın üstündeki boşluğa dümdüz şekilde bakan bu adamlar, burada yokmuşum gibi davranıyorlardı. Aklıma gelen şey beni dehşete düşürdü.

Beni görmüyorlar mı?

"Hey!" Yüzlerinin önünde elimi salladım. "Beni görüyor musunuz?" Hiç tepki vermediler. Lanet olsun, görmüyorlardı!

"Bu kahrolası yerde ne haltlar dönüyor!" Söylenerek başımı eğip pusulama baktım. Ok sağ tarafı işaret ediyordu. "Acaba rüyada mıyım?" Homurdanarak pusulanın okunu takip etmeye başladım.

Bu çağ dışı koridorda neler olduğunu anlamaya çalışarak yürümeye devam ettim. Bir odanın önünde durunca gözlerimi kısıp, "Burası mı?" diyerek anlamaya çalıştım. "Sana beni eve götür dedim ve sen beni bir odanın önüne mi getirdin?" Israrla odayı gösteriyordu.

Pusulamın kapağını kapatıp elbisemin içine sarkıttım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde gömleğini yatağın üzerine atan bir adam görünce gözlerimi irice açtım. Adamın eli pantolonunun kemerine uzanmıştı ki beni görünce bir küfür savurdu. Elini hemen pantolonundan çekip, "Sen de kimsin?" dedi afallayarak.

"Şey... Üzgünüm," dedim bir adım arkaya doğru atarak. "Kapıyı çalmalıydım." Korkuyordum.

Bana doğru bir adım atınca irkilerek geriye doğru bir adım daha attım. Korktuğumu görünce durdu. Beni ürkütmemeye çalışarak, "Kimsin sen?" dedi bu sefer daha yumuşak bir sesle.

Ona cevap vermeyi düşündüm ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki konuşacak durumda değildim. Kalbimin sesi tüm sesleri bastırıyordu. Bu adamda kalbimin ritmini bozan bir şeyler vardı. Onu izlerken donup kalmıştım. Artık soru sormuyordu çünkü o da yutkunarak beni izliyordu. Anlam veremediğim bir atmosferin içine çekilmiştik. Onun ela gözlerine bakarken daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla dolup taşmaya başlamıştım.

Bu yoğun duygu da neyin nesi?

Fazlasıyla genç ve hakîlası olduğunu kimse inkar edemezdi. Benden birkaç yaş büyük gözüküyordu ama emin değildim. Ela gözlerinin [illegible] veren ifadesi nabzımı durduruyordu. Bakışları çok güzeldi. [illegible] kirpiklerinin süslediği gözler eşsiz gibiydi. Oysaki çok kolay bulunan bir göz rengine sahipti ancak eşsiz hissettiriyordu. Alnına düşen kahve tonları çok hoş bir tondaydı. Sadece gözlerini değil, saçlarını da seviyordum. Şu zamana kadar hiçbir erkeğin görüntüsü beni bu denli etkilememişti. Onda yakışıklı bir yüzden çok daha fazlası var gibiydi.

O da beni izliyordu ve tıpkı benim gibi bunu açık bir şekilde yapıyordu. Gördükleri hoşuna gitmiş gibi dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. Hafif kibirli bir gülüşü vardı. Kahretsin, bana neler olduğunu bilmiyordum ama gözlerimi ondan alamıyordum. Aynı şekilde o da gözlerini benden alamıyordu. Çok güzel bir şeye bakar gibi bakıyordu. Güzel olduğumu biliyordum. Ruhundaki yoğun beğeniyi soluyordum.

Gözlerim yüzünün her detayında oyalanmaya başladı. Erkeksi sert hatları muazzamdı. Bakışlarım kaslı vücuduna kaydı. Kavruk teni güneşin yoğun ışıklarından fazlasıyla yararlanmıştı. Sıkı ve yanık teni, gaz lambasının aydınlattığı odada âdeta parlıyordu. Sol kolunun iç tarafında ok dövmesi vardı. Hayır, yay değil, sadece ok. Dirseğinin iç tarafından başlayan okun ucu, bileğinin iç kısmına geliyordu. Dövmesine hayranlıkla bakıyordum. Sanki yumruğunu sıksa parmaklarının ucu okun sivri ucuna değecekti.

Sert kol kasları ve soluğumu kesen baklavaları aklıma müstehcen şeyler getiriyordu. Sanki karşımda arenadan yeni çıkmış bir gladyatör vardı. Lanet olsun, ona dokunmak isteyen azgın bir yanım ortaya çıkmıştı!

Dokunmak, öpmek... Hayır, kendine gel, Elzem!

Başımı iki yana sallayarak silkelendim. "Affedersiniz." Boğazımı temizleyerek kendime gelmeye çalıştım. "Acaba şu gömleği giyebilir misiniz?" Yanaklarım ısınmaya başladı. "Ulu orta yerde soyunamazsınız."

Başını çevirip etrafına baktı. "Odam dışında bir yerde mi soyunmamı istiyorsun?"

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Ne var, biliyor musunuz? Sizden alacağım cevaplar umurumda değil." Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm. "Gidip kendi statümdeki biriyle konuşmaya çalışacağım."

Arkamdan gülüşünü duydum. "Benden başka kimse seni göremez, kaçık ruh. Dönüp dolaşıp yine bana geleceksin." Sesi keyifli geliyordu. "Tabii, seninle tekrar görüşmek ister miyim, orası tam bir muamma."

Ruh mu dedi o bana?

Yavaşça ona doğru döndüm. "Ruh derken neyi kastettiniz?"

Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Daha ne olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?"

"İnsanım ben," dedim safça.

Güldü. "Muhakkak öylesindir ama artık ölü bir insansın."

Sertçe yutkundum. "Hayır, yaşıyorum." Ne demek ölü bir insanım? Ellerime bakınca rahat bir nefes aldım. Şeffaf değildi. Etiyle kemiğiyle bendim. "Yaşıyorum. Öyle olmasaydı beni göremezdiniz."

Yüzü gerildi, eğlenen ifadesi kayboldu. "Gerçekten farkında değilsin." Uzanıp yatağın üzerindeki gömleğini aldı. Gömleği üzerine geçirip bana doğru yürüdü. Yanımdan geçip arkamdaki kapıyı kapattı. "Dışarıdakiler seni görmüyorsa bunun tek anlamı ölü olman." Endişelenmeye başlamıştım. Dışarıdakiler beni görmemişti. Haklı olabilir miydi?

"Ama siz beni görüyorsunuz."

Gömleğinin düğmelerini kapatırken ifadesi sıkıntılıydı. "Benim yeteneğim ruhları görmek." Başını kaldırıp bana baktı. "Anlayacağın, seni görmem senin için iyi haber değil."

Ölü olduğumu kabul etmek beni dehşete düşürdüğü için öldüğüme bir türlü ikna olmuyordum. "Ya ölü değilsem?" Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Ya bedenimden çıktıysam? Bu olamaz mı?"

Son söylediklerime ihtimal dahi vermedi. "Bu mümkün değil." Bunu inanarak söylüyordu. "Yaşayan kimse vücudunu terk edemez. Tabii, bir iblis veya Aykırı değilsen."

"Aykırı nedir?"

Gözleri kısıldı. "Hangi cehennemden geldin sen? Aykırıları bilmiyor olamazsın." Bu yerin neresi olduğunu bir anlasam, o zaman ben de ona hangi cehennemden geldiğimi söyleyebilirdim.

"Aykırı nedir?" diye sordum bir kez daha. "Lütfen cevap verin."

Sıkıntıyla burnundan solurken ruhunda bana yönelik büyük bir merak vardı. Kim olduğumu anlamaya çalışıyordu. "Aykırıların birden fazla yetenekleri olabilir. Her ırkın belli yetenekleri vardır ancak Aykırı doğanlar kendi klanındakilerden farklı yeteneklere de sahip olabilirler." Gözlerimin içine baktı. "Genelde Aykırıların hepsi yakılır."

Midem kasıldı.

Yakılmak mı?

"Neden yakılıyorlar?" Sesim titremişti.

"Neden mi onları yakıyorlar?" Komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Çünkü kendi klanları için bile tehdit arz ediyorlar. Mesela Tenebris'in bilindik tek yeteneği karanlık, değil mi? Onlar karanlığa hükmeder. İçlerinden biri Aykırı doğsa farklı şeylere de hükmedebilir. Bu da tüm klanı tedirgin eder çünkü üstünlük doğrudan Aykırı olan Tenebris'e geçer. Bir yerden yapılacak tek şey Aykırı doğandan kurtulmak. Her klan belli bir hiyerarşide yaşar. Düzenin bozulmasından kimse hoşlanmaz."

Bir Aykırı değildim ama bu duyduklarımdan sonra olmayı da istemezdim. Anladığım kadarıyla burada Aykırı olmak büyük bir suçtu. Burada duyordum ama daha nerede olduğumu bile bilmiyordum... "Şey... Öldüysem cehennemde miyim?" Etrafıma yabancı gözlerle baktım. "Cehennemi farklı hayal etmiştim."

Gülüşünü duydum. "Cehennemde değilsin, küçük Oyunbaz." Bana doğru yürüdü. "İşin garibi, ruhunda ölümün kokusu da yok." Karşımda durdu. "Neyin olduğunu anlamama izin verir misin?"

Ondan uzaklaşarak geriye çekildim. "Ya öldüysem? Sizce öldüğümü bilmek ister gibi bir hâlim mi var?"

Gözlerini bıkkınca devirdi. "Yüksek ihtimalle zaten ölüsün. Yine de bundan emin olmalıyız."

Gözlerime akın eden yaşlar hoşuna gitmemiş olacaktı ki ruhuna çöreklenen kasveti iliklerime kadar soludum. Garip, biliyordum ama insanların ruhlarını tüm çıplaklığıyla soluyordum. Bu şekilde onların ne hissettiğini daha iyi anlıyordum. "Hemen asma suratını." Yumuşak bir sesle konuşup bana doğru yürüdü. "Ölüm bizler için son değil."

Ürkerek birkaç adım arkaya attığımda güldü. "Sakin ol, Oyunbaz," dedi keyifli bir sesle. "Bir Oyunbaz'la karşı karşıya olduğum düşünülürse burada asıl tehlikede olan benim." Sesinin yumuşak tınısı çok hoştu. Gülüşu ise sinirlerimi yatıştıracak kadar güzeldi.

"Oyunbaz değilim."

Duraksadı. Gözleri kısıldığında şaşkınlığını soludum. "Kahretsin!" Geniş omuzları gerildi. "Ne olduğun hakkında zerre kadar fikrin yok, değil mi? Kimsin sen?"

Ona adımı söylemek yerine, "Neyim ben?" diye sordum. Kaşları hafifçe çatıldı. Adımı öğrenememek onu kızdırıyor gibiydi.

"Sen bir zamanlar çok güçlü olan bir ırkın klanına aitsin." Yürüyüp tam karşımda durdu. "Kontrol etmeme izin verir misin?"

Başımı salladığımda kontrol etmek derken bana dokunmaktan bah settiğini anlamamıştım. Elimi tuttuğu an parmaklarıma sızan ruhuyla elini hemen çekti. Canı yanmış gibi dişlerini sıkarak, "Daha önce hiç beslenmedin mi?" dedi şaşırarak. "Açlık içindesin. Ayrıca ölü de değilsin."

Ruhunu emeceğimden endişe ederek benden uzaklaştı. Aramıza biraz mesafe koymuştu. Evet, şimdi uzak duran oydu. "Şu anda bir *astral* seyahattesin." Bunu söylerken yüz ifadesi fazla ciddiydi. "Muhtemelen vücudum uykudayken ruhun bir seyahate çıktı. Ne zamandır bedeninde değilsin? Bu süre uzarsa hiçliğin içinde yok olabilirsin." Durumun ciddiyetini kavramam için gözlerimin içine baktı. "Vücuduma geri dönmelisin."

Söylediklerinden hiçbir şey anlamadığımı görünce nefesini sertçe verdi. "Vücudunu en son nerede bıraktın? Onu bulursak geri dönmeni sağlayabilirim."

"Bunu nasıl yapacaksınız ki?"

Çok absürt bir şey söylemişim gibi göz devirdi. "Ruhlar uzmanlık alanım. Koruyuculardan olduğumun farkında değil misin?" Başımı iki yana salladığımda yüzünde düşünceli bir ifade oluştu. "Bu dünya hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Nereden geldin sen?"

"Adın ne?" Kendi hakkımda bilgi vermekten kaçınmam ruhunda yükselen öfkeyi solumama neden oluyordu. Sinirlenmesine rağmen bana adını söyledi.

"Koruyuculardan Savcı."

"Pekâlâ, Savcı," diyerek ona tatlı tatlı gülümsedim. "Beni evime gönderebilir misin?"

Kaşları alayla havalandı. "Bunu yapmam için önce evinin nerede olduğunu bilmeliyim."

Omuz silkerek kapıya doğru yürüdüm. "Evimi kendim bulabilirim."

Odasından çıktığımda peşimden gelerek, "Evinden önce vücudunu bulmalısın!" dedi ters bir sesle. "Bir bedenin içine zamanında girmezsen yok olacağının farkında mısın?" Endişeleniyor muydu?

Gülerek ona doğru dönüp, "Biraz abartmıyor musun?" demiştim ki kaskatı kesildiğini gördüm. Bana bakınca ne gördüğünü bilmiyordum ama bu onun gerilmesine neden olmuştu. Başımı eğince şeffaflaştığımı gördüm. Elimi kaldırıp baktığımda elimin arkasındaki duvarı görecek kadar silik bir hâldeydim. Korkudan gözlerim irice açıldı. "Neler oluyor?"

"Yok oluyorsun!" Fazla vaktim kalmamış gibi yanıma gelip elini sol göğsümün üzerine bastırdı. Bunu yaparken fazla aceleciydi. Dudaklarını

hareket ettirip anlamadığım bir şeyler söylemeye başlamıştı. Ne söylediğini anlamıyordum ama dudaklarını kıpırdattıkça elinden kalbime ılık bir şeyler akıyordu. İç gıdıklayan, huzurlu bir şeyler.

Bir süre sonra elim çekince buhara dönüşmeye başladım. Şeffaf vücudum dağılıp bir dumana dönüşünce, "Korkma." dedi beni yatıştırmaya çalışarak. "Bedenine dönüyorsun."

Dehşete kapıldım. "Yok olarak mı?" Ellerim buharlaşmıştı bile!

Tebessüm etti. "Böyle işliyor." Saniyeler içinde ortadan kaybolacağımı hatırlayınca gülüşü soldu. "Bana ismini söyle."

"Gerek yok."

"Gerek var." Kaşlarını çattı. "Adını bilmezsem seni nasıl bulacağım?" demişti ki onu kaybettim. Bu ondan duyduğum son şey olmuştu çünkü onun olduğu yerden kaybolmuştum.

Beni tekrar görmek mi istiyordu?

✦

Üşüyordum, o kadar çok üşüyordum ki yaz gününde bu soğuğun nereden geldiğini merak ediyordum. Soğuk, bedenimden içeri sızıp kemiklerime kadar işliyordu. Sanki buzdan bir kalıbın içindeymişim gibi hareket edemiyordum. Kirpiklerimi oynatıp gözlerimi açmayı denedim lakin bunu bile yapacak gücüm yoktu. Zihnim hâlâ karanlığın içinde, derin bir uykudaydı. Bana ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. En son konaktan kaçmıştık, değil mi? Peki ya sonra? Sonrasında ne olmuştu?

Ah, tabii ya! Sonra konağa geri dönmüştük. Şu Tenebrisler... Aman Tanrım, annem! Ben Medusa'yı öldürmüştüm. Bunu gerçekten yapmıştım! Birini öldürmüştüm. Hayır, öyle sıradan birini değil, bir iblisi öldürmüştüm! Kahretsin, o kadın son anda beni kara deliğin içine çekmişti. Eğer o girdap gerçekten Araf'ın kapısıysa... Lanet olsun! Ben o kapıdan geçmiştim!

Nerede olduğumu bilmek bile istemiyordum. Gözlerimi zorlukla açmayı başardığımda kara bulutların süslediği gökyüzüyle karşılaştım. Üzerime yağan kar taneciklerini görünce gülümsedim. "Kar yağıyor." Ankara'da yazın ortasında yağan kar şaşırtıcı derecede güzeldi. Bekle, ne?

Yazın ortasında ne karı?

Yattığım yerden ok gibi fırlayıp ayağa kalktım. Yerdeki iki karış karı görünce midem kasıldı. Boğazım kururken yutkunamadım bile. "Ankara'da değilim, öyle değil mi?" Hangi cehennemdeyim ben?

"Itır?" Buz kestim. Kardeşim neredeydi? Ona bir şey olma düşüncesi bile korkudan aklımı kaçırmama neden olabilirdi. İyi olduğunu umuyordum. İyi olmasına ihtiyacım vardı.

Ben buradaysam kardeşim de yakınlarda bir yerde olmalıydı. Etrafımda dönerek nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Tek gördüğüm şey ağaçlardı. Harika, bir ormandaydım! Umutsuzluğu bir kenara bırakıp Itırı bulmak için ağaçların arasına daldım. Kızları bulup akşam olmadan eve dönmenin bir yolunu bulmalıydım.

Ağaçların arasında karın içine bata çıka yürürken elim sebepsiz yere sol göğsüme gitti. Elimi kalbimin üzerine bastırıp, "Tuhaf," diye mırıldandım. "Atladığım bir şeyler var gibi." Elimi kalbime bastırarak neyi kontrol ettiğimi bilmiyordum. Sanki bir şeylerin sıcaklığını göğsümde arıyordum.

Bu neyse, gördüğüm rüyayla ilgili olmalıydı. Bir rüya gördüğümü az çok hatırlıyordum ama rüyanın içeriğini hatırlamıyordum. Gördüğüm rüyayı uyanınca unutmuştum.

Aklımı saçma rüyadan uzaklaştırıp yürümeye devam ettim. Buradan çıkmak o kadar da zor olmasa gerekti. Buraya ait olmadığımız için belki kendiliğinden eve ışınlanırdık, değil mi? Belki de aslında Ankara'nın bir yerlerindeydik. Kar yağan bir yerlerinde. Pekâlâ, bu hiç mantıklı değildi çünkü Ankara'da yaz mevsimi vardı.

Kar o kadar çoktu ki sürekli düşmeme neden oluyordu. Attığım her adımla ayak bileklerime kadar karın içine gömülüyordum. Soğuktan dolayı üşüdüğüm için birbirine benzeyen ağaçların içinde dolanıp duruyordum. Acaba bu ormanın bir çıkışı var mıydı? Oldukça yaşlı bir ağacın yanından dönünce yerde gördüğüm kan endişemi büyüttü. Yerde kan vardı.

"Tanrım, lütfen bu kan Itır'a ait olmasın," diye dua etmeye başladım. "Doğa'ya da ait olmasın. Her ne kadar ondan hoşlanmasam da sinir bozucu hizmetçime de ait olmasın." Üçü için tüm kalbimle dua ederken kan izlerini takip etmeye başladım. Kardeşim ve kızlar iyi olduğu sürece bu kanın kime ait olduğuyla ilgilenmiyordum.

Yaklaşık on dakika boyunca kardaki ayak izlerini takip ettim. Soğuktan donma pahasına yürüdüm. Üzerimdeki hırka dâhil her şey yazlık kıyafederdi. Bu yüzden üşümeme engel olmuyordu. Soğuk hava iliklerime kadar işliyordu. Acı bir inilti duyduğumda gözlerim yerdeki kanların kaynağını bulmuştu. Bir adam sırtını ağaca yaslayarak oturuyordu ancak iyi durumda değildi. Göğsüne baskı yapan eli kan içinde kalmıştı. Yaralıydı.

Yüzündeki her kasın acıyla gerilmesine bakılırsa yarası oldukça ağırdı. Ona yardım edip etmemek arasında kararsız kalmıştım. Bunun için ken-

dimce geçerli sebeplerim vardı. Bunlardan en önemlisi, onu yaralayanların başladıkları işi bitirmek için her an geri gelebilme ihtimaliydi. Bu da geride şahit bırakmamak için benim de canımı yakacakları anlamına geliyordu. Bir diğer sebep ise doktor olmamamdı. Böyle bir durumda ne yapılacağını bilecek kadar tıbbi bilgim yoktu.

İsteseem de yardım edemezdim. Ayrıca vakit kaybetmeden kardeşimi bulmalıydım. Ya ona zarar veren kişiler Itır ile karşılaşırlarsa? Evet, onya kalmak yerine kardeşime gitmeliydim. Tanımadığım bir yabancı için ne kendi hayatımı ne de Itır'ın hayatını tehlikeye atardım.

Onu bırakıp gitmek için tam arkamı dönmüştüm ki inildisini duymamazlık yapamadım. "Sadece neyi olduğuna bak, sonra da yoluna git. Hızlı." Homurdanarak ona doğru dönüp temkinli adımlarla yaklaştım.

Sırtını ağacın gövdesine yaslayan adam bir bacağını uzatmış, diğer bacağını dizinden hafifçe bükmüş, oturuyordu. Başını ağaca yaslamıştı, gözleri kapalıydı. Benim saçlarımdan daha sarıydı her bir saç tutamı. Sarı saçları fazla terlediği için alnına yapışmıştı. Bu soğukta normal olmayacak kadar çok terliyordu. Arada bir çattığı biçimli kaşları kötü bir kâbus gördüğünü gösteriyordu. Uzun kirpiklerinin gizlediği gözlerini göremiyordum ama huzursuzluk içinde değişen yüz hatları muhteşemdi. *Ne var?* Adam yakışıklıydı.

Sağ yanağındaki küçük bıçak izi bile olağanüstü görüntüsüne herhangi bir kusur oluşturmuyordu. Sağ yanağında, elmacık kemiğinden başlayıp çenesine doğru uzanan bir yara izi vardı. Bu onu korkutucu gösterdiği kadar karizmatik de gösteriyordu. Burnundan hızlı hızlı nefesler alıp yutkundukça boğazındaki âdemelması hareket ediyordu.

Boynunun sağ tarafındaki kılıç ve kalkan dövmesini gördüm. Bir kalkanın üzerinde çapraz duran iki kılıç resmedilmişti. Acaba bu dövme de tıpkı Tenebrislerin dövmeleri gibi hangi ırktan geldiğini mi simgeliyordu?

Yanına diz çökerek ceketinin önünü açtım. Kalın kazağını yukarı sıyırırken kendimi göreceğim yaranın büyüklüğüne hazırlamaya çalışıyordum. Kalbinin tam altında kanayan yara, ürkütücü denecek kadar korkunçtu. Bir silah veya kurşun izi değildi. Şey gibiydi... Çürümüş. Et kanayarak parçalanıyordu. Ya da yanarak kanıyor gibiydi. Emin değildim. Böyle bir yarayı daha önce hiç görmemiştim. Bu da neyin nesiydi? Sanki içeriden bir şeyler onu parçalıyor, etini deşip çürütüyordu.

Gözleri kapalı hâlde inledikçe yarası tıpkı beyaz bir sayfaya dökülen mürekkep gibi hızla genişleyerek büyüyordu. Göğsünde kara bir delik varmış gibi her yere dağılan yaranın korkunçluğu beni dehşete düşürmüş-

tü. Elimi uzatıp parmak uçlarımla yaraya dokunduğum an hissettiğim negatif enerjiyle çığlık attım. Çarpılmışım gibi elimi hemen çekmiştim. "Bu da ne?" Bu normal bir yara değildi.

Neden yaptığımı bilmiyordum ama içgüdüsel olarak ellerim spor ayakkabılarımın bağcıklarına gitti. Ne olduğunu bir tek çıplak ayaklarla görebilirdim. Sadece ayakkabılarımı çıkarınca görmemem gereken şeyleri görüyordum. Spor ayakkabılarımı çıkarınca kara temas eden ayakların üşümeme neden oldu. Şimdi eskisinden daha çok üşüyordum.

Ayakkabılardan kurtulunca burnuma doluşan kan kokusuyla öğürdüm. Mide bulandırıcı bir kokuydu. Başımı kaldırınca adamın etrafını saran kırmızı sis bulutunu görmemle buz kestim. Bunun bir benzerini daha önce Itır'da görmüştüm ama o siyahtı, bu ise kan kırmızısı. Kandan bir bulut onu hükmü altına almış gibiydi. El gibi pençeleri vardı ve o pençeler her iki taraftan adamın şakaklarına baskı yapıyordu.

Korkmuyordum çünkü daha önce bunun farklı versiyonunu ali etmiştim. Tabii, o duman siyahtı. Aradaki renk farkının ölümcül sonuçlar doğurmayacağını umuyordum. Bu adama musallat olan kara büyünün şekli, korku filmlerindeki cuce cinler gibiydi. Itır'inki ahtapot kıskaçları olan bir bulutttu ama bu öyle değildi. Yüzü yoktu ancak bir şekli vardı. Bir cüce şeklindeydi. Adamın ensesine oturmuş, arkadan onu sarmış ve sivri pençelerini onun şakaklarına bastırmıştı.

Elleriyle adamın kafasına ne yapıyorsa adam kâbus görüyormuş gibi acıyla sayıklıyordu. Yüzü kasılıyor, kapalı kirpikleri büyük bir azapla titreşiyordu. O kâbus gördükçe göğsündeki yara büyüyordu.

Birazdan göğsünde kocaman bir delik açılırsa kaçarım.

Psikolojimi kafam kadar bir delikle bozmayı düşünmüyorum.

Bir büyünün etkisi altında can çekiştiğini yaşadığım şeylerden sonra anlayabiliyordum. Fakat korkmuyordum. Korkmamamı sağlayan şey, büyünün rengiydi. Bu kara büyünün kırmızı rengi, dün gece bedenimden çıkan ışıkla aynı renkteydi. Medusa avluda Itır'a büyü yaptığında emdiğim kara büyü siyahtı. Medusa bir Tenebris'ti ve Tenebrisler karanlıktan besleniyordu. Bu durumda onların kara büyülerinin rengi siyahtı, değil mi?

Bu adamın etrafındaki kara büyünün rengi ise kan kırmızısıydı. Dün gece vücudumdan dışarı fışkıran kırmızı ışığın rengindeydi. Emin değildim ama sanki bu büyüyü yapan kişiyle aramda bir benzerlik vardı.

"Bana gel." Kontrolüm dışında bunları söyledikten sonra elimi yabancının yarasına bastırdım. Anında parmak uçlarıma sızan kırmızı balçıkla

acılar içinde inledim. Lanet olsun! Bu işin sonunda yine ağız dolusu küfredeceğime emindim.

Kendime not: Bir önceki notlarımı ciddiye al. Özellikle de büyüleri ve onlarla ilgili olanları!

Bileğimden koluma ve kolumdan da tüm vücuduma hızla yayılan büyü bana inanılmaz bir acı yaşatıyordu. Sarmaşık gibi parmak uçlarıma dolanıp derimin altına sızıyordu. Sanki *Venom*'u[1] içime çekiyordum. Elimin üstündeki damarların kırmızıya dönüştüğünü gördüm. Damarlarım belirginleşerek şişti ve içi bu kırmızı şeyle doldu. Canım o kadar çok yanıyordu ki sanki içime çektiğim tek şey kara büyü değildi.

Onun acısını da içime çekiyormuşum gibi dehşet verici bir acıyla dolup taşmıştım. Gözlerim dolacak kadar yoğundu acı. Hiç tanımadığım biri için neden acıyı benliğime çekiyordum, bilmiyordum ama bana ihtiyacı vardı. Yardım etmezsem öleceğini biliyordum. Gözyaşlarımı güçlükle bastırıp dişlerimi sıkarak acıyı kendi içime kattım.

Normal olmayacak bir derecede titriyor, başım dönüyor ve bilincimi kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Buna rağmen onun acısını içime çekmeye devam ettim. Durmalıydım, durmazsam onunla birlikte ben de öleceğim. Bu kara büyü Itir'a yapılandan daha ağır ve güçlüydü.

Burnumdan sızan sıvının sebebinin kan olduğunu biliyordum. Bu bile beni durdurmadı. Durmam gerekiyordu ama durmadım çünkü durursam o ölecekti. Elim onun göğsünde kaldıkça acıyla kasılan yüzü gevşiyor, daha rahat nefes alıyordu. Üstelik başına pençelerini geçiren korkunç şey de gittikçe küçülüyordu. İşe yarıyordu. Belki çok sancılıydı ama işe yarıyordu.

Parmaklarıma bulaşan son kan damlasıyla adamın şakaklarına baskı yapan kara büyü tamamen yok oldu. Nefes nefese elimi adamın göğsünden usulca çektim. Göğsünde yara olduğuna dair en küçük bir iz yoktu. Alnımdan soğuk terler akarken yorgunca gülümsedim. "Bi-bitti." Çektiğim acı yüzünden o nefes aldıkça göğüs kafesim hareket ediyordu.

Büyüyü yok edince göğsündeki yara izi kapanmıştı çünkü o yarayı açan, ona yapılan büyüydü. Kazağını aşağıya çekerek güçlükle ayakkabılarını giydim. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Zorlukla ayağa kalktığımda dengemi sağlamakta zorlanıyordum. Ona yardım etmek için bir sebebim yoktu, olmasına da gerek yoktu. Karşılık beklemeden kurtarmıştım onu.

---

[1] Marvel Entertainment yapımı, 2018 yılında çıkan fantastik film. (Yazar Notu)

Ona sırtımı dönüp sarsak adımlarla yürümeye başladım. O kadar bitkin ve yorgun hissediyordum ki. Bedenim acıyla kavruluyordu. Attığım her adım büyük bir azaptı. Başım dönmeye başladığı esnada yakınımdaki bir ağaçtan destek aldım. Bir süre dinlendim. İçime çektiğim büyüyü kusmadan kendimi toparlayamazdım ama öğüremiyorum bile. Büyü hâlâ içimdeydi.

Kendimi biraz iyi hissedince tekrar yürümeye başladım. Kardeşime ne olduğunu bilmezken durmak gibi bir lüksüm yoktu. "Lütfen benden daha iyi durumda ol, Itır."

Ona bir şey olduysa kendimi asla affetmem.

Aklıma gelen şeyle kalbim heyecandan hızlanmaya başladı. Aceleyle boynumdaki pusulayı tişörtümün altından çıkartıp kapağını açtım. Ok işareti yine sadece kalbimi gösteriyordu. "Beni kardeşime götür," diye sessizce fısıldadım. Normal bir pusula olmadığını dün gece kitaptaki o malum sayfayı gösterdiğinde anlamıştım. Bu şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama onu ellerinde tutan kişiye kılavuzluk yapıyordu.

Okun sağ omzumu göstermesiyle yanılmadığımı anladım. Pusula gerçekten de kılavuzdu. Sağ tarafa dönüp yorgunca gülümsedim. "Güneye demek." Başımı sallayıp dümdüz yürümeye başladım. Beni Itır'a götürdüğü sürece gösterdiği her yöne gidebilirdim.

Yaklaşık yarım saat boyunca pusulamın gösterdiği yönü takip etmeye devam ettim. Pusulaya odaklandığım için vücudumdaki acıyı yok saymaya çalışıyordum. Lakin durumum hiç iyi değildi. Bu tipinin ortasında bile cayır cayır yanmaya başlamıştım. Bedenim ateşler içinde yanıyor ama ben çok üşüyordum. Kara büyüyü içimde atamadıkça bir histeri krizinin eşiğine çekiliyordum.

Elimdeki pusula sanki işini yapmış gibi tekrar kalbimi gösterince başımı kaldırdım. Gördüğüm eski bir kulübeyle durdum. "Buradalar mı?" Pusulanın kapağını kapatıp tekrar tişörtümün altına koyarken filmlerdeki cadı kulübelerini andıran yere bakıyordum. Bu yere girmek istediğimden emin değildim.

Çok küçüktü, neredeyse benim odamın büyüklüğünde bir kulübeydi. Tek katlıydı ve iki penceresi vardı. Üçgen çatısı karla kaplı olduğu için ortaya kartpostalları andıran bir görüntü çıkmıştı. Küçük, ahşap kulübe fazlasıyla bakımsız görünüyordu. Bu gösterişten uzak kulübeyi sanki buradaki avcılar konaklamak için yapmıştı. Ürkütücü görünüyordu. Bir mimarın alkolden kendini kaybedip karanlıkta öylesine yaptığı bir şey gibiydi.

Daha birkaç adım atmıştım ki dışarı fırlayan Itır. "Elzem!" diye bağırdı. Üzerinde tişörtü ve mini eteğiyle bana doğru koşmaya başladı. Şükürler olsun ki yaşıyordu ve iyiydi.

"Beni bu cehennemde yalnız bırakmayacağını biliyordum!" Ağlamaklı bir sesle yanıma geldiğinde gözlerim dolarak ona sımsıkı sarıldım.

"Nereye gidersen git, hep peşinden gelirim, Itır." Kardeşime sarılırken onu bulmuş olmanın verdiği mutlulukla gözlerim yandı. O yanımda olduğu sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

Şimdi geriye kalan tek şey, eve gitmenin bir yolunu bulmaktı.

Burasının bizim dünyamız olmadığı çok açıktı.

"Sizi bölmek istemem ama neden bu soğukta dışarıda durmak yerine içeri girmiyorsunuz?" Mara'nın sesiyle Itır'dan ayrıldım. Mara ve Doğa açık kapının önünde durmuş, bizi izliyorlardı. İyi olduklarını görmek kalbimdeki tüm sıkıntıları dağıttı. Hepsi iyiydi.

"Doğa!" Ona doğru koştuğumda gözyaşları akarken, "Elzem," dedi mutlu çıkan bir sesle. Bana doğru koşup kollarıma atılınca gülerek ona sımsıkı sarıldım. "Doğa, sana bir şey oldu diye çok korktum."

Salya sümük ağlarken gözyaşlarını kafasını gömdüğü boynuma akıttı. "Şükürler olsun, yanımdasın." Bana olan bağlılığı onu koruma isteğimi arttırıyordu. "Elzem, lütfen beni eve götür." Önce nerede olduğumuzu gerçek anlamda anlamalıydım, sonra da bir şekilde evin yolunu bulacaktım.

Doğa'nın da üzerinde ince, yazlık bir elbise vardı. Hasta olmasından endişelendiğim için elini tutarak kulübeye doğru yürüdüm. Kapının önünde durduğumda Mara ile göz göze geldim. Yalandan öksürerek boğazımı temizledim. "İyi olduğunu görmek güzel."

Kızlarla birlikte peşimden gelirken göz ucuyla omuz silktiğini gördüm. "Bizi buraya siz getirdiğiniz için aynı şeyleri sizin için söyleyemeyeceğim." Haklıydı, onları büyü çemberinin içine sokan bendim. Burada olmamızın en büyük sorumlusu bendim.

Kulübeye girdiğimizde kapıyı hemen kapattık. Dışarısı çok soğuktu. Yanan şömineye doğru yürüyüp ısınması için ellerimi ateşe doğru uzattım. Düşündüğümden daha küçük bir yerdi. "Kendimizi bu kulübenin yakınında bulduk." Ben ısınmaya çalışırken Doğa yanımda durarak açıklama yapıyordu. "Uzun süredir kimse yaşamıyor gibi duruyor."

Biraz ısınınca gözlerimi kısarak etrafıma baktım. "Fazla çağ dışı görünüyor."

İçindeki eşyalar eski bir kulübe ait gibiydi. Şöminenin tam karşısındaki yatağın üzerinde battaniye vardı. Ahşap yatak tek kişilikti ve odadaki diğer kısımlar görünmüyordu.

Ahşap olduğunuz o konforlu yataklardan çok uzaktı. Yatağın başucunda ince bir rafı vardı. Rafın üstündeki duvarda dijital yerine eski bir saman bir saat duruyordu. Pencerenin altında da küçük bir raf vardı. Rafta bir sıra kitap dizilmişti. Yatağın sağ tarafında küçük, ahşaklı bir sehpa vardı. Sehpanın rengi kazınmış, rengi solmuştu. Ahşap tavanları dekoratif kulübelerde her şey çok eskiydi. Yerde halı yerine ayı postu vardı.

Şöminenin olduğu duvarda da bir tane gugukluu saat vardı. Burada da gaz lambası görmüştüm. Kibrit kutusuyla birlikte şöminenin üstünde duruyorlardı. Köşedeki eski kanepenin durumu ise içler acısıydı. Üzerinde yamalı bir battaniye olan kanepenin döşemeleri yok olmuştu. Terk edilmiş bir yere göre fazlasıyla temiz ve düzenli görünmüyor muydu sizce de? Yanımın şaşkın bakışlarıyla güldüm. Detayları yakalamak benim işimdi.

"Bu yer terk edilmemiş." Kulübenin içinde yürüyerek etrafıma bakınmaya devam ettim. "En küçük bir toz bile yok. Bu demek oluyor ki burada biri yaşıyor."

İki kapıdan birini açtığımda banyo olduğunu gördüm. Asıl şaşırtıcı olansa bildiğimiz banyolara hiç benzememesiydi. Kare şeklinde küçücük bir kuruya benziyordu. Klozet yoktu. Günümüzde hâlâ bazı yerlerde kullanılan alaturka tuvaletlerden vardı. Hemen yan tarafına konulan içi su dolu bir kova ve kovanın içinde demirden bir tas vardı. Musluk nerede devdi? İçeri girip sol taraftaki siyah perdeyi çekince bu kısmı banyo için ayırdıklarını anladım. Kabine benziyordu.

Duş kabini yerine eski bir perde, alışacağım bir şey değildi. Banyonun zemini diğer tarafta olduğu gibi ahşap fayanslar yerine düz çimentoyla yapılmıştı. Hayır, desenli fayanslar yoktu. Betonla düz sıva yapmışlardı. Banyonun olduğu kısım biraz daha yüksekti. İçinde küçük, plastik bir tabure, boş bir kova ve kovanın içinde demir bir tas vardı. Köşedeki delik su gideri olmalıydı. İyi ama musluk neredeydi? Kovadaki suyu demir tasla kafalarına mı döküyorlardı?

Etrafa iyice baktım lakin herhangi bir su kaynağı bulamadım. Kapının arkasına asılı havlu dışında bornoz bile yoktu. Ah, bir de banyodaki kovanın yanında gördüğüm beyaz sabun vardı. Burası nasıl bir yerdi böyle?

Banyodan çıkıp tam karşıdaki kapıyı açınca sinirden güldüm. "Hadi canım." Burası bir mutfaktı ama nasıl anlatsam, fazla tuhaftı. Eski dönemlerden fırlamış bir mutfak gibiydi. Taş mutfak masasının üzerinde birkaç

şişe ve kocaman bir plastik kap duruyordu. Pencereden içeriye sızan ılık gün ışığı etrafı aydınlatıyordu. Duvarın içine gömülü tahta rafların içindeki kavanozlarda birçok garip bitki vardı. Birkaç adım atıp tezgâhın altındaki kapısı olmayan dolaba, pardon, raflara doğru eğildim. Kocaman kazanlar, bakırdan tencereler alışık olduğum şeyler değildi.

Yan tarafta gördüğüm çekmecelerden birini açtım. İçinde çeşit çeşit bıçak, keser ve makas gibi şeyler görmek beni afallattı. Hayır, bildiğim bıçaklar gibi değillerdi. Ahşaptan şekilsiz sapları olan, el yapımı eski bıçaklardı. Diğer çekmeceyi açınca farklı boylarda tahta kaşıklar, büyük yemek kepçeleri gördüm. Normal kaşıklar şöyle dursun, çatal bile yoktu. Mutfağın tavanı kemerli olduğu için yukarıdaki sandıkların içinde ne olduğunu merak ediyordum.

Sanki tavandan bir köprü geçiyordu ve köprünün üstü kuru gibi eski, işlemeli sandıklarla doluydu. Mutfağın tam ortasındaki dikdörtgen masa ve altı hasır tabureden başka göze çarpan bir şey yoktu. Ah, bir de pencerenin tam karşısındaki duvarın dip kısmı oyulmuş, içine de büyük bir ocak yapılmıştı. Şömine gibiydi ama şömine değildi. Sanırım yemekler burada pişiyordu.

Ocağın üstünde, her iki ucunun duvara saplı olduğu kalın bir demir vardı. Tıpkı bir salıncak gibi o demirden sarkan iki zincir vardı. Zincirlerin ucundaki kancalar dikkatimi çekmişti. "İnanılmaz bir tasarım," diye mırıldandım. "Tencerenin kulplarını kancalara takıyorsun ve alttan ateşi yakarak yemeği pişiriyorsun. Çağ dışı ama etkileyici." Buraya hayran kalmadım desem yalan olurdu.

Mutfaktan çıktığımda kızlar şöminenin karşısındaki tek kişilik yatağın üzerinde oturuyordu. Burada şömine yandığından üşümemek için mutfağa gitmiyorlardı. "Sizce biz neredeyiz?" Belki onlar nerede olduğumuzu biliyorlardır.

Şöminenin yanındaki sallanan hasır sandalyeye oturdum. Sırtıma vuran ateşin sıcaklığı üşüyen vücuduma iyi geliyordu. Gözlerimi yan yana oturan kızlara diktim. "Nerede olduğumuzu biliyor musunuz?"

"Sen söyle, sevgili kardeşim." Itır'ın yavaş yavaş harlanan öfkesiyle yine başladığımızı anladım. Kaşlarını çattı. "Senin yüzünden!" Bir hışımla ayağa kalkınca sağı solu belli olmadığı için ben de ayağa kalktım. Bana vuracaksa en azından kaçmak için kapıya yakın olmalıydım.

Üzerime yürürken ruhundan yükselen öfkeyi soluyordum. "Bizi bu cehenneme sürgün ettin sen!"

"Itır..." demiştim ki yumruk yaptığı elini karnıma geçirince arkaya savruldum. Şöminenin hemen önüne savrulup dizlerimin üzerine düştüm. Umarım bu sefer tüm kemiklerimi kırmadan saklayacağım bir yolunu bulurdu. Neden bana vuruyordu ki, ben onun ablasıydım! Sonuçta aramızdaki bir yaş fark, beni onun ablası yapıyordu.

Bu kabul edilemez bir saygısızlık.

Düştüğüm yerde inleyerek elimi karnıma bastırdım. Itır'ın gerçekten bir ayarı yoktu. Üzerime eğilip ikinci yumruğunu havaya kaldırdı ama dudaklarımdan sızan kanı görünce kısık sesle küfretti. "Siz fâniler bu kadar zayıf olmasından nefret ediyorum!" Biz fâniler mi?

Söylediği şeyle afallayarak gözlerimi büyüttüm. "Sen az önce ne dedin öyle?" *Siz fâniler* de ne demekti?

Gözlerini devirerek üzerime eğilip dudaklarımdaki kanı sildi. "Öyle sine ağzımdan çıkan bir şey." Başparmağıyla dudağımdaki kanı silerken bıkkınca bana bakıyordu. "Her şeyi abartmakta üstüne yok." Itır nihayet beni ayağa kaldırdı ama aklım söylediği şeyle meşguldü. Pek öyle sıradan sayılenecek bir şeye benzemiyordu. Üstelik Mara neden gözlerini kısarak ona bakıyordu?

Hâlâ bana kızgın olduğu için dik dik bakıyordu. "Seni gerçekten dövmek istiyorum!" Ayakta zor durduğumu görünce yardım ederek sallanan sandalyeye oturmamı sağladı. "Ama hasta gibi göründüğün için bunu sonraya saklıyorum." Ormandaki yabancıya yardım etmekten sonra hissettiğim acı hafiflese de hâlâ yorgun hissediyordum.

"Daha sonra benden bunun acısını çıkarırsın." Homurdanarak söyledikleriyle gülmesini sağlamıştı.

"Sen bu kadar güçsüzken bana karşı hiç şansın yok." Bunu biliyordum.

"Aslında içimizdeki en güçlü ve tehlikeli kalkan o." Mara'nın üzerime kenetlenen bakışları fazla düşünceliydi. "Itır, senin olayın güç olabilir ama Elzem ruhun ölümü, bedenin yaşamı. Kısacası kanın koyu kızılı yani ölümden geliyor laneti." Sanırım bana pek iyi bir şey dememişti.

Tüm gözler Mara'ya dönünce yorgunca iç çekti. "O kapı Arat için açılmıştı, biz açtık. Baygın olsak da her birimizin o kapıdan geçtiği ortada. Medusa haklıydı, hepimiz anne rahminde lanetlendik." Zoraki bir şekilde başını salladı. "Lanetle gelen bazı yeteneklerimiz var." Eskiden olsa anlattıklarına asla inanmazdım ama artık inanıyordum. Özellikle de kırk dakika önce birinin acısını ve üzerindeki büyüyü emmişken.

"Kapıyı açtığımıza göre şu Kalkan saçmalığı gerçek." Iris bunları söylerken haklı olarak fazlasıyla karamsar görünüyordu. "Bizler farklı ırkların melezleri olan Kalkanlarız."

"Önce bildiklerimizi bir gözden geçirelim, daha sonra Mara eksik olan parçalar için bizi aydınlatır." Doğa konuşarak ayağa kalkınca Mara gülerek başını salladı. "Üretken bir beynim olduğu için soracağınız her soruya kendiliğinden cevap veririm. Aslında dudaklarımdan çıkan şeyler kulağıma ulaştığı an en büyük şoku ben yaşıyorum," dediğinde yeteneğinden memnun olmadığını görebiliyordum. Oysaki kendim için isteyeceğim tek yetenek Mara'nınkiydi.

Her şeyi bilmek isterdim.

Doğa takım kaptanlığını üstlendiği için ortada durup üçümüze sırasıyla baktı. "Şimdi... Bizler koruyucularımız, yani annelerimiz tarafından henüz doğmadan lanetlenmişiz, değil mi? Peki, burada koruyucularımız kim oluyor?" dediğinde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Dün gece bunu Medusa'ya sorarken bizi dinlemiyor muydu? Cevap zaten sorunun içinde gizliydi.

"Bir bebeğin tek koruyucusu annesidir, Doğa," dediğimde bu sefer beni dinlediğine emin olmak istiyorum. "Annelerimiz kendi arzuları için bencillik yaparak şeytanla anlaşma yaptılar. O anlaşmanın bedeli olarak da bizler lanetlendik." Acaba annem Medusa'dan ne istemişti? Onu ilk kez çağırdığında ben henüz anne rahminde bile değilmişim. İkinci kez çağırmasının sebebi ölü doğmam ama ilkinde çağırmasının nedeni neydi? Onu ne için çağırdıysa karşılığında ben lanetlenmiş olmalıydım. Çünkü lanet, doğacak olan ilk kız çocuğuna işleyecekti.

Doğa'nın güzel gözleri titreşti, yüzü hüzünle doldu. "Hiç tanımadığım bir kadının kefaretini mi ödüyorum ben?" Annesini hiç tanımıyor muydu? Onu teselli edecek doğru sözleri bulamıyordum çünkü bakıldığında ben de annemi hiç tanımamıştım. Doğduğum gece annemin bedenine bir iblis girdiği için aslında annemle hiç anım yokmuş.

Gözlerim kısıldı. "Mara, sence annen ne istemiş olabilir?"

"Bazı tahminlerim var." Annesine sitem eder veya kızar gibi durmuyordu. Kızmadığını görebiliyordum ama mavi gözlerindeki o hüzün, kırıldığını gizleyemiyordu.

"Tamam, devam edelim." Acaba benim yerime Doğa mı öğretmen olsaydı? Şu anda bir eğitimci gibi görünüyordu. Takım kaptanlığını sevmiş gibiydi. Bu hoşuma gitmişti çünkü her zaman arka planda kalmayı tercih

ediyordu. "Daha doğmadan lanetlendik," diyerek elimizde olan bilgileri sıraladı. Şu ana kadar bilmediğim bir şey söylememişti.

"Bir iblis tarafından kalkan olarak kullandık ve bir kara delikle Araf'ın kapısını açtık. Hepimiz o kapıdan geçtik. Buraya kadar tamam mı?" Başımızı salladığımızda liderliği çok hızlı bırakıp yine ağlamaya başladı. "O hâlde biz neredeyiz?" Aslında cevap çok göz önündeydi.

Yine de bunu teyit ettirmek için, "Mara?" dedim. Bilge olan oydu. Ondan duvarsam Araf'ta olduğumuzdan emin olacaktım.

Karşılık olarak, "Cehennemin dibindeyiz, Elzem Hanım," dedi hadsiz.

"Seni uyarıyorum, bana karşı daha saygılı ol."

Şaşkın gözlerle bana bakarken güldü. "Gerçekten cehennemin dibindeyiz. Araf için açılan kapıdan geçtiğimize göre şu anda Medusa gibi yüzlerce lanetlinin olduğu o yerdeyiz. Evet, Araf'tayız." Lanet olsun! Ciddi ciddi Araf'taydık! Medusa buradan çıkış olmadığını söylemişti.

Acaba aynı kapıdan kendimiz için de bir tane açabilir miyiz?

"Buradaki herkesin o kadın gibi kötü büyüleri ve lanetleri mi var?" Itır yine hiddetle ayağa kalktığında belki de hayatımda ilk kez onun kömür karası gözlerinde korkuyu gördüm.

"Korkuyor musun sen?" Kızlar da en az benim kadar şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Itır bile korkuyorsa vay hâlimize.

"Siz gerçekten korkuyorsunuz, Itır Hanım," dedi Mara şaşkınca. "İlk kez sizi bir konuda korkarken görüyorum."

"Bana öyle bakmayın, aptallar!" Şaşkın bakışlarımız öfkelenmesine sebep olduğu için kaşlarını çatarak yumruklarını sıktı. "Evet, korkuyorum ama korkum bana yönelik değil." Gözleri beni bulduğunda, "Ya seni buradakilerden koruyamazsam?" diyerek endişeyle yutkundu. "İşte beni korkutan bu. Benim gücümün kaynağı sensin, Elzem. Eğer bir gün beni yalnız bırakırsan o çok sevdiğim karanlığın içinde kaybolurum. Seni buradakilerden korumak için gerekirse hepsinin eceli olurum ama arkamı dönüp baktığımda orada olmalısın. Beni anlıyor musun?" Çok iyi anlıyordum, *paşa* diyordu bana. Ondan daha güçsüz olmama rağmen sırtını yasladığı tek dağ bendim. Onu korkutansa birilerinin o dağı yıkacak olmasıydı.

İnsan çok sevdiği kişiyi kaybetmekten hep korkarmış.

Ayağa kalkarak yanına gidip elini tuttum. "Seninle fiziksel güç olarak kıyaslanamam belki ama seni bile sürekli kontrol altında tutuyorsam bence beni hafife alma." Yüzündeki o küçük gülümsemeyi görmek sonunda

[illegible] alınmamı sağlamıştı. Neredeyse yaralılığımızdan bir yarar [illegible] kırılmadık kemiğimi bırakmazdı. Lakin kendimi geldiğim [illegible] her ihtiyacında onu odasına kapatıp kapısı üzerine kilitleyen de bendim.

Sadece benim verdiğim cezalara boyun eğer ve ben bitti diyene kadar [illegible] sonra cesaretli. Babam bile onu yola getiremezken bir sadece bana [illegible] söylerdi.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Bilmiyorum dercesine Doğa'ya omuz silk [illegible] "Ne tür tehlikeler olduğunu bilmiyoruz. Aralarına karışmaktansa bir süre daha burada saklanalım." Hem şu son yaşadıklarımızı sindirir hem de [illegible] süre daha güvende olurduk. Arat'tan çıkmanın yolunu bulana kadar bu kahinlerden çıkamazdık. Dışarısı çok tehlikeliydi, şimdilik yapacağımız [illegible] şey burada kalmaktı.

"Mecbur kalmadıkça kasabaya gitmek yok," diyerek onları uyardım. Aklımda olan tek şey, yaşadığını şeyleri idrak edene kadar onları bir süre daha güvende tutmaktı.

✦

Yattığım kuru zemin tüm vücudumun ağrımasına neden olduğu için inleyerek gözlerimi açtım. Konforlu yatağımı özlemiştim. İki gündür bu odacıkta mahsur kalmıştık. Kızlara bir şey olmasından korktuğum için [illegible] dışarıya çıkmasına izin vermiyordum. Burada bir yatak olduğu için dün ben ve Mara sıkışarak o tek kişilik rahatsız yatakta uyumuştuk. Bugün ise yatak sırası Doğa ve Itır'daydı. Şöminenin yanında yerde kıvrı [illegible] uyumak bize düşmüştü.

Burada elektrik bulmak şöyle dursun, herhangi bir priz bile yoktu. Geceleri duvardaki gaz lambasının ışığıyla aydınlanıyor, şömineyi yaka- [illegible] sabahlıyorduk. Son odunları yaklaşık dört saat önce tükettiğimiz için odacık yavaş yavaş soğumaya başlamıştı. Üstelik mutfaktaki kurutulmuş [illegible] sebzeleri sayılmazsak yiyecek hiçbir şey de yoktu. Su ihtiyacımızı bir şekilde [illegible] dışarıdaki karı eriterek gideriyorduk ama yemek konusunda iki gündür [illegible] açlık sıkıntısı yaşıyorduk.

Açlığa bile dayanabilirim ama acilen banyo yapmalıydım. İki gün boyunca aynı kıyafetlerin içinde olmak en büyük kâbusumdu. "Sizi de mi [illegible] rahatsız etmedi?" Başımı hafifçe çevirdiğimde Mara'nın da uyanık olduğunu gördüm. Oturmuş, şöminedeki küllere dalgın gözlerle bakıyordu.

"Başımı koyacağım bir yastık bile yokken yerde yatmak alışık olduğum bir şey değil." Normalde böyle dedim diye beni zenginliğimle vurup [illegible] ederdi ama şimdi fazla durgun bakıyordu.

"Sorun ne, Mara?" Duvardaki gaz lambasının cılız ışığında mavi gözlerindeki korkuyu görmemek imkânsızdı.

"Sorun biziz, efendim. Sorun buradan bir an önce çıkmazsak yaşayacaklarımız." Bizden çok daha fazla şey bildiği için burası hakkında korkması normaldi.

"Medusa her birimizin güçlü bir ırkın lanetini taşıdığımızı söyledi. Bu lanet bize bir çeşit yetenek veriyorsa o kadar da savunmasız değiliz." Kadının adını Medusa koymuştuk ama aslında Medusa değildi. Gerçek adını bilmediğimiz için ona böyle diyorduk.

"Anlamıyorsunuz." Başını usulca bana doğru çevirdiğinde sıkıntılı bakıyordu. "Buradakiler gibi değiliz, onlar böyle doğuyor. Bizse lanetlendik. Demek istediğim şu: Bizim lanetimiz o yetenekler. Lanetler iyi olmaz, aksine ölümcüldür. Biz yeteneklerimizi kullandıkça zayıflıyoruz ama lanetimiz güçleniyor."

"Nasıl güçleniyor?"

"Uyanıyor, Elzem Hanım," dedi başını sallayarak. "Henüz yeteneklerimizi kullanamıyoruz çünkü sahip olduğumuz lanet doğduğumuzdan beri derin bir uykuda. Şimdi ise büyünün merkezine, yani Araf'a geldik." Bu da lanetimizi burada uyandıracak çok fazla şeyle karşılaşacağımızı gösteriyordu.

"Ben Kadim Bilgelerden biriyim. Size verdiğim her bilgi lanetimi derin uykusundan uyandırıyor. Itır Hanım bir Tenebris, karanlığın gücünü kullanmaya başladığı an içindeki tüm ışık sönecek. Doğa Hanım ise Işıktan Gelen, ışığı keşfedince karanlık olan her şeyden nefret edecek. Ve siz, Elzem Hanım," diyerek gözlerini bana dikti. "Siz bir Oyunbaz'sınız. İlk beslenmenizde tüm kontrolünüzü kaybedip lanetinizin kölesi olacaksınız." Lanet veya farklı bir şey olması fark etmiyordu, bir şeylerin kölesi olmaktan hoşlanmıyordum.

"*Ruhun ölümü, bedenin yaşamı, kanın koyu kızılı, yani ölümden geliyor laneti.* Geçen gün benim için böyle demiştin. Bunlar ne anlama geliyor, Mara?" Itır ve Doğa pek üzerinde durmamıştı ama iki gündür bunlar fazlasıyla aklımı kurcalıyordu.

Cevabını alamadığım her şey beni çıldırtır.

Gözlerini kaçırdığında bildiklerini bana söyleyip söylememek konusunda tereddüt ettiğini anladım. "Nasıl bildiğimi sormayın ama Oyunbazların çok kötü ve korkunç bir ırk olduğunu iyi biliyorum. Ruhun ölümü, normal yemekler yerine ruhla beslendikleri anlamına geliyor. Bir kez başladılar mı açlıklarını asla kontrol edip dindiremezler. İçten içe ca-

navarlaşırlar, ruhların kışkırtıcı kokusunu soluduklarına kendilerini kaybedip aldırganlık gösterirler." Durmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum çünkü konaktaki son gecemizde az kalsın onun ruhunu tüketiyordum.

Gözleriyle gece bile çıkarmadığım ayakkabılarımı işaret etti. "Eskiden çıplak ayakla gezmenizi saçma bir takıntı olarak görüyordum ama şimdi her şeyi anlıyorum. Bu sizin doğanızda hep vardı. Ayakkabıları çıkardığınız an yeryüzüyle bütünleşiyorsunuz. Oyunbazlar gücünü topraktan, varını yaşamdan alır."

"Topraktan mı?"

Başını salladı. "Yaşamdan beslendikleri için yaşamı hissetmeliler. Topraktaki küçük bir tohumun filizlenmesini bile hissetmeliler. Bu yüzden çıplak ayaklarla huzur buluyorsunuz, değil mi? Alışveriş merkezinde tüm gün burnunuzda mendille gezmenizi de artık anlıyorum. Çıplak ayakla ruhların kokusunu alıyordunuz, bu yüzden açlığınızı durdurmak için burnunuzu kapatıyordunuz." Öyle anlarda beni çıldırtan bazı kokular alıyordum ama soluduğum kokunun ruhlara ait olduğunu bilmiyordum.

Gözleri bana üzülmüş gibi bakıyordu. "Ne garip, değil mi? Yirmi dört yıl boyunca başta siz olmak üzere hiçbirimiz neyle mücadele ettiğinizi hiç anlamadık. Hiçbir Oyunbaz yirmi dört yıl boyunca açlığını bastıramaz. Düşündüğümden daha güçlü olmalısınız." Aldığım tüm o kokular, ebe kadını görmeye gittiğimde beni çıldırtan o kokunun sebebi aslında birini öldürme arzumdan mı geliyordu?

Ben bir canavar değildim, asla birine zarar vermezdim. Tamam, Medusa'yı öldürmüştüm ama o bir insan bile değildi. "Ben kimseyi incitmem. Mara, ben kimsenin hayatını gasbetmem."

Benim için gerçekten üzülüyor olmalıydı ki mavilerinde hüzün vardı. "Bu sizin elinizde olan bir şey değil. Melez olduğunuz için bugüne kadar bir şekilde kendinizi kontrol ettiniz ama artık insanların dünyasında değilsiniz. Lanetlerimiz ait oldukları topraklarda dirilişe geçtiler. Siz direndikçe sahip olduğunuz lanet sizi zorlayacak."

"Umurumda değil, asla ruhlarla beslenmeyeceğim."

"Uzun süre dayanamazsınız. Lanetinizin sizi kontrol etmesi için güçsüz olmanız gerekiyor. Beslendiğiniz an bedeniniz hayat bulurken ruhunuz zayıflayacak. Beslenmeyi reddettiğinizde de laneti sizi öldürmeye başlayacaktır. Kontrol edemediği bir ruhu yaşatmayacaktır." Yani hiçbir şekilde kurtuluşum yoktu, öyle mi? Ya öleceğim ya da öldüreceğim, öyle mi?

"Ama iyi bir özelliğiniz de var." Güldü. "Bedenin yaşamı... Birilerinin hayatını çaldığınız gibi başka birilerinin bedenindeki acıyı, ruhundaki büyüyü alabilirsiniz. Hiçbir Oyunbaz bunu yapmaz çünkü bu karşıdakini kurtarırken sizi zayıflatır. Hatta büyünün büyüklüğü sizi öldürebilir bile. Ölmeye mahkûm birini kurtarırsanız onu öldürmek üzere olan şey sizi öldürür. Bu yüzden Oyunbazlar asla yaşam vermez, hep alırlar." Bunu yapmıştım. Itır ve ormandaki bir yabancıya yapılan büyüyü emmiştim.

"Tüm Oyunbazlar büyüyü emebiliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Sadece şifacı Oyunbazlar bunu yapabilir. Klanınızda şifacı doğan Oyunbazlara büyük saygı duyulur çünkü onların iyileştirme gücü vardır. Yapılan büyüyü emebilirler, acıyı kendi bedenlerine çekebilirler. Hatta bazıları bir vücutta açılan yarayı bile kapatabilir."

"Büyünün açtığı bir yarayı mı?" Bunu yapmıştım. Ormandaki adamın göğsündeki yarayı kapatmıştım.

"Hayır, Elzem Hanım," dedi. "Şifacılar kara büyüyü emdiklerinde zaten büyünün açtığı yara kapanır. Benim bahsettiğim büyü olmadan alınan yaralar. Mesela kılıç, bıçak veya kurşun yarası gibi şeyler. Şifacı Oyunbazlar gereken eğitimi aldıklarında bu tür yaraları da kapatabiliyor. Bu yüzden klanda şifacı doğanlara saygı duyulur çünkü klandakileri iyileştirebilirler."

"Peki, benim klanımın simgesi ne?"

Gözleri boynumdaki pusulada oyalandı. "Pusula sembolü." Şu zamana kadar, Oyunbaz olduğumu ifade eden bir pusulayı boynumda taşıyormuşum meğer.

"Sizi bulmadan hemen önce ormanda yaralı bir adam gördüm. Boynunda kılıç ve kalkan dövmesi vardı." Yüzümü buruşturdum. "Göğsünde çukur gibi bir yara vardı. Ayakkabılarımı çıkarınca etrafındaki kırmızı büyüyü gördüm. Pençelerini adamın şakaklarına geçirdiği için adamın göğsündeki yara gittikçe büyüyordu. Bir şekilde hem büyüyü emdim hem de adamın acısını." Telaşa kapılarak bana döndüğünde *ne yaptın sen* der gibi bakıyordu. Bunları neden anlattığımı bilmiyordum ama bilmesi gerektiğini düşünüyordum.

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" Kaşlarını çattı. "Her büyünün rengi onu yapan kişinin geldiği ırka aittir. Beyaz büyü Işıktan Gelenleri, siyah büyü Tenebrisleri, mavi büyü Kadim Bilgeleri, kırmızı büyü ise Oyunbazları temsil eder. Aklı başında olan kimse kendi ırkından birinin yaptığı büyüyü bozmaya kalkışmaz. Bu kendinden olan birine saygı duymamaktır. Klanındakilere saygı duymazsan nefretlerini kazanırsın."

Donup kaldım. "O adama kara büyü yapan kişi bir Oyunbaz mıydı?" Bunu hissetmiştim. Çok güçlü bir büyüsü vardı.

"Oyunbazlar rakibini zihninden vurur, o yüzden büyü onun kafasına baskı yapıyordu," dedikten sonra tüm ciddiyetiyle bir süre bana baktı. "Büyük ihtimalle o Muhafız'a kâbuslar göstererek onu kendi zihni içinde öldürüyordu ama siz buna engel oldunuz. Dua edelim de kara büyüyü yapan kişi intikam için peşinize düşmesin." Bulursa düşerdi tabii. Orada kendime ait en küçük bir iz bırakmadığım için kimse kolay kolay ona yardım ettiğimi anlayamazdı. Gözleri kapalı yabancı bile.

"Muhafız derken ne demek istedin?"

Gülerek omuz silkti. "O yabancının dövmesi kılıç ve kalkan demedi mi? Muhafızların sembolü kılıç ve kalkan. Tenebrislerin dövmesi sağ ellerinin üzerindedir. Muhafızların boynunun sağ tarafında. Oyunbazların da ayak bileklerinin iç tarafında, pusula şeklindedir. Koruyucuların dövmesi ok şeklindedir ve sol kollarının iç tarafından başlayıp bileklerinin üzerinde biter. Işıktan gelenlerin ise..."

"Yeter, Mara! Bilmek istemiyorum," dedim yüzümü buruşturarak. "Bu lanet yerdeki tüm klanları tanımak istemiyorum. Yardım ettiğim kişi bir Muhafız'mış, anladım. Artık o ne oluyorsa..."

Kızları uyandırmaktan endişe etmeyip yüksek sesle güldü. "Muhafızlar tam bir baş belası olabiliyor. Onların olayı zihnin kâbusu olmak, bu yüzden kimse onlara bulaşmak istemez."

"Anlamadım?"

"Zihinlere hükmederler. İnsanın kafasının içine sızıp en mahrem bilgilere bile sahip olabilirler. İnsanların gizli sırlarını ele geçirip akıl oyunu oynamaya bayılırlar. Zihnine girdikleri insanlara halüsinasyon gösterip onları çıldırtırlar. Medusa'nın bize Araf'ın dört güçlü klanını saydığını hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Tenebrisler, Işıktan Gelenler, Kadim Bilgeler ve Oyunbazlar."

"Bu dört ırk Araf'ta çoğunlukta olduğu için en güçlüleri olarak kabul edilir ama burada başka ırklar da var. Sayıları az olsa da bence Muhafızları hafife almamak gerekir. Bana tekrar kuş saldırısı yaşatacak tek ırk onlar. Eğer Medusa o gece bize halüsinasyon gösterdiyse bence bunun sebebi o gece Muhafızlardan birinden yardım almasıydı. Ancak Tenebrisler ve Muhafızların pek yakın olmadıklarını düşünürsek bu da kulağa çok çılgınca geliyor. O gece Tenebrisler ona yardım etmek için konaktaydı, yani orada

bir Muhafız yoktu." Olsaydı zaten onu da görürdüm. Madem Muhafızlardan yardım alınmamıştı, o zaman halüsinasyonların sebebi neydi?

Annemin vücudunu çalan o şeytan bir Tenebris'ti ve anladığım kadarıyla Tenebrisler zihnimize hükmedemezdi. Belki de ilk kez sabaha kadar Mara ile uzun uzun konuşmuştuk. Sinir bozucu zenginlik tutkusunu saymazsak aslında iyi biriydi. Sabah olup Itır ve Doğa da uyanınca en büyük iki sorunumuz yeniden gündeme gelmişti. Soğuk ve açlık. Hepimizin üzerinde yazlık kıyafetler olduğu için şu iki günde şöminenin dibinden ayrılmamıştık.

İçerideki tüm odunları tüketmiştik. Kulübe fazlasıyla soğuduğu için hepimiz titremeye başlamıştık. Burada giyecek hiçbir şey yoktu. Açlık krizlerine değinmek bile istemiyordum. Birkaç kez Mara ile dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler aramıştık ama çok soğuk olduğu için fazla uzaklaşamadan geri dönmüştük.

"Elzem?" Doğa titreyerek elini karnına bastırdı. "Lütfen bir şey yap, çok açım." Gözyaşlarını görmemek için bakışlarımı kaçırdım çünkü her an tekrar ağlayabilirdi. Hava kararacaktı, bu saatte ne yapabilirdim ki? Tüm gün Mara ile kulübenin etrafını gezip yiyecek bir şeyler aramıştık ama ormanda kar dışında bir şey yoktu.

Doğa artık tüm kontrolünü kaybetmiş gibi yüksek sesle ağlamaya başlayınca ne yapacağımı bilemedim. Kasabaya gitmekten başka şansım yoktu. Doğa benden iki yaş büyük olmasına rağmen çok dayanıksızdı. Gözyaşlarını bana karşı kullanmayı iyi biliyordu. Yolu bilmiyordum ama pusulam beni kasabaya götürebilirdi.

Şömineye atacak odun bulamayınca iç çekerek kızlara döndüm. "Gece bizi ısıtacak odun olmazsa hepimiz bu soğukta donarız. Mutfakta da yiyecek hiçbir şey kalmadı." Dışarıda neredeyse dizlerime gelecek kadar kar varken bu küçük kulübede rehin kalmıştık.

Itır oturduğu eski kanepede iki büklüm titrerken, "Abla," deyince sertçe yutkundum. Aramızdaki bir yaş farka rağmen ilk kez bana abla demişti. "Çok açım." Dudakları titrerken küçük bir çocuk gibi ıslak gözlerle başını salladı. "Abla, ben çok açım." Itır'ın yakarışı yüzünden hayatımda ilk kez kendimi sefil bir hâlde hissettim. İki gündür doğru düzgün hiçbir şey yememiştik.

Burada kardeşimin benden başka kimsesi yoktu ve ben onun için hiç bir şey yapamıyordum. "Tamam." Derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştım. "Ben kasabaya gidip bizim için erzak bulacağım. Doğa, arkam-

kapıyı sadece kilitle ve sakın kimse için açma." Burada kimseyi tanımadığımız için birbirimizden başka güvenecegimiz kimse yoktu.

"Olmaz, Elzem!" Doğa ayağa kalkarak pencereden dışarıyı gösterdi. "Kar hâlâ yağıyor. Dışarıda fırtına varken gitmen doğru değil. Üstelik hava kararmasına birkaç saat kalmışken bu yaptığın delilik olur." Evet ama eğer gitmezsem bu gece açlıktan olmasa bile hepimiz soğuktan donarak ölecektik. Yakacak bir şeyler bulmalıydım.

Açız diye bana yalvarırken *hokus pokus* yaparak yemek çıkarmamı mı bekliyorlardı? Onların karnını doyurmamın tek yolu kasabaya gitmekti. "Yalnız gitmeyeceksin." Mara ayağa kalkarak büyük hasır sepeti aldı. "Onunla gideceğim. Biz gelene kadar buradan ayrılmayın." Dış kapıyı açınca içeriye dolışan soğuk havayla hepimiz irkildik. Kızlar itiraz etmeden onun peşinden çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Tüm vücuduma saldıran tipi yüzünden ürpererek üzerimdeki ince hırkaya sarıldım. "Hepimizin öleceğini biliyorsunuz, değil mi?" Gülerek söylediklerimle yüzümü buruşturdum.

"Gerçekleri duymaktan hoşlanmıyorum. Kapa şu çeneni."

Karın içinde bata çıka yürürken henüz kulübeden çok fazla uzaklaşmamıştık ama şimdiden fazlasıyla üşümüştük. Kulübe ormanın içinde olduğu için adımlarımızı korkarak atıyorduk çünkü yolumuzu kesecek vahşi bir hayvan karşısında hiç şansımız yoktu. "Elzem Hanım, eğer yine eli boş dönersek bu sefer gerçekten sabahı bulamayız." Bunun farkındaydım ama avlanmayı bile bilmezken çaresiz durumdaydım.

"Sen bir hizmetçisin, Mara."

"Yani?"

"Ben tüm hayatım boyunca hiçbir zorluk görmedim ama sen bir hizmetçisin. Bu tür durumların üstesinden gelmeyi bilmen gerekmiyor mu?"

"Ben mi?" Gülerek başını iki yana doğru salladı. "Benim tek denevimim temizlik, yemek ve servis, efendim."

"Seni daha ağır koşullarda çalıştırsaydım şimdi bize yemek bulacak denevimin olurdu."

"Belki de siz arada o tahtınızdan inip herkes gibi yaşasaydınız şimdiye karnımız aç olmazdı."

"Ben o tahtımdan inmediğim için her ay cüzdanın doluyordu. Sence benim dışımda başka biri sana bu kadar uzun süre tahammül edebilir miydi?"

İğneleyici bir tavırla, "Lütfetmeniz," dedi.

Nankor

Ağaçların arasına karıştığımızda yerdeki kar yığınları biraz daha az olmuştu. Artık içine gömülmüyorduk. Şu ana kadar ikimiz de yaklaşık iki buçuk saat geride bırakmıştık. "Bu olur gibi" Mara kurumuş bir ağacın altına sepeti bıraktığında gözlerimi kısarak çam ağaçlarına baktım. Bu ağaçlar kolay kolay kurumazdı ama şansımıza bir tane bulmuştuk. Kozalak süslediği dallarını kırıp sepete koymak zor olmayacaktı.

"Önce sepeti dolduralım. Kasabadan döndüğümüzde sepeti de alıp kulübeye gideriz." Başını sallayarak beni onayladı. Biz tutunup dallara asılıp kozalak elle dokunmak iyi hissettirmiyordu.

Verdiğim her nefeste ağzımdan buhar çıkarken soğuktan uyuşmuş parmaklarla dalları kırmak hiç kolay değildi. Bir dala asılıp çekiştirdiğimde kırılmasıyla dengemi kaybedip kalçamın üzerine düştüm. "Bacım bir" Mara'nın homurdanarak söyledikleri beni deli ediyordu. İnsan en azından yalandan da olsa kalkmam için bir hareketle bulunurdu.

Ellerimi soğuk kara bastırıp tam kalkacaktım ki arkamda duyduğum çıtırtıyla korkuyla yutkundum. Mara da yavaşça bana doğru döndüğünde ikimizin de gözlerinde aynı korku vardı. Burada yalnız değildik. "Tanrım lütfen bir ayı veya kurt olmasın," dedim fısıltıyla.

"İnsan hiç olmasın."

"İnsan ne alaka, Mara?"

"İnsan sevmiyorum ben." Bu kız beni harbiden deli ediyordu.

Arkamızı döndüğümüzde neyse ki çalılıklara konan bir guguk kuşundan başka bir şey göremedik. Rahat bir nefes alırken, "Acele et," dedim hemen ayağa kalkarak. Akşamın karanlığına kalmadan kasabada olmamız gerekiyordu.

O sepeti kurumuş dallarla doldurup kasabaya varmamız bir buçuk saatimizi almıştı. Pusulamın yardımıyla kasabayı bulmuştuk. Hava çoktan karardığı için kasabanın meydanında urkerek yürüyorduk. Acaba tüm o yolu akşam soğuğunda donmadan nasıl geri döneceğiz diye düşünmeden edemiyordum. Spor ayakkabılarımın içi karla dolduğu için ayaklarımı hissetmiyordum. Soğuktan kızaran ellerimi birbirine sürtükçe canım yanıyordu. Üzerimdeki hırka beni ısıtmadığı için titreyen çenem yüzünden konuşamıyordum. Vücudumdaki tek sıcak şey, bir sigara dumanı gibi soluduğum nefesti.

Zangır zangır titrerken Mara da benden daha iyi bir durumda değildi

Mara titremekten iki kelimeyi bir arada getiremezken, "El Hizem Hanım," dedi güçlükle. "Herhangi bir tehlike var mı?"

"Bana niye soruyorsun?" Dişlerim birbirine o kadar çok çarpıyordu ki arasına mendil koymak istiyordum. "Bilge olan sensin."

"Ben sadece tarihe geçen şeyleri biliyorum. Bu beni zeki değil, bilgili yapıyor. Oyunbazlar olumcul derecede zeki bir uygarlık. Sizin zekanız laneminizden geliyor. Bu yüzden bu kadar detaycısınız ya da sorularınıza cevap bulmadıkça rahatlayamıyorsunuz."

"Vay canına." Titrerken bile gülümsememe engel olamadım. "Kendi klanım hakkında ilk kez sevdiğim bir özellik ortaya çıktı." Kahkaha attım. "Ama ben safkan bir Oyunbaz olmadığım için onlar gibi zeki değilim. Sanırım aptal sarışından başka bir şey değilim."

Gözlerini devirdi. "Ve Oyunbazlar aptalı iyi oynar. Adı üstünde Oyunbaz, oyun oynamak onların işi."

"Ah, pekâlâ, burası fazla sessiz," dedim rol yapmayı bırakarak. "Kasabaya girdiğimizden beri dışarıda kimseyi göremedim. Terk edilmiş bir kasaba olduğunu düşünebilirdim ama neredeyse tüm evlerin ışığı yanıyor. Beynimin bana sunduğu ihtimalleri duymak ister misin?"

Tereddüt etse de başını salladı. "İlk ihtimal, bu yozlaşmış yerde gece dışarı çıkma yasağı olabilir. İkinci ihtimal, gece dışarı çıkmaktan korkmalarına neden olan bir tehlike olabilir. Umarım ikinci ihtimalin yanılma payı daha yüksektir çünkü bu hayaletli kasabada şu anda gece dışarıda olan sadece ikimiziz," dediğimde irice açılan gözleri beni güldürdü. Korkmasın diye şüphelerimden ona bahsetmeyi düşünmüyordum ama anlatmamı isteyen oydu.

"Ya ikinci ihtimalin gerçeklik payı daha yüksekse?"

"O zaman seçenekler üzerinden gideriz."

"Seçenekler mi?"

"Bilirsin işte, hayatta kalmak için yapılan seçenekler. Kaç, saklan, karşı koy."

"Biliyor musunuz, aptal sarışını oynarken daha az urkütücü şeyler soylüyorsunuz."

"Bu yüzden çoğunlukla aptal sarışınım çünkü insanlara duymak istediklerini söylemek onları daha çok memnun ediyor." Omuz silkerek yürümeye devam ettim. İnsanları kandırmakta ne kadar iyi olduğumu hayal dahi edemezdi. Gizlediğim tek şey zekâm değildi.

Bu soğukta aklı olan kimse dışarıya çıkmazdı. Herkes camı kapıyı sı kıca kapatıp şömine karşısında ısınıyor olmalıydı. Acaba burada doğal gaz veya kombi var mıydı ki? Hoş, elektriğin olmadığı bir yerde neden olacaktı ki. Sokak lambaları bile direğe asılı kandillerden oluşuyordu. Medeniyetten uzak bir yerde olduğumuza emindim. Yine de yanıldığımı umuyordum.

"Ma-Mara." Kekelememek için birkaç kez soğuk havayı içime çekip bekledim. "Dağılıp gösterişli evlerin kapısını çalarak onlardan para veya yecek istemeliyiz."

Afallayarak gözlerini kocaman açması çok komikti. "Dilencilik mi yapacağız? Kasabaya gelirken planınız bu muydu?"

"Yanımızda hiç para yokken başka çaremiz varmış gibi konuşma."

"Unutun bunu, ben asla dilenmem!"

"Ben hanımın olduğum hâlde dilenmeyi kabul ediyorum ama hizmetçim bunu yapmıyor, öyle mi? Fakir gururu dedikleri bu olsa gerek."

"Bu komik değil, Elzem Hanım! Bir hizmetçi olabilirim ama kimse dilenmemi isteyemez."

"Mara Zühre Yılmaz! Eğer şimdi dediğimi yapmazsan geri döndüğümüzde seni ve aileni konaktan kovarım!" Onu böyle tehdit etmek istemezdim ama bu yabani kız bazen çok inatçı oluyordu. Söz konusu gurur olunca burnu yere düşse eğilip almayacak biriydim ama onları havada tutmak istiyorsam gururumdan ödün vermeliydim. Gururum onların karnını doyurmayacaktı. Ben bunu yapıyorsam o da yapmalıydı.

Her söylediğim şeyi yanlış anlamaya bayıldığı için kaşlarını çatarak bana tersçe baktı. "Bu yaptığınızı unutmayacağım!" Bana kızarak arkasını dönüp giden aptala bakıyordum. Neyi unutmayacak acaba? Gecevi atlatmak için insanlardan bir şeyler isteyelim dememi mi? Ona hakaret etmişim gibi davranması sinirlerimi bozuyordu! Sanki *git, tek başına dilen* demişim gibi davranıyordu. Oysaki aynı şeyi ben de yapacaktım.

"Yarım saat sonra tam burada buluşacağız!" diye arkasından bağırdım. "Sakın elin boş gelme!" Ettiği küfürler beni daha fazla kızdırıyordu. Ben sesli bir şekilde küfür bile etmezdim. Keşke içinde biraz hanımefendilik olsaydı.

Onun aksi yönüne doğru yürümeye başladım. Küçük evleri sırasıyla eleyerek büyük ve gösterişli bir ev arıyordum. İki katlı, şirin bir ev dikkatimi çekti. Bacasında dumanı tüten evin perdeleri kapalıydı ama içeriden sızan ışık görünüyordu. Bahçe kapısını iterek ilk adımımı attığımda odunlardan yapılmış küçük çardak dikkatimi çekmişti. Daha büyük ve

zengin bir ev vardı hedefimde ama aklım Ilır ve Doğa'dayken daha fazla vakit kaybedemezdim

Buz tutmuş merdivenlerden çıkarak yumruk yaptığım elimi güçsüzce demir kapıya vurdum. Bir yanım kapının açılmasını isterken bir yanım utanacağım şeyin utancıyla bu kapı hiç açılmasın istiyordu. Yapabilirsin. Ebem. Kızlar için gururundan ödün verebilirsin Ne var yani koskoca Ebem Akay dilencilik yapacaksa?

Kahretsin, bunu yapamam!

Vazgeçip hemen kapıya sırtımı döndüm. Buradan uzaklaşmak için birkaç adım atmıştım ki arkamdaki kapının açıldığını duydum Utançtan kısık bir sesle inledim. Hemen uzaklaşmak için bir adım daha attım ancak, "Bekle," diyen ses beni durdurdu. Bir insanın zamanlaması bundan daha kötü olmazdı.

Ne diyeceğim şimdi? Allah rızası için bir parça ekmek mi? Öleyim daha mı!

"Bana doğru dön." Lanet olsun.

Umarım Mara'nın durumu benden daha iyidir.

6. BÖLÜM
PARAZİTLER

"Tanıma tanımadığım her şeyin farkıyla yüzleşmek ne acı."

Bana doğru don demişti ama buraya dilenmek için gelmişken bu hiç kolay değildi. Ancak onca yolu bu soğukta boş yere gelmiş olamazdım, bunun bu karşılığı olmalıydı. Bu yüzden derin nefesler alarak yavaşça ona doğru döndüm. Hiç kıpırdamadan beni izlediğini hissediyordum. Utanç duygumu bu kenara itip başımı kaldırdığımda beni karşılayan, karanlık gözleri olmuştu. Bir yırtıcının soğukkanlılığını taşıyan gözleri beni izlerken tepkisizliğimi korumakta güçlük çektim. Bakışlarındaki bu hissizlik soluğumu kesiyor, beni tedirgin ediyordu.

Bana baktıkça yüz hatlarındaki sertlik daha fazla göze çarpıyor, insanı rahatsız ediyordu. Siyah saçlarının üzerine yağan kar, kısa saçlarına dökülmüş beyaz simleri gibi görünüyordu. Saçlarına düşen kar tanecikleri yüzündeki sert ifadeye rağmen ona muazzam bir görüntü katıyordu. Geniş omuzlarını saran kazağı heybetli vücudunu gözler önüne seriyordu. Benim aksime pek üşüyormuş gibi görünmüyordu. Uzundu, başını yukarı kaldırıp ona bakmama neden olacak kadar uzundu. Ancak benden daha yaşlı değil gibiydi.

Bu kadar yakışıklı olması bu geceki en büyük şanssızlığımdı çünkü çirkin birinden para istemek daha kolay olurdu. Şu ana kadar burada sadece iki erkek görmüştüm ve her ikisi de kendi dünyamda daha önce görmediğim bir güzellikteydi. Onları böylesine yakışıklı yapan şey ölümsüz olmaları mıydı? O iblis, buradan *ölümsüzlerin dünyası* diye bahsetmişti. Ne yani, insanlar burada kolay kolay ölmüyor muydu?

Gözleri önce uzun uzun yüzümde oyalandı, daha sonra da hiç gizleme çabasına girmeden bariz bir şekilde vücudumu izledi. Soğuktan deli gibi titreyen bedenimi, ısınmak için kendime sardığım kollarımı ama en çok üzerimdeki ince kıyafetlerime bakıyordu. "Bu hava için yanlış bir kıyafet

seçimi, öyle değil mi?" Konuştuğunda ses tonu kulaklarımda hoş bir melodi bırakıyordu. Sadece görünüşü değil, ses tonu bile etkileyiciydi.

Ruhumda soludığım bu şey şehvet mi?

"Her zaman doğru seçimlerde bulunmam." Eğer öyle olmasaydı burada olmazdım.

"Olabilir." Bana doğru gelince kontrolüm dışında geriye doğru attığım adımlar onu durdurdu. "Seni benim kapıma getiren sebep ne, *Oyunbaz* kız?" Oyunbaz kısmına bilerek vurgu yapmıştı ve bunun tek bir sebebi olabilirdi. Ne yani, daha önce hiç görmediğim biriyle düşman mıydım? Bu bir saçmalıktı çünkü onu ilk kez görüyordum. Ah, tabii ya! Şu düşman ırklar olayı, değil mi?

Acaba hangi ırktan geliyordu?

Şu ana kadar boynunda ya da bileğinde herhangi bir dövme görmemiştim. Ayrıca Oyunbazlardan olduğumu nasıl anlamıştı? Büyük harflerle alnımda yazmıyordu ya. "Be-ben..." Çenem titrediği için kekeleyince derin nefesler alarak titrememi kontrol etmeye çalıştım. "Öncelikle bir konuda anlaşalım, kesinlikle bir dilenci değilim," diyerek konuya hızlı bir giriş yaptım. "Hatta geldiğim yerde oldukça zenginim." Birazdan isteyeceğim şeye zemin hazırlıyordum.

Tek kaşını alay edercesine yukarı kaldırdı. Gözleri bir kez daha üzerimdeki ince kıyafetlerimi bulmuştu. "Gerçekten çok varlıklı olmalısın hatta bu soğukta böyle giyinmek de zenginliğinin bir göstergesi, değil mi?" Hadi ama... Ben isteyeceğim şey için bir zemin hazırlamaya çalışırken bu söyledikleri hiç olmamıştı.

Onu bir daha görmeyeceğim için lafı dolandırmadan doğrudan isteyecektim. "Pekâlâ." Kolumu kaldırıp elimi her ikimizin arasına uzattım. "Siz inanmıyor olabilirsiniz ama bugüne kadar kimseden bir şey istemeyecek kadar iyiydi maddi durumum. Bunu yapmak benim için gerçekten çok zor lakin üşüyorum, açım ve paraya ihtiyacım var. Bana biraz borç para verir misiniz?" Evet, böyle söyleyince daha az utanç duyuyordum.

Kimi kandırıyordum ki? Kendimi küçük düşmüş hissettiğim için ölmek istiyordum! Allah'tan Sıraç şu hâlimi görmüyordu.

Elim ikimizin arasında dururken önce uzattığım elime, sonra da kızaran yanaklarıma baktı. Dudaklarının kenarı sinir bozucu bir yavaşlıkla kıvrıldı. "Dilencilerin utanç duygusundan yoksun olduklarını sanırdım."

Dilenci mi?

"Bu ne cüret!" Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım ve önüme düşen saçlarımı elimin tersiyle arkaya ittim. "Bana nasıl hitap ettiğinize dikkat edin çünkü ben dilenci değilim!"

Gülüşü yüzüne yayıldı. "Değil misin? Anladım, sen daha fazla para koparmak için gururlu biri gibi davranıyorsun. Sergilediğin bu ustaca rol için sana para vereceğim. Burada bekle." Sırtını dönüp içeri giren adamın arkasından afallayarak bakıyordum. Hayatım boyunca ilk kez kendimi sefil bir duruma düşürdüğüm için önce kendimden, sonra da ondan nefret ettim.

"Bu vakit kaybı." Yüzümü buruşturarak hemen kapıya sırtımı döndüm. Daha o içeriden çıkmadan hızla evden uzaklaştım. O herif benim dengim bile değildi. Birkaç kuruşla beni aşağılamasına izin vermeyecektim.

Itır ve Doğa'nın ne durumda olduğu umurumda değildi. İstesem de gururumdan ödün verip onlar için dilenemiyordum. Oysaki yapabilirim sanmıştım. Teoride her şey fazla kolaydı ama uygulamaya gelince hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Damarlarımda Akay kanı taşırken kimse için dilenemezdim.

Issız ve karanlık sokakta yürürken, "Dilenciymiş!" dedim kaşlarımı çatarak. "Buradaki herkesi satın alacak kadar param var!" Bana küfretseydi bu kadar çok dokunmazdı.

Bildiğin dilenci dedi bana, hem de birden fazla kez!

Daha önce kimse bana dilenci dememişti.

Gururum kan ağlıyor.

Yaşadığım o utanç dolu şeyleri tekrar yaşamamak için kimsenin kapısını çalmadım. Yarım saat boyunca donma pahasına kaldırımda oturup boş boş bekledim. Mara ile buluşacağımız yere gidip ona herkesin kapısını çaldığımı ama kimsenin bana bir şey vermediğini söyleyecektim. Bu yüzden bir kaldırım kenarında oturuyordum. Biraz oyalanıp buluşma noktasına gidecektim.

Boynumdaki pusulayı tişörtümün altından çıkarıp kapağını açtım. "Beni istediğim her yere götürüyorsun ama eminim evin yolunu sen de bilmiyorsun. Doğruyu söyle, buradan çıkmanın bir yolu yok, değil mi?"

Bu soru dalga geçercesine, öylesine sorduğum bir şeydi fakat pusulamın cılız ışığı yanınca afalladım. Evet, ormanın karanlığında bizi buraya getirirken yolu görmem için de ışığını yakmıştı. Şimdi ise ben ona çıkışı sorarken ışığını yakması soluğumu tutmama sebep olmuştu.

Ok yavaşça hareket etmeye başlayınca yutkundum. "Ciddi olamazsın!" Üşüyen vücudumu hareket ettirip ayağa kalktım. Eve dönüş yolunu biliyor muydu? Aceleyle pusulanın gösterdiği yöne doğru yürümeye başladım. Belki de gerçekten bu yerin bir çıkış kapısı vardı.

Yaklaşık beş dakika boyunca birkaç evin önünden geçerek yürüdüm. Küçük, eski bir ayakkabı dükkânının önünde pusulanın oku durdu. Tekrar kalbimi gösterince başımı kaldırıp vitrindeki erkek ayakkabılarına baktım. "Ne yani, bizi buradan kurtaracak kapı bu harabenin içinde mi?" Bu aptal pusula, kapıdaki asma kilidi kıracak güçte olmadığımın farkında mıydı?

Kapıya doğru bir adım atmıştım ki pusulanın oku daire oluşturup sürekli dönmeye başlayınca adımımı geri çektim. Durdu. Ben geri adım atınca o da durmuştu. "Aradığım şeyin tam üzerinde mi duruyorum?" Bir pusulayla konuşmak kulağa delilik gibi gelebilirdi ama uzun süredir bu pusulayla yaşıyordum. Bu şey hata payı çok düşük olan, tılsımlı bir pusulaydı.

Başımı eğip yere baksam da bir şey göremedim. Diz çöküp pusulanın ışığını yere doğru tuttuğumda el feneri görevi gören ışık sayesinde bir afişin üzerine bastığımı gördüm. "Senin dilinden gerçekten anlıyorum." Pusulama tebessüm edip ayağımı çektim. Yerdeki afişi alarak doğrulduğumda bunun ne olduğunu çok merak ediyordum.

Pusulanın ışığını afişe doğru tutarak gözlerimi kıstım. Afişte birçok kubbesi olan kale gibi bir şey vardı. Afişin arkasını çevirdiğimde Türkçe yazılmış yazılarla afalladım. Burada ilk kez alışık olduğum bir şey görüyordum. Her şey o kadar çağ dışıydı ki. Türkçe bir yazı görmek beni mutlu etmişti. **Ölü Ruhlar Akademisi.** Afişin arkasında yazan şey beni güldürdü. Öğretmen olabilirdim ama buradaki lanetlilere ders vermek uzmanlık alanım değildi. O akademiye asla gitmeyecektim.

Aradığım cevaplar orada olamaz, değil mi?

Afişi katlayıp pantolonumun cebine koyduktan sonra tekrar pusulanın üzerine eğildim. "Beni Mara ile buluşacağımız yere götür lütfen." Buradaki sokaklar labirent gibi olduğu için kaybolmak istemiyordum. Şu ana kadar dışarıda kimseyi görmemiş olmam fazla garipti.

Burada bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Pusulanın gösterdiği yöne doğru ilerlerken ansızın içime doğan takip ediliyormuşum hissiyle yutkundum. Hızla arkama dönerek biri var mı diye kontrol ettim ama kimse yoktu. Işıkları yanan evler beni rahatlatıyor

olabilirdi ama burada sokak lambası bile yokken her yer fazlasıyla karanlıktı. Direklere asılı kandiller vardı ama onlar her yeri aydınlatmıyordu.

Kimseyi göremeyince önüme dönüp birkaç adım atmıştım ki ayaklarımda oluşan karıncalanmayla bir küfür savurdum. Tıpkı konaktaki son gecemizde olduğu gibi ayaklarım yine kırmızı alarm veriyordu. O gece Tenebrisler konaktaydı ama ben onları göremiyordum. Ayaklarım orada yalnız olmadığımı göstermek için yanmaya başlamıştı. Aynı şey yine oluyordu. Yine ayaklarım önce uyuşmaya, sonra da yanmaya başlamıştı.

İçim ürperince sertçe yutkundum. "Burada yalnız değilim, değil mi?" Bir şeyler bana yaklaşıyordu. Bu hissi nasıl tarif edebileceğimi bilmiyordum ama zihnimde alarm çanları çalıyor, hızlanan kalbim tehlikede olduğumu haykırıyordu.

Kahretsin, şu yaşadıklarımın korku filminden bir farkı yok!

Kendi etrafımda dönerek her yeri kontrol etmeye başladım ama ayak tabanlarımdaki ısı hiç kesilmiyordu. Hayır, ayakkabılarımı asla çıkarmayacaktım! Burada yalnız olmadığımı hissederken ayakkabıları çıkarınca göreceklerimden korkuyordum. Kulağıma gelen tıslama sesleriyle geriye doğru birkaç adım attım. Sesler gittikçe çoğalıyordu.

"Şimdi neden kimsenin dışarıda olmadığını anlayabiliyorum." Sokaklar korkunç bir enerji salgılarken aklı olan zaten geceleri dışarı çıkmazdı.

Birinin omzuma dokunmasıyla çığlık atarak geriye döndüğümde aynı anda farklı bir çığlık sesi daha duymuştum. "Mara?"

Tam karşımda bağırırken beni görünce elini kalbine bastırıp sustu. "Neden bağırıyorsunuz? Beni çok korkuttunuz!" Kim kimi daha çok korkutmuştu acaba? Burada benden daha korkunç şeyler olduğunun farkında değildi.

Elinde tuttuğu küçük torbayı görünce rahat bir nefes almıştım ama şimdi daha ciddi sorunlarımız vardı. "Mara?" Bir ayağımın ucuna basıp yavaşça ayakkabılarımı çıkarmaya başladım. "Bilgelerin bilgilik dışında herhangi bir gücü var mı?" Diğer ayakkabımı da çıkarınca çıplak ayaklarım buz gibi karla buluşmuştu.

Lanet olsun!

Kendime not: Ne göreceğinden emin değilsen sakın ayakkabılarını çıkarma. Canavar görme ihtimalin bile var. Gerçek anlamda canavar.

Mara'ya belli etmeden göz ucuyla etrafıma bakınınca insana benzeyen ama insan olmayan bir şeyler gördüm. İnsanlıktan çok uzak bir görüntüsü olan bu şeyleri çok iyi görebiliyordum. Karanlıkta onları nasıl görebiliyor-

dum, bilmiyordum ama görüyordum. Ayakkabıları çıkarınca karanlıkta saklanan şeyleri görüyor ve ruhlarını soluyordum. Tanrım, bu şeyler de neyin nesiydi?

Hadi ama... Bunlar gerçek miydi? Emekleyerek bize yaklaşan şeyler korkunçtu. Göz bebekleri ürkütücü derecede farklıydı. Bembeyaz gözlerinin içindeki göz bebekleri kırmızıydı ama şekilleri normal değildi. Tıpkı bir yılanın gözleri gibi yukarıdan aşağıya inen ince bir çizgiden oluşuyordu. Derileri çürümüştü, solgun ve gri renkteydi. Hastalıklı görünüyorlardı. Sıska vücutları kemiktendi, derileri kemiklerine yapışacak kadar zayıflardı.

Kambur duruşları vardı, iki ayak üstünde hareket etmiyorlardı. Emekliyorlardı ama normal bir emekleme değildi. Nasıl söylesem... Ayakları ellerinin önüne gelecek şekilde hareket ediyorlar. Kahretsin, örümceği andırıyorlardı. Açlıktan fırlayan gözleri bize baktıkça daha da irileşiyordu. Sanki yemek bulmuşlardı. Ağızlarından yeşilimsi salyalar akıyor, sivri dişleri korkutucu görünüyordu. Üstelik çıkardıkları tıslamayı andıran sesler de dehşet vericiydi. O kadar çoklardı ki her delikten fırlayıp karınca sürüsü gibi çoğalıyorlardı.

Hayır, Elzem. Şimdi korkudan bayılamazsın.

Benim gördüklerimi henüz görmeyen Mara, "Bilgelerin de büyü yeteneği var, efendim," dedi rahat bir sesle. "Kadim olan bilgeler gelecek hakkında görüler görür ve kehanetlerde bulunabilir. Tabii, tüm bilgeler böyle muazzam bir yetenekle doğmuyor. Tüm kâhinler bilgelerden çıkar ama bir kâhinin doğması milyonda bir ihtimal."

Hâlâ etrafıma bakarken bir çıkış yolu arıyordum. "Küçük bir büyü işimi görürdü."

"Büyü yapmak o kadar basit değil, ayrıca nasıl yapıldığını da bilmi..." demişti ki sertçe yutkunarak sustu. Ona doğru döndüğümde çıplak ayaklarıma baktığını gördüm. "Te-tehlikedeyiz, değil mi?" *Hayır* demeyi o kadar çok isterdim ki.

"Şimdi beni iyi dinle." Kuzey tarafında henüz o şeylerden hiç yoktu, Mara o yolu kullanabilirdi. Pusulamı çıkarıp boynundan geçirdim. "Üç dediğimde kuzeye doğru hiç durmadan koş," diye fısıldadım. "Ormana girince pusulaya seni kızlara götürmesini söyle." Aynı anda kaçmaya çalışırsak hepsi peşimize düşeceği için kurtulma şansımız olmazdı. Daha sağlam bir strateji yapmalıydım.

"Siz?" Kaşlarını çatarak öfkeyle bana yaklaştı. "Size ne olacak? Bana tarif ederseniz size ne olduklarını söyleyebilirim." Omuz silkerek inatçı bir tutum sergiledi. "Sizi bırakıp gitmiyorum!"

"Bunun için vakit yok, çok yaklaştılar. Benim için endişeleniyor musun?"

"Emin olun, size ne olduğu umurumda değil ama tek dönersem kardeşinizin gazabından kurtulamam." Yüzünü buruşturdu. "Bir Tenebris'in yumruklarının şiddetini en iyi siz biliyorsunuz." Yumruklarının çoğunu bana indirdiği için evet, çok iyi biliyordum.

Başımı çevirip her evin köşesinden çıkan yaratıklara baktım. "Bu kadar düşünceli olman gözlerimi yaşarttı ama ben de burada senin için fedakârlık yapmıyorum. Birinin o yiyecekleri kardeşime götürmesi gerekiyor. Şimdi, koş!" dediğim an arkasını döndüğü gibi tarif ettiğim yöne doğru koşmaya başladı.

Pekâlâ, şimdi ne yapacağım?

Kendi etrafımda dönerek beni nasıl çember içine aldıklarını gördüm. Mara koşarak uzaklaşıyordu ama hiçbiri fazla enerji harcamak istemiyordu. Ben varken Mara'yla zaman kaybetmek istemiyorlardı. Sanırım onu kovalamak yerine kolay avdan faydalanmak daha cazipti. Etrafımı kuşatan şeyler tıslayarak üzerime gelirken titreyen elimi durmak üzere olan kalbime bastırdım. "Si-siz nesiniz böyle?" Nefes alışlarım hızlanınca panikatağım yine ortaya çıkacak diye korkmaya başladım.

Ürkütücü gözlerini bana dikip sinsi adımlarla yaklaştıklarını görebiliyordum. Sivri dişlerinin arasından akıttıkları salyaları ayın aydınlattığı gecede görünüyordu. Derileri âdeta kemiklerine yapışan bu şeyler insan olamazdı. "Yaşamak istiyorsan öldür, öyle mi? Besin zincirinin en altında olduğumu bilmek harika."

Bu gece vücudumun her birinin midesinde olacak olma ihtimali korkutucuydu. Son nefeslerimi tüketiyordum ama savaşamayacak kadar da korkaktım. Bu şeylerle savaşmam için onlardan biri olmalıydım ve onlardan biri değildim. Etrafımı kuşatmışlardı. Artık kaçmak için çok geçti.

Hepsi bir an önce avının tadına bakmak istercesine bana doğru hızla aulmıştı ki o an hiç beklemediğim bir şey oldu. Benim yerime birbirlerine saldırmaya başladılar. Afalladım. Beni bırakan yaratıklar en yakınında olan canavarın üzerine atlayıp onu parçalıyordu. Birbirlerinin üzerine atlayıp saldırıyorlardı. Sivri dişlerini kendilerinden birine geçirip etlerini tıpkı vahşi bir hayvan gibi koparıyorlardı. Bu bir vahşetti.

Avazım çıktığı kadar çığlık atarak bu görüntüden kurtulmak istedim. Yeşilimsi kanları vücutlarından fışkırıyor, parçalanan uzuvları dehşete düşmeme neden oluyordu. "Hayır..." Etrafımda olan savaşın acımasızlığıyla ağlamamak için kendimi zor tuttum. Elimi boğazıma bastırıp nefes almaya çalıştım ama gördüklerim nefesimi kesiyordu. Burada neler oluyordu? Nefes alamıyordum, titriyordum ve kalbim duracak gibiydi.

Bu krizi böyle bir vahşetin içinde atlatamam.

Vücudum deli gibi titrerken neredeyse bir adım uzaklığımdaki bir yaratık diğerinin boğazını parçaladı. Aklımı kaçırmış gibi avaz avaz bağırarak dizlerimin üzerine düştüm. Nefes alamıyordum, hayır, gerçekten nefes alamıyordum. Akıttıkları gömük gibi olan kanın kokusunu soludukça daha fazla kriz geçiriyordum. Gözlerimi zorlayan yaşlara direniyor, bir gram nefes için tırnaklarımı boynuma geçiriyordum. Bayılacak gibiydim.

O şeylere baktıkça panikatağım ölümcül bir boyuta ulaşıyordu. Gözlerimi kapatsam bile acı içinde attıkları o tiz çığlıkları duyuyordum. "Gözlerini aç ve tekrar bak, Elzem." Yatıştırıcı sesi duyduğumda onun kim olduğunu sorgulayacak durumda değildim.

Burada benden başka biri daha vardı.

Gözlerimi açtığımda içinde bulunduğum tüm o kâbus, o kan gölü ve vahşet yok olmuştu. Nefesim kesildi. Karanlık yok olmuş, güneş tüm güzelliğiyle gökyüzünü aydınlatıyordu. O yaratıklar kaybolduğu için çok güzel bir cennetin içindeydim. Yerler yapışkan kanlar yerine yemyeşil çimlerle kaplıydı. Her yer beyaz güller ve çeşit çeşit meyve ağaçlarıyla doluydu. Kuşlar neşeyle cıvıldıyor, uçuşan kelebekler gökkuşağının renklerini kanatlarında taşıyordu.

Ancak bu güzel cennete rağmen aldığım o iğrenç gömük kokusu hâlâ burnumun direğini sızlatıyordu. Koku yüzünden yüzümü buruşturduğumda gülen bir ses duydum. "Bir Oyunbaz'a kokuları unutturmak yeteneklerimin arasında yok." Başımı hızla çevirdiğimde özlemini çektiğim bu tanıdık ses panikatağımı yatıştırdı, daha rahat nefes almamı sağladı.

Sıraç abim burada olamazdı, değil mi?

Ama buradaydı; bir ağacın yanında durmuş, ellerini pantolonunun cebine koyarak bana bakıyordu. "Abi!" Ayağa kalkıp ona doğru koştuğumda yaşadığım mutluluğun bir tarifi olamazdı.

Ben koşmaya başlayınca elini kaldırarak beni durdurdu. "Benim tarif ettiğim şekilde yürü," diyerek beni durdurdu. "Takılıp düşmek istemiyorsan koşma. Seni en güvenli şekilde onların arasından çıkarmalıyız." Neyin arasından çıkaracaktı? Etrafımda sadece beyaz güller ve kuşlar vardı.

Durup önüme baktım ama düz çimlerin üzerinde beni düşürecek bir taş bile yoktu. "Sola doğru iki adım." Ne yapmak istediğini anlamasam da onu dinledim. "Uslu kız." Kaşlarımı çattığımda dudakları kıvrıldı. "Beş adım ilerle ve sağa doğru üç adım attıktan sonra bana doğru koş." Sanki önümde benim göremediğim ama onun çok iyi gördüğü engeller varmış gibi davranıyordu. Belki de vardı.

Sıraç buraya nasıl gelmişti? Acaba o da mı lanetlenmişti?

Verdiği her komuta uyarak adımlarımı söylediği gibi attım. Daha sonra koşarak yanına gittim ama tam sarılacağım esnada geri çekilince gözlerim doldu. "Neden benden uzak duruyorsun, Sıraç?"

Umursamaz bir tavır takınıp tiksinircesine yüzünü buruşturdu. "Üzerine alınma, bir ruh emiciye sarılmak hobilerimin arasında yok. Ya da alın, umurumda değil." Bu ne biçim bir cevaptı? Tamam, Sıraç ukala pisliğin teki olabilirdi ama bana karşı değil.

Bekle!

Aniden gündüz olması...

Her yerin güllerle bezenmesi... Bu normal değil!

Hızla ondan uzaklaştığımda içimde yeniden bir korku dalgası esti. "Sen aslında abim değilsin, değil mi?" Sıraç'ın buraya gelmesi imkânsızdı. Hadi diyelim ki imkânsızı başarmıştı ama gözleri bana böyle soğuk bakmazdı. Sıraç beni çok severdi.

Sıraç değilse kim bu?

Hiç tepki vermeden dümdüz bana bakması çok rahatsız ediciydi. "Zeki kız." Sesi alaycıydı. "Bir Oyunbaz'ı uzun süre kandıramazdım." Ne yani söyleyeceği tek şey bu muydu?

Bir açıklama talep ediyorum!

"Kimsin sen? Abimin sesini, görüntüsünü nasıl böyle bire bir taklit edebilirsin?" Her zerresine kadar Sıraç'a o kadar çok benziyordu ki gözlerinde küçük bir duygu kırıntısı bulsaydım onun abim olmadığından şüphe etmezdim.

"Kimsenin şekline büründüğüm yok." Aramızdaki mesafeyi kapatarak buz gibi ellerini şakaklarıma bastırınca ürperdim. "Ben olduğum kişiyim ama sen benim yerime abini görüyorsun çünkü şu anda zihnindeyim." Sesi soğuk ama yatıştırıcıydı.

"Aynı sokaktasın, o yaratıklar hâlâ birbirini yiyor. Kriz geçirdiğin için etrafındaki şeyleri hoşuna gidecek şeylerle gizledim. Seni o yaratıkların içinden çıkarmam için güvendiğin biri olmalıydım." Yani sahte bir cen-

neticydim, öyle mi? Ben şu anda bir halüsinasyon mu görüyordum? Ma, bunu sadece Muhafızların yaptığını söylemişti.

"Sen bir..."

"Evet, Muhafız'ım." Afallayarak şakaklarımdaki ellerini ittim. Hem geriye çekilerek ondan uzaklaştım.

"Bunu söyleyeceğimi nasıl bildin?"

Sırtını dönerek ağaçların arasında yürürken umursamazdı. "Hâlâ zihnindeyim, Elzem." Adımı biliyordu. Güldü. "Zihninde tek bulduğun adın değil."

Ne yani, şimdi içimden buna küfretsem duyacak mıydı? Bana sırt dönük bir şekilde yürürken gülen sesini duydum. "Evet ve bunu yapman tavsiye etmem." Yok artık!

Bu yetenekten ben de istiyorum!

Koşarak ona yetişip yanında yürümeye başladım. Sebebini bilmiyordum ama abimin formundayken ondan korkmuyor hatta güveniyordum. Evet, hâlâ Sıraç'ın formundaydı. "O şeyler neydi?"

Bana bakmadan, dümdüz şekilde karşısına bakarak ilerliyordu. Yine de sorduğum soruya cevap verdi. "Parazitler."

"Korkunçlardı."

"Eskiden öyle değillerdi."

"Ne yani, bir çeşit mutasyona mı uğradılar?"

"Çok fazla kara büyü yaptıkları için, evet."

"Hepsi çok korkunç."

"Bunu az önce söyledin."

"Ama çok korkunç."

"Dördüncü kez aynı şeyi söylersen onların üzerindeki etkimi kaldırırım ve seninle ziyafet çekerler." Gözlerimi kocaman açarak durunca nihayet bana doğru döndü. "Her biri şu anda aslında seni parçalıyor."

Korku içinde sarsıldım. Şimdi neler olduğunu anlamaya başlamıştım. O şeyler tam üzerime atlayacağı esnada hepsinin zihnine sızıp birbirlerini ben gibi görmelerini sağlamıştı. Halüsinasyon gördüklerinin farkında olmadan bana saldırdıklarını sanıyorlardı. Aman Tanrım, o gelmeseydi beni parçalayacaklardı! Ona hayatımı borçluyum.

"Bana neden yardım ettin?" Şaşkınlıktan zor konuşuyordum. "Beni tanımıyorsun, neden bana yardım ettin?" Belki de buradaki herkes düşündüğüm kadar kötü ve tehlikeli değildi.

"Tam da düşündüğün gibiyiz." Hâlâ zihnimdeydi. "Buradaki herkes çıkarlarını gözetir." Gözleri baştan aşağı beni incelerken yine yüzünü buruşturunca kaşlarımı çattım. Standartların üzerinde bir güzelliğim varken bana tiksintiyle bakması canımı sıkıyordu.

"Neden bana yardım ettin?"

Omuz silkti. "Ödeşmek için."

"Ödeşmek?"

Başını salladı. "Bir ruh emiciye borçlu kalamazdım." Abimin gözleriyle bana baktı. "Ödeştik, hoca." Hoca mı? Ah, hayır, bu adam hâlâ anılarımı taciz ediyordu. Bu yüzden öğretmen olduğumu biliyordu!

Borçlu kalamam dedi?

Düşündüğüm şey bu olabilir mi?

Afallayarak başımı kaldırdığımda, "Evet, benim," diyerek aklımdan geçenleri doğruladı. Önce her yer yine karanlığa büründü ama bu karanlık çok kısa sürdü. Kendimi yine bu güzel cennetin içinde bulduğumda artık karşımda Sıraç'ın bedeni yoktu. Şimdi karşımda ormanda hayatını kurtardığım o baş döndürücü, sarışın Muhafız vardı. Gözleri maviydi ama okyanusun hırçın dalgalarını içinde barındıran bir mavilikteydi. Gözleri güzeldi.

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Demek gözlerim güzel." Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade oluştuğunda yanaklarım utançla ısındı.

"Uzak dur aklımdan!" Berbat bir yeteneği vardı. Herkesin zihnine hükmedip aklından geçenleri okurken insan bir şey düşünmeye korkuyordu.

Yine dudakları kıvrılınca utanç içinde inledim. Hâlâ zihnimdeydi, değil mi? Gülerek gözlerini kıstı. "O ergeni öptün mü? Peki, hâlâ yaşıyor mu?" Şunu yapmayı bırakmalıydı!

"Çık aklımdan! On yedi yaşındayken sevgilimi öpmem seni ilgilendirmez!"

"Yanağından öpmüşsün."

"Yani?"

Gözleri hınzırca bakmaya başladı. "Henüz kimseyi gerçek anlamda öpmedin, değil mi?"

Bu adamın derdi neydi? Kimi öpüp öpmediğim onu ilgilendirmiyordu! Ayrıca eski sevgilim beni ilişkimizin ilk ayında terk etmeseydi dudağından da öpebilirdim. Ondan önceki üç sevgilimin de yaptığı gibi beni tek bir mesajla terk etmişti. Ondan sonraki sevgilim de sadece bir ay sonra

beni aynı şekilde terk etmişti. En uzun ilişkim bir ay sürmüştü ve hepsi tarafından terkedilmiştim. Basit bir mesajla!

"Bu da sende travma yarattığı için bir daha kimseyi hayatına almadın, öyle mi?" Benimle dalga geçerken çok eğleniyor gibi görünüyordu.

Alınganlık göstermek yerine kıkırdayarak başımı salladım. "Tüm ilişkilerim en fazla otuz gün sürünce bir yerden sonra zorlamayı bıraktım." Otuzuncu gün hepsinden ayrılık mesajı almam çok gurur kırıcıydı.

Yeniden yürümeye başladığımızda, "İçin rahat edecekse sorun onlarda değil, sende diyebilirim," dediğinde yüksek sesle güldüm. Ne güzel teselli ediyordu. "Bir ruh emici kendi ırkı dışında kimseyle olamaz. Ruhun zehirli senin." Bunu kabullenmemi ister gibi bakışları fazla ciddiydi. "Kendi ırkın dışında birini dudaklarından öpersen onun ruhunu sömürürsün. Zehriniz sadece sizin gibi olanlara işlemiyor." Bir kez daha yüzünü buruşturdu. "Hırsız yaratıklarsınız."

"En azından başkalarının zihniyle haşır neşir olmuyoruz, değil mi?"

"O çocuklarla sevişmek istediğini de gördüm. Zihnindeyim, farkında mısın?"

"Kes artık şunu!" Ergen arzularımı onunla konuşacak değilim. Üzerinden yıllar geçmişti.

"Seni utandırıyor muyum, hoca?" İğneleyici bakışları eğlendiğini gösteriyordu. "Siz fâniler cinsel hayatınızı böyle açık konuşmazsınız, değil mi?" Soruyor muydu bir de!

"Yok canım, ne utandırması! Tanımadığım biriyle kimleri öpüp öpmeyeceğimi konuşmak hep yapuğım bir şey!" Yüksek sesle güldüğünde gülüşünün sesi kulağımda çok hoş bir yankı bıraktı.

"Kalkanlardan Elzem Akay." Gülüşü yavaşça solduğunda ciddi bir tavır takınması beni endişelendirdi. "Kalkanların Araf'a geldiğini tüm ırklar hissetti. Işıktan Gelen'in yaydığı enerji yerinizi onlardan gizliyor ama Tenebris kardeşine yakın olduğu için ördüğü o korunaklı duvar yıkılmak üzere. Itır'ın karanlığı Doğa'nın ışığını kırıyor. Farkında değilsiniz ama Doğa, kaldığınız kulübenin etrafına görünmez bir kalkan çekti."

Afalladım. "Kalkan mı?"

Sessiz mırıltılar çıkararak beni onayladı. "Bunu yaptığını o da bilmiyor ama yaptı. Birkaç gündür burada olmanıza rağmen neden hiç davetsiz misafiriniz olmadı sanıyorsun? Işıktan Gelen'in kalkanı kulübeyi dışarıdaki belalardan saklıyor. Kulübenin yanında geçiyorlar ama onu göremiyorlar.

Ancak kalkan kırılmak üzere çünkü kulübenin içinde bir Tenebris var." Işık, Doğa'yı zayıflatıyordu çünkü karanlık, ışığı söndürürdü.

"Aynı şekilde ışık da karanlığı," dedi bir kez daha aklımdan geçenleri okuyarak. "Kardeşinin karanlığı şu anda daha baskın çünkü Doğa henüz gerçek potansiyeline ulaşmadı." Gözlerimin içine baktı. "Korkak arkadaşının enerjisi kardeşinin yaydığı enerjiden daha güçlü. Hatta..."

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. "Benden de mi güçlü?"

Kahkaha attı. "Ben bile senden daha güçlü değilim." Gülüyordu ama bakışlarında beni tedirgin eden bir şey vardı. "Gerçek potansiyeline ulaşmadığın için neler yapabileceğini henüz bilmiyorsun. Etrafına yaydığın bu yoğun enerji bir tek klan liderlerinde var. Sana tavsiyem, Doğa'nın yakınlarında durman. Onun kalkanı enerjini gizleyecektir."

"Bunu yapmazsam ne olur?"

Yüzündeki alaycı ifade silindiğinde gözlerinde gizleyemediği küçük bir endişe kırıntısı gördüm. "Bir liderin ruhuna sahipsin, küçük Oyunbaz. Hiçbir ırk bir melezin liderlik vasfına sahip olduğunu görmek istemez. Onlar için bir tehdit olduğunu sezerlerse daha sen yeteneklerini keşfedemeden senden kurtulurlar." Bunu onlardan gizlemenin tek yolu da her zaman Doğa'nın yakınlarında olmam mıydı?

"Lider ruhlu olduğumdan nasıl bu kadar eminsin?"

Elini kaldırıp şakağıma bastırdı. "Burada gördüklerim bir fâniye göre çok fazla." Mavileri hüzünle dolduğunda ruhunda bana yönelik büyük bir acıma hissettim. "Neden geriye tek bir gözyaşı hakkın kaldı? Neden üç gözyaşıyla sınırlısın? Neden ağlayamıyorsun? Karanlıkta sana olan o şeyler..."

"Sus lütfen!" Panikleyerek ondan uzaklaştım. "Seni anlamıyorum, sus." Onu bırakıp aceleyle yürümeye başladım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Peşimden gelirken, "Kendine yalan söylemeyi artık bırakmalısın," dedi düşünceli bir sesle. "Söylediğin yalanlara inanıyorsun."

"Sana şunu kes dedim!"

"Pekâlâ." Yanıma gelip karşımda durdu. "Daha fazla üzerine gelmeyeceğim ancak tavsiyelerimi ciddiye almanı öneririm," dedi son kez bana bakarak. "Burası senin dünyan değil ve karşına çıkan herkes de benim gibi olmayacak. Işıktan Gelen arkadaşına yakın ol ve yirmi dört yıldır yaptığın gibi aptal sarışını oynamaya devam et. Bir Oyunbaz'ın zekâsından ve oyunlarından herkes korkar ama sen bir melezsin. Melez olduğun

için ırkının sahip olduğu ayrıcalıklara sahip olmadığına herkesi inandır." Derin bir manayla gözlerime bakıp burukça güldü. "Her ne kadar daha fazlasına sahip olsan da..."

Birkaç adım atarak benden uzaklaştı. "Bol şans, Elzem Akay," dedikten sonra her yer yine zifirî karanlığa büründü. O gelmeden önce burası geceydi. Zihnime girerek bana gündüzü yaşatmıştı ama o gidince yine her şey eskiye dönmüştü. Karanlık geri gelmişti. Nefret ettiğim ve ölesiye korktuğum karanlık geri gelmişti.

Bana sunduğu sahte de olsa güzel cennet yok olmuştu. Evet, hâlâ ormandaydım, insanı boğan o kasvetli ormandayım. O Muhafız gitmişti. Artık halüsinasyonlar görmediğim için gerçeklere dönmek tüm keyfimi kaçırmıştı. Adını bile soramamıştım. Başımı çevirdiğimde kulübeden sadece on adım uzakta olduğumu gördüm. Gülümsedim. Sadece beni kurtarmamış, aynı zamanda tüm yol boyunca bu tehlikeli ormanda bana eşlik etmişti. Beni kulübeye kadar getirmişti.

Yarattığı sahte cennet sayesinde korkmamı engellemişti. Çok garip, değil mi? Öylesine yardım ettiğim biri sayesinde bugün hayattaydım. Ben onu o gün kurtarmasaydım belki de bu gece borcunu ödemek için bana hiç gelmeyecekti.

Bir adım atmıştım ki çıplak ayağımın takıldığı şey ile başımı yere doğru eğdim. Ayaklarımın tam önünde kasabada çıkardığım ayakkabılarımı görünce kıkırdadım. Büyük ihtimalle yol boyunca bunlar hep elindeydi ama zihnimden hiç çıkmadığı için onları görmemi engellemişti. "Çok değişik bir yol arkadaşı."

Eğilip ayakkabılarımı yerden aldığımda bu küçük jesti beni sebepsiz yere mutlu etmişti. Tüm yol boyunca beni sinir ettiği aklıma gelince güldüm. Evet, Mara haklıymış. Muhafızlar tam bir baş belası olabiliyormuş. Belki de buraya geldiğimden beri yaptığım en doğru şey onu kurtarmaktı çünkü yardımım, bana yardım olarak dönmüştü.

"Itır, lütfen sakin ol. Gece çökmüşken dışarı çıkman doğru değil." Kulübeden Doğa'nın yalvaran sesi gelince daha fazla oyalanmadan yürümeye başladım. Neler olduğunu az çok tahmin ediyordum.

"Kolumu bırak yoksa canını yakarım, Doğa! Ablam yanımda değilken kimse beni burada tutamaz! İnandığım her şeyin üzerine yemin ederim ki Elzem'in saç teline bile zarar gelmişse buradakilere asıl şeytan kimmiş göstereceğim!" Benim deli fişek kardeşim yine öfkesiyle ezip geçiyordu.

Tam ben kapıyı açacaktım ki Itır benden önce davrandı. Bir hışımla dışarıya çıkmaya hazırlanan kardeşim beni görünce önce afalladı, sonra

rahat bir nefes aldı ve en sonunda beklediğim gibi yumruğunu karnıma geçirdi. "Beni bir daha korkutursan seni öldürürüm, Elzem!" diye bağırdı. Sanırım iç organlarım artık yaşamıyordu.

Onun yumruklarından kurtulmak için zırh mı giysem?

Karnıma tutup iki büklüm eğildiğimde darbenin şiddetiyle gözlerim doldu. "Seni..." İnleyerek büküldüğüm pozisyonda acının hafiflemesini bekledim. "Senin elinin bir ayarı yok, geri zekâlı! Buradan çıktığımızda bir yıl boyunca tüm banka hesaplarını kapatacağım!" Yalnız kaldığımızda bu yaptığına göz yumabilirdim ama Doğa ve Mara'nın yanında değil. Onların yanında beni küçük düşürüyordu!

Abartılı bir şekilde göz devirdi. "Buradan çıkarsak yaparsın tabii." Alay ederek beni içeri çekip kapıyı içeriden kilitledi. "Hangi cehennemdeydin?" Kaşlarımı çattığımda güldü. "Pardon, Bayan Kontrol Delisi," dedi iğneleyici bir sesle. "Sana emir vermek ne haddime. Rica ettiğimi varsay ve nerede olduğunu söyle. Rica ediyorum bak, ikinciye bu kadar kibar olmam." Itır ve rica etmek? Az önce beni tehdit ettiğinin farkında bile değildi.

"Önce izin ver, ısınayım." Ne kadar üşüdüğümü görmüyor olmalıydı. "Ayrıca artık bu yaşına kadar neden hiç erkek arkadaşın olmadığını daha iyi anlıyorum. Hangi erkek kendi cinsinde olan biriyle çıkmak ister ki?"

Yüzünü buruşturduğunda siyah gözleri yine nefretle harlanmıştı. "Kolayca dövdüğüm bir erkeğe erkek demem ben. Bugüne kadar bileğimi büken oldu da ben mi hayır dedim? Biri de çıkıp ağzımı burnumu dağıtmadı ki bu seferki olur diyeyim." Mara ve Doğa kahkaha atarken ben şoke olmuştum. Bunları gerçekten ciddi bir şekilde söylediği için afallamıştım. Erkek arkadaş anlayışı fazlasıyla şiddet içerikliydi.

Yanan şömineye doğru yürürken fazla hızlıydım. Kedi gibi ateşin yanında kıvrılan Mara, "Bence evde kalacaksınız, Itır Hanım," dedi gülerek. "Aklı olan hiçbir erkek size bulaşmaz."

"Öyle deme, Mara. Erkekler kızlardan daha güçlü," dedi Doğa.

"Itır Hanım'dan daha güçlü bir erkek olduğunu gerçekten düşünüyor musunuz? Henüz çocukken evdeki tüm korumaları bir gün içinde haşat ettiğini hiç unutmuyorum." Kahkaha attı. "Onların içinde Yavuz Bey de vardı." Aklına bir şey gelmiş gibi merakla başını kaldırıp Itır'a baktı. "Diğerleri dışarı çıkmanıza izin vermedi diye onları hastanelik ettiniz ama abinizi niye dövdünüz?"

Omuz silkerek yatakta oturan Doğa'nın yanına oturdu. "Öfkemi çıkaracak sağlam adam kalmamıştı."

Mara onun sepetini tek başına buraya kadar taşımış olmalıydı ki arpasonunun yanında duruyordu. Üstelik içerisi sıcacık olduğu için soğuktan donan vücudum gevşemeye başlamıştı. Sallanan sandalyeyi şöminenin yanına çekip oturduğumda üçü merakla benden bir cevap bekliyordu.

Kasabada korkunç yaratıklar var." Ne kadar korkunç olduklarını hayal bile edemezlerdi. "İnsan gibiler ama insan değiller." Onları hatırlamak bile kanımı donduruyordu. "Bana saldırdılar ama sizi bulmadan önce yardım ettiğim o yaralı adam tam vaktinde geldi." Başımı salladım. "Evet beni o kurtardı." Hızlı ve kısa bir özet geçtiğimde her birinin üst üste sorduğu sorulara cevap vermeye mecalim yoktu.

"Sen birini mi kurtardın, Elzem? Benim niye bundan şimdi haberim oluyor?"

"Hem de bir Muhafız'ı kurtarmış, Itır Hanım." Mara'nın sandığı gibi tüm Muhafızlar kötü değildi. "O şeyler Tenebrislerden sonra Oyunbozanlardan nefret eden bir diğer ırk. Bu arada, siz de bir Tenebris olduğunuza göre kardeşinizden nefret ediyor musunuz?" Bu ne saçma bir soruydu?

"Ortalığı karıştırmaz mısın, Mara? Ayrıca Muhafız da nedir?"

"Muhafızların ne olduğunu daha sonra açıklarım, Doğa Hanım. Bence yakında ortalık öyle bir karışacak ki hepimiz bir yere dağılacağız. Baştan uyarıyorum, yol ayrımında ben tek başımayım."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Kaşlarımı çattığımda *bilmiyorum* dercesine başını olumsuz anlamda salladı. "Taşıdığımız lanet, kardeşi kardeşe kırdıracak kadar kötü." Elini boş verin dercesine gelişigüzel salladı. "Saçmalıyorum işte." Hayır, bu öylesine söylenmiş bir söz değildi. Bu kız yine bir şeyler biliyordu.

"Kardeş kardeşi ha?" Itır gülerek yatağa uzanıp tavanı izlemeye başladı. "Elzem, karşı saflarda yer aldığımızı düşünsene. Sence de çok komik olmaz mıydı?" Böyle bir şeyin düşüncesi komikten çok korkutucuydu.

"Öyle bir şeye ihtimal bile vermiyorum. Siz söylediklerimi yaptığınız sürece bir şekilde sizi burada çıkarmanın yolunu bulacağım."

"Ve yine emirler yağdırdı Bayan Kontrol Delisi," dedi Itır.

"Büyüklük taslamayı seviyorsunuz, değil mi?" Bunları söyleyen Mara'ydı.

"Karakterinde otorite var," dedi Doğa. "Asla değişmez."

"Hayır, aptallar," dedim her birine ters ters bakarak. "İçinizdeki tek akıllı olarak sizi korumaya çalışıyorum." Itır'ın öfkesi ona zarar verdiği için sadece yanımda olduğu sürece onu öfkesinden koruyabilirdim. Doğa

korkunca düşünme yetisini kaybediyordu, korkularından onu korumam için yanımda olmalıydı. Ve Mara... Zenginlik tutkusu olan bu kızın hırslarını dizginlemeli, bildiklerini yanlış şeylere kullanmaması için onu doğru şekilde yönlendirmeliydim. Onları korumaya çalıştığımı anlamıyorlardı.

"Sürekli bana kızıyorsunuz ama üçünüz için dengeyi sağladığımı inkâr edemezsiniz." Haklı olduğumu çok iyi bildikleri için kimse itiraz etmedi. Emirlerimin dışına çıkılmasından gerçekten nefret ediyordum ve hayır, bu beni diktatör biri yapmıyordu.

"Elzem de geldiğine göre artık bir şeyler yiyebilir miyiz?" Doğa'nın yalvarmasıyla Mara başını sallayarak ayağa kalktı. "Bir konuda anlaşalım, burada tek başıma size hizmet etmeyeceğim," diyerek hepimize dik dik baktı. "Dönünce burada geçirdiğim her gün için fazladan ikramiye istiyorum. Şimdi, kim bana yardım edecek?" Ne yani, gerçekten bana ev işi yaptıracağını mı düşünüyordu? Hizmetçilerin yapacağı bir şeyi asla yapmayacaktım. Ben bir konağın hanımıydım. Herkes kendi işini yapacaktı.

"Ben mutfağa girersem kesin kızacak bir şeyler bulur," diyen Itır rahatça omuz silkti. "Bana kızarsa öfkelenip mutfağı dağıtırım." Bu şartlar altında bence de Itır o mutfağa hiç girmese daha iyi olurdu.

Mara'nın gözleri beni bulunca kaşlarımı kibirli bir şekilde yukarı kaldırdım. "Açlıktan ölürüm daha iyi. Ben hizmet edilmek için doğmuşum, hizmet etmek için değil." Mara yumruklarını sıkarak tam bana bir şey söyleyecekti ki "Ben seninle tüm işleri yaparım," diyen Doğa yeni bir tartışma çıkmasın diye kızın kolunu tutarak onu mutfağa doğru çekiştirdi. İsabetli bir karardı.

İkisi gidince Itır'ın eleştirel bakışları beni buldu. "Mara'ya kölen gibi davranman canımı sıkıyor. Bak, bu kızın nefretini hafife alma, gün gelir senden çok pis intikam alır. Mara'da bu potansiyel var, durduk yere beni hizmetçi katili yapma."

"Sen yanımdayken kimseden korkmuyorum," dedim söylediğime inanarak. "Sen beni korursun."

"Korurum tabii." Yanıma gelip tıpkı küçük bir çocuk gibi ayaklarımın önüne kıvrıldı. "Sen benim ablamsın, tabii ki seni koruyacağım." Başını dizlerime koyunca tebessüm ettim. Sevgime ihtiyacı vardı.

"Ben de seni korurum." İpek gibi siyah saçlarının içinde parmaklarımı gezdirmeye başladım. "Sen sadece benim kardeşim değil, kızım gibisin," diye mırıldandım. "Seni ben büyüttüm, Itır." Saçlarını okşamam çok hoşuna gittiği için gözlerini kapatıp kedi gibi mırıltılar çıkardı. "Saçının

bir teline dünyayı yakarım. Senin için gözden çıkarmayacağım hiçbir şey yok."

Benim kardeşim anne sevgisine muhtaç küçük bir çocuktu. Ben ona sadece bir abla değil, anne de olmaya çalışmıştım. Onun için neler yapabileceğimi bilmiyordu. "Ben yanındayım, korkma." Korkuyordu, Itır sadece çok korktuğunda başını dizlerime koyup bana sığınırdı.

Oysaki onu her şeyden koruyacak bir ablası olduğunu bilmiyordu.

Bir süre sonra Mara ve Doğa büyük bir tepsiyle içeri girince Itır hemen benden uzaklaştı. Karnı çok açtı. Mara'nın yere koyduğu tepsiye bakınca iç çektim. Bir tabağın içinde doğranmış birkaç elma, biraz kurutulmuş et ve bütün bir ekmekten başka bir şey yoktu. "Sadece bunları mı buldun?"

Kaşlarını çatarak bana tersçe baktı. "En azından eli boş dönmedim değil mi? Ayrıca dilenmeden aldım bunları!" Şu dilenme konusunu bir süre kimseden duymak istemiyorum.

Herkes tepsinin etrafına toplandı ama orada sadece bir kişilik yiyecek vardı. Hepimize yetmeyecekti. Doğa ekmekten bir parça kopardı. "Dilenmediysen bunları nasıl aldın?"

"Camı aralık bir evden içeri girip mutfaktan aldım. Mutfakta fazla bir şey olmadığı için onların rızkının tamamını almak yerine üçte birini aldım." Dilenmek yerine hırsızlık yapacak kadar gururlu biriydi.

"Onları çaldın yani? Gururlu ve hırsız. Kulağa ilginç geliyor," dediğimde öfkeden her an üzerime atlayacakmış gibi bakıyordu.

"Zengin ama beş parasız sefil bir patronum olunca böyle oluyor." Şimdi öfkeden onu parçalamak ister gibi bakan bendim.

"Elzem, gel de bir şeyler ye." Itır ve Doğa büyük bir açlıkla tepsideki yiyeceklere saldırırken beni de çağırdılar ama gitmedim. Çok aç olmama rağmen sallanan sandalyemden kalkıp onların yanına gitmedim. İşin ilginç olanı, Mara da yutkunarak yiyeceklere bakarken elini bile sürmüyordu.

"Çalıntı şeyleri yiyecek kadar düşmedim," dedim şımarıkça. Doğa ve Itır ayıplarcasına bana bakarken Mara tepkisizdi.

Itır, "Zıkkımın kökünü ye!" deyince omuz silktim. Doğa ile tekrar yemeklere dalınca ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdüm. Onlar hepsini bitirene kadar mutfakta oyalanacaktım.

Mutfakta ocak yanmadığı için buz gibi soğuktu. Bakır sürahideki kar eridiği için suya dönüşmüştü. Kulplu demir bardağa suyu doldurup masanın yanındaki tabureye oturdum. Çok geçmeden peşimden Mara da

içeri girdi. O da kendine bir bardak su doldurup tam karşıma oturduğunda elimizdeki su dolu bardaklara bakıp güldü. "Açlığı bastırmak için mükemmel bir yol. Neden onlar doysun diye yemediğinizi söylemek yerine tam bir pislik gibi davranıyorsunuz?" Bu kızın laf cambazlığı yapması hiç hoşuma gitmiyordu.

Elimdeki bardağı dudaklarıma yaklaştırıp soğuk sudan büyük bir yudum aldım. "Kimin umurunda ki?" Derin bir nefes alıp sudan birkaç yudum daha içtim. "Önceliğim kendi ihtiyaçlarım değil."

Gülüşü yüzünde solduğunda iç çekerek su bardağını masaya bıraktı. "Bu gece yedikleri onları yarına kadar idare edebilir ama biz yarın da aç olacağız."

"Bunu biliyorum, Mara. Yarın güneş doğduğunda neler yapabileceğime bakacağım."

"Her şeyi tek başınıza yapamazsınız."

"Her şeyi tek başıma yapmaya alışığım." Ona kapıyı işaret ettim. "İçeri gir ve sen de bir şeyler ye."

"Zor olmuyor mu?" Benim için üzülüyormuş gibi bakması hoşuma gitmiyordu. "Yıllardır her şeyle tek başınıza mücadele etmeniz zor olmuyor mu?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Birkaç çalışana emir vermenin nesi zor?"

Benim aksime o gülmüyordu. "Sorumluklarınızın bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum."

"Saçma hislerini kendine sakla lütfen."

"Pekâlâ," diyerek başını salladı. "Kasabada neler oldu?" Kollarını göğsünde birleştirip meraklı bakışlarını bana dikti. "Bana kasabada olan her şeyi anlatır mısınız? Detaylarıyla lütfen." Bu konunun peşini kolay kolay bırakmayacağını tahmin etmeliydim.

"Aslında birinin kapısına gittim ama bana dilenci deyince kendimi berbat hissettim. İnanabiliyor musun, bana dilenci dedi."

Duydukları karşısında kahkaha atan kızın keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu. "Oraya zaten dilenmek için gitmediniz mi? Yanlış bir şey söylememiş."

"Gülmeye devam edersen anlatmam! Ayrıca dilenci olmak ve bir şey istemek arasında çok fark var."

Gülüşünü zor durdurunca derin bir nefes alıp orada yaşadığım her şeyi anlatmaya başladım. "O ukala adamın dövmesini göremediğim için sana

tarif edemem. Ona kızıp oradan ayrılınca pusulama dalga geçercesine bir yerin çıkışını sordum. Pusulanın yönlendirmesiyle kendimi küçük bir ayakkabıcının önünde buldum. Ancak pusulanın gösterdiği yer ayakkabı dükkânı değildi, yerdeki afişti."

Sessizlik içinde beni dinlerken açlığımı bastırmak için sudan biraz daha içtim. "Sen gidince ecza bucuş, korkunç yaratıkların saldırısına uğradım" dedikten sonra onları tarif etmeye başladım. Hatırlaması bile tüyler ürperticiydi ama ona doğru bilgi vermek için o yaratıkların her detayını anlattım.

"Bizim gibi insanlardı ama aslında insan değillerdi. Gözleri yılanların gözleri gibiydi ve hepsi konuşmak yerine tıslıyordu. Çok zayıflardı, o kadar zayıflardı ki derileri kemiklerine yapışmıştı. Sırtları öne doğru bükükttü, kambur duruşları vardı. Üstelik iki ayak üstünde yürümek yerine emekliyorlardı ama dizleri hiç yere değmiyordu. Elleri ve ayakları üzerinde o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki *Halka*[2] filmindeki kuyudan çıkan kıza benziyorlardı. Dişleri sivri, kanları ise kırmızı yerine yeşilimsi bir şeydi. İğrenç bir koku salgılıyorlardı, balçık veya gömük gibi bir koku." Kesinlikle bir daha karşılaşmak istemediğim türden yaratıklardı.

Anlattıklarımı dinleyince kafasında canlandırmış gibi beti benzi attı. "Çok fazla kara büyü yapmış olmalılar." Mara'nın bilgi kapasitesi inanılmazdı. Siz ona tarif ediyordunuz ama o, hiç görmediği her şey hakkında hemen bilgi sahibi oluyordu. Kafası farklı çalışıyordu. Bilgelerin yeteneğine hayran olmamak elde değildi.

"Tıpkı bağımlılar gibi kara büyü de sık sık yapılınca kişiyi bağımlı yapar. Bir süre sonra insani özelliklerini yitirip birer canavara dönüşürler." O Muhafız'ın deyimine göre ise parazit. Acaba sarışın adamın adı neydi?

"Bana saldıracakları esnada birbirlerini parçalamaya başladılar. Hayatını kurtardığım o Muhafız, onlara halüsinasyon göstererek beni kurtardı."

"Muhafızlara neden Muhafız deniliyor, biliyor musunuz?" Başımı iki yana salladığımda masadaki suyuna uzandı. "Onlar eski kafalı bir ırk. Adil dövüşmezler ama rakibini sırtından da vurmazlar. Alaycılar ama tüm ırklardan daha onurlular. Onlar düşmanına borçlu kalmaktansa ölmeyi yeğleyecek kadar gururludur. Kendi ırklarına çok bağlıdırlar, keyfi olarak diğer ırklara zarar vermezler. Demek istediğim, Muhafızlar asil savaşçılardır. Bu yüzden size borçlu kalmamak için gelmiş olmalı."

"Ama sen onların baş belası olduğunu söylemiştin."

"Hâlâ aynı fikirdeyim. O ırk tam bir baş belası. Zihnine girip sana yaşatacaklarının bir sonu yok. Aklı olan kimse onlara bulaşmaz." Evet, yok

[2] 2002 yapımı Amerikan psikolojik korku filmi. Japon korku filmi *Ringu*'nun uyarlamasıdır. (ç.n.)

boynuma beni çıldırttığını göz önünde bulundurursak haklıydı. O adam zihnime girip beni taciz etmişti.

"O şeylerin bıbırtılerini parçalaması o kadar korkunçtu ki panikatak geçirmeye başladım. Ancak bir anda etrafımdaki her şey değişip güzelleşti. O adam ondan korkmamam için Siraç'ın bedenine bürünüp beni oradan çıkardı, sonra da kulübeye kadar bana eşlik etti." Son söylediklerimle kızıl saçlarını kulağının arkasına doğru iterken düşünceli gözlerle bana bakıyordu. Kim bilir yine ne düşünüyordu.

"Ne oldu, Mara?"

"Ondan bahsederken gözlerinizde oluşan bu hayranlık duygusu beni rahatsız etti. Elzem Hanım, o bir Muhafız ve Muhafızların en çok nefret ettiği ırkların başında Oyunbazlar geliyor. Sizin halkınız onlardan çok kan döktü ve aynı şekilde onlar da sizin halkınızdan. Bir Muhafız sizin dostunuz olamaz." Onu bulduğumda bir Oyunbaz'ın büyüsü altındaydı. Bu da demek oluyordu ki aralarındaki savaş hâlâ devam ediyordu. Ondan etkilenmemiştim, benim hayran olduğum şey yeteneğiydi.

Boynundaki pusulamı çıkarıp bana doğru uzattı. "Kulübeyi kendi çabalarımla bulmak zorunda kaldım. Pusulanız bir tek sizdeyken çalışıyor." Pusulanın bana bağlı olmasından memnun kalmıştım. Benim olan her şeyin bir tek bana itaat etmesini isterdim.

Pusulamı alıp taktığımda ikinci kez elini uzattı. "Şu afişi yanınızda getirdiniz, değil mi?" Pantolonumun cebinde buruşan afişi çıkarıp avucuna bıraktım.

Ayağa kalkıp duvardaki gaz lambasını alarak masanın üzerine koydu. Tekrar yerine oturduğunda afişi gaz lambasının ışığında incelemeye başlamıştı. "*Ölü Ruhlar Akademisi* mi?" Afişin arkasındaki yazıyı okumuştu.

"Ölü ruhlar aslında buradaki ölümsüzler anlamına geliyor." Afişi çevirip içindeki kale gibi şeye baktığında afalladı. "Tüm ırkların gittiği bir akademi mi? Bunlar çıldırmış olmalı çünkü bu bildiğin katliam." Loş ışıkta rengi atan kızın neden bu kadar çok korktuğunu anlayamamıştım.

"Ne oldu?"

Afişi ikimizin görebileceği bir yere koyup işaret parmağıyla kale kapısındaki sembolleri gösterdi. "Şuraya bakın, efendim." Güneş sembolünü gösterdi. "Güneş simgesi, Işıktan Gelenleri temsil eder." Parmağını kaydırıp siyah hilali gösterdi. "Ay, karanlıktan gelenlerin, yani Tenebrislerin simgesi."

Kılıç ve kalkanda durdu parmağı. "Muhafızlar." Küreye benzeyen sembole dokundu. "Kadim Bilgeler." Boynumdaki pusulaya benzeyen bir

sembolü işaret etti. "Oyunbazlar." Parmağını kaydırıp ok simgesini gösterdi. "Korunmalar," dedikten sonra diğer sembolleri gelişigüzel gösterdi. "Burada farklı ırkların sembolleri de var. Bu da demek oluyor ki her ırkı içinde barındıran karma bir okulun afişi."

"Karma bir akademinin nesi kötü?"

"Şaka mı yapıyorsunuz?" Gözlerini irice açtığında hayretler içinde kalmış gibiydi. "Birçok düşman ırkın içinde olduğu bir akademide öğrenciler birbirini nasıl öldürmüyor? Önce öğrenciyi nasıl dizginliyor bunlar?" Ben bunu nereden bilebilirdim ki. Daha kendi sorunlarımı halledememişken onlar beni ilgilendirmezdi.

Gözleriyle bovnumdaki pusulayı gösterdi. "Tekrar deneyin lütfen. Ona eve dönüş yolunu bir daha sorun."

"Neden sen sormuyorsun?"

"Dedim ya, bende çalışmıyor."

"Konaktaki son gecemizde sen istedin diye sana büyü kitabının sayfasını açmıştı."

"Çünkü sesli bir şekilde söylemeseniz de sizin isteğiniz de açmasıydı. Bu şey sadece sizin emirlerinize uyuyor."

"Bir dakika." Pusulayı çıkarıp masanın üzerine koyduktan sonra kapağını açtım. "Tekrar dene." Emin olmalıydım.

Başını eğip pusulanın üzerine eğildi. "Eve dönüş yolunu göster," dedi ama kalbimi gösteren ok hiç kıpırdamadı. Dudaklarım kıvrılınca bana tersçe bakıp kafasını çekti. "Egonuzu tatmin ettiğinize göre çalıştırın şunu."

Kaşlarım o kadar hızlı çatıldı ki dilini sertçe ısırıp, "Çalıştırır mısınız, Elzem Hanım?" dedi daha düzgün bir üslupla. Benimle emir verir gibi konuşulmasından hoşlanmazdım.

Pusulanın üzerine eğildim. "Bizi bu cehennemden çıkaracak kapıyı gösterir misin?" Mara ile nefesimizi tutarak pusulaya bakarken kalbimi gösteren ok yavaşça hareket etti. Ok afişi gösterince aynı anda yutkunduk. İnanılmazdı bu şey, gerçekten bir tek bana itaat ediyordu.

Bir aksesuar bile kime itaat edeceğini iyi biliyordu.

"Yüzünüzdeki şu kibri silin lütfen çünkü şu anda çok daha önemli bir sorunumuz var." Göz göze geldiğimizde ikimizin de aklında tek bir şey vardı. Aynı anda yüzümüzü buruşturduk. "Akademiye gideceğiz, değil mi?" dedi sıkıntıyla.

"Öyle görünüyor."

"Peki ne olarak gireceğiz oraya?

Omuz silkerek nefesimi koyverdim. "Ne olursa artık." Midemdeki guruldama dinsin diye kalan suyu bir dikişte içtim. "Öğretmen, öğrenci, hademe, bulaşıkçı veya temizlikçi, fark etmez," dedim çözüm üretmeye çalışarak. "Bir şekilde o okula gireceğiz ve kimsenin dikkatini çekmeden bizi Araf'tan çıkaracak şeyi bulacağız." O kadar tehlikeli lanetlinin içine girmek ölüm demekti ama uzun süre bu kulübede saklanamazdık. Itır içeride olduğu sürece Doğa'nın kalkanı fazla dayanmazdı.

Mara sinirden kahkaha atarak ayağa kalktı. "Itır Hanım sizin zorunuzla üniversiteden mezun olmuştu, değil mi?" Bana hatırlattığı şeylerle sırıttı. "O gün karşınıza geçip bir daha herhangi bir okulun yanından bile geçmeyeceğini söylemişti. Yanılmıyorsam bunun şakasını yapanları bile komaya sokacağını söylemişti." Lanet olsun!

Gülüşünü durdurmaya çalışırken sinsice bana baktı. "Bunu tek parça hâlinde ona nasıl söyleyeceğinizi merak ediyorum." Kahretsin, planlarının içinde Itır'ın okullara olan nefreti yoktu.

Üniversiteyi ona zorla okutmuşken onlarca lanetlinin olduğu bir akademiye gideceğimizi duyması ölüm sebebim olabilirdi. Acaba kulübenin çatısına çıkıp bunu ona bağırarak söylesem nasıl olurdu? Yüksekten korktuğu için yanıma gelemezdi. Bana ulaşamayınca belki öfkesi biraz dinerdi. Evet, bu iyi bir fikirdi.

Ayağa kalkıp aceleyle mutfaktan çıkarken, "İki dakika bekledikten sonra kızları dışarı çıkar," dedim. Ne olacaksa hemen olmalıydı.

Kahkaha atmaya başladığında gerçekten sinirlerimi bozuyordu. "Çatıya mı çıkacaksınız yoksa?"

"Gülmeye devam edersen seni kovarım! Şiddet yanlısı, psikopat bir kardeşin yoksa kapa çeneni!" Gecenin bir yarısı bu soğukta işin yoksa çatıya tırman. Itır'dan gerçekten nefret ediyordum! Zor bir gece olacaktı, hem de çok zor.

Yarın sabah vakit kaybetmeden akademiye doğru yola çıkmak istiyorsam bu geceyi hasarsız atlatmalıyım.

7. BÖLÜM

AKADEMİYE DOĞRU YOLCULUK

"İlk zayıflığımda insanların ne denli değiştiğini görünce gücün hayatımdaki yerini daha iyi anladım."

Çok soğuktu. Hiçbir zaman soğuk iklimleri seven biri olmamıştım. Üstelik şimdi donma tehlikesi yaşarken daha fazla nefret etmiştim kış mevsiminden. Ben yaz çocuğuydum, boğucu sıcak havalarda bile kendimi ısı hissederken üşümek bana iyi gelmiyordu. Dahası sürekli huysuzlanan Itur ve Mara beni deli ediyordu. Günün ilk ışıklarıyla yola çıktığımız için karın içinde yürümek zaten çok zordu, bir de ikisinin bitmek bilmeyen şikâyetlerini dinlemek zorunda kalıyordum.

Itur'u anlardım, o zaten her şeyde öfkelenecek bir şeyler mutlaka bulurdu ama Mara'ya ne oluyordu? Sanki kuş tüyü yataklarda büyümüş gibi her şeye bir bahane bulup durması can sıkıcıydı. Benim gibi biri bile bu soğuğa katlanıyorsa o da sesini çıkarmamalıydı.

"Donuyorum! Yola çıkmak için öğlen olmasını bekleyebilirdik, Elzem Hanım!" Ya sabır! Mara'yı duymazdan gelmek gittikçe daha zor olmaya başlamıştı.

Daha yola çıkalı sadece yarım saat olmuştu. Şimdiden böyle yapıyorsa yolculuğumuzun kalanında olacakları düşünemiyordum. "Senden gerçekten nefret ediyorum, Elzem!" Kardeşim hırsla ayaklarının altındaki kar üzerken aslında şu anda ezdiği bendim. "Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum!" Kolay olmamıştı.

Cariya çıkıp ona akademiye gideceğimizi söyledikten sonra yere düşmek planlarımın arasında yoktu. Evet, bu haberi ona vermek için gerçekten cariya çıkmıştım. Ayağım kayıp paldır küldür yere düşünce Itur'ın bana şiddet uygulamasına gerek kalmamıştı çünkü o esnada zaten yeteri kadar acı çekiyordum. Sırtımdaki birkaç morluğu ve kafamın arkasındaki şişliği saymazsak iyi durumdaydım.

Ormanda yürüdüğümüz için yanından geçtiği bir ağaca tekme atı "Üşüyorum, Elzem! Bu soğukta yola çıkmak hiç akıllıca değil!" Hepimiz üşüyorduk ama o benden daha şanslıydı. Yola çıkmadan önce pantolonumu, tişörtümü, hırkamı ve spor ayakkabılarımı ona vermiştim. Şu anda üzerimde onun ince tişörtü, mini eteği ve düz taban yazlık babetleri varken hangimizin daha çok üşüdüğü tartışılırdı.

"Bana baskı yapmayı bırak. Senin için elimden geleni yaptığımı ve yapacağımı iyi biliyorsun." Kalçamın biraz altında biten eteği göstererek "Bu yaşına kadar seni elbise giyerken bile görmedim ama sen kalk, buraya gelmeden önce kısacık bir etek giy!" Çıplak bacaklarıma esen kuru rüzgâr felç geçirmeme neden olabilirdi.

Mezuniyetinde bile pantolon giymişken etek giyecek günü bulmuştu. Neyse ki ayakkabı numaramıza kadar bedenlerimiz aynı olduğu için kıyafetleri değiştirerek onu bu soğuktan az da olsa kurtarabilmiştim. "Ciddi misin?" İğrenerek üzerimdeki eteğine baktı. "Benim dolabımda asla bulunmayacak bir parça. Arkadaşımın eteği." Bunu tahmin edebiliyordum. Her maskülen biri olduğu için kıyafet tercihi pek kızlara göre değildi. Erkek reyonundan giyinmeyi çok severdi.

Ne zaman birlikte alışverişe çıksak önce kadın mağazalarına girip benim için süslü kıyafetler alırdık. Daha sonra erkek reyonuna uğrayıp kot pantolon, tişört falan alırdık. Kadınlar için üretilen hiçbir şeyi giymiyordu. Bunlar kadın pantolonu ve siyah tişörtler olsa bile kabul etmiyordu. Alacağı her şeyi daima erkek mağazalarından alırdı. İşin komik tarafı, erkeklerden de nefret ediyordu. Kardeşim çok tuhaf biriydi.

Üzerimdeki kısa, tül eteğe baktım. "Arkadaşının eteği neden senin üzerindeydi?" Tütüyü andıran bu şeyin içinde hiç rahat değildim. Kendimi ponpon kızlardan biri gibi hissediyordum ya da esneklikle alakası olmayan bir balerin.

Eğilsem iç çamaşırımı gösterecek eteğe bakıp güldü. "Arkadaşımla girdiğim iddiayı kaybedince benden bir hafta boyunca o şeyi giymemi istedi. Normalde böyle şeyler giymediğimi biliyorsun."

"Sen de kabul edip giydin mi? Hem de boyut değiştirmeden hemen önce?"

"Kusura bakma, Elzem. Keşke bizi buraya getireceğini önceden söyleseydin de biz de ona göre hazırlansaydık." İğneleyici bir ifadeyle konuşup manidar gözlerle bana bakmaya başladı. "Ayrıca bir söz verdiysem o sözü tutmak için etek bile giyerim. Ben senin gibi değilim." Verdiği sözlere olan bu hassasiyeti bana her defasında Sıraç abimi hatırlatıyordu.

Her ikisi bu konuda şakayı asla kabul etmedikleri için verdikleri her sözü ne pahasına olursa olsun tutarlardı. Neyse ki ben bu konuda Yavuz'a benime çekmişim. Biz genelde bizi zorlayacak sözlerden itinayla kaçar ve çoğu zaman tutmazdık.

"Arada benim de tuttuğum sözler oluyor," dediğimde üçü aynı anda gülmeye başladı. "Hadi ama... O kadar umutsuz bir durumda değilim."

Itır soğuk kolunu omzuma yaslayarak benimle uğraşmaya başladı. "Şu zamana kadar verdiğin hiçbir sözü tuttuğunu görmedim."

Mara onu tasdikledi. "Siz genelde bir söz verince tutmak için değil, o sözü bozmak için uğraşırsınız."

Doğa başını sallayarak ikisini onayladı. "Elzem, sen verdiğin sözleri tutmazsın."

"Tamam!" Bıkkınlıkla soludum. "Anladım, susun artık."

Tekrar yürümeye başladığımızda bir süre sonra Doğa zangır zangır titrerken, "El-Elzem," dedi soğuktan kekeleyerek. "Ne kadar kaldı?" Tıpkı benim gibi çıplak kollarını elleriyle ovuştururken konuşmaya bile gücü yoktu.

"Pusula kasabayı gösteriyor. Önce kasabaya yetişelim, sonra bizi akademiye götürecek bir taksi buluruz." Boynumdaki pusulanın kapağı açıktı. Bizi akademiye götürecek tek rehberimiz oydu. Şu ana kadar gösterdiği tüm yönler kasabaya doğru gittiğimizi işaret ediyordu.

"Taksi mi?" Mara kahkaha atarak yürüdüğümüz yönü eliyle gösterdi. "Gerçekten bu çağ dışı yerde bir taksi bulacağımızı mı düşünüyorsunuz? Dün sokaklarda taksi görmek şöyle dursun, bir tane sokak lambası bile görmedim. Ah, pardon! Direklere asılı o kandiller aslında lamba oluyordu, değil mi? Uyanın artık, burada elektrik bile yokken ne taksisi!" Bu küçük ayrıntıyı unutmuştum ama bir ulaşım araçları olmalıydı, değil mi?

"Belki de o kadar da çağ dışı değildir." İyimser düşünmeye çalışıyordum. "Neden şikâyet etmek yerine bana biraz yardımcı olmuyorsunuz?" Açlık ve soğuk hava, onları gittikçe daha çekilmez bir hâle getiriyordu. Geldiğimizden beri üçünün annesiymişim gibi her konuda sızlanıp beni zorluyorlardı.

Onları kontrol etmem gittikçe güçleşiyordu. Üzerimdeki kıyafetler hepsinden daha açık ve inceydi. Onlardan daha çok üşüyordum. Dahası en son yediğim şey, Itır konağı basmadan hemen önce bir kaşık revaniydi. Neredeyse üç gündür tek bir lokma yememişken hiçbiri onlar için zor ayakta durduğumu fark etmiyordu.

Ben ağır yara alsam bile bunu karşımdakilere hiç belli etmez, hep güçlü durmaya çalışırdım. Ancak içten içe yakın olduğum insanların da acımı görmesini isterdim. Bugüne kadar rolümü çok iyi oynamış olmalıydım ki etrafımdaki herkes beni yenilmez sanıyordu. Oysaki benim onlar gibi şikâyet etmeye bile hakkım yoktu.

Nihayet ormandan çıkıp kasabaya girdiğimizde attığımız her adımla gördüğümüz şeyler bizi dehşete düşürmeye başladı. Dün gece buraya geldiğimde karanlıkta bu kadar çağ dışı olduğunu fark etmemiştim. "Haklısınız, Elzem Hanım. O kadar da çağ dışı değilmiş!" Mara'nın öfkeli sesi bile gördüklerimin şokundan çıkaramıyordu beni. Bütün bunlar gerçekten yaşanıyor muydu?

Zamanda ne kadar geriye gelmiş olabiliriz ki?

Yüz yıl?

İki yüz yıl?

Kahretsin, bu da neydi!

O alışık olduğumuz lüks binalar yerine boyasız, tuğladan, ahşaptan ve kerpiçten evlere bakıyorduk. Evlerin eski görüntüsü beni hayretler içinde bırakmaya başlamıştı. Gördüğümüz o gecekondulara bile benzemiyorlardı. Kulübe tarzındaki bu evlerin varlığı şaka mıydı? Yan yana dizilmiş bu evler kulübeleri andırıyordu. Ahşap evler çoğunluktaydı. Dahası bazı evlerin önünde ahşaptan arabalar vardı. Birkaçının üzerinde gördüğüm o şeyler fıçı mıydı?

İzlediğim o dönem filmlerindeki gibi tahta fıçılar görmek nerede olduğumu bir kez daha sorgulamama neden oldu. Biraz daha yürüyünce kocaman bir kuyu gördüm. Kuyunun çevresi taştan küçük duvarlarla kaplıydı. Üstüne yaptıkları demirden bir düzenek sayesinde bir kadın o kolu çevirip halata bağlı su kovasını yukarı çekiyordu. Kadın su kovasını alıp kilden yapılmış testisini suyla doldurunca afalladım. Evlerinde musluk yok muydu bunların?

Beni dehşete düşüren bir diğer şeyse kadının giydikleriydi. Gözlerimi irice açmış, kadının kıyafetlerine bakıyordum. Eski, krem rengi bir kazak giymişti. Yüksek bel eteğin üzerine kahverengi bir korse takmıştı. Siyah eteği ayak bileğine kadar uzanıyordu. Eteğin altına krinolin[3] giymiş olmalıydı ki eteği kabarıktı. Saçlarındaki bone ve ayağındaki o kaba ayakkabılar kendimi tarihî bir filmin çekimlerinde hissetmeme neden oluyordu.

[3]Eski dönemlerde, eteklerin kabarık durması için kullanılan tel destek. (Editör Notu)

Kazağının yırtılmış kollarını toplamıştı ancak kovadan testiye boşaltığı su kabarık eteğine sıçrıyordu. Başımı hafifçe çevirdiğimde sokaktaki herkesin aynı tarzda giyindiğini gördüm. Eski ve modası yüzyıllar öncesinde kalmış kıyafetler giyiyorlardı. Artık bu kâbustan uyanabilir miydim!

"At mı? Yok artık!" Doğa'nın afallamış sesiyle ona doğru döndüm. Elini kaldırıp gösterdiği yere baktım. Bir atın çektiği tahta arabayı yaşlı bir adam kullanıyordu. *At arabası mı?* "Bekleyin, bayım." Elinde bakır bir tencereyle evden çıkan kadının sesiyle yaşlı adam at arabasından indi.

Kadınla bir şeyler konuştuktan sonra at arabasının üzerindeki büyük fıçının yanına yürüdü. Fıçının yanında duran demir kulplu sürahiyi aldı ve fıçının musluğunu açıp sürahiyi sütle doldurdu. Fıçıdan süt akıyordu. Kadının tenceresine sütü boşaltınca kadın tebessüm ederek gümüşe benzeyen iki bozuk parayı ona verdi. Bütün bunlar bu insanlar için alışılagelmiş şeyler olabilirdi ama biz soluğumuzu tutarak izliyorduk.

Kaçıncı yüzyıldayız?

"Anladık, balta girmemiş bir yere ışınlandık ama artık devam edebilir miyiz? Dondum burada!" Mara'nın sabırsız sesi içine girdiğimiz şoktan bizi çıkarınca nihayet kendimizi biraz toparlayıp yürümeyi başarmıştık. Bu gördüklerime alışacağımı sanmıyordum.

Gün çoktan ağardığı için sokaklar gittikçe insanlarla dolmaya başlamıştı. Hepsinin bize attığı garip bakışların sebebi giydiğimiz kıyafetler olmalıydı. Özellikle benim üzerimde olan iki parça el kadar şey çok dikkat çekiyordu. İnce bir tişört ve tütü etek insanların gözüne çarpıyordu. Aynı dili konuşmuyorduk ama işin garip yanı bir şekilde söyledikleri şeyleri anlıyorduk. Kasabanın meydanına geldiğimizde gördüğümüz her şeye alışmaya çalışıyorduk ancak bu hiç kolay değildi.

Burası daha kalabalıktı ve işin kötü tarafı biz yürüdükçe bu büyük kalabalık durup bize bakıyordu. Tezgâhlardaki sebzeler iştahımı açarken fırından yeni çıkmış sıcak ekmeğin kokusu midemin guruldamasına neden oluyordu. Üst üste dizilmiş kıyafetler, rengârenk ipek topları, mutfak aletleri ve küçük kafeslere konulmuş hayvanlar. Her şey fazla garipti. Kafesteki hayvanları da satıyor olmalılardı. Bir kafeste tıpkı benim gibi ürperen küçük, beyaz bir tavşanı görmek içimi acıtmıştı.

"Elzem, ben çok açım." Itır tezgâhtaki yiyeceklere bakıp yutkunurken benim ilgim hâlâ yavru tavşandaydı.

"Git kendin iste, Itır," dedim kararlı bir sesle. "Bir daha kimse bana birilerinden bir şey istetemez." Yavaşça hayvanların olduğu yere yaklaştım.

Yılan, güvercin, tavuk, tavşan hatta kurbağalar için bile bir kafes vardı. Kirli su dolu kavanozun içindeki şeyler de sanırım sülüktü.

Gerçekten birileri bunları alıyor mu?

Diğer kafeslerde daha büyük tavşanlar vardı ama henüz birkaç haftalık olduğuna emin olduğum bu yavru tavşandan gözlerimi ayıramıyordum. Yavru tavşan içimdeki acıma duygusunu uyandırmıştı. Küçük tahta kafesini tutup havaya kaldırarak kırmızı gözlerine baktım. "Üşüyorsun, değil mi?" Pamuk gibi beyaz tüylerine dokunmak istedim ama yapamadım. "Çok güzelsin." Sesimdeki hayranlığı gizlemeye çalışmadım, o gerçekten çok sevimli ve güzeldi.

"Alacak mısın? Bunun için bana iki gümüş ödemen lazım." Bir kadının sesiyle başımı kaldırdım. Nasırlı elini tavşan karşılığında para istercesine bana doğru uzattı. "Alacak mısın?"

"Affedersiniz." Kafesi aldığım yere bıraktım. "Onu alacak param yok ama sizce de satılmak için fazla küçük değil mi?" Bu soğukta kalmaya devam ederse ölebilirdi.

Kafasındaki beyaz bonenin altındaki yıpranmış saçlarını gelişigüzel topladı. Üzerindeki kalın kıyafetleri onun da durumunun pek iyi olmadığını gösteriyordu. "Almak istiyor musun?" Ela gözlerindeki bu manidar bakışın sebebini anlamasam da "Sadece ölmesini istemiyorum," dedim.

Gözleri boynumdaki kapağı açık pusuladaydı. "Onu bana verirsen tezgâhımdan istediğin her şeyi alabilirsin."

Rehberimi bir tavşan karşılığında satacak değilim. "İyi günler, hanımefendi." Kızların peşinden yürüyerek ondan uzaklaştım. Pusulamı hiçbir şeye değişmezdim.

"Daha fazla dayanamayacağım." Doğa sepetlerdeki susamlı çöreklere yaklaşıp onları satan adama yalvarırcasına baktı. "Ben ve arkadaşlarım çok açız ama hiç paramız yok," diyerek kendini acındırmaya başladı. "Çöreklerden bir tane alabilir miyiz?" Hepimiz umutla adama baktığımızda onun ayıplayan gözleri bedenimizin açık kısımlarındaydı.

"İskeledeki kızlara verecek bir şeyim yok benim." Tükürürcesine söylediklerinden bir şey anlamamıştım ama yüz ifadesinden bize fahişe muamelesi yaptığını söyleyebilirdim.

Itır'ın kaşları çok hızlı çatıldı. "Ne ima ediyorsun sen be!" Adama saldırmak üzereyken kolunu tutarak onu durdurdum. Doğa gözleri dolmuş hâlde hâlâ çöreklere bakıyordu.

"Lütfen... Çok açım." Onu böyle perişan görmeye dayanamıyordum ama yapacağım hiçbir şey de yoktu.

"Gidelim, Doğa." Kolunu tutarak çekiştirdiğimde aklımda olan tek şey yüzlerce yiyeceğin olduğu bu yerden uzaklaşmaktı.

"Havir! Oğlum!" Bir kadının feryadıyla aceleyle arkama baktım. Yere düşen küçük bir çocuğun başında telaşla bağıran kadını gördüm. Bu az önce pusula karşılığında bana tavşanı satmaya çalışan kadındı. Herkes endişeyle çocuğa doğru koşarken Itır, "Biz karışmıyoruz," diyerek beni uyardı. "Hadi, devam edelim." Onu dinlemeden yerdeki çocuğa doğru koştuğumda arkamdan ettiği küfürleri duyabiliyorum. Nasıl olduğunu öğrenmeden gidemezdim.

İnsanların arasından geçtiğimde kızların peşimde olduğunu biliyorum. "Elini yılanların olduğu kafese soktu!" Kadın ağlayarak küçük çocuğu sarsarken bir adam cebindeki bıçağı çıkarıp çocuğa yaklaştı. "Zehri akıtmalıyız." Çocuğun elini tuttuğunda avucundaki ısırık izini gördüm. Adam önce çocuğun avucunu birkaç kez emip yere tükürdü, daha sonra da zehir kanla aksın diye küçük çocuğun avucunu kesti. Kan akıyordu ancak çocuğun yüzü gittikçe solmaya başlamıştı. Kahretsin, zehir hâlâ damarlarındaydı.

"O iyi olacak mı?" Annesi olmalıydı, hıçkırıklar içinde ağlarken küçük çocuğun başını dizlerine koymuştu.

"İzin verir misiniz?" Kalabalıktan sıyrılarak çocuğun yanına diz çöktüğümde kendi aralarında fısıldaşan insanların yoğun bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Çocuğun kanlar akan minicik elini tutup derin bir nefes alarak hafifçe sıktım. Lanet olsun, hiçbir şey hissetmiyordum. Nabzı hızla zayıflıyordu. Yılanın bir damla zehri bile fazla ölümcül olmalıydı. Kadın ıslak gözlerle bana yalvarıp, "Oğlumu kurtar, ne olursun," deyince ne yapacağımı bilemedim.

Bundan nefret etsem de bu durumda yapabileceğim tek bir şey vardı. Ayağımdaki ayakkabıları çıkarıp tekrar çocuğun kanlı elini avuçlarımın içine aldım. Evet, şimdi hissedebiliyordum, kalbinin cılız ritimlerini duyabiliyordum. Burnuma gelen kışkırtıcı kokunun kaynağı çocuktu. Kahretsin, ölümün kokusunu soluyordum! Bu kokuya olan açlığım müthiş bir şeydi. Ölmek üzere olan insanların kokusuna zaafım olduğunu artık biliyordum.

Ruhların kokusunu alıyordum ama ölmek üzere olan ruhların kokusu beni çıldırtıyordu. Ebe kadını ziyaret ettiğimde beni deli eden o koku

büyük ihtimalle ölmek üzere olan birinden geliyordu. Daha önce okulun kapısının önünde küçük bir çocukta kiraz veya nar çiçeği kokusu almıştım. Annesinin parfümünü kullandığını düşünmüştüm. Keşke öyle olsaydı ama artık öyle olmadığını biliyordum. O kız çocuğu da yakın zamanda öleceği için ruhundaki ölümü solumuştum.

İçimde kabaran açlık dalgası yüzünden çocuğun ruhunu sömürmek isteyince boştaki elimle hemen burnumu sıktım. Çocuğa zarar vermemek için burnumu sıkarak kokuya direnmek için kendimi zorladım. "Aman Tanrım, gözlerine bakın!" diye bağırdı kalabalıktan biri. "Bu bir Oyunbaz!" Sesi haykırırcasına çıkmıştı. "Çocuğu öldürecek!"

Çocuğun elini kesen o adam elindeki bıçakla üzerime yürüyüp hiç tereddüt bile etmeden bıçağı bana doğru savurdu. Afallayarak boynuma doğru gelen keskin bıçağa bakarken bir el adamın bileğini tam zamanında yakalamıştı. Beni öldürmek istemişti.

Başımı hafifçe çevirdiğimde adamın bileğini tutan kişinin Itır olduğunu gördüm. Burnundan hızlı hızlı nefesler alırken öldürmek ister gibi adama bakıyordu. "Kardeşimin canını yakanın canını alırım!" dedikten sonra başını geriye çekip adamın suratına kafa atarak onu yere serdi.

Adamın burnundan kan fışkırırken Itır ayakkabısının ucuyla bıçağı bizden uzağa savurdu. Başını çevirip tedirginlikle bize izleyen kalabalığa baktı. "Şu işgüzar sarışını görüyor musunuz?" Tehdit eder gibi onlara bakarken eliyle beni gösteriyordu. "Tek bir saç teline bile dokunursanız bela olup başınıza yağarım!" dedi onların ödlerini koparırarak. Göğsünü kabartıp benim önümde bir kalkan gibi durdu. "Yüreği olan varsa ona elini sürsün!"

"Onlar fâni, korkmaları normal." Mara ne saçmalıyordu, bilmiyordum ama insanları yatıştırmak için öne çıktı. "Elzem Hanım bir Oyunbaz olabilir ama aynı zamanda bir insan. Daha önce ormanda bulduğu birini kurtardı, izin verin de işini yapsın!" Çocuğa zarar vermemden endişelenen insanlara bakıp, "Çok kuvvetli bir ihtimalle şifacı bir Oyunbaz," dedi. "İzin verin, yardım etsin. Yoksa çocuk ölecek."

"Onun gözlerini görmüyor musun?" diye bağırdı kalabalıktan biri. "Gözlerinin yeşili sarıya dönüştü. Çocuğun ruhuyla beslenecek!" Kızların bakışları hızla beni bulduğunda kaskatı kesildim. Donup kalmama neden olan şey, o kadının bağırarak söylediklerydi. Gözlerimin rengi mi değişmişti?

Itır sertçe yutkunup, "Elzem?" diye mırıldanınca hemen gözlerimi kapatıp başımı eğdim. Sıktığım dişlerimin arasında hızlı hızlı nefes alırken

kendimi toparlamaya çalışıyordum. Aklımı ve ciğerlerimi çocuğun ağzı sulandıran kışkırtıcı ruhundan uzaklaştırmak için irademin son kırıntılarına tutunuyordum.

Çocuğun elini tutarken en küçük bir zayıflığımda ruhunu parmak uçlarından emecek gibiydim. Yüzüm kasıldı. Buna karşı koymak düşündüğümden daha zordu. Açlığıma yenilip tam çocuktan beslenecektim ki boştaki elimi kavrayan bir elle gözlerimi hızla açtım. Itır yanımda diz çökerek parmaklarını parmaklarımın arasında geçirdi. "Başlarsan duramazsın."

Elimi çekmeye çalıştım ama daha sıkı tuttu. "Bir kere beslenmeye başlarsan temas ettiğin herkesin ruhunu emersin." Gözleriyle tuttuğu elimi işaret etti. "Artık temas hâlinde bulunduğun sadece o çocuk değil," deyince sertçe yutkundum. Çocuğun ruhunu emmeye başladığım an kontrolümü yitirip Itır ile de beslenirdim.

Kardeşime zarar verme düşüncesi bile başımdan aşağıya buz gibi suların dökülmesine neden olmuştu. Bu çocuğa zarar verirsem kalabalık bizi linç ederdi. Itır bunu bildiği için büyük bir risk alarak elimi tutmuştu. Kontrolümü sağlamam için bunu yapmıştı çünkü onu ne kadar çok önemsediğimi iyi biliyordu. Çocuğun annesi ağlayarak, "Ya-yapma..." diye bana yalvardı. Ona zarar vermemden çok korkuyordu. "O benim tek çocuğum, onu benden alma."

Herkesin beni Azrail gibi görmesi fazlasıyla can sıkıcıydı. "Ben bir faniyim, hanımefendi. Evet, oğlunuzun ruhu beni kışkırtıyor ama yirmi dört yıldır açlığıma karşı koymayı başardım. Yine yapabilirim." Burnuma dolışan kokuyu savuşturmaya çalışırken çocuğun acısına odaklandım.

Nabzı iyice zayıfladığı için karıncalanan parmaklarıma sızan acı inlememe neden oldu. Zehirle birlikte küçük çocuğun acısını da emmeye başlamışım. Elimin damarları şişip belirginleştiğinde vücuduma akın eden zehrin kalanı gözlerimi yaşlarla doldurdu. İşte yine başlıyorduk. Bir yanım onun ruhu için deli gibi kıvranırken diğer yanım acısıyla sürünüyordu.

Etrafımdaki herkes damarlarıma sızan zift gibi sıvıyı gördükçe hayretler içinde kalıp garip sesler çıkarıyordu. Çok tehlikeli bir yılanın zehrini sünger gibi kendi vücuduma çektiğim için titremeye başladım. Zehir o kadar kuvvetliydi ki dayanamayıp çığlık attığımda Itır, "Elzem, yeter!" diye bağırarak elimi daha sıkı sıktı. "Kendini daha fazla zorlama." Bana kızsa da çocuğun elini bırakmadım. Kalp atışları düzelmedikçe onu bırakamazdım.

Öksürmeye başladığımda gözlerim kararıyor, başımda inanılmaz bir sancı oluşuyordu. Nihayet çocuğun kalp atışları normal düzeyine dönüşünce rahat bir nefes aldım. Ayağımda ayakkabı olmadığı için çocuğun göğsünde atan kalbinin seslerini bile duyabiliyordum. Nabzının normale dönmesiyle elini yavaşça bıraktım. Kendim için endişelenmiyordum çünkü kara büyülerde olduğu gibi zehir de bir süre sonra vücudumdan kaybolurdu.

Çocuk yavaşça kirpiklerini hareket ettirip gözlerini açınca yorgun bir şekilde ona tebessüm ettim. "Bir daha tehlikeli hayvanlarla oynamak yok, ufaklık." Kendi öğrencilerimi özlediğim için gözlerim dolarak ayağa kalktım. O kadar bitkin hissediyordum ki yere yığılmak üzereydim. "Elzem Hanım!" diyen Mara beni tutmasaydı çoktan yere düşerdim.

"Yaşıyor!" Kalabalık, gözlerini açan çocuğu görünce birbirlerine bakıp fısıldaşmaya başladı. Çocuğu kurtarmam bizim hakkımızdaki ön yargılarını ortadan kaldırmıştı.

"Bir Oyunbaz'ın hayat verdiği görülmüş şey değil."

"Duymadın mı, o bir şifacı Oyunbaz'mış."

"Şifacı Oyunbazların bu kadar genç olmadığını düşünüyordum. Şifa yetenekleri çok ileri yaşlarda ortaya çıkmıyor muydu?"

"Belki de bir Aykırı'dır."

"Mümkün değil, Aykırı olsaydı ölümsüzler çoktan onu asardı."

Asmak derken?

"Ölümlü olduklarını söylediler, yani bizim gibi fâniler mi? Kasabanın kuzeyinde yaşayan o lanetlilerden değillerse kız nasıl Oyunbaz olabilir?"

"Kızın değişen gözlerini siz de gördünüz, o bir Oyunbaz. Bir Oyunbaz nasıl ölümlü olabilir?"

"Aman Tanrım, bunlar Kalkanlar!" diye bağırdı içlerinden biri. "Dün gece Tenebrisler handaydı." Gözlerini korkuyla açtı. "Kendi aralarında konuşurlarken duydum. Hepsi de dört yarı melez Kalkan'ın enerjisini bu yakınlarda hissettiklerini söylüyordu."

"Tenebrisler onları mı arıyor? Hemen uzaklaşın kızlardan, tabii başınıza bela almak istemiyorsanız!"

İnsanlar yüksek sesle konuşup tedirginlik içinde bize bakınca Tenebrislerin neden peşimizde olduğunu sorguladım. Anladığım kadarıyla kasaba ikiye bölünmüştü. Kuzeyde ölümsüzler, güneyde ise bizim gibi fâniler yaşıyordu. Tabii, bu fânilerin bizim gibi yetenekleri yoktu. Tenebrislerin bizi aradığını duyan insanlar bir vebalı gibi bize bakmaya başlayınca Mara

yüzünü buruşturdu. "İşte bu yüzden insan sevmiyorum. Hepsi çok narkoz."

Yönünü onlara doğru çevirip, "Şimdi beni iyi dinleyin, ahali!" diyerek sesini yükseltti. Tehditkâr bakışları her birinin üzerinde oyalanırken düşmeyeyim diye belimi tutmaya devam ediyordu. "Aranan Kalkanlar olabiliriz ama Elzem Hanım az önce sizden birini kurtardı. Bizden bir an önce kurtulmak istiyorsanız iyiliğimize karşılık olarak bize yardım edin. Açız, üşüyoruz ve akademiye gitmeliyiz." O çocuğu karşılık beklediğim için değil, çocuklara zaafım olduğu için kurtarmıştım.

Bu açgözlü, tüm iyi niyetimi iki kelimeyle harcamıştı.

"Hayır, sizden bir şey talep etmiyoruz," dedim karşı çıkarak. "Tenebrisler neden peşimizde, bilmiyorum ama sizlere bela getirme niyetinde değiliz. Hemen şimdi buradan gidiyoruz." Kızlar kaşlarını çattı ama onları umursamadım. *Yürüyün* dercesine onlara bakınca hepsinin gözlerinde bana karşı büyük bir öfke oluştu.

"Senin bu gereksiz gururun karnımızı doyurmuyor!" dedi Itır.

"Hâlâ kendinizi buranın hanımı sanmanızdan nefret ediyorum!" dedi Mara sinirlenerek. "Birinin ona bir dilenciden daha sefil bir durumda olduğunu hatırlatması gerekiyor!" Bence Mara bu işi üç gündür gayet güzel yapıyordu.

Doğa dudaklarını sarkıttı. "Elzem, ben açım!"

"Ve ben de karşılık bekleyerek iyilik yapacak biri değilim. Şimdi, konuşmayı bırakın ve yürüyün." Vücudum zehirden kurtulamamışken onların kaprislerini çekecek durumda değildim.

Kızlar şikâyetlerini sıralayıp peşimden gelirken arkamızdan, "Durun!" diye seslenen o çocuğun annesi bizi durdurdu. Kadın önce minik tavşanın kafesini tuttu, sonra da bir tezgâha yaklaşıp hasır sepetlerden birini aldı. Rastgele meyve, ekmek, birkaç kavanoz reçel ve ağzı sıkıca bağlı küçük bir testiyi sepete koyarak yanıma geldi. Düşündüğüm şeyi yapmayacaktı, değil mi?

Tam karşımda durup sepeti bana uzattı. "Oğlumu kurtardın." Gözleri büyük bir merhametle dolarken ağzına kadar doldurduğu sepeti işaret etti. "Bunlar bana verdiğin hayatın bir karşılığı olamaz ama kabul edersen bugün gönül rahatlığıyla evime gidebilirim."

Kızların gözleri sepetteki yiyecekleri görünce parladı, ta ki ben konuşana kadar. "Teşekkür ederim ama buna hiç gerek yok." Elimi uzatıp yavru tavşanın kafesini aldım. "Bu yeterli."

Hızlı, seni getiririm!" Itır artık çıldırmak üzereydi. "Açlıktan bir günlük geçireceğiz başlarına gururunu!"

"Rica ederim bir sepet yiyecek için bana bağırma, Itır. Küçük bir çocuğa yardım etmiş diye annesini sevmayacağım. Bu çok aşağılayıcı."

"Öğle yemeğinde tavşanı yememizi istemiyorsan bırakın şu inadı!" Mara bana kızarak sepete uzanınca onun elini tutup engel oldum. "Almayacağız dedim." Kadının ne hâlde olduğunu gerçekten görmüyorlar mıydı?

Kadının üzerindeki eski ve yamalı kıyafetlerden onun da pek iyi durumda olmadığı çok açıktı. Belki de bu yiyeceklerden kazandığı parayla geçimini sağlıyordu. Ancak kızlar da pek iyi durumda değildi. Sepeti alsam da almasam da kendimi kötü hissedecektim. Kulağımdaki pırlanta küpeleri çıkarıp kadının boştaki elini tuttum.

"Bunu kabul edin lütfen." Küpeleri avuçlarına bıraktım. "Bunları alırsanız ben de gönül rahatlığıyla verdiklerinizi alabilirim." İtiraz etmeye hazırlanıyordu ki "Lütfen." diyerek ona engel oldum. Elindeki sepeti alarak birkaç adım geri çekildim. "O küpelerden bende çok var." Gözleri dolarak tebessüm etmesi beni sebepsiz yere üzmüştü. Düşündüğümden daha kötü durumda olmalıydı.

Gitmeye hazırlanıyordu ki aklına bir şey gelmiş gibi bizi durdurdu. "Akademi kasabanın yasaklı olan tarafında. Oraya gitmeyin, çok tehlikeli." Bizi uyarsa da gözlerimizdeki kararlı ifadeyi görünce derin bir nefes alarak başını salladı. "Sizin için arabacıyı ikna ederim, sizi o götürsün. Üzgünüm, sizin için daha fazlasını yapmak elimden gelmiyor." Aslında farkında değildi ama şu anda bizim için yapacağı en büyük iyiliği yapıyordu.

"Arabacıyla görüşürseniz size minnettar kalırım." Tebessüm ederek başını salladı.

"Burada bekleyin, hemen geliyorum."

Kadın koşarak gittiğinde kızların üçü boş kalan kulaklarıma bakıyordu. "On yıldır kulağından hiç çıkarmadığın küpeleri ona mı verdin?" Itır'ın bakışları düşünceliydi. "Anneannemin sana hediye ettiği küpeleri ona verdiğine göre ya gerçekten aşırı gururlusun ya da düşündüğümden daha iyi."

Ona gülüp omuz silktim. "Bir köylünün sadakasını kabul etmektense küpelerimi vermeyi yeğlerim."

Üçü aynı anda, "İlk seçenek," dedi yüzlerini buruşturarak.

O kadın gerçekten söylediği şeyi yapmış ve bizim için bir araba bulmuştu. Tabii, arabaya bindiğimizde bu sefer şikâyet eden bendim. Kızlar çeşitli şeylere yumulurken ben sinirden öfkemi kimden çıkaracağımı bilmiyordum. "Bunu yaşadığıma inanamıyorum! Cemiyetten biri görse yüz yıl boyunca dinmeyecek dedikodu malzemesi olurdum!" Yaşlı bir aygırın çektiği bir at arabasının üstündeydim! "Büyük rezalet!"

At arabasının teknesindeydim ve pis kokan saman balyalarının arasında yolculuk yapıyordum. Bu benim gibi biri için büyük bir hakaretti. Artık alışık olduğum o son model lüks arabaların olmadığını kabul ediyordum ama at arabasına kadar düşmek de inanılır gibi değildi. "Kendimi çok aşağılanmış hissediyorum." Etrafımdaki saman balyalarına baktım. "Bu şeylere temas ediyorum." İğrenircesine garip bir ses çıkardım. "Hiç hijyenik görünmüyorlar."

Kızlar sinir krizleri geçirerek bana bakıyordu. "Saman lan bu, saman!" dedi Itır ters bir sesle. "Ya hayvanlara veriyorlar ya da yakıyorlar. Sen üzerine oturacaksın diye yıkamalarını mı bekliyordun?"

"Evet!" Araba hareket ettikçe çıplak bacaklarıma batan samanlara korku dolu gözlerle bakıyordum. "Ya hastalık kaparsam?"

"Elzem Hanım, siz hiç hasta olmadınız ki." Mara tıkınırken ağzı dolu bir şekilde bana bakıyordu. "Şu zamana kadar grip bile olduğunuzu görmedim. Mikrop kapsanız ne olacak?"

"Mi-mikrop mu?" Betim benzim attığında Itır bir küfür savurup Mara'ya ters ters baktı.

"Hijyene takıntılı olduğunu bilmiyormuş gibi mikroplardan bahsetme." Sinirlerimi yatıştırmak için, "Mikrop falan yok," dedi yumuşak bir sesle. "Onlar sadece saman. Temiz ve el değmemiş organik samanlar."

Bana hiç güven vermiyor.

Yollar berbat olduğu için sürekli sallanan araba yüzünden tekrar zıplayınca sinirle bağırdım: "Durur musunuz lütfen? Ben bu şartlar altında daha fazla devam edemem."

"Siz onu dinlemeyin, devam edin," diyen Doğa bile çıldırmak üzereydi. "Alt tarafı bir at arabası, bu kadar büyütme."

"Büyütüyor muyum?" Yumruğumu yanımdaki saman balyasına geçirdim. "Bundan daha iyisine layığım ben!" Vurduğum elime baktım. "İğrenç! Bir de dokundum bu şeye." Başımı çevirip arabacıya seslendim. "Bayım, bu samanları yıkadınız mı?"

Mara bir parça ekmeği elindeki reçel kavanozuna daldırırken gözle "Sizi gerçekten anlamıyorum. Yoksul insanlar için üzülüp onlara yardım etmeye çalışıyorsunuz ama onlar gibi yaşamaktan da nefret ediyormuşsunuz. Çünkü ben yoksul biri değildim. Zenginliğimin keyfini sürmek varken neden onlar gibi yaşayacaktım ki?

"Bana dokunan şey, yardım edecek gücüm varken yardım edilecek bir ruma düşmem." Itır kolumdan tuttuğu gibi beni yanına çekerek sepeti önüme itti. "Çok konuşma da bir şeyler ye. Merak etme, karnın doyunca da insanları küçümseyip kibirlenebilirsin." Buradaki kimse beni anlamıyordu.

Sepetteki ekmekten küçük bir parça koparıp ağzıma yaklaştırmıştım ki durdum. Başımı eğip kepekli ekmeğe baktım. "Acaba hangi şartlarda yapıldı bu ekmek?" Herkesten daha aç olmama rağmen kafa karışıklığıyla ekmeğe bakıyordum. "Ekmeği yoğuran kadın tırnaklarını kesmiş miydi? Ya kesmediyse? Ya tırnakları uzun ve içinde kir varken hamuru yoğurduysa?" Midem bulandı, rengim attı. "Elini yıkadı mı acaba? Öyle şartlarda yapıldığını bilmediğim bir şeyi yiyemem." Ekmeği Itır'ın önüne attım. "Yemem bunu."

"Elzem, ne olur bir şeyler ye." Artık bana kızmak yerine yalvarıyordu. "Üç gündür midene hiçbir şey girmedi. Yüzünün ne kadar soluk olduğunu görmüyor musun?" Beni ikna etmek için yumuşak bir sesle konuşup ekmeği tekrar bana uzattı. "Biliyorum, herkesin elinden çıkanları yemiyorsun. Farz et ki bunu aşçımız pişirdi. Sadece birkaç lokma al."

Karnım açlıktan guruldayınca bile ekmek bana iştah açıcı görünmedi çünkü ne şartlarda piştiğini bilmiyordum. Yemek ve temizlik konusunda çok keskin sınırlarım vardı. "Ben elmayla idare ederim." Uzanıp sepetteki yeşil elmalardan birini aldım. Kızların içme suyuyla elmayı bir güzel yıkamam bile onları delirtmişti.

Yıkadıktan sonra uzanıp elmayı Itır'ın hırkasına sildim. "Neden kendi üzerindekilerle silmiyorsun?"

"Çünkü üzerimdekiler senin kıyafetlerin. Yiyeceğim şeye senin teninin bulaşsın istemiyorum." demiştim ki hırkamı kendi mikroplarıyla doldurduğunu hatırlayınca öğürdüm. "Şu suyu verin." Elmayı tekrar yıkamaya başladığımda sinirden ağlamak üzereydiler.

Yolculuğun kalanında üçü sepetteki her şeyi silip süpürmüştü ama elmaları bana bıraktılar. Sepette yiyeceğim tek şeyin elma olduğunu bildikleri için sepetteki birkaç elmaya dokunmamışlardı. Üç elmayı, bir teni su tüketerek yemiştim. Hepsini bir güzel yıkamıştım. At arabasının üzeri

açık olduğu için esen rüzgârın soğukluğu bizi uyuşturuyordu. Neredeyse öğle olmuştu. Sabah yola çıkmamıza rağmen yolculuğumuz yarım gün sürüyorsa bu kasaba düşündüğümden daha büyük olmalıydı.

"Buraya gel, Elzem." Itır titrediğimi görünce beni göğsüne çekerek ısınmam için kollarını bana sardı. O kadar çok uykum vardı ki onun sıcaklığında sonsuza kadar uyumak istiyordum.

"Uyumamalısınız, Elzem Hanım." Mara'yı dinlemeden yüzümü kardeşimin göğsüne gömüp gözlerimi yumdum. "Kıyafetleriniz yüzünden hepimizden daha fazla üşüyorsunuz, üstelik yılanın zehrini hâlâ vücudunuzdan tam olarak atamadınız. Uyumanız çok tehlikeli olabilir." Bunu biliyordum ama o kadar yorgun hissediyordum ki onu dinleyecek durumda değildim.

Arabanın sallanması bana beşik gibi geldiği için gözlerimi açmakta güçlük çekiyordum. Bilincim uykuya teslim olmak üzereyken araba durunca sızlandım. Duracak zamanı bulmuştu. Esneyerek Itır'dan uzaklaşınca hepimiz sırasıyla yere atladık. Tabii, küçük tavşanı da almayı unutmadım. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Ceketine sarılarak yanımıza gelen arabacı eliyle durduğumuz yeri gösterdi. "Şehri ikiye ayıran sınır burası." Yolun tam ortasına kalın bir duvar örülmüştü ve o duvar tarlalara hatta arazilere doğru uzanıp gidiyordu. Oldukça yüksek bir duvar olduğu için arkasında ne olduğu görünmüyordu. Bu duvarın ne ucu görünüyordu ne de sonu. O kadar yüksekti ki tırmanılacak gibi de değildi.

"Duvarın diğer tarafı lanetlilerin bölgesi." Diğer tarafa geçmek istediğimizden emin olmak ister gibi bakıyordu. "Bizler asla sınırı geçmeyiz ama onlar bazen bizim bölgemize gelirler. Buradan sonrasını tek başınıza gitmek zorundasınız. Onların tarafına girmemiz tehlikeli olduğu için size daha fazla yardım edemem."

"Duvarı nasıl geçeceğiz?" Başımı kaldırıp boyumun iki katı olan sağlam ve düz duvara baktım. "Geçmek mümkün değil gibi."

Eliyle ormana doğru uzanan toprak yolu gösterdi. "Akademi şehrin dışında. Eğer bu yolu takip ederseniz şehre girmeden ve hava kararmadan akademiyi bulabilirsiniz." Gözleri korkuyla etrafını tarıyordu. "Yalnız sizi uyarıyorum, bundan sonraki yolculuğunuzda daha dikkatli olun çünkü ormanın bu tarafı da ölümsüzlere ait. Onlardan biri her an karşınıza çıkabilir."

Bunları söyledikten sonra arabaya binip elindeki kırbacı yaşlı atın sırtına geçirdi. Çok geçmeden uzaklaşarak bizi burada bırakmıştı. "Yine mi

yok olduğu için esen rüzgârın soğukluğu bizi uyuşturuyordu. Neredeyse yol olmuştu. Sabah yola çıkmamıza rağmen yolculuğumuz yarım gün sürüyorsa bu kasaba düşündüğümden daha büyük olmalıydı.

Buraya gel, Elzem." Itır titrediğimi görünce beni göğsüne çekerek ısınmam için kollarını bana sardı. O kadar çok uykum vardı ki onun sıcaklığında sonsuza kadar uyumak istiyordum.

Uyumamalısınız, Elzem Hanım." Mara'yı dinlemeden yüzümü kardeşimin göğsüne gömüp gözlerimi yumdum. "Kıyafetleriniz yüzünden hepimizden daha fazla üşüyorsunuz, üstelik yılanın zehrini hâlâ vücudunuzdan tam olarak atamadınız. Uyumanız çok tehlikeli olabilir." Bunu biliyordum ama o kadar yorgun hissediyordum ki onu dinleyecek durumda değildim.

Arabanın sallanması bana beşik gibi geldiği için gözlerimi açmakta güçlük çekiyordum. Bilincim uykuya teslim olmak üzereyken araba durunca sızlandım. Duracak zamanı bulmuştu. Esneyerek Itır'dan uzaklaşınca hepimiz sırasıyla yere atladık. Tabii, küçük tavşanı da almayı unutmadım. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Ceketine sarılarak yanımıza gelen arabacı eliyle durduğumuz yeri gösterdi. "Şehri ikiye ayıran sınır burası." Yolun tam ortasına kalın bir duvar örülmüştü ve o duvar tarlalara hatta arazilere doğru uzanıp gidiyordu. Oldukça yüksek bir duvar olduğu için arkasında ne olduğu görünmüyordu. Bu duvarın ne ucu görünüyordu ne de sonu. O kadar yüksekti ki tırmanılacak gibi de değildi.

"Duvarın diğer tarafı lanetlilerin bölgesi." Diğer tarafa geçmek istediğimizden emin olmak ister gibi bakıyordu. "Bizler asla sınırı geçmeyiz ama onlar bazen bizim bölgemize gelirler. Buradan sonrasını tek başınıza gitmek zorundasınız. Onların tarafına girmemiz tehlikeli olduğu için size daha fazla yardım edemem."

"Duvarı nasıl geçeceğiz?" Başımı kaldırıp boyumun iki katı olan sağlam ve düz duvara baktım. "Geçmek mümkün değil gibi."

Eliyle ormana doğru uzanan toprak yolu gösterdi. "Akademi şehrin dışında. Eğer bu yolu takip ederseniz şehre girmeden ve hava kararmadan akademiyi bulabilirsiniz." Gözleri korkuyla etrafını tarıyordu. "Yalnız sizi uyarıyorum, bundan sonraki yolculuğunuzda daha dikkatli olun çünkü ormanın bu tarafı da ölümsüzlere ait. Onlardan biri her an karşınıza çıkabilir."

Bunları söyledikten sonra arabaya binip elindeki kırbacı yaşlı atın sırtına geçirdi. Çok geçmeden uzaklaşarak bizi burada bırakmıştı. "Yine mi

ormanda yolculuk?" Doğa bıkkınlıkla kolumu tutup giden arabacıyı gösterdi.

"Elzem, herkesin ne kadar çok korktuğunu görmüyor musun? İnsanlar onlardan korkuyor ve sen bizi onların ayağına götürüyorsun." Haklı olabilirdi ama pusulam akademiye gitmeyi aklıma sokmuştu. Araf'tan çıkmanın anahtarı akademide olabilir.

Doğa ile aynı düşünceleri taşıyan Itır, "İyi düşün," diyerek gözlerini bana dikti. "Fırsatımız varken geri dönelim, ölümsüzlerin bölgesi bizim için ölümcül olabilir. Buradan çıkmak için aradığımız çıkış yolunu bizim gibi ölümlü insanların arasında da arayabiliriz." Pusula akademiyi göstermişken geri dönmek sadece zaman kaybı olurdu. Ayrıca kasaba da o kadar güvenli değildi. Dün gece gördüğüm o yaratıkları unutamazdım.

"Boş yere kimse itiraz etmesin, yola devam ediyoruz." Yoldan inip ormana doğru yürürken üçü bana küfürler yağdırarak peşimden geliyordu. Üçünde de ciddi kararlar alacak donanım yoktu. Onların tek yaptığı, verdiğim kararlara itiraz etmekti. *Siz bir yol bulun* desem kimseden tek kelime çıkmayacağını çok iyi biliyordum. Büyük kararları benim vermeme izin veriyorlardı çünkü en küçük bir sorunda suçlayacak birileri olsun istiyorlardı.

Peşimden gelirken arkamda söylediklerini duyabiliyorum. "Biz neden kukla gibi bu diktatörün her dediğini yapıyoruz? Benden daha üstün değil!" Evet, Itır'dan daha üstün değildim ama daha mantıklı olduğum bariz bir şekilde ortadaydı.

"Onun her dediğini yapmıyorum, Itır Hanım. Bizi buradan çıkarmasını bekliyorum."

"Bizi buradan çıkarma vaadiyle bize her dediğini yaptırıyor." Itır bazen gerçekten canımı sıkıyordu.

"Çünkü aramızda ne yaptığını bilen tek kişi, Elzem!" Doğa ona kızarak peşimden gelmeye devam etti. "Daha iyi bir planınız yoksa şikâyet etmeyi bırakın."

"İyi ama buranın bir çıkışı yok!" Itır ile aynı fikirde değildim. Bir girişi varsa çıkışı da olmalıydı. Biz Kalkanlar kapıyı yine açabilirdik, tek yapmamız gereken doğru büyüyü bulmaktı. Doğru büyünün kaynağı da akademiydi.

"Kalkanlar olduğumuzu gizlemeyi başarırsak bize zarar vermek için daha az sebepleri olur," dedim onları uyararak. Gittikçe sıklaşan ağaçların arasından geçerken kafamdaki planı bir türlü toparlayamıyordum.

Yardım ettiğim o Muhafız, Doğa'nın bizi onlardan gizlediğini söylemişti. Doğa farkında olmadan yaydığımız enerjiyi bir şekilde onlardan gizliyor olmalı. Ancak Itır bir Tenebris olduğu için sahip olduğu karanlık maalesef Doğa'nın ışığını zayıflatıyor. Akademiye gittiğimizde hayatta kalmak için Doğa iyi bir avantaj olabilirdi ama orada daha çok Tenebris olduğuna eminim." Fänilerin dünyasından geldiğimizi ve dört klanın melezleri olduğumuzu gizlemenin bir yolu yok gibiydi.

"Orava gidince mümkün olduğunca Doğa'nın yakınında durun. Ben doğru büyüyü arayacağım. Bulduğumda da Mara büyü sözlerini okuyacak."

"Peki ben ne yapacağım, kardeşim?"

"Beladan uzak durmak dışında hiçbir şey." Itır kaşlarını çatınca güldüm. "Bize yapacağın en büyük yardım sorun çıkarmaman. Akademiye gidince konuşma işini bana bırakın. Bir de kimseyle yakın temasa girmeyin ve bizi ele verecek her şeyden uzak durun." Kim olduğumuzu uzun süre gizleyebileceğimizi hiç sanmıyordum.

"Kahretsin!" Mara'nın sinirli sesiyle ona doğru döndüğümüzde mavi gözleri *bimik* dercesine bakıyordu. "Muhafızları unuttuk! O ırk zihin okuyabiliyor. Aklımıza sızdıklarında tüm hayatımızı saniyeler içinde öğrenirler." Sertçe yutkundum, bu bizim için hiç iyi bir gelişme olmamıştı. Ustaca bir rol sergileyip akademidekileri kandırsak bile Muhafızları atlatmazdık.

Yalan söyleyebilirdik ama kafamızın içindeki doğruları saklamanın bir yolu yoktu. Herkes *şimdi ne olacak* dercesine bana bakınca yenilgiyle omuzlarım çöktü. Planlarımın içinde Muhafızların sinir bozucu yeteneği olmadığı için ne yapacağımı bilmiyordum. Belki de her şeyi geride bırakıp geri dönmeliydik. Muhafızlar varken kim olduğumuzu oradakilerden saklayamayacağımız için kızları bile bile ölüme götüremezdim.

"Geri dönüyoruz." Yenilmişliğin verdiği hisle pes ettim. "Bu durumda oraya gitmek çok tehlikeli olabilir." Kızlar zaten akademiye gitme taraftarı olmadığı için hepsi rahat bir nefes almıştı.

Akademiye gitmeyeceğimiz için sevinen Itır güldü. "Yarım gün boyunca bizi bu soğuğa maruz bırakmanı verdiğin akıllıca karar yüzünden görmezden geleceğim." Geri dönmeye dünden razı olduğu için geldiğimiz yöne doğru yürümesi uzun sürmemişti. Elimizdeki tek kurtuluş biletini harcadığımızın farkında değildi.

Onların peşine takılıp tüm yolu geri dönmek için yürürken tam arkamızda bir haykırış kopunca hepimiz durduk. Yutkunarak birbirimize ba-

karken, "Yolumuza devam ediyoruz," dedim. "Kimse gidip bakmayacak." Hepsini daha yeni uyarmıştım ki birinin acı dolu çığlığıyla Doğa'nın gözleri doldu. Sesin geldiği yöne doğru koşmaya başlayınca afalladım. Neden beni dinlemiyordu ki!

"Doğa!" Arkasından bağırdığımda Mara, "Acı çeken kişi bir Işıktan Gelen olmalı," dedi ağaçların arasına bakarken. "Işıktan Gelenler birbirinin acısını hisseder, buna kayıtsız kalamaz." Aman ne güzel. Şimdi Doğa'nın peşinden belanın göbeğine gitmek zorundaydık. O Işıktan Gelen bağırıyorsa birileri canını yakıyor demekti. Bizim de canımızı yakmayacağının bir garantisi var mıydı?

"Hadi, onu kaybetmeyelim." Doğa'nın gittiği yöne doğru koşarken tüm gün boyunca hiç ısınmayan vücudum her an iflas bayrağını çekebilirdi. O Işıktan Gelen'i kendi başına bırakabilirdi.

Ya da hayatımın kararını verip ben onu burada bırakmalıydım!

Doğa'nın peşinden koşarken ağaçların azalmasıyla Doğa durunca yavaşladık. Ona yetişip nefes nefese yanında durduk. Şoka girerek tam karşısına bakan kızın neye baktığını görmek için başımı kaldırdığımda, "Ah, hayır," diye mırıldandım. "Tüm bunlar şaka olmalı." Gördüğüm siyah pelerinli adamlarla sertçe yutkundum. Bakışlarım doğrudan sağ ellerinin üzerini bulunca gördüğüm hilal dövmesi korku içinde kıvranmama neden oldu. Tenebrisler!

Bu sekiz Tenebris umarım konakta bizi gören o sekiz Tenebris değildir.

Yüzlerine kadar pelerinli olan kişiler çember şeklinde duruyordu. Eğleniyor gibilerdi ama aralarına alıp işkence ettikleri yaşlı adam için aynı şeyleri söyleyemezdim. Doğa'nın klanında olan kanlar içindeki yaşlı adam yerdeydi. "Sıkıldım, bitirin artık şu işi." Bu sesi hatırlamıştım. Yaşlı adama işkence eden yedi Tenebris'ten uzak bir köşede, bir kütüğün üzerinde oturan adamın sesi tanıdıktı. Konaktaki son gece Doğa ile uğraşan o Tenebris'in sesiydi.

Asil'di adı, değil mi?

"Kızlar." Gözlerimi Asil'den ayırmadan onları kızlara gösterdim. "Bunlar o gece konakta olan Tenebrisler. Bizi görmeden sessizce buradan uzaklaşıyoruz."

Uyarım üzerine Itır ve Mara gözlerini irileştirip onlara bakarken pelerinlilerden biri kılıcını kaldırıp yerdeki yaşlı adama doğru savurunca Doğa, "Cüret dahi etme!" diye bağırıp öne atıldı. Yapabilseydim ona en sağlamından küfrederdim! İyi ki önceden onu uyarmıştım!

Bu hiç iyi olmadı.

Doğa'nın ani çıkışıyla kılıcını havaya kaldıran adam durdu ama tüm gözler bize doğru döndü. Kütüğün üzerinde oturan Asil yavaşça bize doğru dönerken dudağının köşesi kıvrıldı. Doğa'nın sesini tanımıştı. Pelerininin şapkasından sadece dudakları görünüyordu ancak bakışlarının Doğa'nın üzerinde olduğunu hissedebiliyorum. "Bakın, beyler. Kimler varmış burada... Günışığı?"

Alay ederek ayağa kalktığında nihayet Doğa'nın aklı başına gelmişti. Korkuyla arkama saklanırken bir saniye bile tereddüt etmemişti. Bağırırken hiç korkmuyordu ama.

Asil bize doğru kendinden emin adımlar atıp beş adım kala durdu. Gözleri arkama saklanan Doğa'yı görmek ister gibi baktı, gülüşü genişledi. "Seni korkutuyor muyum, ışığın kızı?" İlgilendiği tek kişi arkamda korkuyla titreyen Doğa'ydı. Bence onu korkutma işini gayet iyi yapıyordu.

Doğa'yı ona bıraksak gitmemize izin verir mi ki?

Pelerininin şapkasını çıkarıp nihayet bize doğru döndüğünde artık yüzünü görebiliyordum. Kahverengi saçlarının uzunluğu çenesine kadar uzanıyor olmalıydı ki ensesinde bağlamıştı. Bronz teni güneşte yandığını gösterirken ela gözleri haylazca bakıyordu. Gözlerinin ardındaki yaramaz parıltıları gizlemeden omzumun arkasına bakıp Doğa'yı görmeye çalışıyordu. Hafif kirli sakalı ve iri vücudu onu barbarlara benzetmeme neden oluyordu.

Yakışıklı bir barbar olduğunu söyleyebilirdim. Evet, nefes kesici bir görüntüsü vardı ancak yakışıklı olduğu kadar etrafına korkutucu bir enerji de yayıyordu. Omuzlarını dikleştirmesi kendimi güçsüz hissetmeme neden olurken belindeki kemere takılı kılıcı görmek bana hiç yardımcı olmuyordu. Doğa'yı görmek için başını omzuna doğru eğdi. "Artık öne çıkacak mısın?" Neden Doğa'yla bu kadar uğraşıyordu?

Doğa yüzünü sırtıma gömdüğü için onu görmüyordu. Tırnaklarını sırtıma geçirirken canımı yaktığının farkında değildi. "El-Elzem... Bu adam bana mı diyor? Neden?" Onun işine engel olduğu için olabilir miydi?

Beklemekten sıkılan Asil, "İhtiyarı öldürün," deyince Doğa nihayet arkamda saklanmayı bırakıp, "Bunu yapmayın," diyerek öne çıktı ancak Asil'i görünce sertçe yutkundu. Evet, bu lanetliler gerçekten çok yakışıklıydı.

Her ikisi göz göze geldiğinde Asil sessizliğini koruyarak Doğa'nın onu izlemesine izin verdi. Eğer ayakkabılarımı çıkarsaydım onun ruhunu so-

lur, ne hissettiğini anlardım ama yeteneklerimi törpüleyen ayakkabılarımı çıkarmak istemiyordum. Doğa'nın ona olan bakışlarından ne düşündüğünü anlayamamıştım çünkü Doğa'nın yüzü fazla düzdü.

Çok yakışıklıydı ancak Doğa'nın gözlerinde herhangi bir beğeni ifadesi göremeyince, "Oğuz?" diyerek başını arkadaşlarına doğru çevirdi. "Çirkin miyim ben?" Doğa'nın onu beğenmesini mi istemişti?

Pelerinlilerden biri, "Hayır," dedi. "Biz Tenebrislerden çirkin çıkmaz."

Gözleri arkadaşının üzerindeyken başıyla Doğa'yı işaret etti. "Çirkin hissettiriyor."

"Asil, siktir git," dedi Oğuz. "Kız bir Işıktan Gelen, içgüdüsel olarak senden nefret ediyor."

"Nefret edebilir, Oğuz ama çirkin hissettirmeye hakkı yok." Başını çevirip kızgın gözlerle Doğa'ya baktı. "Beni çirkin mi buluyorsun?" Sanki biraz şapşaldı.

Doğa yerdeki yaralı adama bakınca çatık kaşlarla başını kaldırdı. "Gözlerim bir Tenebris'i güzel görmez," dedi sinirle.

"Neden?" Bakışları alayla kısıldı. "Sen de bir Işıktan Gelen'sin ama ben sana bakınca güzel bir kadın görüyorum."

"Bir Tenebris'in beni güzel görmesi benim açımdan olumlu bir şey değil."

Sinirlenerek güldü. "Bu kadar güzel olman benim açımdan da güzel değil."

"Asil?" dedi pelerininden yüzü görünmeyen Oğuz. "O bir Işıktan Gelen! Onu bu kadar şımartma!"

Gözlerini devirip, "Seni mi şımartayım, Oğuz?" diyerek onu deli etti. "Şımartacağım kadar güzel değilsin." Sırıtarak Doğa'yı işaret etti. "Ama o çok güzel."

"Gözlerinde bir sorun mu var?" Oğuz'un sesi şaşkın geliyordu. "Şu sarışın ruh emici ondan daha güzel." Düşünceli mırıltılar çıkararak, "Şu zamana kadar gördüğüm en güzel yaratık," dedi. Yanılmıyordu, kızlardan daha güzel olduğumu biliyordum ama konu kimin daha güzel olduğu değildi çünkü Doğa da çirkin değildi. Asil için en güzel Doğa'ydı çünkü bariz bir şekilde Doğa'ya ilgi duyuyordu.

Doğa ile aralarındaki mesafeyi görünce dudakları şeytani bir ifadeyle kıvrıldı. "Onu kurtarmak istiyor musun?" diyerek yerdeki yaşlı adamı gösterdi. "Klanındaki bu ihtiyarı kurtarmak senin elinde." Kollarını göğ-

ında birleştirdiğinde kol kasları gerildi. "Seninle küçük bir oyun oynayalım, Günışığı."

Aralarındaki beş adımı gösterdi. "Aramızdaki tüm adımları kapatırsan ihtiyarın gitmesine izin vereceğim. Ancak..." Gözleri tehlikeli bir ifadeyle kararttı. "Arkaya doğru attığın tek bir adım onun sonu olur." Eğleniyordu. Doğa'nın korkularıyla eğleniyordu. Karşısındaki kızın çok korkak olduğunu iyi bildiğinden ona yaklaşması için kızı kışkırtıyordu.

Ona doğru yürüme fikri bile Doğa'nın renginin atmasına neden olmuştu. Ürpererek ona bakınca Asil elini kaldırıp arkadaşlarına bir işaret verdi. Pelerinlilerden biri yaşlı adama yaklaşıp saçlarını sertçe tutarak başını kaldırdı. Kılıcını adamın boynuna yaslayınca Doğa'nın içi titredi, gözleri doldu. "Tamam," diyerek Asil'in teklifini kabul etti. "Bunu yapacağım." Halkından birini kurtarmak için tek yapması gereken Asil'e yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kapatmaktı.

Ürkekçe Asil'e doğru küçük bir adım attığında Asil'in gözleri üşümekten titreyen kızı inceliyordu. Doğa'nın ikinci adımıyla aralarında sadece üç adım kalmıştı. Her adımla ona yaklaştığı için Doğa'nın cesareti gittikçe kırılıyordu. Üçüncü adımı attığında yanaklarından bir damla yaş süzüldü. "Seni tanımıyorum, bana bunu neden yapıyorsun?"

Doğa'nın çaresiz gözyaşlarını görünce biçimli kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı. "Ağlamayı bırakıp son adımı at, Günışığı," diyerek onu zorladı. "Tanışma faslı için önce hayatta kalmalısın."

Bu adamın onunla derdi neydi, gerçekten anlamıyordum. Ona böyle işkence etmesi hiç hoşuma gitmiyordu. "Yeter artık, buna daha fazla göz yummayacağım." Çatık kaşlarla Asil'e baktım. "Arkadaşımı rahat bırak."

Komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Arkadaşın için değil, kendin için endişelenmeye başla, küçük ruh emici." Barbar!

Doğa başını kaldırıp ıslak gözlerle, "Beni öldürecek misin?" diye sorunca ona cevap vermedi ama bunu yapmayacağını gözleri çok net bir şekilde söylüyordu.

Atılması gereken son bir adım kalmıştı. "Yaklaş, Günışığı."

Cesaretini hiç olmayacak bir anda yitiren Doğa, ağlayarak başını iki yana doğru salladı. "Bunu yapamam, senden çok korkunç bir enerji alıyorum!" Ona yaklaşmak yerine ondan uzaklaşmak için arkaya doğru bir adım atınca Asil'in kaşları çatıldı. Doğrudan Doğa'nın gözlerinin içine bakarken sert bir sesle, "İhtiyarı öldürün!" dedi.

Yaşlı adamın yanındaki pelerinli kılıcını kaldırıp ona doğru savurarak adamın boğazını kesti. Doğa'nın acı dolu çığlığı ormanın her yerinde

yankılanmıştı. Mara elini dudaklarına bastırıp ağlarken Itır tıpkı benim gibi tepki bile vermeden izliyordu. Itır bu tür şeyler karşısında ağlayıp korkacak biri değildi ancak ben onun gibi değildim. En azından kardeşim onun gibi olmadığımı düşünüyordu. Ölüm karşısında hiç tepki vermememi dikkatini çekti. Başını çevirip bana baktığında kanın neden beni rahatsız etmediğini, ölümün beni nasıl korkutmadığını sorguluyordu.

Beni gerçek anlamda hiç tanımıyor, kimse tanımıyor.

Doğa dizlerinin üzerine yığıldı. Boğazından kanlar fışkıran adama baktıkça daha fazla ağlıyordu. Onu öldürmüşlerdi, sanki yaptıkları katliam basit bir şeymiş gibi bunu yapmışlardı. Bembeyaz kara akan kanı gören herkes aklını kaçırabilirdi. Bu normal değildi, birinin hayatını bu kadar kolay almak hastalıklı bir şeydi. Histeri krizleri geçirerek titredim ama korktuğum için değil, hatırladıklarım için. Bu görüntüyü zihnimden silmeliydim.

Bir şeyleri unutmak benim için zor değil.

"Canavar..." Doğa düştüğü yerde buz gibi karı avuçlarken başını kaldırıp Asil'e baktı. "Canavar!" diye haykırdı çatık kaşlarla. Yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Sen ve ırkın birer canavarsınız! Dilerim Tanrı'dan, senin gibi bir canavarın sonu Işıktan Gelenlerin elinden olur!" Ayağa kalkarak gözyaşlarını sertçe silip korkusuzca Asil'in karşısında durdu. "Onun hayatını benim korkularıma bağlayacak kadar canavarsın!" Taşıdığı ırkın laneti çok güçlü olmalıydı ki ölen adamı tanımasa da sahipleniyordu. Nefret, evet, Işıktan Gelen kızımızın tüm bedeni büyük bir nefret ateşiyle yanıyordu. "Sana bakmaya bile tahammül edemiyorum! Sen korkunç bir canavarsın!"

Doğa ne kadar öfkeliyse karşısında duran Asil bir o kadar sakindi. "Bitti mi? Şimdi sesini kıs ve ölen dostun için yas tutmaya devam et." Kalpsizliğin bu kadarı da pes dedirtiyordu.

Asil elini yukarı kaldırınca tüm pelerinli arkadaşları onun yanına geldi. Sıra bana gelmiş gibi gözleri beni buldu. "Oyunbaz'ı öldürün," derken tereddüt bile etmemişti. "Arkadaşları size zorluk çıkarırsa onları da öldürün ama küçük Amazon'a dokunmak yok." Artık anlıyordum; peşinde oldukları kişi kızlar değildi, bendim. Medusa'yı öldürdüğüm için peşime düşmüşlerdi çünkü aynı ırktan geliyorlardı.

"Kardeşime yaklaşanın eceli olurum!" Itır kolumdan tuttuğu gibi beni arkasına çekip kendini bana siper etti. "Onu mu istiyorsunuz? Gelip alın!" Bu kız kimlere kafa tuttuğunun farkında değildi bence. Adamların kılıcı vardı ve az önce içlerinden biri o kılıçla bir katliam yapmıştı.

Itir'in bu korkusuz çıkışı karşısında Asil'in gözlerinde oluşan o gurur ve hayranlık duygusunu görmek beni afallattı. "Büyüleyici." Bu kelime sanki dudaklarından ondan bağımsız dökülmüştü. Soğuktan dolayı Itir'ın titrediğini görünce pelerinini çıkarıp ona yaklaştı. "Ölümsüzler de hastalanır, küçük Amazon." Pelerinini ondan beklenmedik bir kibarlıkla Itir'ın omuzlarına koyması hepimizi şoktan şoka uğratıyordu. Itir'a karşı fazlasıyla merhametliydi.

Kendilerinden olanı sahipleniyorlardı.

Itir'a olan bakışları sahipleniciydi ancak bana doğru döndüğünde ela gözleri nefretle harlandı. Bakışlarıyla beni ürküttüğü için arkaya doğru attığım birkaç adımı gördü. Korkumdan zevk alırcasına dudakları kıvrılınca bana doğru yürüdü. "Kalkanlardan Oyunbaz." Bunları tükürürcesine söylemişti. "Ölümü hak ediyorsun ama ölüm senin gibi bir ruh emici için ödül olur." Daha ben onu engelleyemeden elini uzatıp pusulamı aldı. Canımı acıtırcasına pusulamı sertçe çekip almıştı.

Benden aldığı pusulanın zincirinin izi boynumu acıttı ama umursadığım bu değildi. Kaşlarımı çatarak elimi uzattım. "Onu bana ver!" Pusulayı avuçlarında tuttukça korkum yerini öfkeye bırakıyordu. O bana aitti!

"Bunu mu istiyorsun?" Alay ederek elindeki pusulayı gösterdi. "O kadar kolay olmayacak." Pusulamı cebine koyup geri çekilince pelerinlilerden biri, "Asil," diyerek bir adım öne çıktı. "Oyunbaz'ı öldürmemiz emredildi."

Ela gözleri sinsice boş kalan boynuma bakarken gözlerinde anlam veremediğim bir kinaye vardı. "Artık yaşamıyor." Geri dönüp giderken diğerleri de onu takip etmeye başladı. Artık yaşamıyor mu? Pusulayı benden aldıktan sonra böyle demişti. Parmaklarım boş kalan boynumu bulunca sebepsiz yere gözlerim sızladı, ağlamamak için direndim. Sanki korunmasız kalmıştım.

Kalbimde oluşan bu hiçlik duygusu da ne?

"Elzem, yapma." Itir yanıma gelip ağlamaklı hâlime iç çekerek baktı. "O aptal pusula senin hayatından daha değerli değil." Anneannem onu bana verirken *hiç çıkarma* demişti ama onu benden almıştı.

Büyük bir eksiklik hissediyorum.

"Pusulamı aldı, Itir." Sesimdeki çocuksu hüznü gizleyemedim. "Onu benden aldı." Uzun zaman sonra çaresizlik içinde hıçkırdım lakin gözlerimden yaş akmıyordu. Gözlerim doluyor ancak yaşlar akmıyordu. "O, anneannemin son hatırasıydı."

Yüzümü ellerinin arasına aldığında alnını alnıma bastırıp gözlerini yumdu. "Annecannem o pusula olmasa da yanında, ona ihtiyacın yok. Sen pusula olmadan da çok güçlüsün, Elzem Akay," diyerek beni yatıştırmaya çalıştı. "Pusulan olsun veya olmasın, sen benim şu hayatta gördüğüm en güçlü kadınsın." Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu. Sahip olduğum en büyük armağan, Itır'ın ablası olmaktı.

"Şu duygusallığı bırakın çünkü akademiye gidiyoruz." Mara'nın kararlı sesiyle Itır'dan uzaklaştığımda gidenlerin arkasından çatık kaşlarla bakıyordu. "Neden gidip şu ölümsüzlere Kalkanlar kimmiş göstermiyoruz?" Yumruk yaptığı elini öne doğru uzatırken ne yapmaya çalıştığını anlamadım. Akademiye gitmek mi? Aklını kaçırmış olmalıydı.

"Gidelim!" Doğa biraz ilerideki ölü adamın cesedine bakarken hınç doluydu. Mara'nın yanında durdu. "Melezleri hafife almak neymiş gösterelim o pisliklere!" Yumruğunu Mara'nın yumruğunun yanına uzattığında bu öfkesinin sebebinin kim olduğunu hepimiz biliyorduk.

"Siz varsanız ben de varım." Itır da onların yanında durup yumruk yaptığı elini uzattı. "Ölümse ölüm!" dedi sert bir sesle. "Kardeşimi ağlatma raddesine getirmek neymiş, göstereceğim hepsine!" Artık emindim, gerçekten üçü de aklını kaçırmıştı çünkü lanetlilerin arasına girmekten bahsediyorlardı.

Benim hiç kıpırdamadan öylece durduğumu görünce aynı anda kaşlarını çatmaları beni güldürdü. "İçimden bir ses bu yaptığım şeyin hayatımdaki en büyük hata olacağını söylüyor." Omuz silkerek onlara doğru yürüdüm. "Nasıl olsa oraya gitmesek bile her şekilde öleceğiz burada." Yumruk yaptığım elimi onların yumruğuyla tokuşturduğumda karar verilmişti, akademiye gidiyorduk.

Bize yolu gösterecek bir pusula olmadığı için Tenebrislerin karda bıraktığı ayak izlerini takip ettik. Yarım saat boyunca bu soğukta onların izini sürmüştük. Soğuk hava hepimizin direncini kırıyordu ama bu izlerin bizi akademiye götüreceğine emindik. Çünkü at arabasından inip ormanda saatlerce yol almıştık, yani kasabanın lanetliler kısmından bir hayli uzaklaşmıştık. O Tenebrisler ile karşılaşmamız aslında onların kasabadan değil, akademiden geldiğini gösteriyordu. Bu da demek oluyordu ki izleri takip edersek aradığımız şeyi bulabilirdik.

Nitekim yanılmamıştık çünkü izler bizi yüksek bir dağa çıkardığında dördümüz nefes nefese durup aşağıya bakınca aradığımız şeyi bulmuştuk. İşte, akademi tam karşımızdaydı. "Vay canına, bu muazzam." Mara ile aynı fikirdeydim, beklediğimden daha büyük ve görkemliydi.

Yüksek bir dağın üzerinde durduğumuz için devasa akademi sanki ayaklarımızın altındaydı. Ormanın göbeğinde, etrafı ağaçlarla çevrili büyük şato, doğayla bütünleşmiş gibiydi. O kadar büyüktü ki hâlâ ilk günkü güzelliğini koruyan tarihî bir kaleyi andırıyordu. Dört tarafında devasa kolonları vardı ve kolonlardaki gözcü kulelerinde nöbet tutan okçuları görebiliyordum. Şato ve kalenin karışımı olan bu yer için kullanacak doğru kelimeleri bulamıyordum.

Akademinin tam ortasındaki kocaman avluyu saymıyordum bile. Tepede durduğumuz için aşağıdaki akademiyi her detayıyla görebiliyorduk. Avlunun güney duvarında açık bir kapı duruyordu ama bu ana kapı değildi. Bu kapı akademinin bitişiğindeki küçük kulübelere açılıyordu. İlk aklıma gelen, konağın duvarları içinde çalışanlar için hazırladığımız müştemilat olmuştu. Hepsi aynı korunaklı duvarların içindeydi ama aynı seviyede değildi, değil mi?

Akademinin çevresindeki sık ağaçlardan kulübelerin etrafında da vardı. Kulübelerin bir tarafı şekil verdikleri çimlerle bölünmüştü. Çimler sanki bir bahçenin duvarını oluşturuyordu. Aslında aklımda bir şeyler oluşmaya başlamıştı. Akademide öğrenciler, kulübelerde ise akademide çalışan kişiler kalıyordu. O yüzden sebze bahçeleri kulübenin hemen yanındaydı çünkü bahçeden gereken şeyleri alıp akademidekiler için onları kullanıp yemek yapıyorlardı. Ne yalan söyleyeyim, kulağa oldukça zahmetli geliyordu.

"Burada hiç kar olmaması bir tek benim mi dikkatimi çekiyor?" Aslında Mara'dan önce ben de bu durumu garipsemiştim.

Yol boyunca dizlerimize gelecek yükseklikte kar vardı ama bu yüksek dağa tırmanmaya başladığımızda kar gittikçe azalmıştı. Dağın tepesine ulaşıp zirveye çıktığımızda ise akademinin olduğu arazide hiç kar olmadığını gördüm. Geride bıraktığımız o azap dolu soğuk yolun aksine ormanın bu tarafına şaşırtıcı bir şekilde hiç kar yağmamıştı.

"Büyünün yoğun olduğu bir yerde neden kar yağıp kendini onların ölü ruhlarıyla kirletsin ki? Ben kar olsam ben de bu iblislerin üzerine yağmam!" Doğa'nın Asil'e olan öfkesi geçmediği için bulunduğu varsayım fazla komikti. O Tenebris'ten gerçekten nefret etmişti.

"Şaka gibi yemin ederim." Itır oflayarak üzerinde durduğumuz uçurumu gösterdi. "Oraya gitmek için bu dağa tırmandığımız yetmezmiş gibi bir de aşağıya mı ineceğiz?" Başımı eğdiğimde gerçekten çok yüksekte durduğumuzu gördüm. Bunu yapmak tam bir işkenceydi. Üstelik bir elimde küçük tavşanın kafesi varken oldukça zorlanıyordum.

"Yapacak başka bir şey yok," dedim üşenerek. "Son bir yarım saat daha sıkalım dişimizi." Zor olsa da kayaların üzerine dikkatlice basıp inmeye başladım. Aklımda olan tek şey, akademide bizi neyin beklediğiydi.

Pusulam olmadan akademide aradığım çıkış kapısını nasıl bulacağım?

8. BÖLÜM
HİZMETÇİ Mİ?

"Her şey bu kadar üzerime gelirken direnmek yerine belki de beyaz bayrağı çekmeliydim ama şimdilik..."

O dağdan inerken birkaç düşüşün ardından çıplak bacaklarımda oluşan yaralara rağmen nihayet inmeyi başarmıştık. Düz ovaya çıkıp akademiye doğru yürürken fazlasıyla korkuyordum. Korkumu gizleme çabasına da girmiyordum çünkü Itır dışında hepimiz korkuyorduk. Akademide Muhafızlar olduğundan yeni planım kim olduğumuzu saklamadan doğrudan herkesle yüzleşmekti. Çıkış yolu bu akademide olduğu için bir şekilde orada kalmanın yolunu bulmalıydım. Zaten geri dönsek bile Araf'ta uzun süre hayatta kalamazdık. En azından öleceksek bile çıkışı ararken olmalıydı.

Savaşmadan vazgeçmeyecektim. Akademinin etrafından dönerek devasa kapının önünde durmamız sanırım kırk dakikamızı almıştı. Neden bu kadar büyüktü? Çift kanadı büyük kapının önüne geldiğimizde kapının iki yanında goril gibi iri ve güçlü adamlar durduğunu gördük. Zırhlı adamların elindeki mızraklar biraz ürkütücüydü. Kafalarındaki miğferleri yüzünden sadece gözlerini görebiliyordum. Bir ellerinde kalkan, diğer ellerinde mızrak varken gel de korkma şimdi.

Kızlarla birbirimize tedirgin bakışlar attıktan sonra bir adım öne çıktık. Ancak ellerindeki mızrakları kapıya doğru çapraz bir şekilde koyup geçmemize izin vermediler. "Konuşma işi sizdeydi, değil mi?" Mara omuzlarımı kavrayıp beni öne doğru itti. "Hadi, bizi içeri almalarını sağlayın!"

Derin bir nefes alıp bizi izlemekten başka bir şey yapmayan adamlara baktım. "Merhaba." Cevap vermemişlerdi. "Burada herhangi bir yetkili var mı? Onunla bir görüşme talep ediyorum." Bunlar bakmak dışında bana hiç cevap vermiyordu. Biri onlara bunun çok kaba bir davranış olduğunu söylemeliydi.

"Talep ediyormuş... Sanki karşısında kölesi var." Itır homurdanarak kolumdan tuttuğu gibi beni geriye çekerek adamların karşısında durdu. "Bak, dostum. Ya bize şu kapıyı açın ya da içeridekilere Kalkanların burada olduğunu söyleyin!" Son söyledikleriyle göz göze geldiler. Sanırım kardeşim çok doğru bir noktaya değinmişti. Kalkanlar olduğumuzu duymak ilgilerini çekmişti.

"Kanıtlayın." Sağ taraftaki adamın konuşmasıyla ona Doğa'yı gösterdim. "O Işıktan Gelen, kızıl olan Kadim Bilgelerden, karşınızda duran kır bir Tenebris ve ben de bir Oyunbaz'ım." Yaydığımız enerji buradakilerden farklı olmalıydı çünkü bizler lanetli fânilerdik ancak Doğa'nın varlığı enerjimizi gizliyordu. Bu yüzden kim olduğumuzu anlamıyorlardı.

Nöbetçilerden biri kaşlarını çattı. "Kanıtlayın dedim!" Bu adam başka bir şey söylemeyi bilmez miydi? Nasıl kanıtlayacağımızı bilsek zaten yapardık.

"Kanıt mı istiyorsunuz?" Mara elini çenesine koyup düşünmeye başladığında aklına bir şey gelmiş olmalıydı ki güldü. "Şu zihin okuyan ırklar, yani Muhafızlardan birini çağırın," dedi geri zekâlı. "Aklımıza girip gereken kanıtları size sunsun."

"Ne münasebet!" Şiddetle karşı çıktım. "Düşünce mahremiyeti diye bir şey olmalı. Kimsenin aklıma girmesine müsaade edemem." Sözlerimi yeni bitirmiştim ki çift kanatlı kapı açıldı.

İçeriden çıkan zırhlı asker kapıdakilere bizi gösterdi. "Müdüre Hanım onları bekliyor." Bahsi geçen müdüre burada olduğumuzu nereden biliyordu?

Daha attığımız ilk adımla bahçedeki herkesin ilgisini üzerimize çekmiştik. Tabii, kıyafetleriyle onlar da bizim dikkatimizi bir hayli çekiyordu. Buradaki kadınlar haremdeki cariyeleri andıran uzun ve rengârenk elbiselerin içinde çok gösterişliydi. Kadınların hepsi etek giyip korse takmıyordu çünkü bazıları savaşçı kıyafetlerinin içindeydi. Erkekler de birer savaşçı gibi giyindiği için en az kadınlar kadar dikkat çekiyorlardı.

Biz onlara, onlar da bize uzaylı görmüş gibi bakıyordu çünkü bizim kıyafetlerimiz de onlara çok yabancıydı. Hepsi bahçenin farklı yerlerinde, gruplar hâlinde duruyordu. Her grubun dövmesi vücutlarındaydı. Çoğunluğun gözleri benim üzerimdeydi çünkü benim kıyafetlerim fırfırlı bir mini etek ve ince bir tişörtten oluşuyordu. Akademiye bir fahişe gelmiş gibi bana bakıyorlardı.

Bana rağmen onların ayıplayan bakışlarını umursamadan kendimden emin ve öz güven dolu adımlar atıyordum. Kimsenin karşısında ezilip büzülecek biri değildim ve hiç olmamıştım.

Bize kapıyı açan zırhlı askeri düz şekilde takip ediyorduk. Bahçedeki çardakta yanında kalabalık bir grupla oturan kişiyi görünce bir anda durdum. Bu beni kasabadaki o yaratıklardan kurtaran Muhafız değil miydi? Sırtını oturduğu banka yaslayan sarışın adamın gözleri eğlenircesine beni izliyordu. Mavileri baştan aşağı üzerimdeki kıyafetlere bakarken en az diğerleri kadar onaylamazdı bakışları.

Kıyafetimi eleştirir gibi yüzünü buruşturunca gözlerimi devirip önüme döndüm. "Ön yargılı aptallar." Kısık bir sesle konuşup önüme dönmüştüm ki ayaklarımın önündeki kırmızı karıncaları görünce çığlık atarak geriye çekildim.

Karıncalardan kaçmak isterken kendi ayağıma takılınca kalçamın üzerine sertçe yere düşmüştüm. Etraftaki herkesin gülüşen seslerini duyunca düştüğüm yerde saçlarımı yüzümden sertçe çektim. Az önce beni korkutan karıncalardan eser yoktu. Bu nasıl olurdu? O korkunç yaratık az önce buradaydı.

Ah, tabii ya!

Baş belası Muhafızlar!

Kaşlarımı çatarak başımı o Muhafız'a doğru çevirdiğimde gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. "Bu komik mi, ruh hastası?"

Ayağa kalktığımda omuz silkerek etrafındakilere beni gösterdi. "Durduk yere niye bana kızıyor? Bence bu hatunun sorunları var." Arkadaşları gülmeye başladığında öfkeden yerimde zor duruyordum. Yaptığı şeyden sonra utanmadan masumu oynuyordu.

"Pekâlâ. Hadi, oynayalım." Ayakkabılarımı çıkardığımda kızlar, "Elzem, saçmalama!" diyerek gerildi ama gözlerimi bana halüsinasyon gösteren Muhafız'dan ayırmıyordum. Ormanda onu kurtardığıma pişman olmaya başlamıştım.

Ayakkabılarımı çıkardığım an bahçedeki herkes tedirgin olmaya başlamıştı. "Ah, bu da nedir?" Dudaklarım kıvrılarak sarışın Muhafız'ın bulunduğu çardağa doğru yürüdüm. "Burada benden başka hiç Oyunbaz yok mu?" Kendi halkımdan kimsenin ruhunu soluyamıyorum. "Güzel." Sırıttım. "Pastanın hepsi bana kalacak."

Oturduğu yerden ayağa kalktığında ruhundaki endişeyi soluyordum ama kendi için korkmuyordu. Lanet olsun, benim için korkuyordu! Bir

anda karşımda küçük, sevimli bir kız çocuğu gördüm. Gözlerimi irice açtım çünkü gördüğüm bu çocuk benim yedi yaşlarındaki hâlimdi.

"Herkes seni izliyor, Elzem," dediğinde sesi bile bana aitti ama ben değildim. Bu da bir halüsinasyondu. O Muhafız bunları herkesin içinde söyleyemeyeceği için bana düş göstererek zihnime konuşuyordu. "Tüm gözler üzerindeyken her ne yapacaksan bundan vazgeç." Çocukluluğum tüm sevimliliğiyle bana bakıp, "Onlar seni zayıf biri olarak gördükçe onlar için bir tehdit olmazsın," dedikten sonra arkasından çıkardığı bir dal beyaz gülü bana uzattı. "Karıncalar için üzgünüm." Başımı kaldırıp küçük çocuğun arkasındaki sarışın adama baktığımda masumca omuz silkti.

"Küçük bir şakaydı." Güldü. "Bu kadar ciddi olma."

Bana çocukluğumu göstererek beni yumuşatacağını mı sanıyordu? Üstelik gördüğüm bu çocuğu benden başka kimse görmüyordu çünkü yine kafamın içine girerek anılarımı gasbetmeye başlamıştı. "Bir özür talep ediyorum." Omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırdım ve elimin tersiyle önüme gelen saçlarımı arkaya doğru savurdum. "Ben yürürken tökezlemem bile ama sen az önce beni düşürdün. Herkesin içinde bunu yaparak beni aşağıladıysan herkesin içinde o özrü dileyeceksin."

"Aşağılamak?" Şaşırdı. "Sadece küçük bir şakaydı."

"Ben gülmedim."

"Anlamadım?"

"Şakalar insanların gülmesi için yapılır ancak ben gülmedim." Buz gibi gözlerle ona bakıp, "İnsanların şaka adı altında bana zorbalık yapmasına tahammül etmem," dedim tüm ciddiyetimle. "Hakkım olan özrü bana sunmalısın."

"Elzem, biraz abartmıyor musun?" Bu konuşmaya herkes tanık olduğu için Itır rahatsız olarak, "Özür dilediğini say, gidelim artık," dedi.

"Bu kadar basit değil."

"Elzem, şu egoistliği bırak."

"Egoistlik değil bu, ihtiyaç!" Sesimi yükselterek ayağımı sertçe yere vurunca, bastığım yerde küçük bir çatlak oluştu. Kahretsin, ayağımın altındaki yerin yarıldığını hissediyordum! Gözlerimi sarışın Muhafıza dikip, "Seni son kez uyarıyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Hakkım olan özrü sunmalısın." Gece başımı yastığa rahat koymak istiyorsam beni düşürdüğü için özür dilemeliydi.

Diğerleri görmüyordu ama bana çok yakın olduğu için ayağımın altında açılan çatlağı parmaklarımın arasında görüyordu. Küfreder gibi bir şeyler söyleyip, "Özür dilerim!" dedi ters bir sesle.

Herkesin içinde özür diletmemden hoşlanmamış gibiydi. "Neden üzüldün?" İstediğimi almanın mutluluğuyla ona sinsice sırıttım. "Özür konusunda ciddi değildim, ben de şaka yapıyordum." Hayır, ciddiydim. "Sadece kendi şakalarına mı gülersin? Oysaki senin şakan yüzünden ben düşmüştüm."

"Düşmekle sorunun nedir, akıl hastası?"

"Ben düşmem." Saçlarımı bir kez daha savurarak omzumun arkasına attım. "Beni düşüreni de uzun süre ayakta bırakmam." Ona göz kırpıp, "Hâlâ ayaklarının üzerinde olduğun için çok şanslısın, Muhafız." dediğimde ettiği yüz kızartıcı küfürlere kulaklarımı tıkadım.

Düşmekle ilgili ciddi bir sorunum var.

Önüme döndüğümde izlendiğimi hissettim. Tamam, buradaki herkes beni izliyordu ama hissettiğim bu enerji çok farklıydı. Ayakkabılarımı henüz giymediğim için buradaki herkesin ruhunu soluyordum ama içlerinde öyle biri vardı ki şu zamana kadar soluduğum tüm ruhlardan farklıydı. Güçlü bir ruh, enerjisiyle iliklerime kadar titreten farklı bir beden vardı. Başımı çevirip etrafıma baktım. Onun yakıcı bakışlarını üzerimde hissederken kim olduğunu bulmak için kalabalığı taradım. Buradaki herkese baktım ama hayır, bahçede değildi.

Ruhunun güçlü kokusunu soluyup başımı yukarı kaldırınca onu buldum. Akademinin pencerelerinden birinde durdu bakışlarım. Pencerenin tül perdeleri kapalıydı ama gölgesini görebiliyordum. Tül perdenin arkasında biri vardı ve muhtemelen beni izliyordu. Gözlerimi bile ayırmadan pencereye bakarken onun kim olduğunu anlamaya çalışıyordum. O tül perde yüzünden tek görebildiğim gölgesiydi. Perdenin arkasında durarak kendini benden gizliyor olabilirdi ama ruhunu tüm çıplaklığıyla soluyordum.

Bir ruh emiciden ruhunu gizleyemezdi.

Ruhunda küçük bir mutluluk belirtisi yakaladım. Mutluluğunu hissediyordum. Ayaklarımı hafifçe bükerek ona reverans yaptığımda amacım biraz eğlenmekti ama bu yaptığım onu da eğlendirdi çünkü ruhundaki o küçük mutluluk neşeye döndü. Duygularını okur gibi ruhunu soluyordum. Acaba o perdenin arkasında kim vardı?

Dikkatleri daha fazla üzerime çekmek istemediğim için önüme dönüp içeri girdim. İçeri girdiğimizde gördüğüm her şey nefes kesiciydi. Devasa

bu koridor vardı ve koridorun farklı yerlerinde kocaman saksılar içinde büyük bitkiler duruyordu. Birbirinden farklı yönlerde yukarı çıkan iki merdiven vardı. Altın varaklı merdivenler bir tarihi eser gibiydi. Kuzey kanadındaki merdivende gördüğüm birkaç kadın eski, bez kıyafetler içindeydi ancak güney kanadındaki insanlar çok şık görünüyordu.

Bize eşlik eden zırhlı asker aklımdan geçenleri anlamış gibi, "Kuzey kanadındaki merdiveni burada çalışan köleler kullanır," diyerek küçük bir açıklama yaptı. "Güney kanadındaki merdiven asillere ait." Şimdi neden iki merdivende farklı kıyafetli insanların olduğu anlaşılıyordu.

Güneydeki merdivene ulaşmamız tam otuz beş adım almıştı. Hol normal olamayacak bir büyüklükteydi. İki merdivenin arasındaki boşluk çok ama çok fazlaydı. Bir üst kata çıktığımızda koridor boyunca gördüğüm şeylere afallayarak bakıyordum. Bu kadar şaşırmama neden olan şey koridordaki şövalye zırhları, çeşitli kılıçlar, mızraklar, palalar veya tablolar değildi. Hepsini daha önce görmüş gibi hissetmemdi. Biliyordum, çok tuhaftı ama sanki daha önce bu koridorda bulunmuştum. Koridordaki tüm bu şeyler bana tanıdık geliyordu.

Koridorun sonlarına doğru hissettiğim o tanıdık duyguyu kaybettim. Sanki koridorun diğer tarafını daha önce görmüş ama bu tarafına ilk kez geliyormuşum gibi saçma şeyler hissediyordum. Başımı çevirerek gördüğüm tabloları hayranlıkla izliyordum. Her tablo çok önemli birilerinin resmini taşıyor gibiydi. Her resmin altında yazan tarih oldukça eskiye aitti.

Koridordan döndüğümüzde gördüğüm farklı bir tabloyla adım atmayı bıraktım. Bu tabloyu diğerlerinden farklı kılan neydi, bilmiyordum ama onu gördüğüm an adımlarım durmuştu. İyice yaklaşıp tablodaki adama beğeniyle baktım. Ela gözleri o kadar güzel resmedilmişti ki sanki bana bakıyordu. Saçlarının yüzüne salınışı, o yabancı kibri, dudaklarındaki ukala gülüşü bile fazlasıyla gerçekçiydi. "Seni tanıyor muyum?" Tablodaki adamda da tanıdık bir şeyler vardı.

Üzerindeki bol dökümlü beyaz gömleğinin içinde çok iyi görünüyordu. Baldırlarını saran pantolonu, belindeki kılıcı ve gözlerindeki o yırtıcı ifade... Bir tablodan etkilendiğime inanamıyordum. Beynim onu tüm gerçekliğiyle karşımda hayal etmemi sağlıyordu. Elinde kırık bir ok tutuyordu. Tablonun sağ alt köşesinde yazan tarih, 1970 yılına aitti. Suratım asıldı. "Şimdilerde bir ayağı çukurda bir ihtiyara dönüşmüş olmalısın."

Tablodaki tarih elli yıl öncesine aitti. 1970'te bu portre için poz verdiyse şu anda yetmiş beş yaşlarında olmalıydı. "Kendi devrinde çok fazla kalp kırdığına eminim."

"*Gerçekten birbirleri için yaratılmış olmalılar. Şuna baksana, henüz onu görmeden portresine vurulduk.*" Bir ses duyduğumda sıçrayarak arkama döndüm ama kimseyi bulamadım. Kızlar öndeki askeri takip ederek benden uzaklaşmıştı. O hâlde bu konuşan kimdi?

"*Kes sesini; daha kaç kere söyleyeceğim, bizi duyuyor!*"

Sesler kesildiğinde kaskatı olmuş bir hâlde çığlık atmak için sesimi bulmaya çalışıyordum. Kahretsin, ben kimlerin sesini duyuyordum! Görünmeyen iki varlık bana musallat olmuştu çünkü son zamanlarda bu sesleri hep duyuyordum! Üstelik içlerinden birinin sesi çok tanıdık geliyordu. "Hiçbir şey duymadım." Akli dengemi kaybetmemek için derin bir nefes aldım. "Ben hiçbir şey duymadım." Kendimi kandırarak kızlara doğru koştum. Yalnız kalmaktan korkuyordum.

Koridorun sonundaki kapıyı açan zırhlı asker geçmemiz için kenara çekildi. Bizi neyin beklediğini bilmediğim için içeri girmek istediğimden emin değildim. Kızlar birbirlerine bakıp içeri girseler de ben hâlâ olduğum yerde duruyordum. Geçmem için bekleyen zırhlı askerle göz göze gelince kapısı açık odayı gösterdim. "Lütfen bana içeride kurbağa bacağı ve fare kuyruğuyla bir çeşit büyü yapan birinin olmadığını söyleyin."

Ürkerek ona baktığımda tek söylediği, "Fare kuyruğunu kimse bir büyüde kullanmaz," olmuştu. Peki ya kurbağa bacağı?

"Bu içimi rahatlattı."

İçeri girdiğimde beklediğimin aksine korkutucu bir cadı meskeni bulmadım. Ürkütücü bir yer yerine çağ dışı olsa da sıradan bir çalışma odasıyla karşılaştım. Belki modernlikten çok uzaktı ama en azından fokurdayan bir kazan ve ürkütücü kurukafalar yoktu. "Kalkanlar? Tanrım, ne güzel bir mucize." Neşe dolu bir ses duyunca başımı kaldırdım.

Masasında oturan kısa boylu bir kadın ayağa kalkarak bize doğru yürüdü. "Burada olduğunuza inanamıyorum." İnanır mısınız, ben de burada olduğuma hâlâ inanamıyordum.

"Sen Tenebrislerden olmalısın." Bal rengi gözleri ışıldayarak Itur'a bakarken içten bir şekilde tebessüm etti. "Taşıdığın karanlığın yoğun enerjisini hissedebiliyorum." Eğer ayakkabılarımı giymeseydim ruhunu soluyup ne kadar dürüst olduğunu daha iyi anlayabilirdim.

Itur, "Selam," dedi kabaca ama bu bile kadını mutlu etmiş gibi görünüyordu. Gülüşü büyüdüğünde göz çevresindeki kırışıklar belirginleşti ama

bu ona ayrı bir sevimlilik katıyordu. Annemle hemen hemen aynı yaşlarda görünüyordu. Tabii, anneminden daha kısa boylu ve biraz da kiloluydu.

Kumral saçlarındaki beyazlar göze çarptığı için yaşı konusunda doğru bir tahminde bulunamazdım. Şu ana kadar burada gördüğüm kadınların aksine sade, yeşil bir elbise giymişti. Dümdüz ve gösterişten uzak görünüyordu. Iris'ten sonra aceleyle Doğa'nın yanına gidip sıcacık gülümsedi. "Işıktan Gelen, değil mi?" Çok heyecanlı görünüyordu bu kadın.

Doğa'ya bakarak güldü. "Şu kalkanı kaldır, hayatım. İnan bana, güvenli bölgedesiniz." Doğa'nın korkudan titreyen hâlini görünce ona güven vermek için elini uzatmıştı ki sanki görünmez bir şeye çarpmış gibi elini hemen çekti. "Kalkan büyüsünü sadece Işıktan Gelenler yapabilir." Eli yanmış gibi parmak uçlarına bakıyordu. "Garip," diye mırıldandı düşünceli bir sesle. "Klanındakilerin en yaşlıları bile kalkan büyüsünü doğru şekilde yapmak için yıllarını harcıyor. Melez bir fâni hiç zorlanmadan bunu nasıl yapabiliyor?" Soru dolu bakışları Doğa'yı daha fazla korkutmaktan başka bir işe yaramıyordu. Eminim Doğa da bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Tıpkı Mara'nın nasıl ayaklı bir ansiklopedi olduğunu bilmediği gibi.

Doğa titreyen bir sesle, "Ben sizin gibi değilim," dedi. "Şey... Ben büyü yapmayı bilmiyorum." Hiçbirimiz bilmiyorduk. Mara belki bir şeyler biliyordu ama o da nasıl bildiğini bilmiyordu. Böyle söyleyince de kulağa çok karışık geliyordu.

Kadın dostane bir ifadeyle Doğa'ya gülümsedi. "Bu dünyaya ait olmadığınız için büyüleri bilmemeniz çok normal." Gözleri Doğa'nın etrafında oyalandı. "Etrafındaki kalkanın yoğun enerjisini hissedebiliyorum." İlginçti çünkü biz Doğa'ya dokunurken herhangi bir kalkan engeline takılmıyorduk. Belki de içgüdüsel olarak etrafına ördüğü kalkanın içine sadece güvendiği insanları alıyordu.

Henüz adını bilmediğim kadın gözlerini kapatarak bir süre Doğa'nın karşısında hareketsiz kaldı. Neyi test ettiğini bilmiyordum ama gözlerini açtığında sanki keyfi kaçmıştı. "Sadece bedenini değil, zihnini de kalkanla koruyorsun," dedi bizi şaşırtarak. "Ben Muhafızlardan biriyim ama zihnine giremiyorum." Doğa bu kadar korkakken yeteneğinin kalkan olması beni fazla şaşırtmamıştı. Keşke ben de zihnime bir kalkan çekebilseydim.

Kadın iki adım yana kaydığında gözlerinin hedefinde Mara vardı. "Sen de Kadim Bilgelerden olmalısın, değil mi? Kadimler tarafından kutsandığını gözlerin ele veriyor." Varsayımlar üzerine kim olduğumuzu an-

...nca çalışıyor gibi davranıyordu. Muhafızların zihin hırsızı olduğunu ...ünmüşsek bu bilgilere ulaşması bence tahminlere dayanmıyordu.

"...ekse bir tahmin, hanımefendi." Mara tam da ondan beklediğim ...ı alay ederek kadına doğru bir adım attı. "Tabii, bu bir tahmin olsaydı, ...şe mi? Aklımıza girip tüm yaşantımızı öğrenmeniz sizce ne kadar doğ...? Doğa gibi bizim kalkanlarımız yok, zihnimiz için mahremiyet sağla...yoruz." Dudaklarım kıvrıldığında bu kızın kural tanımaz patavatsızlığı ...ki de ilk kez hoşuma gitmişti. Ben yıllardır onu çekiyordum, biraz da ...şkalarını canından bezdirebilirdi.

Kadının mahcup olmuş bir tavırla geri çekilmesini izledim. "Bunun ...ın yok üzgünüm ama yapmalıydım." Sesi üzgün çıksa da samimiyeti ko...sunda şüphelerim vardı. "Akademiyi tehdit eden o kadar çok şey var ki ...ruve aldığım herkesin güvenilir olduğundan emin olmalıyım." O kadar ...ok ilgili ve sıcak davranıyordu ki tıpkı Doğa ve Itur gibi Mara da onun ...avranışlarını samimi bulmuştu. Benim sorunum neydi, bilmiyordum.

Son olarak gözleri beni bulunca gülüşü daha da büyüdü. "Bir Oyun...u!" Türümün son örneğiymişim gibi bakıyordu. "Yaklaş lütfen, seni ya...ından görmek istiyorum." Türümün son örneği miydim?

Rana elini uzattığında ona doğru yürüyüp istediği gibi elini tuttum. "İzin verir misin?" Sanırım zihnime girmek için iznimi istiyordu. Bunu istediğimden emin değildim.

"Görecekleriniz hoşunuza gitmeyebilir." Yerinde olsam kafamın içine girmezdim.

Anılarım konusunda fazla ısrarcıydı. "Bunun kararını ben vermek is...yorum," dediğinde omuz silktim. "Sizi uyarmadığımı söyleyemezsiniz."

Onayımı aldığı için gözlerini kapatıp aklımdaki gizlere sızmaya baş...adı. Bunu hissetmiyordum bile. "Aman Tanrım!" Sesi afallamış çıkarken gözlerini hızla açtı. Bal rengi gözlerinde endişe ve çözemediğim, gizemli bir duygu vardı. "Kara büyüyle kilitli," dedi hepimizi afallatarak. "Zih...indeki tüm kapılar kilitli!" Elimi daha çok sıktı. "Hayır, zihninin kapı...ları tam şu anda kapanıyor, biri yapıyor bunu!" Dehşete kapıldı. "Biri bu odanın içinde büyü yapıyor!" Aceleyle Doğa'ya dönüp baktığında başını iki yana salladı. "Hayır, sen değilsin. Bu saf kötülük sana ait değil! İçeri gel. Omar ve onu bul!"

Delirmiş gibi bağırıyordu. Neler olduğunu anlayamıyordum. Pekâlâ, biri bana bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu söyleyebilir mi?

"Ah, hayır, anladı! Kahretsin, büyüyü tamamlamak için vaktin yok. Gi...elim buradan!"

"Gidemem! Eğer Efsun onun zihnine sızarsa büyülerin rengini ve şekli gördüğünü anlar! Onu korumalıyım!"

"Devam edersen ikimiz de öleceğiz!"

"O yaşamalı, aptal! O yaşadığı sürece yaşatma şansı var!"

"Böyle de ölüyoruz!"

"Henüz değil. Sen Işıktan Gelen'in bedenine sığın, ben de Oyunbaz'ın Onunla bütünleştiğimde yaşam enerjisi büyüyü tamamlamamı sağlar."

"Işıktan Gelen mi? Kızın ölümcül kalkanı ne olacak?"

"O kalkan yaşayanlar için. Ölülerde işe yaramaz. Hadi, git!"

Koridorda duyduğum sesleri tekrar duymak bir kez daha beni çıldırmanın eşiğine getirmişti. İçeri giren o zırhlı adama, yani Omar'a dönüp elimle seslerin geldiği kitaplığın yanını gösterdim. "O-orada..." demiştim ki tam kulağımın dibinde iç çeken o sesi bir kez daha duydum. *"Yapma, onlara bizden bahsedersen seni koruyamam,"* diyerek beni durdurdu.

"Elzem, burada kendi öz kardeşine bile güvenemezsin. İnan bana, güvenneceğin tek kişi benim. Sana yabancı değilim, bunu derinlerde biliyorsun... Bildiğini biliyorum. Şimdi iki seçeneğin var: Ya onlara bizden bahseder ve tamamen yalnız kalırsın ya da beni bedeninde saklayarak çok sağlam bir müttefik kazanırsın." Buz tutmuş bir hâlde öylece dururken elim hâlâ kitaplığın yanındaki boşluğu gösteriyordu. Onları arada duyuyordum ama ilk kez doğrudan benimle konuşmuştu.

"Orada ne var?" Efsun denen kadının sabırsız hareketleri sebepsiz yere beni germişti. Orada değildi artık, hemen yanımda bir şey vardı ama ona bunu söylemeli miydim, emin değildim.

Ah, pekâlâ. Bu korkutucu olsa da içimden geleni yapacağım!

"Şey..." Zorlukla gülümsemeye çalışırken aklıma o an gelen tek yalana sığındım. "Böcek! Ah, evet, böcek var! Çirkin bir böcekti ama az önce kitaplığın arkasına girdi, Efsun Hanım."

Gözlerini kısan kadının neden üzerime doğru yürüdüğünü anlamıyordum. "Adımın Efsun olduğunu nereden biliyorsun?" Kendimi ele vermem büyük aptallıktı. Ona göremediğim ama seslerini duyduğum iki kişinin konuşmalarına kulak verdiğimi söyleyemezdim.

"Dışarıdakiler söyledi." Omuzlarımı dikleştirip o yıkılmaz Elzem'e büründüm. "Bahçedeyken herkes bize bakıp konuştuğu için onları duydum. İçlerinden biri, *'Efsun Hanım onları neden görmek istiyor?'* demişti. Doğrudan size getirildiğimize göre adınız Efsun olmalı. Bir dakika..."

Hakaret uğramış gibi savunmacı bir ifade takındım. "Sorguya mı çek-
tiyorum?"

Aynı onun gibi gözlerimi kısdığımda kolay kolay konuşacak biri olmadığımı anladı. "Hayır, sadece tedbir." Yürüyüp kapattığı kapıyı içeri den kilitledi. "Omar, bul şunu!" İçeridekileri yakalaması uzun sürmezdi.

Elimdekileri hızlıca gözden geçirmeye başladım. Bana yardım ettiğini iddia eden biri vardı ve gerçekten yardım için burada olduğunu hissede biliyordum. Başka ne vardı? Ah, buldum! Bu kişi her kimse yaptığı kara büyü o kadar güçlü olmalıydı ki Efsun çıldırmıştı. Omar denen adamdan yardım istediğime göre bu adamı da fazla hafife almamalıyım. Bir de içime gitmek isteyen kişiyi bir şekilde korumam gerekiyordu. Ve kahretsin ki ben yine strateji yapmaya başlayacak kadar delirmiştim! Bütün bunlardan bana neydi ki?

Omar bir av köpeği gibi havayı koklamaya başlamış, odanın her yerini geziyordu. Bana doğru döndüğünde korkudan soluğum kesilmişti. Sesin sahibi çok yakınımda olmalıydı ki Omar'ın bakışları beni buldu. "*Elzem, izin ver!*" dedi yanımdaki o ses. "*Aykırı bir Oyunbaz'ın içine onun rızası olmadan giremem!*" Erkek değil, kadın sesiydi. Sanırım diğeri de bir kadındı. Sesleri hep boğuk ve hırıltılı çıktığı için bir türlü onları nerede duyduğumu çıkaramıyordum.

Bu izin verme işini nasıl yapacağını da söylese işim daha kolay olurdu.

Derin bir nefes alıp gevşemeye çalıştım. Rızam vardı. Biliyordum, bu çılgıncaydı ama içgüdülerim çıldırmış gibi onu korumam gerektiğini haykırıyordu. "Kızın yanında!" Omar'ın üzerime yürümesiyle önce bedenimde ılık bir esinti hissettim, sonra da şiddetli bir sarsıntı. Sanki bir çeşit elektriğe maruz kalmışım gibi duvara doğru savrularak yere çarptım.

Düştüğüm yerde hiç acı hissetmediğimi fark ettim. Bu nasıl olurdu? Çok sert çarptığıma emindim. "Harika!" Kaşlarımı çatarak ayağa kalktığımda gördüğüm manzarayla avazım çıktığı kadar bağırdım. Hadi ama... Yine mi!

Vücudumda değilim!

Ayakta duruyordum, evet, gerçekten iki adım uzağımdaki kendime bakıyordum. Konakta buna benzer bir şey yaşadığımı hatırlayınca hemen eğilip ellerime ve bedenime baktım. Şeffaf olmam yine bir ruh olduğumu gösterirken yumruklarımı sıkarak karşımdaki kendime bakıyordum. "Bunu yaparken beni bedenimden atacağını söylememiştin!" Medusa'nın anneme yaptığını o da bana yapmıştı!

"Üzgünüm." Bana bakmıyordu ama bunu bana söylediğini biliyordum. Dikkat çekmemek için diğerlerine dönmüştü. "Üzgünüm ama burada kimse yok, olsaydı hissederdim. Ayakkabılarımı çıkarınca etrafımdaki her şeyi hissedebiliyorum." Efsun çıplak ayaklarıma bakınca hangi ara onları çıkardığımı sorguladım.

Özellikle Efsun'a bakarak ayakkabıları yeniden giydi. Efsun bunu onaylatmak için Omar'a bakınca adam başını salladı. "Girdi. Az önce buradaydı ama şimdi onları hissedemiyorum." Garip, onları hissetmişti ama ruh formunda olmama rağmen şu anda beni hissedemiyordu.

"Kalkanların bedenine sığınmış olabilir mi?" Bu kadın neden bu kadar takmıştı bu meseleye?

"O kadarı benim yeteneklerimin dışında, efendim." Omar kapının kilidini açıp dışarı çıktığında Efsun'un kolay ikna olduğunu sanmıyordum.

Herkesin tedirgin olduğunu anlayınca masasına doğru yürüyüp sandalyeye oturdu. "Hadi, bana son yaşadıklarınızı anlatın." Konuyu dağıtmaya çalışıyordu ama gözleri dördünün üzerindeydi. İçlerine o ruhların girip girmediğini anlamaya çalışıyordu. Bu yüzden bir sohbet başlatmaya çalışmıştı.

Kızlar bir süre sessiz kaldıktan sonra ilk konuşan Mara olmuştu. Her şeyi en başından anlatırken ben hâlâ kendime tersçe bakıyordum, yani birkaç adım uzağımdaki bedenime.

Nihayet Mara Araf'taki birkaç günlük maceramızı bitirince Itır en önemli soruyu sordu: "Bize yardım edecek misiniz? Buraya ait değiliz. Eğer kapıyı ikinci kez nasıl açacağımızı öğrenirsek kendi dünyamıza dönebiliriz." Dördümüz bir umutla ona bakıyorduk, günler sonra bizi mutlu edecek güzel bir habere ihtiyacımız vardı.

Efsun Hanım bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerindeki karamsarlık tüm umutlarımı altüst etmeye yetmişti. "Bu o kadar kolay değil. Kapıyı sadece Kalkanlar açabilir ve hepsinin iyi durumda olması gerekiyor. Çok güçlü bir büyünün sonucunda kapıyı açabilirsiniz fakat tüm ritüel boyunca hepiniz buna dayanacak güçte olmalısınız." Kızlar birbirine baktı. Gayet sağlıklı ve iyi durumda görünüyorlardı. Bunu yapmamız için bir engel yoktu, değil mi?

"Bizler gayet iyiyiz." Doğa ile aynı fikirdeydim ancak Efsun Hanım bizim gibi düşünmüyordu.

"Hepiniz değil." Benim bedenime bakıyordu. Ben de dışarıdan bir göz gibi kendi bedenime bakıyordum.

"Elzem mi?" Itır kaşlarını çatarak bana döndü. "Hasta mısın yoksa?"

Değildim, aksine son derece iyi hissediyorum. "İyiyim." Bunu diyen ben değildim ama benim sesimdi. Bu kız hâlâ niye çıkmıyordu bedenimden? Dışarıda kalmıştım!

Efsun kardeşimi rahatlatmak için tebessüm ederek Elzem'i göstermişti. "Demek istediğim, beslenmezse gittikçe zayıflayacak. O bir Oyunbaz, diğer adıyla ruhların ölümü. Ölümden doğanın laneti, ölümlerle hayatta kalmak." Bunu asla yapmazdım. Ölmek umurumda değildi, kendi hayatım için kimseyi öldürecek biri değilim.

Itır gülerek Elzem'e göz kırptığında iyi olduğunu duymak keyfini yerine getirmişti. Kendimden başka biriymiş gibi bahsetmem can sıkıcıydı. "Sen beceremezsin şimdi. Merak etme, ben sana yeni kurbanlar bulurum." Bu komik değildi, hiç değildi.

"Anladığım kadarıyla akademide kalmak istiyorsunuz, değil mi?" Dışarıdaki tehlikeleri düşünürsek burası daha güvenli olabilirdi. Üstelik bizi eve götürecek doğru formülü hâlâ öğrenmiş değildik. "Sizi Araf'tan çıkaracak büyüyü bilmiyorum, hiçbir ırkın da bildiğini sanmıyorum. Eğer bilseydik çoğumuz kendimizi kurtarmak için geçit kapısını açardık. Araf'tan çıkmak, buraya girmekten daha zor ve imkânsız." Yine de bir yolu olmalıydı, aksini düşünmek istemiyordum.

"Ne yani, burada mı kaldık?" Doğa'nın dolan gözlerine bakıp tebessüm etti.

"Bu konu gerçekten benim yeteneklerimi aşıyor ama sizin burada kalmanıza izin verebilirim." Doğa ve Elzem'e üzgün bakışlarını gönderdiğinde devam etmesi için kimse konuşmamıştı. "Maalesef akademide kalkanlar eşit konumlarda değil." İçimden bir ses devamında duyacaklarımın pek hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu.

"Araf'ta çok fazla lanetli ırk var ama herkes tarafından büyüklüğü kabul edilen dört ırk var." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyen kadından ilk kez duymuyordum bunları. Medusa bunu bize o gece söylemişti.

"Tenebrisler, Işıktan Gelenler, Kadim Bilgeler ve Oyunbazlar." Camdan dışarıya baktığı için bize sırtı dönüktü. Saçlarını sıkı bir topuz yaptığı için kulağının arkasındaki kılıç ve kalkan dövmesini görebiliyordum. Bu, Muhafızların simgesiydi. Aynısını ormanda hayatını kurtardığım o çocuğun boynunda da görmüştüm.

"Yıllar önce Araf'a hükmeden, bu dört güçlü ırktı. Herkes tarafından korkulan ve saygı duyulan ırklardı bunlar. Lakin güç tutkusu her ırkı birbirine düşman ettiği için en çok bu dört ırk savaş hâlindeydi. Irklar arasında büyük bir savaş çıktı," diyerek iç çekti. "Sadece lanetlilerin değil, şehrin

diğer tarafında yaşayan fânilerin de etkilendiği büyük bir savaş." Herkes sessizliğini koruyarak bunu nereye bağlayacağını anlamaya çalışıyordu.

"Yıllar süren bu savaşın bir galibi çıkmadığı gibi bazı ırklar Araf'ın kontrolünü ele geçirmek için çok fazla kara büyüye başvurdu. Bunun sonucunda hepsi parazit ismini verdiğimiz birer canavara dönüştüler." Ne kadar korkunç olduklarını bizzat kasabada onlarla karşılaşarak tecrübe edinmiştim.

"Oyunbazların neredeyse hepsi kendisini kara büyüden kurtaramadığı için dönüştü. Geride kalanlar da en büyük rakipleri tarafından öldürüldü. Araf'taki ırklar için tek bir kural geçerlidir, düşmanının zaafını bulup ondan kurtul. Oyunbazlar canavara dönüştü, Işıktan Gelenler de kara büyüden kurtulmak için burayı terk etti."

"Yani bir korkak gibi kaçtılar mı?" Itır'ın gülüşü Doğa'nın gözlerinde hüzün dalgası estirmişti.

"Hayır, kaçmadılar. Aksine çok zekice bir hamle yaptılar," diyen Mara ile aynı fikirdeyim. "Eğer kalsalardı büyük ihtimalle rakipleri onları kışkırtacaktı ve onlar da tıpkı Oyunbazlar gibi kara büyüye bağımlı olacaktı. Kalsalardı onlar da birer canavara dönüşecekti."

"Böylece Araf'taki güç dengesi tamamen değişti," dedi Efsun Hanım. "Işıktan Gelenler yıllardır kayıp, kalanlar da en zayıfları olduğu için diğer ırklar tarafından köle edildiler. Aynı şey Oyunbazlar için de geçerli. En güçlüleri birer canavara dönüştü, doğru düzgün büyü yapmayı bile bilmeyen zayıfları da köle olarak yaşıyorlar."

"Köle mi?"

Bana başını salladı. "Kimse onlara saygı göstermez burada ve bu iki ırktan kalanlara istedikleri her türlü işkenceyi yapmakta serbestler. Evet, daha fazla kan dökülmesin diye tüm ırklar sulh imzaladı lakin bu sulh Oyunbazlar ve Işıktan gelenler için geçerli değil." Güçten düşen iki ırkı tamamen bitirmek için onları barışın bir parçası yapmamışlardı. Her biri dağılıp parçalandığı için çoktan av konumuna düşmüşlerdi.

Kasabada bana saldıran tüm o canavarlar aslında benim ırkımdan mıydı?

Doğa ile göz göze gelen sahte Elzem'in üzgün bakışlarını görebiliyordum. Her ikimizin akıbeti gizini koruduğu için başımıza gelecekler tam bir muammaydı.

Artık bedenime geri dönebilir miyim?

Efsun Hanım, "Şimdilerde Araf'ta güç dengesi tamamen değişti. Tenebrisler, Kadim Bilgeler, Muhafızlar ve Koruyucular güç olarak yarışıyor," diyerek başını salladı. "Artık Araf'ın en güçlü dört klanı bunlar." Doğa ve benim klanım listenin dışındaydı.

"Mara ve Iur akademide asillerin arasında saygı görecektir. Üzgünüm, kızlar, siz ikinizi köle olarak burada tutabilirim. Her ikinizi burada korumamın tek yolu bu çünkü kimse başka bir ırkın kölesine saldırmaz," dediğinde tek yaptığım şaşkınlık içinde yutkunmak olmuştu. Ne diyordu bu kadın? Köle olmak mı? Ben mi?

Ben ve köle olmak?

Bu iki kelimeyi yan yana getirmeyi bile kendime hakaret olarak sayarım!

"Elzem?" Rengi atan Doğa'nın birazdan bayılacağına yemin edebilirdim. "Bi-biz köle mi olacağız?" Sinirden güldüğümde bana gerçekten böyle bir şey sorduğuna inanamıyordum. Gerçi bana değil, beden hırsızı kıza sormuştu ama ben sandığı için sormuştu.

"Daha az saçmalar mısın? Kimsenin kölesi olmam." Kimsenin beni duymaması umurumda değildi, bunu bana yaptıramazlardı. Genlerimde efendi olmak vardı, köle değil!

"Üzgünüm." Vücuduma bakarak konuşan kadın kesinlikle üzgün görünmüyordu. "Sizi başka türlü burada tutamam. Gitmek isterseniz bunun için serbestsiniz ama kalırsanız akademinin kölesi olabilirsiniz." Bunu nasıl söylerdi? Aradığım cevaplar buradaydı, yanımda pusulam bile yokken nasıl giderdim? Ancak bu şartlarda da burada kalamazdım!

"Gidiyoruz!" Bir hışımla kapıyı gösterdiğimde kimsenin beni görüp duymadığını fark ettim. "Bedenimi geri ver!" Elzem'in üzerine yürüğümde onun içinden geçip kendimi onun diğer tarafında buldum. Artık içimden çıkmasının vakti gelmişti!

Mara gülüşünü saklamaya çalışarak Efsun Hanım'a döndü. "Kalırsam ne olacak?" Ah, hayır, bu bakışı çok iyi biliyordum.

Efsun Hanım ona tebessüm ederek göz kırptı. "Sizin er veya geç buraya geleceğinizi tahmin etmiştim. Kalkanların Araf'a geldiği duyulduğu an klanlarınızın liderleriyle görüştüm. Bilgeler seni kabul ediyor, tüm masraflarını klan liderin karşılayacak. Birinci sınıf bir oda, en kaliteli kumaşlardan kıyafetler ve daha birçok özel ihtiyacın için altın gönderdiler akademiye. Liderin bunun karşılığında senden eğitimini en verimli şekilde tamamlamanı istiyor. Sana küçük bir mesaj da iletmemi istedi. En kısa zamanda Kadim Bilgelerle ziyaretine geleceklerini bilmeni istiyor." Bir

küfür savurdum. paragöz bir kız için bundan daha iyi bir teklif olamazdı. Kahretsin, bu kız duyduklarından sonra kesin burada kalırdı!

"Aynı şeyler senin için de geçerli, Itır." Bu sefer Itır'ın aklını çelmeye çalışmıştı. "Klan liderin seni özellikle Asil'in, yani kendi oğlunun sınıfına koymamı istedi. Aslında Asil ile tanıştınız, değil mi?" dedi tebessüm ederek. "Az önce zihnine girdiğimde ormanda sana pelerinini veren çocuğu anılarının içinde gördüm." Başını salladı. "İşte o, Asil. Biraz kaba olabilir ama kendilerinden olanları sahiplenirler." O pusula hırsızından nefret ediyordum.

Sahte Elzem üşümüş gibi onlara sırtını dönüp şömineye doğru yürüdü. Bunu yaparken kısa bir an benim durduğum yere bakmıştı. Beni, yani ruhları görebiliyor muydu? Odadakilere belli etmeden bana gözleriyle şömineyi işaret edince onu takip ettim. Diğerleri hâlâ konuşurken ellerini ateşe doğru uzatarak ısınıyormuş gibi yaptı. Onun yanında durduğumda onlara sırtımız dönüktü. "Elzem." Adımı sadece benim duyabileceğim bir fısıltıyla söylemişti. "Beni iyi dinlemeni istiyorum."

Can kulağıyla onu dinlerken derin bir nefes aldı. "Bundan gerisine karışamam, yollarımız burada ayrılıyor. Artık ben ve arkadaşımı hiç duymayacaksın çünkü daha fazla senin yanında kalamayız." Kısık bir sesle konuşup bana baktı, ona bakmak aynaya bakmak gibiydi.

"Beni yalnız mı bırakıyorsun?" Üzüldüğümü gizleyemedim çünkü onlar en zor zamanlarımda ortaya çıkıp hep beni kurtarıyorlardı.

Burukça tebessüm etti. "Sen düşündüğünden daha güçlüsün. Bir şeyleri başarmak için benim veya bir başkasının yardımına ihtiyacın yok. Zihnini mühürledim, artık hiçbir Muhafız anılarına girip zihninde sakladıklarını öğrenemez."

"Ben bir şey saklamıyorum."

Bakışları hüzünle doldu. "Son gözyaşı dökülecek, Elzem," dediğinde kaskatı kesildim. "Denedim ama buna ben bile engel olamam." Başını çevirip Itır'a baktığında acı içinde kıvrandım.

"Itır mı beni ağlatacak?" Bana son gözyaşını döktürecek kişi Itır mıydı?

Doğrudan cevap vermek yerine üzgünce iç çekti. "Kardeşine sahip çık. Onu sana karşı kullanmak isteyen çok kişi olacak." Gerçeklikten uzak bir şekilde güldü. "Hafız ve Asil'e her zaman güvenebilirsin, onlar aslında kötü değil." Ciddiyetiyle beni endişelendirecek gözlerle baktı. "Ve onu çağır." O pusula hırsızına güvenmek mi? Neden bahsediyordu? Ayrıca Hafız da kimdi? Üstelik Itır'ın beni ağlatacağım iddia ediyordu ama bu mümkün değildi.

"Sana daha fazla yardım edemem," dedi fısıltıyla. Efsun Hanım kızlarla konuştuğu için dikkatleri çekmemek için kısık bir sesle konuşuyordu. "Benim yolum burada bitiyor. Onu çağır, Elzem. Sana çok yardımı dokunacak." Artık kimden bahsettiğini söyleyebilir miydi?

"Kimi çağırmam gerekiyor?" Kısık sesle fısıldadığımda bana dönerek kıvılcımlarla karışık iç çekti. "Sunakta bir ayin yaparak onu çağırmalısın. Bir tek senin çağrına cevap vereceğini biliyorum." Acaba şu ayin işinden zerre kadar anlamadığımın farkında mıydı?

"Adı ne onun?"

"Gediz Gevheri."

"Kim bu Gediz?"

"Yakında öğreneceksin."

"Peki. Hafız kim?"

"Ormanda kurtardığın Muhafız." Sonunda sarışın adamın adını öğrenebilmiştim. "Gediz, Asil ve Hafız," dedi tebessüm ederek. Onlardan bahsedince bile mutlu oluyordu. "Bu üçü birlikteyken çok güçlü. Sağlam müttefikler istiyorsan onları kendi safına çekmelisin. Ve Savcı..." dediğinde bakışları imalıydı. "Onu kazanmak, Araf'ı kazanmak gibi."

"Savcı mı?" Hiçbir şey anlamıyordum. "O kim?"

Manidar gözlerle bana bakıp, "Savcı burada görüp görebileceğin en güçlü ölümsüz. Neler yapabileceğini hayal bile edemezsin," derken dudakları kıvrıldı. "Efsun bile onu istiyor. Elini çabuk tutup o inatçı adamın sempatisini kazanmalısın hatta yapabiliyorsan kalbine sızmalısın. Onu kullanmak istiyorsan aşktan daha büyük bir silah olamaz." Doğru mu anlamıştım? Sırf güçlü diye hiç tanımadığım bir adamı kendime âşık etmemi mi istiyordu?

Ölümsüzlerle işim olmaz.

Elini göğsüne bastırıp inleyince fazla vaktinin kalmadığını anlayıp telaşa kapıldım. "Bana şu ayini nasıl yapacağımı anlat ve bir iblisi çağırmayacağıma yemin et!" İkinci bir Medusa vakasıyla uğraşamazdım.

"Bir şey feda etmelisin." Diğerlerinin dikkatini çekmemek için dik durmaya çalışsa da fısıltısı güçlükle çıkıyordu. "Bir masumun kanını sunağa dökerek yüksek sesle Gediz'in adını söyle." Bunları söyledikten sonra sendeleyerek üzerime yürüyünce ürperdim.

Yine onun içinden geçmeyi beklerken bunun olmadığını gördüm. Başımı eğip bedenime baktığımda kendime dokunmak derin bir iç çek-

memi sağlamıştı. Kendi vücudumdaydım. Az önce ne olmuştu? "Elzem Hanım, siz iyi misiniz? Geldiğimizden beri çok garip davranıyorsunuz." Mara'nın şüpheli bakışları beni güldürdü. Neler olmamıştı ki... Şu kısacık sürede neler yaşamıştım ama hiçbirinin ruhu duymamıştı.

Gediz Gevheri? Şimdi bir de seni mi bulmalıyım?

Ve Sarıcı? Kimsin sen?

Onun hakkında detaylı bir bilgiye sahip olmadığım için bir şey yapmadan önce iyice araştırmalıydım. Düşünmeden verilen aceleci kararlar benim yapacağım bir şey değildi. Kafamdaki düşünceleri bir kenara itip şu anki konuya yoğunlaşmayı denedim. "Ne yapacağınıza karar verdiniz mi?" dedim kızlara.

Mara sırıttı. "Ben kalıyorum." Bana olan bakışları şeytaniydi. "O kulübede sürünmek yerine burada saygı duyulacak biri olmak istiyorum." Bana göre iki tür insan vardı. Birincisi, itaat etmek için doğanlar. İkincisi, itaat ettirenler. Mara birinci gruba, ben de ikinci gruba girerken yer değiştirmek onur kırıcıydı.

Evet, burada onlarla kalacaktım. Benim gibi biri için zor olacaktı ama akademide kalıp çıkış yolunu bulmam gerekiyordu. Bunu yapmaktan başka şansım yoktu. "Ben de kalıyorum," diyen Itır'a baktım. Yani ben gitmek istesem bile kardeşim burada kalacaktı. Bana rağmen bunu yapacaktı. Bana sunulan tek seçeneğin kölelik olduğunu bilmesine rağmen.

"*Diş, Elzem! Sen yeter ki bir kere düşmeyi öğren!*" Daha önce söyledikleri aklıma geldi. En az Mara kadar o da yıkıldığımı görmeyi istiyordu. Köle olmak beni yıkamazdı. Kendi içimde ben bir kraliçeydim, alt sınıfa düşmek bunu değiştiremezdi.

Doğa'ya döndüğümde dolan gözleriyle yanıma gelip sıkıca elimi tuttu. "Gidersen seninle gelirim, kalırsan seninle köle olurum. Benim ne Mara gibi hırslarım var ne de Itır gibi güce olan açlığım. Ben bir seni bilirim, Elzem," diyerek bana tebessüm etti. "Kıvrak zekânı, soğukkanlılığını ve yaptığın stratejileri bilirim. Kızların ne yaptığı umurumda değil, onlara güvenmek yerine sana güveniyorum."

Doğa'nın bu cesurca sözleri Mara ve Itır'ı kızdırırken içim burkularak parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. "Senin zarar görmene asla izin vermem, Doğa." O beni destekleyen tek kişiydi, onu hayal kırıklığına uğratmamak için her şeyi yapardım.

"İzin vermez tabii." Mara yüzünü buruşturarak bize bakıyordu. "Oyunbazlar ve Işıktan Gelenler ezelden beri müttefikler, yani ikinizin bu

kadar iyi anlaşması beklenen bir şey." Olabilir, Bilgelerle müttefik olmaktansa Işıktan Gelenleri yeğlerdim.

Verdiğim saçma karar canımı yaksa da Efsun Hanım'a doğru yürüdüm. "Burada kalıyoruz... Köleniz olarak." Bu saçmalıktı, köleliğin hâlâ var olduğu bir boyutta olmam büyük saçmalıktı! Köle mi olacaktım? Kendimi bundan daha fazla şaşırtamazdım.

Efsun duyduklarından memnun kalarak gülümsedi. Kitaplığa doğru yürüyüp raflardan birkaç evrak ve küçük bir sandık alıp masanın üzerine koydu. İki belgeyi ben ve Doğa'ya uzattı. "İmzaladığınızda akademinin köleleri olacaksınız." İmzalayınca özgürlüğümüzü ona satmış olacaktık.

Uzattığı evrakı aldığımda eski dilde yazılmış yazıları okuyabildiğimi bir kez daha fark ettim. Doğa'dan gelen mırıltılara bakılırsa o da okuyabiliyordu. Burada yazan her madde beni bozguna uğratmaya başlayınca verdiğim kararın doğruluğunu sorguladım. Burada yazanlara göre, benden istenilen her şeyi sorgusuz sualsiz yerine getirmeliymişim. Bir köle asla itaatsizlik yapamaz, yaparsa efendisi tarafından cezalandırılırmış.

Kuralların dışına çıkamaz, sorgulayamaz, kendine verilen işleri yapmaktan kaçamazmış. Firar etmeye, yani kaçmaya çalışırsam sonuçları benim için çok ağır olabilirmiş. Efendim olarak Efsun'un adı varken köle olarak benim ismim yazıyordu. Ona olan sekiz yüz bin altın borcumun karşılığında hayatımın geri kalanını onun kölesi olmaya mı adamıştım. Bekle, bu da neydi!

Ondan sekiz yüz bin altın almadım.

Bu belge önceden hazırlanmıştı, yani biz daha akademiye gelmeden önce. Bu kadın beni borçlu çıkarmanın peşindeydi.

"Sekiz yüz bin altın mı?" Belgeyi sertçe masaya attım. "Beni kandıracağınızı mı sanıyorsunuz? Yok yere borçlandırıp köleniz yapmanın peşindesiniz!" Tüm hayatım evraklar, sözleşmeler ve belgeler içinde geçmişken körü körüne hiçbir şeyi imzalamazdım.

Masasına düşen belgeyi alıp doğrulduğunda bal rengi gözleri bana üzgünce bakıyordu. "Kimse gönüllü olarak birinin kölesi olmaz, hayatım. Orada yazanlar sadece bir prosedür. Evet, herkes seni benim kölem olarak bilecek ama buradan gitmenin yolunu bulduğunda söz veriyorum ki bunları yırtacağım ve gitmenize izin vereceğim." Ben de bu yalana inanacağım, öyle mi?

"Yalandan bir evrak işte. İmzalayın, bitsin."

"Bunu isterdin, değil mi aptal hizmetçi?" Mara'ya tersçe bakarak kaşlarımı çattım. "Elzem Akay kimsenin kölesi olmaz." Efsun'un elindeki

belgeyi yırttıktan sonra Doğa'nın belgesini de alıp yırttım. "Köle olmaya- cağız. Ben ve Doğa'yı akademide işe alın. Kalacak bir yer ve her ay belli bir ücret karşılığında sizin için çalışırız. Kurallara uymadığımızda efendimiz tarafından cezalandırmaktansa patronumuz tarafından kovuluruz, olur biter." Sunduğum öneri kaşlarını çatmasına neden oldu ama o sevecen anlayışlı kadın rolüne geri dönmesi uzun sürmedi.

Bu kadına güvenmiyordum. İçimden bir ses beni kölesi yapmayı her şeyden çok istediğini söylüyordu. O daha benim neler yapabileceğimi bilmiyordu, üstelik artık zihnime hiçbir Muhafız sızamazdı. İçime giren o ruhun yaptığı büyü, aklımdakileri onlardan koruyordu.

"Cevap vermediniz." Kaşlarımı yukarı kaldırdım, karşımdakini nasıl manipüle edeceğimi iyi biliyordum. "Yoksa köle olmamız daha çok mu ilginizi çekerdi?"

"Tabii ki hayır, Elzem." Karşı savunmaya geçen biri doğru söylüyorsa neden gözlerini kaçırıp dururdu ki? "Peki, ikinizi burada işe alıyorum." Yanıma gelip dostane bir tavırla omzuma dokundu. "Ben sizi daha iyi korumak için kölelik teklifinde bulundum, lütfen beni yanlış anlama, hayatım." Söylediklerini yememiştim ama öyleymiş gibi yapacaktım.

"Çok teşekkür ederim, Efsun Hanım." Ona minnettar kalmış gibi bakıyordum. "Burada birinin bizi düşünüyor olması iyi hissettirdi." İçtenlikle güldüm. Aptal numarası yapmak benim için hiç zor değildi.

Bu kadın er ya da geç buraya geleceğimizi biliyordu. Bu yüzden o kölelik belgelerini hazırlatmıştı çünkü ben ve Doğa'nın çaresiz olduğunu düşünmüştü. Tanımadığımız bir dünyada dışarıda olmaktansa akademide güvende olup köle olmayı kabul edeceğimizi düşünmüştü. Bizden bir çıkarı vardı ama sadece Doğa ve benden. Itır ve Mara'dan da bir beklentisi olsaydı bir bahaneyle onları da kölesi yapmayı isterdi.

Ben ve Doğa'dan bir beklentisi olmasaydı kendi cebinden harcayarak bizi de asillerin içine alıp aynı şekilde korurdu. Evet, ben kurk fikirliydim. Haksız veya haklı demeden her seçeneği süzgeçten geçirerek öyle kararlarımı verirdim. Doğa bu yönümü bildiği için akıllılık yaparak benim safımda yer alıyordu. Diğer iki aptalı da bir şekilde burada korumak yine bana düşüyordu.

"Omar?" diye seslenince kapı nöbetçisi Omar içeri girdi. "Itır ve Mara'yı Sahra'nın yanına götür. Kızlara akademiyi gezdirip yeni odalarını göstersin. Oradan da kâhya Elif'i çağır. Elzem ve Doğa'yı kuzey kanadındaki kulübelerine götürüp günlük yapacakları işleri anlatsın." Onlar

güneydeki asillere layık odalarına, biz de kölelere ait kuzey kanadındaki kulübelere gidecektik. Harika! Tek kelimeyle harika!

"Hadi gidelim, Mara." Gülerek ayağa kalkan kardeşim küçümsercesine beni süzdü. "Sevgili ablam, odama gidince yeni işin için kadeh kaldıracağım." Geri döndüğümde ilk işim DNA testi yaptırmak olacaktı. Bu kızla kardeş olamazdım!

"Bol şans, Elzem Hanım." Mara pot kırmış gibi gözlerini irice açtığında yine ne söyleyeceğini merak bile etmiyordum. "Ah, pardon, hanım mı dedim?" Kahkaha attığında küstah gülüşü canımı sıkıyordu. "Elzem diyecektim. Malum artık ben hanım, sense hizmetçisin. Bu süreçte yaşadığın her şeyi zevkle izleyeceğim, Elzem." İsmime bilerek bir kez daha vurgu yaptı. En çok bu kıza malzeme verdiğim için kendimden nefret ediyordum!

Ayaklar baş olduysa kıyamet yakın olmalı.

Benim tüm hayatım lüks içinde geçmişken sırf onları bu cehennemden çıkarmak için hizmetçi olmayı göze almıştım. Ancak onların tek derdi kendi egolarını tatmin etmekti. Yaşayacaklarım onlara değecek miydi gerçekten? Şeytan diyor çek git, ne hâlleri varsa görsünler. Onlar bana ayak bağı olmadan bu cehennemde her şekilde başımın çaresine bakardım. En azından onların karnını doyurup sıcak tutma derdim olmazdı.

Kardeşime döndüğümde en küçük bir alınganlık göstermeden soğukkanlılığımı korudum. "Sana o zevki asla yaşatmayacağım. Burada hizmetçi bile olsam asla tökezleyip düşmeyeceğim. Tüm hayatın boyunca beklediğin gibi bir kez bile olsun, asla sana gelip yardım istemeyeceğim." Umursamaz bir ifadeyle göz kırptım. "Ama sen hep olduğu gibi başın belaya girince yine bana gelebilirsin, kardeşim."

"Kim kime geliyormuş, göreceğiz," dedi kibirlenerek. "Yardım için bana geleceksin çünkü sen artık bir hizmetçisin."

"Bu bir meydan okuma mı?" Dudağımın köşesi kıvrıldı. "Dikkat et, kabul etme ihtimalim var."

Asillerin sınıfında olacağını çok iyi bildiği için daha şimdiden alt sınıftan birine bakar gibi bana bakıyordu. "Merak etme, giymediğim eski kıyafetleri sana gönderirim." Saçlarını savurarak dışarı çıkan kızın arkasından kendimi tutamayıp güldüm. Çocuksun, kardeşim. Aramızdaki bir yaş farka rağmen sen hâlâ çocuksun.

"Görüşürüz, Elzem."

"Aa, nereye, Mara?" Üzülmüş gibi dudaklarımı büzdüm. "Bana hizmetçilik hakkında hiç tavsiye vermeyecek misin? Ne de olsa böyle sonra-

dan görme olmadan önce bir hizmetçiydin." Güldüm. "Benim hizmetçimdin."

"Merak etme, sen odamı temizlerken büyük bir alçakgönüllülükle sana neyi, nasıl yapacağını tarif edeceğim."

"O anı iple çekiyorum."

"Benim kadar olamaz." Her ikimiz de meydan okurcasına birbirimize bakarken nihayet o da Omar'ın peşinden dışarı çıktı.

Bu kıza hizmet etmektense kendimi bir arabanın önüne atmayı yeğlerdim. Araba mı? Tanrım, burada at arabası dışında bir araba bile yoktu! "Nankörler!"

Doğa ile birbirimize üzülerek bakıp beklemeye başladık. Bize kalacağımız yeri gösterecek kadını beklerken kapı açıldı ve o pusula hırsızı içeri girdi. Asil, "Efsun Hanım, babam bugün akademiye geldi..." demişti ki bizi görünce şaşırarak sustu. Bizim kadar şaşıramazdı bence.

Doğa anında arkama saklanırken şaşkınlığını üzerinden atan adam güldü. "Beni takip ederek buraya geleceğinizi tahmin etmiştim." Başını yana kaydırarak Doğa'yı görmeye çalıştı. "Beni her gördüğünde saklanmayı bırak, Günışığı. Benim cehennemimdesin, benden kaçmanın bir yolu yok."

"Elzem." Arkamdaki kız yüzünü sırtıma gömerken titrediğini hissedebiliyordum. "Lütfen söyle şu katile, benden uzak dursun." Eğer lafları anlayacaksa söylerdim tabii ama herif Doğa'ya takmıştı.

"Katil mi?" Dudağının kenarı kıvrılırken alınmış gibi elini sol göğsüne bastırdı. "Kalbimi çok kırdın, Günışığı. Benim de bir kalbim var. Bak, nasıl da atıyor. Tabii sen şimdi buna da inanmazsın. Neden gelip kalp atışlarımı dinlemiyorsun?" Duraksadı. "Gerçekten atıyor." Kaşları çatıldı. "Fazla mı hızlı atıyor bu?" Kendi de şaşırmış gibi başını eğerek sol göğsüne bakması neredeyse beni güldürecekti.

Yaptığı şeyi fark edip hafifçe öksürerek o korku salan sert karakterine yeniden büründü. Efsun Hanım'a soğuk gözlerle bakıp, "Burada mı kalacak bu ikisi?" diye sorduğunda onlarla aynı sınıfta ders görüp görmeyeceğimizi merak ediyordu.

"Artık burada çalışacaklar, Asil." Efsun Hanım uyarırcasına, "Her ikisine de zarar vermek yok," dedi.

Nefret dolu bakışları beni buldu. "Söz veremem," deyince pek şaşırmadım. Onlardan birini öldürmüştüm, beni kolay kolay rahat bırakmayacaktı.

"Her neyse, babam buraya gelirse haberim olsun." Gitmeden hemen önce Doğa'ya göz ucuyla baktığını gördüm. Tabii, Doğa sırtımı sıcak nefesiyle yaktığı için bunu görmemişti.

Asil gittikten beş dakika sonra içeriye sert mizacıyla mürebbiyeleri andıran bir kadın girmişti. Yüzünde biber yemiş gibi acı bir kızgınlık vardı. Çehresi her an saldırıya geçecekmiş gibi öfke doluydu. Elif Kâhya bu olmalıydı ama beklediğim gibi güler yüzlü biri değildi. Kalın kaşlarının altındaki o gri bakışlar, ruhsuz bir hayaleti andırıyordu. Uzun yüzüne göre büyük bir burnu vardı. Düz bir çizgide olan ince dudakları gülmekten muzdarip gibiydi.

Sonuna kadar düğmelenmiş ceketi zayıf bedenine tam oturuyordu ama ceketinin altına giydiği kabarık, solgun eteği modadan çok uzaktı. Eteğin uzunluğundan ayakları görünmediği için buraya kadar düşmeden gelmesi büyük mucizeydi. Belki de düşmüştü, emin değildim.

"Elif Hanım, bunlar yeni çalışanlarımız. Siz onlara gereken şeyleri öğretirsiniz." Kadın ayıplarcasına çıplak bacaklarıma bakarken Efsun'u ne kadar duyduğu tartışılırdı.

Arkasını dönüp gitmeden önce tek söylediği, "Beni takip edin," demek olmuştu. İlk izlenim için güzel bir tanışma şekliydi.

Doğa ile birbirimize baktıktan sonra mecburen onun peşinden odadan çıktık. Aynı yollardan geçerken kuzey tarafındaki merdivene yönelmesiyle acı içinde tebessüm ettim. Çalışanlar güneydeki merdiveni kullanamazdı. "Kim olduğunuz ya da nereden geldiğiniz umurumda değil, burada çalıştığınız sürece kurallara uyacaksınız." Basamakları inerek önden yürüyen kadın ilk dakikada bize gözdağı vermeye başlamıştı. Kuralları benim yazdığım günleri özlüyordum.

"Güney kanadında olan herkese ismiyle hitap etmek yasak. Onlar için kullanacağınız tek hitap şekli *efendim* olacak. Akademide kaldığınız sürece sağır, dilsiz ve kör olacaksınız..." Daha birçok kural anlatmaya başlamıştı ama ben bir yerden sonra dinlemeyi bırakmıştım.

Uyanmak istiyordum, hizmetçi olduğum bu kötü rüyadan uyanmak istiyorum. Eğer abim burada olsaydı ve bir hizmetçi olduğumu görseydi adım gibi eminim ki ne lanet dinlerdi ne de ırk. Buradaki herkesi birbirine katardı. Sıraç'ı özlemiştim, onu çok özlemiştim.

Dışarı çıktığımızda Elif Kâhya'yı takip etmemiz herkesin artık bir hizmetçi olduğumuzu anlamasına neden olmuştu. O sinir bozucu Muhafız'ın hâlâ çardakta oturduğunu görünce, "Adı Hafız, değil mi?" dedim

teyit ettirme ihtiyacı duyarak. Az önce bedenime giren ruh, onun adının Hafız olduğunu ve ona güvenebileceğimi söylemişti.

Kâhya önce Hafız'a sonra da kaşlarını çatarak bana baktı. "Kuş kadar aklın varsa onun yakınlarında dolanmazsın." Ne yani, ondan etkilendiğim için mi adını sorduğumu düşünüyordu?

"Bakın, hanımefendi. Önce bir konuda anlaşalım." Soğukkanlılığımı koruyarak tam karşısında durdum. "Benim size karşı herhangi bir mecburiyetim yok, önce bunu anlayın. Burada köleniz değil, çalışanınızım. Kafanıza estiği gibi bana hakaret edebileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Burada çalışıyor olabilirim ama değişmeyen bir gerçek var ki sizden daha üstünüm." Onun mayasında çalışmak vardı, benimkisinde de çalıştırmak. Onunla aynı statüde değildim.

"Sizden daha iyi kâhyalarım ve hizmetçilerim olmuşken siz bana neyin üstünlüğünü taslıyorsunuz?" Dudaklarımdan çıkan her kelime onu kızdırırken konuşmaya devam ettim: "Kâhya veya hizmetçi, fark etmez; burada ikimiz de çalışıyorsak olmayan beyninizle bir daha bana hakaret etmeyin. Aksi takdirde kuş beyinli olmadığımı size kanıtlamak zorunda kalacağım." Kadının öfkeden yüzü kıpkırmızı olup çenesi seğirmeye başladı.

Bahçedeki herkes bize dönmüştü çünkü konuşurken farkında olmadan sesimi yükseltmiştim. Ne olursa olsun kimse için kendimden ödün veremezdim. Zaten yapacağımın en kötüsünü yaparak burada hizmetçi olmuştum. Bu ani çıkışım herkesin içinde otoritesine küçük bir darbe vurduğu için dişlerini sıktı. "Çok gördüm senin gibilerini ama onlarla işim bittiğinde hepsi süt dökmüş kediye döndü."

Güldüm. "İnanın bana, benim gibisini ne gördünüz ne de görebilirsiniz." Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım. "Ben eşsizim," dedim saçlarımı arkaya savurarak. "Bir kraliçeyi tahttan indirebilirsiniz ama ondan sıradan biri olmasını bekleyemezsiniz."

Bana savaş açan bakışları zerre kadar umurumda değildi. Benim en sıradan hâlim bile herkesten daha üstünken birkaç basit ayaktakımına boyun eğecek değildim. "Küstah!" dedi küfreder gibi. "Konuşmayı bırakıp yürü." Bir hışımla önden giderken kalın sesiyle yüzümü buruşturup onu takip ettim.

Göz ucuyla Hafız denen Muhafız'a baktığımda dudakları kıvrıldı. "Başın büyük belada, Oyunbaz. İlk günden düşman kazanmak büyük aptallık."

"Bana saygı göstermeyen kimse dostum olamaz. Bu durumda, düşmanım olmasını sorun etmem." Buradaki herkesin beni duyuyor olmasını umursamadan kâhyanın peşine takıldım.

Hafız, "Bekle," diyerek oturduğu yerden beni durdurdu. "Zihnine ne yaptın? Zihninin kapılarını kapatan bu karanlık büyü Işıktan Gelenlere ait değil." Hayvan herif yine zihnime sızmaya çalışmıştı, değil mi?

Yüzümdeki tehlikeli gülümsemeye engel olamadım. Artık emin olmuştum, Muhafızlardan kimse zihnime giremiyordu. Anladığım kadarıyla zihinlerine sızamadıkları tek ırk Işıktan Gelenlerdi çünkü onların kalkanları vardı. Bense bu durumda bir istisna oluyordum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Bana inanmadığını biliyordum ama artık aklıma girip gereken cevapları alamazdı.

"Yukarı bak." Ne demek istediğini anlamadığım için başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Üzerime yağan kırmızı yağmuru gördüm. Evet, küçük yağmur damlacıkları kan kırmızısıydı. Afallayarak elimi uzattım. Avuçlarıma düşen kırmızı damlalara dikkatlice bakınca parmaklarımın arasında sızan şeyin yağmur olmadığını gördüm. Bu kandı! Üzerime kan yağıyordu.

"Lanet herif!" Çığlık attığımda birçok kahkaha sesi duydum. Kahkahaların ardından kan yağmuru tamamen kesilmişti. Ellerime baktığımda en küçük bir kan damlası bile yoktu. Yine halüsinasyon! Herkesin içinde sürekli beni alay konusu yapmayı bırakmalıydı!

Öfkeden delirmiş bir hâlde başımı çevirip ona baktığımda gülüyordu. "Anılarını benden koruyabilirsin ama hiçbir ırkın büyüsü onlara göstereceklerimizi engelleyemez. Işıktan Gelenler bile bu konuda bize karşı zayıf."

Kendisiyle övünen küstah adamı görmeye daha fazla tahammül edemediğim için, "Büyü biraz!" dedikten sonra onu bırakıp kâhyaya yetiştim. Zihnim güvende olduğu sürece Muhafızların halüsinasyon oyunlarına dayanabilirdim.

Bahçenin kuzeyine doğru yürüyüp kulübelere açılan çift kanatlı kapıdan geçtik. Akademinin bu tarafı, geride bıraktığım kısmın aksine fazla gösterişsizdi. Tahminimce en fazla üç kişinin sığabileceği üçgen çatılı, küçük kulübeler yan yana dizilmişti. Ahşaptan yapılmış bu küçük evlerin alev alması için küçük bir kibrit çöpü yeterdi. Çuval gibi eski kıyafetler giyen insanların bu kulübelere girip çıktığını görüyordum. Buradaki herkes akademi için çalışıyordu. Kadınların kıyafetlerinin üzerine giydikleri önlük bile garip görünüyordu.

Kafalarındaki bone saçlarını gizlerken bellerini sıkan korse ve kalın kemerler çoğunluktaydı. Perdesi olan her kulübede birileri yaşıyordu. Biraz yürüdükten sonra penceresinde perdesi olmayan bir kulübenin önünde durduk. Elif Hanım belindeki kuşağına takılı onlarca anahtarın olduğu halkayı çıkardı. Hepsini karıştırdıktan sonra nihayet bir anahtarda karar kıldı. Kulübenin kapısına yaklaşıp anahtarı kilide koyup açtı. "Sen artık burada kalacaksın." Bunu Doğa'ya söylemişti.

Ona kulübesini gösterip, "Dolapta çarşaflar ve perdeler var, onları kullanırsın," dedi. "Kendi işlerini kendin halledecek, kıyafetlerini sen yıkayacaksın. Bunun dışında her gün yapacağınız işlerin listesini çıkaracağım. Yarın asillerin odaları temizleneceği için sabah saat altıda uyanmış olacaksınız. Onlar dersteyken tüm odalar pırıl pırıl olacak." Ne yani, yapacağımız ilk iş oda temizliği miydi?

Umarım bana Mara'nın odası denk gelmezdi.

"Odaları temizledikten sonra ne yapacağız?" Doğa'nın sorusu onu güldürdü fakat bu küçücük gülüş bile katı çehresini yumuşatmıyordu.

"Akademide kaç oda var, farkında mısın? Oda temizliği akşama kadar sürer. Hepsinin ders saatlerini ezberleyerek onlar yokken bir odayı temizleyip diğerine geçmelisiniz. Bir ırk eğitim görürken diğer ırk kendi sınıfından çıktığı için işlerinizin hızını ona göre ayarlamalısınız." Kulağa çok karışık geliyordu.

Anahtarını çıkarıp Doğa'ya uzattı. "Bu artık senin." Tiksintiyle Doğa'nın üzerindeki kıyafetlere baktı. "Senden önce burada kalanlar bir şeyler bırakmışsa onları giy. İskeledeki kızlar gibi yarı çıplak gezip durma." Zavallı Doğa, hiç itiraz etmeden anahtarı alıp içeri girdi. İskele kızı benzetmesine Doğa yerine ben kızmıştım. Bizi giydiklerimize göre yargılamaları çok yanlıştı.

Doğa'nın hemen yanındaki boş kulübeyi almayı beklerken Elif Hanım beni şaşırttı. Tüm kulübeleri geçip hepsinden uzak, derme çatma bir yıkıntının önünde durunca sinirden güldüm. "Bu yaptığınız büyük saçmalık, ben burada kalamam."

Çatısı yıkık tuğlalardan oluşan bu yer, harabeden başka bir şey değildi. Camları tamamen kırık olduğu için içeriye doluşan soğuk rüzgârı hissedebiliyordum. Hadi ama... Bu şeyin bir kapısı bile yoktu! Üstelik daha önce yangın çıkmış gibi ahşap duvarı simsiyah ve yosunluydu. Diğer kulübelerin aksine etrafı çöpler ve yabani otlarla doluydu. Bu şeyin içine girmeyi reddediyordum. Ben hijyen hastasıydım, bu çöplükte yaşayamazdım.

Yüzündeki o sinsi ifadeyi bozmayan kadın, kendince bana bir ders vermişti. "Sana vereceğim başka boş kulübe yok." Yalan söylüyordu çünkü Doğa'nın kulübesinden sonraki tüm kulübelerde hiç perde yoktu, bu da hepsinin boş olduğunu gösteriyordu.

"Burada kalmayacağım, hanımefendi." Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Köpek bağlasan durmaz bu çöplükte."

"Sen bilirsin." Bana olan bakışları fazla acımasızdı. "Ya burada kalırsın ya da defolup gidersin. Kimse seni burada zorla tutmuyor, kalacaksan edebinle kalacaksın. Yapamıyorsan daha fazla zamanımı alma."

Damarlarımdaki kan öfkeyle kaynarken bir çılgınlık yapmamak için kendimi zor tutuyordum. Başka seçeneğim olsaydı burada yaşamak şöyle dursun, hizmetçiliği asla kabul etmezdim! Lakin mecburdum, pusulam bu akademiyi göstermişken gidemezdim. Pes etmeyecektim, herkes karşımda dursa da amacıma ulaşmak istiyorsam pes edemezdim. Bunu Doğa ve her ne kadar beni deli etseler de Itır ve Mara için yapmalıydım. Onları eve götürmeliydim.

"Beni buradan göndermek için daha fazlasını yapmalısınız," dedim omuzlarımı dikleştirerek. "Şimdi beni yalnız bırakın lütfen çünkü küçük evimin bakımını yapacağım." Viraneye dönmüş kulübeye bakan kadın *imkânsız* dercesine güldü. Tamamen gözden kaybolana kadar bekledim, daha sonra da öfkeden avazım çıktığı kadar çığlık attım. Bu imkânsızdı, bu yeri yaşanılır bir hâle getirmek imkânsızdı!

"Deneyeceğim!" Dişlerimi sıkarak başımı salladım. "Bu yeri kendim için yeniden inşa edeceğim!" Ne kadar zor olabilirdi ki? Alt tarafı çatıyı tamir ettikten sonra camlarını takacak, yeni bir kapı bulacak ve etrafındaki çöpleri toplayıp yabani otları sökecektim. İçini de bir güzel temizleyip silersem oldu bu iş. Acaba içi nasıldı? Dışı böyleyse içi nasıldır diye düşünerek kulübeye girmeye korkuyordum. Evet, çok kolay olacaktı!

Neyse ki her iş elimden gelirdi. Temizlik bile...

9. BÖLÜM

EN BAŞTAN BAŞLA

"Felaketim olacakmış gibi gel ki sana olan beklentilerim azalsın.
Öyle bir gel ki bu yıkımın içinde gözlerim seni arasın.
Rızamı almadan çat kapı gel. Gel ki bu bekleyiş sona ersin."

Bir cesaretle içine girdiğim kulübenin virane hâline bakıyordum. İçi dışından daha beterdi. Tuvalet iğrenç, mutfak tamamen kullanılmaz bir hâldeydi ve dolapları kırıktı. Gıcırdayan ahşap fayanslar sökülmüştü. Üstelik mobilya diye bir şey yoktu. Omuzlarım çöktü, dizlerimin üzerine düşerek gözlerimin dolmasını engellemeye çalıştım. Başımı yukarı kaldırıp ağlamamak için derin derin nefesler alırken perişan bir hâldeydim. Başıma gelen onca sıra dışı olay sinirlerimi bozmuştu, ağlamamak için direndim. Yalnız hissediyordum, her zamankinden daha yalnız.

Üzerimde o kadar çok sorumluluğun yükü vardı ki belki de bir desteğe ihtiyacım vardı. Bana yapabileceğimi, güçlü olduğumu hatırlatan bir desteğe. Doğa vardı ama benim Itır'a ihtiyacım vardı. Kardeşim yanımda olup *dayan* dese hizmetçi olmaya bile dayanırdım. Ancak öz kardeşim yanımda değil, karşımdaydı. En başta Itır yıkılmamı isterken burada nasıl hayatta kalacaktım?

"Yapabilirim." Öz güvenime ağır bir darbe almış olabilirdim ama bu beni yıkamazdı. Yıkmamalıydı. "Yapabilirim ve yapacağım!"

Kendimi toparlayıp ayağa kalktığımda sinirden güldüm. Hep kendime söylediğim bir şey vardı. Beni ben yapan zengin bir ailede doğmam değil, olduğum kişiydi. Yoksul bir ailede doğsaydım bile bir şekilde en dipten başlayıp yükseklere çıkacak biriydim. Evet, yapabilirdim çünkü kimse inanmasa bile ben kendime inanıyordum. Bir şeyler yapmalıydım, kaderime boyun eğip bir köşeye sinecek biri değildim. Bir şeyler yapmalıyım ama ne...

"Belki de Oyunbazların çağını yeniden başlatmalıyım." Olabilir miydi? Bu gerçekten mümkün müydü? Aklıma gelen çılgınca fikir beni kor-

kudan dehşete düşürmüştü çünkü böyle bir şey mümkün olsa Oyunbazları geri getirmeyi deneyeceğimi biliyordum. Burada hak ettiğim sayg- görmek istiyorsam belki de bunu denemeliydim. Oyunbazlar şaha kalk- ğında bakalım yine beni bu harabeye atacaklar mıydı?

Zamanı var. Aklımdakileri tek tek gerçekleştirmemin zamanı var

"Belki de imkânsız değildir." Kalbim büyük bir coşkuyla hızlanırke koşarak kulübeden çıktım. Her şey bitmemiş olabilir miydi?

Diğer kulübeleri geçince Doğa'nın kapısının önünde durup yumruk lamaya başladım. "Doğa, aç şunu!" Aklımdakileri onunla paylaşmalıydım çünkü planımda Doğa çok önemli bir faktördü.

"Geliyorum!" Kapı açılınca elinde temizlik beziyle dışarı çıkan kıza göz devirip içeri girdim.

"Bu kadar hızlı uyum sağladığına inanamıyorum." Kulübeden içeri girince kendimi oturma salonunda buldum. Eşyalar eski görünüyordu ama benim kulübeme göre daha sağlam ve temizdi. Bu haksızlıktı!

"Biri var!" Odanın içinde öne ve arkaya doğru hızlıca gidip gelirken düşüncelerimi toparlayamıyordum. "Çok güçlü bir Oyunbaz var, Doğa. Efsun'un dediği gibi hepsi canavara dönüşmedi ya da köle olmadı. Hafız gibi güçlü bir Muhafız'ı sıradan bir köle Oyunbaz ölümün eşiğine getirmiş olamaz. Ormanda Hafız'ın hayatını kurtardığımda ona yapılan büyüyü gördüm. Tanrım, korkunçtu. Tüm gün bana acı verecek kadar güçlüydü! Demek istediğim, biri varsa neden birden fazlası olmasın?" Eğer tahminlerim doğruysa Araf'taki ırkların Oyunbazlarla olan savaşı asıl şimdi başlıyor olabilirdi.

O savaşın fitilini seve seve yakarım.

"Yani?" Kanepeye oturmuş, bıkkınlıkla bana bakıyordu. "Varsa ne olmuş, Elzem?" Ne? Şaka mıydı bu?

"Ne mi olmuş? Doğa, eğer tahminlerim doğru çıkarsa onları bulmalıyız."

"Onları bulup da ne halt edeceğiz, Elzem!"

"Aptal olma! Oyunbazlar ortaya çıkarsa müttefikleri olan Işıktan Gelenler de geri döner. Bu ne demek, biliyor musun?"

"Bilmek istediğimden emin değilim."

"Savaş! Oyunbazlar ve Işıktan Gelenler müttefik. İki ırk birleşirse diğer tüm ırkları doğru bir stratejiyle mağlup edebiliriz!" Burada klanın olduğu sürece insan yerine konuluyorsak klanımı bulmalıydım.

Gözlerini ince açarak yerinden hışımla ayağa fırladı. "Sakın, Elzem! Bu çılgınlığın peşine düşmeyeceksin! Biz burada kalıcı değiliz, ne savaşından bahsediyorsun? Böyle saçmalıklar yerine bizi buradan çıkartacak şeyleri araştırmalısın!" Beni anlamasını beklemiyordum çünkü benim aksime korkak ve mücadeleden kaçan biriydi.

Bugün bana yapılan tüm o saygısızlığı sineye çekeceğimi sanıyorsa çok beklendi

Bilgeler ve Tenebrislere boyun eğmeyeceğim. Özellikle o Asil denen çocuğa pusulamı almak neymiş göstereceğim. "Ya çıkamazsak Araf'tan?" Bu ihtimali de düşünmeliydik. "Ya çıkışı bulamazsak, Doğa? Tüm hayatımız boyunca hizmetçi mi olacağız? Bugün Itır ve Mara'nın yaptıkları sadece bir başlangıçtı! Anlamıyorsun, değil mi? Efsun'un oynadığı oyunu anlayamıyorsun." Burada oynanan oyunları o anlayamazdı. Bir Oyunbaz olmadığı için benim gibi her şeye geniş bir pencereden bakamıyordu.

"Hafız kasabada beni parazitlerden kurtardığında zihnime giren ilk Muhafız'dı. Gördü!" diyerek başımı salladım. "Büyüleri emen bir şifacı olduğumu, büyülerin rengini, şeklini ve kendi ırkım da dâhil tüm kara büyüleri emebildiğimi biliyor. Efsun tahmin etmedi, Hafız ona söyledi! Beni kulübenin yakınlarına bıraktığında kulübede olduğun için yaptığın kalkanın şiddetini bizzat yakından hissetti."

Şimdi düşününce tüm taşlar yerine oturuyordu. Ne demek istediğimi anlamadığını görünce derin bir nefes aldım.

"Hafız bizdeki garipliği anlar anlamaz bunu Muhafızların liderine söyledi! Evet, bunu yaptı çünkü onlar daha bebekken ırkları için doğar ve onlar için ölürler. Irkın güçlüyse güçlüsündür, ırkın hayattaysa hayattasındır ve ırkın var olduğu sürece varsındır. Hafız, Oyunbaz bir kız için kendi ırkını satacak biri değil. Kimse değil!

Hafız liderine anlattı ve o da doğrudan Efsun ile bağlantıya geçti," dedim başımı sallayarak. "Liderleri Efsun ile bağlantıya geçip akademiye geleceğimizi söyledi. Evet, buraya geleceğimizi biliyorlardı çünkü insan bir şeyi bilmiyorsa bilgi edinmek için araştırma yapmak ister. Ve Araf'ta araştırma yapacağımız tek kaynak kitaplar. Peki, kitapların çoğunlukta olduğu yer neresi? Akademi, değil mi? Yani pusula olmasa bile biz yine bir şekilde buraya gelecektik ve onlar bunu öngördü!"

Liderleri, Hafız'ın anlattıklarından yola çıkarak Efsun'dan özellikle ikimizi kontrol altına almasını istedi. Efsun o yüzden bizi kölesi yapmak istedi.

"Itir ve Mara'yı asillere, biziyse alt sınıflara vermesi de planlıydı. Kızlar güçle şımartacak, bizi de konumumuzla zayıflatacak. Peki, böyle olunca ne olacak? İkimiz Itir ve Mara'nın bizden üstün olmalarına kızıp her fırsatta onlara saldıracağız. Kıskandığımızı düşünüp bize karşılık verecekler ve Kalkanlar birbirine düşecek. Böyle olunca da etrafımızda oynanan oyunların farkına bile varmayacağız."

Evet, Efsun'un planı buydu. Itir ve Mara'nın hırsları, zaten aramızın kötü olması onun ekmeğine yağ sürüyordu.

"Demek istediğim, Efsun'un planı onun tahmin ettiğinden daha hızlı ilerliyor. Bizi kızlarla vurup ilk darbeyi psikolojik baskıyla yapacak. Daha sonra asıl planı her neyse onu uygulayacak. Doğa, burada hayatımız tehlikede. Tüm bu oyunları bir tek ben mi görüyorum? İlk atak parçala, ikincisi böl ve öldürücü darbe, kurtul!" Daha önce de dediğim gibi ben kırk fikirli biriydim. Her ihtimali değerlendirirken hata payı bırakmamaya dikkat ederdim.

"El-Elzem?" Doğa duyduklarından sonra rengi sararmış bir şekilde yutkundu. "Eğer tahminlerinde haklı çıkarsan bize ne olacak? Şey... Bizi öldürecekler mi?" Bunu deneyenler mutlaka olacaktı ama ne kadar başarılı olurlar, işte orası tartışılırdı.

"Sen her şeyi bana bırak, ben halledeceğim." *Ne yapacaksın* derecesine endişeyle bakınca güldüm. "Aptalı oynamaya devam edeceğiz, Doğa. İkimizin de zihni korunduğu için bütün bunları bildiğimizi bilmiyorlar. Bırakalım, hizmetçi olarak kullansınlar bizi."

"Böyle olunca ne olacak?"

Sırıttım. "Gündüzleri hizmetçi olurken geceleri kendi ordumuzu toplayacağız. Harekete geçtiklerinde kesinlikle bozguna uğrayan biz olmayacağız. Sen sadece dediklerimi uygula." Sevimlice ona gülümsedim. "Plan ve strateji işi bende."

Evet, kendime çok güveniyordum ama zaten beni ben yapan öz güvenim değil miydi? Mara'ya kızdığımda ona hep söylediğim bir şey vardı. "*Güç konumla olmaz, ben senin hayatını yaşasaydım bile her şekilde en dipten başlayıp yükseklere çıkardım.*"

İşte ikimiz arasındaki fark buydu çünkü o hizmetçi olduğu için patronlarında suçu buluyordu. Bense aynı durumda olsaydım tüm suçu kendimde bulurdum. Çünkü benim başaramayacağım hiçbir şey yoktu bu hayatta. Yoksul bile doğsam yine en tepeye çıkar ve onun gibileri yanımda çalıştırırdım. Bunları Mara'ya hep söylerdim ama o hiç inanmazdı. Şimdi söylediklerimi başta kendim olmak üzere herkese kanıtlamalıydım.

"Şimdi ne yapacağız?" Gülerek elindeki temizlik bezini gösterdim.

"Nolen işe benim kulübemi temizlemekle başlamıyoruz?" Yapacak çok şey vardı.

Aslında kesinlikle unutulacak bir isim olmayacağım. İlla bir tarih yazılacaksa içinde mutlaka benim de adım olacak.

✦

Saatler Sonra

"Elzem, tüm yükü bana vermeyi bırakıp kaldır şunu!" Bana neden kızıyordu ki? Sürekli bir yere çarptığımız için bu kanepeyi dışarı çıkarmak hiç kolay değildi. Kulübedeki tüm eşyaları, mutfak aletleri de dâhil olmak üzere her şeyi dışarı çıkarıp bir köşeye yığmamız saatlerimizi almıştı. Bu çöplerin içinde yaşamayacaktım.

İçeride kalan son eşyayı, yani bu çürümüş kanepeyi de çöp yığınının yanına nefes nefese attık. Doğa da ben de tükenmiştik. Ben ağrıyan kollarımı tutarken o, belini tutarak inliyordu.

"Elzem, ben bittim." Kendini yere bıraktığında sinirden ağlamaya başladı. "Çok yoruldum." Olur olmadık her şeye ağlaması artık beni şaşırtmıyordu. "Bu eşyaların çoğu kullanılır hâldeydi, onları neden attın ki?" Onu çalıştırdığım için öfkeyle bana bakıyordu. "Kulübenin içini boşaltmamız saatlerimizi buldu, içinin temizliği sabaha kadar sürer artık!"

Kullanılır dediği şeyler ya çok kirliydi ya da kırık veya eğriydi. Benim bu üçüne de ciddi anlamda takıntım vardı. Özellikle eğri ve kırık şeyler beni deli edecek kadar rahatsız ediyordu.

"Doğa, kalk hadi. Şimdi dinlenemeyiz. Hava kararmadan önce temizliği bitirirsek yarın tadilata başlayıp çatıyı onarabilirim." Yapacaklarımı kafamda canlandırarak boş kulübeye bakıyordum. "Yeni bir kapı ve pencereler için cam bulmalıyım. Hepsinin ölçüsünü alıp kasabaya giden birine aldırmam gerekiyor. Olamaz, daha eşya listesi çıkarmalıyım. Vazgeçtim, bizzat kendim kasabaya gidip tüm eşyaları zevkime göre alacağım." Bu kulübeyle ilgili yapacak çok işim vardı.

Suratımı astım. "Bütün bunlar için sağlam bir bütçeye ihtiyacım var. Aslında bunu da düşündüm. Birilerinin bana borç vermesini sağlayacağım. Gördüğün gibi çok işim var, o yüzden tembellik yapmayı bırak ve kalk." Bir süre dinlenmek yoktu bize.

Afallayarak ayağa kalktığında şoke olmuş bir hâlde bana bakıyordu. Dağılan saçlarıma, kir ve toz içinde kalmış kıyafetlerime... "Bu da ne şimdi?" Kararlı bakışlarımı görünce bir şok daha geçirmiş görünüyordu. "Sen

gerçekten benim tanıdığım Elzem misin? Şu zengin, kontrolcü ve [illegible] kıza ne yaptın? Saatlerdir o kadar yük taşıdık, bir kere bile şikâyet etmedin. Elzem, senin gocunmadan çalışman şöyle dursun, şimdiye çıldırman gerekiyordu!" Bunu yapmak büyük aptallık olurdu.

Bu kulübe benimdi, yani ağlayıp sızlansam bile eninde sonunda tüm işlerini ben yapacaktım. Her iki ihtimalde de sonuç değişmiyorsa uyar ederek kendime eziyet etmek yerine kolları sıvamalıydım. "Ben hâlâ aynı kişiyim, Doğa." Elini tutarak onu zorla ayağa kaldırdım. "Sadece istemeden de olsa bir harp meydanının içine çekildik ve işe cepheyi güçlendirmekle başlıyorum. Sıhhiye ve takviye kısmına daha sonra geleceğim ama şimdi motivasyonumuzu yüksek tutmak çok önemli."

"Dışarıda bakınca beyinsiz bir zengin kız gibi görünürken bu zeki görünüşüne hiç uymuyor."

"Buna cevap bile vermeyi kendime hakaret sayarım," diye homurdandım. "Şimdi ben şu iki testiyi alayım, sen de kovayı al."

"Onlarla ne yapacağız?"

"Horon tepeceğiz, Doğa!" Bu kız her soru sorduğunda kendimi okulda küçük bir çocuğa ders anlatıyormuşum gibi hissediyorum. "Kulübeyi temizlemek için suya ihtiyacımız var. Elli üç adım güneyde, senin kulübenin on sekiz adım sağında, öndeki kulübenin etrafından dolanırsan otuz iki adımlık bir mesafede su kuyusu görmüştüm."

"Ve sen tüm o adımları hesapladın mı?"

"Bilinçli yapmıyorum, beynim otomatikman her şeyi hesaplıyor." Kafam hep bir şeylerle meşgul olduğu için mutlaka düşünecek bir şeyler buluyordum.

Kovayı ve kil testileri alarak yürümeye başladık. Kuyunun yanına geldiğimizde henüz yeni olduğumuz için buradakilerin dikkatini yine üzerimize çekmiştik. Onları görmezden gelmek çok kolaydı. Bu kuyu daha önce kasabada gördüğüm kuyuyla aynıydı. Kovanın kulpuna kalın bir halat bağladıkları için kovayı kuyunun içine sarkıttım. Tamamen suyla dolsun diye biraz bekledikten sonra halatın sarılı olduğu büyük makarayı çevirmeye başladım. Bu iş için kol kasları çok önemliydi. Yani bende olmayan bir şey.

Makaranın her iki tarafındaki kollardan birini kavrayıp çevirmeye başladığımda kova yukarı çıkmaya başladı. Bu tarih öncesi şeyler benim için yeni bir deneyimdi. "Doğa, kuyunun içine düşmemeye dikkat edip kovayı al." Su kovasını yukarı çektim ama o suyu testilere boşaltamazdım.

Kalçalarımı zor kapatan bu mini etek yüzünden suyu boşaltmak için eğildiğimde her yerim görünürdü.

Denize defalarca bikiniyle girmiş olabilirdim ama bu kadar muhafazakâr bir toplumun içinde kimseye iç çamaşırlarımı gösteremezdim. Zaten iskele kızı benzetmesiyle yeteri kadar canımı sıkıyorlardı. Artık o ne oluyorsa...

Doğa yarısını yere dökse de bir kova suyla küçük bir testiyi doldurmuştu. Aynı işlemi tekrar uyguladığımda tüm gün taşıdığım eşyalar yüzünden kollarım bu sefer kovayı çekerken ağrıyordu. Tüm testileri ve getirdiğimiz kovayı suyla doldurduk. Kovalardan birini almak için uzandığımda sol göğsüme giren acıyla inleyerek yerimde sendeledim. "Ha-hayır." Doğrulduğumda kalbim büyük bir ızdırabın eşiğinde çaresizce çırpınıyordu.

"Elzem? İyi misin?" Değildim, şu anda artçı şokların etkisiyle çırpınırken hiç iyi değildim.

Bir şeyler oluyor!

Tam şu anda hoşuma gitmeyecek bir şeyler oluyor!

Ayaklarımda oluşan karıncalanmayla elim ağrıyan kalbime baskı uyguladı. Ruhlara olan açlığımı tetikleyecek diye ayakkabılarımı çıkarmaya korkuyordum. "Doğa?" Etrafımdaki her şey ağır çekimde ilerliyor, kalbimdeki dehşet verici sızı hiç kesilmiyordu. Bu, acıyla kavrulan ruhumun isyanıydı. Bana bir şeyler oluyordu.

Çok garip, değil mi? Bana bir şeyler olduğunu hissediyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. "Doğa, sanki ölümüm başladı." Gözlerim akıtamadığım yaşlarla doldu. "Bu duyguyu nasıl anlatırım, bilmiyorum ama gidiyor, Doğa. Sanki benim için çok değerli bir şey gittikçe benden uzaklaşıyor." Burnumdan dudaklarıma sızan ılık sıvının sebebinin kan olduğunu biliyorum. Ölümden doğan biri ölümü çok iyi hissederdi ve kendi ölümümü hissediyordum.

Elim boynuma gittiğinde pusulamın yokluğunu arar gibiydim. "Pusula," diye mırıldandım. "Asil onu götürüyor." Burnumdan sızan kanın sıcaklığıyla başımı salladım. Eksikliğini hissettiğim şey pusulam olabilir miydi?

"Elzem, tamam, bir şey yok!" Koşarak yanıma gelen Doğa, kolumu tutarak beni bir yere oturttu. Kovadaki suyu avuçlayıp yüzümü yıkamaya başlamıştı. "Bi-bir şey olmuyor, Elzem. Ben yanındayım." Ben bu kadar sakinken beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama ağladığına göre asıl onun sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Bir şey oldu, sanki bir kelebeğin kanat çırpması kadar kısacık bir mesafede kıyametim koptu ama kimse anlamadı.

Kalbimdeki bu boşluk da neyin nesi?

Doğa'yı çok korkuttuğumu fark edince kendime zorlayarak gülümsemeye çalıştım. "Ben iyiyim, Doğa. Beni ıslatmayı bırak." Garip hissetmek dışında iyi gibiydim, hem kalbim de az önceki kadar ağrımıyordu.

"Açım." Dudaklarımdan benden bağımsız dökülen bu kelime rahat bir nefes almasını sağladı.

"Sorun bu muydu? Eminim burada kolaylıkla yemek bulabiliriz." Aynı açlıktan bahsettiğimizi sanmıyordum. Üzerimde yirmi dört yılın açlığı varken nereye kadar dayanırım, bilmiyordum.

"Önce temizlik, Doğa." Kulübenin işlerini bitirmeliydim. Belki kendime hazırladığım programı tamamlarken kalbimdeki bu boşluğu biraz da olsa unutabilirim. Gittiğini biliyordum. Az önce benim için çok değerli bir şey uzaklaşıp gitmişti. Bunu kalbimin derinlerinde hissediyordum.

Buraya gelmeden önce, aynı boşluk hissini iki ay boyunca yaşadığımı hatırladım. İki ay boyunca ne zaman konaktan çıkıp okula gitsem kalbimde bir boşluk hissi ve hafif bir sızı oluyordu. Fakat akşam konağa gelince rahatlıyordum. Bu duygunun sebebini hiç sorgulamamıştım ama şimdi aynı duygu yeniden dönmüştü. Bekleyip görecektim artık ne olduğunu. Beklemekten başka bir şansım yoktu ki.

✶

Neredeyse akşama kadar kulübeyle uğraştığımız için fiziksel olarak bitmiştik. Kulübeyi boşaltmış, etrafındaki çöpleri ve yabani otları parmak uçlarımla toplamıştım. Kulübenin içini bulduğumuz bir çalı süpürgesiyle süpüren Doğa olmuştu çünkü her yerden fırlayan böcekler aklımı kaçırmama neden olacaktı. Kulübenin içinden tam yedi torba çöp çıkartmıştık. Doğa süpürdükten sonra ben de lavaboda bulduğum sabunlarla yerleri her köşesine kadar silmiştim. Duvarlardaki rutubeti kazımış, mutfak dolaplarını çekmecelere kadar söküp silmiştik.

Tavanlardaki örümcek ağlarını bir değneğe bağladığım bezle temizlemem tam bir işkenceydi. Özellikle banyo ve tuvaletin aynı yerde olduğu o küçük yeri temizlerken defalarca öğürüp kusmuştum. Evet, orayı da temizleyen bendim. Kirlenen suyu yenilemek için belki otuz defa kuyuya gitmiştik. Tüm bu süreçte Doğa hayretler içinde beni izleyip durmuştu. Onun kafasındaki Elzem Akay figürü asla böylesine sefil işler yapmazdı. Onu asıl şaşırtansa tüm bu angarya işleri ondan daha iyi becerdiğimi görmekti.

Yapamayacağım bir şey olamaz derken şaka yapmıyordum. Benim ne kadar inatçı olduğumu bilmiyordu. Eğer kendime bir hedef koyduysam o hedefe ulaşmak için daha aşağılayıcı işlerde bile çalışabilirdim. Ben kendi aklımda bir kraliçeydim ve hak ettiğim tahtı geri almak istiyorsam tacımı bir kenara bırakıp elime temizlik bezini almalıyım.

Itır ve Mara'ya hizmetçiliği bile hiç şikâyet etmeden yapacağımı gösterip onlara bekledikleri zevki yaşatmayacaktım. Konumum değişebilirdi ama kişiliğim hâlâ asil ve yenilmeyecek kadar güçlüydü. "Doğa, bana bakmayı bırakıp yürür müsün?"

"Elimde değil, bu kıyafetlerin içinde çok garip görünüyorsun. İkimiz de öyle görünüyoruz." Dün geceyi Doğa'nın kulübesinde geçirmiştik. Banyo için kazanlarda su ısıtamayacak kadar yorulduğumuz için temiz bir bezi ıslatıp bedenlerimizdeki kiri silmiştik.

Banyodan sonra dolapta bulduğumuz kıyafetleri incelemiş ve mecburen bize uyanları giymiştik. Burada yarı çıplak gezmek herkesin gözünde bizi fahişe konumuna düşürdüğü için bu kıyafetleri giymekten başka şansımız yoktu. Doğa'dan önce o kulübede her kim kalıyorsa en büyük şansımız oydu çünkü onun bıraktığı kıyafetler bize uymuştu. Beden ölçülerimiz birbirine yakındı.

Bir başkasına ait kıyafetleri giymek en tiksindiğim şeydi hatta Itır üşümesin diye onunla kıyafetlerimizi değiştirdiğimizde de çok rahatsız olmuştum. Ancak kendime yeni kıyafetler alana kadar mecburen bunlarla idare edecektim. Doğa ile kulübelerin arasında yürürken gülerek onu süzdüm. "Çok yakışmış, Doğa Hatun."

Elbiselerimizin modeli aynıydı ama pelerinimizin ve korsemizin rengi farklıydı. İkimiz de uzun kollu, kirli beyaz bir elbise giymiştik. Elbisenin uzunluğu ayak bileğimizi kapatıyordu. Göğüslerimin altında başlayıp belimde biten kırmızı korse nefesimi kesiyordu. Korsenin bağcıkları önde olduğu için sıkıca çekiştirip bağlamıştım. İnce belim ortaya çıkmıştı. Çok kirlendiği için sutyenimi çıkarmıştım. Elbisenin üzerine taktığım korse, sutyen ihtiyacımı karşılıyordu zaten. Göğüslerimi yukarı kaldırıp daha dik gösterdiği için sutyenin yokluğunu aratmıyordu.

Elbisenin üzerine sıcak tutsun diye uzun bir pelerin takmıştım. Şapkalı pelerinim koyu yeşildi. Doğa'nın korsesi kahverengiydi ama mavi peleriniyle güzel görünüyordu. Bu uzun elbiselerle düşmeden yürümek çok zordu. Dün kulübe temizliğiyle çok yorulduğumuz için Elif Kâhya'nın belirttiği saatte uyanamamıştık. Elbisenin eteklerini tutup koşarak büyük

kapıdan geçtik. Çalışanların kulübelerini geride bırakıp akademiye ait bahçeye girince rahatladım.

Neler neler akademiye girdiğimizde kuzey kanadındaki merdivenin önünde burnundan soluyarak bizi bekleyen kâhyayı gördüm. Biz ona doğru yürürken o üzerimizdeki elbiselere bakıyordu. "Sonunda daha edepli bir şeyler giymişsiniz ama bu geç kalmanızı açıklamıyor. Diğer kızlar çoktan işe koyuldu!" Ya sabır! Bu kadın günaydın nedir bilmez miydi? Ayrıca en son akademiye gelmeden önce bir şeyler yediğimiz için açık.

"Kahvaltıdan sonra hemen başlarız, Elif Hanım."

Benimle alay edercesine güldü. "Yemek mi? Çoktan kaçırdınız! İşinizi bitirmeden tek lokma yiyemezsiniz." Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

"Hanımefendi, biz açız." Bu konudaki ısrarımı sürdürerek dik dik ona baktım. "Gereken enerjiyi bulmamız için önce karnımızı doyurmalıyız."

Öğrencisine takan öğretmenler gibi bana takıldı kadın. Bunu sinir bozucu bakışlarından anlayabiliyordum. "Siz ikiniz en üst katı temizleyeceksiniz. Temizlik için gereken eşyaları her kattaki koridorun sonundaki odaya koyuyoruz. Karnınızı doyurmanız işinizi ne kadar hızlı bitirdiğinize bağlı."

"Elif Hanım, bu cehenneme geldiğimden beri yediğim tek şey üç elma oldu. Biraz anlayışlı olun lütfen."

Kadın beni hiç duymuyormuş gibi, "Her saat başı gelip özellikle ikinizin temizlediği odaları kontrol edeceğim," dedi. "Gelişigüzel iş yaparsanız tekrar temizlersiniz. Şimdi, gözümün önünde kaybolmak için ne bekliyorsunuz?"

"Yemek yemeyi olabilir mi?"

"Önce iş, sonra yemek," dediğinde daha fazla dayanamayıp, "Bir yetkiliyle görüşmek istiyorum," dedim inat ederek. "Bu kurumdaki hiyerarşi kabul edilir gibi değil. Derhâl bana Efsun Hanım'ı çağırın."

Kahkaha attı. "Sen hâlâ nerede olduğunu ve ne olduğunu anlamadın, değil mi?" Dibime kadar girdiğinde uzun burnuyla bakışıyordum. "Burası senin dünyan değil ve sen de kahrolası bir hizmetçisin!"

"Bu ne cüret!" dediğimde, "Tüm bu gürültüde nedir?" diyen bir ses duyduk.

Başımı çevirdiğimde asillerin merdiveninden inen adamı görünce donup kaldım. Bu o portredeki adam değil miydi? Ağzım bir karış açılmış bir hâlde aval aval ona bakıyordum. Portredeki tarih yanlış olabilir miydi? O tarih elli yıl öncesini gösteriyordu, yani o tarihe göre yetmişlerinin or-

rasında olmalıydı ama bu adam en fazla yirmilerin ortasındaydı. Yirmi beş veya yirmi altı yaşında gösterdiğine göre tablodaki tarih kesinlikle yanlıştı.

Onu gördüğümüz an Doğa bile, "Vay canına," diye mırıldandı çünkü gerçekten çok bakılası biriydi. Ela gözleri portresine kıyasla daha canlıydı.

Gözlerinin odağında bir tek ben vardım. Belki de şaşkınca ona bakıp durduğum için dikkatini çekiyordum. Uzun yüzündeki belirgin erkeksi hatları ve hafif çıkık elmacık kemikleri onu çok yakışıklı gösteriyordu. Özellikle yeni çıkmaya başlayan kirli sakalı çok hoş duruyordu. Saçları siyah ve kahverengi karışımı bir renkte olduğu için tonu konusunda emin değilim. Karşımda dursa başımı yukarı kaldırıp ona bakacağım kadar uzundu. Boyum bir mankenle yarışacak uzunluktaydı ama onun yanında kısa kalacağımı biliyordum.

Ve vücudu, kahretsin! Beyaz salaş gömleğinin içindeki üçgen vücudu insanı etkisi altına alıyordu. Dökümlü gömleğinin açık yakasından esmer teni göründüğü için Doğa ile ikimiz o gömleği çıkardığında göreceklerimize kafa yoruyorduk. Doğa sadece ikimizin duyabileceği bir fısıltıyla, "Sence kaç baklavası vardır?" dedi. "Altı?"

Mırıltıyla, "Sekiz bile olabilir," dediğimde kıkırdadı.

"Yunan tanrısı gibi," dedi. "Bu ölümsüzlerin hepsi neden meteor gibi?" Ben nereden bilebilirdim. Adamlar ne yiyip içiyorsa göze fazla hitap ediyordu.

Belindeki kılıcı görünce derin bir nefes aldım. "Anlaşılan buradaki herkes bu kasları arenada yapıyor." Savaşçı bir uygarlığın içine düşmüştük.

Yakışıklılığıyla gözümüzü boyayan adam merdiveni indiğinde Elif Hanım hemen kendine çekidüzen verdi. Belini bükerek önünde abartılı bir şekilde eğildiğinde Doğa ile göz göze geldik. Acaba prens falan mıydı? Doğa salağı işini şansa bırakmayıp tıpkı kâhya gibi hemen eğilmişti. Bense kabak gibi kalmıştım böyle. Eğilmeli miydim?

Kimsenin önünde eğilip bükülmeyi doğru bulmadığım için elbisemin kenarlarını tutup hafifçe dizlerimi bükerek ona reverans yaptım. Bunu görünce hoşuna gitmiş gibi dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. Selamıma karşılık olarak sağ elini yumruk yapıp sol göğsüne bastırdı ve başını hafifçe eğerek bana selam verdi. Bu yaptığıyla içim sıcacık olmuştu.

Yanımıza gelip, "Bir sorun mu var?" deyince Elif Hanım doğruldu. O eğilmeyi bırakınca Doğa da doğrulmuştu. Bu aptal kız kimin önünde eğildiğini bile bilmiyordu ama can güvenliliğini tehlikeye atmamak için hızlı düşünmüştü.

Elif Hanım onun karşısında gergince dururken, "Hiçbir sorun yok, Savcı Bey," deyince kaskatı kesildim. Bu Savcı dün Efsun Hanım'ın odasındaki hayaletin bana bahsettiği Savcı olabilir miydi? Bundan nasıl emin olacaktım ki? Bu isme sahip olan bir tek o olmamalıydı. "Kızlar işe yeni başladığı için onlara akademinin kurallarını anlatıyordum." Şirret kâhyayı böylesine korkuttuğuna göre akademide önemli biri olmalıydı.

"Evet," dedi Doğa hızlıca. "Bir sorun yok. Biz de tam işimizin başına dönüyorduk." Doğa da ondan çekindiği için aceleyle konuşup kolumu tuttu. "Gidelim hadi."

"Bir dakika lütfen." Kolumu Doğa'dan kurtarıp ona bakarım. "Daha önce karşılaştık mı?" Sanki onu daha önce görmüş gibiydim. Dün tablosuna bakınca da benzer şeyler hissetmiştim.

Şaşırdı. "Beni ilk kez mi görüyorsun?"

Şimdi ben de şaşırmıştım. "Daha önce karşılaştık mı?"

Kaşları çatıldı, bir konuda sinirlenmiş gibi bana bakmaya başladı. Onu tanımadığım için mi sinirlenmişti? Onu tanımam mı gerekiyordu? Kızgın ifadesini o kadar hızlı sakladı ki sanki az önce çattığı kaşları benim hayal ürünümdü. "Hayır," dedi buz gibi bir sesle. "Daha önce karşılaştığımızı sanmıyorum."

"Peki." Doğa'nın koluna girip kuzey kanadındaki merdivene doğru yürüdüğümde sırtımda yakıcı bakışlarını hissediyordum. Daha önce karşılaşmıştık, değil mi? O sinirli ifadesi onu hatırlamadığım içindi. İyi ama tam olarak nerede karşılaşmıştık? Tuhaf, öyle unutulacak bir yüzü de yoktu oysaki.

Aç bir hâlde merdiveni çıkarken Doğa, "Kâhya kadından nefret ediyorum," dedi. "Çok acımasız biri."

"Benden daha üstün değil ama benimle bu tonda konuşmasından nefret ediyorum," diye homurdandım.

"Kadın bizi aç bıraktı, sence sorunumuz nasıl konuştuğu mu?"

"Bu yaptığını unutmayacağım." Sesim hınç doluydu. "Dün tüm gün aç bir hâlde o çöplüğü temizlemek zorunda kaldık. Bugün de bize bir parça ekmeği çok gördüğünü unutmayacağım." Rüzgârın yönü değişirdi elbet. O gün geldiğinde bunları hatırlayacaktım. Yemek için kimseye yalvaracak değildim.

Yine ağlamasından endişe ettiğim için, "İşimiz bittiğinde akademinin mutfağına gidip karnımızı doyururuz," diyerek onu avutmaya çalıştım. "Bir daha ceza alırsak diye bir sepeti yiyeceklerle doldurup kulübeye gö-

nızlım." Gülerek başını sallayınca ona tebessüm ettim. Umarım işimiz çabuk biterdi, karnımı açlıktan gurulduyordu.

Dördüncü kata çıkıp kâhyanın dediği gibi koridorun sonundaki odaya girdik. Temizlik aletleriyle dolu odanın hafif karanlık olması beni rahatsız etmişti. Karanlıktan korktuğum için hasır sepetlerden birini hızlıca aldım. Raflardaki sabunlardan birkaç tane alarak temiz el bezini sepetin içine attım. Bir kova, süpürge ve küçük küreklerden birini alarak koşarak odadan çıktım. Karanlık beni gerçekten rahatsız ediyordu.

Doğa da benzer şeyler almıştı. Elimdekiler fazla olduğu için her an koltuk altıma sıkıştırdığım süpürgeyi düşürebilirdim. "Doğa, sen sağdaki odaları al, ben de soldakileri." Odalar karşı karşıya olduğu için sondan başlayıp hepsini sırasıyla bitirmeliydik.

Doğa şimdiden üşenerek kapılara bakıyordu. "Kaç oda var ki? Çok fazla görünüyor."

"Bu koridorda toplam yirmi altı oda saydım ama son odanın solundaki koridorda da çok fazla var." Yüzümü buruşturdum. "Sadece bu katta elli oda olduğuna eminim. Bu lanet yer bir otelden daha büyük!" İşimiz beklediğimden daha uzun sürecekti. Kahretsin, bugün de aç kalmıştık.

Doğa ile karşı odalara girdiğimizde bir başkasının özel alanına girdiğim için kapıyı kapatmadım. Elimdeki eşyaları bir kenara bıraktığımda odanın dağınık hâliyle sinirden ağlamak istedim. Ben altı yaşındayken bile odamı bu kadar dağıtmazdım. Ben hep titiz ve temiz biri olmuşumdur. "Dayan, Elzem. Dayan."

Kendimi sakinleştirmek istiyordum ama yerde çamurlu kadın ayakkabıları, dağınık yatak ve o yatağın üzerine rastgele atılmış birçok kıyafet varken sakinleşemiyordum. Kaderime küfürler yağdırarak yatağın yanına yaklaşıp elbiseleri dolaba yerleştirmeye başladım. Umarım o Elif cadısı her gün oda temizleme işini bize vermezdi. Başkalarının kıyafetlerine dokunmak bile tiksinmeme neden oluyordu. Bu kıyafetlerin hepsi çok uzun olduğu için kolay toplanmıyordu.

Kısa kıyafetlerin modası buraya da uğramalı.

Beş Saat Sonra

"Sadece üç mü?" Kâhyanın küçümseyen sözleri bana sinir krizi geçirtiyordu. "Beş saatte sadece üç oda temizlediğini mi söylüyorsun?"

Kafayı benimle bozduğu için temizlediğim odaları kontrol etmeye gelmişti. Bu konuda onu büyük hayal kırıklığına uğratmıştım çünkü temizlediğim üç odada tek bir leke bile bulamamıştı. Odayı görünce boş bulu-

nup. *Kendi dünyanda bir hanımefendi olduğuna emin misin?* demişti. Bu kadar iyi temizleyeceğimi o da beklemiyordu.

"Odalar çok kirli olduğu için üç odayı temizlemem biraz zaman aldı.

İşimi hakkıyla yapmama rağmen açığımı yakalamış gibi sert ifadesinden odun vermedi. "O odalar her gün temizleniyor. Kaybettiğin için beş saatte sadece üç oda temizleyebildin."

Bunun doğru olmadığını o da iyi biliyordu. Baştan savma yapmaydım ben de her gün diğer hizmetçilerin yaptığı gibi hızlıca toparlayıp birçok odayı halledebilirdim. Ancak yaptığım her işi en iyi şekilde yapmaya alışık olduğum için dip bucak temizlemiştim. O camları silerken az kalsın aşağı düşecektim. "Özgünüm," dedim tüm samimiyetimle. "Hijyen ve temizlik benim için çok hassas bir konu. Bu yüzden istesem de gelişigüzel bir şekilde yapamam."

Karşısında bir ucube varmış gibi yüzünü buruşturup elindeki boş sepeti bana uzattı. "Tüm gün senin birkaç odayla oyalanmanı izleyemem. Ormana gidip istediğim otları topla." Ormana ben niye gidiyordum? Bu yer hakkında hiçbir şey bilmiyordum ki. Kaybolursam ne olacaktı?

"Burası hakkında hiçbir fikrim yok, orman benim için biraz tehlikeli olabilir." Yumuşak bir sesle konuşup onunla uzlaşmaya çalıştım. "Benim yerime başka birini gönderseniz olmaz mı? Söz veriyorum, oda temizliğinde daha hızlı olacağım." Keşke söz vermeseydim.

Kadının bana zerre merhameti olmadığı için elindeki listeyi gözüme sokar gibi uzattı. "Sana ne olduğu umurumda değil. Git ve senden istediğim otları bul!"

Yahu, ben bunların otlarını bile bilmiyordum ki, nasıl bulacaktım? Ne söylesem dinlemeyeceğini bildiğim için mecburen sepet ve bitki listesini alıp merdivene doğru yürüdüm. Aşağıya inip dışarı çıktığımda akademinin bahçesinde Efsun Hanım ve Savcı Bey'i gördüm. İkisi bahçede yürüyüş yapıyordu. Efsun Hanım onun yanında annesi gibi görünüyordu ama Savcı'ya olan bakışları tam tersini söylüyordu. Kadın onunla konuşurken bile flörtüz bir sesle saçlarının ucuyla oynuyordu.

Bu o Savcı'ydı, değil mi? Hayaletin bahsettiği Savcı... Bana Efsun Hanım'ın bile onun peşinde olduğunu söylemişti. Adamın etrafına yaydığı enerji bile beni iliklerime kadar titretirken ne kadar güçlü olduğunu hayal bile edemiyordum. Bahçedeki kızlardan biri, "Savcı Hoca," diyerek onun yanına gidip ona bir şeyler sorunca kafamdaki ampuller yanmaya başladı. Akademide öğretmen miydi? Ve beynim hemen bir sinsilik peşine düştü.

Kafamın içinde dönen tüm tilkilerin hepsi aynı şeyi söylüyordu: Sana ders vermesini sağla.

Bu adam bana büyüleri öğretebilir mi?

Savcı, öğrencisine birkaç şey söyleyince genç kız gülümseyerek akademiye girdi. Efsun Hanım hâlâ onun yanında olduğu için aklımdaki şeyi ona söyleyemezdim. Başını çevirip bu tarafa bakınca bakışlarımı yakaladı. Onu izlerken yakalanmak derimin altının ısınmasına neden olmuştu. Buna rağmen bakışlarımı kaçırmadım. Doğrudan gözlerine bakınca bu cüreti nereden bulduğumu sorgularcasına tek kaşını usulca havaya kaldırdı. Bakışları alaycıydı.

Efsun Hanım onun bakışlarını takip edip olduğum tarafa dönünce hemen önüme dönüp dış kapıya doğru yürüdüm. Kıskanç bir müdüre beni burada süründüreceği için o kadının radarına girmek aptallık olurdu. Akademiden çıkıp ormana doğru yürümeye başladım. *Kırmızı Başlıklı Kız* gibi elimde bir sepetle ormana doğru ilerliyordum. Tabii, benim üzerimde kırmızı yerine yeşil bir pelerin vardı. Seçme şansım olsaydı kırmızı bir pelerin tercih ederdim çünkü kırmızı en sevdiğim renkti.

Fark ettiklerimle sinirden güldüm. "Kırmızı, Oyunbazların rengi." Sevdiğim renk bile aslında içgüdüsel olarak klanımdan geliyordu. Oyunbazların yaptığı büyünün rengi bile kırmızıydı.

Ormana girip ağaçların arasında yürürken sepetteki listeye kısaca göz gezdirdim. "Karaağacın gözyaşı, Hint sümbülü, akçaağaç kökü mü? Bu ne be?" Burada otuza yakın bitki adı vardı ama hiçbirini bilmiyordum. "Yılan otu diye bir şey mi varmış?" Homurdanarak yürümeye devam ettim. Elim boş döneceğimi bilmek berbat hissettiriyordu.

Acaba burada karnımı doyuracak bir şeyler bulabilir miydim?

✦

Ağacın altında durmuş, yukarıdaki elmalara aç gözlerle bakıyordum. Birkaç saattir buradaydım ama bilmediğim otların peşine düşmek yerine açlığımı dindirecek bir şeylerin peşine düşmüştüm. Elma ağacını bulduğumda yüzümdeki gülümsemeyi silecek hiçbir şey olamazdı. Ta ki elmaların tırmanamayacağım kadar yüksekte olduğunu anlayana kadar. Sitem eder gibi elma ağacına bakıyordum. "Gösterip de vermemek oluyor mu hiç?"

Ağaçtaki ağız sulandıran yeşil elmalar oldukça iriydi. Sesler duyunca irkilerek arkamı döndüm. Ağaçların çoğunlukta olduğu yerde soluduğum karanlık enerjiyle sertçe yutkundum. Kalbim göğüs kafesimin içinde hızlanmaya başladığında ayak tabanlarımdaki ısıyı hissettim. Bu his, bir tek

tehlikede olduğumda ortaya çıkıyordu. Bu Oyunbazlara özgü bir yetenek olmalıydı. Tehlike anında ayaklarım her zaman gereken uyarıyı vücudu ma gönderiyordu.

Tehlikede miyim?

Sığ ağaçların arasındaki kıpırtı artmaya başlayınca yerdeki sepeti al dım. Gözlerimi çalılıkların yoğun olduğu ağaçlardan ayırmadan geriye doğru adımlar atmaya başladım. Ayaklarımın tabanı cayır cayır yanınca hissettiğim korku omurgama buz gibi bir ürperti gönderdi. Göremediğim bir şey yanımdan süratle geçince saçlarım uçuştu. "Yine karşılaştık, Elzem." Duyduğum bu sesle kalbim çıldırmış gibi hızlandı.

Medusa.

"Seni öldürdüm!" Afallayarak kendi etrafımda dönüp onu bulmaya çalıştığımda kahkahası ağaçlardaki kuşların uçmasına neden olmuştu. "Bir iblisi öldüremezsin. Öldürdüğün sadece bedenimdi!" Sesinin hiddetiyle buz kestim. Ondan aldığım bedenin intikamını almak için dönmüştü.

Etrafımdaki tüm ağaçlarda onun kıpırtısı olduğu için nerede olduğunu anlayamıyordum. Sanki her yerdeydi. "Medusa..."

"Meliz!" dedi hırlarcasına. "Adım Meliz," dediğinde sanki etrafımda onlarca yılan aynı anda tıslıyordu. "Medusa atalarımdan biri, aptal fâni."

"Aptal mı?" Korkudan tir tir titrerken kendi etrafımda dönmeye devam ettim. "Seni benimle böyle konuşmaktan menederim, hadsiz iblis," dedim kınarcasına. "Rica ederim, sözcüklerini yumuşatarak konuşmayı dene."

Çalıların arasından çıkan yılanlarla çığlık attım. "Bu hiç hoş değil!" Korkudan düz duvara tırmanabilirdim. "Eğer şu şeyleri üzerime sen salıyorsan derhâl kes şunu. Yılanlardan hiç hazzetmem." Her delikten farklı boyutlarda ve farklı renklerde yılanlar çıkınca betim benzim atmaya başladı. "Çık ortaya, iblis. Eminim konuşarak anlaşabiliriz."

Korkum ona zevk veriyor olmalıydı ki çirkin kahkahasını tekrar duydum. "Benim yerime dostlarımla konuşmaya ne dersin?"

Parlak pullarıyla gittikçe bana yaklaşan sürüngenlere bakıp yutkundum. "Teşekkür ederim ama hayvanlarla konuşmak uzmanlık alanımın çok dışında." Ensemde nefesini hissedince korkudan bağırarak, "Bana bak, kes şunu!" dedim tehditkâr bir sesle. "Ayakkabılarımı çıkardığımda ne senin ruhun kalır ne de sürüngen arkadaşlarının!" Lanetimi tetiklememek için ruhlarla beslenmekten kaçınıyordum ama beni buna zorlarsa yapardım.

Yılanlar bana yetişmek üzereyken bir anda geldikleri yerlere doğru sürünüp kaybolunca gözlerimi irice açtım. Tehdidimin işe yaramasına sevinip tam mutlu olmuştum ki "Daha sen o ayakkabıları çıkarmadan işini bitirebilirim," diyen sesini duydum. Bir kez daha yanımdan hızla geçerek saçlarımı uçuşturdu. "Elbet bir gün seni yalnız yakalayacağım, Elzem Akay. O gün geldiğinde bu kadar şanslı olmayacaksın!" Yalnız mı? Şu anda zaten yalnız değil miyim?

Tam ona neyden bahsettiğini soracaktım ki ağaçların arasından atıyla birlikte çıkan Savcı'yı görünce şoke oldum. "Savcı Bey?" Onu görmenin şaşkınlığını yaşıyordum. "Burada ne işiniz var?"

Bana cevap vermek yerine gözleriyle hızlıca etrafımı kontrol etti. Meliz'in ruhunu artık hissedemiyordum. Savcı'nın gelişiyle ortadan kaybolmuştu. Şaşırtıcı olansa Savcı birini veya birilerini arar gibi etrafıma bakıyordu. Daha sonra baştan aşağı beni kontrol etti. "Sen iyi misin?" Sesi fazla düzdü. "Çığlığın ormanın diğer ucundan duyuluyordu."

Onu buraya getiren, korkudan bağırmam olmalıydı. "Evet, iyiyim." İlgilenmeyeceğini düşündüğüm için ona Meliz ile olan sorunumdan bahsetmedim. "Siz neden buradasınız?"

Atından atladığında sırtındaki yayı ve okları dikkatimi çekti. "Bugün dersim olmadığı için avlanmaya çıkmıştım." Bana doğru yürürken gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "Senin burada ne işin var?"

"Elif Hanım'ın istediği otları toplamak için geldim."

Boş sepetime baktı. "Sepeti ağzına kadar doldurmuş gibisin."

"Alay etmeyin lütfen." Sepetteki listeyi çıkarıp ona gösterdim. "Buradaki otların bir tanesini bile bilmiyorum. Çoğu benim dünyamda yok."

Ela gözlerinde hoş bir ifade oluştu, kaşlarını yukarı kaldırdı. "Senin dünyan?"

"Buraya ait değilim. Eminim bizim hakkımızda siz de bir şeyler duymuşsunuzdur." Geldiğimizden beri herkes Kalkanları konuşuyordu, duymaması mümkün değildi.

"Evet, bir şeyler duydum." Elimdeki listeyi alıp göz gezdirmeye başladığında onu görmek için başımı kaldırmak zorunda kalmıştım. "Araf'a her gün yabancılar gelmez." Bana bakmak yerine gözleri listede oyalanıyordu. "Gelişiniz düşündüğünden daha büyük bir sükse yarattı." Son sözleri söylerken sesinde anlam veremediğim bir kinaye vardı.

Listeyle işi bitmiş olmalıydı ki bana uzattı. "Bunları aramakla vakit kaybetmeyerek akıllıca bir şey yaptın çünkü hepsi de kara ormanda bulu-

nan birkaç" Başıyla bir yönü işaret etti. "Kara orman ölümsüzler için fazla tehlikeli. Kalıyanın nefretini kazanmak için ne yapmış olabilirsin?"

"Kendim olmak dışında mı?" Belli ki kadın beni buraya ölüme göndermişti.

Beni bırakıp yürümeye başladığında, "Belki de kendin olmaya ara vermelisin," dedi iğneleyici bir sesle. "Burası senin dünyan değil. Fazla göze batmak akıllıca olmaz."

"Sizin gözünüze batabilir miyim?" Anlamayarak bana dönünce kıkırdadım. "Demek istediğim, öğrenciniz olmak için ilginizi nasıl çekebilirim?"

"Öğrencim mi?" Onu şaşırttığımı gizleyemedi. "Öğrencim mi olmak istiyorsun?"

Başımı aceleyle salladım. "Evet."

"Neden bunu istiyorsun?"

"Büyüleri öğrenmek için."

"Büyüleri neden öğrenmek istiyorsun?"

"Buraya uyum sağlamak için. Buradaki herkes büyü yapabiliyor."

Yönünü bana doğru çevirdiğinde iri vücudu göz korkutucuydu. "Burada olmaktan memnun görünmüyorsun." Kolay kandıracağım biri değildi. "Büyüleri neden öğrenmek istiyorsun?"

"İnanın ki tüm iyi niyetimle bunu istiyorum." Onu kandırmak için yüzüme en güzel tebessümümü kondurdum. "Benim gibi bir melezin büyü öğrenmesinin ne sakıncası var ki? Sanki birkaç büyüyle dünyanızda savaş çıkarmanın peşindeyim," dediğimde ağzımdan kaçırdıklarımla dilimi sertçe ısırdım. "Tabii ki buna cüret etmem, ben kan görmekten bile ürkerim." Korkmuş gibi irkildim. "Savaş korkunç bir şey." Beni biraz daha hizmetçi yapıp aşağılarlarsa onlara savaşın en büyüğünü yaşatırdım.

Düz bir şekilde bana bakarken bakışları tedirgin ediciydi. Yüzüne bakınca ne düşündüğünü anlayamıyordum çünkü ifadesini korumakta çok iyiydi. "Sana ders vermeyeceğim."

"Neden?" Kaşlarım huzursuzlukla çatıldı. "Hizmetçi olduğum için mi?"

"Hayır." Delici bakışları en karanlık düşlerimi görmek ister gibi bakıyordu. "Bir hizmetçiye göre fazla tehlikeli hayallerin olduğu için," dedi beni bozguna uğratarak. "Sana öğreteceğim bir şey olamaz."

Düşündüğümden daha zekiydi. "Sadece temel dersleri verseniz de olur."

Bu konuda kararını vermiş gibi önüne dönüp benden uzaklaşmaya başladı. "Eminim derslere vakit ayıramayacak kadar meşgul olacaksın akademide." Beni reddetmenin farklı bir yoluydu.

Sepetimi koluma takarak peşine takıldım. "Hemen reddetmek yerine biraz düşünemez misiniz? Bana ders vermenizi talep ediyorum!"

"Reddedildi!"

"Ama..."

"O sesini ikinci kez yükseltmeyi denemeni tavsiye etmem."

Homurdanarak peşine takıldım. Okunu yaya takıp ağaçların arasından geçerken birkaç adım arkasında onu takip ediyordum. Benden rahatsız olmuş gibi bana hiç bakmadan, "Peşimden gelmeyi bırak," dedi sıkkın bir sesle. "Akademiye dön, eminim orada yapacak işlerin vardır."

"Yolu unuttum," diye yalan söylediğimde başını eğerek bir ağacın altından geçti.

"Oysaki Oyunbazların çok iyi bir hafızası olduğunu duymuştum."

"Ben çok kolay unuturum her şeyi." Bu konuda yalan söylemiyordum. "Sadece istemem yeterli olur," dediğimde bana dönmedi ama gerilen omuzlarını, kasılan vücudunu gördüm.

"İşte şimdi doğruları söylemeye başladın." Ayakkabılarımı çıkarmadığım için ruhunu gerektiği gibi soluyamıyordum ama sanki sinirli gibiydi.

Adımlarımı hızlandırıp bu sefer yanında yürümeye başladım. "Pek yalnız gezmiyorsunuz, değil mi?" Havayı kokladım. "Çok fazla ruhun kokusunu soluyorum. Ruhlar size musallat olmuş olabilir, korkmuyor musunuz?"

Durup bana baktığında komik bir şey söylemişim gibi bakışları yumuşadı. "Koruyucular hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Başımı iki yana salladığımda, "Tıpkı senin gibi benim de olayım ruhlarla," dedi bana küçük bir açıklama yaparak. "Aramızdaki tek fark, sen ruhlarla besleniyorsun, ben ise onları kullanıyorum."

"Kullanmak mı?"

"Biz Koruyucular ruhları çağırabiliriz."

"Kulağa biraz ürkütücü geliyor."

Bakışları bir kez daha alaycı bir ifadeye büründü. "Ruhlarla beslenmekten daha ürkütücü olamaz."

"Şu zamana kadar hiç ruhlarla beslenmedim."

"Uzun sürmeyecektir." Tekrar beni bırakıp yürümeye başladı. "Beslenmezsen lanetin seni öldürecek. Uzun süre buna karşı koyamazsın. Gerçek potansiyeline ulaşman için lanetine direnmek yerine onu kabullenmelisin." Başını çevirip iğneleyici gözlerle baktı. "Tabii, senin olayın gerçek potansiyelini bulmak değil, öyle değil mi? Sen kim olduğunu ve neler yaptığını saklamayı tercih ediyorsun."

Gerildim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

İlk kez onu gerçek anlamda gülerken gördüm ama gülüşü sahteydi. İnsanın içini ısıtmak yerine kanını donduracak bir sahtelikteydi. "İki tür insan aptalı oynar. Ya saklayacak bir şeyleri olanlar ya da fazla zeki olanlar." Ruhumu görmek istercesine gözlerime baktı. "Söylesene, sen hangisisin?" Cevap vermek yerine sessizliğimi koruduğumda dudağının köşesi kıvrıldı. "Belki de ikisi birden."

Savunmaya geçerek gözlerimi kırpıştırdım. "Belki de ortalama bir zekâsı olan biriyim," dedim safça. "Neden bu ihtimalin üzerinde durmuyoruz?"

"Bir Oyunbaz'ın ortalama bir zekâsı olmaz."

"Ama ben bir melezim. Farkındaysanız ben bir ölümlüyüm, insan genleri taşıyorum. Ne annem ne de babam Oyunbaz. Safkan bir Oyunbaz olmadığım için onların sahip olduğu şeye sahip değilim."

"Olabilir." Gözlerinde karanlık bir parıltı geçti. "Elmaslar en karanlık mağaralarda oluşur. Bir elması ortaya çıkarmak için önce onu işlemek gerekir."

"O zaman muhakkak bana ders vermelisiniz." Sırıttım. "Parlamam için beni işleyecek bir ustaya ihtiyacım var."

"Böyle bir konuşmayı kendi çıkarlarına bağlayan bir kişi sence ne kadar aptal olabilir?" Tuzağa düştüğümü anladığımda kaşlarım benden bağımsız çatıldı. Bunu görünce dudakları kıvrılarak önüne döndü. Bu herif kolayca kandırdığım diğer insanlar gibi değildi, çetin cevizdi.

Sinirlerimi bozduğu için suratımı asarak yanından yürüyordum. "Kötü bir avcı olmalısınız. Her yerde avlayacak hayvanlar var ama biz ağaçların arasında boş boş yürüyoruz. Ok kullanmayı bildiğinizden bile şüpheliyim."

Güldüğünde gözleri kısıldı. "Okçulukta Koruyucuları geçebilen bir ırk yok çünkü ok bizim temel silahımız. Oyunbazların temel silahını bilmek ister misin?"

Zekâmız dışında mı?" dedim iğneleyici bir sesle. "Hani biz doğuştan zeki oluyormuşuz ya. Neyse ki okuldaki hocalarım bunu bilmiyordu yoksa her sınavda aldığım zayıf notların açıklamasını yapamazdım."

"Her dersten zayıf almadığını tahmin etmek zor değil. Hiçbir yeteneği olmayan o fânilerin içinde her zaman bir numara olmalısın." Haklıydı, her dönem sınıf birincisiydim.

"Avlanmayı bilmediğiniz için sizi yargılamayacağım. Sonuçta her konuda iyi olamazsınız." Sıkılmış gibi yanaklarımın içini havayla doldurdum. "Avlanmayı bırakıp başka bir şey yapamaz mısınız?"

"Aradığım şeyi bulmadan okum yayından çıkmayacak," demişti ki açlıktan guruldayan midem ve kıvranan hâlimle duraksadı. "Başka bir şey yapmak derken ne yapmamı istiyorsun?"

Elimi kaldırıp biraz ilerideki elma ağaçlarını gösterdim. "Şey... Canım elma çekti." Acıktığımı söylemeye utandığım için kızaran yanaklarla, "Sizin boyunuz daha uzun," dedim çekingen bir sesle. "Bana birkaç elma koparabilir misiniz?"

Önce elma ağaçlarına, sonra bana ve tekrar ağaçlara baktı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama, "Hayır," dedi düz bir sesle. "Değerli zamanımı birkaç elmayla harcayamam."

Ağzım bir karış açılmış bir hâlde ona bakıyordum. Birkaç tane elma koparsa ne olacaktı ki? Tek yaptığı ağaçların arasında boş boş yürümekti. Değerli zamanını harcayamazmış, bencil herif! Beni bırakıp yürümeye başlayınca asık bir suratla onu takip etmeye başladım. Bu lanet şehirdeki herkes fazla acımasızdı.

Elma ağaçlarını geride bırakınca suratım iyice asılmıştı. Bozuk suratıma bakınca bir an gülecek gibi olmuştu. Bilerek böyle yaptığını düşünmeye başlamıştım! Biraz ilerleyince yayını gerip okunu gördüğü bir tavşana attı. Okçuluk konusunda abarttığını düşünmüştüm ama tavşanı tek atışta hiç ıskalamadan vurmuştu. Benim için ağaçtan elma almadığı için tripli bir sesle, "Kutlarım," dedim. "O tavşanı Efsun Hanım'a götürürseniz eminim size övgüler yağdıracaktır."

Suratını buruşturarak bana döndü. "Neden bahsediyorsun?"

"Efsun Hanım diyorum, maşallah taş gibi kadın." Beni kızdırdığı kadar onu da kızdırmak için, "Tabii, olgun seviyorsanız," dedim imalı bir sesle. "Çok olgun, haddinden fazla olgun, çürümekte olan bir elmanın olgunluğunda." Omuz silktim. "Zevkler ve renkler tartışılmaz. Olgun kadınlar her zaman iyi bir tercih olmuştur, değil mi?"

Sinirlenmek yerine gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Birkaç elma için sırat asıp çocuklaşan bir kadından daha iyi bir tercih olacağı muhakkak." Vurduğu tavşanı başıyla işaret etti. "Buraya tavşan avlamak için gelmedim. Onu senin için vurdum."

Mırıldadım. "Benim için mi? Neden?"

"Karının gurulmasını birkaç elma dindiremez," deyince yanaklarım ısınmaya başladı. "Yakınlarda bir dere var, orada temizleyebiliriz. Senin için ateş yakabilirim."

Ağaçtan bana elma koparmamasının asıl sebebini öğrenince içim sıcacık oldu, bakışlarım yumuşadı. Ona gülümsemiştim ki aklıma gelenlerle. "Ben vejetaryenim," dedim sorun çıkararak. "O zavallı hayvanı vurmadan önce bana sorabilirdiniz."

Et yemem ki.

Neden bahsettiğimi anlamaya çalışarak gözlerini kıstı. "O da ne demek?" diye sordu. "Senin dünyandaki terimlere aşina değilim."

"Et tüketmeyen kişilere verilen bir isim."

"Ne tür etler?" Tavşanı gösterdi. "Tavşan buna dâhil mi?"

"Evet, genel olarak tüm etler."

"Tüm etlerden kastın nedir?" Ona dünyanın en garip şeyini söylüyormuşum gibi bakıyordu. "Kırmızı et, beyaz et ve deniz ürünleri de buna dâhil mi?"

"Evet, tüm etleri kapsıyor," dediğimde yüz kızartıcı bir küfür savurdu.

"Nasıl olur da et yemezsin? Hem de hiçbir türünü." Şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. "Şimdi neden bu kadar zayıf olduğun anlaşılıyor." Buradaki kadınlar Osmanlı torunu gibi etine dolgun olduğu için yanlarında çırpı gibi kalıyorduk. Sıska denecek kadar zayıf değildim. Aksine, kilom tam yerindeydi ama buradaki insanlar için yetersizdi. Belli ki bunlar kadınlarını etine dolgun seviyordu.

"Şu veje zımbırtısının bir tedavisi var mı?" dediğimde kıkırdadım. Vejetaryen olmayı hastalık sanmıştı, üstelik adını da doğru düzgün telaffuz edememişti. Çok tatlıydı.

"Vejetaryen olmak bir hastalık değil, tercih."

Şaşkınlığı iki kat artarken kaşlarını çattı. "Et yememek senin tercihin mi?" Burnundan garip bir ses çıkardı. "Aptal olduğuna beni inandırdın." Et yememek neden aptallık olsun ki?

Neden bu onu rahatsız etmişti? Sanki et yemek her şeymiş gibi davranıyordu. Geride bıraktığımız yönü işaret ettim. "Hâlâ bana birkaç elma koparabilirsiniz."

Yüzünü buruşturup vurduğu tavşana doğru gitti. "Kendi elmalarını kendin al. Ne can sıkıcı bir kadın." Tüm bunlar et yemediğim için miydi?

Et yemememi neden sorun hâline getirdi ki?

✦

Bu herif bir etobur! Ateş başında otururken pişen tavşanı öyle bir iştahla yiyordu ki şimdi neden öyle tepki verdiğini daha iyi anlıyordum. Et yemeyi çok sevdiği için etten hoşlanmadığımı duyunca çok şaşırmıştı. Benim için sepetimi doldurduğumuz elmaları yiyordum, o ise vurduğu tavşanı. Tavşandan koca bir ısırık alırken yeme şekli kibarlıktan çok uzaktı hatta biraz barbarcaydı ama mide bulandırıcı da değildi.

Yemek yeme şekli bile kabaydı ama rahatsız etmek yerine insanın iştahını açıyordu. Pekâlâ, itiraf ediyorum, yemek yeme şeklinin bile çekici bir tarafı vardı. Kendine has bir vahşiliği olduğu için onu seyretmek hoşuma gitmeye başlamıştı çünkü tanıdığım o kibar erkeklerden çok farklıydı. Egzotik bir havası olduğunu inkâr edemezdim.

Ben onun yemek yeme şekline bile düşmüştüm ama o benim elma yiyişimden hiç memnun değildi. Tavşandan kocaman bir parça koparıp bana uzattı. "Yemek istemediğine emin misin? İhtiyacın olan besini sadece et sana verebilir."

"Gereken tüm besine sahibim." Elmamdan kocaman bir ısırık aldım. "Yeme alışkanlığımın dışına çıkmayacağım."

"Bu inatçı tutumunla Araf'ta kaç gün hayatta kalacağını merak ediyorum." Kabul etmediğim eti benim yerime o yemeye başladı. "Kendi dünyanda yediğin tek şey ot muydu?" Taktı bu konuya!

"Meyve ve sebzeler. Tabii, bazı hayvansal gıdaları da tüketiyorum. Mesela süt yumurta gibi şeyler.

"Bir hayvanın sütünü, yumurtasını yiyorsun ama etine gelince yemiyorsun, öyle mi?"

"Her şey et değildir."

"Benim için öyle."

"Bunu o kadar iyi gizliyorsunuz ki hiç anlamamıştım," dedim gülerek. Bu adam bir et canavarı olmalıydı. "Kendi dünyamı özlüyorum." Gülüşüm soldu. "Ailemi ve oradaki evimi özlüyorum."

"Orada bir hizmetçi değildim, değil mi?" Yaptığı analizleri sonucu böyle bir kanıya varmış gibi bakıyordu. "Konuşma tarzım fazla kibar. Üstelik yürüyüşüm, duruşum ve hareketlerim bile bir aristokratın kızını andırıyor. Oradaki konumum neydi?"

"Zengin bir ailenin üyesi çocuğuydum. Bir konağın hanımıydım ve emrimde çalışan birçok insan vardı. İnanmayacaksınız ama kendi dilim yanında ben de bir öğretmendim," dediğimde gerçek anlamda onu şaşırtmış olmalıydım ki kaşları havalandı.

"Öğretmen mi?"

Onu en çok bunun şaşırtacağını biliyordum. "Benim öğrencilerim altı yaşlarındaki çocuklardı, birinci sınıftaydılar." Ben konuşurken sessizce beni dinliyordu. "İkinci sınıfa geçtiler ama bir an önce dönmezsem ikinci sınıfta onların yanında olamayacağım." Sınıfımdaki tüm öğrencilerimi daha şimdiden özlemeye başlamıştım.

"Her şey bir anda altüst oldu," dedim keyifsiz bir sesle. "Evde kardeşim Itır'dan daha çok söz hakkım vardı ve Mara orada benim hizmetçimdi." Ekşi bir şey yemişim gibi yüzümde acı dolu bir ifade oluştu. "Şimdi ise o ikisine hizmet edecek bir konumdayım. Bunun benim için ne kadar gurur kırıcı olduğunu anlayabiliyor musunuz?" İçler acısı hâlim onu güldürdü.

"Zor olmalı." Zorluğunu tahmin bile edemezdi.

"Adımı sormayacak mısınız?" Kaç saattir birlikteydik ama hâlâ adımı merak edip sormamıştı.

Çenesi kasıldı. "Adını sorduktan hemen sonra ortadan kaybolacak mısın?"

Anlamaz gözlerle ona baktım. "Neden ortadan kaybolayım ki?" Gülerek başımı iki yana salladım. "Buradakiler gibi garip güçlerim yok," dediğimde bir konuda sinirlenmiş gibi bana tersçe baktı.

"Adın nedir?"

"Elzem." Eğilip yanan ateşin üstünden ona elimi uzattım. "Elzem Akay."

Altta yanan ateş elimi ısıtıyordu ama o, elime bakmak dışında herhangi bir şey yapmadı. Elime boş gözlerle bakarken karşılık olarak elimi sıkmayacağını anladım. "Bu çok kaba bir davranış." Homurdanarak elimi çektiğimde dudakları kıvrıldı.

"Bir Oyunbaz'a çıplak elle dokunmak akıllıca değil." Onun ruhunu emeceğimi düşünüyor olamazdı, değil mi?

Tam ona bunu yapmayacağımı söyleyecektim ki "Elzem," diye adımı mırıldandı. "Adının anlamı *vazgeçilmez* demek." Derin bir manayla gözlerime baktı. "Adın gibi vazgeçilmez misin?"

Bana olan bakışı omurgama soğuk bir ürperti gönderirken ısınan yanaklarım için yapabileceğim bir şey yoktu. "Öyleyim," dedim göz kontağını koparmadan. "Vazgeçilmesi zor biriyimdir."

Kendini tutamayıp güldü. "Bir hizmetçiye göre mütevazı olduğun pek söylenemez."

"Siz barbarlara anlatamıyorum ama bir hizmetçi olamayacak kadar asilim."

"Burada değil." Ayağa kalkıp yanan ateşin üzerine su dökerek ateşi söndürdü. "Burada sıradan bir hizmetçisin, öyle davran." Geldiğimiz yöne doğru yürümeden başını çevirip uyaran gözlerle baktı. "Tabii, uzun süre hayatta kalmak istiyorsan."

Daha uzun bir hayat için benden köle gibi olmamı istiyorlardı.

✦

Ormandan eli boş ve nefes alarak döndüğüm için Elif Hanım neredeyse beni öldürecekti. Bir ton laf işitmiştim ve hiçbiri hoş şeyler değildi. Savcı, akademinin yakınlarına kadar bana eşlik etmişti ama akademi görüş açımıza girince atına binip benden önce içeri girmişti. Birlikte akademiye gelmemiz söylentilere neden olacağı için önden ilerlemişti. Geri dönünce Elif Hanım nefes bile almama izin vermeden beni tekrar odaların temizliğine göndermişti. Bu iş akşama kadar bitmeyecek gibi görünüyordu.

Dersten çıkan bazı öğrenciler odalarına dönmeye başlamıştı. Odasına dönen biri, çocuk gibi bana zorluk çıkarıyordu. Yatağa temiz çarşaf sererken yine o kedi cırlamasını andıran tiz sesini duydum. Bir erkek nasıl böylesine bir ses çıkarabilirdi? "Yanlış yapıyorsun! O çarşafı ters çevirip tekrar ser, dağınık şeyler hoşuma gitmiyor." Dağınık şeyler hoşuna gitmeyen biri odasını bu kadar çok dağıtmazdı!

Başımı çevirip baktığımda tepemde dikildiği için ses çıkararak yediği kurabiyenin kırıntıları boynuna düşüyordu. İddia ettiğinin aksine, kesinlikle titiz biri değildi. Benden en az iki tane eden iri bedeniyle bana gölge etmeyi bırakmalıydı. Pembe yüzü ısırdığı her kurabiyeyle kızarıyor, bir domuzu andıran homurtular çıkartıyordu.

Sabırlı olmaya çalışarak, "Hemen düzeltiyorum," dedim. Çarşafı yeniden toplayıp ters çevirdiğimde kolumu sıkarak doğrulmama neden oldu.

"Düzeltiyorum, ne?" Ona efendim dememi bekliyorsa yanılıyordu, dünya üzerinde kimse benim efendim olamazdı.

"Bakın, benimle muhatap olmazsanız işimi daha hızlı bitirebilirim." Kolumu elinden sertçe çekerken dirseğim yanlışlıkla kurabiye tabağına çarptı. Tabak yere düşüp kırılınca kalan son dört kurabiye yere dağılmıştı. O yeri daha yeni süpürmüştüm!

Yeni bir süpürge talep ediyorum! Hortumu olan ve yerdeki her şeyi vakumlayan bir süpürge!

"Seni sefil ruh emici!" Yere düşen kurabiyelere baktıkça iyice öfkeden morarıyordu. "Bilerek yaptın bunu!" Bu çocuğun derdi hizmetçilerle değildi, onun tek derdi Oyunbaz olmamdı. Efsun kalan Oyunbazlara buradakilerin işkence ettiğini söylerken haklıymış. Beni savunacak bir ırkım olmadığı için buna benzer şeyleri daha çok yaşayacağımı biliyordum.

"Hepsini toplarım." Sakinliğimi bozmadan yere eğilip cam tabağın parçasını almak için elimi uzattım. Parmak uçlarımla tuttuğum cam parçasını daha yerden kaldırmadan elime tüm gücüyle basınca inledim. Çocuğun ağırlığını düşünürsek elime basması büyük acımasızlıktı. Ayağının altında ezilen elim zemine yapıştığı için az önce tuttuğum camın keskinliğini avuç içimde hissediyorum. Acıdan çığlık atmamak için dişlerimi birbirine bastırırken ayağıyla hâlâ elimi eziyordu. Pekâlâ, bendeki sabır buraya kadardı!

"Ayağını çek!" Dişlerimin arasında acıyla tıslıyordum. Ayakkabısının altında sızan benim kanımdı.

"Yapabiliyorsan sen çek." Gülerek elime biraz daha baskı uygulayınca canım öyle bir yandı ki o acıyla bir an bile tereddüt etmeden yerdeki cam parçalarından birini aldım. Bir saniye bile düşünmeden ayak bileğine camın keskin tarafını sapladım. Bunun için pişman olmayacaktım!

Bağırarak ayağını çekince hemen ayağa kalkıp koşarak odadan çıkım. Daha iki adım atmıştım ki koridorun karşısında bu tarafa doğru yürüyen kalabalığı görünce durdum. Kalabalığın içinde Mara, Asil ve Hafız'ı görmeyi beklemiyordum. Birlikte yürümüyorlardı. Asil yanındaki iki arkadaşıyla sağdan yürüyordu. Hafız bir arkadaşıyla solda, Mara ise yanındaki dört kişiyle koridorun ortasında ama en arkadaydı. Her ırk kendi ırkıyla yürüyordu.

Mara'nın üzerindeki mavi elbise gözlerini daha belirginleştirdiği için çok güzel görünüyordu. Hepsinin gözleri zemine kan damlatan elimi bulduğunda Mara'nın büyüyen gözlerini gördüm. "Nereye gittiğini sa-

nıyorsun, aşağılık sefil!" Peşimden ok gibi dışarı fırlayan çocuk üzerime yürüyünce Mara, "Dokunma ona!" diye bağırarak beni şaşırtmıştı.

Koşarak önüme geçti. Bu kız ciddi miydi? Mara'dan bahsediyorduk; bu kız bırak bana yardım etmeyi, günahını bile vermezdi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Bir kalkan gibi önümde durup beni korumaya çalışırken karşısındaki iri çocuğa tersçe bakıyordu. "Hangi cesaretle ona saldırırsın, şişko canavar!" Normalde *insanları görünüşüyle yargılama deyip* ona kızardım ama bu sefer hiç karışmayacaktım.

Kadınlara zerre saygısı olmayan mahlukat, "Sen karışma!" dedikten sonra kolundan tuttuğu gibi onu yere itti. Bu hayvan ne cüretle benim eski hizmetçimi yere atardı!

"Yeter artık! Bir daha ona dokunmayı aklından bile geçirme!" Kan akan yaralı elimi yumruk yaptığım gibi yüzüne geçirdim. Bu pislik haddini fazlasıyla aşmıştı!

Sadece iki adım gerilediği esnada sağ taraftaki odalardan birinin kapısı açıldı ve Itır dışarı çıktı. Siyah gömleği ve binici pantolonuyla her zamanki gibi harika görünüyordu. Tıpkı benim gibi o da beni süzerken kanlı elimi görünce bakışları kararadı. Arkamdaki çocuk ensemdeki saçlarımı sertçe kavrayınca çığlık attım. Itır kaşlarını çatarak bana doğru bir adım atmıştı ki aniden durunca gözlerim doldu. Neden yardım etmiyordu?

Artık canımı yakan saçlarıma asılan eller değildi, kardeşimin bu hareketiydi. "Ciddi misin sen?" Mara düştüğü yerden kaşlarını çatarak Itır'a bakıyordu. "Ona yardım et! Aramızdaki sorun ne olursa olsun bu kadarına göz yumamayız."

Kendisiyle mücadele ediyordu. Yumruklarını sıkarak başını başka tarafa çevirdiğinde kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyorum. "Yardımıma ihtiyacı varsa bunu kendisi söyleyebilir!" Bunu asla yapmazdım. Kimseden yardım dilenmezdim.

Aniden saçlarımdaki el çekildiğinde inleyen ses benden çıkmamıştı. "Arkadaşımdan uzak dur!" Hızla arkama döndüğümde Doğa elindeki süpürgenin sapıyla o şişkonun kafasına sertçe vurdu. "Elzem'e dokunayım deme!" İşte bu en az Mara'nın beni savunması kadar şaşırtıcıydı çünkü Doğa ilk kez bir cesaret örneği göstermişti.

Doğa süpürge sapını ona vurmak için tekrar havaya kaldırmıştı ki aniden, "Yılan!" diye bağırıp süpürgeyi yere attı. Olmayan bir yılanı sayıklayıp koşarak arkama saklandı. Yılan mı? Ah, bu iri çocuk Muhafızlardan biri olmalıydı ki ona halüsinasyon göstermişti!

Doğa'nın korkması karşısında Asil kayıtsız kalamadı. Kaşlarını çattığında koridordaki gerginlik hafife alınamazdı. "Bir daha o lanet gücünü onu korkutmak için kullanırsan ecelin olurum, Muhafız!" dedi tükürürcesine. Tüm olanlara seyirci kalan Asil, Doğa'nın korkmasıyla konuya dâhil olmuştu.

Bize saldıran vahşi, "Benim sorunum onunla değil, Oyunbaz'la!" diyerek üzerime yürüyünce Doğa önüme geçti. Doğa'yı yolundan çekmek için kolunu sıkınca âdeta böğürerek dizlerinin üzerine düştü. Ağzından ve burnundan simsiyah dumanlar çıkmaya başlamıştı. Doğa'nın ayakları önünde acı içinde haykırıyordu. Başımı çevirdiğimde bunu ona yapanın Asil olduğunu gördüm.

Asil'in gözlerinin akı simsiyah olmuştu. Sadece gözlerinin akı değil, ela gözlerinin rengi de karanlığın en koyu tonuna bürünmüştü. Çenesi kasılırken gözlerini Doğa'yı korkutan çocuktan ayırmıyordu. "Onu korkutmaman konusunda seni uyarmıştım," dediğinde sakin sesi buz gibi çıkmıştı.

Yerdeki bir Muhafız olduğu için buna kayıtsız kalamayan Hafız, "Kes şunu, Tenebris!" dedi sert bir sesle. "Seni uyarıyorum, bunu durdur."

Asil'in dudakları tehlikeli bir ifadeyle kıvrıldığında gözlerini işkence ettiği çocuktan ayırmıyordu. "Durdursana beni, Muhafız."

Onun meydan okumasına kayıtsız kalamayan Hafız'ın mavi gözleri kehribar sarısına bürününce Asil irkilerek bir küfür savurdu. Gözlerini kırpıştırarak önce yerde işkence ettiği çocuğa, daha sonra Doğa'ya baktı. Beti benzi atmış bir hâlde bakışları ikisi arasında gidip geldi. Hafız ona halüsinasyon gösterdiği için bocalamıştı. Bakışları Doğa ve işkence ettiği çocuk arasında gidip gelirken sanki hangisinin Doğa olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bir anda Hafız'a doğru dönerek yumruğunu onun suratına geçirdi. Buna karşılık olarak Hafız da öne atılıp Asil'e kafa attığında ikisi birbirine girdi. İki çete lideri yumruk yumruğu dövüşmeye başlayınca arkalarında duran arkadaşları da kavgaya dâhil oldu. Muhafızlar ve Tenebrisler birbirine girmişti. Doğa ve ben şaşkınca birbirimize bakıyorduk. Anlaşılan burada her şey yumruklarla çözülüyordu. Farklı ırkları akademiye toplarlarsa bu tür kavgalar kaçınılmaz olurdu.

"Elzem?" diye mırıldandı Doğa. "Kavga büyürse Elif cadısı sizin yüzünüzden deyip bunun için de bizi aç bırakır."

"Pekâlâ, sen Asil'i kontrol altına al, Hafız bende."

Erkeklerin kavgasına dâhil olmayı hiç istemiyorduk ama bu kavga bizim yüzümüzden çıktığı için Elif cadısının kulağına gitmeden durdurmalıydık. Doğa ile koşarak kavganın içine girdik. Doğa kendini Asil'in önüne atınca Asil'in savurduğu yumruk az kalsın Doğa'nın yüzünü parçalayacaktı. Tenebrislerin fiziksel gücü bir boğayı bile tek bir yumrukta devirecek güçte olduğu için o yumruk Doğa'ya değseydi suratındaki tüm kemikleri parçalardı. Neyse ki Asil son anda kontrolünü sağlayıp Doğa'nın yüzünün yakınında yumruğunu durdurmuştu.

Bense Hafız'ın kolunu tutarak onu geri çektim. Dudağındaki kanı serçe silen Hafız'ın yüzü hâlâ yerinde durduğuna göre Asil tüm gücünü kullanarak ona vurmamıştı. Itır'ın şakayla attığı yumruklar bile beni yere serdiği için Asil gerçek anlamda güç kullansaydı Hafız'ın iyi durumda olmayacağını biliyordum. Asil fiziksel gücünü göz önünde bulundurarak yumruklarını ölçülü bir şekilde atmış olmalıydı.

Doğa'yı bir anda karşısında bulunca kaşları tüm hiddetiyle çatıldı. Yumruğu Doğa'nın burnunun tam önünde durmuştu. "Eğer bu siktiğim yumruk yüzüne değseydi sana ne olacağını biliyor musun?" Dişlerini sıkarak elini indirdi. "Bir daha böyle bir aptallık yapma!"

Doğa ondan ürkerek birkaç adım arkaya çekildi. "Neden bu kadar saldırgansın?" Yüzünde oluşan tiksintiyi gizleme çabasında bulunmadı. "Her şeyi yumruklarınla çözemezsin. Hoş, bir canavar medeniyetten ne anlasın ki."

Gözlerinin akı tekrar simsiyah olduğunda yumruklarını sıkarak derin derin nefes aldı. Doğa'ya zarar vermemek için kendini sakinleştirdiğini görebiliyordum. Gözlerini kapatıp bir süre hareketsiz kaldı. Onun için zor olsa da otokontrolünü sağlayabilmişti. Gözlerini tekrar açtığında bakışları normale dönmüştü ama hâlâ büyük bir kızgınlıkla Doğa'ya bakıyordu. "Bana hangi siktiğim medeniyetinden bahsediyorsun? Kendi dünyanda değilsin, prenses. Uyan ve etrafına bak."

"Evet," dedi Doğa. Dik dik ona bakmaya devam ederek Asil'in sinirleriyle daha fazla oynadı. "Senin gibi ağzı bozuk bir canavara baktıkça kendi dünyamda olmadığımı görebiliyorum!"

Kızgınlıkla kaşlarını çatan Asil, "Senin o dilini keserim!" diyerek Doğa'nın üzerine yürüyüp kolunu tutunca ateşe değmiş gibi bir küfür savurup elini hemen çekti.

Gözle görülür bir şekilde yanan eline baktı. Avuç içi yanmıştı. Sinirden çıldırarak gazap dolu bakışlarını Doğa'ya çevirdi. "O Muhafız seni incitsin diye şu lanet kalkanı kaldırıyorsun ama bana gelince hemen çek

kalkanları!" İsyanı bana o kadar komik gelmişti ki gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. Doğa şu kalkan işini nasıl yapıyor, bilmiyordum ama bu pusula hırsızına müstahaktı.

"Be ben..." Yine korkudan kekeleyen kız ondan uzaklaşmak için geriye doğru birkaç adım attı. "Seni anlamıyorum."

Doğa'nın bu ürkek hâli az da olsa onu sakinleştirdiği için bakışları yumuşadı. "Son zamanlarda ben de kendimi anlayamıyorum," diye homurdandı. Bence çok yakında ona ne olduğunu anlayacaktı.

Işık ve karanlık mı? Kulağa çok ilginç geliyor.

Doğa onun yoğun bakışlarından rahatsız olduğu için yanıma gelip kanayan elime baktı. "Kötü görünüyor." Cam çok derin kestiği için kanaması bir türlü durmamıştı. "Sen gidip dinlen, senin payını da ben temizlerim." Daha temizlenecek onlarca oda varken tüm işi ona bırakamazdım.

"Olmaz, hepsini tek başına yapamazsın." Kendi işimi ona yıkamazdım.

İç çekerek elimi gösterdi. "Hâlâ kanıyor, Elzem. Suya girdikçe kanaması artar. Hadi git, ben yaparım."

Tam itiraz etmeye hazırlanıyordum ki "Bence de sen git, Oyunbaz," diyen Asil sırıttı. Gözleri Doğa'yı baştan aşağı haylazca süzüyordu. "Senin yerine ışığın kızına ben yardım ederim." Bu kadarına da ne denir, bilemiyordum. Fazla mı hızlı gidiyordu?

"Ne?" Doğa afallayarak başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim ama buna gerek yok."

"Israr ediyorum."

"Ben de hayır diyorum." Garibim, ondan kurtulmak için çırpındıkça onu daha çok eğlendirdiğinin farkında değildi. "Bir Tenebris'in yardımına ihtiyacım yok."

"Bu nankörlüğünü aptallığına yoruyorum, ışığın kızı." Eğilip yerdeki süpürgeyi aldı. "Övünmek gibi olmasın ama çok güzel temizlik yaparım." Bu söylediğine kendi bile inanmıyordu.

Doğa neredeyse oturup ağlayacak kıvama gelmişti. "Süpürgeyi ters tutuşundan belli oluyor," diye homurdanınca elindeki süpürgeyi ters tutan Asil, yaratık görmüş gibi süpürgeye baktı.

"Bu şey tam olarak ne işe yarıyor?"

Hafız ona göz devirip, "Neden onu bırakıp kılıçlarınla oynamıyorsun?" dedi bezginice. "Daha nasıl tutulacağını bile bilmiyorsun."

Dudakları kıvrıldı. "Anlaşılan sen çok iyi biliyorsun, Muhafız." Süpürgeyi Hafız'a fırlattı. "Neden buraları sen temizlemiyorsun?"

Havada süpürgeyi yakalayan Hafız, "Sen bu konuda daha heveslisin," diyerek süpürgeyi tekrar ona attı. "Marifetlerini görmek istiyorum, Tenebris."

"Siktir git!"

"Önden sen git."

İkisi yine birbirine ters bakınca Doğa bıkkınlıkla, "İkiniz de gidin lütfen," dedi kibarca. "Siz bana zorluk çıkarmadığınızda da yapacak çok fazla işim var."

Asil elindeki süpürgeye garip bakışlar atarak yere attı. "Bence bu olmadan da işimizi yapabiliriz." Bu çocuktaki umursamazlık seviyesi almış başını gidiyordu. Doğa'nın onunla işi hiç kolay değil gibiydi.

"Elzem." Doğa ondan kurtulamayacağını anlayınca yalvaran gözlerle bana döndü. "Lütfen ona söyler misin, bir katilin yardımına ihtiyacım yok." O Işıktan Gelen'i Doğa'nın gözlerinin önünde öldürmeyecekti. Bu, Doğa gibi hassas bir kızın unutacağı bir şey değildi.

Doğa'nın onu yakınlarında istememesi kaşlarını çatmasına neden oldu. "Şimdi ya benimle temizlik yaparsın, Günışığı ya da yemin ederim ki yarın sabaha kadar Oyunbaz arkadaşına akademideki her köşeyi temizletirim!" Güzellikle onu ikna edemeyince tehdit ederek istediğini almanın peşine düşmüştü. Bu fazla adiceydi.

Hem beni niye katıyordu!

"Asil, sen iyi misin, dostum?" Arkadaşları şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Sen ne anlarsın temizlikten? Soylulardan birinin bir hizmetçiyle aynı işi yapması söylentilere yol açar."

"Arkamdan dedikleri hiçbir şey umurumda değil," diyerek omuz silkti. "Sıkıyorsa karşıma geçip konuşsunlar. Ben Günışığı'yla temizlik yapacağım dediysem yapacağım." Acaba şu anda küçük bir çocuk gibi inat ettiğinin farkında mıydı?

Korkudan tir tir titreyen Doğa'yı beklemekten sıkılmış gibi, "Kararını verdin mi?" dedi onu zorlayarak. "Sana yardım edecek miyim yoksa arkadaşın buradaki her odayı tek başına mı temizleyecek?"

Zavallı Doğa kanayan elime tekrar bakınca güçlükle başını salladı. "Tamam." Sesi fazlasıyla ürkmüş ve çekingen çıkıyordu. "Seninle çalışacağım."

Aldığı cevaptan memnun kaldığını keyifle ışıldayan gözlerinden anlayabiliyordum. Arkadaşlarına döndü. "Siz orada ne duruyorsunuz? Gidip odalarınızı temizlemeye başlasanıza." Kahkaha atmak istiyordum.

"Biz mi temizleyeceğiz?"

"Senin odanı ben mi temizleyeceğim, Oğuz?" Bunu öyle bir söylemişti ki sarışın arkadaşı şaşkınlık içinde ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Bundan sonraki konuşmaları ise insanı çıldırtacak türdendi.

"Hadi," dedi arkadaşlarını zorlayarak. "Ben ışığın kızıyla tüm gün odamı temizlerken siz de bu kattaki Tenebrislerin odalarını temizleyin. Diğer ırkların odası için aşağıdaki hizmetçilerden birkaçını getirtin. Bir Tenebris sadece kendi ırkına yardım eder."

"Asil, siktir git. Hizmetçilerin işini biz niye yapıyoruz? Burada Tenebrislere ait kaç oda var, haberin var mı senin? Ayrıca sen kızla tüm gün odanı temizlerken biz niye odaların çoğunu temizliyoruz?"

Böbürlenerek göğsünü kabarttı. "Ben adım gibi asil biriyim, Oğuz. Klan liderinin de oğluyum. Her şeyimin bana yaraşır olması gerekiyor. Odam o kadar dağınık ki tüm gün iki kişi zor temizleriz." Bu adam gerçekten çok fenaydı.

Arkadaşları ona küfürler yağdırırken umursamaz tavrını koruyarak soldan dokuzuncu odanın kapısını açtı. "Bu kadar tembellik yeter. İşe koyulalım mı, Günışığı?" Sırıtarak Doğa'ya baktı. "Odamda seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum."

Doğa'nın beti benzi attı. "Geri dönemezsem hakkını helal et, Elzem." Ağlamaklı bir sesle konuşup koridordaki temizlik eşyalarını aldı. Asil kenara çekilip ona yol verince Doğa ölüme gidiyormuş gibi bana son kez baktı. İçli bakışlarla içeri girince onun bu hâline üzülsem mi, gülsem mi bilemedim. Sanırım pek iyi bir arkadaş değildim.

"İçimden bir ses bugün çok zevkli geçecek diyor." Asil gülerek onun peşinden içeri girip kapıyı kapattı. Doğa için bol bol sabır diledim. Asil ile başı gerçekten büyük beladaydı.

"Hadi yine iyisin, hizmetçi Elzem." Mara sonunda özüne geri dönmüştü. "Bugün Doğa sayesinde temizlikten kurtuldun ama yarını büyük bir sabırsızlıkla bekliyorum." Sinirlerimi bozarak sinsi bakışlarını bana dikti. "Merak etme, bugünün acısını çıkarmak için odamın temizliğini sana bırakacağım." Sırf beni delirtmek için odasını bilerek dağıtacağına adım gibi emindim.

"Ben de bu kıza ne olmuş diyordum." Onunla daha fazla muhatap olmak istemediğim için harekete geçtim. Fakat Itır'ın yanına gelince iste-

meden de olsa durup kardeşime döndüm. "Benim değişmemi beklerken bir de bakmışsın sen değişmişsin. Umarım o günleri görmeyiz," dedim endişelenerek.

Tek yaptığı gözleriyle yaralı elimi göstermekti. "Git şu elini sar, daha sonra da bana nutuk atabilirsin." Ona kızgın olduğum için fazla uzatmadan oradan uzaklaştım. Üzerine gitsem yine sinirleneceğini biliyordum. Hepsini arkamda bırakarak merdivenden inmeye başladım.

Umarım Doğa'nın durumu benden daha iyidir.

10. BÖLÜM
KAZARA AYİN

Sonuçlarını düşünmeden kalkıştığım her işin sonunda başım ağrıdığı için hayatımda doğaçlamalara yer yoktu.
Ta ki onunla karşılaşana dek... Ezber bozan biriydi."

Doğa

İnsan hiçbir zaman başına gelenleri kestiremiyordu. Hayat gerçekten de sürprizlerle doluydu. Daha düne kadar Akay konağında Elzem'in kanatları altında lüks bir hayat sürerken bugün Elzem ile sürünüyorduk. Araf bizi alaşağı etmişti. Buradaki şeyler hayal ettiğimizden bile daha korkunçtu. Beşinci veya on altıncı yüzyılda olduğumuza çok emindim çünkü buradaki her şey fazla çağ dışıydı.

Ulaşım yavaş ve yetersiz, saklama koşulları uzun vadeli değildi. Burada elektrik bile olmadığı için yiyecekleri uzun ömürlü değildi. Yiyecekler için uzun mesafeli ticaretlerin olduğunu sanmıyordum çünkü hepsi bozulurdu. Büyük ihtimalle soylu takımı buraya sadece kuru gıda, baharat ve ot gibi şeyleri getirtebiliyordu. Bu yüzden zenginler ve soyluların mutfağı kasabadakilere göre daha dolu olmalıydı.

Burada geçirdiğim şu birkaç günde ciddi bir sınıf ayrımı olduğunu görmüştüm. Toplumda bulunan her sınıf, alt sınıflardakini hor görüyordu. Açlığın olağan bir hâle geldiği bu toplumda sınıf ayrılıkları en ağır şekilde hissediliyordu. Araf'a geldiğimden beri sosyal statünün burada ne kadar önemli olduğunu görmüştüm.

Sıraç ile evlenip Akay konağına taşınana kadar tüm hayatım yokluk içinde geçmişti. Yoksulluğu iyi bilmeme rağmen ben bile Araf'ın ağır şartlarında zorlanırken Elzem'in ne hissettiğini düşünemiyordum. Onun gibi altın kumaşların içinde büyüyen biri için burada hizmetçi olmak çok ağır olmalıydı.

Şaşırtıcı olan ve beni hayrete düşüren şeyse Elzem'in hâlinden hiç şikâyet etmemesiydi. En alt sınıfa düşmenin onun için ne kadar kırıcı ve aşağılayıcı olduğunu söylerken bile bir mücadele içindeydi. Bir kez olsun

ağlamıyor, bizim gibi ağlayıp sızlanmıyordu. İçinde bulunduğu durum dan memnun değildi ama ağlayıp sızlanmak yerine mücadele ediyordu.

Elzem'in bu savaşı yönüne hayran kalmıştım çünkü şu zamana kadar karşı sına çıkan tüm engelleri korkusuzca göğüslemişti. Dışarıdan bakıldığında sıradan, şımarık ve yarım akıllı bir sarışın gibi görünüyordu. Ancak bu onun için sadece oynadığı bir rolden ibaretti çünkü gerçek Elzem çok zeki ve güçlü bir kadındı. Kafasının işleyiş biçimi çok sıra dışı olduğu için sorunlar karşısında daima çözüm odaklı düşünürdü. Çözemediği bir sorunla karşılaştığında ise sorunun kendisini ortadan kaldırmanın peşine düşerdi.

Tıpkı Araf'ta bir savaş çıkarmayı düşünmesi gibi. Daha geleli birkaç gün olmamıştı ama o, sınıf atlamanın yollarını aramaya başlamıştı. Bunun tek yolunun Oyunbazları geri getirmek olduğunu düşünüyordu. Klanını geri getirip buradakilerle bir savaş çıkarmayı düşünecek kadar deliydi. Araf'tan çıkmayı başaramazsa bu sefer de Araf'ı ortadan kaldırmanın peşine düşer diye ödüm kopuyordu.

Elzem Akay bir markaydı.

Umarım bunu buradakilere göstermeye kalkışmazdı.

Elzem'e kıyamadığım için yaralı bir elle çalışmasını istememiştim. Dinlenmesi için onu kulübesine göndermiştim ama farkında olmadan Asil belasını başıma sarmıştım. Gözlerimin önünde Işıktan Gelenlerden birini öldüren bu katille başım beladaydı. Kafayı bana taktığı için peşimi bırakmıyordu!

Onun odasında olmak beni korkutmuyordu çünkü kalkanım onun bana dokunmasına izin vermiyordu. Bu kalkanı nasıl yaptığımı bilmiyordum, sanırım içgüdüsel olarak bir savunma mekanizması geliştirmiştim. Beni korkutan Asil'in odasında olmak değildi, Asil ile aynı odanın içinde olmaktı. Bu adam yakınlarımda olunca etrafımdaki kalkana rağmen ondan korkuyordum. Tenebris olduğu için sahip olduğu karanlık, yüreğime korku salıyordu.

Işık ve karanlık birbirini tüketir.

Odasında temizlik yapacağımızı söylemişti ama odası temizdi. Derli toplu odada ne iş yapacağımızı anlamamıştım. "Odanda yapacak iş yok ki."

Yorganına kadar tamamı siyah eşyalardan oluşan odaya bakıyordum. Asil ise bir köşede durmuş, sessizlik içinde beni izliyordu. "Seni bu odaya temizlik yap diye getirmedim." Sesi beni ürkütmekten korkarcasına yumuşak çıkmıştı. "Çok yorgun görünüyordun, biraz benimle soluklan diye

buradayız." Pot kırmış gibi hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Yani, odamda dinlen diye."

"Ben iyiyim." Kapıya doğru yürüdüğümde adımlarım fazla aceleciydi. "Burada yapılacak bir şey olmadığına göre işimin başına dönüyorum."

Kaşlarını çatarak yolumu kesti. "Seni bu odada tutmanın yolu eğer burayı dağıtmaksa bunu yaparım!" Tıpkı Itır gibi çok çabuk sinirleniyordu. Tenebrislerin geneli fevri ve öfkeli olmalıydı. "Koltuğa geçip otursana, Günışığı."

Yerimde hiç kıpırdamadım. "Kölenmişim gibi davranıyorsun."

Durduğu yeri işaret etti. "Buradan bakılınca ben senin kölenmişim gibi görünüyor." Çocuk gibi inat ederek kollarını göğsünde birleştirdi. "Yeteri kadar dinlendiğinden emin olmadan bu odadan çıkamazsın."

"Benden sana ne ki!" Ona sesimi yükselttiğim için kaşlarını çatınca hemen arkamı dönüp koltuğa doğru yürüdüm. Akıl hastası haydut!

Koltuğa oturup dik dik ona baktığımda küfreder gibi, "Daha güzel bak bana!" dedi sert bir sesle. "Her defasında karşında canavar varmış gibi bakıyorsun."

"Çünkü karşımda bir canavar var."

"Sinirleniyorum, Lux."

"Adım Doğa."

"Benimki de Asil," dedi dalga geçerek. "Asil Kılıç."

Nefesimi bıkkınca verdim. "Benden ne istiyorsun, Asil?"

Omuz silkti. "Dinlenmeni."

"Gerçekte benden ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Bana olan bakışları düşünceliydi. "Bunu henüz ben de bilmiyorum."

Başımı çevirip tamamı siyah renklerden oluşan odaya baktım. "Sıkıldım, odan fazla boğucu. Neden bu kadar siyah?"

"Siyahı severim." Çünkü o bir Tenebris'ti.

"Ben beyazı severim."

Tebessüm ederek başını salladı. "Tüm Işıktan Gelenler gibi." Bir süre sessiz kalıp bana baktığında bakışlarında merak vardı. "Bana biraz kendini anlatsana. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Bilmesine de gerek yoktu.

Onu yanıtsız bırakarak biraz vakit geçsin diye ayağa kalkıp odanın içinde gezinmeye başladım. Siyah perdeleri açtığımda içeri giren güneş

beni gülümsetirken onun homurdanmasına neden olmuştu. Ben güneşi severdim ama o ayı. Karanlıklar lordu ışıktan hoşlanmıyordu.

Yerdeki siyah kilime basıp duvara asılı olan kılıç ve kalkanın önünde durdum. "Çok korkutucu görünüyor."

Gülüşünü duyduğumda, "Kılıçlar biz Tenebrislerin ana silahı," dedi keyifli bir sesle. "Bizim için kılıç tutmaktan daha zevkli bir şey yok." Yanıma gelip belindeki kılıcını kınından çıkararak bana uzattı. "Denemek ister misin?"

Kabzasında onların sembolü siyah hilal vardı. Kan dökmeye yarayan bu silaha uzattığım elim titriyordu. Asil'in etrafına yaydığı karanlık enerjiden çok korktuğum için titrememe engel olamıyordum. Onun tek eliyle tuttuğu kılıcın kabzasına tuttuğumda parmaklarım onun parmaklarına sürtünmüştü. Kalkanı nasıl indirdiğimi sorguluyordum çünkü bana temas edince onu çarpmamıştım. Asil ise gizleyemediği bir tebessümle parmaklarına değen elime bakıyordu.

"Kalkanı indirmişsin." Zevkten dört köşe olmuştu.

Bu gereksiz temasa son vermek için kılıcı sıkıca tutarak ondan aldım ama kılıcın ucu küt diye yere düştü. "Çok ağır." Asil'in tek eliyle hiç zorlanmadan tuttuğu kılıcı ben iki elimle yerden kaldıramıyordum.

"Ağır değil," dedi garipseyerek. "Sen fazla güçsüz olmalısın." Ya da o normal bir insana göre fazla güçlüydü çünkü bir Tenebris'ti.

Kılıcı yere bıraktım çünkü iki elimle uğraşsam bile kaldıramıyordum. Bunu her gün beline takıyordu, gerçekten fiziksel güçleri inanılmazdı. Yerdeki kılıcını alarak tekrar kınına taktı. "Hiç büyü biliyor musun?" Merakla gözlerimi kırpıştırdığımda güldü.

"Büyünün içine doğuyoruz, sence bilmemem söz konusu mu?"

"Hım." Alt dudağımı dişlemeye başladım. "Beni yok edebilir misin?"

Kahkaha attı. "Bunu asla yapmam." Gözlerime bakarken, "Yapılmasına da izin vermem," dedi sıcak bir sesle. Bakışları içime işleyecek bir yoğunlukta olduğu için gözlerimi kaçırıp ona sırtımı döndüm. Etrafında arkadaşları olmayınca fazla insancıl davranıyordu.

Etrafıma bakmaya devam edince yatağın üzerindeki tabloyu gördüm. Tablodaki mabet çok büyük ve çok güzeldi. Birden fazla kubbesi olan mabette ibadet ediyor olmalılardı. Göz kamaştıracak kadar güzeldi. "Beğendin mi?" Yanıma gelip tabloya baktı. "Ben yaptım."

"Resim yapabiliyor musun?"

Gülerek başını iki yana salladı. "Kastettiğim şey resim değil, tablodaki mabet."

Ağzım bir karış açıldı. "Tablodaki mabedi yaptığını mı söylüyorsun?"

Bunu itiraf etmek onun için sevindirici bir haber değildi ki bozuk bir suratla başını salladı. "Her bir tuğlasını ben koydum. Bu şeyi yaparken kimse bana yardım etmediği için yapımı yıllar sürdü." Çatık kaşlarıyla mabede ters ters bakıyordu. "Siktiğim liderleri, ki buna babam da dâhil, bana böyle bir ceza verdiler."

"Ceza mı?" Anlamaya çalışıyordum. "Kim sana ceza verdi?" Tabloya baktıkça şaşkınlığım artıyordu çünkü sekiz kubbesi olan bu devasa şeyi tek başına yapması inandırıcı değildi. Ancak her taşını yardım almadan koyduğunu söylerken yalan söylemiyor gibiydi.

"Onlar için bu kendimi kanıtlayacağım bir görevdi ama bence cezaydı." Hepsinden nefret ediyormuş gibi sesi tiksintiyle çıkmıştı.

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Çünkü burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun." Başını salladı. "Burası acımasız bir dünya. Burada yaptıklarımızın yanında bu mabet çok masum kalır."

"Yaptığınız en kötü şey neydi ki?"

Gülerek bakışlarını kaçırdı. "Üç kişi tarihin en büyük isyanını çıkardık. O isyanda beklediğimizden daha fazla insan öldü."

Betim benzim atarken gözlerim irice açıldı. "Üç kişi bunca insana karşı isyan mı çıkardınız? Bu delilik hatta intihar."

Gülüşü dudaklarında solarken derin bir manayla gözlerimde kayboldu. "Uğruna savaşacağın bir şey varsa yaptığın hiçbir şey akıllıca olmaz," dediğinde yanaklarım ısınmaya başladı. Sözleri ve bakışları fazla derindi.

Ondan kaçmak için yine başımı eğip yanından geçtim. "Odadan dışarı çıkma," diyen sesiyle ona doğru döndüğümde kapıya yürüdüğünü gördüm. "Birazdan dönerim." Nereye gidiyordu?

Asil odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatınca odasında gezmeye devam ettim. Duvardaki kandillere, masanın üzerindeki gümüş şamdanlara, raftaki kılıçlarına ve bir köşede duran kitaplarına bakıp durdum. Şömine rafında gördüğüm kara kutuya yaklaştım. Kutuyu alıp yatağın üzerine oturdum. Acaba içinde ne vardı?

Kutunun etrafındaki siyah ipi açtıktan sonra parmaklarım kilide dokundu. Kilidi biraz çekiştirdim ama açılmadı. Kilidi daha sert çektiğimde parmaklarımdan sızan beyaz ışığı gördüm. Kalbim korkuyla hızlanırken

atlayarak parmaklarımdan sızan ışığa bakıyordum. Işığım kutuya temas edince kutunun üzerindeki yazılar ortaya çıktı. Gözlerimi kısarak ne yazdığını okumaya çalıştım. "*Şeytan kuyusu* mu?" diye mırıldandım. Üzerinde şeytan kuyusu yazıyordu.

Acaba ne anlama geliyordu? Işığım avucumdaki kilide sızınca şaşırtıcı bir şekilde kilit açıldı. Heyecanlanarak kutunun kapağını tutup açtım. Kutuyu açtığım an siyah bir duman fokurdayarak odanın içine yayılmaya başladı. Dehşete kapılarak ayağa kalktığımda kutu elimden düştü. Kutuda çıkan simsiyah dumanlardan ayaklarım görünmüyordu. Üstelik duman o kadar hızlı yayılıyordu ki saniyeler içinde kafama kadar çıkmıştı.

Kaçmaya çalıştım ama duman yüzünden odanın içi siyah sisle dolduğu için kapıyı bulamadım. Kalbim patlayacakmış gibi hızlanırken acıyla haykıran bir ses duydum. Başımı çevirince kendimi zindan gibi bir yerde buldum. Nerede olduğumu sorgulayarak şaşkınlık içinde etrafıma baktım. Zindanın koridorunda ilerlerken hücredeki insanların attığı çığlıklara kulaklarımı tıkamak istedim. Çığlıklar azap vericiydi. Demir parmaklıklara yaklaşınca içeride gördüğüm insanlarla soluğum kesildi.

Işıktan Gelenler.

İşkence ettikleri tüm bu insanlar benim klanımdaydı. Onları katlediyorlardı. Hücrelerden birine yaklaştığımda Asil'i gördüm. Üzerinde pantolon dışında hiçbir şey yoktu çünkü zindanın boğucu havasında terlemişti. Zincire bağladıkları bir adamın arkasına geçişini izledim. Elindeki kırbacı adamın sırtına geçirince kanım dondu. Adamın acı dolu haykırışı kulağıma ulaşıp içimi parçalarken Asil onun acısından zevk alır gibiydi.

Her bir kırbaç darbesiyle ela gözlerinde sadistçe bir ifade oluşuyor, darbeleri daha da sertleşiyordu. Bundan zevk alıyordu, halkımdan birilerine işkence etmekten zevk alıyordu. Gözlerim dolunca etrafımdaki her şey değişmeye başladı. Bu sefer bir evdeydim. Evdeki eşyalar yıkılmış, ev sahiplerinin ölü bedenleri kana bulanmıştı. Asil de buradaydı. Arkasında adamları dururken kılıcındaki kanı siliyordu. Ölenler yine Işıktan Gelenlerdi.

Benim halkımın katiliydi.

Üçüncü bir katliam izlememe gerek kalmadan etrafımdaki kara duman dağıldı. Hâlâ Asil'in odasında olduğumu gördüm. Odaya dönmüştü ve elinde bana bu şeyleri gösteren kutuyu tutuyordu. Kutunun kapağını sıkıca kapatıp kilitlediği için odaya geri dönmüştüm. Yüzü endişeyle kasılırken, "Bunu açmamalıydın!" dedi sert bir sesle. "Ne kadarını gördün?"

Her zamankinden daha fazla ondan korkarken gizlice kapıya baktım. Kapıyla aramdaki mesafeyi kontrol ettiğimi görünce çenesi seğirdi. "Sana bir şey sordum," dediğinde karanlık öfkesini iliklerime kadar hissediyordum.

"Halkıma neler yaptığını öğrenecek kadar çok şey gördüm!" dedikten sonra kapıya doğru koştum. Arkamdan, "Günışığı!" diye bağırsa da çoktan onun odasından çıkmıştım.

Koridora çıkıp koşarak merdiveni inerken gördüklerimin dehşetini yaşıyordum. Odadan kaçarken sehpanın üzerindeki yemek tepsisini görmüştüm. Bana yiyecek bir şeyler getirmek için odadan çıkması sadece göz boyamak içindi. O iyi biri değildi, korkunçtu. O kutuda gördüklerim onun anılarıydı, değil mi? Yaptığı diğer şeyleri görememiştim, görmeme de gerek yoktu. Kafasının içi Işıktan Gelenlerin katliamıyla doluydu. Bizden, yani Işıktan Gelenlerden nefret ediyordu.

Halkıma yaptıklarını bana da yapmayacağının bir garantisi yoktu. Işıktan Gelenlerden bu kadar çok nefret ederken onlardan birine sempati duyamazdı. Bana yakın olmaya çalışması bile iğrenç bir oyundan ibaret olabilirdi. Ona ve yapacaklarına hiç güvenmiyordum.

Asıl Kılıç kati suretle benden uzak durmalıydı.

✷

Elzem

Doğa benim yerime odaları temizleyeceğini söyleyince onu bırakıp aşağıya indim. Kulübeme gidip içini eşyalarla dolduracak bir yol aramak istiyordum. Tabii, para bulmayı düşünürken kulübenin tadilat işleriyle de meşgul olabilirdim. En alt kata indiğimde bir adamı azarlayan Elif Hanım'ı gördüm. Bu kadına yakalanmak planlarımın arasında yoktu.

Karşısındaki adamı sindirerek, "Git, getirdiğin o çürük sebzelerin hepsini ahırdaki hayvanlara at!" diyordu. Zavallı adam iki büklüm bir şekilde başını sallayıp kaçarcasına gitti. Ona görünmeden buradan nasıl uzaklaşacağımı düşünüyordum.

Kör talihim uzaklardan bir yerde bana dil çıkarıyor olmalıydı ki kadın kokumu almış gibi bir anda bana dönünce yakalandım. "Senin burada ne işin var?" Bana bakınca bile ruhu öfkeyle doluyordu. "Tembellik yapmak yerine sana verdiğim işleri bitir!" Biri bu kadına bağırmadan da yeterince korkunç olduğunu söylemeliydi.

Parmaklarımdan kan damlayan elimi havaya kaldırdım. Bu kan niye durmuyordu? "Elim bu hâldeyken çalışamam ama merak etmeyin, işler

aksamayacak çünkü Doğa benim yerime hepsini yapacak." Tenebrae yardımı olmadan Doğa yukarıdaki tüm odaları temizleyemezdi.

Cavet sakin bir şekilde ona açıklama yapmışken kaşlarını çatarak üzerime yürümesini beklemiyordum. "Sen kendini çok mu zeki sanıyorsun kuş beyinli!" Ağzından köpükler çıkararak aramızdaki mesafeyi kapattı. "İşlerden kaytarmak için bilerek elini kestin!" Burnundan soluyarak yanıma gelir gelmez yüzüme attığı tokatla kalakaldım. Saçlarım yüzümde savrulurken tokadın şiddetiyle kendimi yerde bulmuştum. Bu da neydi?

Canımı yakan, yanağıma çarpan acımasız el değildi, hak etmediğim hâlde gördüğüm bu muameleydi. Tırnaklarımı avuç içimdeki kanayan yaraya geçirip öfkemi kendimden çıkarmaya başladım. Yavaşça ayağa kalktığımda karşılık vermemek için kendimi zor tutuyordum. "Bir daha beni yere düşürürseniz sonuçlarına katlanırsınız." O tokadın gelişini görseydim yere daha sağlam basar, düşmemi engellerdim.

Yanağım zonklarken ona yaklaşıp, "Şunu sakın unutmayın," dedim her kelimenin üzerine basarak. "Ben çok kinci biriyimdir. Bir şeyleri zamana bırakırım ama kimsenin yanma bırakmam." Onu gereksiz öfkesiyle baş başa bırakıp bir hışımla dışarı çıktım. Onun karşısında soğukkanlılığımı korumuş olabilirdim ama yüzüme esen rüzgâr bile sakinleşmemi sağlayamıyordu. Beni nasıl böyle küçük düşürürdü!

Hızlı adımlarla kuzey kanadındaki kapıya doğru yürürken bunun son olmayacağını bilmek daha fazla çıldırmama neden oluyordu. Elime basan o iri çocuk ve kâhya kadın son olmayacaktı. Yitik bir ırkın lanetini taşıdığım için bunun misliyle devamı gelecekti! "*Onu çağır.*" Ansızın aklıma Efsun Hanım'ın odasında o hayaletin söyledikleri gelince yutkunarak durdum.

Gediz Gevheri denen kişiyi gerçekten çağırsam mı?

Bu belki de hayatımın en büyük hatası olacaktı çünkü onun hakkında en küçük bir araştırma yapmamıştım. Bir iblis ya da şeytan olmadığını nasıl emin olacaktım? Meliz faktörünü kolayca unutamazdım, onun gibi korkutucu bir soydan geliyorsa o zaman ne yapardım? Ah, hayır, bilgi toplamadan böyle bir risk alamazdım. Önce onun kim ve ne olduğunu öğrenmeliydim.

Kuzey kapısından geçtiğimde herkes akademide çalıştığı için burada sadece birkaç kişi görmüştüm. Kuyudan su çeken yaşlı bir kadın görünce yönümü ona doğru çevirdim. Kadın o kadar yaşlı ve güçsüz görünüyordu ki kovayı zorlukla yukarı çekiyordu. "Bana bırakın lütfen." Makaranın

kolunu sıkıca kavrayıp kollarımdan güç alarak daire şeklinde çevirmeye başladım. Kuyu yerine musluklardan akan sulardan istiyorum.

Kanayan elim bana zorluk çıkardı ama bir şekilde su kovasını yukarı çekip onun testisini doldurdum. "Sağ olasın, kızım." Sevecen bir şekilde tebessüm ettiğinde gözleri kandan kıpkırmızı olmuş elimi buldu. "Eline ne oldu senin?" Asıl soru, bu küçücük yaranın nasıl bu kadar çok kanadığıydı. Kan kaybından gitmeden önce onu saracak temiz bir kumaş bulmalıydım.

"Önemli bir şey değil, sadece küçük bir yara." Acıyan gözlerle bana bakarken üzerindeki yeleğinin cebinden yeşil bir mendil çıkardı. Mendili uzatınca tiksinerek mendile bakmaktan kendimi alamadım. "Şey... Gerek yok, ben hallederim." Çok yaşlı ve hasta görünüyordu. Eğer bu mendili daha önce kullanmışsa onu almaya ne midem dayanır ne de içim rahat ederdi. Hastalık kapmak istemiyordum.

Biraz gücenmiş gibi bana bakarken, "Temizdir," dedi beni rahatlatmaya çalışarak. Eminim ki öyleydi ama benim için hiçbir şey yeterince temiz değildi.

Elimi benden izinsiz tutup mendili avucumdaki yaraya bastırdı. "Sarmazsan kanaması durmaz."

Testisini alıp gidecekken hemen onu durdurdum. "Bekleyin lütfen." Soru soran bakışlarının hedefi olunca, "Şey... Gediz Gevheri kim?" dedim merakla. Bu kadın oldukça yaşlıydı, yani tüm hayatı boyunca mutlaka bu ismi duymuş olmalıydı.

Söylediğim isim elinde tuttuğu testinin yere düşmesine neden olmuştu. Ürpererek etrafına bakarken kahve gözleri kocaman açılmıştı. "Bu ismi sakın bir daha anma!" Beni azarlayıp yere düşen testisini bile almadan kaçarcasına gitti. Sadece ismi bile onu korkutmaya yetmişken Gediz'i çağırmak büyük aptallık olurdu.

"Zöhre teyzeyi korkutacak ne söyledin?" Arkamda duyduğum sese doğru döndüm. On altı yaşlarındaki küçük bir kız, elinde elma sepeti tutarak bana bakıyordu.

"Ona Gediz Gevheri'nin kim olduğunu sordum." Küçük kız da duyduklarıyla yutkununca ortada bir terslik olduğunu anladım. Biri bizi izliyor mu diye tedirgince etrafını kontrol ederek bana yaklaştı.

"Şşt, bu ismi sakın yüksek sesle söyleme yoksa senin için gelir. Dedem, eğer biri onun ismini söylerse nerede olursa olsun onu duyacağını söylemişti. Sende fânilerin yaşam kokusu var." Gözlerini kısarak bana yaklaştı. "Buraya gelen Kalkanlardan birisin, değil mi?" Onu başımla onayladığım-

da, "Bu yüzden hiçbir şey bilmiyorsun," derken küçük bir çocuğa göre fazla anlayışlı davranıyordu.

"Onun adını söylemek neden yasak?"

"Onun ismini söylersen seni duyar, bunu bir daha sakın yapma."

"Ya onu bizzat çağırırsam?" Gözlerini kocaman açınca güldüm. "Sadece varsayımda bulunuyorum, yani öylesine sordum." Benim aksime, onun hakkında bir şeyler biliyordu. Bu yüzden onu konuşturmak için korkutmamaya dikkat etmeliydim.

Ben kirli yüzündeki çillere bakarken nihayet tekrar konuştu: "Çağırsan da gelmez." Bundan emin gibiydi. "Çoğu kişi onu kullanmak için geçmişte onu çağırmayı denedi. Irkların arasındaki güç yarışını duymuşsundur, bazıları onu bir silah olarak kullanmayı denedi. Tanrı'ya şükürler olsun ki kimsenin çağrısına cevap vermedi." Gittikçe onu daha fazla merak etmeye başlamıştım.

"Ben o dönemlerde yoktum ama dedem anlatırken ondan Yıkım diye bahsederdi. O buralardayken Araf'ta çok fazla kan dökmüş, o yüzden pek sevilen biri değil." Bana kırmızı bir elma verdikten sonra gitti. Kızın arkasından kafam karışmış bir hâlde bakıyordum. Öyle birini kesinlikle çağırmayacaktım.

Elimdeki elmayı elbiseme sildikten sonra yemeye başladım. Boş kulübeme doğru yürürken iki çocuğun gülerek bir şeyin üzerine eğildiğini gördüm. Onlara yaklaştığımda gördüğüm şeyle kaşlarımı çattım. Bu benim kasabadan getirdiğim yavru tavşan değil miydi? Akademiye girmeden hemen önce onu kafesinden çıkarıp bir ağacın altına bırakmıştım. Buraya kadar gelmiş miydi?

Çocuklar ayaklarıyla onu dürtüp, "Hadi, zıpla!" diyerek ona işkence ediyorlardı.

"Çekirge mi o zıplasın!" İkisinin kulağını aynı anda tutarak çektim. "Şimdi uslu çocuklar olup bana onu nerede bulduğunuzu söyleyeceksiniz." Kulaklarına biraz daha asıldım. "Tabii, kalan hayatınızı bir kulağınızın eksikliğiyle geçirmek istemiyorsanız." Daha yeni doğmuş bir hayvana yaptıklarına bakın!

"Abla, bırak! Çok acıyor!" Yalan söylüyordu çünkü gerçek anlamda canlarını yakmazdım.

"Biliyor musunuz, sizin gibi çok yaramaz öğrencim vardı ve bana cevap vermeyen üç öğrencimin bir kulağı yok." Her ikisi korku içinde bağırarak, "Akademinin dışında saklambaç oynarken bulduk!" deyince kıkırdayarak onları bıraktım.

Kandırdım, öğrencilerimin hepsi hâlâ iki kulakla geziyor." Eğilip sağ yanımda yerde titreyen küçük yaratığı alıp göğsüme yasladım. "Bu yaptığımız çok yanlış." Şimdi onlara tebessüm ederek bakıyordum. "Ben az önce kulağınızı çekince hoşunuza gitmedi, değil mi? Onun da gitmiyor. Sizin canınız nasıl yanıyorsa hayvanlarınki de yanıyor. Lütfen oynamak için başka şeyler bulun."

Onları arkamda bırakıp kucağımdaki küçük tavşanla yoluma devam ettim. Anlaşılan bu şeyi büyütmeden doğaya bırakırsam uzun süre yaşayamazdı. "Daha kendime bakamıyorken sana nasıl bakacağım acaba?"

Kapısı olmayan kulübeme girip tavşanı yere bıraktım. "Biliyorum soğuk ama bir süre daha idare et. En kısa zamanda bizim için bir kapı ve pencereler için sağlam camlar bulacağım." Yalnızlıktan sıkıldığımda genelde bir hayvanla konuşmak yerine günlüğüme yazardım. Şu anda bir şeyler yazmak mümkün olmadığı için küçük arkadaşımla idare edebilirdim.

Bağdaş kurarak yere oturdum, ona bakarken gülümsedim. "Bir ritüel yapalım mı?" Neden biraz eğlenmiyordum ki? Sonuçta her şeyi doğru şekilde yapmadığım sürece korkmamı gerektirecek bir şey olmazdı.

Gerçek bir kurban vermeyecektim, üstelik ritüellerden de hiç anlamadığımı düşünürsek denemenin zararı olmazdı.

Koşarak dışarı çıktığımda dün kulübeden çıkardığım eşyaları yığdığımız çöplüğün yanına geldim. Burada bir yerlerde olmalıydı. Kirden sapsarı olmuş yastıkları itip minderi sökülmüş sandalyeyi kenara çektim. Plastik leğenin içindeki küçük mumları görünce güldüm. Hepsini aceleyle elbisemin eteğine koyup düşmesinler diye eteğimin kenarını tutarak kulübeye girdim. Mumları salonun ortasına döküp hepsini filmlerde gördüğüm gibi daire şeklinde dizdim. Açlığımı unuttursun diye bir şeylerle oyalanmaya çalışıyordum çünkü üç gündür yediğim tek şey elmaydı.

Şöminenin üzerindeki kibrit kutusunu alıp tüm mumları sırasıyla yaktım. Kenara çekildiğimde beni izleyen küçük tavşana kıkırdadım. "Korkma, gerçekten bir ruh gelmeyecek. Bunun için seni ya da Doğa'yı feda etmeliyim çünkü tanıdığım tek masum sizlersiniz. Ayrıca ben büyü yapmayı bile bilmezken bu ritüelin başarılı olmalı ihtimali çok düşük." Sadece bu boş kulübede can sıkıntımı gidermek için kendimi oyalıyordum.

"Hadi, gel." Tavşanı kucağıma alıp mumlarla yaptığım çemberin içine girip oturdum. Cam ve pencereler olmadığı için neyse ki dışarıdaki rüzgâr mumları söndürmüyordu. "Bence ikimiz için çok romantik bir atmosfer oldu."

Koluma tırmanmaya çalışan tavşana tebessüm ederek onu omzuma koydum. Ancak bu sefer de küçük pençelerini sarı saçlarıma geçirdi. "Ah, hayır." İnleyerek onu çekmeye çalıştım ama patileri saçlarıma dolanmıştı. "Sen çok yaramazsın." Nihayet saçlarımı kurtarıp onu tekrar kucağıma koydum.

Dağıttığı saçlarımı elimle düzeltirken kopan birkaç saç telime yüzümü buruşturdum. "Yaptığını beğendin mi?" Dökülen telleri kendimden uzaklaştırmak için yere atmaya çalıştım ama avucuma sarılı mendil kanımla ıslandığı için hepsi ona yapışmıştı. "Bu çok rahatsız edici!" Elimdeki kanlı mendili hışımla çıkarıp yere fırlattım. Zaten kanaması da durmuştu.

"Pekâlâ." Küçük tavşana bakıp derin bir nefes aldım. "Kendimden hiçbir şey feda etmedim, bir masumun da kanını akıtmadım, yani güvendeyiz. Beni anlıyor musun? Bir şey olmayacak. Hadi, deneyelim şunu."

Gözlerimi kapatıp, "Seni çağırıyorum, Gediz Gevheri," dedim kısık bir sesle. Belki beş dakika boyunca aynı sözleri defalarca tekrarlayacak kadar aklımı kaçırmıştım. Tanrı aşkına, ben ne yapıyordum?

Nihayet beklediğim gibi delirdim. Bence bunun için geç bile kaldım.

Sonunda yaptığım şeyin farkına varıp gözlerimi açtım. "Bu koca bir saçmalık. Hadi, çıkalım şuradan." Mumlarla yaptığımız çemberin içinden çıkıp hepsini söndürmek istiyordum. Tavşanı kucaklayıp kalkmaya yeltenmiştim ki ayak tabanlarımda oluşan karıncalanmayla bir küfür savurdum. Lanet olsun!

Ayaklarım ne zaman ayakkabılara sığmaz olsa başıma hep kötü bir şey geliyor.

Saçlarımı savuran bir esinti yüzüme değdiğinde mumların ateşi bile titreşmezken benim saçlarım uçuşmuştu. Ayaklarımdaki karıncalanma yerini yanmaya bırakınca oturduğum yerde acıyla inlemiştim. Ne olursa olsun ayakkabılarımı çıkarmayacaktım.

"Tarihteki en berbat ritüel. Büyü sözlerini bile söylemeyi bilmeyen küçük bir fâninin çağrısına cevap vermemin tek sebebi, gün içinde ismimi üç kere söyleme cesaretini göstermesi. Şimdi söyle bana, beceriksiz cadı... Benden ne istiyorsun?" Tam arkamda duyduğum fısıltıyla soluğum kesilirken çığlık atarak kapıya doğru koştum. Aman Tanrım, o da neydi!

Ah, hayır, hayır! Bunu gerçekten başarmış olamam! Hadi ama... Ona masum bir kurban sunmadım!

11. BÖLÜM
SÜRPRİZ KARŞILAŞMA

"Bir şeylere göz yumuyorsam bu beni korkak biri yapmaz, korkulacak biri yapar. Çünkü en tehlikeli düşman doğru zamanı kollayandır. Hadi, herkes üzerimde oynasın tüm kirli oyunlarını, ben buna izin veriyorken yapsınlar bunu... Çünkü ben henüz başlamadım."

Kulübeme geri gidemiyordum. Hava çoktan kararmıştı ama ben kulübeye geri dönemiyordum. Duyduğum sesten sonra kulübeden nasıl fırlayıp dışarı çıktığımı bile bilmiyordum ama şu ana kadar yeniden oraya gitmeye cesaret edememiştim. Akşama kadar biri beni takip ediyor mu diye paranoyakça etrafımı kontrol etmiş ve sürekli insanların olduğu yerlerde gezip durmuştum. Yalnız kalmaya korkuyordum, yalnız kalınca benim için gelmesinden deli gibi korkuyorum.

Şaka gibi ama ben bir ritüeli başarılı bir şekilde ezkaza gerçekleştirdim!

Tamam, her konuda çok iyi olmak alıştığım bir durumdu ama Tanrı aşkına, beceriksizliğimin bile bu kadar mükemmel olması gerekmiyordu. Doğa geri döndüğünde beni kulübesinin önünde bulmuştu. Yorgunluktan canından bezen Doğa'nın, o hâldeyken bile elinde bir sepetle benim için yiyecek getirmesini beklemiyordum. Çok aç olduğum için Doğa'nın getirdiklerinden sadece meyve sebzeleri yemiştim. Onları yememin nedeni de bizzat yıkayıp temiz olduklarından emin olmamdı. Diğer getirdiği yiyeceklerin ne şartlarda hazırlandığını bilmediğim için yememiştim.

Midemin içi çiğ sebze ve elmayla dolu.

Doğa yorgunluktan kanepede sızdığında bile Asil'in korkunç biri olduğundan bahsediyordu. Üşümesin diye içeriye odun taşıyıp şömineyi yakmıştım. İşim bittiğinde Doğa'nın çoktan uyuduğunu gördüğüm için ona olanları anlatma fırsatım olmamıştı. Hava kararmış ve Doğa çoktan uyumuştu ama ben hâlâ odanın içinde dönüp duruyorum.

Tavşan? Lanet olsun, yavru tavşan orada kaldı!

Kahretsin!" Onu orada unutmuştum. Kulübenin ne kapısı vardı ne de camı. Dışarıdaki uğultulu rüzgâr şimdiden soğuktan donmasına neden olmuştu.

"Doğa!" demiştim ki hemen sustum. Onun ne kadar yorgun olduğunu hatırlayınca onu uyandırmaktan vazgeçtim. Koltuğun kenarında sarkan pelerinimi alıp taktım. Duvarda yanan gaz lambalarından birini aldıktan sonra Doğa uyanmasın diye arkamdan kapıyı ses çıkarmadan kapattım.

Her yer fazla karanlıktı. "Karanlık yok." Kendi kulübeme doğru yürürken aklımı dağıtmaya çalışıyordum. "Karanlık yok, Elzem. Sakın korkma." Karanlık vardı, sisli gecenin karanlığı her yerdeydi. Evet, Mara ile kasabaya gittiğimiz zaman da karanlıktı ama pusulamın ışığı etrafımı aydınlatıyordu. Bu elimdeki gaz lambası gibi cılız bir ışığı yoktu.

"Karanlık yok." Korkuyla kulübelerin arasında geçerken telaşla başımı hayır anlamında salladım. "Işık var, karanlık yok."

"Çık aklımdan... Lütfen." Ben karanlıkta kalamazdım, karanlıkta nefes alamazdım. "Dur ve sakin ol." Bedenim deli gibi titrerken etrafımdaki karanlık yerine elimdeki ışığa baktım. "İşte böyle. Unutma, karanlık olmazsa anılar olmaz." Gözlerimi gaz lambasının ışığından ayırmıyordum.

"Kimse bilmemeli, kimse bilmemeli, kimse bilmemeli. Işığa bak, sadece ışığa bak ve adımlarını sayarak kulübeyi bul." Gaz lambasını burnuma değecek kadar yüzüme yaklaştırdım. Doğrudan gözlerime temas eden ışık gözlerimi sulandırsa da lambayı bir santim bile geri çekmemiştim. "Otuz dokuz adım sağa." Her adımımı saymamın nedeni buydu. Karanlıkta kalırsam yolumu bulayım diye etrafımdaki her şeyle aramdaki adım mesafesini hesaplardım.

Adımlarımı hep saydığım için bir kere gittiğim bir yeri gözlerim kapalıyken bile hiçbir yere çarpmadan bulabilirim. Hepsinin koordinatları beynimde kayıtlıydı. Evet, bu psikolojik bir rahatsızlıktı ve kimse bilmese de karanlık korkum için geliştirdiğim bir savunmaydı. Karanlığın benim için içinde sakladığı kötü sürprizleri vardı.

"Şimdi sola dön ve düz gitmeye devam et." Fısıltıyla kendime komutlar verirken bir saniye bile gözlerimi ışıktan ayırmıyordum. Gözlerimi bir kez kırparsam devamı gelirdi. Onları ovuşturmak zorunda kalırdım ve bunu yaparken ışığı yüzümden uzaklaştırabilirdim. Böyle yaparsam karanlık geri gelir ve onunla zihnimin kuytularına sakladığım her şey de gelirdi.

Herkesin sırları vardı ve benim sırlarım sır olarak kalmalıydı.

Gözlerim dolduğunda buruk bir tebessüm kondu dudaklarıma. Bilindik şarkı sözlerini tekrarladıkça biraz daha rahatladım.

"On iki ay, aylardan iki. İki ay, günlerden beş. Beş gün, günlerden salı Hava sıslı karanlık, dışarıda kırmızı kar ve karın içinde bir çocuk.

On iki ay, aylardan iki İki ay, günlerden beş. Beş gün, günlerden salı. Hava puslu karanlık, dışarıda korku ve korkunun yanında bir çocuk.

On iki ay, aylardan iki. İki ay, günlerden beş. Beş gün, günlerden salı. Hava zifiri karanlık, dışarıda giz ve gizin içinde bir çocuk.

On iki ay, günlerden iki. İki ay, günlerden beş. Beş gün, günlerden salı. Hava ürkütücü karanlık, dışarıda bir uğultu ve yatağının altına saklanan bir çocuk."

Şarkı sözlerini mırıldanırken zihnimde kendi sesim çınladı. Burnumun direği sızladı, gözlerim doldu ve ben yine ağlayamadım. Anneannemle yaptığım o konuşma bir kez daha gözlerimin önünde canlanmıştı. "*Seninle uyuyabilir miyim, anne?*" Anneanneme hep olduğu gibi yine anne dediğim zamanlardı ve konaktaki sigortalarda bir sorun olduğu için evde elektrik kesilmişti. Her yer fazla karanlıktı.

"*Sen artık çocuk değilsin, Elzem. Karanlıkta tek başına uyumayı öğrenmelisin.*" Oysaki henüz dokuz yaşındaydım.

"*Israr ediyorum, anne.*"

"*Hayır, dedim.*"

"*Talep ediyorum.*"

"*Taleplerin bana işlemez, küçük hanım. Şimdi doğruca yatağına.*"

"*Anne, lütfen izin ver, seninle uyuyayım. En azından elektrikler gelene kadar. Şey... Odam fazla karanlık.*"

"*Karanlık olunca ne olduğunu düşünüyorsun? Yatağının altında canavar mı var?*" diyerek bana güldüğünde gözlerim dolu dolu ona bakmıştım. O gün küçük bir tebessüm bile konmamıştı dudaklarıma. Gözyaşlarım gözlerime akın etmiş ancak bir damlasının bile akmasına izin vermemiştim. Sözcükler boğazımı tırmalamış lakin tek kelime etmemiştim. Diyecek çok şeyim vardı ama ben hep olduğu gibi yine susmuştum.

"*Canavar yatağımın altında değil, anne,*" diyememiştim.

Kendi kendime şarkı sözlerini mırıldanırken kulübenin önüne geldiğimi yeni fark ediyordum. "Bu kadar korkak olma, çoktan gitmiştir." Bu saate kadar beni bekleyecek hâli yoktu ya. Belki de hiç gelmemişti, belki de bir ses duymamıştım ama duyduğumu sanmıştım. Evet, böyle düşününce daha az korkuyordum.

Kendimi bir güzel kandırıp kulübeye girdim. Zaten kapıdan girer girmez kendimi salonda bulduğum için gözlerim boş kulübenin içini taradı. "Hey, neredesin, küçük kar yumağı?" Küçücük kulübeyi gezerken onu ezmeyeyim diye gaz lambasını yere yakın tutuyordum. Yaptığım saçma ritüelin mumlarını görünce korkum saklandığı yerden yavaş yavaş çıkmaya başlamıştı.

O yok, karanlık yok, sadece ışık var.

"Sakin ol, kimse yok burada." Kendimi teselli edip mutfağa da baktım ama hayır, tavşancık burada da yoktu. Nereye gitmişti bu?

Onca yolu boşuna gelmiş olmanın hayal kırıklığıyla kulübeden çıktım. Aynı taktiği uygulayarak ışığı iyice yüzüme yaklaştırdım. Eğer etraftaki kulübelerin ışığı yansaydı daha az korkardım ama saat çok geç olduğu için herkes ışıklarını söndürüp uyumuştu.

"On iki ay, aylardan iki. İki ay, günlerden beş. Beş gün, günlerden salı. Hava ıslak karanlık, dışarıda bir canavar ve canavarın yanında bir çocuk." Bana terapi gibi gelen şarkımı mırıldanarak yoluma devam ettim. Bu beni sakinleştiriyordu.

Bazı şeyler hiç unutulmuyor.

✦

"Doğa, hadi ama." Onu hafifçe sarstığımda inleyerek gözlerini araladı. "Elzem, eğer o karanlıklar lordunun geberip gittiği müjdesini bana vermeyeceksen ne olur bırak, uyuyayım." Karanlıklar lordu mu? Asil'den bahsediyor olmalıydı. Bence tam ona uyan bir isim bulmuştu.

Kim bilir akşama kadar zavallı kıza ne işkenceler etmiştir.

"Umarım yakında o müjdeyi de veririm ama şimdi uyanmalısın, ışığın zı." Sırıttım. "Yoksa *Günışığı* mı demeliyim?" Bir hışımla yattığı yerden tayınca kahkaha attım. Kaşları çatıktı.

"Bana onu hatırlatacak hiçbir şey söyleme, Elzem!" Yastığı alıp kafama sertçe fırlatırken burnundan soluyordu. "O tam bir canavar! Halkıma neler yaptığını tahmin bile edemezsin."

"Doğa, bizim bir halkımız yok ki. Benimkiler kara büyüye olan bağımlılıklarından dolayı birer canavara dönüştü. Seninkiler de Araf'ı terk etmiş." Bizi savunup arkamızda duracak klanlarımız yoktu.

"Işık halkı gitmekle en doğrusunu yapmış, bu cehennemde yaşamak mümkün değil." Güne iyi uyanmadığı için bağırarak lavaboya girdi. "Bu yerden nefret ediyorum!" Yoğun bir öfkeyle kapıyı sertçe kapatmıştı ki "Elzem, su!" diye bağırdı içeriden. "Bu lanet yerde neden musluk yok!

Bana bir kova su bul çünkü yüzümü yıkamak için suya ihtiyacım var ve evet, bir kova su ancak beni kendime getirebilir!" O Asil denen pusula hırsızı, Doğa gibi kendi hâlindeki birini bile delirtmişti.

"Tamam, ışığın kızı. Hemen suyunu getiriyorum."

"Elzem dedim!" Kıkırdayarak mutfağa girip kapının yanındaki testileri aldım. O bu kadar sinirliyken üzerine gidecek kadar aptal değildim. Doğa'nın bu sinirli hâline alışkın olmadığım için ister istemez beni güldürüyordu.

İstediği suyu kuyudan getirince sonunda Doğa'nın işi bitmişti. Yarım saat daha geç kalarak kulübeden çıkmayı başarmıştık. Doğa hâlâ Asil'e saydırırken etrafımdaki boş alanlara bakıyordum. "Çok garip, değil mi? Her yer kış ama akademinin olduğu arazide hiç kar yok. Sence de bu fazla garip değil mi? Acaba bunun altında yatan sebep ne olabilir?"

"Ay, bıktım bu şüpheci tavrından, Elzem." Benden kurtulup daha hızlı yürümeye başladığında yine çok rahat davranıyordu. "Bize ne havadan, bize ne bu insanlardan? Gökyüzünde fırtına mı kopacak? Bırak, kopsun. Bu insanlar garip mi? Bırak, öyle kalsınlar. Sen sadece bizi geri götürecek şeylere odaklan," dedikten sonra omuz silkti. "Bizden sonra inşallah gerçekten kıyamet kopar ve o katil içinde can verir!"

"O kıyamet bizim kafamızda koptuğunda görürüm ben seni, Doğa Hatun. Sana o kadar şey anlatıyorum, bana mısın demiyorsun. Mara olsaydı benimle beyin fırtınası yapardı. Zekâm senin yanında bildiğin harcanıyor!"

"Ben de onu diyorum ya, Elzem." Gülerek kolumu tutup beni peşinden çekiştirdi. "Fazla kuruntulusun. Bir soruyu alıyor ve yüzlerce parçaya bölüp binlerce soru türetiyorsun." Kıkırdadı. "Sonra da işin içinden çıkamıyorsun. Çiçek çiçektir, arı da arıdır. Çok fazla sorgulama."

"O çiçeğin türünü öğrenmeden koklarsan alerjik reaksiyonlarla karşılaşabilirsin. Arının zehrine karşı panzehir geliştirmezsen küçücük bir arı seni öldürebilir."

"Yani?"

"Hiçbir şeyin sadece önü ve arkası yoktur, sağına ve soluna da bakacaksın."

"Seni anlamadığımın farkında mısın?"

"Konuşma ya benimle!" dediğimde kahkaha attı.

Birbirimizle tartışarak akademinin bahçesine girmiştik ki yine canım yanmaya başladı. Kalbimde hissettiğim dehşet bir sızıyla başım dönerken

dizlerim büküldüğü için kendimi yerde buldum. "Elzem!" Doğa korkuyla yanıma diz çöktüğünde nefes alışlarım hızlanmıştı. Gözlerinde derin bir endişe vardı. "Sana ne oluyor?"

"Be-beni," dedim güçlükle konuşurken. "Ayağa kaldır." Kalkmayı denemiştim ama çektiğim acılar yerden kalkmama izin vermiyordu. Kalbim patlama noktasına gelirken dişlerimi sıkarak, "Doğa," diye mırıldandım. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. "Ayağa kalkmama yardım et."

Dolu gözlerle acıdan kasılan yüzüme bakarken, "Bırak şimdi ayağa kalkmayı," dedi endişeden deli olarak. "Bu nöbetlerin artmaya başladı. Yerde olman kimin umurunda ki!" Benim umurumdaydı. Dizlerimin üzerinde olmaktan nefret ediyordum!

Dişlerimi sıkarak acının geçmesini beklerken sebepsizce, "Doğa," dedim ağlamaklı bir sesle. Elim boş boynuma gittiğinde gözlerimin ardı sızladı. "Pu-pusulamı geri istiyorum." Bu hâldeyken neden o pusula aklıma gelmişti, bilmiyordum ama yıllardır ona çok alıştığım için yokluğuna da dayanamıyordum.

"Elzem, beni korkutuyorsun." Dokunsam ağlayacaktı. "Bununla ilgili etti. Sana neler oluyor?"

"İyi-iyiyim, Doğa." Nefes alışlarımı düzene sokmaya çalışırken onun yardımıyla güçlükle ayağa kalkmıştım. Belki de buraya uyum sağlayamadığım için vücudum direnç gösteriyordu.

Günlük acı dozumu da aldıktan sonra nihayet akademiye girdik. Tam da beklediğim gibi Elif Kâhya'yı yine bizi beklerken bulduk. Bu kadın gerçekten iki saat boyunca bizi mi beklemişti? İnanılır gibi değildi. "Akıl dengesi yerinde değil bence," diye mırıldandım. "Kadın insanları ezerek kendini tatmin ediyor." Doğa gülerken kendimizi yiyeceğimiz azara hazırlayıp ona yaklaştık. Umarım Doğa'nın yanında da bana vurmazdı. Benim yanımda asla Doğa'ya vuramazdı zaten.

Kadının bize olan bakışları nefretle harlanırken, "Merak ediyorum hâlâ buranın babanın şatosu olmadığını o işe yaramaz beynin idrak edemedi mi?" diye doğrudan gözlerimin içine bakarak söylediği sözler beni güldürdü. Derdi benimle olduğu için sadece bana konuşmuştu.

"Eğer burası babamın şatosu olsaydı şu anda ben o şatonun hanımı ve siz de benim hizmetçim olurdunuz. Ah, pardon, ben yanımda insan çalıştırmaya alışkınım, insanlıktan çıkanları değil." Kaşlarını çatmasını umursamadım çünkü hak etmediği hiçbir şeyi benden duymuyordu. "Beynimde

de gelirsek..." Başını omzuma doğru eğip alaycı gözlerle onu süzdüm. "İşe yaramaz olmadığına sizi temin ederim."

Nefret saçan gözlerini benden ayırmadan kolumu sertçe kavrayıp tüm gücüyle sıktı. Canımı acıtmaktan zevk aldığını görebiliyordum. "Dua et, arada Efsun Hanım var yoksa ben sana yapacaklarımı iyi bilirdim!" Yapmamış hâli bu muydu? Efsun Hanım olduğu hâlde bana bunları yapıyorsa olmadığında ne yapacağını düşünemiyordum.

Koluma işkence eden elini gösterdim. "Bana bunu yapmanıza izin veriyorsam sebebi korku değil." Kolumu çekmek yerine ona bakmaya devam ettim. "Bana bunu yapmanıza izin veriyorum çünkü zamanı geldiğinde size yapacağım fenalıklar konusunda vicdan azabı çekmek istemiyorum." Sıktığı kolumu işaret ettim. "Bu yüzden lütfen devam edin, fırsatınız varken canımı yakın." Bana şiddet uygulayarak beni sindiremezdi. Vücuduma aldığım darbeleri hiç umursamamıştım, umursamayacaktım da.

Yüzü gerildi. "Beklediğin o günler hiç gelmeyecek."

"Bana esmeyen rüzgârın başkasını serinletmesine de izin vermem." Sakin bir şekilde omuz silktim. "Rüzgârın yönünü değiştiririm elbet."

Bıkkınca nefesini verip, "Yine boş konuşuyorsun," dediğinde kahkaha atmak istedim çünkü beni tanıyan herkes boş konuşmadığımı iyi bilirdi. Benim şakayla söylediklerimde bile her zaman bir gerçeklik payı vardı.

"Yukarı çıkıp diğerlerine yardım edin, işiniz bittiğinde beni buluyorsunuz!" Daha fazla uzatmayıp basamakları çıkmaya başladık. Bu cadıyla uzun süre muhatap olmak bana iyi gelmiyordu.

Bu sefer tüm katı sadece ben ve Doğa temizlemediğimiz için rahattık. Bu katta bizden başka dokuz kız daha çalışıyordu. On bir kişi olmamıza rağmen çok zorlandığımızı itiraf ediyordum. Önce bir odaya temizlik eşyalarımızı taşıyor, sonra odadaki dağınıklığı toplayıp boş kovalarla aşağıya iniyorduk. Tabii, bunu yaparken asilleri rahatsız etmemek için kuzey kanadındaki merdiveni kullanıyorduk. Bahçeye çıkıp kuyudan su çekerek kovalarımızı doldurup tekrar üst kata çıkıyorduk.

Yukarı taşıdığımız suları temizlik odasındaki büyük tankere döküyorduk. Tanker dolduğunda içindeki su bir hafta boyunca temizlik için kullanılabiliyormuş. Dün Doğa ile su tankerinin musluğunu açıp kovalarımızı doldurmuştuk. Demek ki katların temizliğinde kullanılan suyu bu şekilde temin ediyorlarmış. Haftada bir kez bu plastik tankeri dolduruyorlarmış. On bir kişi bu şeyi doldurmak için iki saat uğraşmıştık. Sürekli merdiven inip çık ve kuyudan su çek derken çok yorulmuştum.

Ne ayaklarımda güç kalmıştı ne de kollarımda derman. Şimdiden bu kadar çok yorulmuşken günün kalanında ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Tüm hizmetçiler ellerinde boş kovalarla kuyunun başında sıra beklerken bana öldürecekmiş gibi bakıyorlardı. "Biraz abartmıyor musunuz?" dedim kendimi savunarak. Yukarıya su taşımak zaten hiç kolay değildi, üstüne bir de bu kızlarla uğraşıyordum.

"Abartmak mı?" Kedi gibi gözleri olan kıvırcık saçlı kız, boş kovasını ayaklarımın önüne fırlattı. "O tankeri iki gün önce doldurmuştuk, yani dört gün daha bizi idare edecekti." Kaşlarını çattı. "Ama sen dün tüm suyu birkaç oda için harcamışsın!" Neden herkes sürekli bana bağırıyordu?

"Rica ederim bana sesinizi yükseltmeyin, kulaklarım gayet iyi duyuyor," dedim kibar bir sesle. "Bir kova suyla koskoca odayı yarım yamalak temizleyecek değildim." Omuzlarımı dikleştirdim. "Yaptığım her şey kusursuz olmalı." Çenemi kaldırdım. "Elzem Akay'ın altında imzası olan hiçbir iş kusurlu olamaz." Saçlarımı arkaya doğru savurdum.

"Merak ediyorum, bir oda için kaç kova su harcadın?" Bu kızın da saçları kıvırcıktı ama diğer kahverengi saçlıya göre saçları daha parlak ve koyuydu.

"Yedi," dediğimde hepsi ağız dolusu küfrederek kulaklarımı çirkin sözlere maruz bıraktı.

Doğa kıkırdayarak onlara döndü. "Şey... Elzem hijyen hastası," diyerek beni savundu. "Temizlik konusunda takıntılı. Zaten temizlik yapmayı da bilmiyor ama yaptığında aynı yeri yüz kere silecek kadar saplantılı."

Kızlardan biri gözlerini irileştirdi. "Onun temizlik yapmayı bilmediğine emin misin?" Doğa'ya dünyanın en absürt şeyini duymuş gibi bakıyordu. "Onun temizlediği odaları görmemiş olmalısın." Başıyla beni işaret etti. "Geldiği yerde bir konağın hanımı olduğuna emin misin?"

Doğa kafası karışmış bir hâlde bana dönünce gözlerimi devirdim. "Doğa, ben ne anlarım temizlikten? Eğer anlasaydım zaten her odada o kadar uzun kalmazdım."

"Temizliği abartıp suyu bu kadar israf etme." Bana kova fırlatan kız iç çekerek derin bir nefes aldı. "Bak, diğerleri gibi akademideki tek Oyunbaz ve Işıktan Gelen olduğunuz için sizi dışladığımız yok," dediğinde bakışları dostaneydi.

Ellerini açarak su toplamış avuç içlerini gösterdi. "Görüyorsun bunları, değil mi? Su kovalarını taşımak için en az on defa inip çıktığımız için oldu. Sadece benim değil, hepimizin elleri böyle hatta senin bile. Demek istediğim, kim olduğun veya nereden geldiğin önemli değil, burada hepi-

miz aynı geminin içindeyiz. Elif Hanım zaten yeterince canımızı okurken biz birbirimize zorluk çıkarmayalım." Haklı olduğunu fark edince suçluluk içinde başımı salladım. Ağır kovaları taşımak hiç kolay değildi.

"Özür dilerim." Her birine pişmanlık içinde baktım. "Amacım size zorluk çıkarmak değildi, burada işlerin nasıl işlediğini bilmiyorum ama hızlı öğrenirim." İki saattir bana kızan ve kova fırlatan kız tebessüm ederek başını salladı.

"Biz size istediğiniz her şeyi öğretiriz. Bu arada, benim adım Rana."

"Ben de Mizgin. Rana benim ablam." Bu o parlak saçlı kızdı. Aslında kardeş oldukları çok belliydi çünkü aynı kıvırcık saçları, aynı badem gözleri ve benzer simaları paylaşıyorlardı. Tek fark Mizgin'in, ablasına göre biraz daha kısa boylu ve kilolu olmasıydı. Tamam, bayağı bir kiloluydu, kız bildiğin şişmandı. Ancak çok güzel olduğu da sugötürmez bir gerçekti.

"Ben de Hacer." Böylelikle hepsiyle tanışmıştık. Bir süre sonra Elif Kâhya'ya yakalanmamak için gevezeliği bırakıp kovalarımızı doldurmuştuk.

İki elime de birer kova alarak kızlarla akademiye doğru yürüdüm. Derslerine ara verilmiş olmalıydı ki Itır'ı da bahçede gördüm. Çardakta diğer Tenebrislerin yanında oturuyordu. Bileğini ovuştururken canı yanmış gibi yüzünü buruşturunca adım atmayı bıraktım. "Neden durdun?" Mizgin'in sorusuyla kızlar da durup baktığım yere bakmaya başlamıştı. "Kardeşindi, değil mi?"

Başımı salladığımda Mizgin güldü. "Senin aksine çok kaba bir kız. Dün tüm geceyi hücrede geçirdi." Doğa ile hızla Mizgin'e döndüğümüzde pot kırmış gibi inledi. "Bilmiyor muydunuz? Üzgünüm, bildiğinizi düşünüyordum."

"Itır neden hücrede kaldı, Mizgin?"

"Çünkü kardeşin senin aksine fazla hırçın ve asi." Aklındakileri söyleyip söylememekte tereddüt ederek bana baktı. "Dün onu gördüm," dedi sıkıntılı bir sesle. "İşim bittiği için yemekhaneye iniyordum, o ara onu gördüm. Muhafızlardan bir çocuğu çok kötü dövdüğü yetmezmiş gibi cebinden bir bıçak çıkarıp onun tam avuç içine sapladı," dediğinde gözlerim irice açıldı. *Muhafızlardan mı?*

"Çok korkunçtu," diyen Mizgin sertçe yutkundu. "Hiç acımadan bunu yaptı. Akademide ırklar arasında kavga yasak olduğu için hücre cezası aldığını duydum."

"Avucunu kestiği şu çocuk nasıl biriydi?"

Şişman devince sertçe yutkundum. Itır'ın dövdüğü o çocuk dün beni burpalayan çocuktu, değil mi? Elime bastığı için cam avucumu kesmişti. Buna karşılık olarak Itır da onun elini kanatmıştı. Yanımda tepkisiz kalırken arkamdan çocuğa gereken dersi vermişti.

"Siz devam edin, ben birazdan gelirim." Kovaları yere bırakıp Tenebrislerin olduğu çardağa doğru yürüdüm.

Bir hizmetçinin onların dinlenme alanına girmesi tüm Tenebrisleri rahatsız etmeye başlamıştı. Asil bile gözlerini dikip tersçe bana bakarken onları zerre kadar umursamadım. Asil'in yanında oturan Itır'ın tepesine dikildim. "Bileğinin nesi var?"

Hafifçe morarmaya başlayan bileğine bakıp küçük bir çocuk gibi dudaklarını sarkıttı. "İncittim."

"Acıyor mu?"

Suratı asık bir şekilde başını salladı. "Çok acıyor." Çok acıdığını sanmıyordum ama onun yanına gelince annesinden ilgi bekleyen bir çocuk gibi küçük bir şişkinliği abartmaya başlamıştı. Kıyamazdım ki. Bana istediği kadar şımarabilirdi. Ben onu pamuklara sararak büyütmüştüm.

"Ver elini, bir bakayım." Bileğini tuttuğumda çardaktaki tüm Tenebrislerin kaşları çatıldı çünkü çıplak elle onlardan birine dokunmuştum. Itır farklı bir dünyadan gelmiş olabilirdi ama onlardan biriydi. Onlardan birinin ruhunu emmemden endişe ediyorlardı.

Itır'ın bileğini sıktığımda inledi ama acısı parmak uçlarımdan sızıp bana geçmeye başlayınca yüzü gevşemeye başladı. Ondan aldığım acıyı kendi vücuduma çektiğimi unuttuğu için rahatlamıştı. Oysaki sünger gibi emdiğim her şey benim canımı yakıyordu. Abartmamıştı, bileğinin acısı gerçekten can yakıcıydı. Acısını emerken benden de ona bir şeyler geçiyor olmalıydı ki parmaklarımın altındaki şişlik dinmeye başlamıştı. O da bunu hissetti. "Elzem," diye mırıldandığında tebessüm ederek başımı eğip bileğinin iç tarafına dudaklarımı bastırdım. "Şimdi daha iyi durumda."

Elini bıraktığımda bileğindeki şişliğin artık olmadığını gördü. Elini rahat bir şekilde kıpırdatınca dudaklarında kocaman bir gülümseme oluştu. "Artık daha iyi."

"Güzel." Çardaktan çıktım. Bıraktığım kovalarıma doğru yürürken, "Başını derde sokacak şeylerden uzak dur," dedim onu arkamdan bırakarak. "Ve biri canını yakarsa bundan haberim olsun." Son söylediğimle arkamdaki neşeli gülüşünü duydum. Fiziksel olarak benden güçlü olabilirdi ama o hâlâ benim ilgime ve yardımıma ihtiyacı olan küçük kardeşimdi.

Yerdeki kovalarımı aldığımda kovalarını yeni dolduran Bülbül bana doğru yürüdü. "İlginç," diye mırıldandı kısa bir an Itır'ın olduğu tarafa bakarak. "O çiçeğin zehrinde can vereceğini bilmeden toprağa bir çiçek ekiyorsun. İşte bu çok ilginç." Ne demek istediğini anlamamıştım. Hizmetçilerin içinde en ürkütücü bulduğum Bülbül'dü.

İsmi gibi kendisi de garip biriydi. Çok az konuşuyor ve konuştuğunda fazla iğneleyici şeyler söylüyordu. Gri saçları gerçek olamayacak bir renkteydi. Evet, şaşırtıcıydı ama gümüş rengi saçları doğal gibi duruyordu. Bu çağ dışı yerde saç boyası olmayacağına göre bu tuhaf saçlar doğaldı. Garip bir şekilde gümüş rengi saçları ona yakışıyordu. Alışılagelmişin dışında olan saçları ve gri gözleri güzeldi ama doğrudan bana baktığında üşüme hissi yaratıyordu.

Kireç gibi beyaz teni ve zarif vücuduyla güzel olduğu kadar korkutucu bir aurası vardı. Diğer kızlara kıyasla mesafeli ve soğuktu. Adı da kendi de bir tuhaftı işte. "Sen hangi ırktansın?"

"Hepsi ve hiçbiri." Umursamaz bir tavır takınıp yanımdan geçip gitti.

İçeri girince Bülbül'e attığım bakışları gören Mizgin, "Biraz ürkütücü, değil mi?" dedi hemen dedikoduya başlayarak. "Bir yıl önce köle olarak akademiye satıldı ama hiç aramıza karışmıyor. Hep tek başına hareket ediyor. Tek başına işini yapıyor, yemeğini yalnız yiyor. Gerekmedikçe buradakilerle konuşmuyor bile. Konuştuğunda da söylediği hiçbir şeyi anlamıyoruz. O çok garip ve ürkütücü."

"Peki hangi ırktan?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Gerçek adını bile kimse bilmiyor ama onu akademiye satan kişi ona Bülbül diye hitap ettiği için herkes öyle diyor. Hangi ırktan olduğuna gelirsek onun bir ırkı yok. Burada çalışan fâni kölelerden biri." Bu da demek oluyordu ki çalışanların içinde fâniler de vardı. Sonunda güzel bir haber, kendim gibi olan insanları özlemiştim.

O kızın enerjisi bir fâniye göre fazla güçlü gibiydi.

✦

Saatlerce süren temizlik yüzünden çoktan öğle olmuştu. Odaları eşit olarak dağıttığımız için herkes tam vaktinde kendi işini bitirmişti ama ben daha yeni yarılamıştım. Yemek saati olmasına rağmen yine aç kalarak temizlik yapıyordum. Doğa bana yardım etmek için ısrar etse de buna izin vermeyip onu yemeğe göndermiştim. Benden daha fazla yorulurken kendi sorumluklarımı ona yükleyemezdim. Neyse ki uzun sürse de son

odaya girebilmiştim. Elimdeki kovayı bir kenara bırakıp dışarıdaki sepeti de içeri taşıdım.

Temiz ve tertipli görünen oda rahat bir nefes almamı sağlamıştı. Yatak bile toplu olduğu için burada benlik bir iş yoktu, yani gidebilirdim. Nihayet iki günden sonra adamakıllı bir yemek yiyecektim. Akademiye geldiğim günden bu yana elma dışında doğru düzgün bir şey yemek nasip olmamıştı. Su veya çiğ sebze sayılıyor muydu?

Tam gitmek için eşyalarımı alacaktım ki odadaki diğer kapı açıldı ve içeriden söylenerek Mara çıktı. Onu görünce bildiğim tüm küfürleri etmek istedim. "Caniler tüm kemiklerimi kırdı!" diye söyleniyordu. "Adı üstünde süvari kışlası, askere alınmayacaksam neden orada eğitim görüyorum?" Kendi kendine konuşuyordu. "Arka bahçedeki tüm o kışlalar yıkılır inşallah!" Belini tutarak sızlanırken beni görünce şaşkınlık içinde kalakaldı.

Bahsettiği o kışlaları bilmiyordum. Henüz akademinin hiçbir yerini görme fırsatım olmamıştı. "Elzem?" Şaşkın görünüyordu. "Senin burada ne işin var?" Mavileri yerdeki temizlik eşyalarını görünce neden burada olduğumu anlayıp sırıttı. "Bak sen, kimler odamı temizlemek için gelmiş?" Makus talihim bana oyunlar oynamaya doymuyordu.

"Evet, temizlik için buradayım ama gördüğüm kadarıyla odan yeterince temiz."

"Kim demiş temiz olduğunu?" Yaklaşıp yatağın üzerindeki yorganı çekerek yere attı. "Yatağım toplu değil." Dolabın yanına gidip tüm kıyafetleri çıkararak yere fırlattı. "Şuraya bak, elbiseler ne hâlde." Şaka yapıyor olmalıydı.

Duvarın yanındaki küçük kitap dolabının cam kapağını açtı ve tüm kitapları yere rastgele fırlatmaya başladı. "Bu kitaplar neden yerde, dolapta olması gerekmiyor mu?" İşte korktuğum tek şey buydu, eskiden yanımda çalışan bir hizmetçiye hizmet etmek. Daha ne kadar alçalabilirdim ki? Rolleri tamamen değiştirmiştik.

Pes etmek yok, pes etmek yok, pes etmek yok.

"Daha sonra yapsam olur mu?" O kadar yorulmuştum ki bu odayı toplayacak enerjim yoktu.

Yara olan elimdeki kesik izi dün iyileşmişti. Sabah uyandığımda elimde hiç yara yoktu. O derin yaranın bir gecede iyileşmesi bana sürpriz olmamıştı. Vücuduma aldığım yaralar hep çok hızlı iyileşir hatta izi bile kalmazdı. Yıllardır bunun nedenini hiç anlamamıştım. Elim iyileşmiş olabilirdi ama tüm gün kuyudan su çekmek ve temizlik yapmaktan çok

yorulmuştum. Üstelik açtım, uykusuzdum ve ara ara göğsüme giren ağrı yüzünden hâlsizdim.

Birkaç gündür asla yapmam dediğim bir işi yapmaya başladığım için kendime çok yüklenmiştim. "Çok yorgunum, Mara," diyerek ondan insanlık bekledim. "Biraz daha oyalanırsam öğle molası bitecek için Elif Hanım akşama kadar yemek yememe izin vermez." Bana acımasını istemiyordum, anlayış bekliyordum.

Bir saniye bile bana yardım etme fikrini düşünmedi. "Bu benim sorunum değil." İnatçı bir ifadeyle bana baktığında geçmişin acısını çıkarır gibiydi. "Hemen başlamazsan o suratsız kâhyayı buraya çağırırım." Benden intikam almaya çalıştığını biliyordum ama bu kadarını hak ettiğimi düşünmüyordum. Berbat bir hizmetçi olmasına rağmen ona karşı asla acımasız bir patron olmamıştım. İster istemez geçmişte onunla olan konuşmalarımızdan biri aklıma gelmişti.

"Biliyorum, iki gün önce izin aldım ama dışarı çıkmalıyım, Elzem Hanım."

"Tamam, gidebilirsin."

"Annem için bir şey almak istiyorum, bugün izin yapabilir miyim?"

"Sadık abiye söylerim, o seni götürür."

"Hastanede bir arkadaşımı ziyaret etmem gerekiyor, gidebilir miyim?"

"Pekâlâ, izinlisin, Mara."

"Bir haftalığına Van'a, büyükbabamın yanına gidebilir miyim?"

"Bir hafta boyunca senden kurtulma şansını kaçırmayacağım. Beni rahatsız etmediğin sürece istediğin yere gidebilirsin."

"Yemek pişirirken elimi yaktım, bu hâlde çalışamam."

"Halletmem gereken birçok evrak var, Mara! Bu küçük şeyler için sürekli bana gelip durma. Kaytarmak mı istiyorsun? Git ve yap bunu! Yılın yarısını izin yaparak harcadığın için senin işini de diğerleri yapıyor. Ortadaki hakszlığı gidermek için ne yaptığımı biliyor musun? Sana ne zaman izin versem, ay sonunda tüm o izinleri hesaplayıp senin maaşından hiç kesmiyorum ama diğerlerine fazla maaş veriyorum. Çünkü senin yapman gereken işleri de yapıyorlar. Bana bu kadar çok sorun çıkarmaktan vazgeç artık!"

"Yanık bir elle çalışmamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır, sorumluluklarından kaçmak için elini yakmayı veya kendini sakatlamayı bırakmanı istiyorum. Tanrı aşkına, çalışmak istemiyorsan işi bırak, seni zorla burada tutmuyorum. Çalışıyorsan da aldığın paranın hakkını ver."

"Pekâlâ, bu yanık elle çalışmaya devam edeceğim!"

"Lütfen dinlen ve beni rahat bırak. Sana bir şeyler anlatmaya çalışarak daha fazla sınırlerimi bozmak istemiyorum. Odana git ve hep yaptığın gibi akşama kadar zengin adamların profillerine bak!"

Evet, kabul ediyorum, ona karşı üslubum hep sert olmuştu. Ancak hiçbir zaman ona karşı gerçek anlamda acımasız olmamıştım. Sürekli ona kızsam da parmağı bile kesilse o gün çalışmasına izin vermezdim. Bu sadece ona yönelik bir ayrıcalık değildi, bunu konaktaki tüm çalışanlarıma yapardım. Resmî ve millî kutlamalarda aileleriyle zaman geçirsinler diye onlara izin verir, bayramlarda maaşlarının iki katını hesaplarına yatırırdım. Herhangi bir hastalık durumunda tüm hastane ve bakım masraflarını üstlenirdim.

Her birinin doğum tarihlerini hatta sevdiklerinin ölüm tarihine kadar her şeyi aklıma kazımıştım. Doğum günlerinde küçük bir hediye ve kabir ziyaretlerinde benim tarafımdan gönderilmiş kocaman bir buket çiçek bulurlardı. Kabul ediyorum, her biriyle gülüşüp uzun uzun sohbet etmezdim. Pek samimi olmadığım doğruydu ve onlara karşı hep mesafeliydim. Ancak düşüncesiz ve acımasız bir patron da değildim.

Kontrolcü ve kuralcıydım lakin çalışanlarımı küçük görmez, onları ezmez ve aşağılamazdım. Onlara karşı anlayışlı olduğumu biliyordum. Iır konağın avlusunda bana silah çektiğinde tüm çalışanlar benim için endişeleniyorsa, benim için kardeşime silah çekiyorsa bu beni sevdiklerini göstermez miydi? Evimdeki çalışanlar benim kurallarıma rağmen mutlulardı çünkü benim tarafımdan gereken değeri görüyorlardı. Bu yüzden takıntılarım ve kusurlarım onları rahatsız etmiyordu.

Mara'nın bana olan davranış biçimini hak ettiğimi düşünmüyordum. Mara'nın benden nefret etmesinin nedeni ona karşı kötü bir patron olmam değildi. Nefretinin asıl sebebi, aynı gecede ve aynı odada doğmamıza rağmen aynı haklara sahip olmamamızdı. Mara'nın hırsları doyumsuzdu. Sahip olduklarıyla yetinip mutlu olmak yerine hep daha fazlasını isteyerek hayatını kendine zehretmişti. Böyle insanlara dünyayı da verseniz asla mutlu olmazlar, hep daha fazlasını isterlerdi. Doyumsuzlardı.

Derin bir nefes alarak hep yaptığım gibi kırgınlığımı gizleyerek başımı salladım. "Aslında o kadar da aç değildim." Yerdeki kıyafetlerin hepsini yatağın üzerine koyup katlamaya başladım. Pes etmek yok. Bundan daha fazlasını yapacak kadar güçlü olduğumu biliyordum.

Çok açım.

Yorgunum.

Ve kalbim ağrıyor.

Kıyafetleri toplamak on dakikamı alsa da nihayet bitirebilmiştim. Ben yatağı toplarken Mara sandalyesinde bu hâlimden zevk alarak beni izliyordu. Yorganı bir güzel düzelttikten sonra yastıkları kabarttım. Yatakla olan işim de bitmişti. Yerdeki tüm kitapları toplayıp hepsini masanın üzerine yığdım. Kitapların tozunu aldıktan sonra alfabetik sıraya göre raflara dizdim. Cadı süpürgesine benzeyen uzun sopalı süpürgeyi alıp odanın içine yürüdüm.

En baştan başlayarak dip bucak her yeri süpürüp küreğin içine çöpleri koydum. Kürekteki çöpleri kapının arkasındaki çöp kutusuna boşalttıktan sonra süpürgeyi dışarı bıraktım. Tekrar odaya dönünce uzun elbisemin eteğini toplayıp dizlerimin üzerine gelecek şekilde bağladım. Sepetteki temiz bezlerden birini alıp kovadaki suyla ıslattım. Bezin suyunu sıktıktan sonra masayı silmeye başladım. Bu işlemi girdiğim her odada yapıyordum.

Defalarca toz bezini yıkayıp odadaki her eşyayı silmiştim. Önce siliyor hemen arkasında da başka bir bezle kurutuyordum. Son olarak kovamdaki kirli suyu banyodaki gidere üçüncü kez döküp odadan çıktım. Temizlik odasındaki su tankerinden dördüncü kez bir oda için su doldurdum. Kızların yarın canıma okuyacağını iyi biliyordum ama temizlik dâhil her işim çok iyi olmazsa içim rahat etmiyordu.

Tüm bu işleri yapmak tahminimce iki saatimi almıştı. Kalın bir bezle diz çökerek yerleri silmeyi bitirdiğimde alnımdan boncuk gibi küçük ter damlacıkları akıyordu. Banyodaki işim daha az sürmüştü çünkü geldiğim yerde olduğu gibi büyük ve dolu bir banyo değildi. En basitinden, duş kabini bile yoktu. Buradaki banyoların geneli aynıydı. Askıda iki büyük, üç küçük havlu olurdu. Rafta birkaç sabun ve lif bulunurdu. Gümüş bir tas, su kovası ve tabureden başka bir şey olmazdı.

Son olarak masanın üzerindeki kalemleri aynı hizaya getirdim. Ne bir santim arkada ne de bir santim önde, kalemlerin hepsi aynı sırada olmalıydı. Eğilip vazonun yönünü düzelterek tüm desenlerin öne gelmesini sağladım. Vazodaki çiçekleri bile çıkarıp bulduğum bir makasla hepsinin sapını eşit hizada kesmiştim. Karanfillerden birinin bir yaprağı koptuğu için onu çöpe atarak kurtulmuştum. Diğer çiçek de biraz eğri olduğu için onu da çöpe atmıştım.

İşim bittiğinde çok yorulmuştum ama odanın son hâline bakınca yorulduğuma değdiğini gördüm. "Simetri takıntın olduğunu bilmiyordum." Yorgunlukla Mara'ya döndüğümde yüzünde şaşkınlık ve gizem

vardı. "Dakikalardır seni izliyorum ve ne fark ettim, biliyor musun?" Sor-
lemeden bilemezdim. Aslında ne fark ettiği umurumda bile değildi. İşim
bittiğine göre artık gitmek istiyordum.

"Nasıl?" Cevap bulmak istercesine kaşlarını yukarı kaldırdı. "Seni iz-
ledikçe belki defalarca bunu kendime sorup durdum." Ayağa kalkıp tam
karşımda durduğunda yüzündeki gizem hâlâ yerini koruyordu. "Tüm ha-
yatı lüks içinde geçmiş biri nasıl böylesine kusursuz bir temizlik yapabi-
lir?" Buz kestim ama bunu ondan gizlemeye çalıştım.

Gözlerini kısarak üzerime gelmeye başladı. "Daha önce hiç temizlik yapmamış biri tüm bunları nasıl bilebilir? Her şeyi önce nemli bezle silmeyi ve hemen arkasında iz kalmasın diye kuru bezle kurutmayı nereden biliyorsun? Temizlikten anlamayan biri, bu işin ince detaylarını birkaç günde öğrenemez. Daha önce eline hiç temizlik bezi almayan birinin elinde o bez çok eğreti durur," diyerek kollarını göğsünde birleştirdi. "Ama sen usta bir temizlikçi gibi bezi tutuyor, çok da güzel kullanıyorsun. Benden bile daha iyi temizlik yapıyorsun. Sence de bu çok ilginç değil mi?

Yüzüme sıkkın bir ifade kondurdum. "Yoruldum, Mara. Neden daha açık konuşmuyorsun?"

"Yadırgamıyorsun diyorum." Mavilerini bir dedektif edasıyla kısmasına bir anlam veremedim. "Sanki bu işleri daha önce defalarca yapmış gibi hiç yadırgamadan yapıyorsun. Acemice değil, mükemmel yapıyorsun."

"Aptal mısın?" Bunu gerçekten merak ederek sormuştum. "Yirmi dört yıldır etrafım hep hizmetçilerle doluydu." Elimi kaldırıp şakağıma bastırdım. "Fotografik hafızam olduğunu yeni mi öğreniyorsun? Çocukluktan beri etrafımdaki insanların işlerini nasıl yaptığını görüyorum. İzlediğim veya gördüğüm her şey benden bağımsız bir şekilde beynime işliyor. Bu yüzden neyin nasıl yapıldığını biliyorum. Bilmem için önceden yapmama gerek yok."

Şüpheli bakışları bana zerre kadar inanmadığını gösteriyordu. "Sadece gözlem yaparak bu konuda böylesine iyi olamazsın. Tecrübe edinmediği bir işte kimse böylesine harikalar yaratamaz. Üstelik yadırgamıyorsun. O kadar hızlı uyum sağlamışsın ki dip bucak temizlik yapmayı hiç yadırgamıyorsun. Sanki bunu daha önce defalarca kez yapmış gibi hiç gocunmuyorsun." Sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Sorgulanmaktan nefret ederdim.

"Ne saklıyorsun, Elzem? Buraya gelmeden önce tüm dilleri okuyabildiğimi itiraf ettirmek için bana kimsenin bilmediği bir sırrın olduğunu söylemiştin. Herkesten sakladığın şu sırrın ne?" Sertçe yutkunduğumda

tepkisizliğimi korumak için tırnaklarımı avucuma geçirdim. Avucumu acıtarak zihnimdeki anılardan uzaklaşıyordum.

"Sen ne saçmalıyorsun?" Omuzlarımı dikleştirdim. "Düşündüğün gibi temizlikten anladığım falan yok." Büyük bir kibirle başımı kaldırdım. "Hatırlarsan odama birilerinin girmesinden nefret ettiğim için bizzat kendim toplardım. O günlerden kalan birkaç deneyim, hepsi bu," diyerek önüme gelen saçlarımı elimin tersiyle arkaya doğru savurdum.

Odada kalan eşyalarımı alıp kapıya doğru yürüdüm. "Sana tavsiyem, böyle gereksiz şeylerle uğraşmak yerine daha yararlı şeyler yapman," dedikten sonra odasından çıktım. Kapıyı arkamda kapattığımda kalbimin telaşı görülmeye değerdi.

Sorun yok, her şey yolunda.

Düşünme, sakın düşünme.

Derin bir nefes alarak ellerimi acıtırcasına şakaklarıma bastırıp nükseden baş ağrımı dindirmeye çalıştım. "Temizlikten anlamıyorum," diye mırıldandım. "Nasıl yapıldığını bilmiyorum ama yapıyorum çünkü benim yapamayacağım hiçbir şey yok." Aynı sözleri defalarca tekrarladım. Birden fazla söylersem söylediklerime inanırdım. Kendimi kandırmak çok kolaydı.

"Yalanlarla başkalarını kandıranları çok gördüm ama kendi söylediği yalanlara körü körüne inanan bir tek seni görüyorum." Hızla kendime çekidüzen verip arkama döndüğümde o garip hizmetçiyi gördüm. Şu buz gibi bakışları olan tuhaf kız... Bülbül.

"Ne demek istiyorsun?" Dümdüz bir şekilde önüne bakarak yürürken benim hizamda durduğunda bile hâlâ karşıya bakıyordu. Başını çevirip bana bakmadı.

"Dün gece hava almak için dışarı çıkmıştım," diye mırıldandı. "Seni gördüm ve söylediğin şarkıyı duydum." Kısa bir an duraksadıktan sonra, "Rahatlamak için çok ilginç bir şarkı, değil mi?" dedi büyük bir imayla. "Hatta ürkütücü."

Kaskatı kesildiğimde bile bana bakmadı. Beni tedirgin ettiğinin bilincinde olarak düz bir şekilde tam karşısına bakıyordu. "O şarkının devamı var, değil mi?" Yerinde hiç kıpırdamadan başını çevirerek omzunun üzerinden gözlerimin içine baktı. "Kendine bir iyilik yap ve kendine yalan söylemeyi bırak," dedi beni uyararak.

"Bir gün gerçeklere ihtiyacın olduğunda kafanın içindeki yalanlarda kaybolabilirsin. Bunun olmasını istemiyorsan kendini yalanlarla zehirlemeyi bırak," dedikten sonra gitti. Bu kız gerçekten çok ürkütücüydü!

"Hey!" Arkasından bağırarak, "Adın neden Bülbül?" diye sordum. Durdu ama bana doğru dönmedi. Sırtıyla bakışırken iç çektiğini duydum.

"O kadar çok guguk kuşu var ki birilerinin saz bülbülü olması gerekiyordu," dedikten sonra koridoru dönüp gözden kayboldu. Bir şeyler anlamıştım ama anladığım şeyin doğruluğundan emin değildim.

Elimdeki temizlik eşyalarını koridorun sonundaki odaya bıraktıktan sonra rahat bir nefes aldım. Sabahtan beri bir şey yemediğim için karnımı doyurmak istiyordum. Bu yüzden adımlarım fazla hızlıydı. O kadar hızlıydı ki koridoru döndüğüm gibi birine çarpınca neye uğradığımı şaşırdım. Alnım küt diye sert bir şeye çarpınca kırılan bir şeyin sesini duydum. Hayır, kırılan alnım değildi ama bir şeyler kırılmıştı. Başımı kaldırınca Savcı'yla burun buruna geldim. Hay aksi.

Bakışları ikimizin arasında bir yerde oyalanırken çenesi kasılmıştı. Başımı eğince yerdeki kırık kavanozu gördüm. Kavanozun içinden akan sarı sıvı, ikimizin de ayakkabılarına bulaşmıştı. "Iyy, bu ne?" Geriye çekilmeye kalkıştığımda sert bir sesle, "Kıpırdama!" deyince ödüm koptu. Neler oluyordu?

Başımı eğip tekrar yere bakınca sarı sıvının gittikçe çoğaldığını gördüm. İkimizin de ayakkabısına tırmanmaya başlamıştı. Daha şimdiden bizi içine alan bir gölcük oluşmaya başlamıştı. "B-bu nedir?" dedim yutkunarak.

Gözlerini yerdeki vıcık vıcık sıvıdan ayırmıyordu ama gerginliğini hissediyordum. "Sakın kıpırdama," dedi kısık bir sesle. "En küçük hareketinde aside dönüşecek bir formül." Kaskatı kesildim. Ne diyordu yahu bu?

"Asit derken?" Sanki yerdeki şey bizi duyacakmış gibi fısıltıyla konuşuyordum. "Bildiğimiz, şu yakma gücü yüksek olan asitlerden mi?"

"Bilmediğimiz başka bir asit türü var mı?" dedi gergince.

"Tabii ki var. Size şu anda onlarca kimyasal madde sayabilirim ama korkudan çığlık atmamak için bilmem gereken çok önemli bir şey var." Yüzüm bembeyaz olurken, "Kıpırdarsam bu şey ayakkabımı eritip etimi kemiğimden ayıracak mı?" dedim.

Gözleri bacaklarımızdan yukarı tırmanan şeyde oyalanırken, "Hayır dersem saçmalamayı bırakacak mısın?" dedi soğukkanlılığını koruyarak. "Bu şey kemiklerini bile eritecek güçte."

Midem kasıldı.

"Hangi aklı başında insan asidin bir üst versiyonunu kavanoza koydu?"

"Ben." Gülmemeye çalışarak, "Benim buluşum," deyince az kalsın küfredecektim.

"Tarihe kimyasal bir silahla katkı sağlamaktaki amacınız nedir?" dedim kısık bir sesle. "Bu pozisyonda uzun süre kalamam."

"Hangi pozisyonda?" demişti ki içinde bulunduğumuz uygunsuz pozisyonu daha yeni fark etti. Çarpışma esnasında o an ellerim göğsüne yapışmıştı ve onun da elleri belimdeydi. Tüm bunlar tamamen refleksten di. Omuzları gerildi. "Ellerin neden göğüs kafesimde?"

Yüzüne karşı çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. "Size çarpınca düşmemek için bir yerlere tutunma ihtiyacı hissetmiş olmalıyım." Kaşlarımı belli belirsiz çattım. "Sizin elleriniz neden belimde?"

Aynı terslikle bana bakıyordu. "Çok sert çarpmıştın, düşmemen için refleks olarak tutmuş olmalıyım."

"Beni tutmak, bir kavanoz dolusu asidi yere bırakmaktan daha önemli değil!"

"Kapa çeneni, en az senin kadar gerginim!" dedi kaşlarını çatarak. "Düşmekle ilgili bir sorunun olduğunu sanıyordum." Sertçe yutkundum. O bunu nereden biliyordu?

Kendime not: Ortalıkta düşmeyi sevmiyorum diye sakın gezme yoksa manyağın teki seni tutacak diye yere asit bırakır!

Tam ona bunu nereden bildiğini soracaktım ki "Savcı?" diyen Efsun'un sesini duyunca ikimiz de aynı anda yüzümüzü buruşturduk. Müdüre Hanım gelecek zamanı bulmuştu.

Kadın yanında koruması Omar ile yürüyüp bize doğru geldi. Yanımızda durduğunda sarmaş dolaş hâlimize afallayarak baktı. "Neden bir hizmetçiye sarılıyorsun?" dediğinde Savcı buz kesti, bense kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Annesi yaşındaki bu kadının tacizlerine uğradığı çok açıktı.

Başımı çevirip Efsun'a tatlı tatlı gülümsedim. "Göründüğü gibi değil, Efsun Hanım."

Gözleri Savcı'nın belimdeki ellerinde oyalandıkça ruhu kıskançlıkla doluyordu. "O hâlde bir açıklamanız vardır."

"Rica ediyorum, gençleri bir salın kendi hâline," demiştim ki Savcı bana öldürecekmiş gibi bakarak, "Kapa çeneni," dedi sinirli bir sesle. Daha sonra Efsun'a bakıp dizlerimize kadar tırmanan sümük gibi şeyi gösterdi. "Çok tehlikeli bir formül yere düştü. Harekete duyarlı, eğer kıpırdanırsak dönüşüm geçirir." Olgun sevgilisine açıklama da yaparmış.

Gözü birbirimize olan temasımızdan başka hiçbir şey görmeyen Efsun ayaklarımıza yapışan yapışkan sıvıyı nihayet gördü. Benim için zerre kadar endişelenmedi çünkü tüm ilgisi Savcı'daydı. Ona bir şey olacak korkusuyla boğuldu. "Nasıl kurtulacaksınız?"

Savcı tepkimi ölçmek için kısa bir an bana bakıp, "Yarım saat boyunca bu şekilde kalmalıyız," dedi beni şaşkınlığa uğratarak. "Havayla temas edince kendi kendine buharlaşıyor."

Şimdi öldürecekmiş gibi ona bakan bendim. "Tehlikeli bir silah yapığımız vermezmiş gibi bir de yarım saat boyunca size yapışık mı olacağım?" Onunla bu konuda tartışabilirdim. "Yorgunluktan ölüyorum, uzun süre kollarımı bu pozisyonda tutamam. Üstelik bacaklarım da titriyor, artık bir yere oturup dinlenmek istiyorum," dediğimde belimi daha sıkı tutmasını beklemiyordum.

"Yarım saat boyunca seni böyle tutabilirim, düşmezsin."

Öfke ve kafa karışıklığıyla ona baktım. "Ama ben yarım saat boyunca göğsünüzü tutamam. Kollarım şimdiden yoruldu."

Efsun kıskanç bir sesle, "Onu bırak," dedi. Tüm bunların suçlusu benmişim gibi bakıyordu. "Eminim yapacak daha önemli işlerin vardır."

"Yapacağı hiçbir iş kendi hayatından daha önemli değil." Savcı ona ağzının payını vererek kızgın gözlerini bana dikti. "Kıpırdamıyorsun." Bu şartlar altında zaten kıpırdayamazdım.

Bacaklarıma tırmanan bu şey çok soğuk ve ürperticiydi. Eteğimin altından çıplak bacaklarıma tırmanıp duruyordu. Parmaklarımdaki uyuşukluğu gidermek için elimi biraz daha göğsüne bastırdığımda kaskatı kesildi. Göz göze geldiğimizde ellerimin altındaki vücudu gerilmişti. Parmakları hareketlerini gizleyecek bir yavaşlıkla kayıp belimi daha sıkı kavradı. Onun tutuşu olmasaydı çoktan dizlerimin üzerine düşerdim. Çok çalışmaktan yorulan vücudumu ayakta tutan tek şey güçlü kollarıydı.

Efsun Hanım'ın buradaki varlığını unutarak, "Bana ders verme konusunu düşündünüz mü?" dedim fırsattan yararlanmaya çalışarak. "Gördüğünüz gibi çok uslu bir öğrenciyim."

Bakışları yoğun bir şekilde gözlerimde oyalanırken sanki beni hiç duymuyormuş gibiydi. "Gözlerinin yeşili neden hep ıslak bakıyor?" diye sordu düşünceli bir sesle. "Sanki ağlayacak gibisin."

"Bilmem," dedim safça. "Benim gözlerim mutlu olduğumda bile hep böyle nemli." Gözlerimdeki buğu her an ağlayacakmışım gibi gözlerimi titreştirir, parıltılı gösterirdi.

"Neden huzurlusunuz?" Şimdi soru sorma sırası bana geçmişti. "Ruhunuzda huzuru soluyorum. Ölümcül buluşunuzun tehdidi altındayken nasıl huzurlu olabilirsiniz?" Ölüm tehlikesi onu mutlu mu ediyordu?

Sorduğum soru onu rahatsız etmişti. Efsun Hanım'ı kontrol edip ikaz eder gibi bana baktı. "Yorgunluktan algıların birbirine karışmış olmalı. Şu anda huzurlu değilim, aksine çok rahatsızım." Bilemiyordum, ruhunda soluduğum şeyin huzur olduğuna yemin edebilirdim.

Birbirimize temas ederken aramızda küçük bir kıvılcım oluşmasını istemeyen Efsun, "Öğrencilerinden Kasım'ın başına gelenleri duydun mu?" diyerek onu bir sohbetin içine çekmeye başladı. Böylece bana bakmaz ve benimle konuşmazdı.

Yarım saat boyunca Efsun ona gerekli gereksiz o kadar şey sormuştu ki ikimizin de uykusunu getirmişti. İstediğini elde edip Savcı'nın benimle konuşmasına engel olmuştu ama onun ruhundaki tüm huzuru da yok etmişti. Savcı zoraki bir şekilde içine çekildiği sohbete eşlik ederken ifadesi sakin ve dostaneydi ancak ruhu fazla sıkkındı. Efsun'a gösterdiği şeylerin tam tersini hissediyordu. Duygularını gizleme konusunda çok iyiydi, ruhunu soluyan bir ruh emici olmasaydım hiçbir şey anlamazdım.

Söylediği gibi yarım saat içinde yerdeki karışım buharlaşarak yok oldu. Tıpkı bir sihir gibi tek bir damlası bile kalmamıştı. Bizi tehdit eden tehlike ortadan kalkınca hemen ondan uzaklaştım. Bunu haddinden fazla hızlı yapmış olmalıydım ki kaşlarını belli belirsiz çatmıştı. "İşlerimin başına dönmeliyim," diyerek yanından hızla geçtim. "İyi günler dilerim sizlere." Belimde ellerinin bıraktığı boşluk hissiyle onlardan uzaklaşmıştım.

Bir kez daha bana ders vermesi için onu ikna edemedim.

Her adım başı en az birkaç kişiye sorsam da sonunda akademinin kocaman mutfağını bulmayı başarmıştım. Üç kişinin zor kaldıracağı kocaman kazanlarda çeşit çeşit yemekler fokurdayarak pişiyordu. Burada tam sekiz tane ocak vardı. Birileri sepetteki odunlarla ateşi harlarken diğerleri kocaman tahta kaşıklarla yemekleri karıştırıyordu. Tezgâhlarda bulaşıklar yıkanıyor, yıkananlar silinerek dolaptaki yerini alıyordu.

Sol tarafta bir kadın hamura şekil veriyor, yaptığı ekmekleri fırın küreğinin üzerine koyup fırına sürüyordu. Mis gibi taze ekmeğin kokusu kazanlarda pişen yemek kokularıyla birleşince açlığım ortaya çıkmıştı. Burası o kadar büyüktü ki en az elli kişi çok rahat çalışıyordu. Akademide onca kişi varken bu kadar çok yemek yapmalarına şaşırmamak gerekti. Öğle yemeğini çoktan kaçırdığıma göre sanırım akşam için hazırlık yapıyorlardı.

Çok büyük ve boğucu denecek kadar sıcaktı. Yemeklerin buharı ve yanan ocakların ısısı burayı bir volkana çevirmişti. Bir de büyük bir masa vardı ama bu masanın sadece on beş kişilik olduğunu gördüm. Akademiler için bir yemekhane olmalıydı çünkü öğrencilerin hepsi mutfağa sığmazdı. Aslında çalışanların da hepsi buraya sığmazdı. Herkes vardiyalı çalışıyor olmalıydı ki işini bitiren gelip yemeğini yiyordu. Böylece onun boşalttığı sandalyeyi daha sonra gelen dolduruyordu.

İş dünyasında işletme tesislerinde bulunduğum için bunları tahmin etmek hiç zor değildi. Bence hepsinin çalışma saatleri düzenlenmeliydi. Böylece aşçılar, bahçıvanlar ve hizmetçiler aynı masaya oturmazdı. Bahçıvanlar iş başı yaparken hizmetçiler yer, onlar kalktığında da diğerleri gelirdi. Buraya bir düzen şarttı.

"Bir saatlik yemek molasını her gruba göre düzenleseler ne mutfak bu kadar kalabalık olur ne de birileri yemek yerken diğerleri onları bekler," diye mırıldandım. "Bu kâhya bizlere bağırmak dışında ne işe yarıyor?" Bence mola saatlerine göre bir plan çizelgesi hazırlanmalıydı.

Eğer onun yerine ben kâhya olsaydım aşçılar saçları açık bir şekilde yemek pişiremezdi. Şu çorba kazanını kaynatan kadın grip hâliyle o çorbanın içine öksürüp duramazdı. Yemek bekleyen o iki seyis de nasırlı ellerini ovuşturmak yerine tırnak aralarındaki o kirlerden kurtulurlardı. Ve ben hijyenin isyan edip göç ettiği böyle bir yerde yemek yiyecektim, öyle mi? Şu kâhyalık işine el koymamak için kendimi zor tutuyordum.

Yürüyüp tezgâhın üzerindeki meyve sepetinden bir elma alıp boş bir sandalyeye oturdum. Elmamı tam ısıracaktım ki karşımdaki adam hapşırdığı için burnu aktı. Burnunu kolunun tersiyle kazağına silince öğürerek hemen ayağa kalktım. Şaşkınca bana bakıp, "Ne oldu?" dedi bir de.

"Ne mi oldu? Şuraya bir bakın! Sen karşımda burnunu koluna siliyorsun, şu bonesiz kadın salatanın tadına baktığı kaşığı pilava daldırdı! Tezgâhın üstündeki bulaşıklar ve sebzeler neden yan yana duruyor? Biz yemek yerken diğerleri neden ayakta ve bu camlar neden açılmıyor? Ben bu şartlar altında yemek yiyemem ki!" Birinin tüm çalışanları disipline sokması gerekiyordu.

Hijyene olan düşkünlüğüm ortaya çıkınca sesimi çok yükselttiğimin farkında değildim. Herkesin susup bana baktığını daha yeni görüyordum. Kahretsin! "Şey..." Bana çatık kaşlar altında bakan insanlara gülümsemek için kendimi zorladım. "Neden tanışmıyoruz? Bence birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var." Bir yerden başlayacaksam en doğru adım kaleyi içten fethetmek olmalıydı.

Hiçbiri beni ciddiye almayıp homurdanarak önüne dönünce dudaklarım bilmişlikle kıvrıldı. Hemen olmasını zaten beklemiyordum. Evet, zor olacaktı ama yavaş yavaş onların güvenini kazanıp içlerine sızacaktım. Oyunbaz olduğum için bana tepkili olan bu insanlar zamanı geldiğinde beni kabul edeceklerdi. Usul usul kanlarına girip hepsini kendi tarafıma çekecektim.

Burayı hizaya sokarak yönetim neymiş, o kâhya kadına zevkle gösterecektim. Elmamı defalarca koluma silip mutfaktan çıktığımda kafamın içinde yine kırk tilki dönüyordu. "Burayla çok işim var." Yapılacaklar listem her geçen gün biraz daha kabarıyordu.

Kâhyaya yakalanmadan bahçeye çıktığımda bir köşede Itır ile oturan Doğa'yı gördüm. Onlara doğru yürürken hiç konuşmadıklarını fark ettim. "Ne o, küs müsünüz?"

"Ben değil." Itır yanında somurtarak oturan kızı gösterdi. "Doğa benimle konuşmuyor." Sebebini az çok anlıyordum sanırım. Dün bana yardım etmediği için Doğa ona tavırlıydı.

İkisinin arasına oturduğumda Itır elinde tuttuğu küçük paketi kucağıma koydu. "Ben de bunları sana vermek için seni arıyordum." Yavaşça paketi açtığımda içinde gördüğüm ay çörekleri gülmemi sağladı. Çörekleri çok sevdiğimi biliyordu.

"Aç değilim, istemiyorum bunları." Geri ona uzattığımda kaşlarını çatarak kutuyu gösterdi.

"Beni iyice delirtmeden ye şunları! Mutfağı gördüm, sen orada pişen yemekleri yemeyecek kadar hastasın. Bunları senin için ben yaptım. Tam dört kez elimi yıkayıp yaptım."

"Yemeyeceğim dedim, Itır. Beni düşünüyormuş gibi davranma!"

"Seni düşünmesem o iti neden döveyim?" Ağzından kaçırdıklarıyla bir küfür savurduğunda gülerek çöreklerden birini alıp ısırdım. Anlamaz gözlerle bana bakması çok komikti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ay çöreklerini yiyorum."

"Onu görüyorum, hani yemeyecektin?"

"Bu, sen o itirafı yapmadan önceydi. Demek benim için onu dövüp hücre cezası aldın, öyle mi?"

Gözlerini devirerek omuz silkti. "Zaten bildiğin şeyi neden soruyorsun? Sonuçta ilk defa senin için birilerini dövmüyorum."

Doğa elini uzatıp çöreklerden birini alırken kinayeli bakışları onun üzerindeydi. "Üçümüz bir film izlemiştik, hatırlıyor musun? Hani sen

dayanamayıp televizyonu kırmıştın." Itır o gün gerçekten televizyonu kırmıştı.

Başını salladı. "Hatırladım."

"Orada bir çocuk vardı. Sevdiği kızın yüzüne söylemediğini bırakmayıp arkasından kızı koruyordu."

"Televizyonu kırmamın sebebi zaten o çocuk, Doğa," diyerek yüzünü buruşturdu. "En sevmediğim erkek tipi." Yüzünde tiksinti vardı. "Arkadan yapılan iyiliği ne yapayım, seviyorsan adam gibi karşısına çıkıp konuş, değil mi? Bak, yine sinirlendim."

"Neden kızdığını artık anlıyorum çünkü sen o çocuğun kız versiyonusun."

"Doğa, seni gebertirim! O nasıl bir küfür lan!" İkimiz gülmeye başladığımızda bize tersçe bakıp ayağa kalktı. "Siz ikiniz hayattan soğuma sebebimsiniz. Siz zıkkımlanın, ben gidiyorum." Bizi bırakıp gittiğinde sonunda keyfim yerine gelmişti. Onunla uğraşmayı seviyordum.

"Gerçekten erkek gibi bir kız." Doğa bunu inanarak söylüyordu. "Bence Itır'ın içinde bir erkek yaşıyor."

"Maskülen biri olması onu erkek yapmaz. Henüz içindeki kadını keşfetmediğini düşünüyorum."

"Ya hiç keşfedemezse?"

"Onu her hâliyle seviyorum. Erkeksi olması sevgimden bir şey eksiltmez." Bir çörek daha aldım. Nihayet karnımı doyuracak lezzetli bir şeyler bulmuştum.

"Oğuz, yetiş!" diyen birinin bağırtısını duydum. "Asil ve Orhan birbirini öldürmeden durmayacak gibi!" Bir kız koşarak bağırınca Asil'in hep yanında gördüğüm arkadaşları kızın gösterdiği yöne doğru koştu.

"Gel, neler olduğuna bakalım, Doğa." Ayağa kalktığımda Doğa hemen koluma yapıştı. "O rahatsız edici çocuktan bize ne! Bırak, ne hâli varsa görsün." Bu kızdaki merak duygusu sıfırdı.

"Birileri onu öldürecekmiş. Gerçekten bu sahneyi görmek istemiyor musun?" Gözlerini devirerek kafama sertçe vurdu.

"Ölmez o, Elzem," dedi yerinden kalkmayarak. "Ölümsüz bunlar, kolay kolay ölmezler."

"Doğa, merak ediyorum işte. Gidip baksak ne olacak?"

"Yine zararlı çıkan ben olursam bu gece seni kulübeme almam, dışarıda kalırsın!" dedikten sonra oflayarak peşime takıldı. O pusula hırsızı umarım gerçekten ölürdü de en azından birinden kurtulurduk.

Akademinin etrafını dönüp arka bahçeye geldiğimizde gerçekten afallad ım. Mara'nın bahsettiği gibi birçok eğitim kışlası vardı ama bunları incelememi engelleyen şey buradaki büyük kalabalıktı. Doğa'nın tüm itirazlarına rağmen onu peşimden kalabalığa doğru sürükledim. Yaklaştıkça sesler daha fazla çoğalıyordu. Kimseye temas etmemeye dikkat edip bulduğumuz bir boşluktan aralarından geçtik. Gördüğüm sahne beni dehşete düşürürken Doğa çığlığını son anda durdurmayı başarmıştı.

Kalabalık büyük bir çember oluşturmuştu ve çemberin tam ortasında iki kişi vardı. Bunlardan biri Asil'di ama diğerini tanımıyordum. İşin ilginç yanı, o da bir Tenebris'ti. Evet, ikisi aynı ırktan geliyordu. Etrafıma baktığımda kalabalığı oluşturan herkesin Tenebris olduğunu gördüm. Neyse ki Itır aralarında yoktu. Çoğunluk Asil'i destekledikçe karşısındaki kumral çocuğun daha da hırslandığını fark ettim. Kalın kaşlarını korkutucu bir hızla çatıyor, kahve gözlerinde ölüm kol geziyordu.

Yumruğunu öyle bir sıkıyordu ki Asil'in yüzüne geçirince Asil kan kusarak geriye sendeledi. "Asil!" diye öne atılan Oğuz'u iki kişi durdurmaya kalkışınca Oğuz birine kafa attı. Onları halletmeden arkadaşının yardımına biraz zor giderdi.

"Onu çok yordular!" Bu, Oğuz'dan yardım isteyen o kısa saçlı kızdı. "Dün gece üç kişiye karşı tek başınaydı. Orhan bilerek bugün ona meydan okudu çünkü dün geceki kavgada Asil'in büyük yara aldığını biliyor!" Kaşlarını çatarak insan çemberinin ortasındaki Orhan'a baktı. "Cesaretin varsa bir dahaki sefere adamlarınla saldırmadan önce tek başına onun karşısına çık!"

Ortada bir adaletsizlik var mıydı, bilmiyordum ama her iki tarafın da durumu pek iç açıcı değildi. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyordu ama bu pusula hırsızı en az aldığı darbeler kadar onu dağıtmıştı. Gerçekten dün gece üç kişiye karşı tek başına dövüşmüşse itiraf etmeliydim ki iyi iş çıkarıyordu. Evet, yüzü gözü kan içindeydi ama rakibinin de öyleydi.

"Klan liderinin oğlu olman umurumda değil, senden emir almayacağım!" Orhan onun üzerine yürüyünce Asil dudaklarındaki kanı elinin tersiyle silerek güldü.

"Kurallar tüm Tenebrisler için geçerli," dedi korkusuzca. "Klan liderini yenen kişi geçer klanın başına. Oğlunun bileğini büken de ordunun yönetimini alır." Kollarını iki yana açarak kendisini gösterdi. "Yapabiliyorsan yık beni," dedi meydan okuyarak. Kendine ve yeteneklerine çok güveniyordu. "Bunu yapabilirsen sana yemin ederim ki babam bizzat seni ordunun komutanı yapar. Birine yenilirsem zaten ben bırakırım buradaki

eğitimimi, eve dönerim." Dudağının köşesi tehlikeli bir şekilde kıvrıldı. "Ama önce beni devirmen gerekiyor, kuzen. Neden dün geceki gibi şansını üç kişiyle denemiyorsun?" Eceline susamış gibi üç kişiye daha meydan okuyordu. Bekle, kuzen mi? Bunlar bir de akraba mıydı?

Akraba ilişkileri de şiddet içerikliydi.

Âdeta hırlayarak konuşan Orhan, "Bugün eve döndüğünü göreceğim!" dedikten sonra ona doğru savurduğu yumruğu Asil havada yakaladı. Orhan'ın bileğini sıkıp suratına kafa atarak onu yere serdi.

"Bu bir zaman kaybı," dedi sıkılmış gibi. "Sen asla benim dengim olamazsın."

Kuzenini aşağılayarak gitmek için ona sırtını dönmüştü ki Doğa'yı görünce duraksadı. "Günışığı?" Doğa'yı burada görmek onu mutlu etmemişti. Üzerindeki kanlara bakıp yüzünü buruşturdu. "Zamanlaman mükemmel," dedi küfreder gibi. "Olur olmadık zamanlarda ortaya çıkıyorsun, sonra da benden korkup saklanacak yer arıyorsun." Doğa onun kanlar içindeki vahşi hâline baktıkça korkuyla rengi atıyordu.

Asil bize doğru bir adım atmıştı ki Orhan bir hışımla ayağa kalkıp cebinden bir bıçak çıkardı. Bıçağı Asil'in sırtına saplamak üzereydi ki Asil arkasını dönerek kuzeninin bileğini havada yakaladı. "Seni uyardım!" Çocuğun bileğini büküp bıçağı aldığı gibi kuzeninin omzuna saplamaya yeltendi. Ancak Doğa, "Yapma!" diye bağırarak onu durdurdu. "Sen nasıl bir canavarsın ki kendi kuzenine bunu yapıyorsun?"

Doğa acaba geri zekâlı mıydı?

Orhan'ın az kalsın Asil'i bıçaklayacağını görmemiş miydi? Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyordum ama kendini savunmaya kalkıştığı için Asil'e kızamazdı. Asil bir kez daha Doğa'nın nefret dolu sözlerinin hedefi olunca dişlerini sıktı. "Ya sabır!" Bıçağı yere fırlatarak kuzenini serbest bıraktı.

Çatık kaşlarla Doğa'ya doğru yürüyüp, "Bana bir daha canavar dersen..." demişti ki devamını getiremedi çünkü sırtından bıçaklandı. Asil, Doğa'yı ürkütmemek için Orhan'a zarar vermemişti ama kuzenine sırtını döndüğü an Orhan yerdeki bıçağı alıp onu bıçaklamıştı. Doğa'ya odaklandığı için bu sefer arkadan gelen darbeyi sezmemişti.

"Asil!" Oğuz koşup Orhan'a yumruğunu geçirerek onu yere serdi. Asil sırtındaki acı yüzünden çenesini sıkarken bile gözleri hâlâ Doğa'nın üzerindeydi. Doğa yutkunarak ona bakarken arkadaşları hemen Asil'in yanına koşup düşmesine engel oldular. Yüzü acıyla kasılırken bile bakışlarını Doğa'dan çekmedi. "Bunun sorumlusu sensin!" dedi gırtlaktan çıkan hı-

nlılı bir sesle. "Ben iyileşene kadar bana sen bakacaksın!" Bu yaralı hâliyle bile hâlâ Doğa ile uğraşıyordu.

"Gidelim, Elzem." Doğa korkmak dışında onun için en küçük bir endişe belirtisi göstermeyince Asil sertçe yutkundu.

Doğa büyük bir umursamazlıkla ona sırtını dönüp akademiye doğru yürüyünce Asil donup kalmıştı. Doğa'nın gidişini izlerken ruhunda yükselen derin kederi soludum. Oğuz onun kolunu sıkıca tutarak, "Asil, hemen revire gidelim," dedi. "Çok acıyor mu?" Gittikçe ondan uzaklaşan Doğa'nın sırtıyla bakışırken başını ağır ağır salladı.

"Evet," diye fısıldadı. "Acıtıyor..."

Doğa'ya olan hisleri gerçekti.

Koşarak Doğa'ya yetiştiğimde burnundan soluyordu. Az önce olan şeyler hakkında ona tek kelime etmemiştim. Ne kadar korktuğunu tahmin ettiğim için üzerine gitmemiştim. Ön bahçeye gelince avluda bizi bekleyen Elif Hanım'ı gördüm. Öfkeyle bir ayağını sürekli yere vurarak bizi bekliyordu. "Benimle uğraşmaktan başka bir işi yok mu bu kadının!" Doğa'ya bu kadar yüklenmiyordu. Kadının işi gücü beni dize getirmekti.

Bizi görünce o suratsız yüzündeki kin nasıl da ortaya çıkmıştı. "Sen artık iyi bir cezayı hak ettin!" Evet, yine doğrudan bana bakıyordu. Sadece on dakika mola vermiştim, ne cezasından bahsediyordu bu? Elinde tuttuğu o şey de neydi? Yok artık, kırbaç mı?

Düşündüğüm şeyi yapmaya kalkışmayacak, değil mi?

"Elif Hanım, biz..." Elini kaldırarak Doğa'yı susturdu çünkü hedefinde ben vardım.

"Diz çök ve bana itaatsizlik yaptığın için bu saygısızlığından dolayı özür dile!" Başımı çevirdiğimde bahçedeki herkesin merakla bizi izlediğini gördüm. Hayır, bunu yapmayacaktım.

Diz çökmeyeceğim.

"Özür dilemekle bir sorunum yok ama sadece haksız olduğumda." Burada bir hizmetçi olmam bana saygısızlık yapmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Affetmeyeceğim tek şey bana yapılan saygısızlıktı. Şu zamana kadar bu kadın bunu fazlasıyla yapmıştı.

Karşı çıkmam işine gelmiş gibi gözlerinde şeytani bir ifade oluştu. "Demek özür dilemiyorsun." Hemen arkasında duran iki zırhlı adama kafasıyla bir işaret verdi. Neyin peşinde olduğunu anlamamıştım.

Yanımıza gelen adamlara Doğa'yı gösterdi. "Kıza diz çöktürün, arkadaşının hatasının bedelini o ödeyecek!" Afallayarak bu akıl hastası kadına bakarken adamlar Doğa'nın kollarını kavradı.

"Bunu yapamazsınız!" diye bağırıp onlara doğru yürüdüm. Ancak biri kollarımı sertçe tutup belimin arkasına bastırınca hiç kıpırdayamadım. Başımı çevirince bunu yapan kişinin Efsun'un koruması Omar olduğunu gördüm.

Anlaşılan Efsun Hanım, Savcı'yla koridorda olanların intikamını alıyordu. "Bırak beni!" Omar bileklerimi öyle bir sıkıyordu ki kendimi bir türlü ondan kurtaramıyordum.

Elif Hanım, Doğa'yı tutan adamlara bakıp, "Diz çöktürün!" diye bağırdı. Doğa'nın çırpınışlarını zerre umursamayan kadın onu kırbaçlamaya kararlıydı.

"Tamam!" Bağırarak onları durdurup bu şeytan kadına döndüm. "Tamam, istediğini yapacağım! Onu rahat bırak!" Yüzünde iğrenç bir sırıtma oluştu, beni nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Doğa'nın şu aptal kalkanı neden böyle anlarda ortadan kayboluyordu, anlamıyordum!

Omar bileklerimi bıraktı. Herkesin içinde böylesine küçük düşürüldüğüm için buradan bir kez daha nefret ettim. Saçlarımı yüzüme düşürerek dolan gözlerimi gizledim. Bu kadarı fazlaydı. Itır şimdi burada olsa bu kadını doğduğu güne pişman ederdi. Neyse ki burada değildi. Benim yüzümden onun da başının belaya girmesini istemiyordum. Bu kadarını hak etmiyordum, kimse hak etmiyordu.

Kendimden nefret ederek Elif Hanım'a doğru yürüdüm. Önünde diz çökeceğim esnada duyduğum bir ses tüm kalabalığı sessizliğe boğdu.

"Bu iyi bir fikir değil." Buz kestim. Boğazım düğümlendi, nefes alamadım. Bu ses kulübede duyduğum sesti, değil mi? Yaptığım saçma ritüelden hemen sonra duyduğum sese çok benziyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen, korktuğum şey olmasın.

Yutkunarak başımı çevirdiğimde bahçenin devasa kapısından içeri giren kişiyi gördüm. Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı. "Bu... Nasıl?"

Lanet olsun!

Bu adamı tanıyordum! Kahretsin ki bu küstah adamı tanıyordum! Kulübede duyduğum ses ona mı aitti? O an o kadar çok korkmuştum ki onun sesi olduğunu anlayamamıştım. Ne yani, herkesin adını anmaktan bile korktuğu Gediz Gevheri o muydu? Buradaki herkes rengi atmış bir

şekilde ona bakınca ne düşüneceğimi bilemedim. Ona bakarken çoğu kişinin korkuyla arkaya doğru attığı adımları görmüştüm. O bana doğru yaklaşırken kalabalıktan yükselen fısıltıları duymamak imkânsızdı.

"Aman Tanrım! Bu o, değil mi? Yıkım?"

"İnanmıyorum, Azınlıklardan Gediz Gevheri geri dönmüş."

"Ölmek istemiyorsan söyleme onun ismini. Bu kaçık adam kendi ismini lanetleyen biri. Birileri onun ismini kısık sesle söylese bile duyuyor! Sen de herkes gibi ona *Yıkım* de!"

"Ama elli yıl önce ölmüştü! Gözlerimle gördüm, ölmüştü!" Konuşan kişi benden küçük gösteriyordu. Nasıl elli yıl öncesinde onu görmüş olabilirdi?

"Biri onu çağırarak mührü kırdı!" dedi bir başkası. "Babam onun ruhunun sürgünde mühürlü olduğunu söylemişti. Nereye sürgün edildiğini kimse bilmiyor ama onu geri getirmek için bir çağrı gerekliymiş."

"Madem öyle, neden elli yıldır sürgünde? Dostlarından biri onu çağırabilirdi."

"Kimsenin çağrısına cevap veremezdi çünkü bunu yaptığı an o kişinin kölesi olmakla lanetlendi. Köle olamayacak kadar kibirli pisliğin teki olduğu için hiçbir çağrıya cevap vermiyordu."

"Elli yıl sonra geri döndüğüne göre birinin kölesi olmayı kabul etti. Acaba o kişi kim?"

"O kadar yakışıklı ki benim kölem olmasını çok isterdim. Hem tehlikeli hem de gizemli." Bir kızın iç çekişini duyduğumda şimdi bazı taşlar yerine oturmuştu. Bu adam sürgün edilmişti ama kimse yerini bilmiyordu çünkü fânilerin içine sürgün edildiği hiçbirinin aklına gelmemişti.

Evet, bu o adamdı.

Kapısını çaldığım ve bana dilenci diyen o hadsiz.

Artık nasıl bir lanete maruz kaldıysa sürgün edildiği yerden ayrılamamıştı, değil mi? Bunun için birinin onu çağırması gerekiyordu. Anladığım kadarıyla bunu çok deneyen olmuştu. Herkesin korktuğu birini kölen yapmak, diğerlerine karşı güçlü bir silahı ellerinde tutmakla eş değerdi. Köle olmak istemediği için hiçbir çağrıya cevap vermiyordu. Bir de yaş faktörümüz vardı tabii. Benden en fazla birkaç yaş büyük gösterirken nasıl elli yıl önce sürgün edilmiş olabilirdi?

Kahretsin!

Buradakiler kaç yaşında ki?

Hepsi neden elli yıl önce de hayattaymış gibi konuşuyordu? Bu ölümsüzlük dedikleri şey tam olarak neydi ve bunların yaşı kaçtı? Yine yüzlerce cevapsız soru birikmişti ama şu an için dikkatimi çeken tek bir soru vardı. Bu kişiyi çağıran bensem şimdi bu benim kölem mi oluyordu?

Kafamdaki düşüncelerden kurtulup tekrar ona döndüğümde sebepsiz yere nefesimi tutmuştum. Öylesine bir duruşu vardı ki tek kelimeyle nefes kesiyordu. Siyah gözleri yaşadığım şoku gördükçe keyifle ışıldıyor, dudaklarındaki o çarpık gülüşü büyüyordu. Sanki arkasına kara bulutları almış gibi korkutucu bir enerjisi vardı. Saçlarının koyu siyahının parıltısı muhteşemdi. Elinde ise gümüş bir para tutuyordu ve parayı iki parmağının arasında stres çarkı gibi çevirip duruyordu.

Gözlerim en ince ayrıntısına kadar onu inceliyordu. Bunun yanlış olduğunu bile bile ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Uzun boyu, geniş omuzları... Kahretsin, bu güçlü bedeniyle etkilenmemek elde değildi. Beyaz gömleği iri, kaslı vücudunu gözler önüne sererken uzun ceketinin içinde kibar birini andırıyordu. Kibar biri olmadığını iyi biliyordum. Herkes onu çağıran kişinin kim olduğunu sorgularken o, gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu.

Herkese benim çağrımı kabul ettiğini söylemez, değil mi?

Ah, hayır, bu olmamalı. Herkes ondan ölesiye nefret ederken onu çağıran kişinin ben olduğum ortaya çıkmamalı. Bu herifin sebep olacağı şeylerden sorumlu tutulmak istemiyorsam kimse onu çağırdığımı bilmemeliydi. Daha önce karşılaştığımızı belli etmemesini umuyordum. Tam karşımda durarak gözlerimin içine alayla baktı. "Kapıma geldiğin o gece seninle tekrar karşılaşacağımızı hissetmiştim, küçük dilenci." Şaka mı bu? İyi ki karşılaştığımızı belli etmemişti!

Dilenci kısmını söylemesi hiç iyi olmadı, hem de hiç!

12. BÖLÜM
KİM EFENDİ KİM KÖLE?

"İnsan kendine küçük sürprizler yapmalıydı ama bazen de yapmamalıydı. Özellikle de sonuçlarıyla yüzleşemeyecek kadar korkaksa..."

Kendi yaptığım aptallığa doymuyordum çünkü kendimi öyle bir duruma düşürmüştüm ki bir türlü işin içinden çıkamıyordum. Elimdekileri hızlıca gözden geçirirken düşüncelerime yön vermeye çalışıyordum. Bir gece gururumu hiçe sayıp kızlar için bir yabancının kapısını çalmış ve ondan yardım istemiştim. Beni dilenci olmakla suçlayıp aşağıladığı için oradan ayrılmıştım. Daha sonra gizemli bir ses bana bir isim söylemiş ve onu çağırmamı istemişti. İyi halt ederek onu kazara çağırmıştım.

Pekâlâ, buraya kadar tamam, buraya kadar olanları bir şekilde anlardım ama her ikisi nasıl aynı kişi çıkabilirdi? Kapısından kovulduğum ve çağırdığım kişi nasıl aynı kişi olabilirdi? İşte burada bir terslik vardı. Hayır, ben asla tesadüflere inanmazdım, bana göre her şeyin bir sebebi ve nedeni olmalıydı. *Körü körüne tesadüf* diyerek geçiştirmek düşünce yapıma tersti. Araştırmacı biri olduğum için öğretmenlikten önce gazeteciliği düşünmüştüm.

Ancak Sıraç bunu istemediği için sevdiğim bir diğer meslek olan öğretmenliğe yönelmiştim. Gerçi Sıraç'a kalsa bir mesleğimin olması bile gereksizdi. *İlla çalışmak istiyorsan şirkete gelip yanımda çalış*, demişti. Tabii ben sadece öğretmen olmakla kalmamış, şirketteki hisselerimi değerlendirerek yönetim kuruluna yükselmeyi başarmıştım. Şirketteki konumum sadece Itır'ın değil, abim Yavuz'un da üstündeydi.

Gerçi ben ve Sıraç'ın aksine Yavuz abim de tıpkı Itır gibi günübirlik yaşayan biriydi. Bunları hatırlayınca bile onları özlüyordum. Babam kim bilir şu anda ne hâldeydi. Aklımdaki düşünceleri bir kenara kaldırarak şu anki sorunuma odaklanmaya çalıştım. Gediz tam karşımda durmuştu ve daha önce karşılaştığımızı herkese duyurmuştu. Dilencilik kısmına değinmek bile istemiyordum.

Herkes gibi Doğa da şaşkınlık içinde bir ona bir de bana bakıyordu. "Siz tanışıyor musunuz?"

"Hayır," dedim hızlıca.

"Evet," dedi inadıma.

Bunun sorunu ne?

Usulca geri çekilip aramızdaki mesafeyi açtım. Bize bakan insanlara gülümsemek için kendimi zorladım. "Neden bahsettiğiyle ilgili en küçük bir fikrim yok, onu tanımıyorum."

Tek kaşını dalga geçercesine yukarı kaldırdığında benden böyle bir tepki bekliyormuş gibi sırıttı. "O gece tanışmadığımızı mı söylüyorsun?" Neden tehdit eder gibi bakıyordu?

"Ne münasebet, sizi tanımam söz konusu bile olamaz." Omuzlarımı dikleştirerek başımı yukarı kaldırdım. "Kalıp sizi dinlemek isterdim ama sizinle muhatap olmaktan daha önemli işlerim var," dedikten sonra saçlarımı arkaya doğru savurdum.

Hemen arkamı dönüp aceleyle akademiye doğru yürüdüm. Bu adam bana bir kere dilenci diyerek saygısızlık yapmış, artık benim için konu kapanmıştı. Ayrıca birden fazla kez dilenci demişti bana. Ve az önce yine aynı kelimeyi kullanmıştı! Ondan uzaklaşmak için birkaç adım atmıştım ki arkamdan, "Beni çağıran kişi..." diyen sesini duyunca ona doğru döndüm. Dudaklarındaki çarpık gülüşü yerini korurken doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Hiç göz temasını bozmadan, "Beni çağıran kişi..." demişti ki "Doğa!" diye relaşla bağırdım. "Bu sabah seni kızdırdığım için çok özür dilerim. Lütfen bana kızmaya bir son ver ve yanlış bir şey yapma!" Doğa'nın üzerinden onu tanımazlıktan gelerek özür dilediğimde dudağının kenarı kıvrıldı. Çok iyi! Beni süründürmekten zevk alan biri daha çıktı. Daha başıma neler gelecek diye merak bile etmiyordum.

Yine bana doğru yürüyünce nefesimi tutarak yerimde hareketsiz kaldım. Neyse ki yine karşımda dikilmek yerine bu sefer yanımdan geçti. Akademiye girmeden hemen önce kısa bir an duraksayıp, "Onlardan korkman yersiz, hepsi bir avuç zavallı," dedi buradakileri kastederek. Bunları sadece benim duyacağım bir fısıltıyla söylediği için kimse onu duymamıştı.

Onlardan korkmak için haklı sebeplerim vardı. Mesela hepsi kara büyü yapıyordu ve hepsinin kılıcı vardı. Ölümsüzlük kısmına değinmiyordum bile. Doğa yanıma gelip, "Elzem, sabah yaptıklarını çoktan unuttum, canım. Yani sana bir şey yapmam," dediğinde kahkaha atabilirdim.

Teşekkür ederim." Sinirden gülerek onu peşimden sürükledim. Bu kadarı safiktan ben de istiyordum. Resmen kendi çapımda bir devrim yapmak. Ama tüm çoğu kişinin nefretini kazanan bir kaşığı kolem yapmış tım.

Hacer'i bir cadısı da şoktayken ortadan kaybolsak çok iyi olacak.

✦

Şaşırtıcı ama Gediz'in gelişi büyük olay yarattığı için dün kâhyadan kurtulmayı başarmıştık. Maalesef aynı şeyleri bugün için söyleyemeyecektim. Hepimizi tek sıra hâlinde toplamış, yapmamız gereken şeyleri söylüyordu. Herkes Gediz'in geri dönmesiyle o kadar gergindi ki sürekli neden buraya geldiğiyle ilgili teoriler üretiyorlardı. Tüm bu fısıltıların içinde kâhyayı dinlemek çok zordu.

Gediz'e gelirsek onu en son dün akademiye geldiğinde görmüştüm. Şu anda ne yaptığını, nerede olduğunu bilmiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse bilmek de istemiyordum. O hadsiz bana bulaşmadığı sürece ne isterse onu yapabilirdi. Her gruba yapması gereken şeyleri söyleyen kadının karşısında sadece biz hizmetçiler kalmıştık. "Size gelince..." Diğer hizmetçileri odaları temizlemeye göndermişti. Sadece Rana, Mizgin, Hacer, Doğa, Bülbül ve ben kalmıştık.

Bir süre bize bakıp, "Siz bugün çamaşırhaneden sorumlusunuz," dedi. "Oradaki tüm çamaşırlar akşama bitmiş olacak!" Yine bağırıp gittiğinde kızlar yutkunarak ellerine bakıyordu. Dün su çekmekten avuç içleri yara bere içinde kalmışken nasıl elbise yıkayacaklardı? Benim ellerimdeki yaralar sabah uyandığımda yine iyileşmişti ama kızların su toplayan avuçlarında herhangi bir iyileşme belirtisi yoktu.

Bu kadına bir miktar vicdan enjekte edilmeli.

"Bu haksızlık!" Mizgin somurtarak ellerini gösterdi. "Bu ellerle o yığınla çamaşırı nasıl yıkayacağız? Çamaşırcı kadınların işini neden bize veriyor ki!"

"Çünkü ellerimizin iş yapamayacak durumda olduğunu biliyor." Bülbül buz gibi bir sesle konuşarak beni gösterdi. "Derdi onunla. Sadece onu zorlaması bir yerden sonra dikkat çekeceği için bizi de dâhil ederek ona yükleniyor. Bu ellerle tüm çamaşırları akşama bitiremeyeceğimizi biliyor." Omuz silkti. "Akşam onu cezalandırmak için yeni bir yol buldu."

"Ne yani, bu işkenceyi Elzem yüzünden mi çekiyoruz?" Kaşlarını çatan Hacer'in kızgın bakışlarına maruz kalmam uzun sürmemişti. "Kadın kafayı seninle bozmuş. Neden onu kızdırmak yerine özür dileyip itaat etmiyorsun? Bunu yaparsan seni rahat bırakır, tabii bizi de!" Haksız ol-

madığım sürece kimseden özür dilemezdim. Hayır, bununla bir sorunum yoktu ama daha önce de söylediğim gibi, sadece haksız olduğumda özür dilerdim.

"Elzem özür dilese bile bence kâhya yine ona takacak bir şeyler bulur. Kadın Oyunbazları sevmiyor." Mızgın ile aynı fikirdeydim, o kadın yine benimle uğraşacak bir şey bulurdu.

Gözlerini deviren Bülbül, usanmış bakışlarını benim dışımda her birinin üzerinde gezdirdi. "Beni neden sizinle aynı gruba koydu, bilmiyorum ama bu gereksiz konuşmalarınızı mümkünse benim yanımda yapmayın. Korkup diz çökmek siz Muhafızlara göre bir şey olsa gerek. Bazıları kimsenin önünde diz çökmeyecek kadar gururludur. Bir aslanı kafese koyabilirsiniz ama ondan sırtlanlar gibi artıklarınızla beslenip itaat etmesini bekleyemezsiniz." Her konuştuğunda yaptığı gibi yine onları susturup gitmişti. Bakın, söylüyordum; bu kızda bir şeyler vardı.

"Bu ucube bir fâni olmasına rağmen biz Muhafızları alçaltıp nasıl Oyunbazları savunur!" Hacer'in kızgın sesiyle gözlerimi kısmış, giden kızın arkasında bakıyordum. Bu tek tabanca takılan kız eğer gerçekten bir fâniyse ben de hiçbir şey bilmiyordum. Ondan aldığım enerji azımsanmayacak kadar güçlüyken bir fâni olduğuna inanamıyordum.

"Pekâlâ, o çamaşırları yıkamak için yine kuyudan su mu çekeceğiz?" Hepsi birbirine bakıp gülüştüklerinde neden güldüklerini anlayamamıştım. "Suyun kaynağına gideceğiz, Elzem."

Kaynak mı?

Kırk Dakika Sonra

"Muhteşem," diye mırıldandım. Nehrin berrak suyuna baktıkça bu güzelliğin karşısında büyülenmemek imkânsızdı.

Rana *suyun kaynağına gideceğiz* derken ne demek istediğini anlamamıştım. Mızgın bizim için yemek sepeti hazırlarken Rana bizi tüm çamaşırların olduğu depoya götürmüştü. O kadar çok kirli çamaşır vardı ki kâhyanın neden *akşama kadar bitsin* dediğini kıyafetlerden oluşan dağı görünce anlamıştım. Her ırkın kıyafetleri, onların rengini temsil eden tülden çuvalların içindeydi. Her çuvalın üzerine kıyafetlerin sahibinin ismi nakışla işlenmişti.

İki yüze yakın elbise çuvalını dört at arabasının üzerine yığmak hiç kolay değildi. Bir sepet sabun ve bizi bir gün boyunca idare edecek erzakla arabaya binip yola çıkmıştık. Akademinin arka kapısından çıkmış, yarım saatlik bir yolculuğun ardından nehre gelmiştik. At arabası ormanın bu kısmına kadar gelemediği için arabacılarla gelen altı asker bizim yerimize

tüm çuvalları buraya taşımıştı. Arabacı akşam üzeri bizi almaya geleceği için o zamana kadar hepsini bitirmemiz gerekiyordu.

Burada da hiç kar yoktu. Her yer baş döndürücü yeşilliğin etkisi altındaydı. Burası bir cennet güzelliğindeydi. Hepimiz pelerinimizi çıkarıp bir kenara koyduktan sonra getirdiğimiz büyük leğenlerden birini aldık. Leğeni yere koyduktan sonra kovaya nehirdeki sudan doldurup leğene biraz döktüm. "Elzem, sen ne yapıyorsun?"

Doğa'nın şaşkın yüzü tebessüm etmemi sağladı. "Düşündüğün gibi elbiseleri nehrin suyuna batırıp çıkarmayacağız, Doğa. Önce bu leğenlerde hepsini sabunla köpürtüp bir güzel çitileyeceğiz, sonra nehirde durulayacağız."

Yaptığım açıklama daha fazla afallamasına neden olmuştu. "Sen bunları nereden biliyorsun?" Sorgulanmaktan nefret ediyordum.

Saçlarımı yüzümden çekerek gülümsemeye çalıştım. "Bir seferinde lisedeyken kampa gitmiştik," dedim yumuşak bir sesle. "Orada kıyafetlerimizi kendimiz yıkamak zorundaydık, sanırım oradan kalmış aklımda." Omuz silkerek rahat hareket edebileyim diye korsemi çıkarıp eteğimi topladım. "Bilirsin, doğada çamaşır makinesi bulmak zor."

Aldığı cevap bu sefer onu tatmin etmişti. Başını sallayarak kendisine bir leğen alırken Bülbül'ün bakışları yine üzerimdeydi. Bu kızın her fırsatta beni gözetlemesi hiç hoşuma gitmiyordu. "Rica etsem önüne döner misin, Bülbül?"

Buz gibi gözlerle bana bakarken, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü ödümü koparıyorsun!"

"Sen de benim," dedikten sonra önüne döndü. Onu bir şeylerin korkutabileceğinden bile şüpheliyim.

Hepimiz yanımıza birkaç çuval elbise koyup leğenleri yan yana dizdik. Oturduğumuzda poşetten Ceylan diye bir kızın pelerinini çıkararak yıkamaya başladım. Daha ilk dakikada herkes acıyla inledi çünkü sabunlu su yaralı ellerini yakıyordu. Bunları ovuşturmak gerekiyordu ama kızlar çamaşırları sıkamıyordu bile. Hepsini yıkamak şöyle dursun, bu gidişle yüzde birini bile yıkayamazdık. "Ama çok acıyor." Doğa'nın dolan gözlerini görünce iç çekerek sabunlu ellerimi silip ona döndüm.

"Bana ellerini uzat." Bir şey denemek istiyordum, umarım bu konuda başarılı olurdum.

"Ne yapacaksın?"

Ayakkabılarımı çıkarırken, "Eskiden sadece acıyı emiyordum ama bence vücuttaki yaraları da iyileştirebilirim," dedim pek de emin olmayarak. "Itır'ın bileğindeki şişliği iyileştirmiştim ama açık yaralarda işe yarar mı, emin değilim." Bedende açılan yaraları kapatabilir miydim, bilmiyordum. Yapamasam bile acıyı uyutmayı deneyebilirdim, ben bir şifacıydım. Bunu yapacağıma inanıyordum, umarım yanılmazdım.

"Bunu gerçekten yapabilir misin?" *Umarım* dercesine Mizgin'e gülümsedim. "Nasıl, bilmiyorum ama bunu yapabileceğimi hissediyorum. Tek sıkıntı ruhlara olan açlığım çünkü açık bir yarayı iyileştirmek için kâinatı hissetmeliyim." Ayakkabılarımı çıkarınca burnuma gelen onlarca koku sözlerimi yarıda kesmeme neden oldu. Ah, hayır!

Hepsinin kokusu o kadar yoğundu ki gözlerimi kapatıp büyük bir açlıkla kokuyu içime çektim. Ayakkabılarımı çıkardığım an vahşi tutkum tüm yırtıcılığıyla gün yüzüne çıkmış, saldırmak için benden komut bekliyordu. Açlığım zincire vurulmuş bir kurttan farklı değildi. Sivri dişlerini gösterip hırlayarak onu bağladığım zincirden kurtulmak ister gibi saldırgandı. Evet, ruhumdaki açlığı ifade etmek için en doğru örnek buydu.

Rana'nın boynunda atan nabzın ritmini duyacak kadar tüm duyularım açılmıştı. Gözlerim kapalıyken bile Mizgin'in verdiği sıcak nefesin buğusunu tenimde hissediyordum. Hacer'in korkusunun kokusu beni kışkırtıyordu. Bülbül'ün damarlarında dolaşan kanın akışını damarlarımda hissedip mest oluyordum. Doğa'nın baştan çıkaran ruhuna ait bu kokuysa beni bitiriyordu. Bir çiçeğin polenlerini andıran bu koku, Doğa'nın saf ruhundan geliyordu.

Dahası vardı, çok daha fazlası vardı. Yaprakların üzerine düşen çiy kokusu, güneşe maruz kalan topraktan yükselen kokuyla birleşince dişlerim kamaşıyordu. Birkaç kilometre uzaklıktaki geyiğin dişlerinin arasında çiğnediği ıslak otun kokusunu, yerde gezinen karıncaların salgıladığı kokuyu, ağına düşürdüğü sineği sindirmekte olan örümceğin zehirli kokusunu bile soluyordum.

Sazlıktaki bülbüllerin yavrularını beslerken etrafa yaydığı merhametin kokusunu, on adım ilerimizdeki taşın altına çöreklenmiş yılanın sinsi kokusuna kadar yakınımdaki her canlının kokusunu alabiliyordum. Tüm kokuların kime veya neye ait olduğunu hiç zorlanmadan gözlerim kapalı ayırt edebiliyordum. Bu daha önce hiç olmamıştı. Kahretsin, Araf'a gelince lanetim gerçekten uyanmıştı!

Evet, daha önce de ayakkabılarımı çıkardığımda koku alırdım ama o kokular hep yakınımdan gelir ve kimden geldiğini çıkaramazdım. Koku

Sonradan fark ettim, onu bulmaya çalışırdım. Hiçbir zaman böyle hızlı bir şekilde kaynağını bulamazdım. Üstelik şimdi sadece insanların ruhlarının kokularını değil, nabzından tut, kalp atışlarına kadar her şeyi hissedebiliyorum. Sadece insanların değil; hayvanların, bitkilerin hatta suyun altında salınan yosunların kutlu kokusunu bile alıyordum.

Aldığım her koku beni deli ederken buna karşı koymak imkânsız gibiydi. Biri ellerimi tuttuğu an gözlerimi hızla açtım. Çığlık atan Doğa geriye çekilecekti ki elini sıkıca kavradım. "El-Elzem, göz bebeklerinin yeşili bal sarısı olmuş ve gittikçe kırmızıya dönüşüyor." Kasabadaki o çocuğun bedeninden zehri emerken bal sarısına, yani kehribara dönüştüğünü söylemişlerdi ama bal kırmızıyı ilk kez duyuyordum. Sanırım gözlerim kehribara dönüştüğünde açlığımı bir şekilde kontrol edeceğim anlamına geliyordu. Ancak kanın koyu kızılını alınca tüm kontrolümü kaybedebilirdim.

Kendimi dizginlemeliydim ama nasıl?

Parmak uçlarımda oluşan tatlı bir sızıyla Doğa acıyla çığlık attı. Elini çekmeye çalıştı lakin bunu yapamıyordu. Başımı eğdim ve parmaklarıma sızan beyaz sıvıyı gördüm... Doğa'nın ruhu. "Elzem, dur!" Diğer kızlar korkuyla benden uzaklaşırken Bülbül'ün sesini duymuyordum bile. Bundan daha fazlasını istiyordum, çok daha fazlasını.

Henüz yeni tattığım bu kışkırtıcı tatla inleyerek tırnaklarımı Doğa'nın eline geçirdim. Artık çırpınışları bana karşı yetersizdi. Sadece birkaç saniye onun ruhundan küçük bir parçayı içime çekmiştim ki Doğa'nın ağlayan yüzü aniden değişti. Karşımda anneannemin acı çeken siması oluşunca sertçe yutkundum. "Anne?"

Yirmi dört yıllık açlığıma rağmen anneannemi görünce elimi hızla çekerek ondan uzaklaştım. "Ben... Özür dilerim." Şaşkındım ve neler olduğunu anlayamıyordum. "Bana ne olduğunu bilmiyorum." Ona zarar vermiştim, az kalsın onu öldürecektim. Anneme zarar vermiştim.

"Anne mi dedi?"

"Halüsinasyon görüyor. Onu çok fazla oyalayamam, ona ayakkabılarını geri giydir."

"Şey... Bilemiyorum, ona yaklaşmaktan korkuyorum, Hafız."

"Merak etme, şu anda seni dünya üzerinde zarar vermeyeceği tek kişi olarak görüyor."

Bazı konuşmalar duyuyordum ama anneannemi o kadar çok özlemiştim ki kimseye bakamayacak kadar ona dikkat kesilmiştim. Ona olan özlemim büyüktü. "Sorun yok, Elzem." Bana tebessüm edip yanıma yak-

laştı. Ayakkabılarımı giydirmeye başladığında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Özür dilerim, çok özür dilerim. Be-ben artık bunu kontrol edemiyorum." dediğimde anneannemin yüzü bir anda değişti ve karşımda Doğa belirdi. Afallayarak gözlerimi kocaman açtım. "Doğa? Annem nerede?" Ayağa kalkıp telaşla etrafıma bakarak onu aradım.

"Elzem, o yok." Kolumu tutunca onu sertçe ittim.

"Kes sesini, buradaydı!" Az önce buradaydı, onu görmüştüm. Yanımdaydı ve benimle konuşmuştu. Böyle gidemezdi, bu sefer olmazdı.

Bana bunu yine yapamazdı.

"O hiç gelmedi, Elzem." Duyduğum sesle başımı çevirince Hafız'ı gördüm. Hayal kırıklığı içinde neler olduğunu anladım.

"O hiç gelmedi." İç çekerek bu sözleri tekrarladım, şimdi her şeyi anlıyordum. Beni durdurmak için yapmıştı.

Daha önce zihnime girdiği için tüm anılarıma sahipti. Evet, artık bunu yapamıyordu ama benim hakkımda alacağı tüm bilgiyi zaten almıştı. Kalbim hâlâ çok hızlı atarken az önce olanları hatırlayınca pişmanlık içinde gözlerimi yumdum. Ben az önce ne yapmıştım öyle? "Doğa, ben çok özür..." Sözlerimi bitirmeme izin vermeden elini omzuma koydu.

"Senin suçun değildi, sadece çok korktum. Bundan sonra mümkünse o ayakkabıları hiç çıkarma hatta ayağına yapıştır."

Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyordum, ne kadar çok canı yandığını kızaran gözlerinden anlayabiliyordum. Sadece beş saniye gibi küçük bir zaman diliminde ona yaşattığım acıyı tahmin bile edemiyordum. "Ben..." Suçluluk içinde ondan uzaklaştım. "Biraz yalnız kalmam gerekiyor, lütfen kimse benim payıma dokunmasın." Kendi işimi onların üzerine yıkamazdım ama burada kalamazdım da.

Az önce dönüştüğüm canavarı hatırladıkça onlara zarar vermekten korkuyordum. Biraz uzaklaşıp kendimi sakinleştirmeliyim. Aceleyle onları bırakıp ağaçların arasına karıştığımda koşmaya başladım. Sanki ne kadar hızlı koşarsam yaptığım şeyin sorumluluğundan bir o kadar hızlı kurtulacaktım. Nefesim tükenene kadar koştum. Ancak sadece beş dakika sonra nefes nefese bir ağaçtan destek alarak durmuştum.

"Elinde olmayan sebeplerden dolayı yaptığın şeyler yüzünden kendini suçlamayı bırakmalısın." Bu adam beni mi takip ediyordu?

Kaşlarımı çatarak arkama dönünce tam karşımda Hafız'ı görerek iyice çıldırdım. "Neden buradasın sen? O lanet gücünle bana her şeyi göster

ama sakın bir daha annem üzerinden benimle oynama!" Annemi, yani anneannemi bana karşı kullanamazdı.

Öfke içinde bağırmam onu zerre kadar etkilemediği için sırtındaki ok ve yayı gösterdi. "Sabahın beşinden beri avlanmak için buradayım, özellikle kimseyi takip ettiğim yok. Eğer bugün burada olmasaydım şu anda o Işıktan Gelen arkadaşın yaşamıyor olacaktı. Bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" Aramızdaki son adımı kapatarak üzerime eğilmesini beklemiyordum. "Ve o senin annen değil, anneannen." Bunun aksini hiç iddia etmemiştim ki, neyim olduğunu çok iyi biliyordum.

Umurumda değilmiş gibi görünmeye çalışarak omuz silktim. "Meliz yüzünden benimle ilgilenecek bir annem olmadığı için birinin annem olması gerekiyordu." Medusa lakabını taktığımız iblisin gerçek adının Meliz olduğunu artık biliyordum.

Hâlâ onaylamaz gözlerle bana baktığını görünce yüzümü buruşturdum. "Sen ne anlarsın ki? Tüm hayatım, bir iblis tarafından ele geçirilmiş bir kadına yaranmakla geçti. Sen bunun nasıl bir his olduğunu anlayamazsın." Bu tür zayıflıklarımı kimseye anlatmazdım ama o, tüm anılarımı gasbettiği için zaten her şeyi biliyordu. Gerçekleri bilen birini kandırmaya çalışmak aptallık olurdu.

"Haklısın." Düşünceli bakan gözleri uzaklara daldı. "Ben anlayamam kimsesizlik hissini ama sen şanslısın. Annen olmasa bile ailenin geri kalanı vardı, çoğu kişi bunlara sahip olamıyor."

Boş çıkan sesi bana fazla durgun geldiği için ister istemez bir suçluluk hissettim. Hafız bana yansıtmamak için elinden geleni yapmış olsa da her ihtimali değerlendiren beynim devreye girmişti. Bu yüzden ona söylediğim sözler için pişman olmuştum. O kadar kuruntulu ve detaycı biriydim ki ailesinin olmama ihtimalini bile hemen seçeneklerimin arasına koymuştum.

"Saat beşten beri buradasın ama hiçbir şey avlayamadığına göre iyi bir avcı değilsin." Konuyu değiştirme çabam onu güldürdü.

"O gece kasabadayken tüm hayatını karakterini çözecek kadar öğrendim. Neden hep bu kadar ciddisin?" Ona tersçe bakmam daha fazla gülmesini sağlamaktan başka bir işe yaramamıştı. Pekâlâ, hep fazla ciddi olduğum için komiklik yapmayı ve bana yapılmasını sevmediğim doğruydu. Fazla samimi insanlar gerçekten sinir bozucu oluyordu.

Başıyla bir yönü işaret etti. "Benimle gel." Sesi sıcaktı. "Az önce yaşadıklarını sana unutturacak bir yer biliyorum." Sorgulamadan peşine takıldığımda beni nereye götürdüğü hakkında en küçük bir fikrim yoktu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gidince görursün."

"Oraya gitmeden de orayı benim için buraya getirebilirsin." Hafız nasıl yapacağını gösterme gücü vardı.

Onaylamaz gözlerle baktı. "Hizmetçin mi var senin? Benden faydalanmayı bırak ve yürü."

"Ölen annemi getirmeyi biliyorsun ama!"

"Annen değil o senin."

"Ölen anneannemi getirmeyi biliyorsun ama!"

"Evet."

"Evet mi?"

Başını salladı. "Evet."

"Yani?"

"Biz şu anda ne konuşuyoruz?" Kaşlarını çatınca gülerek *bilmiyorum* dercesine omuz silktim.

"Hadi, beni şu bahsettiğin yere götür," dediğimde iyice çıldırmıştı.

"Emdiğin o bir gram ruh seni böyle aptallaştırdıysa hep aç kal." Bana kızıp hızlı adımlarla yürüyünce gülerek peşinden koştum. Hep başkaları mı beni delirtecekti, biraz da ben yapabilirdim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra ağaçları geçince karşımıza çıkan manzarayla gözlerim büyüdü. Heyecanlanarak elimi kalbime bastırdım. "Burası harikulade bir yer." Bir şelaleye bakıyordum. Yukarıdan aşağıya bir hışımla akan suyun hırçın köpüğü korkutucu olduğu kadar nefes kesiciydi. Bu yeşil cennetin içinde böylesine bir güzellik bulmayı beklemiyordum.

Suyun akışını takip ettim. Büyük ihtimalle kızlar bu suyun aşağısında çamaşırları yıkıyordu. Evet, onları buradan göremiyorduk çünkü onlar nehrin aşağısındaydı ve biz yukarı tırmanıp şelaleye gelmiştik. En tepeye çıkıp şelaleden akan suyun nereden geldiğini görmeyi çok isterdim. Fakat bu çok zamanımı alırdı, yıkamam gereken yığınla çamaşır vardı. "Beğendin mi?"

Hafız merakla bana bakınca ona dönüp gülümsedim. "Bayıldım." Bunu duymak onu rahatlatmış olmalıydı. Verdiği nefesler dikkatimden kaçmamıştı.

"Hadi, yüzelim," dedim heyecanlanarak. Buraya geldiğimden beri hiç banyo yapma fırsatım olmadığı için kendimi çok kirli hissediyordum.

Şaşırdı. "Yüzmek mi?" *Olmaz* dercesine kaşlarını hafifçe çattı. "Su çok soğuk, hasta olursun." Yine de yüzecektim. Buraya kadar gelmişken bu suya girmeden geri dönmezdim.

Onu kışkırtmaya başladım. "Sen korkuyorsan sorun yok ama bana karışma lütfen." Elbisemin eteklerini kavrayıp bir çırpıda kafamdan çıkardım. Geceliği andıran uzun içliğimle kalmıştım. Ayaklarımın bir karış üstünde biten uzun kollu, beyaz içlik üşümeme neden oldu ama umursamadım. Bugün vücudumdaki kirlerden arınmaya kararlıydım.

"Sen..." Hafız'ın mavi gözleri yoğun bir şekilde bedenimin açıkta kalan kısımlarını incelemeye başladı. Aslında açıkta olan bir yerim yoktu. Uzun kollu, beyaz içlik inceydi ama dekoltesi yoktu. Buradakiler elbiselerinin altına bunlardan giyiyordu.

Hafız beni izlerken ne yaptığını fark edince bir küfür savurup hemen başını başka tarafa çevirdi. "Sen gerçekten utanmaz bir kadınsın!" *Anlamadım?*

İlk kez bir erkek tarafından duyduğum bu sözler beni utandırdı. Utanılacak bir şey yapmadığım hâlde söyledikleri beni utandırmıştı. Tamam, onun dünyasında kadınlar belki bir erkeğin yanında geceliği andıran bir içlikle durmazdı ama benim dünyamda gecelikle bile suya girmezdik. Bikiniyle yüzlerce erkeğin olduğu bir sahilde defalarca denize girdiğim hâlde hiç utanmamıştım. Ancak bu adam yüzünden üzerimde içlik olduğu hâlde utanmaya başlamıştım.

"Sakın bana bir daha utanmaz olduğumu söyleme çünkü benim dünyamda kadınlar neredeyse çıplak gezer." Ona çıkışsam da inatla bana bakmadı.

"Kendi dünyanda değilsin. Bir daha hiçbir erkeğin yanında soyunma."

"Soyunmadım, sadece elbisemi çıkardım. İkisi arasında çok fark var."

"İçliğinle duruyorsun, burada kadınlar sadece eşlerinin yanında böyle durur!" Yirmi dört yıl boyunca çok kısa elbiseler giymeme rağmen bir kez bile olsun böyle bir şey duymamıştım.

"Oldukça kapalı bir geceliğin içinde beni utandırmayı başardığın için seninle muhatap olmayı bile doğru bulmuyorum." Eğilip tekrar üzerimdeki şeye baktım ama kollarım bile kapalıydı, açıkta olan tek yerim boynumdu. Bu çağ dışı adam beni çıplak olmakla suçluyordu.

Tüm keyfimi kaçırdığı için yüzmekten vazgeçip aceleyle elbisemi yeniden giydim. Bir kez bile ona bakmadan geldiğim yöne doğru yürüdüm.

"Hey, beni bekle." Bu medeniyet yoksunu adamla gerçekten muhatap olmak istemiyordum. "Sen bana küstün mü yoksa?" Neden peşimden geliyordu ki! "Sana söylüyorum, hoca." Öğretmen olduğum için bana böyle hitap etmesi sinirlerimi bozuyordu.

"Git camide ara hocanı, medeniyet yoksunu barbar! Bana ahlaksız bir kadın muamelesi yapan biriyle tek kelime konuşmak..."

Bir anda kolumdan tutarak beni kendisine doğru çevirince saçlarım yüzüne doğru savrulmuştu. Gözlerimin içine manidar bir ifadeyle bakıp "Su çok soğuktu," dedi yumuşak bir sesle. "Hasta olabilirdin. Buradaki sular senin dünyandakine benzemez." Afalladım. Bilerek huysuzluk yapmıştı, değil mi? Suya girersem hasta olacağımı düşündüğü için bilerek beni kızdırıp vazgeçmeme neden olmuştu.

Aramızda bir sessizlik oluştuğunda o hâlâ kolumu tutuyor, çok yakınımda durmaya devam ediyordu. Okyanusu andıran gözlerinin yoğun bakışlarından kurtulamıyordum çünkü bir türlü göz temasını kesemiyordum. "Tamam," diye mırıldandım. "Akademide görüşürüz." Bu yakınlıktan bir şekilde kurtulmalıydım.

Başını sallayarak kolumu bıraktı. "Görüşürüz." Birkaç adım kenara çekilerek gideceğim yolu açtı. "Orman senin için fazla tehlikeli olabilir. oyalanmadan diğer hatunların yanına dön."

Başımı sallayarak ondan uzaklaştım. Kızların yanına geri döndüğümde tam da tahmin ettiğim gibi hepsi inleyerek çamaşırları yıkıyordu. Ellerindeki yaraları iyileştirme şansım vardı ama ruhlara olan açlığım yüzünden bunu yapamıyordum. Elbisemin kollarını sıyırıp Doğa'nın yanındaki yerimi aldım. Eğer kontrolümü kaybetmeseydim en azından onların acısını alabilirdim.

"Nasıl gidiyor?" diye sorduğumda Doğa'nın ağlamaktan kızaran gözlerini yeni gördüm.

"El-ellerim çok acıyor ama asıl sinirlerimi bozan şey, şu ana kadar sadece bir çuvaldaki çamaşırları yıkamam." Kaşlarını çatarak bana yıkadığı kıyafetleri gösterdi. "Bil bakalım, o çuvalın üzerinde ne yazıyordu? Asil Kılıç! Bak, bu da onun gömleği!"

Tüm hıncını Asil'in gömleğinden çıkarmak ister gibi siyah gömleği hoyratça çitiledi. Gömleği leğenin içinde yumruklayınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Özellikle arasa bu yığının içinde Asil'in kıyafetlerini denk getiremezdi. Hepimiz çamaşır çuvallarını eşit şekilde paylaştığımız için onu başka birine de veremezdi. "Çıkmıyor bu kahrolası leke!" Yalvarır gibi bana baktı. "Elzem, değiştirelim mi çuvalları?"

Gömleğin sağ göğsünün olduğu yerde çimen lekesini andıran küçük bir leke vardı. "O pusula hırsızına ait bir şeyi asla yıkamam." Doğa bana tersçe baksa da kabul etmedim. Karanlıklar lordunun eşyalarına el sürmeyecek kadar ondan nefret ediyordum.

Doğa sızlansa da sonunda Asil'in kıyafetlerini yıkamayı bitirmişti. İkinci çuvalı açacağı esnada onu durdurdum. "Sen o pusula hırsızının kıyafetlerini nehirde durula, sonra da bir ağacın gölgesinde dinlen." Onu bu ellerle daha fazla çalıştıramazdım. "Senin payına düşenleri de ben yıkarım."

Kocaman olmuş gözlerle arkasındaki yığınla çuvala bakıyordu. "Saçmalama, burada sayamayacağım kadar çok çuval var." Benim arkamdaki çamaşırlara baktı. "Bir o kadarı da senin arkanda duruyor." Söyledikleri doğruydu ama o ellerle onu çalıştırmayacaktım, zaten çamaşır yıkamaktan da pek anlamıyordu.

"Doğa, dediğimi yap. Ben hallederim."

"Tek başına mı?" Şiddetle karşı çıktı. "Hayır, buna asla izin vermem."

"Bana kendimi tekrarlatma, Doğa Akay!" Sert bir sesle konuştuğumda irkilerek oturduğu yerde sıçradı. "Yanımda beceriksizce yapılan işlerden nefret ettiğimi iyi biliyorsun. Kötü olduğun bir işi yapmak için ısrar ederek sinirlerimi bozuyorsun. Şimdi beni sorgulamayı bırak ve ne diyorsam onu yap." Son derece ciddi bir ses tonuyla onu uyardığımda kırgın bakışlarını bana çıkardı. Yine gözleri dolmuştu. Çok kolay ağlaması her zaman iyi değildi.

Alınganlık yaparak titreyen göz bebekleriyle bana bakmaya devam etti. "Hiç Itır'ın haklı olabileceğini düşündün mü, Elzem?" Sesi incinmiş gibi çıkıyordu. "Herkesi kontrol etmeye çalışmanın ne kadar kırıcı olduğunu hiç düşündün mü? Her ihtimali değerlendiren beynin, Itır'ın haklı olabileceği ihtimalini hiç değerlendirdi mi?" Gözlerinden süzülen bir damla yaşı aceleyle sildikten sonra ayağa kalktı. Yıkadığı çamaşırları nehrin suyunda duruladıktan sonra gitmişti. Kendi payına düşen çamaşırları bana vermesinin tek yolu onu üzmekti.

İlk söylediğimde bana karşı çıkmasaydı onu kırmak zorunda kalmazdım. Evet, Itır'ın haklı olabileceği ihtimalini çok düşünmüştüm ama hayır, otoritem etrafımdaki insanlara zarar vermiyordu. Beni kırıcı olmaya zorlayan oydu. Onu düşündüğümü anlamıyordu. "Sizce ne kadar kalacak? Yine ortalığı karıştırmadan gitse bari." Hacer'in söylediği şeyle aralarında ne konuştuklarını merak ettim.

"Kimden bahsediyorsunuz?"

"Yıkım'dan, yani şu kendi adını lanetleyen kaçıktan bahsediyorum.

Legenin içindeki pelerini sabunlarken bununla ilgilenmiyormuş gibi bir izlenim yaratmaya çalıştım. "Bu Bay Efsane'nin olayı ne? Ya neden ismini yasakladı? Neden ona Yıkım diyorsunuz? Şunu bana en baş ından anlatsanıza çünkü sürekli bir şeyler görüp duyuyorum ama kimse bir açıklama yapmıyor. Buraya ait değiliz. Demek istediğim, her şeyi merak etmeden duramıyoruz." Evet, böyle söyleyince daha az dikkat çekiyordum. Cediz'i çağıran kişinin ben olduğumu anlayacaklar diye ödüm kopuyordu.

Kızlar tereddüt ederek göz göze geldiğinde Mizgin onları umursamadan konuştu: "Bence sizin de bilmenizde bir sakınca yok." Anlayışla bana gülümsedi. "Daha iyi anlaman için önce sana onun ırkından bahsedeyim." *Sonunda* dememek için kendimi zor tutuyordum. Buradaki insanların ağzından laf almak çok zordu.

"Azınlıklar, Araf'taki tüm ırkların içinde herkesin saygı duyduğu tek ırk çünkü tarafsızlar. Onların laneti adalet, yani konum ya da mevki demeden Araf'taki düzeni sağlarlar. Tanrılar birbirinden farklı onlarca klanı Araf'a sürgün ettiğinde buradaki dengeyi korumak için Azınlıkları adaletle lanetlediler. Evet, güç dengesi ırklar arasında sürekli değişiyor ama en güçlülerinin içinde Azınlıklar hiç yer almaz çünkü onlar iktidar peşinde koşmazlar." Şu ana kadar duyduğum en doğru düzgün klan diyebilirdim.

Mizgin meraklı bakışlarımı görünce daha hevesli bir şekilde anlatmaya devam etti: "Azınlıkların klanı kasabanın uzağında olduğu için gerekmedikçe diğer klanların arasına karışmazlar. Diyelim ki bir köle efendisinden şikâyetçi olmak için onlara gitti ve Azınlıklar efendiyi suçlu buldu. Adam veya kadının ne kadar güçlü olduğuna bakmaksızın onu kasabanın meydanında asarlar. Kimse onları sorgulamaz, hata payı aramaz çünkü doğruyu söylemek ve uygulamakla lanetlendiklerini herkes bilir." İtiraf etmeliydim bu duyduklarımdan sonra Azınlıklara karşı bir sempatim oluşmuştu. İktidar düşkünü o saçma sapan ırklardan sonra bunu duymak iyi gelmişti.

"Yıkım, yani adı yasaklı kişi eskiden böyle değildi." Şimdi nasıl biri olduğunu bilmediğim için eski hâliyle kıyaslayamıyordum.

"Eskiden nasıl biriydi?"

Mizgin güldü. "Azınlıklar liderinin üç oğlundan en küçüğü." Aslında onun hakkında konuşmayı seviyordu ama adını söylemekten korkuyordu. "Yıkım, elli yıl öncesine kadar çok farklı biriydi. Kimseyle sorunu yoktu ve abilerinden daha fazla sevilirdi. Sadece kendi ırkıyla değil, diğer ırklarla

da çok iyi anlaşırdı." İşte bunu duymayı beklemiyordum. Şu birkaç günde herkes ondan kötü bahsettiği için bu gerçekten büyük sürpriz olmuştu.

Bakışları üzüntülü bir ifadeye bulandı. "Ablası Azınlıklar tarafından öldürüldü." İç çekince asıl konuya yeni geldiğimizi anladım. "Kızın suçu neydi bilmiyorum, bunu sır gibi saklıyorlar ama ablası suçlu bulundu." Gözlerimin içine bakarak, "Kızının infaz kararını bizzat babası çıkardı," deyince yutkunarak ona baktım. Bu kadarını beklemiyordum.

"Onlar kendi kanındakileri bile yargılayıp cezalandırabilirler çünkü adaletle lanetlendiler. Klan liderinin kendi öz kızının infaz emrini vermesine kimse şaşırmadı. Azınlıklar asla adaletsiz bir yargıya varmaz, bu yüzden kendi kızına istese de ayrıcalık sağlayamazdı."

"Kulağa korkunç geliyor."

Başını salladı. "Öyle," diyerek iç çekti. "Tüm infazlar halkın gözleri önünde, kasabanın meydanında oluyor, bu da öyle oldu. Ancak bu seferki infaz kesinlikle diğerlerinden farklıydı."

"Ne gibi bir farklılık?"

"Afra'nın boynuna ipi geçirip tam onu asacaklardı ki Yıkım buna müsaade etmedi. Abilerinin hemen yanında otururken bir anda ayağa kalktı ve daha kimse ne olduğunu anlayamadan attığı okla Afra'nın asılı olduğu ipi kesti. Zaten her şeyi başlatan buydu." Mizgin susana kadar onu soluksuz dinlediğimin farkında değildim. Devamını duymak istiyordum çünkü bu hikâye düşündüğümden daha ilgi çekiciydi.

Nasıl bir baba kendi kızını öldürmek ister ki?

"Afra'yı kurtardı mı?"

Heyecanla çıkan sesim kıkırdamasını sağlamıştı. "Sana masal gibi geliyor, değil mi?" Gülüşü bir anda soldu. "Ama bir masal olamayacak kadar korkunç." Bu kız devam edecek miydi artık?

"Azınlıkların güçleri ne, biliyor musun?" Başımı iki yana salladığımda, "Saf acı," diyerek beni şaşırttı. "Sana hiç dokunmadan bedenini acılar içinde bırakabilirler. Onlar için kılıç veya fiziksel güç gerekmez, onların ırkındaki on yaşındaki bir çocuk bile kolayca seni öldürebilir. Tam olarak nasıl bir his olduğunu kimse bilmiyor çünkü bilenler bunu anlatacak kadar uzun yaşamadı."

"Anlamadım. Demek istediğin, vücuduna acı salgıladıkları mı?"

"Üzerimde hiç kullanmadıkları için bilmiyorum ama sanırım öyle. Neyse ki bu gücü kendi çıkarları için kullanmamak üzere lanetlendiler. Sadece yargıladıkları kişilere ya da suçlu olanlara bunu yapıyorlar."

"Kulağa ürkütücü ve sinsi bir güç gibi geliyor." Rakibine duyur... veya kendini savunma şansı vermeden onu acıya boğabilirlerdi. Azınl... rın gücünden istiyordum!

"Yıkım, meydana çıkıp Afra'yı çözerek infaza karşı çıktı. Bu başkal... kendi ırkı ve babasınaydı. Abileri tarafından uyarılsa da Afra'yı kurtar... vermemek konusunda kararlıydı." Üzülmüş gibi bakışları mahzunlaş... "Korkulan oldu ve klan lideri kendi oğlunun da infaz emrini verdi ... adamlarını onun üzerine saldı."

"Bu adam cani falan mı?" Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. "Kızını ... den çıkardığı yetmezmiş gibi en küçük oğlunu da öldürmeye kalkışmış

"Klan lideri sadece yasaları uyguluyordu çünkü Yıkım, suçlu bulun... bir kadının infazına karşı çıkarak yasaları çiğnedi."

"Ablasını kurtarmak için yapmış. Ne olmasını bekliyordunuz? Abile... gibi o da mı buna kayıtsız kalsaydı?"

"Elzem, elli yıl önceki bir olay yüzünden bu kadar çok tepki verme... üzerinden çok zaman geçti."

"Pekâlâ," diyerek somurttum. "Anlatmaya devam et."

"Klan lideri oğlunu durdurmak için tüm adamlarını onun üzerine sal... dı. İşte tam o esnada biri kılıcını çektiği gibi meydana atlayıp Yıkım'ın ya... nında yer aldı. Biri daha vardı Yıkım için bu çılgınlığa kalkışan ama kimse onların yüzünü göremedi. Yıkım için kuralları çiğneyen o iki gencin yü... zünde maske vardı. Pelerinleri sayesinde saçları bile görünmüyordu."

"En azından insanlık ölmemiş de onca kişinin içinde iki kişi Yıkım'ın yanında olmuş."

"Üçü o gün çok büyük bir savaş çıkardı." Her şeye bizzat tanık olmuş gibi yüzünde dehşet ifadesi vardı. "Korkunçtu. Üç kişinin böylesine bü... yük bir yıkım yapması tarihte görülmedi."

"Giriş kısmında oyalanmak yerine biraz detay versen," dediğimde kı... kırdadı.

"Klan lideri kendi öz oğluna savaş açmıştı. O gizemli maskelilerden biri, üçünü Azınlıkların saf acısından korumak için bugüne kadar tarih... te hiç görülmemiş bir şey yaptı," dediğinde hâlâ o günün şokunu yaşı... yor gibiydi. "Kandan oluşan korkutucu bir kalkan açarak arkadaşlarını korudu." Gözlerimin içine bakıp, "Kan kalkanı gerçek kanla yapılır ve büyüklüğü elindeki kanla ölçülür. Onun yaptığı kan kalkanı devasaydı. Öldürdükleri askerlerin kanıyla yaptığı bir kalkan," dediğinde ürperdim. Hayal etmesi bile korkunçtu.

"Bir vahşetti." İçini çekerek başını salladı. "O kadar çok kan döküldü ki. İnsanlar şoktaydı. Üçünün birleşimi yıkılmaz bir kaosun başlangıcıydı. Bugüne kadar kimse onların böylesine bir gücü taşıdığının farkında değildi. Onları durdurmak için diğer ırklar da savaşa dâhil oldu ama kimse onları koruyan kan kalkanını geçemiyordu. Kalkanı yapan kişi hiç kıpırdamadan kalkanı hayatta tutmak için kendisini zorluyordu. Diğer ikisi de sürekli kalkandan dışarı çıkıp onlara saldıran bir grubu katlediyor, yara alınca hemen kalkanın içine giriyorlardı." Zekice bir savaş stratejisi geliştirdiklerini itiraf etmeliydim.

Acaba Gediz'e yardım eden o iki kişi kimdi?

"Evet, her ırktan çok kan döktüler ama kalkanı yapan kişi zayıflayınca kalkan kırıldı ve korunmasız kaldılar. O hengâmede Afra'nın yerdeki ölü bedenini çok sonradan gördüler. Bu, Yıkım'ın vazgeçmesine neden oldu çünkü artık uğruna savaşacağı bir ablası yoktu. Arkadaşlarının kaçmasını sağladıktan sonra kılıcını bıraktı." Afra'yı kurtaracaklarına çok emindim, bu yüzden son duyduklarım beni mutlu etmemişti.

"Yıkım yakalanıp zindana atıldığında ablasının yasını tuttuğu için kendisini hiç savunmadı. Bu seferki yargıya birçok ırk katıldığı için konseyde sadece Azınlıklar yoktu, her ırktan liderler vardı. Onun hakkında bir karar çıkması tam bir yılı buldu ve bu süreçte zindanda en ağır şartlarda işkence gördü." Empati kurunca onu anlıyordum çünkü aynı şey Itır'a yapılsaydı neler yapardım, hayal bile edemiyordum.

"Bir yıl sonra oy çokluğuyla infazı kaldırıldı ve onun için farklı bir ceza uygulandı. Babası onun cezasını ruhlara bıraktı ama ne ceza aldığını kimse bilmedi. Bu konuda çok fazla söylenti var. Bazıları onun o savaşta öldüğünü ve bunu bizzat gördüğünü iddia ediyordu," diyerek gülünce neden güldüğünü anladım. Yanılmalarına gülüyordu çünkü Gediz geri dönmüştü.

"Diğer kesim, *savaşta öldüyse bir yıl boyunca zindanda işkence gören kimdi* diyerek onları yalancı çıkarıyordu. Kimileri de ruhların onu lanetleyerek sürgün ettiklerini savunuyordu. Elli yıl boyunca onun hakkındaki söylentiler hiç bitmedi. Ancak en bilindik dedikodunun gerçeklik payı daha baskındı, ölmedi ve sürgündeydi."

"Sürgün mü?" Gediz'i ilk defa fânilerin bölgesindeki bir kasabada görmüştüm.

Mizgin yüzüne gizemli bir ifade kondurarak, "Ruhların onu sürgün ettiğini söyleyen dedikodu çoğunlukta," derken buna inanıyordu. "Ruhlar onun için kötü bir kehanette bulunduğu. Biri onu çağırmadıkça sürgün

hayatı bitmeyecekti. Ruhlar o kadar acımasız ki birileri onu çağırsa bile sürgünü bitemezdi çünkü çağrıya cevap verdiği an köle olacaktı." Ve maalesef cevap vermek için o kadar kişinin içinde bula bula beni bulmuştu.

"Peki, ismiyle ilgili olan şu yasak ne oluyor?"

"Yıkım'ın kaderi ruhlara bırakıldıktan sonra ortadan kayboldu. Ruhların onu sürgün ettiği yeri kimse bilmediği için ona ne olduğunu şu zamana kadar hiç bilmedik. O dönem Azınlıkların lideri Araf'taki her haneye bir mektup gönderdi. Buna fâniler de dâhildi, bize bile mektup geldi. O mektupta en küçük oğlunun kendi ismini lanetlediği ve bunu babasına bildirdiği yazıyordu."

"Bu, çılgınlık."

Gülerek beni onayladı. "Babasına aynen şunları söyleyen bir mektup göndermiş: ***Eğer Araf üzerinde biri bile benim adımı anarsa onu bulup öldürmem için ruhlar bana engel olamaz. Bunu ilk sana söylüyorum ki herkesi bu konuda uyar çünkü ismimdeki laneti bildikleri hâlde adımı anarlarsa hepsini katlederim. Ne sen ne de bu aptal ruhlar bana bir şey yapabilir. Önceden uyarımı yaptığım için devamında olacaklar konusunda hükümsüzüm.***"

Kahkaha attım. "Çok iyi ya."

"O kaçık adam kendi ismini lanetlediği için ona ismiyle hitap edemiyoruz çünkü bunu yaparsak bizi öldürme hakkı doğar. Adını lanetlemesi yüzünden kim adını söylerse onu duyuyor. Sürgün olduğu yerde lanetinden kaynaklanan saf acıyla adını söyleyenleri öldürüyordu. Kan kusuyor, damarları belirginleşip patlıyor ve vücutlarındaki tüm yaşam çekiliyordu."

Hacer araya girerek, "Bunlar Azınlıkların öldürme şekli," dedi bana küçük bir açıklama yaparak. "Bu yüzden herkes gerçekten onun adını lanetlediğini anlayıp onun ismini söylemeyi bıraktı. Laneti yüzünden biri adını zikrederse ruhani olarak onunla temas hâline geçtiği için onu öldürebiliyor. Doğrudan o kişiye gitmeden bulunduğu yerden bunu yapabiliyor." Bu bildiğin delilikti. Sırf sürgün edildi diye kendi ismini lanetlemek çılgınlık değildi de neydi!

"Böyle işte." Mizgin omuz silkerek yeniden önündeki çamaşırlara döndü. "Sırf olay çıkarıp babasını kızdırmak için adını lanetledi. Bir Azınlık sebepsiz yere kimseye zarar veremeyeceği için adını lanetleyerek insanları öldürmek için kendince bir sebep yarattı. Yıllar sonra dönmek için neden akademiyi seçti, bilmiyoruz ama herkes onu çağıran kişinin akademide olduğundan şüpheleniyor." Son söylediklerine yalandan gülüp işime devam ettim. Ben nasıl sorunlu birini çağırmıştım, bilmiyordum.

Adam kendi adını lanetleyen bir hastaydı.

✶

Resmen ölmüştüm. Abartmıyordum, ne kollarım kalkıyor ne de ellerim tutuyordu. İnanılması güçtü ama tüm o elbiseleri akşama yetiştirmeyi başarmıştık. Yemek ve molalardan kaçınıp hiç durmadan çamaşır yıkadığımız için bir şekilde ucu ucuna hepsini bitirmeyi başarmıştık. Kendi payımı diğer kızlarla aynı saatte bitirip Doğa'nınkilere başladığımda kızlar çoktan işlerini bitirmişti. Onlar nehre girerek gülüp eğlenirken kimseden yardım istemeye hakkım yoktu. Yardım istememiştim çünkü onlar da çok yorulmuştu.

Ancak Mizgin ve Bülbül dinlenmek yerine bana yardıma gelmişlerdi. Bülbül yine bizi görmezden gelerek çamaşırları yıkarken Mizgin bir türlü susmak bilmemişti. Ve Doğa... O somurtkan kız bana küstüğü için ne yemek yemiş ne de benimle konuşmuştu. İşin trajikomik tarafı, tıpkı ona söylediğim gibi akşama kadar bir ağacın altında hiç kalkmadan oturmuştu. Surat asması çok tatlıydı. En azından sayemde bir gün dinlenmiş oldu. Kendim için aynı şeyleri söyleyemeyecektim çünkü ikimizin payını yıkamak, kelimenin tam anlamıyla beni bitirmişti.

Hava kararmaya başladığında akademiye geri dönüp bir de tüm o kıyafetleri bahçeye asmıştık. Tüm çamaşırları asmak iki saatimizi almıştı. Şimdi hepimiz ayakta zor duruyorduk. "Mizgin, lütfen beni tutar mısın? Sanırım düşeceğim." Akademiye doğru yürürken Doğa dışında hepimiz her an yere yığılabilirdik.

"Elzem, seni tutamam çünkü ben de birinin de beni tutmasını bekliyorum," diyerek sızlandı. "Seksen kilo bir kızı kimse tutmak istemiyor." Hepimiz gülmeye başladık ama akademinin kapısında bizi bekleyen kâhyayı görünce gülüşümüz soldu.

"Geç kaldınız!" Evet, yine başlıyorduk.

"Normaldir." Zorlukla ayakta dururken bir de bu kadına açıklama yapmak hiç çekilmiyordu. "Bir haftada yıkanması gereken tüm o çamaşırları altı kişi tek başına yıkıyorsa geç kalmamız normal." Ona olan nefretimi saklama gereğinde bulunmadan doğrudan gözlerinin içine baktım. "Ama siz zaten geç kalmamızı bekliyordunuz, değil mi?"

Tüm çamaşırları yıkamamızı beklemiyordu. Bize ceza verme fırsatını kaçırmak istemeyen kadın, geç kalışımızı bize karşı kullanıyordu. "İki saat önce burada olmanız gerekiyordu. Aylaklık yapacağınıza işinizi yapsaydınız şimdi dinleniyor olacaktınız." Yüzündeki o pis sırıtış da neyin nesiydi? "Ancak şimdi mutfağa gidip yemekleri yemekhaneye bizzat siz taşıyacak-

sınız. Tüm o yemekleri siz dağıtacaksınız." Dağıtmak mı? Servis etmekten mi bahsediyordu?

Hepimiz odalarımıza çekilmeyi beklerken bu sürpriz görev yutkunmamıza neden olmuştu. Bir haftalık çamaşırı bir günde yıkamak bizi zaten çok zorlamıştı, bu kadın neden bahsediyordu? Ayakta zor duruyorduk ne yemeği! "Bakın, bu yaptığınız sizin için bile çok fazla, hanımefendi," dedim kendime hâkim olamayarak. "Ne hâlde olduğumuzu görüyorsunuz." Bu yaptığı artık zalimlik hatta eziyetti. Yöntemleri işkence boyutuna ulaşmaya başlamıştı.

Hastalıklı bakan gözleri bitik hâlimizden zevk aldığını gösteriyordu. "Hâlâ bana laf yetiştirdiğine göre o kadar da kötü durumda değilsiniz. Şimdi çok konuşmayın ve işinizin başına dönün!" Bu suratsız şeytana ne söylesem boştu. Karşımda bir insan yoktu ki ona insan gibi derdimi anlatayım!

"Hadi, herkes çok aç! Hâlâ neyi bekliyorsunuz?"

"İnsafa gelmenizi ama olmayan bir şeyi beklemek de zaman kaybı." Yanından geçip içeri girdim. Nereye kadar böyle sabırlı olabileceğimi bilmiyordum ama sabrımın da bir sınırı vardı ve bu kadın hızla o sınıra yaklaşıyordu.

Hani olmaz ama bir gün olursa... Beslenmek için ilk ona gideceğim!

Mutfağa girdiğimizde yan yana konulmuş devasa yemek kazanlarını görmek beni sinirden ağlatabilirdi. Elli kilonun altında olmayan bu kazanları nasıl taşıyacaktık? "Acele edin, kızlar. Yemek çok gecikti." Aşçı kadınlardan birinin uyarısıyla ona tersçe baktım. Burada o kadar erkek varken bunları neden biz taşıyorduk, anlamıyordum.

"Pekâlâ, şöyle yapalım..." diyerek kızlara döndüm. "İki kişi bir kazanı taşırsa olası bir bel fıtığını önleyebiliriz." En az benim kadar yorgun olan kızlar oflayarak ikişerli gruplara ayrıldı. Doğa ve ben bol soğan kokan, değişik bir yemek kazanını almıştık.

"Hazır mısın? Beş deyince aynı anda." Her iki elimle kazanın metal sapını kavradım. Neyse ki sıcak olacağını tahmin ettiğim için önceden nemli bir bezle tutmuştuk.

"Sayıyorum, Doğa," diyerek onu uyardım. "Unutma, aynı anda kaldırırsak güç dengesi bozulmaz."

"Seninle hâlâ konuşmuyorum, Elzem. Hadi, saymaya başla!"

"Bir, iki..."

"Beş." Aniden kaldırdığımızda dengeyi bozduğu için ona kızacak durumda değildim çünkü bu şey çok ağırdı!

"Elzem, tüm ağırlık bana geliyor. Ah! Kapıdan aynı anda geçemeyiz, sen geride dur!"

"Bu kapıdan on iki kişi aynı anda geçebilir, Doğa. O derece büyük."

"Konuşma benimle, Elzem! Ben sığmıyoruz diyorsam sığmıyoruz!"

"Mizgin ve Rana ile aynı anda geçtik kapıdan. Kazanlar ile aramızdaki mesafeyi de hesaplarsak kapı on kişi genişliğinde. Şimdi sola dön, kızlar o tarafa gidiyor."

"Hah, ben bilmiyorum bunu, değil mi Elzem? Neden? Çünkü aptalım ben, değil mi!"

"Kendi soruna kendin cevap verdiğin için bu konuda yorum yapmayacağım. Düz gidiyoruz şimdi."

"Hiçbir yere gittiğimiz yok! Bu şey çok ağır, daha on adım ilerleyemedik!"

"Aslında yirmi sekiz."

"Anlamadım?"

"Yirmi sekiz adım gitmiştik ama şimdi otuz iki oldu." Kaşlarını çatarak bana bakınca kıkırdayarak başımı salladım. "Tamam, Doğa Hatun. On adım olsun... Otuz beş. Kahretsin! Bunu yapmayı bırakamıyorum." Bugün onu çok kızdırdığım için öfkesi geçene kadar üzerine gitmeyi düşünmüyordum.

Yemekhane ikinci koridorun sonunda olduğu için bayağı bir zorlansak da kazanı başarıyla taşımıştık. Tabii, avuç içlerimin artık yaşamadığını söylememe bile gerek yoktu. Kalan diğer şeyleri de getirdiğimizde nefes nefese kalmıştım. Yemekhanede iğne atsanız yere düşmezdi, o denli kalabalıktı. Baştan sona uzanan masalar yan yana olsa da her ırk arasında belli bir mesafe vardı. Tam sekiz sıra masa vardı ve herkes kendi ırkıyla oturuyordu. Bir fabrikadan daha büyük olan bu yerin ne başı vardı ne de sonu.

İzlendiğimi hissedince başımı kaldırıp sol omzuma doğru baktım. Savcı'nın iç çektiren bakışlarıyla karşılaşınca sebepsiz yere gerildim. Akademideki eğitimcilerle aynı masadaydı. Ela gözleri ilgili bir şekilde beni radarına alınca ruhundaki sıkıntıyı soludum. Canını sıkan bir şeyler var gibiydi. Ayakkabılarımı çıkarmadığım hâlde sıkıntısını soluyordum. Dizlerimi hafifçe bükerek ona reverans yaptığımda dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. Emin değildim ama sanki az da olsa keyfi yerine gelmişti.

Onu mutlu etmek isteyen bir yanım var.

Yanında oturan Efsun Hanım ona doğru dönünce hemen onun döndüm. Beni ona bakarken görmemeliydi. Yemekhanedeki kalabalığı kızlara gösterdim. "Burada kaç kişi var? Beş yüz? Bin?"

"En önemli soruyu soruyorum," diyen Doğa'nın yüzünde bıkkınlık vardı. "Biz bunların hepsine mi yemek vereceğiz?" Bu beni de korkutmuyor değildi.

"Hayır, bunu yapsak sabahı bulurduk." Rana kocaman yemek kepçelerini sırasıyla her birimize uzattı. "Şuraya bak." Hemen yanımızda duran masayı gösterdi. Masanın üstü iç içe geçmiş demir tepsileriyle doluydu. Birkaç sepet çatal, kaşık, iç içe geçmiş metal bardaklar ve dilimlenmiş dört çuval ekmek vardı. Ah, bir de kocaman bir kızılcık şerbeti fıçısı. Bunu nasıl biliyorum diye sormayın çünkü ayakkabılarım ayağımda olsa bile ormandaki kadar olmasa da kokuları soluyorum.

Rana, "Onlar tepsilerini alıp buraya gelecek ve biz de yemeklerini koyacağız," deyince az da olsa rahatladım. En azından hepsinin yemeğini tek tek biz götürmek zorunda değildik.

Tıpkı Rana'nın dediği gibi yemeklerin geldiğini gören herkes sırayla gelip yemeklerini almaya başladı. Yemeğini alan yerine geçiyordu. Son kazanın başında ben vardım. Bu şeyin kokusu burnuma geldikçe acıkıyor, görünüşüne bakınca midem bulanıyor, buharında yandıkça da pişiyordum. Evet, berbat bir üçlemeydi ama maalesef gerçekti. Yanımdaki Doğa çorba kazanını aldığı için şanslıydı çünkü benim kazanımda ne olduğunu hâlâ çözememiştim.

İçinde kocaman soğan parçaları olan sebzeli, bol etli ve yağlı bir yemekti. Kokusu harikaydı ama görsellik olarak sınıfta kalıyordu çünkü lapa gibi koyu bir kıvamı vardı. Üstelik kokusu iyi olsa da yoğun bir şekilde aldığım soğan kokusu hasta olma sebebimdi. "İncelemen bittiyse yemeğimi alabilir miyim?" Başımı kazandan kaldırınca Hafız'ı tam karşımda buldum. Diğer yemeklerden aldığı için sıra bana gelmişti.

"Emin misin?" Etrafıma bakınıp sır verircesine ona doğru uzandım. "Bence bundan alma çünkü bunu yapan aşçının kör olduğunu düşünüyorum. İçinde bir ben yokum." Yüzümü buruşturdum. "Soğan bile var." Fısıldayarak söylediklerimle yüksek sesle güldüğü için masadakiler bize döndü. Savcı'nın da bakışlarını üzerimde hissederken hemen kendime çekidüzen verdim. Hizmetçi olarak mesafemi korumalıydım.

"Çok açım, Elzem ve bilgin olsun diye söylüyorum, soğan genelde yemeklerde sık sık kullanılır." Benim evimde hiçbir yemeğin içinde kullanılmazdı.

Kepçeyi kazana daldırıp uzattığı tepsiye biraz yemek koyunca o da yerine geçti. Durmadan geldikleri için yemeğin tüm soğan kokusu tenime sinmişti. Itır da önce kendisine fıçıdan şerbet doldurdu, sonra tüm yemeklerden bir kepçe alıp benim yanıma geldi. Onun tepsisine tam üç kepçe yemek koyduğumda gözlerini kocaman açtı. "Elzem, ne yapıyorsun? Hepsini yiyemem." Diğer yemeklerden azıcık bir şey almışken aç kalmasına izin veremezdim.

"Çok lezzetli bir şey," diyerek daha tadını bile bilmediğim yemeği övdüm. "Hepsini bitirmeden kalkmıyorsun, Itır."

"Tadına baktın yani." Başımı sallayarak kabul ettiğimde güldü. "Senin soğana alerjin yok muydu, Elzem? Baksana, kokusuna maruz kalmak bile renginin atmasına neden olmuş. Nasıl tadına baktın?" Bu küçük detayı unuttuğuma inanamıyordum.

"Olabilir ama tabağındaki her şey bitecek." Kendimden taviz vermeyen bir ifadeyle baktım. "Bu konuda ciddiyim."

Onu uyardığımda iç çekerek başını salladı. "Annem gibi konuştun diyeceğim ama annemi hiç tanımadığım için bu durumlarda nasıl konuşurdu bilmiyorum." Omuz silkerek giden kızın arkasından bakarken içim acıdı. Bir anne ilgisi nasıl olur, ben de bilmiyordum ama elimden geldiğince onunla ilgileniyordum. Ben kardeşime anne olurdum.

Itır'ın üzerini her gece örten bir Elzem'i vardı ama benim için o bile yoktu.

Bir ona bir buna derken gerçekten canım çıkmıştı ama sıra bir türlü bitmiyordu. Maruz kaldığım soğanın yoğun kokusu beni gerçekten kötü etkiliyordu. Öğretmenler de ayağa kalkıp yemeklerini almaya başladı. Efsun Hanım bir an bile olsun Savcı'nın yanında ayrılmıyor, onu rahat bırakmıyordu. Savcı tabağına biraz çorba doldurduktan sonra karşımda durunca kazandaki yemeğe baktım. "Rahatsız mısın?" diye sordu yüzüme bakarak. Diğer öğretmenler ve Efsun diğer kazanların başındayken o önce benim yanıma gelmişti.

"Hayır," dedim kazandaki kepçeyi alarak. "Neden sordunuz?"

"Yüzün gittikçe daha fazla kızarıyor." Hızla hareket eden göğsümü işaret etti. "Nefes alışların da çok hızlı." Soğan kokusu yüzünden olmalıydı.

Sıranın diğer ucunda Rana'dan pilav alan Efsun'u kontrol edip ona döndüm. "Benim için endişeleniyor musunuz, Savcı Bey?" dedim ona takılarak. "Akademideki bir hizmetçi için endişelenmek ne kadar doğru?"

Kaşları alayla havalandı. "Bir hizmetçinin benimle bu kadar rahat konuşması ne kadar doğru?" Yumuşak sesi içimi ısıtıyordu.

"Belki de yakında öğrenciniz olurum." Şansımı denemeyi bırakmıyordum.

Ben onunla uğraştıkça ruhundaki sıkıntı gittikçe dağılıyormuş gibi onda huzuru soludum. "Asla öğrencim olmayacaksın."

"Asla *asla* demeyin lütfen çünkü ben imkânsızlıkları başarmak için doğmuşum."

"Ne küstah bir kadın," diye homurdandığında kıkırdadım.

"Ne inatçı bir adam," dediğimde ciddiyetini korumak için kendini zorladı ama dudakları belli belirsiz kıvrılmıştı. "Canınızı sıkan nedir?" Bir anda sorduğum soruyla ela gözleri kısıldı.

"Canımın sıkkın olduğunu nereden çıkardın?"

"Ayakkabılarımı çıkarmayınca da ruhunuzdaki sıkıntıyı soluyorum." Ona yardımcı olmak ister gibi ilgiliydi bakışlarım. "Çıkmazda hissediyorsanız bana anlatın lütfen çünkü Oyunbaz beynim çözüm odaklı düşünebiliyor," dediğimde gülüşüne engel olamadı.

"Bakıyorum da aptalı oynamayı bırakmışsın."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Hemen savunmaya geçmiştim. "Neysem oyum, ne daha fazlası ne de daha azı."

Gözlerinin ardından gizemli bir ifade geçti. "Sorunumu bilmek istiyordun, değil mi?" Etrafına bakınca herkesin yemeğiyle meşgul olduğunu gördü. Efsun'u ise Doğa oyalıyordu. Doğa sanki bana zaman kazandırmak ister gibi Efsun'a bir şeyler sorup onu yanında tutmaya çalışıyordu. Savcı kimsenin bizimle ilgilenmediğini görünce bana döndü. "İstemediğim bir karar almaya zorlanıyorum." Bakışları sıkıntılıydı. "Akademiye yeni gelen öğrenciyi duydun mu?"

Gediz'den bahsediyor olmalıydı çünkü gelişiyle ses getiren oydu. Başımı salladığımda, "Klan liderleri onun buradaki öğrenciler için tehlike arz ettiğini düşünüyor. Akademidekilere baskı uyguluyorlar," dedi.

"Onu buradan atmak için mi?"

İstemeye istemeye başını salladı. "Öğretmenlerin de çoğu onlarla aynı fikirde."

"Ama siz değilsiniz." Bakışlarım kısıldı. "Tek başınıza da onu burada tutamazsınız." Aklıma gelenlerle kafamı yemek kazanının üstünden ona doğru uzattım. "Bir olayı bastıracak şey, başka bir olay. Bu aşamada hedef şaşırtıp dikkat dağıtmak çok önemli. Liderlerin ilgisini farklı bir yöne çekmeyi deneyebilirsiniz. En az Yıkım'ın dönüşü kadar büyük bir şey olmalı."

dediğimde sertçe yutkundu. Omuzları gerilirken gözlerinde anlam veremediğim bir ifade oluştu. Ruhunda ise... Hayranlık mı vardı?

Yüzünü belli bir ifadede tutmaya çalıştı ama, "Sen kesinlikle aptal bir kadın değilsin, Elzem Akay," diyen sesi keyifliydi.

Kendimi geri çekerek, "Öylesine aklıma gelen bir şey," dedim hızlıca. "Kime sorsanız size böyle bir tavsiye verirdi."

Bu sefer gülüşünü durduramadı. "Ama hiçbiri sözümü bitirdiğim an ilk saniyede böyle bir şey söyleyemezdi." Ona tersçe baktığımda eğlenen gözlerle kazandaki yemeği işaret etti. "Etli kısmından koy."

Et canavarı vahşi!

Bana ders bile vermeye yanaşmıyordu, niye ona yardımcı olmaya çalışıyordum ki! İnadına tabağına hiç et koymadığımda kaşlarını çattı. Lapayı andıran yemeği tabağına koyarken içlerindeki etleri özellikle kazanda bırakmıştım. Sinirli yüzüne bakıp sevimlice tebessüm ettim. "Bir sorun mu var, Savcı Bey?"

Dişlerini sıkıp, "İşgüzar yaratık!" dedikten sonra masasına gidince gülerek başımı iki yana salladım. Zekâmı test etmek yerine bana ders vermeyi kabul etmeliydi.

Savcı'nın yanımdan uzaklaştığını gören Doğa, rahat bir nefes alarak Efsun Hanım'ı rahat bıraktı. Efsun tepsisiyle yanıma gelince onun tabağına yarım kepçe yemek koydum. "Neden bu kadar az?"

Kâhyayı üzerime saldığın için olabilir mi?

"Az değil, Efsun Hanım." Ona olan kinimi yansıtmamaya çalışarak yemekhanedeki kalabalığı gösterdim. "Herkese yetmesi için gerektiği kadar koyuyorum ama size ayrıcalık tanımamı istiyorsanız biraz daha koyabilirim."

Sırada bekleyenlerin gözleri üzerimizdeyken sahte bir gülümsemeyle, "Bu kadarı yeterli," diyerek masasına doğru yürüdü. Yerine oturan Savcı kaşlarını alayla yukarı kaldırıp bana bakınca omuz silktim. Eğer çok istiyorsa olgun sevgilisine kendi yemeğinden verebilirdi. Ne de olsa şu ana dek sadece o ve Itır'ın tabağına çok yemek koymuştum.

İkisini kayırmıştım.

Diğerlerine de yemeklerini verdik. Neyse ki bir süre sonra bu işkence bitmeye başlamıştı. Bir anda tüm kalabalık sessizliğe bürününce neler olduğunu anlayamadım. Onların bakışlarını takip edince kapıdan giren Gediz'i gördüm. Ah, hayır, şimdi olmazdı. Bay Efsane kimseyi umursamadan gayet rahat bir şekilde içeri girdi. İnsanların ona attığı garip ba-

kışlarla zerre kadar ilgilenmiyordu. Gözleri masadakilerin üzerinde kısa oyalanıp biz hizmetçilere döndü. Umarım yine sinirlerimle oynayacak bir şey yapmazdı.

Bakışları bende durunca hemen başımı eğip kazandaki yemeği karıştırmaya başladım. Onunla hiç konuşmadan kaçmaya devam etmeliydim ama bu nasıl olacak, ben de bilmiyordum. Adım seslerinden yanıma yaklaştığını anladığım için kalp atışlarım korku içinde hızlanmaya başlamıştı. Beni geçince aldığım rahat nefesi duymasından korkmadım desem yalan olurdu. Bir bardak alıp kızılcık şerbeti doldurduğunu göz ucuyla gördüm. Sadece şerbet almıştı, diğer yemeklere hiç bakmamıştı. Boş bir masada tek başına oturup içeceğini içmeye başladı.

Niye yemek almıyor?

Yemekhanedeki onca insanın içinde onun ruhuna odaklanmaya başladım. Ruhundaki derin kederi soluyunca sertçe yutkundum. İnsanların onu ötekileştirmesini umursamıyormuş gibi davranıyordu ama aslında umursuyordu, değil mi? Dışlanmak kimsenin hoşuna gitmezdi. Uzun zamandır sürgünde olduğu için son elli yılı yalnızlık içinde geçmişti. Onca yıllık yalnızlıktan sonra bu muamele canını sıkıyor olmalıydı.

"Neden umurumda ki!" Homurdanarak yürüyüp boş tepsilerden birini aldım. Kızların kazanlarının yanına gidip tepsiye her yemekten biraz koydum. Gediz'in gelişiyle tüm gözler onu bulmuşken yürüyüp masasına yaklaştım. Kendi klanının masasındaki en ıssız yere oturmuştu. Ona yaklaşıp yemek tepsisini önüne koydum. Kısık bir sesle, "Hepsini bitirmeye çalış," dediğimde afallayarak bana baktı. Ona yemek getirmemi beklemediği için bu yakınlıkta şaşkınlığını daha iyi soluyorum.

Başını çevirip kısa bir an bizi izleyen insanlara baktı, daha sonra bana döndü. "Başına bela almakta üstüne yok, değil mi?" Sesi kısıktı. "Masama gelerek kendini tüm bu asalakların gözüne sokuyorsun." Benim için endişeleniyor muydu?

"Ben başımın çaresine bakarım." Tekrar ona yemekleri gösterdim. "Hepsini bitir." Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Şu soğanlı şeyden emin değilim."

Can sıkıntısı dağılmış gibi gülerek başını iki yana salladı. "Yanlış bir seçim yapmadığımı biliyordum."

Kısık bir sesle, "Senin efendin değilim," dedikten sonra masasından ayrıldım. Bir köle istemiyordum, insanları ürküten birini de hiç istemiyorum.

Bir kez daha Savcı'nın bakışlarını üzerimde hissedince olduğu tarafa hiç bakmamaya çalıştım. Bir süre sonra herkes yemeğiyle meşgul olmaya başlamıştı. Hafız'ın dikkatli bir şekilde Cediz'i izlediğini gördüm. İkisi göz göze geldiği esnada bir şey yakalamıştım. Hafız ona küçük bir baş selamı vermişti. Evet, insanların konuşmaya bile cesaret edemediği adama kimseye belli etmeden selam vermişti. İkinci bir şok yaşamama neden olan şeyse, Cediz'in kıvrılan dudaklarıydı.

Dudağının kenarı kıvrılırken bardağını şerefe dercesine yukarı kaldırıp içmeye başladı. Garip ama bu ikisi düşman gibi görünmüyordu, daha çok gözleriyle anlaşıyor gibilerdi. Bilemiyordum, belki de bana öyle geliyordu ama iyi bir gözlemci olduğum için bu hareketleri dikkatimi çekmişti.

"Asil, daha bu sabah kendine geldin. Yemeğini odana getiririm, gidip dinlen," diyen bir ses duyunca başımı çevirip yemekhanenin kapısına baktım ve dünkü kızıl saçlı kızı gördüm. Arka bahçede Asil kuzeniyle kavga ederken bu kız gelip Oğuz'u çağırmıştı. Kızıl saçları kısaydı, sanki yeni kestirmişti. Çekik gözleri endişe içinde Asil'e bakıyor, onu durdurmak için Asil'in önünde yürüyordu. Tıpkı Itır gibi pantolon ve deri bir atlet giymişti. Tenebris kadınları süslü şeyler yerine savaşçılar gibi giyiniyordu.

Buğday tenine serpiştirilmiş çilleri, yuvarlak yüzü ve kalp şeklindeki dudaklarıyla kız çok sevimli görünüyordu. Dün o hengâmede ona doğru düzgün bakmadığım için dikkatimi çekmemişti. Ellerini Asil'in göğsüne bastırıp onu durdurmak için geriye doğru adımlar atıyordu ama pusula hırsızı gayet iyi görünüyordu. Şaşırtıcıydı ama gerçekten iyi görünüyordu. Sanki dün sırtından ciddi bir yara almamış gibi rahattı.

Oğuz ile gülerek onlara engel olmaya çalışan kızı izliyordu. "Çekil önümden, Havva. Gördüğün gibi gayet iyiyim." Sağa doğru adım attı ama Havva da sağa geçti. Asil hemen diğer taraftan geçmeye çalıştı ama Havva yine onun yolunu kesti. Asil'e çok düşkün görünüyordu. Gözlerinden endişesi okunuyordu.

"Oğuz, al şu yerden bitme hatunu yolumdan."

"Sıkıysa denesin."

"Bak, ben gerçekten iyiyim, güzelim. Hadi, çekil artık." Havva inatla kollarını göğsünde birleştirince derin bir nefes aldı. *Böyle olmayacak* der gibi ona bakıp bir anda Havva'nın üzerine atıldı. Belinden yakaladığı gibi onu kucağına almıştı. "İlla zor mu kullanayım?"

Havva bu sefer daha fazla endişelenerek inmek için çırpınmaya başladı. "Asil, indir beni! Yaran henüz kabuk bile bağlamamışken nasıl bunu

yaparsın!" Küçücük boyuyla onu iyi azarlıyordu. Acaba aralarındaki yakınlık ne boyuttaydı? Çok samimi görünüyorlardı.

"Dinle!" Onu azarlamasıyla kollarındaki kız susunca güldü. "Bu hep işe yarıyor." Başını kaldırınca yanımda onu boş gözlerle izleyen Doğa'yı gördü. Kaşlarını çatıp bir küfür savurdu. "Kucağımda ne işin var senin?" Havva'yı tutan ellerini çekince zavallı kız yere düştü. Bu kadarına da pes artık! Normal değildi bu çocuk.

"İyice sapıttı bu!" Havva, Oğuz'un yardımıyla ayağa kalkarken Asil gözlerini Doğa'dan ayırmıyordu. Oğuz çatık kaşlarla, "Asil," dedi onu uyararak. "Bunu konuşmuştuk."

Oğuz'un uyarısıyla, "Sıkıntı yok," dedikten sonra önüne döndü. Doğa'ya sırtını dönüp kendi masasına yürüyünce arkadaşları onun yemeğini de aldı. Vay canına, işte bunu beklemiyordum. Dün yaralandığında Doğa ona arkasını dönüp gidince gerçekten çok kırılmış olmalıydı. Başımı çevirip Doğa'ya baktım ama Asil umurunda değilmiş gibi Mizgin ile konuşuyordu.

Asil tam Tenebrislerin yanındaki yerine oturacaktı ki Gediz'i görünce yönünü ona doğru çevirdi. "Demek duyduklarım doğruymuş," diyerek sırıttı. "Azınlıklardan Gediz Gevheri geri dönmüş. Söylesene, sürgün nasıl geçti?" Onu görmek gözlerinin keyifle ışıldamasını sağlamıştı. İşte bu çok garipti.

Gediz kaşlarını ukalaca yukarı kaldırdı. "Adımı zikredenlere ne yaptığımı duymadın mı, Tenebris?" Yerine yayıldığında herkes bir ona bir de Asil'e merakla bakıyordu. Tamam, itiraf ediyorum, ben de öyle yapıyordum.

Asil üzerindeki bakışları zerre kadar umursamadan, "Elli yıl boyunca küfrederek adını bol bol andığımı biliyorsun," dedi rahat bir sesle.

"Dikkat et, Tenebris. Tehlikeli sınırlarda dolaşıyorsun."

"Öyle mi? Peki ne yaparsın, Azınlık?" Gözleri sinsice ışıldadı. "Şu gizemli iki arkadaşını buraya çağırıp üstüme mi salarsın?" dediği an Gediz ve Hafız içtikleri şerbeti püskürterek çıkardı. İkisi bir küfür savurduklarında Asil gülerek yerine oturdu.

Kaşlarını çatan Gediz, "İt herif, hiç değişmiyor!" dese de Asil'i görmek onu keyiflendirmişti.

"Beni özlemiş gibisin, Azınlık," dedi eğlenerek. Herkes gibi ben de şoke olmuş hâlde Asil'in nasıl böylesine korkusuzca onunla konuştuğunu izliyordum.

Keyfi yerine gelerek Havva'nın onun için aldığı yemeğe kaşığını daldırmıştı ki "Lanet olsun!" diye bir anda bağırarak kaşığı fırlatıp ayağa kalktı. Sinirli gözleri hemen Hafız'ı bulmuştu. "Seni piç kurusu, bu komik değil!"

Hafız'ın dudakları kıvrıldığında başını yana doğru eğdi. "Beni neyle suçladığını söyle, Tenebris. Hadi, bize ne gördüğünü söyle." Evet, bu bir meydan okumaydı.

"Hadi ama, bekliyoruz." Bu konuşan Gediz'di. "Yemeğinde ne gördün? Solucan, kurtçuk, yoksa..." Sırıtarak Asil'in gözlerinin içine baktı. "Domates mi? Ama domates olamaz çünkü domatesten kimse nefret etmez, değil mi?" Gediz de bu meydan okumaya katılınca ikisine tersçe bakarak dişlerini sıktı.

"Domatesle bir sorunum yok!" dediğinde bile sesi tiksinti doluydu. Kesinlikle domatesle bir sorunu vardı.

"O hâlde yemeğini ye." Hafız şu anda o yemeğe ne yapıyorsa Asil öfkeden çıldırırken gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Gediz ve Hafız'a küstahça bakarak, "Bir Muhafız ve Azınlık'tan emir almıyorum," dedi bu işten kaçmaya çalışarak. "Yiyecektim ama sırf siz söylediniz diye yemiyorum." İkisi bu bahaneye gülerek önüne döndüğünde Asil hâlâ somurtuyordu.

Düşman ırklardan olmalarına rağmen Gediz'in dönüşüyle Hafız ve Asil de pek düşman gibi görünmemeye başlamıştı. Benim gibi dedektif ruhlu biri burada bir şey arardı. Az önce olan şey, daha çok üç yakın arkadaşın şakalaşması gibiydi. Sanki kimseye yansıtmadan aralarındaki dostluğu pekiştiriyorlardı. Pekâlâ, beynim yine soru türetmeye başladığı için bu konuyu kurcalamayacaktım. Kendimi tanıyordum, bu işi elli yıl önceki davaya kadar götürür ve Gediz'e yardım eden şu iki gizemli arkadaşının Hafız ile Asil olduğunu düşünürdüm.

"Bekle, ne?" Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda afallamıştım. Sesli bir şekilde kendime soru sorduğumu herkesin bana bakmasıyla anladım. Hemen başımı eğip önüme döndüm.

Onlar gerçekten o üçü olabilir mi?

Tıpkı herkes gibi üç silahşor de gözlerini kısarak neden bağırdığımı anlamak istercesine bana bakmaya başladı. Gediz, Asil ve Hafız'ın bakışlarının odağına girince, "Doğa, ben mutfağa gidip soğan getireceğim," dedim hızlıca. Aklıma gelen ilk bahaneyi söyleyip bu bakışlardan kurtulmak istemiştim. Kaçarcasına kapıya doğru yürürken fark ettiğim şeyle yüzümü buruşturdum. Gerçekten mi? Soğan mı yani?

Doğa arkamdan seslendi. "Elzem, sen soğana dokunamazsın ki!"

"Neden herkes bunu söylüyor?"

"Sen iyi misin, Elzem?"

"Yemekteki soğan kokusu beni rahatsız ettiği için biraz hava alma-yım." Soğan berbat bir bahaneydi.

Akademiden çıktığımda havanın karardığını görmek iç çekmeme ne-den oldu. "Sakin ol, henüz o kadar geç değil." Aklımı dağıtıp korkularımı yatıştırmaya çalıştım. "Her yerde şamdanlar yanıyor, karanlıktan korkma-yı bırak." Temiz havayı içime çekerek kuzey kapısına doğru yürüdüm. Bu-gün çok yorulduğum için akademiye dönmeyi düşünmüyordum. Zaten tüm yemekleri servis ettiğimiz için pek bir iş kalmamıştı. Bulaşıklar bizim sorumluluğumuzda olmadığı için kızlar da birazdan ayrılırdı.

Şimdi elimdekileri hızlıca gözden geçirmeliydim. Gediz'in o iki gi-zemli arkadaşı Hafız ve Asil olabilir miydi? Hadi oldu diyelim, o ikisinden biri nasıl kan kalkanı yapabilirdi? Sadece Işıktan Gelenlerin kalkan büyü-sü yapabildiklerini duymuştum. Bu kalkan işi benim tezimi çürütüyordu ama tam bu sırada başka bir ihtimal ortaya çıkıyordu. Melez? Asil veya Hafız, Işıktan Gelenlerin melezi olabilir miydi?

"Ay, yeter!" Ellerimi şakaklarıma bastırıp baş ağrımı dindirmek iste-dim. Hep soru, hep soru ama hiç cevap yoktu.

"Elzem..." Ellerim şakaklarımdayken kaskatı kesildim.

"Anne?" Hızla arkamı döndüğümde anneannemi bulmaya çalıştım. Evet, bu onun sesiydi.

"Anne, neredesin? Bana bunu yapma!" Bağırarak deli gibi onu arama-ya başladım. Çok geçmeden onu bulmuştum. Akademinin devasa bahçe kapısına doğru gidiyordu. "Hayır, gitme!" Peşinden koşmaya başladığım-da ayak tabanlarımdaki yanmayı umursayacak durumda değilim. Onu görmeliydim.

Kapının her iki yanında nöbet tutan askerlerin yanından geçerek dışa-rı çıktı. Tam kapıdan çıkacaktım ki askerler mızraklarını çapraz bir şekilde birleştirip yolumu kesti. "Bu saatte dışarısı güvenli değil, geri dön." Bun-lar beni durduracaklarını sanıyorsa yanılıyordu. Anneannemin geçmesine izin verdilerse bana da vermelilerdi.

"Tüm sorumluluk bana ait, yolu açın!" Ayak tabanlarım müthiş bir acıyla yanarken onlarla vakit kaybedemezdim.

"Başına bir şey gelirse seni uyardığımızı unutma, Oyunbaz." Nöbet-çilerden biri son derece ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Karanlık çök-

ugunde Arat her zamankinden daha tehlikeli olur." Onları dinlemeyip dışarı çıktım. Annemi görmeliydim, onu kaybedemezdim.

Beyaz saçlarının üzerine o bilindik sarı şalını atan kadın âdeta süzülerek gidiyordu. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım ona yetişemiyordum. "Bekle! Tanrı aşkına, nasıl bu kadar hızlı yürüyorsun?" Koştuğum hâlde ona bir türlü yetişemeyince beynimin bir tarafı, *sorgula bunu* diyordu. Beynim *yaşlı bir kadının senden nasıl hızlı hareket ettiğini sorgula* diyerek alarm zanları çalıyordu.

Ayakların en çok tehlikede olduğunda sana acı veriyor, fark et bunu diye mantıklı tarafım çığlık çığlığa bağırıyordu. Fakat gel gör ki söz konusu anneannem olunca bende ne mantık kalıyordu ne de akıl. Akademiden uzaklaşınca onu takip ettim. Ormana girmesiyle yutkunarak durdum. Beni durduran karanlık korkumdu. Ben hâlâ ayın aydınlattığı aydınlık taraftaydım ama o, ağaçların gölgesinin kararttığı ormana girmişti.

"Hadi, Elzem." Annem, yani anneannem, yumuşak bir sesle beni çağırıyordu. "Yanıma gel." Ormana girince kaybolmuştu, artık onu göremiyordum.

Olmaz dercesine başımı iki yana salladım. "A-anne, orası çok karanlık. Karanlıktan korktuğumu biliyorsun. Neredesin? Seni göremiyorum." Ağaçların korkutucu gölgeleri içinde onu arıyordum ama sesini duymak dışında onu göremiyordum.

"Sesimi takip et. Hadi, seni bekliyorum." Güçlükle de olsa bir gölgeyi ağaçların içinde ayırt ettim. Bu ayaklarımın sorunu ne bilmiyordum. Ayaklarımın tabanı cayır cayır yanmaya başlamıştı.

"Sen gel." Karanlığın içine giremeyecek kadar büyüktü karanlık korkum. "Anne, lütfen buraya gel." Ona yalvardığımda gözlerim sızladı, ağlayamadım. Onun ölümüyle döktüğüm o ilk gözyaşının sızısı gözlerime vurmaya başlamıştı. Gözyaşlarım gözlerime akın etmişti ama ağlayamıyordum. O ağlamamdan hep nefret etmişti.

"Elzem, sadece elimi tut." Gölgenin gittikçe bana yaklaştığını gördüm. Tahminimce aramızda üç adım kala durdu ve karanlığın içinde bana uzattığı elini gördüm. Az önce bana sırtı dönükken onu görüyordum. Peki şimdi neden göremiyorum? Neden bir gölgeden ibaretti?

Elimi ona uzatırken titreyen elimin havada kalmasını sağlayan bir ses duydum. "Bu iyi bir fikir değil!" Daha ben ne olduğunu anlayamadan biri kolumdan tuttuğu gibi beni arkaya doğru çekmişti. Kalbim korkuyla hızlanırken Gediz'i hemen yanımda görmeyi beklemiyordum.

İlleri sıkıca kolumu tutarken kaşlarını çatarak karanlığın içine bakıyordu. "Burada bekle ve sakın peşimden gelme!" Beni uyardıktan sonra ağaçların içine dalarak karanlığın içinde kaybolmuştu. Anneannemin peşinden gitmişti. Peki anneannem nereye gitmişti? Cediz'in gelişiyle arasındaki acı bir anda geçmişti.

Yerimde hiç kıpırdamadan bekliyordum ama o söyledi diye değil karanlığa girmekten korktuğum için. Yaklaşık beş dakika sonra ağaçların içinde bana yaklaşan bir gölge görünce nefesimi tuttum. "Anne!"

"Annen buraya gelemez." Önce Cediz'in sesini duydum, sonra da onu gördüm. Karşımda durduğunda kaşları çatıktı. "Bana ne gördüğünü anlat."

"Annem, yani anneannemdi, beni çağırıyordu." Tek kelime etmediğini görünce başımı kaldırıp karanlıktan daha koyu gözlerine baktım. "Ama aslında annem değildi, öyle değil mi?" Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyordum çünkü bir gün içinde ikinci kez yaşıyordum bu hüsranı. Bir sabah çamaşırları yıkamak için ormana gittiğimde Hafız da bana onu göstermişti. "Bu, Hafız'ın işi olabilir mi? Sadece o bana halüsinasyon gösteriyor duruyor."

"Değildi." Tek söylediği bu olmuştu. "Şimdi beni iyi dinle, fâni." Üzerime eğildiğinde geriye doğru kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. "Annen veya anneannen... Artık her neyin oluyorsa o, Araf'a gelemez." Bakışları ürkütücü denecek kadar ciddiydi. "Eğer bunu bir an önce kabullenmezsen bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin. Meliz'i kaçırmış olabilirim ama tehlikeli enerjisi azımsanamazdı. Anne dediğin kadına olan zaafını iyi bildiği için bunu sana karşı kullanıyor."

Meliz peşimi bırakmayacak.

Somurtmamaya çalışarak, "Peki, iyi geceler," diyerek ona sırtımı döndüm. Akademiye doğru bir adım atmıştım ki elbisemin ense kısmından tutarak beni geriye çekti.

"Nereye kaçtığını sanıyorsun? Nereye kadar benden kaçabilirsin?" Eğlenen sesiyle kendimi ondan kurtarmaya çalışıyordum. Ensemden kavramak mı? Ben bunu minik öğrencilerime yapardım, bu çok utanç verici.

"Şunu keser misin lütfen, ben çocuk değilim." Nihayet elini çekip beni özgür bırakınca rahat bir nefes aldım. Eğlenen gözlerle bana bakıyordu.

"Benimle ve buradakilerle kıyaslanınca inan bana, siz Kalkanlar bir çocuksunuz. Kaç yaşındasın sen?"

"Yakında gerçek anlamda yirmi dört olacağım." Doğum günüme fazla bir şey kalmadığı için şimdiden kendimi yirmi dört yaşında sayıyordum.

"Yirmi dört mü?" Komik bir şey söylemişim gibi gülmeye başladı. "Ben yirmi dört olduğumda sen henüz doğmamışsın bile. Uzun süre de doğmadın demek daha doğru olur, aramızdaki yaş farkını tahmin bile edemezsin." Ermek de istemiyordum.

Şu anda yirmi beş gösteriyorsa ve elli yıl önce bir katliam yapmışsa bu onu en az yetmiş beş yaşında yapardı. Tabii, bu sadece benim yaptığım kaba bir hesaptı çünkü tam yaşını bulmak için o katliamı kaç yaşında yaptığını bilmeliydim. Kendi akıl sağlığım için buradakilerin yaşını sorgulamayı bırakıyordum. Dedem yaşındaki bir adam, dedemden daha genç ve yakışıklı gösteriyordu.

Tekrar akademiye gitmek için harekete geçtiğimde yolumu kesti. Yanaklarımın içini havayla doldurdum. "Benden ne istiyorsun?" Bıkkınlıkla çıkan sesimi gizleme gereğinde bulunmadım. Gitmeme izin vermeliydi.

"Sen söyle." Kollarını göğsünde birleştirerek cevap bekleyen bir tavır takındı. "Beni çağıran sensin. Benden ne istiyorsun, *sahip*?" Son kısma alayla vurgu yapması beni deli etmişti. Onun sahibi değildim.

"Sahip derken?"

Güldü. "Kulağına gelen dedikodular doğru. Çağrına cevap verdiğimde beni fânilerin içinde tutan lanet kalktı ve senin kölen olmakla lanetlendim."

"Peki köle olacağını bile bile neden çağrıma cevap verdin?"

Umursamazca omuz silkti. "Sıkıntıdan diyelim." Buna inanmıyordum. Birinin kölesi olmayacak kadar korkutucu bir enerjisi ve yıkılmaz bir duruşu vardı. Bir çıkarı olmasaydı köleliği kabul etmezdi. Eğer söylediği gibi olsaydı elli yıl içinde birilerinin çağrısını kabul ederdi. Eminim onu ilk çağıran ben değildim.

Bu işin nasıl yürüdüğünü anlamaya çalışarak, "Şimdi sen benim her istediğimi yapmak zorunda mısın?" dedim garip bir sesle.

"Bana hükmetmesini bildiğin sürece, evet." O nasıl oluyordu?

"Burada bir hizmetçi olduğumun farkında mısın?"

"Bununla ilgili bir sorunum yok."

"Ve sen asillerin sınıfındasın, değil mi?

"Bununla ilgili de bir sorunum yok."

"Demek istediğim, ben hizmetçi ve sen efendi konumundayken nasıl ben efendi oluyorum, sen ise köle? Burada bir terslik yok mu?" Bir kölem olmuştu ama asillerden biriydi. Akademide hizmetçi olduğum için benim

işim ona hizmet etmekti. Bu durumda ben nasıl onun efendisi olabiliyordum?

"Burada sen üst sınıfsın ve ben de hizmetçiyim, farkında mısın?"

Baştan aşağı beni süzerken dudakları kıvrıldı. "En sevdiğim kısmı bu," dedi eğlenerek. Beni bırakıp akademiye doğru giden adamın arkasından afallayarak bakıyordum. Bilerek bunu yapmıştı! Kapısına yardım istemek için gittiğimde beni dilenci sanmıştı. Yani konum olarak ondan alt sınıfta olduğumu biliyordu. Bunun için çağrıma cevap vermişti çünkü ona emir veremeyecek kadar sefil durumda olduğumu biliyordu.

Ben bu işten hiçbir şey anlamadım.

Kim köle, kim efendi hiç belli değil.

Islık çalarak akademiye giderken söyledikleri iyice çıldırmama sebep olmuştu. "Orada öylece durmak yerine gidip dinlen." Kahkaha attı. "Yarın tüm gün bana hizmet edeceksin, *sahip*." Özellikle sahip demesi yok mu, beni hasta ediyordu!

O benim kölem ama ben ona hizmet edeceğim, öyle mi? Biri bana buradaki mantığı anlatabilir mi?

Duzenleme
Ny.Ozlem

13. BÖLÜM
RUHUMDAKİ MÜHÜR

"Ruhum bile bedenime ait değilken ben neyin savaşını veriyorum?"

Sabaha kadar uyku tutmadığı için yine kulübenin içinde dönüp durmuştum. Aklımı kurcalayan o kadar çok şey vardı ki uykum kaçmıştı. Dün gece anneannem kılığındaki Meliz az kalsın beni kandırıyordu. En kötüsüyse her defasında bu numaraya körü körüne inanmamdı. Herkesin zaafları vardı, benim de öyle. Meliz bu zayıflığımı iyi bildiği için bunu bana karşı kullanıyordu. Bütün bunlarla tek başıma mücadele etmem gerekiyordu. Kızlar burada tatile çıkmış gibi keyif sürerken ben tek başıma bu ateş çemberinin içinde kalmıştım.

Doğa'yı saymıyordum, o benden yanaydı ama o da olaylara karşı fazla kayıtsızdı. Dengeyi korumak için birlikte hareket etmemiz gerekiyordu çünkü ben tek başıma yetersiz kalıyordum. Itır güç, Mara bilgi, Doğa sağduyu ve ben stratejiydim. Birleşirsek bir şeyler yapabilirdik. Kendime çok güveniyordum ama bu benim tek başıma çözeceğim bir bulmaca değildi. Kızların yeteneklerine ihtiyacım vardı.

Bende sadece işin zekâ kısmı vardı ama güç olarak yetersizdim. Bu yer hakkındaki gizemli bilgiler kendiliğinden gelmiyordu aklıma ve motivasyonumu yükseltmek için fazla iyimser değilim. Aksine her şeyin en kötüsünü düşünen beynimin sunduğu ihtimaller beni deli ediyordu. Kapana kısılmış gibiydim, nasıl bir yol izlemem gerektiğini bilmiyordum.

Saat sabahın beşiydi, belki temiz hava beni kendime getirir diye dışarı çıkmaya karar verdim. Pelerinimi giydikten sonra Doğa üşümesin diye şömineye biraz daha odun atmış ve kulübeden çıkmıştım. Benim kulübem bomboştu ve oldukça tadilat işi vardı. İlk maaşımı alıp kulübemin eksiklerini giderene kadar Doğa'da kalıyordum.

Bir saat içinde güneş doğacağı için dışarısı o kadar karanlık değildi. Belki tavşancık kulübeye geri dönmüştür diye kendi kulübeme doğru yürümeye başladım. Yavru tavşanı arada buralarda görüyordum. Bu so-

ğukta dışarıda kaldıysa fazla yaşayamazdı. Sığınacak bir yer bulduğu umuyordum. Elif Kâhya tüm gün canıma okuduğu için tavşanımla ilg lenemiyordum.

Ezbere bildiğim yolu geride bırakıp kulübeme girdim. Burada hiç ışık yoktu ama katlanamayacağım bir karanlık da değildi. Salon, mutfak ve lavabodan oluştuğu için yine hızlıca etrafa göz gezdirdim. Tavşanı ara dım ama bulamadım. Daha fazla karanlığa maruz kalmamak için koşarak dışarı çıkmaya çalıştım. Ancak ayağım kapı eşiğine takılınca tökezleyip yere düştüm. "Ah, hayır, olamaz!" Dizlerimin üzerine düşmemden daha kötü bir şey varsa o da Doğa'dan aldığım terliklerden birinin ayağımdan çıkmasıydı.

Ellerimi yere bastırıp kalkacaktım ki açılan duyularım yüzünden sert çe yutkundum. Burnuma gelen kokularla tırnaklarımı toprağa geçirip kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Burnuma gelen sıcak ekmek kokusunun akademinin mutfağından geldiğini ayırt etmem uzun sürmemişti. "So-sorun yok, bunu aşabilirim." Hâlâ dizlerimin üzerinde yerdeyken derin bir nefes aldım. Çıplak ayağımı diğerine sürtüp öbür terliği de çıkardım. Bunu kontrol etmeyi öğrenmeliydim.

Ayaklarımın özgür kalmasıyla algılarımın hızla açılması müthiş bir şeydi. Onlarca kokunun saldırısına uğradığım için dişlerimi sıkarak toprağı tüm gücümle avuçladım. Sıcak süt kokusu soludum. Gözlerim kulübelerden uzaktaki büyük mandırayı bulunca annesinin sütünü emen danaların şapırtısını duyabildim. Yoğun bir tutku ve cinselliğin garip kokusunu da soludum. Daha önce hiç deneyimim olmadığı hâlde bu kokunun iki bedenin yakınlaşmasıyla ortaya çıktığını tuhaf bir şekilde anlayabiliyordum.

Yavaşça ayağa kalktığımda gözlerim kulübeleri hızlıca taradı ve birinde durunca afalladım. "Hacer mi?" Evet, bu onun ruhunun kokusuydu. Böylece hangi kulübede kaldığını da öğrenmiştim. Tabii, şu anda yalnız olmadığını da...

Hacer kiminle sevişiyor?

Hızlanan kan akışı, nabızdaki çarpıntı, aşırı adrenalin ve alından süzülen birkaç ter damlacığı. "Hafız?" Bu koku da Hafız'a aitti. Ah, hayır, Hacer'in kulübesinden gelmiyordu bu koku. Akademinin arka bahçesinden geliyordu. Büyük ihtimalle orada sabah sporu gibi bir şey yapıyordu.

Tüm konsantrasyonum akademiye yönelmişken sağ tarafımda hızlanan bir solukla hiç hareket edemedim. Öylece akademiye bakarken birinin beni izlediğini hissedebiliyordum. Ruhundaki ölümü içime çekerken açlığımı daha fazla dizginleyemiyordum. Hayır, şu anda bana yakın olma-

malıydı, ayağımda ayakkabılarım yokken bu iyi bir fikir değildi. Gözlerimi yavaşça kapatıp kokuyla aramdaki mesafeyi hesaplamaya çalıştım. En fazla yirmi sekiz adımdı. Ve takipçim bir kadın değildi. Meliz olamazdı.

Aldığı derin nefesle göğsünü şişirmesi, gerilen kasları ve bir anda gevşeyen vücudunu soludum. Havayı delerek hızla bana yaklaşan tehlikenin uğultusunu duyumsadım. Gözlerimi açtığım gibi ona doğru döndüm. Yaklaşan tehlikeyi hissedince başımı sağ omzuma doğru eğerek tehlikeyi savuşturdum. Bir şeylerin vızıltısı kulağımın çok yakınında geçmişti. Elimi korkuyla kalbime bastırarak kendime gelmeye çalıştım.

Arkamı dönünce kulübemin duvarına saplanan oku gördüm. Az kalsın çığlık atacaktım. Bu okun hedefinde ben vardım. Eğer tam zamanında başımı eğmeseydim okun hedefi olacaktım. Okun gelişini hissetmiştim. Bu yüzden arkama döndüğüm gibi başımı eğmiştim. Biri beni öldürmeye çalışmıştı.

Okun geldiği yöne baktım ama kimseyi göremedim. Onu göremiyordum ama koşarak benden uzaklaştığını hissedebiliyordum. "Bu delilik." Az önce bir suikastta uğramıştım. Ayağımda terliklerim olsaydı okun gelişini hissetmeyecektim. Dün gece ve az önce olanlardan sonra artık birilerinin beni öldürmek istediğine emindim.

Bu insanların benimle sorunu ne?

Yerdeki terlikleri aceleyle giydim. Bu uzaklıkta açlığımı kontrol edebiliyordum ama nehir kıyısında olduğu gibi biri çok yakınımda olunca bu o kadar kolay olmuyordu. Terliklerimi giyince rahatladım, yoğun kokular kesilmişti. Duvara saplı oku alarak ikiye böldükten sonra çöp yığınının içine fırlattım. "Er veya geç senin de kim olduğunu öğrenirim elbet!"

Birileri peşimdeydi.

✦

"Elzem, kalk! Olamaz, saat dokuz!" Dokuz mu? Hayır ya! Gözlerimi hemen açıp tepemde dikilen Doğa'yı kenara çekerek kanepeden atladım.

"Koş, çok geç kaldık, Doğa!" Elif cadısına gün doğdu, bu sefer beni yaşatmazdı.

İkimiz de ellerimizde pelerinlerimizle kulübeden fırlayarak koşmaya başlamıştık. "Hacer! Çabuk uyan, saat dokuz!" Onun kulübesinin önünde geçerken ceza almasın diye ona da bağırdım.

Biz Doğa ile koşarken, "Hayır, hayır, hayır ya!" diyen Hacer'in sesini duyunca güldüm. Elbisesini düzeltmeye çalışarak koştuğunu görünce,

"Daha hızlı, Hacer," dedim eğlenen bir sesle. Sabaha kadar neden uykusuz kaldığını iyi biliyordum.

Bize yetiştiğinde nihayet elbisesini giyen kız pelerininin tokasını takmaya çalışıyordu. Bir kulübenin önünde geçerken, "Rana! Mizgin! Uyanın çabuk!" diye bağırdı. Çok geçmeden iki kardeş kulübeden fırlayarak dışarı çıkmıştı. "Çok geç kaldık, çok!" Rana bir ayakkabısını giymiş, tekerek diğerini giymeye çalışıyordu. Mizgin ise uykulu gözlerle pelerininin tokasıyla uğraşıyordu. Dün çamaşır yıkamaktan helak olduğumuz için bu sabah hiçbirimiz uyanamamıştık.

Yanımıza geldiklerinde her birine sırasıyla baktım. "Tamam mıyız? Hayır, bir kişi eksik! Bülbül'ün kulübesi hangisi?" Hacer, *boş ver onu* dercesine gözlerini devirdi.

"Bırak, ne hâli varsa görsün o ucube, Elzem." Tabii ki böyle bir şey yapmayacaktım. Sırf asosyal diye herkes gibi onu dışlamayacaktım.

"Kulübesi nerede, Hacer?"

"Of, tamam, şu işte... Hemen soldaki."

"Tamam, siz hemen gidin, ben onu alıp geliyorum."

"Hacer, boynunda neden morluk var?" Mizgin'in sorduğu soru onu utandırmıştı. Hemen saçlarını önüne çekip boynundaki morluğu gizledi.

"Evli biriyim ben, aptal. Boynumda morluk olması normal! Herkesin içinde sorma böyle şeyler!" Doğa ve Rana kıkırdarken Mizgin anlayamamışçasına baktı. Gözlerini irice açıp acıyan gözlerle ona bakıyordu.

"Kocan seni dövüyor mu?" Gerçekten mi? İlk aklına gelen bu muydu?

"Yürü, Mizgin! Zaten çok geç kaldık, sonra konuşursun!" Hacer onun kolunu tutup çekiştirince dördü akademiye doğru koştu.

Ben de hemen Bülbül'ün kulübesine doğru koşup kapıyı yumruklamaya başladım. "Bülbül, uyan, çok geç kaldık!" Aslında hepimizin bugün geç kalması beklediğim bir şeydi çünkü dün akşama kadar yığınla çamaşır yıkamak bizi bitirmişti.

Önce bir öksürük sesi duydum, sonra da açılan kapıyla buzlar kraliçesi göründü. Üzerindeki pelerinine sıkıca sarılan kız üşüyor gibiydi ama alnında boncuk gibi biriken terler aynı zamanda ateşi olduğunu gösteriyordu. "Hasta mısın sen?" Baygın bakan gözleri ve soluk teninin daha da sararması hasta olduğunu gösteriyordu.

"Değilim." Kapıyı çekerek dışarı çıkarken yine o soğuk tavrını takınmıştı. "Bana bakmayı bırak ve yürü, Oyunbaz." Yanımdan geçip giden kız nasıl böyle umursamaz olmayı başarıyor, aklım almıyordu.

"Koşsana, Bülbül. Elif Kâhya çok kızacak."

"Ben koşmaktan nefret ederim," demişti ki elini tutarak onu peşimden sürükleyince, "Hey, kes şunu!" diye bana bağırdı. Onu bırakmayacağımı bildiği için söylenmek yerine mecburen benimle koşmaya başladı.

Nefes nefese akademiye girdiğimizde kızların şaşkınlıkla etrafına baktığını gördüm. "Nerede bu Elif Hatun? Bizi azarlamak için burada bekliyor olması gerekmiyor muydu?" Mizgin'in söyledikleri, neden aval aval etrafa baktıklarını açıklıyordu.

Gerçekten mi? Bu mu yani?

"Siz özellikle aptal olmak için bir çaba sarf ediyor musunuz yoksa bu doğuştan mı?" dediğimde kaşlarını çatmalarına göz devirdim. "Belli ki o cadının bir işi çıktı ki bizi unuttu. Hemen yukarı çıkıp işe koyulalım! Bana olan nefreti her an aklına düşebilir ve buraya gelip geç kaldığımızı anlar!" Ben merdiveni koşarak ikişerli çıkmaya başlayınca nihayet onlar da peşime takılmıştı. Kadın gelip bize ceza vermemişti, daha ne istediklerini anlamıyordum.

Krizi avantaja çevirmeyi zamanla öğreteceğim onlara.

Saatler Sonra

"Benim odam bitti," diyerek ona gülümsedim. "Şimdi seninkini yapacağım ve sen de ayak altında daha fazla dolaşmayacaksın." Bülbül'ün elindeki süpürgeyi yine aldığımda sabrının sonuna gelmiş gibiydi. Bana kızması umurumda değildi, o bu kadar hastayken onu çalıştırmayacaktım.

"Bunu neden yapıyorsun?" Elimdeki süpürgeyi sertçe çekip geri aldı. "Saatlerdir hangi odaya girsem hemen peşimden gelip beni odadan kovuyorsun." Bir sinsilik arar gibi gözlerini kıstı. "Senin derdin ne?" Her an yere yığılacakmış gibiydi çünkü fazla hâlsizdi. Sürekli öksürürken bu inadının sebebi neydi, anlamıyordum.

Benden cevap beklediğini görünce öylesine omuz silktim. "Ayakta zor duran birinin baştan savma yaptığı iş hoşuma gitmiyor. Sen umurumda değilsin, benim tek derdim eksik yapılan işler."

"Yapma." Belki de ilk defa gözlerinde bir duygu kırıntısı gördüm... Acı. "Saatlerdir hem kendi işine hem de benim işime koşturuyorsun. Ben siz Kalkanlar gibi değilim, her şeyi görüyorum. Kontrol delisi, mükemmeliyetçi maskenin altında nasıl birini gizlediğini görüyorum ama yapma."

"Gizlediğim bir şey yok."

Burukça gülümsedi. "Kimse senin yaptığın fedakârlığa değmez, özellikle de iki gündür tanıdığın biri hiç değmez." Yanımdan geçip kapıya

doğru yürüyen kızın arkasından bakarken söylediklerine katılmıyordum. Hislerim çok güçlüydü, bu kız öylesine biri değildi. Onu hafife almayacağım kadar yoğun bir enerjisi vardı. Bülbül düşmanım olmasını istemeyeceğim türden tehlike kokarken onu yakınımda tutmalıydım.

Hissediyorum, Bülbül ya ezeli düşmanım olacak ya da dostum.

Ve ben böyle bir müttefiki kaybedemem.

"Seni köle olarak satan öz ailendi, değil mi? Çünkü kızları olduğunu bilmiyorlar." Kapıdan tam çıkmak üzereyken söylediklerimle adım atmayı bıraktı ama bana doğru dönmedi.

"Ne saçmalıyorsun?" Bana doğru özellikle dönmüyordu çünkü değişen yüz ifadesini görmemi istemiyordu. Hayır, yanılıyor olamazdım.

"Bir seferinde *adın neden Bülbül* diye sormuştum. Bana *o kadar çok guguk kuşu var ki birilerinin saz bülbülü olması gerekiyordu* demiştin. Saz bülbülü ve guguk kuşunun en bilindik öyküsünü sana anlatayım mı?" Havadan bile nem kapan biri olduğum için her şeyden bir anlam çıkarırdım. Öylesine söylenmiş şeylerden bile.

Ona doğru yaklaşıp tam arkasında durdum. "Guguk kuşları vefa nedir bilmez. Annelik duygusundan yoksun, sevgisiz ve bencil kuşlardır. Sevmek doğalarında yok, onlar doğuştan acımasızdır. Diğer kuşlar gibi kuluçkaya yatıp yavrularının yumurtadan çıkmasını beklemeyecek kadar bencil ve annelik duygusundan yoksundurlar."

Omuzları gerilince doğru iz üstünde olduğumu anladım. "Guguk kuşları diğer kuşları hedef olarak seçerler, özellikle saz bülbüllerini. Avını gözetleyen bir yırtıcı gibi hedeflerini uzaktan izlerler. Anne saz bülbülü beslenmek için yuvadan ayrıldığında hemen yuvaya uçar ve oradaki yumurtalardan birini aşağıya atıp kendi yumurtasını bırakır," dediğimde sertçe yutkundu. Kahretsin, yanılmamıştım. O, yuvadan atılan saz bülbülüydü!

Arkasında durduğum için sırtıyla bakışırken derin bir nefes aldım. "Anne saz bülbülü geri döndüğünde hiçbir şey anlayamaz çünkü taklitçi guguk kuşları yumurtalarını her türden kuşun yumurtalarına benzetebilir. Bu onların genlerinde var." Yumruklarını sıktığını gördüğümde yanılmadığımı anlamak içimi acıtmıştı. Demek ki onun hikâyesi buydu.

"Peki sonra ne oluyor, biliyor musun? Anne saz bülbülü yuvasındaki düşmandan habersiz, büyük bir sabırla yavrularının yumurtadan çıkmasını bekler. Ve o gün geldiğinde yuvadaki katil doğar. Üvey kardeşlerinden önce yumurtadan çıkarsa onları yuvadan atar. Evet, henüz gözleri bile açılmamış bir bebekken bunu yapar. Neden mi? Çünkü kuyruğunun

hemen üstünde çok hassas bir doku vardır. Yuvada kıpırdadıkça diğer yumurtalar bu hassas dokuya temas ettiği için rahatsız olup hepsini yuvadan atar." Guguk kuşlarından nefret ediyordum. Onlar evdeki düşmandı.

"Yumurtadan erken çıkarsa diğer yumurtaları yuvadan atar. Çoğu zaman bunu anne kuşun gözleri önünde yapar ve anne buna engel olamaz. Onu kendi yavrusu sandığı için onu beslemenin derdine düşer. Diyelim ki guguk kuşu üvey kardeşlerinden sonra doğdu. Yine değişen bir şey olmaz. Sivri, kancalı gagasıyla tüm kardeşlerini öldürür." Umutsuzca başımı salladım. "Evet, bunu yapar çünkü içgüdüleri bunu ona yaptırır. O doğuştan bir katildir ve yuvanın hâkimiyeti onun olmalıdır." Kaskatı kesildi ama bana doğru dönmedi.

"Koruyucu ailesi sadece onu beslemeli, ondan başka hiçbir yavruyla ilgilenmemelidir. Bir yuvada guguk kuşu varsa orada başka hiçbir kuşun olmasına izin vermez. Sadece saz bülbülleri değil, farklı türden birçok ahmak kuş yuvalarındaki katili büyük bir sevgiyle besleyip büyütür. Guguk kuşu büyüdüğünde bile neden bize benzemiyor diye sorgulamayacak kadar ahmaktır hepsi. Belki de kuş beyinli diye insanların birbirine hakaret etmesinde bunun da bir payı vardır. Kendi çocukları gözleri önünde ölürken onlar bir katili bağrına basacak kadar ahmaklar." Ve bu öyküden yola çıktığımda Bülbül'ün buna benzer bir şey yaşadığı kanısına varıyordum.

Hep söylüyorum ve yine söylüyorum: Ben kırk fikirliyim.

Havadan nem kaparak kırk ayrı sonuca ulaşabilirim.

Kaskatı kesildiğinde omuzlarının hareket etmesiyle büyük bir soluk aldığını gördüm. "İhtimaller üzerine kurulu sıra dışı bir zekâ." Yavaşça bana döndüğünde gözlerinde küçük bir hayranlık belirtisi vardı. "Sana bakınca kibirli, bolluk içinde hayatını geçiren deneyimsiz birini görüyorum. Aptalca hırsları olan şımarık birini iyi oynuyorsun. Ancak bu senin için bir taktik, değil mi? İki farklı yüzün var," diyerek başını salladı. "Biri herkese gösterdiğin, diğeri de herkesten gizlediğin. Peki neden?" Bakışları kısıldı. "Neden olduğun kişi gibi davranmıyorsun?"

Güldüm. "Savaşta komutanlar nasıl zafere ulaşır, biliyor musun?" Gözlerinin içine bakarak, "İyi oldukları yönlerini zayıflık olarak gösterirler," dedim. "Kötü oldukları yönlerini de güçlü olarak gösterirler. İyi bir lidersen düşmanlarını nasıl bozguna uğratacağını bilirsin." Etrafımdaki herkes beni zengin, mükemmeliyetçi ve kontrol delisi bir şımarık olarak görüyordu. Böyle görmeye devam edebilirlerdi çünkü böyle düşünmelerini hep ben sağlamıştım. Zekâm ise en büyük gizli silahımdı. O silahla kimi ne zaman vuracağımı bir ben bilirdim.

Beni anlamaya çalışıyordu. "Ters köşe yapmayı seviyorsun, öyle mi?"

Başımı *hayır* dercesine salladım. "Ben daha çok tüm çıkışları kapatmayı ve onları köşelerde çaresizlik içinde bırakmayı seviyorum. Hayat felsefem öldürmek değil, süründürmek."

"Yani sana muhtaç olmalarından zevk alıyorsun, öyle mi? Bu, hastalıklı bir duygu değil mi?"

"Değil çünkü bu güç ve güç iktidarı çağırır." Dudağımın köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "İktidar ise hak edenin olmalı. Kendi ülkemi kurmak varken neden bir başkasının sömürgesi altında olayım?"

"Bir devrim mi başlatmak istiyorsun?"

"Bu devrim değil, darbe hiç değil; bu, farkındalık. Ya tahtta olacağım ya da zindanda ama asla ortası olmaz bende. Yanımda olanlara saygım olur ama karşımda olanlara acımam olmaz. Düz mantık olayı bende işlemiyor. Ya benim kurallarım olacak ya da tüm kurallar yıkılacak. Yoluma çıkan herkesi ezme pahasına kendi bağımsızlığımı ilan ederim. Bilirsin, ya hep ya hiç ama ortası yok." Omuz silkerek ondan uzaklaştım. Ben böyle biriydim. İsteyen söver isteyen severdi, umurumda olmazdı.

Ben lider ruhluyum.

Yönetemediğim bir orduyu helak etmekten çekinmem.

Yeniden öksürmeye başladığında elini göğsüne bastırıp nefes alışlarının düzelmesini bekledi. "Sana küçük bir tavsiye." Ayakta zor durduğu için duvardan destek alarak iç çekti. "Vazgeç," dedi beni ikna etmeye çalışarak. "Güce olan tutkun sana zarar verebilir. Bırak bu dünya başkalarının olsun, sen ruhunu kirletme çünkü güç büyük bedeller ödemeden kazanılmaz. Kaybedeceklerin kazanacaklarından daha fazlaysa geri adım atmasını bilmelisin." Bu benim karakterimde birinin yapacağı bir şey değildi çünkü daha azıyla yetinmeyi bilmiyordum.

Ödeyeceğim hiçbir bedel kazanacaklarımdan daha kötü olamazdı.

"Yapamam, ben buraya günlerimi bir hizmetçi olarak geçirmek için gelmedim. Şu anda dipte olabilirim ama yükselişe geçeceğim zamanlar da mutlaka gelecek." Gelmezse bile ben o günün gelmesini öyle ya da böyle sağlayacaktım.

Benimle daha fazla muhatap olmak istemiyormuş gibi sıkkın bir tavır takındı. Onun karakterindeki birine göre çok bile tahammül etmişti. "Birilerine borçlu kalmayı sevmem," derken konuşmakta güçlük çekecek kadar hastaydı. "Madem bugün benim yerime tüm işleri yapmaya kararlısın, karşılığında sana söyleyecek birkaç şeyim var."

"Nedir onlar?"

Bakışları fazla ciddiydi. "Yılanın zehri senin kanındakilerin damarlarında geziyor. Gururunun esiri olmayı bırak ve yardım istemeyi öğren. En korunaklı kalen, düşmanın tarafından fethedilmek üzere. Unutma, insan tüm dünyaya karşı savaşabilir ama kendi kanından olana kılıç çekemez." Bu da neydi şimdi? Burada benim kanımdan olan sadece Itır vardı ama Itır ile birbirimize düşman olamazdık.

Bu kızın gizemlerini çözmek fazla uğraştıracak gibiydi.

Kafam karışmış gibi aval aval ona bakıyordum. "Ne demek istedin? Benim kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

Bu cevabı bekliyormuş gibi beni umursamadan kapıya doğru yürüdü fakat eli kapı kolunu kavradığı esnada durdu. "Kibrini ve gururunu bir kenara bırakmazsan gelecekte seni ağlatacak. İki dost mu yoksa iki düşman mı olacağınızı senin vereceğin karar belirleyecek. Unutma, yarın çok geç olabilir." Bunları söyledikten sonra beni bırakıp gitmişti. Şimdi ben bu sözlerden tam olarak ne anlamalıydım? Hadi ama... Bana bir açıklama sunmadan söylediği uçuk şeyler yüzünden kendimi sıkıntıya sokamazdım.

Itır benim için bir tehdit olabilir mi?

Üçüncü gözyaşım senin yüzünden mi dökülecek, Itır?

✦

Öğlene kadar birçok oda temizlemiştim. Tüm odaları temizlediğimiz yetmiyormuş gibi bir de odalarında odun olmayanlara dışarıdan odun taşıyor, üşüdüğünde yaksın diye şöminenin yanına yığıyorduk. Bugün Itır'ın odasının olduğu katta çalıştığım için onun odasını bilerek Mizgin'e vermiştim. Ha, bir de ilk gün elimi kesen o şişko Muhafız'ın odasını da kızlara devretmiştim.

Hacer bana Bülbül'ün üst kattaki odaları temizleyeceğini söyleyince mecburen yukarı çıktım. Bu koridordaki odalara ilk kez çıkıyordum çünkü bizim çalışma alanımız öğrencilerin kaldığı katlardı. Akademinin en üst katını daha kıdemli hizmetçiler temizliyordu. Bülbül'ün de onlardan biri olduğunu bilmiyordum. Koridorun sonundaki odada temizliğe başladım. Sondan başlayıp başa doğru temizlerdim hep. Bu katta nöbetçiler daha fazlaydı. Neyse ki hizmetçi olduğum için yukarı çıkmama izin vermişlerdi. Bu kata ilk kez çıkmama rağmen daha önce gelmişim gibi tanıdık bir his vardı içimde.

Sondaki odaya girdiğimde gördüğüm tertemiz manzarayla gülümsedim. Bazıları çok temizken bazıları umutsuz vakaydı. Gündüz olduğu için

samdanlardaki mumlar yanmıyordu. Etrafıma meraklı bakışlar atarken ne görmem beklediğimi bilmiyordum ama bu sıradan bir odaydı. Mara'nın odasında bile altın şamdanlar, ipekten perdeler ve gösterişli eşyalar varken bu oda aşağıdakilerin hepsinden fazla sönüktü. Belki de herkes gösterişi sevmiyordu. Işığın garip kırmızı olduğu oda bana fazla tanıdık geliyordu.

Sanki daha önce bu odadaydım.

Gayet temiz ve düzenliydi ama masanın üzerindeki sürahinin bile kalitesiz bir bakırdan yapılması bana sıradan zevkleri olduğunu düşündürdü. Oda büyüktü, her ne kadar içindeki eşyalar sıradan şeyler olsa da hepsi uyum içindeydi. Tavandan yere kadar uzanan iki kocaman pencere odayı aydınlatıyordu. Pencerelerin yakınına konulmuş iki deri koltuk ve ortadaki büyük, eski kilim canlı zevkleri olmadığını gösteriyordu. Bu odayı kullanan kişinin pahalı zevkleri yok gibiydi.

Köşedeki büyük saksının içinde neredeyse tavana değecek kadar uzanan devasa bir salon bitkisi vardı. Kocaman parlak yaprakları olan egzotik bir bitkiydi. Gayet düzenli görünen yatağı odanın sağında, şöminenin tam karşısındaydı. Ayaklı ahşap askılık kapının hemen solunda duruyordu. Askıda siyah bir şemsiye ve bir hırka asılıydı. Başımı biraz çevirince sağ tarafımda duvara gömülü kitaplığı gördüm. Kitaplık duvarın bir tarafını kaplıyordu. Ne çok kitap vardı.

Köşede küçük bir masa duruyordu: üzerinde ise dünya küresini andıran bir küre, bizim kullandıklarımızdan çok farklı bir teleskop ve buradan bile baktığımda rahatlıkla gördüğüm çizimler vardı. Bu her kimse astrolojiden anlıyor olmalıydı çünkü yıldızların haritasını çıkarmıştı. Bir köşede duran eski piyano ilgimi çekince dudaklarımdaki buruk tebessümü gizleyemedim.

Kapağı kapalı piyanonun üzerinde parmaklarım hareket ederken iç çektim. Maundan yapılmış piyanoya dokununca bile parmaklarım karıncalanıyor, özlemini çektiğim tuşlara dokunma hissi uyandırıyordu. Odada benden başka kimse olmadığı için piyanonun kapağını açıp tabureye oturdum. Parmaklarım tuşların üzerinde kendiliğinden hareket ederken tebessüm ettim. Çalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Kulağıma gelen piyano sesi benim için tatlı bir ninni gibiydi. Neredeyse on yıldır piyano çalmıyordum ama hiç paslanmamış gibiyim. Anneannemin ölümünden sonra çalmak içimden gelmemişti.

Richard Clayderman'ın bestelerinden "Ballade Pour Adelina"yı ilk kez çalıyordum çünkü anneannem hayattayken bu beste repertuarımda yok-

ni. Gözlerim kendiliğinden kapanırken dudaklarımdaki küçük tebessümle kendimi müziğin tatlı sesine bıraktım. Yıllarca tuttuğum yas yüzünden kendimi piyanodan mahrum bıraktığıma inanamıyordum. Oysaki piyanonun sesi kalbimdeki tüm yasları dağıtmak ister gibi çıkıyordu.

Bestenin son notasını çalıp gözlerimi açtığımda, "Piyano çalabildiğini bilmiyordum," diyen bir sesle irkilerek ayağa kalktım. Korku içinde başımı çevirince banyo kapısının önünde duran Savcı ile gözlerim irice açıldı.

"Şey, ben..." dedim ama şaşkınlıktan ne söyleyeceğimi bilemedim.

Burası onun odası mı?

Kahretsin, bunun burada ne işi var!

Yüzünde küçük bir tebessüm varken gözleri beğeniyle bakıyordu. Sanki az önce beni piyano çalarken izlemek hoşuna gitmişti. Saçları ıslak bir hâlde tam karşımda durduğu için afalladım. Duştan çıktığı için saçlarının ucundan su damlıyordu. Ela gözleri şaşkınlığımı izledikçe daha da keyifli bakıyordu. Bense onun yoğun bakışlarından kaçmaya çalışırken bakmamam gereken her yere bakıyordum.

Bakışlarım yüzünden boynuna ve oradan da aşağıya inince sertçe yutkundum. İri vücudu tüm çıplaklığıyla tam karşımdaydı. Boynundan sıkı kaslarına süzülen su damlacıkları nefesimi kesiyordu. Artık şoktan mıdır, bilmiyordum ama büyük bir arsızlıkla kaslarını incelerken bunu saklama çabasına giremiyordum. Korkarak biraz daha aşağıya kaydırdım gözlerimi ve belindeki havluyu görünce rahat bir nefes aldım. En azından daha fazlasıyla psikolojik darbe almamıştım.

"Beni izlemek yerine çığlık atman veya hemen gözlerini kapatman gerekmiyor mu?" Alay dolu sesini duyunca yaptığım rezaletin farkına varıp hemen arkamı döndüm.

Yüzüm kızarmaya başlamıştı. "Ben... Üzgünüm. Bir an şoke oldum. Şey... Bunun için evlenmemiz gerekmiyor, değil mi? Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum." Hafız sırf beni gecelikle gördü diye bana söylemediğini bırakmamıştı, şimdi Savcı onu yarı çıplak gördüm diye kim bilir neler derdi.

Hemen arkamda olduğu için gülen sesini duydum. "Sanmıyorum, evlenmek için bundan daha fazlası gerekli." Gülüşü büyüdü. "Bilirsin, geceyi aynı yatakta..."

"Ah, tamam! Anladım, sakın o sözün devamını getirmeyin!" Tekrar gülen sesini duydum. Bugüne kadarki tüm ilişkilerim yanağa kondurulmuş birkaç öpücükten ibaretken daha fazlasını duymak istemiyordum.

Boğazını temizleyip bana ne yapacağımı söylemeye başladı. "Pekâlâ, şimdi şöyle yapıyoruz." Hâlâ gülüyor olması çok can sıkıcıydı. "Sen banyoya girip orada biraz oyalan, bu sürede ben de giyineyim. Anlaştık mı?"

Panikle hemen başımı sallayıp banyoya girmek için aceleyle arkamı döndüm. Başımı eğerek yürüdüğüm için birkaç adım atmıştım ki onu çarpınca, "Önümden çekilsenize!" diye onu azarlayıp geriye çekilmek istedim ancak uzun eteğime bastığım için sendeledim. Tam düşecektim ki bir küfür savurup belimden yakaladığı gibi beni göğsüne çekti. "Sakın olmazsan kendini sakatlayacaksın."

"Ama siz çıplaksınız."

"Tam olarak çıplak değilim, havlu var."

"Ya o havlu düşerse?" demiştim ki fark ettiğim şeyle sertçe yutkundum. Göğsündeydim, yani ona fazla yakındım. Düşmeyeyim diye ellerim az önce refleksle ona tutunmuş, çıplak göğsünün üzerine yerleşmişti. Savcı ise belimi tutarken benim aksime fazla rahattı. Masum sayılacak bir pozisyonda değildik. Kendimi bu duruma nasıl düşürdüğümü aklım almıyordu.

Ela irisleri gözlerime yoğun bir şekilde bakarken, "Elzem," diye fısıldadığında ellerimin altındaki teni gerilmişti. "Sen hiç rahat durmaz mısın?" Boğuk çıkan sesi ve bana baktıkça kararan gözleri ona cevap vermemi güçleştiriyordu.

Şakaklarından süzülen su damlacıkları ise ayrı bir olaydı. Islak saçlarının rengi koyu kahveden siyaha dönüşmüş gibiydi. Saçları ıslandığından rengi konusunda daha da kararsız kalmıştım. Islaklığı yoğun bakışlarıyla birleşince bu adam karşı konulmaz derecede yakışıklı oluyordu. Sanırım az önce bana bir soru sormuştu, değil mi? Pekâlâ, soru neydi?

"Acaba..." dedim yutkunarak. "Beni bırakmayı düşünüyor musunuz?"

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydığında uzun süre bana cevap vermedi. Bir hizmetçiyi kolları arasında haddinden daha uzun tutuyordu. Tuhaf olansa, ben de onun kollarının arasından çıkmak için hiçbir şey yapmıyordum. Ellerimin altında gittikçe daha hızlı atan kalbinin sesini duymayı sevmiştim. Dudaklarıma baktıkça ruhundan yükselen arzu ve yoğun şehvet derimin altına ısı dalgası yaymıştı. Beni öpmek mi istiyordu? Bir Oyunbaz'ı öpmek isteyecek kadar çıldırmadığını düşünüyordum. Açlığım sınırdayken ruhunu emebilirdim.

Burnundan sert bir nefes aldığında kendine gelmek için başını iki yana salladı. Aklından geçen çılgınca düşünceleri kovmak ister gibi ellerini he-

men belimden çekti. Yanaklarım cayır cayır yanarken aceleyle banyoya girip kızardığımı ondan gizlemeye çalıştım. Neden bu kadar utandığımı bile bilmiyordum! Beni öpmek isteyen o olduğuna göre onun utanması gerekmiyor muydu?

Aklıma gelenlerle hissettiğim utanç duygusu hızla dağıldı ve yerini rahatsız edici bir duyguya bıraktı. Ben bu akademide basit bir hizmetçiydim. Asillerin birçoğu, hizmetçileri kolay elde edecekleri bir seks objesi olarak görüyordu. Acaba o da beni yatağa atacağı biri olarak gördüğü için mi ruhunda şehvet oluşmuştu? Kırk fikirli olmak böyle berbat bir şeydi işte, olur olmadık her ihtimali değerlendiriyordunuz. Savcı akademide saygı gören bir öğretmendi, beni de eğleneceği biri olarak görebilirdi. Sonuçta onu hiç tanımıyordum.

Nasıl biri olduğunu bilmediğim için aklından geçenleri anlayamazdım. Belki de zevk düşkünü o erkeklerden biriydi. Ah! Sinirden kafayı yiyecektim çünkü düşüncelerimin gittiği yön ondan nefret etmem için bana birçok sebep veriyordu. İçeriden, "Çıkabilirsin," diyen sesini duyunca giyindiğini anlayıp bozuk bir suratla banyodan çıktım.

Pantolonunu giymişti ama üst kısmı hâlâ çıplaktı. Dolaptan siyah bir atlet ve gri bir kazak çıkarırken bana sırtı dönüktü. "Bu katta ne işin var? Alt katların temizliğinden sorumlu olduğunu sanıyordum." En azından özellikle odasına girmediğimi biliyordu.

"Bülbül kendini iyi hissetmediği için onun yerine buradayım." Keyifsiz bir sesle konuşup kapıya doğru yürüdüm. "Burada yapılacak pek bir şey yok. İyi günler, Savcı Bey."

Mesafeli bir sesle konuşup kapıya doğru yürüdüğümde arkamdan, "Bekle," diyen sesini duydum. "Derdin ne senin? Sesin neden bu kadar soğuk?"

Ciddi bir suratla ona doğru dönüp, "Sizinle hiçbir derdim yok," dedim gayet resmî bir dille. "İzin verirseniz işimin başına dönmeliyim."

Beklemediği bu çıkış karşısında kaşları belli belirsiz çatıldı. "Senin gibi bir ruh emici değilim, Oyunbaz." En az benim kadar soğuk yapmaya başlamıştı. "İnsanların duygularını, ruhlarını soluyarak anlayamıyorum. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle. İçeriye girmeden önce yüzün asık değildi."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Benim sorunlarım sizi ilgilendirmiyor." Çenemi dikleştirip onu daha fazla kızdırdım. "Kendi sorunlarımı halledebilecek bir kadınım." Önüme gelen saçlarımı savurarak arkaya doğru

ittim. "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Ayrıca bir hizmetçinin görevleri da sizin ilgi alanınızı kapsamıyor."

Öfkesinin şiddetini ifadesiz yüzü iyi gizliyordu ama kızgınlığını en yalın hâliyle soluyorum. "Bu odayı temizlemeye başla. Hemen şimdi işini yapmaya başla." Sesi buz gibiydi.

"Odanız temiz."

Gözlerimin içine kanımı donduracak bir resmiyetle baktı. "Senin işin benim emirlerimi yerine getirmek." Az önceki sözlerime atıfta bulunarak. "Bir hizmetçiyle tartışmayacağım," dedi son derece ciddi bir sesle. "Sana ne diyorsam onu yap."

Hizmetçi diyerek onu kızdırdığım gibi beni kızdıracağını mı sanıyordu? İşim hizmetçilik yapmak olduğu için zerre kadar alınganlık yapmadan, "Siz nasıl isterseniz," dedim mesafeli bir sesle. "Lütfen hazırlanıp dışarı çıkın. Birileri ayak altında dolaşmayınca daha verimli çalışırım." Gözlerinin ardından geçen o karanlık ifadeyle ruhundaki şeytanlığı soludum. Odadan çıkmayacaktı, değil mi?

Canımı okuyacak.

✦

Beş Saat Sonra

Üzerini giyinmesine rağmen bir şey arar gibi gardırobu karıştırdıkça yere bir şeyler düşürüyordu. En az beş kez düzenlediğim o gardıroptaki kıyafetler bir kez daha birbirine girmişti. Bir amaç uğruna orayı dağıttığını göstermek istercesine gri kazağını çıkarıp siyahı giyince dişlerimi sıktım. Beş saat boyunca ben bu odayı topluyordum, o ise arkamdan dağıtıyordu! İlgilenmem gereken tek oda bu mu sanıyordu?

Yumuşak yün kazağı giyip bana doğru dönünce sinirli suratımı gördü. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Bir sorun mu var?"

Öfkemi dizginlemeye çalışarak yüzüme yumuşak ve ılımlı bir ifade kondurdum. "Hayır." Onu boğmak isterken tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Yeterince dağıttıysanız, pardon, giyindiyseniz orayı toplayabilirim."

Beni kızdırdıkça ruhunda yükselen kahrolası eğlenceyle, "Tabii," diyerek raftaki kitaplara doğru yürüdü. "Biraz acele et, beş saat oldu ama hâlâ odayı toparlayamadın." Bu herif şaka mı yapıyordu?

Dağıtmayı bıraksa çoktan işim biterdi!

Dolabın içini öyle bir hâle getirmişti ki tüm kıyafetleri çıkarıp yatağın üstüne yığdım. Ben onun kıyafetlerini katlarken o da eline bir kitap alıp

tekli koltuğa oturmuştu. Elinde kitap olmasına rağmen ilgilendiği şey o kitap değildi çünkü gözlerini üzerimden ayırmıyordu. İşimle meşgul olup bakmamaya çalışıyordum ama yoğun bakışları kor gibi beni yakıyordu. "Bir konağın şımarık hanımı nasıl böylesine titiz ve temiz çalışabilir?"

Pantolonlarını katlarken, "Şımarık değilim," dedim huysuz bir sesle.

Gülüşünü duydum. "Olmadığını sanıyorsun ama konumuz senin kibrin veya küstahlığın değil. Hizmetçiliği nasıl bu kadar iyi yapabilirsin?"

Katladığım pantolonu dolaba koyarken ona sırtımı dönmüştüm. "Her konuda yetenekli olmak suç olmasa gerek."

"Ya da tecrübe ve deneyim." Kaskatı kesildiğimde değişen ifademi gizlemek için başımı kaldırıp ona bakmadım. Kıyafetlerle oyalanırken, "Sende çözemediğim çok fazla şey var, Elzem Akay," diyen sesi düşünceliydi. "Anlayamadığım bir gizem var sende."

Elime bir kazak alıp, "Sizi anlamıyorum," dedim ona bakmaktan kaçınarak. "Yine anlamadığım şeyler söylüyorsunuz."

Derimin altına sızıp beni kıvrandıran bakışları ok gibi üzerimdeydi. "Yaptığın işlere bakınca geldiğin yerdeki konumun hakkında bana yalan söylediğini düşünmeye başlıyorum çünkü zengin bir hanımefendi odasını toplamayı bile bilmez. Geldiğin yerde de bir hizmetçi olduğuna emin olacağım ama dik duruşun, kibar üslubun, zenginlere ait kibrin ve şımanklığın aklımı karıştırıyor. Duruşunda bile kimsede olmayan bir asalet ve kışkırtıcı bir zarafet varken hizmetçi olduğuna inanmak çok güç." Bu bir iltifattan çok eleştiri gibiydi.

"Bu sözlerinizden aklınızı meşgul ettiğimi mi çıkarmalıyım?" Başımı kaldırıp ona baktığımda bana olan bakışları fazla rahattı. Sanki ne söylersem söyleyeyim odasında olmamdan aldığı keyfi bozamazmışım gibi hissettiriyordu. "Belki de artık bana ders vermek istiyorsunuzdur." Sevimlice gülümsedim. "Öğrenciniz olmayı talep ediyorum."

Gülüşüme aynı şekilde karşılık verip, "Reddedildi," dedi yumuşak bir sesle.

"Bir gün öğrenciniz olacağım."

"O gün asla gelmeyecek."

Omuz silkerek önüme döndüm. "O gün fazla uzakta değil." En az onun kadar inatçı olabilirdim.

Kıyafetlerini topladıktan sonra odasındaki işim bir kez daha bitmişti. Biraz daha burada kalırsam tüm işlerimi aksatacağımı ve Elif Hanım'dan sıkı bir azar yiyeceğimi biliyormuş gibi beni daha fazla meşgul etmedi. Beş

saatin sonunda nihayet gitmeme izin vermişti. Ben odasından çıkıp temizlik için başka bir odaya girerken o da aşağıya inmişti. Savcı yüzünden beş saat boyunca tek bir odada oyalandığım için tüm odaları yetiştiremeyeceğimden korkmuştum. Neyse ki bu katta görevli olan hizmetçiler bana pek bir iş bırakmamıştı.

Savcı'dan sonra bir oda daha temizleyip asıl görev yerime döndüm. Doğa çok yorgun görünüyordu. Bana geriye sadece bir oda kaldığını söyleyince onun yerine son odayı da ben aldım. İçeri girdiğimde şansıma bu odanın da temiz olduğunu görmüştüm. Dün dip bucak temizlediğim odalardan biri olduğu için henüz toz bile tutmamıştı. Odadaki dağınıklığı toplayıp yerdeki kirli kıyafetleri aldım. Kirlilerden başka bir grup sorumlu olduğu için biz kıyafetleri banyoya bırakıyorduk, daha sonra onlar hepsini topluyordu.

Banyoya yeni girmiştim ki dış kapının açılan sesini duydum. Odanın sahibinin dersi bitmiş olmalıydı ki odasına dönmüştü. Kapıya doğru yürümüştüm ki Hafız'ın, "Odamda olmamalısınız," diyen sesini duyunca donup kaldım. Bu oda Hafız'ın odası mıydı? Konuştuğu kişi ben değildim çünkü banyoda olduğum için henüz beni görmemişti.

Asil'in gülüşünü duydum. "Birilerinin bizi görmesinden mi korkuyorsun? Sen de haklısın, üç kişilik yasak ilişki yaşıyoruz ama baştan söyleyeyim, ikiniz de ilgimi çekmiyorsunuz." Gülerek söyledikleriyle haklı çıkmanın şokunu yaşadım. Üçüncü kişi Gediz'di, değil mi?

Zaten çok geçmeden Gediz'in, "Bu siktiğimin okuluna neden geri döndüğümü biri bana açıklayabilir mi?" diyen sesini duydum.

Hafız güldü. "Bizi özledin."

Asil'in gülüşü daha yüksek çıkıyordu. "Burnunda tüttük."

"Siktirin gidin! Elli yıllık sürgünde de yakamdan düşmediniz, hâlâ ne konuşuyorsunuz?"

"Senin için fânilerin bölgesine geldiğim için bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" Bu eğlenen ses Hafız'a aitti. "Üstelik ellerimiz boş da gelmiyorduk."

"Onun istediği şarap veya yiyecek değildi, öyle değil mi?" Asil'in sinsi sesini duyunca banyo kapısına biraz daha yaklaştım. "Elli yıl boyunca kadınlardan uzak durmak seni çıldırtmış olmalı."

"Bunu inkâr edemem." Gülüşünü duydum. "Kadınların hayatımdaki yeri nefes almak gibi." Demek ki bu üç silahşor gerçekten o büyük yıkımı yapan gizemli kişilerdi.

"Ee?" dedi Gediz merakla. "Şu Kalkanların olayı ne? Nasıl bizim dünyamıza gelmişler ve ne zamandır buradalar?"

"Fazla olmadı." Odada birkaç hareketlenme hissederken Hafız, "Hepsi de fazla kafa karıştırıcı," dedi.

"Ne yönden?"

"Bilemiyorum, bir fâniye göre çok hızlı uyum sağladılar."

"Onları gözlemlemiş olmalısın. Sence nasıllar?" Asil, Gediz'in fikrini öğrenmek istediğinde Gediz, "Biri dışında diğerleriyle ilgilenmiyorum," dedi.

"İlgilendiğin hangisi?" Asil'in kıskanç çıkan sesiyle Gediz'in gülüşünü duydum.

"Merak etme, küçük ışığınla ilgilenmiyorum. Benim işim Oyunbaz'la." Gerilmiştim. Benimle mi?

"Elzem ile mi?" Hafız'ın şaşkınlığını soludum. "Elzem ile ne gibi bir işin olabilir?" Ruhundaki öfke bana kadar geldi. "O eğleneceğin biri değil. Kızın bilinçaltı saf acı, onunla uğraşmayı aklından geçirme."

"Sakin ol, Hafız. Düşündüğün anlamda onunla ilgilenmiyorum."

"Buna inanmamızı mı bekliyorsun?" Asil'in sesi iğneleyiciydi. "Güzel kadınlara karşı koyamıyorsun ve Oyunbaz çirkin bir kadın değil."

"Evet." Gediz onu onaylayıp, "Şu zamana kadar gördüğüm tüm kadınlardan daha güzel," dediğinde buna inanıyordu çünkü onların ruhlarını soluyordum. "Ancak Elzem ile o anlamda bir işim olamaz. Onu hangi amaçla istediğimi ikiniz de iyi biliyorsunuz." Ama ben bilmiyordum. Hangi amaçla çağrımı kabul etmişti?

"Her neyse," diyerek konuyu değiştirdi. "Şu Işıktan Gelen'le neler oluyor?"

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Asil'in sesi sıkıntılı geliyordu. "Oğuz sürekli ondan uzak durmam gerektiğini söylüyor, siz ne düşünüyorsunuz?" Oğuz'u dinlemek aklına gelmiyor muydu?

Gediz ve Hafız aynı anda, "Oğuz'u dinle," deyince az kalsın gülecektim. Aklın yolu birdi.

"Yapamam." Acı çeken sesini duymak beni bozguna uğratmıştı. "Meliz büyüyü tamamlamak için ruhlarımızı kızların dünyasına çağırdığı gece onu gördüm. Bedenlerimiz burada olsa da ruhlarımız kısa süreliğine fânilerin dünyasına gitti." Elimi hızlanan kalbime bastırdım, nihayet bir soruma daha cevap alabilmiştim. Yasaklı olduğu hâlde o gece Tenebrislerin konakta ne işi olduğunu hep merak ediyordum.

Bizim dünyamızdan biri onları çağırmadıkça dünyamıza gelemezlerdi. Çağırsalar bile bedenen gelemezlerdi çünkü annem Meliz'i çağırdığında o bile bedenini burada bırakmış, ruh olarak dünyamıza gelmişti. Daha sonra tek amacı bizi kullanarak Arat'ın kapısını açıp bedenini dünyamıza götürmekti. Tabii, ben son anda buna engel olmayı başarmıştım. Lakin Tenebrisler aklımda hep soru işareti olarak kalmıştı. Dünyamıza nasıl geldiklerini hep merak etmiştim. Meğerse Meliz onları çağırmış.

Kızlar onları görmemişti, sadece ben görmüştüm. Aklımı kurcalayan asıl şey şuydu: Aynısını ben de yapabilir miyim? Birinin beni çağırmasını sağlarsam ruh olarak kendi dünyama gitmem mümkün müydü? Sıraç'a bir şekilde ulaşmalıydım. Evet, bu konuyu kesinlikle araştıracaktım. Geri gidip orada neler olduğunu görmenin ve bize neler olduğunu ona anlatmanın tek yolu buydu.

"Meliz'e yardım ettin, öyle mi? Kalkanlar senin yardımın sayesinde mi burada?" Hafız'ın kızgın çıkan sesiyle böyle olduğuna adım gibi emindim. Bu işte kesin Asil'in de parmağı vardı.

"Benim sayemde yaşıyorlar." Karanlıklar lordunun son söyledikleriyle gözlerim irice açıldı. Ne demek onun sayesinde yaşıyorduk?

"Evet, Meliz'e yardım etmek için oradaydım ama Doğa'yı görünce amacımdan saptım. Bu nasıl mümkün oldu, bilmiyorum ama o ürkek bakışları, titreyen kirpikleri, kesik kesik aldığı solukları beni ona karşı zayıf kılıyor. Meliz'in planı, Kalkanları kurban ederek kapıyı açmaktı. Böylece dördü onun için sorun olmayacaktı. Fakat Günışığı'nı görünce o gece ilk kez kendi ırkımdan birine ihanet ettim. Meliz her birine halüsinasyon göstermeye başladığında kızların yanından ayrılıp onun yanına gittik. Benden istediği kara büyüyü yaptım ama onun istediği şekilde değil." Neler söylediğinin farkında mıydı?

"Vücudu burada olan biri yardım almadan tek başına dört güçlü Kalkan'ı öldürecek kara büyüyü yapamaz. Bunun için bana ve adamlarıma ihtiyacı vardı. Meliz'in endişesi Elzem'di. Bir Oyunbaz olduğu için son anda planlarını bozacak bir şey yapmasından korkuyordu. Bu yüzden planında kızların yaşaması yoktu. Safkan bir Tenebris olduğum için Kalkanları öldürecek kara büyüyü benim yapabileceğimi biliyordu." Kendinden safkan bir Tenebris olarak bahsetmişti. Bu da demek oluyordu ki Asil melez değildi.

Elli yıl önceki olayda Gediz'in iki arkadaşından biri kan kalkanı yaparak üçünü koruma altına almıştı. Kalkan açmak Işıktan Gelenlerin büyülerinin arasına girdiği için Hafız veya Asil'in Işıktan Gelenlerin melezi

olduğunu düşünmüştüm. Ancak şimdi Asil elenmişti. Meliz'in o esnada yüzünde maske olmadığı için o zaten olamazdı çünkü Mizgin, yüzü maskeli iki kişiden birinin kan kalkanı büyüsü yaptığını söylemişti. Bu durumda geriye tek bir kişi kalıyordu. Hafız bir melez olabilir miydi?

Asil tekrar konuşmaya başlayınca Hafız ile ilgili şüphelerimi askıya alıp Asil'i dinlemeye başladım. "Meliz benden kızları öldürecek büyüyü yapmamı istedi ama Doğa'yı görünce onlara koruma büyüsü yaptım. Benim yaptığım koruma büyüsü onları Meliz'in büyüsünden koruyacaktı. Kalkanların buraya gelmesi bana da sürpriz oldu. Meliz ritüeli tamamladıktan sonra onların ölmesini umuyordu ama kapı bir şekilde dördünü de yutmuş olmalı. Yaptığım büyü sayesinden kızların öleceğini düşündüğü için cesetlerinin kapıdan geçmesini sorun etmemiş olmalı. Oysaki onlara koruma büyüsü yaptığım için kapıdan geçen cesetleri değildi." İşte bunu beklemiyordum. Asil bizi kurtarmıştı.

Bizi o gece kurtaran Asil'di. Ben o gece bedenimden çıkmıştım ve kızların cansızca yerde yattıklarını görmüştüm. Aslında ölmemiz gerekiyordu ama Asil'in büyüsü bizi bir şekilde hayatta tutmuştu. Onun büyüsü sayesinde ölü bedenlerimiz yerdeyken bir şekilde yaşamayı başarmıştık.

"Ama Oyunbaz tüm planları bozdu o gece, değil mi?" Bu konuşan Hafız'dı. "Geçit açılınca hepsini içine çekti ama Elzem son anda Meliz'i öldürmeyi başardı."

Bir kez daha Asil'in şaşkınlığını soludum. "Sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Onun zihnine sızdığımda bazı anılarını gördüm."

"Ve bunu hemen liderine yetiştirdin, değil mi? Senin yüzünden kızın bir Aykırı olduğundan şüpheleniyorlar. Tenebrislerin lideri, yani babam bile benden Oyunbaz'ı izlememi istedi. Aykırı olduğundan emin olduklarında onu öldürecekler." Evet, Hafız tam olarak böyle yapmıştı. Zihnimde gördüklerini hemen Muhafızların liderine yetiştirmişti. Bu konuda hâlâ ona kızgındım.

"Emin ol, kızlar hakkında onlara bilgi verseydim ikisi çoktan ölmüştü. Onlar sadece şüpheleniyorlar ama emin değiller çünkü kızların ikisi de bir Aykırı olduğunu çok iyi gizliyor." Ne yani, Hafız kimseye bizim hakkımızda bilgi vermemiş miydi? O hâlde neden bizden şüpheleniyorlardı? Hafız değilse, bu bilgiyi onlara veren kimdi? Bu iş gittikçe içinden çıkılmaz bir hâl alıyordu.

Neden bir Aykırı olduğumu düşünüyor?

"Oyunbaz gerçekten bir Aykırı mı?" Gediz'in yutkunuşunu ta buradan duyabiliyordum. Ablası bir Aykırı olduğu için öldürülmüştü, değil mi?

"Evet," diyen Hafız'ın iç çekişini duydum. "Elzem, Oyunbazların içinde Aykırı olarak doğan ilk Oyunbaz. Üstelik o şifacı bir Aykırı, yaşayan son şifacı. Aykırı bir şifacı olduğu duyulursa neler olur, tahmin edebiliyor musunuz? Tüm ırklar kızı öldürmek için peşine düşecek. Onu bu konuda uyarmama rağmen insanların yaralarını iyileştirip dikkatleri üzerine çekiyor." İyi ama neden? Bu Aykırılık tam olarak ne ve onları neden böyle korkutuyor? Bu konu hakkında bilmediğim hâlâ çok şey vardı.

"İki kişi dedin." Gediz'in ruhundaki hüznü soludum. Aykırı olduğumu öğrenmesi onu mutlu etmemişti. "Diğer Aykırı hangi Kalkan?" Sömürge altına aldıkları diğer hizmetçi kimse o. Doğa'ydı, değil mi? Artık neden özellikle ikimizi hizmetçi yaptıklarını anlıyordum. Zorlu şartlar karşısında gerçek potansiyelimizi göstermemizi bekliyorlardı.

"Konuşsana, Muhafız." Asil'in sesi endişeli çıkıyordu. "Diğer Aykırı kim?"

"Tahmin et." Önce bir süre sessizlik oldu, sonra ise Asil'in savurduğu küfrü duydum.

"Günışığı mı? O olamaz, bir Aykırı olamayacak kadar zayıf!" Doğa'nın Aykırı olmasından korktuğunu ses tonundaki endişeden anlayabiliyordum.

"Ama o bir Aykırı." Hafız bundan emin gibiydi. "Nasıl ki Elzem kendini kibrinin arkasına gizliyorsa ışığın da korkaklığının arkasına saklanıyor. Her ikisinin gizlenme ve savunma taktikleri farklı olsa da amaçları aynı. Yarı melez bir fâni nasıl öylesine güçlü bir kalkanla kendisini güvene alır sanıyorsun? Hiç eğitim almadan kalkan açması bile onun Aykırı olduğunu gösterir. Efsun ve diğerleri bu yüzden onun bir Aykırı olabileceğinden şüpheleniyor."

Asil'in ruhundaki endişe o kadar büyüdü ki korkusunu iliklerime kadar hissettim. "Ya gerçekten o da bir Aykırı'ysa?"

"Öyle zaten," dedi Hafız. "İşin ilginç yanı, her iki Aykırı kız kayıp ırkların lanetini taşıyor, yani müttefikler. Oyunbazlar kincidir, Elzem bulduğu ilk fırsatta atağa geçecektir. Işıktan Gelenler saf bağlılıktır, yani Doğa'nın tarafı çoktan belli. Oyunbaz ölürse Işıktan Gelen gerçek potansiyelini ortaya çıkarıp buna sebep olanlara kök söktürür. Işığın, göründüğü kadar zayıf biri değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Elzem senin yüzünden ölüyor. Peki, bu olursa Doğa'nın sana olan nefreti ne boyuta

ulaşır? O pusulayı hâlâ bulamadın mı?" Pusula mı? Ne yani, bu hırsız pusulamı kaybetmiş miydi? Kahretsin, bunu yapmış olamazdı! Ayrıca öluyor olmam da ne demekti ve pusulanın bununla ne ilgisi vardı?

Kahretsin!

Pusulam benden alındığından beri yaşadığım o kalp ağrılarının bununla bir ilgisi var mıydı? "Arıyorum!" Asil'in sesi sinirli geliyordu. "Onu odamdan kimin aldığını bulacağım!"

"Öylesine değerli bir şeyi kızdan hiç koparmamalıydın."

"Onları buraya getirmemin tek yolu buydu! Meliz peşlerinde ve kendisine güçlü bir beden bulduğu an onlar için harekete geçecek. Yakınımda olurlarsa Günışığı'nı koruyabilirim diye düşündüm. Elzem'in pusulasını ona geri verecektim ama birileri pusulayı benden çaldı! Kızın ölmesine izin verememem yoksa Günışığı daha çok benden nefret edecek. Geç olmadan o pusulayı bulmalıyım!" Duyduklarımla derinden sarsıldım, bütün bunlara inanamıyordum. Ne yani, Asil başından beri bizi koruyor muydu?

Hadi ama... Asil'den bahsediyoruz. O iyi biri olamaz.

"Belki de pusula hâlâ akademidedir," dedi Gediz. "Bu ihtimali de düşünmeliyiz." Eğer böyleyse onu bulabilirdi, değil mi?

"Akademide değil," diyen Hafız'ın sıkıntılı sesini duydum. "Eğer buralarda bir yerde olsaydı Elzem'in yüzü her geçen biraz daha solmazdı. Pusulanın yakınlarında olduğunda güçleniyor ama pusuladan uzak kalınca hastalanıyor. Birkaç kez onu burnu kanarken veya kalbine tutup inlerken gördüm. Pusula diğerlerinin elinde basit bir eşya görevi görüyor ama Elzem için hayati önem taşıyor." İyi ama neden? Bu pusulanın sırrı neydi? Onunla aramdaki bağın sebebi neydi?

"Bir pusulaya bağlı yaşaması can sıkıcı," diyen Gediz'in sözlerinden de gereken cevabı alamamıştım. "Hayatımın sikik bir eşyaya bağlı olmasını istemezdim."

"Kız ölü doğdu, ne olmasını bekliyordun?" Hafız'ın tüm bunları bilmesinin nedeni kafamın içine sızması mıydı yoksa başka bir sebebi daha var mıydı? "Doğduğu gece neler yaşandı, ben de bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Asil. "Meliz'den bir şeyler öğrenmiştim. Elzem doğduğunda ruhu çoktan Ölüler Diyarı'nın kapısına ulaşmış, Meliz ne yaptıysa onu geri getirememiş. Bu yüzden yardım almış. O gece pusula üzerinden Elzem'in ruhuna ve bedenine çok güçlü bir mühür yapılmış. Ölü bir bedene ruhu geri getiremedikleri için mührü Oyunbazları temsil eden sıradan bir pusulaya yapmışlar." Sözleriyle kaskatı kesildim. Nasıl hayata döndüğümü ayrıntılı bir şekilde dinlerken hiç rahat değildim.

Asıl Bir olayı kimse dinlemez ama ruhumu [illegible] diyerek arkadaşlarına bu işin detaylarını anlatmaya başladı. Konu ... mu pusulanın içine hapsettiler beni e pusula Elzem in [illegible] gü sonra ruh bedene girebiliyor. Pusula, beden ve ruh arasında bir köp her ikisini birbirine bağlayan bir ip görevi görüyor. Elzem'den [illegible], muhur zayıfladığı için hastalanıyor. Pusula ondan uzun süre ... muhur önce zayıflar, sonra da kırılır." Kalbim göğsümü tekmelerken bu duklarının şiddeti yüzünden beynimden vurulmuşa döndüm. Ben bir pusulaya mı muhurluydu?

Bu yüzden mi pusula olmayınca acı çekiyorum?

"Mühür kırılırsa ne olur?" diye sordu Gediz.

"Elzem ait olduğu Ölüler Diyarı'na geri döner." diyen Asıl [illegible] dehşete kapıldım. Bunları duyacağımı bilseydim burada [illegible] rine dışarı çıkardım. "Mühür kırılınca pusula eskisi gibi basit bir eşya dönüşür ve Elzem'in ruhu özgür kalıp Ölüler Diyarı'na göç eder. Şu anda pusula ondan çok uzakta olduğu için mühür hızla zayıflıyor. Bu yüzden hastalanmaya başladı çünkü ruhu bedeninden çıkıyor. Ölü doğduğunda ise mühür olmadan ruhu asla bedenine giremez. Mührü tutarsa pusula, ona o pusulaya ihtiyacı var." Hayır, hayır, hayır! Bu doğru değildi! Bu [illegible] saçmalıktı!

Bedenim ve ruhum bir pusula sayesinde hayata tutunuyor olamazdı. Ben büyüyor, yaşlanıyor, nefes alıyor ve hissediyordum! O pusula olmadan bunları yapıyordum. O aptal şey yüzünden ruhum beni terk etmeyordu! Bu kabul edeceğim bir şey değildi. "Saçmalık!" Dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldüğünde sırtımı dayadığım duvarda yavaşça dizlerimin üzerine yığıldım. Bunu gerçekten yaşıyor muydum?

Ağlamamak için kendimi zor tutarken titreyen ellerime bakıyordum. Ben gerçekten ölüyor muydum? Biliyordum. Kahretsin ki biliyordum. Bir terslik olduğunu hep biliyordum ama sebebini anlayamamıştım. Yaşam, kalp demekti ve pusula hep kalbimi gösteriyordu çünkü bana yaşam verenin o olduğunu haykırıyordu. Gerçekler beynime çığ gibi doluşurken fark ettiğim her şeyi yalanlamak istiyordum.

Son günlerde kalbimde hep bir sızı ve yorgunluk vardı. Bunun sebebi pusulanın benden uzaklaşmasıydı. O gün akademinin bahçesinde hissetmiştim bunu. Benim için değerli bir şeyin benden gittiğini hissetmiş ama ne olduğunu bulamamıştım. Ve dahası vardı, çok daha fazlası vardı. Buraya gelmeden önce, bir ay boyunca ne zaman okula gitsem kalbim ağrıyor ama eve dönünce ağrısı geçmişti.

O zamanlarda anlamıyordum ama artık sebebini biliyorum. Evden çıkarken pusuladan uzaklaştığım için canım yanıyor ama eve dönünce pusulanın yakınlarında olduğum için rahatlıyordum. Meliz pusulamı sahtesiyle değiştirdiği için evden çıkınca acı çekiyordum. Lanet olsun, o iblis beni bir eşyaya mühürlemişti! Şimdi de onu benden geri alarak beni bir kukla gibi parmağında oynatıyordu. Evet, oydu! Pusulayı Asil'den çalan Meliz'di.

Konakta o gece bize halüsinasyon gösteren kişi Meliz'di. Bu onu yarı Tenebris, yarı Muhafız yapardı; yani bir melez. Kahretsın, Hafız değildi! Doğa ve benim bir Aykırı olduğumuzu Muhafızların liderine ve Efsun'a yetiştiren kişi başından beri Meliz'di çünkü bizi çok iyi tanıyordu. O kahrolası iblis bizim için geri dönmüştü. İlk hedefinde de ben vardım. Bu sefer daha avantajlıydı çünkü şu anda hepimiz onun dünyasındaydık. Mekân avantajı onda olabilirdi ama kolay kolay vazgeçmeyecektim. Kendi dünyamda onu bir kere yendiysem burada da yenebilirdim.

"Sana pusulamı almak neymiş göstereceğim, iblis." Madem kuralların ölümle yazıldığı bir dünyadaydım o zaman ben de ölümden doğanın lanetini ona yaşatırdım. Doğduğum gece kendi çıkarları için bana yaşam veren kadını beni yaşattığı geceye pişman edecektim.

Bu kadar beklemek yeter, Meliz harekete geçtiyse benim de aralkta bulunmamın zamanı gelmişti. Büyüler konusunda beni eğitecek birini bulmalıydım. Savcı olması şart değildi, başka bir eğitmen de bana ders verebilirdi. Sadece büyülerde iyi olmak yetmezdi. Kılıç, ok, dövüş ve daha birçok yönden bana ders verecek birilerini bulmalıyım. Açlığımı kontrol etmemde bana yardım edecek birini de bulmalıydım. İyi ama kim? Öylesine bir öğretmen istemiyordum çünkü beni o iblise denk güçte eğitmeliydi. Sadece çok güçlü biri benim öğretmenim olabilirdi.

Kahretsin, Savcı!

O inatçı adamı bir şekilde ikna etmeliydim.

"Oradan kalkmayı düşünüyor musun?" Duyduğum sesle sıçrayarak başımı kaldırdım. Açık kapının yanında duran Hafız'ı gördüm. Bir süredir orada beni izliyor olmalıydı ki beni gördüğüne pek şaşırmamıştı. "Çıkabilirsin, Asil ve Gediz gitti."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Başından beri burada olduğumu biliyor muydun?"

Sıkıntıyla derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "İniltini duyunca banyoda birinin olduğunu anladım ama sen olduğunu bilmiyordum." Bilseydi hakkımdaki şeyleri arkadaşlarıyla bu kadar rahat konuşmazdı.

Bana elini uzattı. Ne diğerlerinin gittiğini duymuştum ne de onun banyo kapısını açtığını. Hâlâ duyduklarımın şokundayken uzun süre kendime geleceğimi sanmıyordum. Elini tutmadığımı görünce yüzü sıkıntıyla gerildi.

"Bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Tamamen senin işgüzarlığın. Onları dinlediğim için bana kötü hissettirmesine gerek yoktu çünkü o bunu yapmayınca da yeteri kadar kötü hissediyordum. Beni neşelendirmek istercesine güldü. "İyi yönünden bakarsak artık bilmen gereken çoğu şeyi biliyorsun." Şaşkınlığımdan faydalanarak omuzlarımı yavaşça kavradı. Beni ayağa kaldırınca hemen ondan uzaklaşıp banyodan çıktım.

"Bu-burayı yarın temizlerim." Kimseyle konuşacak durumda değildim. O kadar paniklemiş hâldeydim ki sesim bile titriyordu.

Peşimden, "Elzem, bekle," dedi ama onu dinlemeden hemen dışarı çıktım. Kimsenin beni bu hâlde görmesini istemiyordum. Hafız'ın odasından çıktığım gibi yan odaya girip kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Kapıyı içeriden kilitlediğimde vücudum duyduklarımın ağırlığıyla küt diye yere düşmüştü. Duyduklarım hakkında kimseyle konuşamazdım, önce aklımı toparlamalıydım.

"Ben şimdi ne yapacağım?" Ellerimi yere bastırdığımda kalbime giren dehşet acıyla dişlerimi sıkarak acının geçmesini bekledim. Yine oluyordu. "Bunu hak etmiyorum!"

Hafız kapının diğer tarafında endişeyle, "Elzem?" deyince acıdan kasılırken, "Git buradan!" diye bağırdım. "İnsanları kapının önüne toplamadan git, Hafız! Ben iyiyim, sadece duyduklarımı sindirmek için zamana ihtiyacım var."

"Bu şekilde duyduğun için çok üzgünüm." Neyse ki zorlamak yerine bana ihtiyacım olan alanı tanıyıp gitmişti.

Tüm uzuvlarım acıyla kasılırken üşümeye başlamıştım. Burası Hafız'ın odasının aksine çok soğuktu. Evet, üşüyordum ama aynı zamanda yanıyordum da. Alnımda biriken ter damlacıkları ateşimin de çıkmaya başladığını gösteriyordu. Elimi ağrıyan kalbime bastırıp güçlükle ayağa kalktığımda başım dönmeye başladı. İnleyerek duvardan destek alıp dengemi korudum. "Ço-çok soğuk."

Bir anda nasıl böyle üşümeye başladığımı bilmiyordum ama vücut ısım inanılmaz bir hızla düşüyordu. Kesik kesik nefesler alırken gözlerim şömineyi buldu. Onu yakamayacak kadar acılar içinde kıvranıyordum. Dinlenmeliydim, kendime gelmek için biraz dinlenmeliyim. Az önce hiçbir şeyim yoktu ama bir anda tüm dengem altüst olunca vücudum

reaksiyon göstermeye başlamıştı. Öğrendiğim şeylerin etkisiyle bu hâle gelmiştim.

"Lanet iblis!" Odadaki yatağa doğru sarsak adımlar atarken güçlükle ayakta duruyordum. O kadının şu anda pusulaya bir şeyler yaptığına adım gibi emindim yoksa bu ani değişimin başka bir açıklaması olamazdı.

Odada kimse yoktu. Odanın sahibi gelmeden birkaç dakika yatağında dinlenip daha sonra gidebilirdim. Aklımdaki buydu ancak ikinci adımımda her şey etrafımda dönmeye başlayınca yere çok sert bir şekilde düştüm. Başım zemine çarparken kalbimdeki acı gözlerimin kapanmasına neden olmuştu. Tek hissettiğim yoğun bir acı ve soğuk havaydı.

O pusula olmadan gerçekten ölüyordum.

✦

Burnuma gelen binbir farklı kokuyla inleyerek gözlerimi açtım. Uyuşuk bakışlarım yanan şömineyi bulunca tebessüm ettim. "Ateş," diye mırıldandım. Odanın içini sımsıcak yapan alevler üşümemi durdurmuştu. Üstelik acım da geçmişti.

Yattığım yatağın içine iyice sokulacağım esnada kaşlarımı hafifçe çattım. "Yatak mı?" Ben en son yerde bilincimi kaybetmemiş miydim? Yatağa nasıl gelmiştim? Bunları düşünürken şöminenin ateşine şükrettim çünkü karanlık bir odada da gözlerimi açabilirdim.

Şömineyi kim yakmıştı? Yattığım yerden ok gibi fırladığımda yataktan düşmüştüm ama şimdi daha büyük bir sorunum vardı. Kahretsin, akşama kadar uyumuş muydum? "O cadı canıma okuyacak!" Hemen yerden kalkıp bir adım atmıştım ki aldığım baş döndürücü kokuların yoğunluğuyla titredim. "Olamaz." Başımı korkarak eğince çıplak ayaklarımı görmek çaresizce kıvranmama neden oldu. "Ayakkabılarımı kim çıkardı?"

Büyük bir katliam yapmadan onları hemen bulmalıyım.

"Kendine gelmen için duyuların özgür kalmalıydı. Ayakkabılar güçlerini kısıtlıyor." Duyduğum tanıdık sesle yutkunarak başımı kaldırdım. Şöminenin hemen yanında, sallanan sandalyesine oturmuş beni izleyen Savcı'yı görünce kendime lanetler okudum. O kadar oda varken bayılmak için onun odasını mı bulmuştum? Bekle, bu mümkün değildi çünkü onun odası en üst kattaydı.

Şöminenin ateşi yüzünü aydınlatırken beni izliyordu, ben ise tek kelime etmeden etrafıma bakıyordum. Ayakkabılarımı yatağın yanında görünce hemen eğilip onları giydim. Aldığım kokular biraz hafifleyince rahatlamıştım.

"Onlar gücümü kısıtlıyor, ölümümü hızlandırıyor." Ayağımdaki ve kabılara hoşnutsuz gözlerle bakıyordu. "Pusulam bulana kadar bir daha ayakkabı giymemelisin."

Midem kasıldı.

Pusulayı nereden biliyordu?

Şaşkın bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış olmalıydı ki Hafız anlattı. "Uzun süre odadan çıkmayınca senin için endişelenmiş. Kime güveneceğini kestiremediği için bana haber verdi," dediğinde ruhunda yoğun öfkenin sebebini anlayamadım. "Senin için bu kadar değerli bir pusulayı nasıl Meliz'e kaptırırsın?" Anlaşılan Hafız ona her şeyi anlatmamış çünkü anlatsaydı buna sebep olanın Asil olduğunu bilirdi.

"Onu geri alacağım."

"Almalısın da." Fazla acımasız bakıyordu. "Hayatın buna bağlı." Sırtımın asıldığını görünce derin bir nefes alıp bakışlarını biraz yumuşattı. "Sana kızmıyorum ama hayatını bu kadar etkileyen bir şeyi kolayca kaybetmene anlam veremiyorum."

Yatağın üzerine oturduğumda omuzlarım çöktü. "Bazen her şey kontrolüm altında olmuyor." Sesim bana yakışmayan bir umutsuzlukta çıkmıştı. "Kendi dünyama dönmek istiyorum, burası bir cehennem gibi!"

Yürüyüp yanıma oturduğunda sinirlerimi yatıştırmak ister gibi gülümsedi. "Şu ana kadar çok iyi iş çıkardın." Gözlerinde muzır bir ifade oluştu. "Burada yaptıkların, zengin bir hanımefendinin yapamayacağı şeyler."

"Sorun bende değil ki. Ben her konuda iyi iş çıkarırım ama buranın şartları çok ağır," diye ona sızlandım. Geldiğimden beri su ve elma dışında neredeyse hiçbir şey yemiyordum. Hijyen şartları o kadar kötüydü ki onlar gibi beslenemiyordum ama bunu ona söylemedim.

"Bir kez bile banyo yapmadım çünkü buradaki banyolar yıkanacağım türden değil." Doğa her gün kulübenin ocağındaki büyük kazanda su ısıtıp yıkanıyordu ama kendim için aynı şeyi söyleyemezdim. Duş kabinini geçtim, şampuanım ve vücut losyonlarım olmadan duşa bile giremiyordum. O taş gibi sabunların içine ne koyduklarını bile bilmezken onları tenime değdiremezdim.

Yüzünde alay dolu bir ifade oluştu. Beni baştan aşağı süzmeye başlamıştı. "Sırf kendi dünyandaki konforu bulamadın diye sen de kir içinde yaşamaya karar verdin, öyle mi?" Alaycı sesi sinirlerimi daha fazla bozmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Omuz silktim. "Bir kokarcaya dönüşmediğim sürece sorun yok." Gözleri kısılıp gülmemek için yanaklarının içini ısırınca gözlerimi bekletttim. "Kokuyor muyum?"

Gözleri haylazca bakarken dudaklarında çarpık bir gülüş meydana geldi. "Kendi kokundan başka her türlü kokuyu alman ne güzel," deyince derimin altı ısındı, yanaklarım utançla kızardı.

"Kilden yapılma sabunları kullanmayı reddediyorum."

Kahkaha attı. "Öyle mi, küçük hanım?" Gülüşü yüzüne iç çektiren bir güzellik katarken bana takılarak, "Peki, yıkanman için ne tür sabunlar olması gerekiyor?" diye sordu.

Suratımı asarak, "Gül kokulu sabunlar fena olmazdı," dediğimde gülüşü büyüdü.

"Başka?"

"İstek listem bir hayli kabarık." Omuzlarımı dikleştirerek derin bir nefes aldım. "Ben hepsini zamanla halledeceğim." Bunun için ilk maaşımı almayı bekliyordum çünkü kulübemin çok fazla eksiği olduğu için hâlâ Doğa'da kalıyordum. Aslına bakarsak kulübemin hiçbir şeyi yoktu. Gerçek anlamda hiçbir şeyi yoktu çünkü bomboştu.

"Bana ne zaman ders vereceksiniz?" Beklenti dolu bakışlarım onun yakışıklı yüzünde oyalanmaya başladı. "Dersler konusunda daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum." Meliz saldırıya geçmeden az da olsa büyüler konusunda kendimi geliştirmeliydim.

Hep olduğu gibi yine o inatçı ifade gözlerindeki yerini aldı. "Sana asla ders vermeyeceğim."

"Neden?" Sabrım taşmış gibi yanından kalkıp karşısına dikildim. "Bir hizmetçi olduğum için mi?"

Bana tersçe bakarak, "Hayır!" dedi kızgın bakışlarla. "Bunun hizmetçi olmanla bir ilgisi yok."

"O zaman sebebi ne?"

Bir süre bana verecek bir cevap düşündü ama aradığını bulamayınca sinirlerimi bozarak, "Seni sınıfımda istemiyorum," dedi.

"Daha mantıklı bir açıklama talep ediyorum."

"Reddedildi," derken fazladan bir saniye bile düşünmemişti.

Bu ruhsuz sakinliği karşısında çıldırmak üzereydim. "Siz barbarlar neden bu kadar inatçısınız ki?"

Gözlerimin içine, bana kendimi bir prensesmişim gibi hissettirecek güzellikte baktı. "Bu siz leydilerin anlayacağı bir şey değil," dedi sıcak bir sesle. "Bu konuda ısrar etmen çok yersiz çünkü sana ders vermeyeceğim."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Bunlar fazla iddialı sözler değil mi?"

"En az senin kadar mı?" deyince tek bir cümlesiyle ısınan yanaklarımı gizlemek için tavana bakmaya başladım. Bu onu güldürdü. "Tavanda bu kadar ilgi çekici olan ne var?" Hiçbir şey olmadığını benden daha iyi biliyordu.

Dikkatini üzerimden çekmek için, "Neden buradasınız?" diye sordum. "Burası sizin odanız değil."

"Senin de odan değil." Ayağa kalktığında iri ve uzun vücudu tam karşımdaydı. Onu görmek için başımı kaldırmıştım. Ruhunda bana yönelik hoş bir şeyler solurken aklımı başımdan alacak bir uzunlukta baktı ve "Seni bir erkeğin odasında tek başına bırakmayı göze alamazdım," dedi beni afallatarak.

Midem kasıldı.

Soluğum kesildi.

Bu da neydi şimdi?

Afallayan suratıma büyük bir keyifle bakıp, "Odanın sahibi buraya gelmek için senin çıkmanı bekliyor," dediğinde bakışlarını gittikçe daha fazla ısınan yüzümden ayırmıyordu. "Ben bu odadayken kimse içeri girmeye cesaret edemez." En az bakışları kadar sesinde de sahiplenici bir şey vardı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bunun anlamı bana ders verecek olmanız mı?"

Gülüşünü bastırmaya çalıştı. "Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Adımın anlamı vazgeçilmez," dedim oyunbaz bir ifadeyle. "Vazgeçmeyi bilmem."

Üzerime eğildiğinde tehlikeli enerjisi beni sardı, kaçma dürtümü törpülemeye çalıştım. "Gerçekten öyle misin?" Delici bakışları kalbime ok gibi saplanırken uzun boyundan dolayı biraz daha üzerime eğildi. "Adın gibi vazgeçilmez misin, Elzem?" Kısık çıkan sesi içimi ürpertti. Bunu bana ikinci kez soruyordu. Adımı ilk öğrendiğinde de sormuştu.

Yoğun bakışlarının esiri olmuşken ona verecek bir cevap bulamadım. Durduk yere bunu neden sorduğunu bile bilmiyordum. Aynı soruya vereceğim cevapla gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

"Kimse vazgeçilmez değildir." Duraksadım. "Bazı istisnalar dışında." Ailemdeki herkes benim tek vazgeçilmezimdi. Onların dışındaki herkesi gerektiğinde gözden çıkarabilirdim ama onları asla.

"Şu istisnaları açıklar mısın?"

"Ailem."

İstediği cevap bu değildi. "Ama sen değil, öyle değil mi?" Her fırsatta beni köşeye sıkıştırmayı sevdiği için gözlerinde yine o ifade vardı. Yine o can sıkıcı bilmiş ifade. "Ben vazgeçemediklerini sormuyorum, vazgeçilmez biri olup olmadığını soruyorum."

"Sizin için vazgeçilecek biriyim, buradaki herkes için de öyle ama ailem için vazgeçilmezim. Yani verdiğim ilk cevabı doğru kabul edebiliriz." Tekrar bir şey söylemesine fırsat tanımadan hemen ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açıp dışarı çıkacaktım ki "Benden kaçıyor musun?" diyen sesi beni durdurdu. Ses tonu eğlendiğini gösteriyordu. "Seni korkutuyor muyum?" *Evet.*

"Ne münasebet." Ona dönmeden hemen kapıyı açıp dışarı çıktığımda gülüşünü duydum.

"Her zaman iyi bir yalancı değilsin."

Beni korkutan, onun yakınlarında olmayı sevmemdi.

Hava kararmış olduğu için akademiden çıkmadan önce duvardaki gaz lambalarından birini yanıma almıştım. Avluya henüz çıkmıştım ki Doğa'yı gördüm. Sanırım işi yeni bitmişti. "Doğa!" Sesimle birlikte bana doğru yürüyünce aklıma gelen şeyle sırıttım. *Neden olmasın?*

"Elzem, sen nerelerdesin?"

Daha fazla konuşmasına fırsat vermeden kolunu tuttuğum gibi onu peşimden sürükledim. "Sonra konuşuruz, Doğa. Şimdi benimle gel." Onu arka bahçeye çekerken yanımda olduğu için karanlık beni o kadar çok korkutmuyordu.

"Elzem, dur!" Kolunu çekerek benden kurtuldu. Kaşlarını çattığında yeşillerinde merak vardı. "Beni nereye götürüyorsun?"

Gülerek tekrar kolunu tuttum. "Artık geceleri uyumayı unut çünkü bir şekilde kendimizi eğiteceğiz." Tam itiraz edecekti ki "Meliz burada," dedim başımı sallayarak. "Diğer ismiyle Medusa," dediğimde sertçe yutkundu. "Vücudunu öldürdüm ama bir iblis olduğu için ruhu hâlâ buralarda. Kendisine yeni bir beden bulunca karşımıza çıkacağına eminim. Kaybedecek vaktimiz yok, geceleri dövüşmeyi öğrenmeliyiz." Bizi zorlu

bir maraton beklediği için yüzümü buruşturdum. "Artık gündüzleri sa-
ce akademinin işlerini yapmayacağız, bulduğumuz her boşlukta bun-
öğrenmeliyiz."

İkimizi yaklaşan tehlikeye hazırlamalıydım. Itır ve Mara zaten b-
daki tüm derslere katıldığı için onlar adına endişelenmeme gerek yok-
Meliz'in ismini duyduğu an ürpererek etrafını kontrol etmeye başla-
Sanki Meliz her an bir yerlerden fırlayacakmış gibi tedirgin olmuştu. Ta-
bir şey soracaktı ki "Soruların bekleyebilir." diyerek onu yürümeye zor-
dım. "Önceliğimiz savunma sanatlarında ustalaşmak." Güldüm. "Yu-
ruk atmayı öğrensek de olur."

Meliz'in ilk işi, beni ve Doğa'yı ortadan kaldırmak olacaktı çünkü b-
Aykırı'ydık. Biz güçlenmeden bunu yapmaya kalkışacağı için kaybedec-
bir saniyemiz bile yoktu. Aykırı olmak artık her ne halt oluyorsa... Ar-
bahçeye geldiğimizde etraf korktuğumun aksine fazla karanlık değil-
Eğitim alanlarının etrafındaki direklerdeki tüm kandiller yandığı için b-
rası o kadar da karanlık görünmüyordu.

"Şuraya bak." Doğa'nın eliyle gösterdiği yöne dönünce kum torbası-
yumruklayan birini gördüm. Şimdi neden tüm kandillerin yandığını a-
lıyordum çünkü bu kişi her kimse çalışmak için önceden kandilleri yak-
tırmıştı. Yumrukladığı kum torbası da günümüzdekilere pek benzemiyo-
du ama aynı amaca hizmet ediyordu. "Lütfen gidelim, Elzem. O çocuk
gidince geliriz." Doğa yine korkmaya başladığı için gitmeye yeltenince
kolunu daha sıkı tuttum.

"Gitmeyi unut, bu gece başlıyoruz dediysem başlıyoruz."

İtiraz edeceği esnada kaşlarımı çatarak onu susturdum. "Bana kendim
tekrarlatma lütfen, bundan nefret ettiğimi iyi biliyorsun." Burada ken-
dimden çok onun hayatı için endişeleniyorken korkaklığı bırakmalıydı.
Ona karşı sert olmak benim de hoşuma gitmiyordu ama bir tek despot
biri gibi davranınca benden korkup söylediklerimi yapıyordu. Tatlı dille
ona yaklaştığımda hemen bana nazlanıp korkularını sıralıyor ve kaçmak
için her yolu deniyordu.

"Belki bu adam bize birkaç yumruk atmayı öğretir," diyerek onu pe-
şimden sürüklemeye devam ettim.

Etrafı kum çuvallarıyla çevrili bu eğitim alanı tıpkı bir ringe benzi-
yordu. O ise ringin içinde hâlâ kum torbasını yumrukluyordu. Bize sırt
dönüktü ve üzerinde siyah bir atlet ve pantolon dışında hiçbir şey yoktu.
Çok fazla terlediği için havadaki soğuğu hissetmiyor gibiydi. "Bakar mı-

mi?" Ona seslendiğimde yumruk atmayı bıraktı ve bize döndü. *Yok artık ama ya!*

Asil?

Gecenin bu saatinde bizi burada görmek en az bizim kadar onu da şaşırtmıştı. "Gümüşiği?" Evet, hep olduğu gibi gözleri yine sadece ışığını görmüştü. Hey, ben de buradayım!

Kendime not: Doğa yanındaysa Asil'in seni görmesini bekleme çünkü onun gözleri Doğa dışında kimseyi görmüyor.

Onu gören Doğa kaşlarını çatarak bana dönünce gülerek omuz silktim. "Tamamen tesadüf." Bu ikisinin bir şekilde mıknatıs gibi birbirini çekmesi benim suçum değildi.

Alnındaki teri silen Asil ringden atlayıp yanımıza gelince Doğa yine arkama saklandı. Doğa'nın bu yaptığıyla iç çekerek mecburen bana döndü. "Bu saatte ne işiniz var burada?" Bekle bir dakika. Efsun'un odasındayken o gizemli ses bana Asil'e güvenmem gerektiğini söylemişti, değil mi? Ve bugün duyduklarımdan sonra... *Neden olmasın?*

Doğa'yı bir tek Asil en iyi şekilde eğitebilirdi çünkü Doğa'nın zarar görmesini istemiyordu. Asil aradığım eğitmen olabilirdi. Tamam, o burada bir öğrenciydi ama böyle bir yerde yaşıyorsa dövüşmeyi biliyor olmalıydı. Geçen gün kuzeniyle kavga ettiğinde onu çok pis benzetmişti. Buradaki kimse iki hizmetçiye ders vermezdi, özellikle bu hizmetçiler kayıp iki ırkın melezi ise. Ancak Asil bunu yapardı çünkü Doğa'ya yakın olma fırsatını kaçırmazdı.

Derin bir nefes alıp ona gülümsedim. "Buraya kendimizi savunmayı öğrenmek için gelmiştik. Tahmin edersin ki burada kimse iki hizmetçiyi eğitmez. Buradaki kadınlar bile fazla güçlü ve eğitimli." Hassas noktasına dokunarak ona Doğa'yı işaret ettim. "Araf çok tehlikeli bir yer. Ben neyse de Doğa kendini savunmayı öğrenmeli. Tehlike anında ya başına bir şey gelse?" Bana olmasa bile Doğa'ya savunma dersleri vermeliydi çünkü önceliğim onu korumaktı.

Tam da beklediğim gibi duydukları karşısında mutlu oldu çünkü o da Doğa'ya bir şey olmasını istemiyordu. Doğa'yla zaman geçirecek olması da onu daha da keyiflendirdi. Başını eğip omzumun arkasından Doğa'yı görmeye çalışırken güldü. "Neden hemen başlamıyoruz? İkinizi birden eğitebilirim." İşte şimdi bu çocuğu sevmeye başlamıştım.

"Ne?" Doğa hemen bizden uzaklaşıp geri geri gitmeye başlamıştı. "Elzem, sen kalabilirsin," derken korku ve nefret dolu bakışlarını Asil'in üzerinden ayırmıyordu. "Ama ben bu canavardan bir şey öğrenmeyeceğim!"

Canavar kısmıyla Asil kaşlarını çatınca korkuyla yutkundu. "Şey... Yani bu adamdan," diye sözlerini düzeltince kolundan tuttuğum gibi onu yanıma çektim.

"Biz hazırız, bildiğin her şeyi bize öğretebilirsin." Doğa koluma tırnaklarını geçirse de bundan kurtuluşu yoktu. Yumruk atmayı öyle ya da böyle öğrenmeliydi. Ters ters bana bakarak, "Senden nefret ediyorum," deyince güldüm.

"Ben de seni seviyorum."

Ben varken Doğa'nın kaçamayacağını anlayınca keyfi yerine geldi. Gözlerini Doğa'dan alamazken az önce indiği ringi gösterdi. "Hadi, başlayalım." Sırıttı. "Hayatımın en eğlenceli gecesi olacak." Öyle olacağına emindim çünkü Doğa ile yakınlaşması için mükemmel bir fırsattı.

Asil yanımdaki kızın korkudan kaskatı kesildiğini görünce güldü. "Hadi ama Günışığı. Ben iyi bir öğretmenim." Gözleri tam tersini söylüyordu. "İkinize ders vermek için sabırsızlanıyorum."

Ve tam o esnada arkamda başka bir ses duydum. "Sen Işıktan Gelen'i al, Oyunbaz'ı ben eğitirim." Hayır ama ya!

Gediz Gevheri!

Yavaşça arkama dönünce gözlerini bir saniye bile benden ayırmadan bize doğru yürüdüğü gördüm. "Koskoca Yıkım bir hizmetçiyi mi eğitecek? Bilmem gereken bir şey var mı, Azınlık?"

Asil'in imalı sözlerine bıkkın gözlerle karşılık verip, "Sen kendi ışığınla ilgilen, Tenebris," dedi. "Benim işime karışma." Hayır, bu adamdan ders almayacaktım çünkü gözleri bilerek beni süründüreceğini âdeta haykırıyordu.

"Başlayalım o zaman," diyen Asil kendini şimdiden bu işe kaptırmış görünüyordu. "Bakalım hangimizin öğrencisi eğitmenine yakışır bir şekilde en iyisi olacak. Var mısın?" Tenebrislerin tüm ırklar içinde dövüş sanatlarında en iyisi olduklarını duymuştum. Doğa korkup kaçmayı bırakırsa Asil onu bu akademinin en iyisi yapabilirdi.

Gediz rahat bir ifadeyle başını salladı. "Varım." Üzerindeki ceketi çıkarıp yan tarafa gelişigüzel attı. "Bu hatunla işim bittiğinde seni bile yere serecek güçte olacak." Bu kadar da iddialı konuşmasa mıydı? Sonuçta karşımızdaki bir Tenebris'ti.

Gediz yanımda durup gözleriyle soldaki ringi gösterdi. "Başlayalım artık." Tam itiraz edecektim ki mantığım devreye girince vazgeçtim. Gediz herkesin korktuğu biriydi ve böyle birinin yetenekleri azımsanamazdı.

değil mi? Madem bana ders vermeye gönüllü olmuştu, o zaman korkaklığı bırakıp bu fırsatı değerlendirmeliydim. Ondan öğreneceğim her şeyi öğrenmeliydim. Sonuçta kazara da olsa onu güç için çağırmıştım. Belki de istediğim o gücü bana bu şekilde verebilirdi.

Bu ikisi birbiriyle rekabet edecek diye inşallah olan bana ve Doğa'ya olmaz.

14. BÖLÜM
ZİNDAN VE ÖLÜM ANI

"Adamına göre muameleyi severim ama yok sayılan kişi ben olmadığım sürece."

Pekâlâ, eğitim deyince aklıma gelen tek şey birkaç yumruk atmayı öğrenmekti ancak işe ısınma hareketleriyle başlayacağımızı düşünmemiştim. Aslında mantıklı olan da buydu çünkü kaslarımızı esnetmeden ilk günden asıl eğitime geçseydik yarın kolumuzu kaldıramazdık. Ben gerçekten çok uslu bir öğrenciydim. Her şeyi öğrenmek istediğim için Gediz ne derse hiç şikâyet etmeden yapmaya çalışıyordum. Fakat benim aksime Doğa tam bir umutsuz vakaydı. Sürekli mızmızlanıp her fırsatta kaçmaya çalışıyordu.

Asil'e olan nefreti de buna karışınca Doğa çocuk gibi türlü türlü bahanelerin arkasına saklanıyordu. Tabii, kaçmasına ne Asil izin veriyordu ne de ben. Hiç kurtuluşu yoktu, gerekirse zorla bu eğitimi alacaktı. Üç tur koştuktan sonra belimizi ve kollarımızı esnetmek için küçük egzersiz hareketlerine başlamıştık. Gediz bu gece sadece bunları çalışacağımızı söylediği için benim açımdan sorun yoktu. Zaten hepsi çok basit hareketler olduğundan fazla zorlanmıyordum.

Şimdi yerde uzanmış, ellerimi ensemden birleştirerek mekik çekiyordum. Gediz hemen yanımda, bir ayağının üzerine diz çöktüğü için doğru şekilde yapmamı sağlıyordu. Bir elini iki bacağımın diz kapaklarına sertçe bastırıp hareketlerimi kısıtlıyordu. Ellerim ensemdeyken öne doğru her eğildiğimde bacaklarıma baskı uyguluyordu.

Geriye doğru bedenimin üst kısmını hareket ettirince sırtım bilmem kaçıncı kez yerdeki çimlerle buluşmuştu. "Nefesini tut ve devam et." Çok yorulsam da nefesimi tutup tekrar kendimi zorladım. Ona doğru eğildiğimde kollarım ve karın kaslarım yanıyordu.

"Nefesini bırak ve devam et." Ellerim hâlâ ensemdeyken kendimi bıra ıve bıraktım ancak bir tane daha mekik çekecek hâlim yoktu. "Devam et. Oyunbaz."

Göğüs kafesim yattığım yerde hızla inip kalkarken ensemdeki ellerimi çözerek iki yanıma bıraktım. "Be-ben..." Kesik nefeslerim yüzünden konuşamayınca, "Yoruldun mu?" dedi sorunumu anlayarak. Başımı yor gunlukla sallayıp, "Çooook," dediğimde güldü.

"Anladım, çooook yoruldun." Bileklerimi tutup kendisine doğru çekerek oturmama yardım etti. Bana karşı neden bu kadar iyiydi?

Fazla terlediğim için yüzüme yapışan saçlarım görüşümü engelliyordu Onları yüzümden çekmek için elimi kaldırmaya çalıştım ama bunu bile yapacak dermanım kalmamıştı. "Bana bırak." Parmakları yüzüme temas edince kaskatı kesildim. Bu kadar ilgili olmasını beklemiyordum. Yüzüme gelen saçlarımı çekip kulağımın arkasına sıkıştırmıştı.

"Su ister misin?" İsterdim ama burada hiç su yoktu, keşke gelirken yanımızda getirseydik.

"Burada su yok."

"Bu sana su getirmeyeceğim anlamına gelmiyor." Gözlerinde muzır bir ifade oluştu. "İsteklerin benim için emirdir," deyince kıkırdadım. Kölem olduğunu daha iyi anlatamazdı. Gediz bu gece beni fazlasıyla afallatmıştı. Beni süründürür diye beklemiştim ama o, tüm gece bana karşı sabırlı ve anlayışlı olmuştu. Eğitim verirken sinir bozucu olmuyordu.

"Teşekkür ederim ama buna gerek yok." Soylulardan birini kendime su getirtmek için akademiye göndermeyecektim.

"Pekâlâ." Ayağa kalktığında eğilip yine bileklerimden tutarak kalkmama yardım etti. Hep bileklerimden tutuyordu, sanki özellikle ellerimi tutmaktan kaçınıyordu. Muhtemelen bir ruh emici olduğum içindi. Çıplak elle elini tutunca ruhunu *hüp* diye içime çekebilirdim. Onun yerinde olsaydım ben de kendime çok dokunmazdım.

"Her gece üç saat," diyerek bana bir gecede kaç saat çalışacağımızı söyledi. "Gündüz yeterince çalışıyorsun, eğer geceleri dinlenmezsen verimli bir eğitim olmaz. Bu gecelik bu kadar yeterli." Bu konuda deneyimli olan o olduğu için ona itiraz etmedim. Zaten ayakta zor durduğum için gidip uyumayı her şeyden çok istiyordum.

"Yine yanlış yapıyorsun! Tanrı aşkına, kendi dünyanda tüm gün evde oturup tembellik mi yapıyordun? Fiziksel gücün berbat." Yine Asil'in kızgın sesini duymuştum. Bu gece gerçekten ona acımıştım çünkü Doğa o kadar beceriksizdi ki adamı delirtmişti.

Onlara doğru döndüğümde Doğa'yı bu sefer ip atlamaya çalışırken buldum. Elindeki ipi o kadar yavaş hareket ettiriyordu ki. Abartısız söylüyorum, her üç dakikada bir kere ipten atlıyordu. Asil sinirden birkaç küfür savurdu. "Dakikada on defa yapman gereken şeyi on dakikada bir defa yapmayı bırakmalısın!" Gülüşümü engel olamadım. Doğa'yla çok ışı vardı.

Doğa ona tersçe bakıp tekrar atladı ancak ipe takıldığı için düştü. Hiç canı yanmamasına rağmen yalandan inleyip ona ipi gösterdi. "Şey... Bu ip bozuk, sürekli beni düşürüyor." Bahane üretmekte bu gece kendini aşmıştı.

Asil işaret ve başparmağıyla sinirden burun kemerini sıkarken sabrının sonuna gelmişti. "Bir ip nasıl bozuk olabilir, ışığın aptal kızı? Beceriksizsin işte, kabul et!"

Doğa hızlıca başını salladı. "Tamam, kabul ediyorum." Şansını bir kez daha deneyerek, "Artık gidebilir miyim?" dedi sızlanarak. "Bileğim biraz ağrıyor da."

"El, ayak, sağ, sol, hangi bilek?"

"Sağ ayağım. Bak, bu."

"O sol ayağın."

"Şey... Yani sol, evet, sol elim."

Asil gülmemek için dudaklarının içini ısırırken Doğa'ya taviz vermemek için gülüşünü özellikle saklıyordu. "Hani ayağındı?"

Canım arkadaşım yakalandığı için utançla inlerken bile hâlâ kendisini haklı çıkarmanın peşindeydi. "Evet, ayak bileğim ağrıyor." Oturduğu yerden kalkmadan bezgin ve yılmış gözlerle ona bakmaya başlamıştı. "Ama el bileğim de ağrıyor, üstelik karnım da ağrıyor gibi. Şimdi fark ettim, sırtım da azıcık ağrıyormuş." Bu kıza en çabuk zamanda yalan söylemeyi öğretmem gerekiyordu.

"Hayatımda gördüğüm en berbat yalancı." Asil homurdanarak onun yanına gidip, "Hadi seni şuradan kaldıralım," diyerek onun elini tuttu. Ancak tutması ve bırakması aynı saniye içinde gerçekleşti. Acıyla karışık bir küfür savurduğunda Doğa'ya tersçe bakıyordu. "Şu lanet kalkanı ne zaman kaldıracaksın? Sana dokunmadan seni eğitemem!" Eli çok kötü acımış olmalıydı ki birkaç kez yumruk yapıp açmıştı.

"Bana bir şey öğretmesen de olur, bunları öğrenmeye ihtiyacım yok ki." Doğa ayağa kalkıp hemen yanıma geldi. "Elzem, biz ne yapıyoruz? Bütün bunları neden öğreniyoruz? Tamam, anladım, Meliz peşimizi bı-

rakmayacak ama çözüm bu değil ki." Ona bunun neden gerekli olduğunu anlatmama rağmen hâlâ kaytarmaya çalışıyordu.

"İkimizin tek ortak noktası şiddete karşı olmamız." Sanki işe yarayacakmış gibi beni manipüle etmeye çalıştı. "Ne sen birine zarar verebilirsin ne de ben. Tanrı aşkına, sen hayatta kalmak için bile birinin ruhunu almazken şimdi neden bu işkenceyi çekiyoruz? Kimseye vurmayacağım, sen de öyle! Hadi ama... Itır kırılmadık kemiğini bırakmadığında bile ona el kaldırmazsın! Şimdi neden ateşe ateşle karşılık vermek istiyorsun?" Gözleri kısıldı. "Ne yani, Meliz sana vurunca sen de ona mı vuracaksın?"

"Mal gibi bana vurmasını da izlemeyeceğim, Doğa!" dedim sert bir sesle. "Şiddete karşıyım ama hak edene hak ettiği karşılığı da veririm. Itır benim canım, kanım; ona el kaldırmamam, aynı şeyi Meliz için de yapacağım anlamına gelmiyor."

"Bir iblise kaldırdığın elden ne olacak! Elzem, kadının büyüleri ve gücü var!"

"Beni caydırmaktan vazgeçersen bizim de olabilir. Bir de rica etsem, bana bağırmaz mısın? Seni çok iyi duyuyorum."

Ben onu duyuyordum ama o beni duymuyormuş gibi yüzüme karşı, "Biz gece gündüz çalışsak bile onlar gibi olamayız!" diye bağırdı. "Bu ucubelerle eşit güçte değiliz!" O öfkeyle yalnız olmadığımızı unuttuğu için ağzından kaçırdıklarını kontrol edemedi. Asil ve Gediz kaşlarını çatarak ona bakınca, "Şey... İnsan gibi görünen ama insan olmayan farklı bir insan türü demek istemiştim," diyerek hemen savunmaya geçti. Savunması da en az yaptığı benzetme kadar berbattı. Haklı olduğu sugötürmez bir gerçekti çünkü buradakiler insan formundaki canavarlardı.

"Pekâlâ, hadi gidip biraz dinlenelim ama yarın akşam tekrar buraya geleceğiz," dediğimde bana öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Kaçmasına izin vermeyeceğim.

"Her yerim ağrıyor ve ben bu hâlde tüm gün çalışacağım!" Doğa'nın sızlanmaları beni deli ediyordu. "Hem biz niye bu kadar erken kalktık?" Erken değildi, bugün tam vaktinde onu uyandırmıştım. Dün gecenin acısını benden çıkarmak için şikâyet edecek bir şeyler buluyordu.

"Erken değil, Doğa Hatun. Ayrıca günlerdir taş gibi sert bir kanepede iki büklüm yatan sen değilsin." Nefesimi bıkkınlıkla verdim. "Benim her yerim daha çok ağrıyor ama bil bakalım, burada şikâyet etmeyen tek kişi kim?"

Bana tersçe bakmaktan kendini alıkoyamadı. "Zaten en büyük anormallik burada ya, senin hepimizden daha çok şikâyet etmen gerekiyordu. Buraya geldiğimizden beri hiç kendin gibi davranmıyorsun." Eğer ucunda bir beklentim yoksa fazladan oflamayı bile doğru bulmuyordum. Ben sızlanınca değişen bir şey olmayacağına göre kendime psikolojik işkence yapamazdım.

Biraz ileride bizi bekleyen kızları görünce tebessüm ederek yanlarına gittik. "Günaydın, kızlar," dediğimde hep bir ağızdan, "İyi sabahlar," dediler. Günaydın demelerini zaten beklemiyordum.

"Bülbül'ü çağırmadınız mı?" Yürümeye başladığımızda onun burada olmadığını gördüğüm için merak ettim. "Acaba hâlâ hasta mı?"

"Ben çağırdım ama o suratsız bana kapıyı bile açmadı." Mizgin'e başımı sallayıp Bülbül'ün kulübesine doğru yürümeye başladım. "Ben size yetişirim, siz devam edin." Dün durumu gerçekten çok kötüydü, nasıl olduğuna bakmalıydım.

"Neden bu kadar çok önemsiyorsun o ucubeyi, Elzem?"

"Benim dünyamdaki insanlarla kıyaslanırsak hepimiz birer ucubeyiz, Hacer."

Kızlardan uzaklaşıp yönümü Bülbül'ün kulübesine doğru çevirdim. Bir süre sonra kapısına yumruklarımı geçirmeye başlamıştım. İçeriden bir türlü ses gelmeyince aklımda iki ihtimal oluştu. Ya bizden önce akademiye gitmişti ya da cevap veremeyecek kadar kötü durumdaydı. İkinci ihtimal beni korkutmaya başlayınca pencereleri kontrol etmeye başladım. İçeri girmemi sağlayacak bir yol bulmalıydım ama kapı kilitli ve pencereler kapalıydı. Bir pencerenin önünde durunca omuz silkerek yerdeki büyük taşı aldım. "Filmlerde gördüğümde bunu hep yapmak istemişimdir." Elimdeki taşı havaya kaldırıp tüm gücümle cama fırlattım. Umarım Bülbül bunun parasını bana ödetmezdi çünkü hiç param yoktu.

Paramparça olmuş cama doğru tam bir adım atmıştım ki "Sen burada ne yapıyorsun?" diyen Bülbül'ün sesini duydum. Tam arkamda buz gibi sesini duyunca dudaklarımı dişledim. Zamanlaması inanılmazdı.

Gayet sağlıklı görünüyordu. Gri gözleri merakla bana bakarken beyaz saçlarını düz bir şekilde pelerininin üzerine bırakmıştı. Hasta gibi görünmüyordu ama gözlerinin altındaki morluklar tüm gece uykusuz kaldığım gösteriyordu. "Nasıl olduğunu merak etmiştim."

Gözleriyle hemen arkamdaki kırık pencereyi gösterdi. "Ve bunun için penceremin camını mı kırdın?" Bu kızın boş bakan gözleriyle ruhsuz sesi birleşince gerçekten ürkütücü oluyordu.

"Bunun için ödeme yapmam gerekiyor mu?"

"Gerek yok. Aynısını senin pencerene yapmadığım için şanslısın." Umursamaz bir tavır takınıp akademiye doğru yürüyünce onu takip et tim.

"Kiracağın bir pencerem olduğunda aynısını yapabilirsin."

Durup bana doğru döndü. "Artık var." Ne demek istediğini anlamadığımı görünce, "Beni takip et," diyerek yürümeye başladı.

Kısa bir süre sonra tüm kulübeleri geride bırakıp hepsinden uzakta olan kulübenin önünde durduk. Sertçe yutkundum çünkü bu benim kulübemdi. Hayır, yutkunmama sebep olan şey kulübeme gelmiş olmamız değildi, kulübemin artık bir harabe gibi görünmüyor olmasıydı. Evet, gerçekten de o bakımsız hâlinden daha iyi görünüyordu. Çatısı tamir edilmiş, camları takılmıştı ve artık bir kapısı vardı. Bülbül elime bronz bir anahtar tutuşturduğunda afallayarak ona bakıyordum.

Bülbül mesafe olarak hepsinden daha ıssız bir yerde olan kulübemi işaret etti. "İçeri geç hadi."

Bir şey anlamasam da bana verdiği anahtarla kapıyı açıp içeri girdim. İçeri girdiğimde her adımımla şaşkınlığım katlandı. Kulübem çok değişmişti. Tadilatı yapılmıştı ve artık içinde eşyalar vardı. Oturma odamın sağ tarafındaki duvarda tek kişilik bir yatak bulunuyordu. Sol taraftaki duvarda ise küçük bir kitaplık vardı ve içi eski kitaplarla doluydu. Kitaplığın hemen yanına küçük bir çalışma masası ve sandalye yerleştirilmişti. Masanın üzerinde beyaz bir tüy, mürekkep şişesi ve bir deste boş sayfa duruyordu.

Duvardaki guguklu saat dikkat çekiyor, pencerenin önündeki üç kişilik kanepe ve yerdeki küçük kilim burayı daha canlı gösteriyordu. Odanın tam ortasında ahşaptan yapılma küçük bir orta sehpa vardı. Sehpanın üzerinde duran cam vazonun içindeki beyaz güller göze çarpıyordu. En sevdiğim güller... Mutfağa ilerlediğimde ocaktaki kancalı zincire bağlı küçük bir tencere gördüm. Tek kişilik bir tencere olduğu için çok şirin görünüyordu. Üzerine ise el yazısıyla bir not yapıştırılmıştı.

Notu okuyunca gülümsemeden duramadım.

"Elma yemekten yakında karnında bir elma ağacı çıkacak. Bunu istemiyor da değilim aslında ama etrafta dolaşıp sinirlerimi bozman kulağa daha cezbedici geliyor. İstediğin şartlarda yemeklerini kendin yapabileceğini düşünüyorum. Eminim hizmetçilikte olduğu kadar yemek yapmakta da iyisindir."

Kimdi bu?

Mutfak tezgâhının üzerinde birçok tabak, bardak, tencere ve mutfak gereçleri gördüm. Bir mutfak için gereken her şey vardı ama hiçbiri dolaplara yerleştirilmemişti. "Yemek yaparken eşyaların yerini kolayca bulman için bunları senin düzenlemen daha doğru olur." Arkamda konuşan Bülbül'ün sesini doğru dürüst duyamıyordum çünkü hâlâ bu eşyaların buraya nasıl geldiğini düşünüyordum.

Hepsi modernlikten uzak eşyalardı ama son derece temiz ve kullanışlı görünüyordu. "Tüm bunların hepsini sen mi yaptın?" Şaşkınlığım ister istemez sesime yansıyordu. Bu yüzden mi böyle uykusuz görünüyordu? Tüm gece burayla mı uğraşmıştı?

"Ben değil," dedi gözlerini devirerek. "Dün gece uyku tutmayınca buralarda gezindim ve onu gördüm. Tüm gün buranın tadilatıyla uğraşmış gibi yorgun görünüyordu. Onu gördüğümde eşyaları içeri taşıyordu." Omuz silkti. "Sabah geldiğimde işi yeni bitmişti. Onu gördüğümü anlayınca anahtarı uzatıp sana vermemi söyledi."

Tam konuşacaktım ki "Israr etme," diyerek beni susturdu. "Kim olduğunu sana söylememem konusunda beni uyardı." Aptala dönmüş bir hâlde ona bakıyordum. Biri dün tüm gün ve tüm gece boyunca kulübemi yaşanır bir hâle getirerek bana büyük bir iyilik yapmıştı. Ancak kim olduğunu bilmemi istemiyordu. İyi ama kim böyle bir şey yapardı?

Itır olabilir miydi? Hayır, Itır yaptığı her iyiliği insanın yüzüne vuran biriydi.

Mara? Bu hiç olmazdı çünkü o kız bana günahını bile vermezdi.

Doğa desen tüm gün yanımdaydı. Zaten tadilattan da anlamazdı.

O hâlde kim yaptı tüm bunları?

Yürüyüp kitaplığın yanında duran dolabı açarken ısrar etsem bile Bülbül bana onun kim olduğunu söylemedi. Kim olduğunu söylemeyeceğini bildiğimden şimdilik soru sormadım. Dolabın içinde Orta Çağ'dakilere benzer uzun kıyafetler vardı. Her kıyafetin kendine uyan bir pelerini vardı. İçlerinden bir tanesini çekip aldım. Uzun elbiseyi üzerime tutunca bedenime göre olduğunu görmek beynimi durma noktasına getirmişti. Bunu yapan kimse her şeyi kusursuz bir şekilde ayarlamıştı.

Elbiseyi yerine koyup aşağıya doğru eğildiğimde gladyatör tarzında üç bağcıklı ayakkabı, iki tane de babet gibi sade ayakkabı gördüm. Ve evet, bunlar da tam benim ayağıma göreydi. Dolapta üç çekmece olduğunu görünce sırasıyla onları açmaya başladım. İlk çekmecede tarak, ayna ve farklı tokalarla birkaç krem vardı. Diğer çekmecede elbisenin üzerine taktığımız korseler duruyordu. Son çekmecede ise elbisenin altına giydiğimiz, benim

gerekli dediğim ama onların içlik dediği şeyler vardı. Ve tabii ki iç çamaşırları da vardı. Bütün bunları bir erkeğin almadığını umuyordum.

Dolabı kapattığımda Bülbül'ün boş gözlerle beni izlediğini gördüm. "Banyo yapsam çok mu saçma olur?"

Omuz silkerek kapıya doğru yürüdü. "En azından artık bir porsuk gibi kokmazsın." Ne demişti bu şimdi? Porsuk gibi kokmak mı? Ben kokmuyordum!

Buradaki çağ dışı insanlar hiç kibar değil.

Kaşlarımı çatsam da Bülbül çoktan kapıyı çekip gitmişti. Geç kaldığım için Elif Hanım'dan yiyeceğim azarı göze alarak banyo yapmaya karar verdim. Hemen kapıyı kilitleyip kulübedeki tüm perdeleri çektim. Krem rengi kalın perdeler içeriyi göstermiyordu. Mutfağa gidip duvarın içine gömülü ocağın yanında durdum. Hasır sepetteki odunlardan birkaçını ocağa koydum. Ocağın üstündeki rafta gördüğüm kibriti alıp yere diz çöktüm. Geç kalmamak için fazla acele ediyordum.

Ocağı tutuşturmak için başka bir sepette kuru kamışlar vardı. Onların yardımıyla ateşi yakıp odunların alev almasını sağlamıştım. Ayağa kalkınca kapının yanında duran büyük, demir kazanı alıp ocaktaki tencereyi zincirden çıkardım. Zincirin kancalarını kazanın iki kulpuna geçirdim. Şimdi kazan ocakta sabit duruyor ve alttan yanan ateşin üstüne düşmüyordu. Kuyudan su çekip kazanı doldurmak beni çok uğraştırmıştı.

Banyoya girdiğimde askıda bir büyük, bir de küçük boy temiz havlu olduğunu gördüm. Yaklaşıp dokunduğumda beyaz, yumuşacık havlu oldukça yeni ve temiz görünüyordu. Başımı çevirince daha önce gördüğüm boş duvara monte edilmiş bir raf gördüm. Şaşkınlıktan dilimi yutmuş bir hâlde rafın üzerindekilere baktım. Rengârenk sabunların hepsi de farklı güllerin kokusunu taşıyordu. Gül kokulu sabunlar mı? Sertçe yutkundum. Dün akşam Savcı'yla olan konuşmamız aklıma gelmişti.

"*Peki yıkanman için ne tür sabunlar olması gerekiyor?*"

"*Gül kokulu sabunlar fena olmazdı.*"

Buz kestim. "Savcı?" diye mırıldanırken tüm bunları onun yaptığı gerçeğiyle yüzleşiyordum.

Dün akşamki o konuşmamızdan sonra tüm bunları yapmış olamazdı çünkü kulübenin tadilatı zaten tüm gününü alırdı. Biz o konuşmayı yaptığımızda Savcı çoktan kulübemin tadilatını yapmış, cam ve kapıları yenilemiş olmalıydı. Geriye sadece eşyaların içeri taşınması kalmıştı. Akşam da kulübeyi temizleyip eşyaları içeri taşımakla uğraşmıştı. Dün onun odasını temizlerken hijyen ve temizliğe ne kadar çok önem verdi-

günü görmüştü. Bu yüzden kulübemi bizzat temizledikten sonra eşyaları içeri taşımıştı. Evet, bir erkeğin acemice temizlediği çok belli oluyordu ama kendince bir şeyler yapmaya çalışmıştı.

Kalbim hızlandı.

Dün akşam ona gül kokulu sabunlardan bahsedince bunları sonradan almış, eşyalarımı yerleştirdikten sonra getirmiş olmalıydı. Gülümsedim. İçerideki beyaz güller çok canlı ve güzel görünüyordu. Sabunları almaya gittiğinde beyaz gülleri de aldığına emindim. "Beni şaşırtmayı başardın." Güller asıl yüzümde açarken mutluluktan ayaklarım yerden kesilmişti. Yaptığı bu jest beni çok mutlu etmişti.

Tüm bu şeyleri bir günde yapmış olabilirdi ama bence hazırlığı birkaç gün sürmüştü. Eşyaları seçmek, bana yakışan kıyafetleri diktirmek bir günde olacak şeyler değildi. Evet, dolaptaki o kıyafetlerin hazır alınmadığı, özellikle vücut ölçülerime göre dikildiği çok belli oluyordu. Buradaki kadınlar çoğunlukla kıyafetlerini terzide diktiriyordu çünkü günümüzdeki gibi her vücut tipine göre kıyafet satan mağazalar burada yokmuş. Savcı aslında günlerdir hazırlık içindeydi.

Derslerinden arta kalan zamanında tüm bunları yapmıştı. Başından beri gizlice beni hep gözlemlemiş olmalıydı ki akademinin mutfağında pişen yemekleri yemediğimi bile anlamıştı. Bana ders vermeyerek sinirlerimi bozarken aynı zamanda beni mutlu edecek ve rahat ettirecek şeylerin peşine düşmüştü.

Elif Hanım bana buradaki en ücra kulübeyi verdiği için kulübem diğerlerinden daha uzak bir yerdeydi. Bu da onun işini kolaylaştırmıştı. Buradakilerin dikkatini çekmeden gereken her şeyi yapmıştı. Tüm bunları birkaç adam tutarak yapacak gücü ve parası vardı ama o, içinde yaşayacağım yeri kendi elleriyle inşa etmek ister gibi her şeyle bizzat ilgilenmişti. Bu adam bambaşka bir şeydi. Bir barbara göre fazla ince düşünceliydi.

Beni gerçek anlamda şaşırtmayı başardı.

Sabunların yanında duran küçük şişeleri gördüm. Şişelerden birini açıp kokladığımda burnuma gelen dağ papatyası kokusu tebessüm etmemi sağlamıştı. Bu çiçek esansları burada bir nevi parfüm görevi görüyordu. Bunları kullanınca artık kimse kötü koktuğumu söyleyemezdi. Banyodan sonra bu şişelerden birini deneyecektim ama önce banyo yapmalıydım.

Yaklaşık yarım saat sonra su ısındığı için kendimi bir güzel keseleyip yıkanmıştım. Banyoda bulduğum terlikler sayesinde sonunda ayakkabılarımı çıkarıp rahat bir banyo yapabilmiştim. Vücudumu güzel kokan pembe gül sabunuyla yıkamış, bedenimdeki tüm kirlerden arınmıştım.

Ayakkabılarımı çıkarmak bana zor zamanlar yaşatsa da bir şekilde banyo mu en güzel şekilde yapmıştım.

Saçlarımı tarayıp içindeki düğümlerden kurtulduktan sonra sıra giyinmeye gelmişti. Dolapta çok fazla göz alıcı kıyafet vardı ama bunları özel günlerde veya kasabaya gittiğimde giyebilirdim çünkü bunlarla rahat çalışamazdım. O yüzden içlerinden en sade ve sıradan olanlara bakmaya başladım. Bulduğum uzun kollu, turuncu elbiseyi çıkarıp kenara koydum.

Beyaz bir iç çamaşırı giydikten sonra göğüslerimin üzerine kadar gelen ten rengi korseyi taktım. Korsenin bağcıklarını nefesimi kesmeyecek bir şekilde çekiştirip bağlamıştım. Bazı korseler elbiselerin üzerine takılıyordu ama bazıları iç çamaşırı görevi gördüğü için elbisenin altında kullanılıyordu. Bu onlardan biriydi. İnce bir bel ve dik göğüsler için korseler kullanılıyordu. İkisine de sahiptim ama burada sutyen olmadığı için mecburen korse kullanıyordum.

Birileri burada sutyeni icat etmeli.

Uzun, beyaz bir gecelik gibi olan içliğimi giydikten sonra nihayet turuncu elbisemi de giymiştim. Biraz zorlansam da elbisenin kollarının iç tarafındaki bağcıkları bağlamıştım. En gösterişsiz ayakkabıları seçerek kahverengi deri babetleri giydikten sonra hazır sayılırdım. Banyoya girip beyaz gül aromalı esansı boynuma sürerek derin bir nefes aldım. Günlerdir üzerime sinen o ter ve kir kokusundan kurtulmuştum. Hava bugün güneşli olduğu için pelerin takmamıştım. Banyo yapmak gerçekten daha temiz ve enerjik hissetmemi sağlamıştı.

Kahretsin, yine geç kaldım!

Koşarak kuzey kapısından geçtiğimde bahçedeki herkesin gözleri önünde kâhyanın bizim kızları azarladığını gördüm. Hepsi yan yana dizilmiş hâlde başlarını korkuyla eğdikleri için tek kelime konuşmuyorlardı. Elif cadısı da elinde tuttuğu kırık vazoyu onlara gösterip bağırıyordu. "Koruyuculardan Kerime'ye ait bu! Onun odasında kırılmış." Öldürecekmiş gibi bizim ekibe bakıyordu. "Tüm hizmetçileri sorguladım, o bölümü sadece siz beceriksizler temizlemişsiniz!" Bu rezillik basit bir vazo için miydi?

"O kızın odasını temizleyen hanginizdi? Eğer hemen cevap vermezseniz hepiniz en ağır şekilde cezalandırılacaksınız!" Bu kadından gerçekten nefret ediyordum. Ders arası olduğu için tüm öğrenciler bahçedeydi ve kızları ip gibi dizmiş, diğerlerinin gözleri önünde rencide ediyordu.

"Bi-biz değildik, efendim." Doğa'nın titreyen sesini duydum. "O odayı bizden biri temizlemedi," demişti ki kaşlarını çatan kadın, "Kes sesini!"

diye bağırınca Doğa korkudan yerinde sıçradı. "Sizin gibi sefiller yalandan başka bir şey bilmez!"

"Asıl siz kesin sesinizi ve bir daha sakın ona bağırmaya cüret etmeyin!" Tüm gözler bana döndüğünde Doğa yalvaran gözlerle *yapma* der gibi bana bakıyordu. Buna göz yumacak değildim.

Bahçedeki kalabalığın meraklı bakışları üzerimdeyken yürüyüp bu cadının tam karşısında durdum. "O katta yalnız değildik. Görev dağılımı yaptığımızda ben, Bülbül ve Doğa'ya Koruyuculardan birkaçının odası düştü. Bülbül'ün payını da ben almıştım ama dün hiçbir şey kırmadım. Geriye sadece Doğa kalıyor. Doğa ne cevap verirse onu doğru kabul etmelisiniz çünkü o yalan söylemeyi bilmez." Gözlerindeki o şeytani parıltıyı görünce ne yapmak istediğini anladım. Tüm bu yaygara benim müdahale etmem içindi.

Asıl iblis Meliz değil, bu kadın olmalıydı.

Başımı çevirip Doğa'ya baktım. "Bu vazoyu sen mi kırdın?" Anında başını *hayır* anlamında sallamıştı.

"Hayır, vazoyu ben kırmadım." Tam da düşündüğüm gibi bir cevap gelmişti.

Ona kendimden daha çok inandığım için sakinliğimi koruyarak kâhya kadına döndüm. "Gördüğünüz gibi, bunu yapan bizden biri değil. Şimdi gidin ve suçluyu başka yerde arayın."

"Sen hangi sıfatla bana ne yapacağımı söylersin!" diye bağırıp bana vurmak için elini kaldırmıştı ki daha ben bir şey yapamadan Doğa, kadının havadaki elini bileğinden yakaladı.

"Sakın!" Kaşlarını çattığında bir anda o korkak hâlinden çıkmıştı. "Ona vurursan beni karşına alırsın ve beni karşına alırsan..." Kadının bileğini artık nasıl sıkıyorsa Elif Hanım elektrik akımına maruz kalmış gibi dehşet içinde titreyip bağırıyordu. "Seni yaşatmam!" Gözleri bir anda bembeyaz olunca afalladım. Elif Hanım'ın saçları dağılıp diken diken olmuştu ve bedeninden yanık kokusu geliyordu. Kahretsin, Doğa ona elektrik veriyordu.

Kendime not: Doğa'yı sakın kızdırma yoksa seni kızartır. Gerçek anlamda kızartıp pişmiş tavuğa çevirir.

Tüm bu gösteri Aykırı olduğumuzu ortaya çıkarmak içindi. Bizi kışkırtarak kendimizi ele vermemizi istiyorlardı. Bu yüzden, "Doğa, bırak onu," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Değmez, bırak onu."

Tüm kontrolünü kaybetmişti, kendi gibi davranmıyordu. Gözleri yeşili bile bembeyaz olmuşken vücudundan cızırtılı elektrikler çıkıyordu. Elif Hanım'a bakıyor, bileğimi daha sert sıkıyordu. "Doğa, lütfen konuş!" demiştim ki akademiden koşarak çıkan Ilır ve Mara'yı gördüm. Onlar da bağırıyordu ama bize değil, kendilerine.

Neler oluyor?

Mara elinde sıkıca bir çanta tutuyordu ve Ilır'ın elindeki kılıçtan kan damlıyordu. İkisi de fazlasıyla telaşlı görünüyordu ama daha çok Ilır'ın telaşlı, diğeri korkmuş gibiydi.

Ilır, "Ben onları oyalarım, sen hemen Elzem ve Doğa'yı alıp geri çekil!" diye bağırdı. Henüz bizi görmedikleri için ikisi koşarken Mara, "Saçmalama, seni bırakmam!" diye bağırmıştı ki gözleri bizi bulunca, "Koşun!" dedi. Burada neler oluyordu? Neden koşuyorduk? Bu ikisi ne yaptıysa bu sefer buna dâhil olmayacaktım.

Başlarına bela almadıkları bir gün bile yok!

İkisi çıkış kapısına doğru koşarken, "Elzem!" diyen Mara'dan sonra o da bağırmıştı. "Ben kapıdaki adamları halledene kadar bize yetişmezseniz dönüp ikinizin de kafasını uçururum!" Lanet olsun, bu ikisi tam olarak nasıl bir belaya bulaşmıştı!

Onlara küfrederek hemen yanımdaki kıza döndüm. "Doğa! Bırak şu kadını artık!" Kolunu sertçe tuttuğum an bedenime akın eden elektrik öyle bir bağırdım ki haykırışım onu kendine getirdi. Hemen elini çekip afallamış gözlerle bana baktı.

"Elzem?" Kâhya yerde acı içinde sayıklarken Doğa neler olduğunu bilmiyormuş gibi bana bakıyordu. "İyi misin?"

Bana doğru bir adım atınca hemen geri çekildim. "Sakın bana yaklaşma, ayaklı trafo!" Az önce beni çarpmıştı!

Şimdi Asil'in ne hissettiğini çok iyi anlıyordum çünkü kız resmen insanı çarpıyordu.

Daha Doğa ile neler olduğunu anlamadan bir anda önümüze çıkan iki devasa korkunç köpekle bağırdık. Köpekler çoğalarak etrafımızı sardığı için hiç kıpırdayamıyorduk. Doğa ile birbirimize sokulup çığlık çığlığa bağırırken, "Bu işte bir terslik var!" dedim dev köpekleri ona göstererek. "Boyum kadar köpek mi olurmuş!"

"Lütfen sorgulamadan korkmaya devam eder misin, Elzem?"

"Ama Doğa, köpekler..." Sertçe yutkundum. "Halüsinasyon görüyoruz!"

Önümüze çıkan zırhlı askerler kılıcını bize doğrultunca bağırmayı bırakmıştık çünkü köpekler kaybolmuştu. Askerler yanımıza gelip kaçmamıza engel olana kadar buradaki Muhafızlar bize halüsinasyon göstermişti. Zaten kaçmıyorduk ki. En azından Doğa ile ikimiz bunu yapmıyorduk. Bizi korkutmalarına gerek yoktu. Askerlerden biri kılıcını boynuma yaslayıp arkama baktı. "Hemen şimdi durmazsan her ikisi de ölür!" Büyük ihtimalle Itır'ı tehdit ediyordu.

Boynumdaki kılıç yüzünden başımı çevirip arkama bakamıyordum ama Mara'nın, "Elzem ve Doğa'yı bırakarak kaçarsak sence çok fazla vicdan azabı çeker miyiz?" diyen sesini duydum.

"Bence hiç çekmeyiz. Hadi, gidelim," dedi Itır.

"Bizi bırakamazsınız!" Doğa'nın yönü onlara dönük olduğu için etrafındaki kılıçlara rağmen kızlara bağırdı. "Elzem olmadan siz iki aptal bir gün bile hayatta kalamazsınız!"

"Kendi şansını sıfıra düşürdüğünün farkında mısın?" dedi Mara.

"O biraz geç anlıyor. Hadi, biz gidelim."

"Itır, boynumda bir kılıç var!" Kılıç yüzünden ona doğru dönemediğim için karşımdaki askerin zırhıyla bakışıyordum. "Büyük ihtimalle senin sebep olduğun bir kılıç şu anda benim boynumda. Kaçmayı bırakıp buraya gel!"

"Alt tarafı bir kılıç, ne olacak ki?" Mara salak mıydı?

"Güzel kafam gövdemden ayrılabilir mesela. Gerçekten de ne olacak ki... Çok küçük bir olay bu!"

"Elzem, senin kafan güzel değil," dedi Itır.

"Hayır, güzel," dedi Mara.

"Hayır, değil." Itır gülerek, "Güzel olan kafası değil, yüzü," dedi. Bu ikisi ne saçmalıyordu?

İkisi yanımıza gelip teslim olunca Omar dördümüzü işaret ederek, "Atın bunları zindana!" deyince çıldırdım. Doğa birini çarpmıştı, Itır ve Mara da belli ki bir haltlar yemişti ama ya ben? Beni niye zindana atıyorlardı?

Ben masumum!

✦

"Çıkartın beni buradan! Efsun Hanım ile konuşmayı talep ediyorum!" Demir parmaklıklara asılırken sinirlerim harap olmuştu. Dışarıdaki nöbetçilerin beni duymazdan gelmesi çıldırma sebebim olacaktı. Akademinin altında zindan olduğunu neden daha önce kimse bana söylememişti!

"İki saattir bıkmadın mı gürültü yapmaktan, Elzem? Biraz daha bağırırsan kardeş katili yapacaksın beni." Itır'ı öldürebiliyor muydum?

Kaşlarımı çatarak arkama döndüm. Bu pis hücrede gayet rahatça oturan baş belalarıyla iyice çıldırdım. "Bana derhâl doğru düzgün bir açıklama yapmazsanız asıl ben katil olacağım!" Burası yerin iki kat altında olduğu için hiç pencere yoktu. Duvardaki meşaleler yeterince ışık sağlayamadığı için korkuyordum. Bu meşaleler sönecek diye ödüm kopuyordu. Karanlıkta duramazdım.

Mara sıkılmış gibi bana tersçe bakarken sırtını rutubetli duvara yaslayıp ayaklarını uzattı. "Burada iki tane kütüphane var. Biri herkese açık, diğeri herkese yasak." Gülerek omuz silkti. "Bilirsin, yasaklar yıkılmak içindir." Gözleri Itır'ı bulunca gülüşü soldu. "Tek sorun, o yasağı yıkmak için yanıma öfke kontrolü olmayan manyağı almam!"

"Ben olmasaydım şu anda ölmüştün, geri zekâlı."

"Ve bunun için de o bekçiyi yaraladın! Gizlice girmenin nesini anlamadın?"

"Ben de onu gizlice yaralamıştım. Tabii sen çığlık atmasaydın."

"Gözlerimin önünde birinin karnına kılıç sokmuşken ne yapmamı bekliyordun?"

"İçinden bağırabilirdin!"

"Henüz içimden bağırmayı bilmiyorum!"

"Sorsak her haltı biliyorsun ama!"

"İkiniz de kesin şunu!" Birbirine kızgın bakışlar atarken nihayet susmuşlardı. "Mara, doğru düzgün anlat şunu ve bunu yaparken öfke kontrolü olmayan manyak kardeşimi kızdırmamaya dikkat et lütfen."

"Bizi buradan kurtaracak bir şeyler bulabilirim diye düşünmüştüm." Suçlu çocuklar gibi bakışlarını kaçırdı. "Annemi özledim, Elzem. Bir şeyler için uğraşan sadece siz değilsiniz, ben ve şu manyak da çoğu şeyin farkında olduğumuz için boş durmuyoruz!"

"Bana bir daha manyak dersen boğazını keser, sana kendi kanını içiririm."

"Burada bir şeyler açıklamaya çalışıyorum."

"Bana kendini öldürtmeden yap o açıklamayı."

"İkinizi bir daha uyarmayacağım!" Kaşlarımı çatarak Itır'a döndüm. "Ben izin verene kadar tek kelime etmiyorsun." İtiraz etmek için ağzını açıp, "Ama..." demişti ki "Bana kendimi tekrarlatma, Itır Akay!" dedim

sert bir sesle. Son derece katı bir sesle onu uyardığımda homurdanarak susttu.

Mara şaşkınca ona baktı. "Hepimize asarım keserim ama ona gelince susuyorsun. Fiziksel olarak senden zayıf olduğunun farkında mısın?"

"Elzem, sen sus diyorsun ama bu kız bildiğin aranıyor. Bak, döverim bunu!" Bence de dövmeliydi çünkü Mara tam dayaklıktı.

Kollarımı göğsümde birleştirip bakışlarımı ikisinin üzerinde gezdirdim. "Peki, işe yarar bir şey buldunuz mu, beceriksiz dedektifler?" İkisi birbirini bırakmış, şimdi de bana ölümcül bakışlarını atıyorlardı.

"Nasıl bulabiliriz ki? Nöbetçi bize kapıyı açmadı diye Itır onu yaraladı, sonra ben bağırdım diye sırtıma öyle bir yumruk attı ki kapıya doğru bildiğin uçtum. Kapı açıldığında bile ben yerde yuvarlanıyordum, o derece yani!" Doğa dayanamayıp kıkırdadığında ben de gülmek ve ağlamak arasında bir yerdeydim.

Bu ikisi berbat bir ikiliydi. Biri sivri diliyle herkesi kolayca çıldırtacak potansiyeldeydi, diğeri de havadan nem kapıp ortalığı birbirine katıyordu. Ateş ve barut misali birbirlerini tetiklerken hangi akla hizmet ortak iş yapmaya kalkışmışlardı, anlamıyordum.

Mara homurdanarak, "Uçarak içeri girince bel fıtığı olmama izin vermeden hayvan gücüyle beni kaldırdı. Yaptığı sanki çok normal bir şeymiş gibi *neye bakacaksan bak* dedi. Tek yaptığım birkaç kitabı rastgele çantama koymak oldu," dedi.

"Yalan söylüyor, Elzem. Onu kibar bir şekilde kaldırdım."

"Saçlarıma asılıp beni havaya kaldırmak kibar olmuyor!"

"Daha kibarını bilmiyorum ben."

"Bunu saçlarımın bir kısmını elinde görünce çok iyi anladım!"

"Tamam." Sinirlerim bozulmuş gibi güldüm. "Az çok bir şeyler anladım, lütfen artık ikiniz de tek kelime etmeyin." Mara'nın çantasını aldıkları için elimizde işe yarar bir şey yoktu. Elimizde bir şey olmadığı gibi bir de zindana atıldığımızla kalmıştık.

"Elzem?" Itır iç çekerek oturduğu yerde bana elini uzattı. "Efsun Hanım ve Savcı Hoca akademiye dönene kadar bizi çıkarmazlar. Uykum var benim." Ne istediğini anladığım için tebessüm ederek yanına oturdum. Başını dizlerime koyup gözlerini yumunca içim acıdı. Endişeliydi. Endişelendiğinde veya korktuğunda dizimde uyumak isterdi.

Savcı, Efsun ile dışarıda mı?

Parmaklarım kızın saçlarıyla oynamaya başlayınca huzursuz kaşlar düzeldi. Yüz hatları gevşeyip yumuşadı. Bir uykuya dalana kadar kimse den tek kelime çıkmamıştı. Ne zaman onun düzenli nefeslerini duydu işte o zaman hepimiz rahat bir nefes aldık.

"Hâlâ çocuk gibi." Doğa tebessüm ederek dizimde uyuyan kıza bakıyordu. "Hâlâ ilgiye muhtaç ve o ilgiyi bir tek sende buluyor."

"Kusura bakma, Doğa ama bugün beni döverken pek de çocuk gibi görünmüyordu." Mara'nın söylediğiyle güldüm, aslında bu korkunç durum bir o kadar da komikti. Umarım bu olay ikisine de ders olurdu. Bir daha benden habersiz böyle bir şeye kalkışmadan önce iki kere düşünürlerdi.

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyordum ama yaklaşan adım seslerini duyduk. Hepimiz bir anda ayağa kalkıp kapıya dönmüştük. Nöbetçileri beklerken üç silahşoru parmaklıkların diğer tarafında görmek tüm havallerimi yıkmıştı. İkisi doğrudan bana, biri de ışığına bakıyordu.

"Günışığı?" Asil başını eğip onu süzerken güldü. "Hiç yakışıyor mu senin gibi uslu birine insanları çarpmak." Bayağı eğleniyor gibi görünüyordu.

"Şey..." Doğa utanarak bakışlarını kaçırdı. "Orada bana ne olduğunu bilmiyorum. Sanki içime şey kaçmıştı..."

"Ne kaçmıştı?"

"Şey işte."

Gözleri iğneleyici bir ifadeyle kısıldı. "Canavar mı?" Sırf Doğa ona canavar diyor diye bilerek kızı kıvrandırıyordu.

Hafız gülmemek için dudaklarının içini ısırırken çok eğleniyor gibi görünüyordu. "Bilge ve Tenebris'i bir noktada anlarım ama senin olayın nedir?" Ah, bir bilsem. Suçsuz yere müebbet yemiş gibi hissediyordum.

"Kurunun yanında yaş da yanıyormuş," diye sızlandığımda güldü.

"Bu duyguyu çok iyi biliyorum." Gözleriyle yanındakileri gösterince ne demek istediğini anlamadım.

"Hadi ama... Her şey şu Azınlık'ın suçu," diyen Asil kendini savundu. "Ben bir şey yapmadım."

Hafız ve Gediz bezgin gözlerle ona bakıyordu. "Bunu en son söylediğinde yine bunun gibi bir yerdeydik, Tenebris," dedi Gediz.

"Ve yine sizin suçunuzdu."

Gediz ona dik dik bakmaya başladı. "Sırf ışığına yakın olmak için o kavgayı özellikle çıkaran sensin!"

"Kavgaya nasıl dâhil oldum, hâlâ anlamıyorum." Bu homurdanan, Hafız'dan başkası değildi.

"Siz ikiniz şikâyet etmekten başka bir şey bilmez misiniz? Fena mı oldu, eski günleri yâd ediyoruz."

"Asil, buradan çıkınca seninle olan tüm samimiyetimi bitiriyorum." Asil her ne yapmışsa Gediz canından bezmiş gibi konuşmuştu.

Hafız kafası karışmış bir şekilde ona döndü. "Neden bunu yapmak için yarını bekliyorsun?"

"Çünkü bizi onunla aynı hücreye atacaklar!" dediğinde kahkaha attım.

Aslında buraya bizi görmeye gelmemişlerdi, değil mi? Onlar da tutuklanmıştı. "İnanılır gibi değilsiniz," derken hâlâ gülüyordum. "Bizi çıkarmanız gerekiyordu, kendinizi içeri atturmanız değil."

"Asil öfke kontrolünü yapabilseydi planımız buydu."

"Üzerime çok geliyorsun, Azınlık." Başıyla Doğa'yı işaret etti. "Işığımı zindana attıklarını öğrenince nasıl sakin kalmamı beklersin?"

"Ben senin ışığın değilim!" dedi Doğa.

Sırıttı. "Olmadığını sanıyorsun."

Hemen sağımızdaki hücrenin kapısı açtılar ve onları da içeri attılar. Nöbetçi kapıyı kilitleyip gittiğinde her iki hücrenin arasında demir parmaklıklar olduğu için onları görüyorduk. Ilır, çıkardıkları gürültüden uyanıp onların hücresine baktı. "Bunların burada ne işi var?" Uykulu gözleri bir tek Asil'in üzerindeydi. "Neden buradasın?"

Ilır'a tebessüm etti. "Seni içeride tek başına bırakmaya gönlüm el vermedi."

Ilır sırtını duvara yasladığında ona gülümsüyordu. "Kötü bir yalancısın." Başıyla Doğa'yı işaret etti. "Burada olmanın sebebi çok açık." Gözleri Hafız ve Gediz'i bulunca yüzünü buruşturdu. "Bu şeylerin ne işi var burada?"

"Şey mi?" Hafız'ın yüz ifadesi çok komikti. "Bize mi diyor?"

"Neden umursuyorsun?" Gediz sırtını duvara yaslayıp bacaklarını rahatça uzattı. "Dikkatimi çekecek kadar olgun değil." Bunları söylerken Ilır'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Ablasının eteğinin altına saklanmaktan başka bir şey yapmayan bir çocuğun sözlerini fazla umursama."

Itir boş gözlerle ona bakıp küçümseyen bir ifade takındı. "En azından senin gibi her eteğin altına girmiyorum," diyerek onun çapkınlığına dert vurdu. "Bu konuda senden daha seçici olduğum bir gerçek."

"Hiç olmazsa onlar bir kadın." Gediz'in dudağı belli belirsiz kıvrıldı. "Senin ne olduğun bile belli değil."

"Benden çok kendini sorgulaman gerekmiyor mu?" Kardeşim benden bir şeyler kapmış olmalıydı ki laf cambazlığını iyi yapıyordu. "Penisi olan herkes bulduğu her deliğe girmiyor," dediğinde kendi tükürüğümüzde boğulmaya başlamışız gibi Gediz ile aynı anda öksürmeye başladık. Bunları benden kapmamıştı!

Sözümü geri alıyorum, benden hiçbir şey kapmamıştı çünkü ben müstehcen cümleler kurmazdım. Şoke olarak, "Itir!" dediğimde omuz silkerek önüne döndü.

"Birine kızacaksan şu abazaya kızmalısın, Elzem," dediğinde çocuk gibi bana onu şikâyet ediyordu. "Geçen haftaki ortak dersimizde yanındaki kızın iniltileri hiç kesilmedi. Bu piç, öğretmenin ruhu bile duymadan sınıfta birini becerdi!" Neden bu kadar açık sözlüydü?

Ben duyduklarımın utancını yaşarken Gediz gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. "Bizi mi dinliyordun?"

Yüzünü buruşturdu. "Ön sıranızda oturuyordum, ahmak."

"Tamam, Itir. Sus lütfen." Kibarca onu uyardım. "Bu tür çirkin kelimeler bir hanımefendinin ağzına yakışmıyor."

Ona hakaret etmişim gibi bana bakıp, "Hanımefendi miyim ben, Elzem?" dedi kaşlarını çatarak. "Sensin hanımefendi." Gediz gülerek başını iki yana salladı. "Garip biri." Hem de fazlasıyla.

"Buraya bakın!" Asil'in sesiyle nöbetçiler ona dönmüştü. "Su getir bana." Nöbetçiler onu duymazdan gelince Hafız sinirlendi.

"Anlaşılan bu adamlar babana çalışmıyor." Demek ki nöbetçiler kimseden emir almayıp sadece işini yapıyordu. Bence bu iyi bir şeydi.

"Onu duymadınız mı? Su istedi." Gediz'in gayet sakin çıkan sesiyle iki nöbetçi hemen başlarını eğince Asil bir küfür savurdu.

"Tabii, efendim. Siz bir şey ister misiniz?"

Gediz, Asil'e bakıp son derece küstah bir tavırla, "Başka bir şey istiyor musun?" deyince kendimi tutamayıp güldüm. Bu gerçekten iyiydi. Hedefi tam on ikiden vurmuştu.

Dişlerini sinirle sıktı. "Kes sesini, Azınlık!"

"Bu istemediğin anlamına mı geliyor?" Onu nasıl çıldırtacağını iyi biliyordu.

"Bize yemek getir." Hafız'ın gülerek söylediklerine başını sallayan nöbetçiler Asil'i daha çok delirtmişti. Bir tek onu dinlemiyorlardı. Küfreder gibi, "Babamdan nefret ediyorum!" dediğinde neler olduğunu anlayamadık.

Nöbetçiler gidince Hafız gülmemeye çalışarak bize küçük bir açıklama yaptı. "Babasının kesin talimatı var. Burada kimse Asil'e özel muamele yapmayacak." Şimdi o nöbetçilerin Gediz ve Hafız'ı dinlerken onu neden yok saydığını daha iyi anlıyordum. Bu onun için büyük bir ceza olmalıydı.

Kısa süre sonra nöbetçiler bir tepsi yemek ve bir sürahi şerbetle geldiklerinde Hafız gözleriyle bizim hücremizi gösterdi. "Kızların hücresine gidiyor onlar." Nöbetçiler biraz şaşırsa da ona karşı çıkmayıp kapımızı açtılar.

Tepsiyi yere koyduktan sonra gittiklerinde, "Siz?" diyerek yemekleri gösterdim. "Siz yemeyecek misiniz?" Akşamüzeri olduğu için onlar da acıkmış olmalıydı.

"Keyfine bak," diyen Hafız bana göz kırptı. "Aç olsaydık isterdik." Kızlar hiç itiraz etmeden diz çöküp yemeklere yumuldu. Eğilip bir parça ekmeğin içine biraz et koydum ve bir bardak şerbet doldurarak ayağa kalktım. Parmaklıklara yaklaştığımda üçü de beni izliyordu. "Hafız, eğer bunları yemezsen ben de yemem." Şimdi üçü de bunları kime getirdiğimi öğrenmişti.

Yüzünde küçük bir tebessüm oluştuğunda parmaklıklara yaklaşıp uzattıklarımı aldı. "Şimdi sen de ye." Aç olmama rağmen yemeyi düşünmüyordum ama o yesin diye ona başımı salladım. Gediz kısık gözlerle beni izliyor, Asil kafası karışmış gibi bize bakıyordu. "Siz ikinizin arasında ne var?"

Hafız alayla kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ne olmasını isterdin?"

"Arkadaşım o benim," dediğimde neyse ki fazla üstelemedi.

Doğa susamış olmalıydı ki elini uzatıp tepsideki su matarasını aldı. Bir sürahi şerbet getirmişlerdi ama tek bir su matarası vardı. Bu suyu kimin için koyduklarını iyi biliyorduk. Doğa bana bakıp gözleriyle suyu gösterince, *asla olmaz* dercesine omuz silktim. O suyu Asil'e ben götürmeyecektim. Mara hiçbir şeyin farkında olmadığı için lokmasını yuttuktan sonra suya uzandı ancak Doğa ona suyu vermedi.

Doğa'nın elindeki su matarasına bakıp, "İçecek misin?" diye sorunca Doğa başını iki yana salladı. Gözlerini devirip kızın elindeki suyu aldı. "O zaman niye suya yapışıyorsun? Ver, ben içeceğim." Doğa'yı tanıyordum fazla merhametli olduğu için o suyu Mara'ya içirmezdi.

Asil ikisini büyük bir merakla izlerken daha Mara suyu içemeden Doğa yine matarayı elinden aldı. "Mara, bunu içemezsin."

"Neden, içinde zehir mi var?"

"Hayır, yok."

"O zaman ver şunu bana."

"Veremem."

"Doğa, susadım!"

"Şerbet iç."

"Susayan biri şerbet içince daha çok susar. Ver şunu bana!"

"Veremem dedim ya!" Doğa ayağa kalkıp parmaklıklara doğru yürüdü ve matarayı çekinerek Asil'e uzattı. "Şey... Su ister misin?"

Asil'in yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. Bakışları değişmiş, Doğa'ya dünya üzerindeki tek kadın oymuş gibi bakmaya başlamıştı. Doğa'nın onu düşünüp su getirmesine çok mutlu olmuştu. "İsterim," diyen sesinde bile büyük bir umut taşıyordu. Hangi ara Doğa'ya böylesine tutulduğunu hâlâ aklım almıyordu. Asil'inki ilk görüşte aşktı.

Doğa'nın tam karşısında durduğunda ikisini ayıran tek şey demir parmaklıklardı. Doğa'nın ona uzattığı suyu almadı. "Önce sen iç, susadığını biliyorum."

"Olmaz, bu senin."

Yüzünde çok güzel bir gülümseme oluştu. "Benim olan her şey senin olabilir."

Arkadaşları onun bu aptal âşık hâllerine deli oluyordu. Özellikle de Gediz, "Klanı da kızın üzerine yap, tam olsun, Asil," derken çok komik görünüyordu.

Asil'in keyfi gayet yerinde olduğu için onu hiç duymuyordu. Doğa su önceliğini ona vermek için ağzını tam açmıştı ki Hafız, "İç şunu," dedi bıkkınca. "Sen içmeden sabaha kadar içmez."

Doğa başını sallayıp suyun birazını içti. Dudaklarının değdiği yeri parmağıyla silecekti ki Asil tersçe bakıp hemen matarayı onun elinden aldı. Doğa'nın dudaklarının değdiği yerden tüm suyu içince Gediz, "Normal şartlarda o dudaklar zaten birleşemez," diyerek sırıttı. "Onunla asla sevi-

şemeyecek çünkü kızın yıldırımları var." Sanki biz burada yokmuşuz gibi kendi aralarında konuşuyorlardı.

Hafız, "Aklın fikrin hep sevişmekte," dediğinde sesi kızar gibiydi. Başıyla bizim hücremizi işaret etti. "Hatunların yanında daha düzgün konuş." Burada kadınlara çoğunlukla hatun diyorlardı.

Mara öfke ve şaşkınlık arasında kalmışçasına Doğa'ya bakıyordu. "Şu lanetliler şehrinde bir elin beş parmağına sığmayacak üç gurbet taşın var," dedi onu kınayarak. "Ama sen git, son suyumuzu o karanlık adama ver, nankör ışık. Sana pişirdiğim kahveler zehir zıkkım olsun!"

Doğa mahcup gözlerle ona bakarken gülerek ayağa kalktım. Mara'yı tanıyordum, o suyu içmedikçe asla susmazdı. "Bakar mısınız?" Parmaklıklara yaklaşıp nöbetçilere seslendim. "Rica etsem bir bardak su alabilir miyim? Bir de zahmet olmazsa peçete veya ıslak mendil lütfen."

Nöbetçiler anlamaz gözlerle bana bakarken kızlar gülmeye başladı. Itır, "Birader, onun devreleri yine yandı," dedi gülerek. "Sen bir bezi ıslatıp ıslak mendil diye getir, o kendine gelir." Etrafım kaba insanlarla doluydu.

Hep olduğu gibi nöbetçiler yine bizim için parmağını bile kıpırdatmadılar. Neyse ki Gediz devreye girmişti. "Kıza su getir." Bizi yok sayan nöbetçiler o söyleyince ikinci kez su getirmişlerdi. Bu hiç adil değildi.

✦

Herkes çoktan derin bir uykuya dalmıştı ama ben saatlerdir öylece ayakta duruyordum. Karanlık ve pis bir ortamda uyumam mümkün değildi. Hâlâ birileri bizim için gelmediğine göre Savcı ve Efsun akademiye dönmemiş olmalıydı. Gece yarısı olmak üzereydi, bu adam bu saate kadar Efsun ile dışarıda ne yapıyordu? İkisinin dışarıda birlikte olduğunu bilmek bile sinirlerimi bozuyordu. O kadın ona asılmadan duramıyordu ki. Neden onunlaydı?

"Sen neden uyumuyorsun?" Erkeklerin olduğu hücreye dönünce gözlerim Gediz ile kesişti. Gözleri kapalıydı ama sanki her hareketimi yakından takip ediyormuş gibi garip bir his yaratıyordu.

"Uykum yok." Yalan söylüyordum, çok uykum vardı ama uyumamı engelleyen geçerli sebeplerim vardı. Savcı ve Efsun arasında bir şeyler olabilir miydi?

Sırtını yasladığı yerde gözlerini açmadan, "Neden uyumuyorsun?" dedi bir kez daha.

"Uykum yok."

"Neden uyumuyorsun?"

"Karanlık." En sonunda pes ederek ona aklımı meşgul eden bir diğer şeyi söyledim. "Karanlıkta uyuyamam."

Gözlerini yavaşça açtığında bakışları bizim duvarımızda yanan meşaleyi bulmuştu. "Onun ışığı senin için yetersiz mi?" Loş bir ışık yayıyordu ama bu cılız ışıkta uyursam kâbus göreceğimi biliyordum.

"Çok daha fazlasına ihtiyacım var."

Garipti ama sebebini sorgulamadı. Bu beni rahatlatmıştı çünkü bana soru sorulmasından hoşlanmıyordum. "Peki, hiç ışık olmayınca sana ne oluyor?" Sertçe yutkunduğumda bakışları merakla kısıldı. Korkumun basit şeylere dayanmadığını sezmişti. Kalkıp duvardaki meşaleyi yerinden çıkardı. İki hücreyi birbirinden ayıran demir parmaklıklara yaklaşıp bana uzattı. Yanına gidip meşaleyi alacaktım ki meşaleyi kendine doğru çekti. "Elzem?" İsmime öylesine bir vurgu yapmıştı ki soluğum kesilmişti. "Saf karanlıkta kalınca sana neler oluyor?"

"Verdiğim her yalansız cevaba karşılık vereceğin bir yalansız cevap?" diyerek ona şart koştum. Soruya karşılık soru, cevaba karşılık cevap. Eğer kabul ederse ben de vardım.

Meşalenin ateşi ikimizin arasında dururken başını salladı. Alevlerin gölgesi yüzüne yansıyor, onu daha da göz kamaştırıcı kılıyordu. "Üç soru, üç cevap. Cevaplara yalan karışırsa anlaşma son bulur."

"Anlaştık."

"Karanlıkta kalınca sana neler oluyor?" Bunun cevabını almadan beni rahat bırakmayacaktı.

Gözlerimle iki hücreyi de kontrol edip herkesin uyuduğuna emin oldum. "Karanlıkta kalınca kâbus görüyorum, uyanıkken yaşadığım şeylerin kâbuslarını. Sonra sesler duyuyorum, beni korkutan sesler. Bir şeyler görüyorum, görmekten korktuğum şeyler. En iyi ihtimalle panikatak geçiriyorum. Nefesim kesiliyor, çarpıntılarım oluyor hatta kalbim bile durabiliyor." Başımı salladım. "Birkaç saniyeliğine durduğunu hissediyorum."

Önemsiz bir şeyden bahseder gibi güldüm. "Doktorum psikolojik dedi ama panikatağım ölümcül bir krize dönüşüyor." Panikatağın bunların çağında pek bilinen bir şey olduğunu sanmıyordum. Bu yüzden anlayacağı bir şekilde ona anlatmaya çalışmıştım. Gerçi benim geçirdiğim nöbetler de normal panikataklar gibi değildi.

Söylediklerimin onu şaşırtmadığını görmek asıl şaşkınlığı benim yaşamama neden oldu. "Bunu sık sık yaşadın mı?" Başımı *hayır* dercesine iki yana salladım. "En ağır atağı okul yıllarımda yaşadım. Ondan sonrakiler

daha hafifti." Ortaokuldayken bir grup kızın bana yaptıklarının cezasını çok ağır ödemiştim.

Bu sefer başıyla Hafız'ı işaret etti. "Onunla aranda ne var?" dediğinde güldüm. Benden hoşlandığı için bunu sormamıştı çünkü onun niyeti arkadaşıyla uğraşacak birkaç malzeme toplamaktı. Ruhunda benden bir kadın olarak hoşlandığını gösteren hiçbir şey yoktu.

"Hafız ile aramızda bir şey yok. Ben bir Oyunbaz'ım ve o da bir Muhafız, yani bu dediğiniz mümkün değil. Farklı ırklarla birlikte olursam bu partnerim için ölüm anlamına gelir çünkü aşk tutkuyu tetikler ve tutku da tensel arzuyu." Omuz silktim. "Arzu ise açlığımı tetikler. Bu olduğunda hoşlandığım kişiye dokunduğum an onu öldürürüm."

Kendim gibi fânilerle de olamazdım çünkü saydıklarım onlar için de geçerliydi. Sadece kendi ırkımdan biriyle olabilirdim. Sonsuza kadar Araf'ta kalmayı düşünmediğim için bu da mümkün değildi. Sanırım beni bekleyen kader, yalnızlıktan başka bir şey değildi. Bütün bunları bilirken kalbime kimseyi alamazdım. Bile bile lades demek pek benlik bir şey değildi. Ergenlikte yaşadığım o beş ilişkinin travmasını hâlâ yaşarken tekrar kendime aynı kötülüğü yapamazdım.

Beş kısa mesajla terkedilmek kolay değildi.

Sıra bana geldiği için derin bir nefes aldım. "Çağrıma neden cevap verdin?" Can sıkıntısından diyerek söylediği yalana inanacak değildim.

Gözlerimin içine aklımı başımdan alacak bir şekilde baktı. "Bir amacım var."

"Nasıl bir amaç?"

"Zamanı geldiğinde sevdiğim birini kurtarmam için bana yardım edeceksin."

"Edeceğimden nasıl bu kadar eminsin?"

"Ben sana yardım ettikçe sen de bana olan borcunu ödemek için yardım edeceksin." Ben olsam bundan bu kadar da emin olmazdım.

"Sevdiğin o kişi kim?"

Güldü. "Anlaşmamız üç soru üzerineydi, değil mi?" Harika!

Elindeki meşaleyi bana uzatınca somurtarak aldım. O az önceki yerine otururken meşaleyi duvardaki öbeğe koydum. "Nöbetçiler siz ne derseniz yapıyorlar." Meraklı gözlerimi ona diktim. "O hâlde neden onlardan sizi bırakmalarını istemiyorsunuz?"

Oturduğu yerde gözlerini tekrar kapattığında güldü. "Araf'ta sulh imzalandığı için herkes kurallara uymalı." Ses tonundaki küçümsemeden anladığım kadarıyla barıştan pek memnun değildi.

"Neden hâlâ uyumuyorsun?" Yine başlıyoruz.

"Uykum yok."

"Neden hâlâ uyumuyorsun?"

"Uykum yok."

"Neden hâlâ uyumuyorsun?"

"Çünkü yerler çok pis!" dedim dayanamayarak. "Ben bu şartlar altında uyuyamam." Toz ve küf birikintisi dolu bir yere bedenimi temas ettirmem intihar sebebim olurdu.

Güldü. "Tam bir sorunlusun." Tekrar ayağa kalkıp parmaklıklara yaklaştı. Bu sefer üzerindeki uzun ceketi çıkarıp bana uzattı. "Al bakalım, bunun üzerinde uyu."

Biraz tereddüt etsem de çok uykum olduğu için mecburen ceketi almıştım. "Teşekkür ederim."

Tam bir şey söyleyecekti ki ruhundaki yakıcı öfkeyi soludum. Gözlerini dikip bana bakarken artık ne görüyorsa yüzü sinirden gerilmeye başlamıştı. "Gediz?" Adını söyleyen tek kişi olarak ona seslendim ama beni duymuyor gibiydi.

Bir anda tüm bedenim titremeye başlamıştı. Yüzü kasılıyor, omuzları geriliyor ve düşmanca gözlerle bana bakıyordu. Bunun nedeni adını söylemem değildi çünkü ondaki gariplik çok daha önce başlamıştı. Dişlerini sıkarak boğazından hırlarcasına bir ses çıkarınca acıyla haykırdım. Gür çığlığım hücredeki herkesi uyandırırken acılar içinde bağırmaya devam ettim. Müthiş bir acıyı vücuduma gönderiyordu.

Ensemden giren şiddetli ağrı o kadar hızlı bir şekilde kalbime ve beynime yayılmıştı ki bağırarak ellerimi zonklayan şakaklarıma bastırdım. Dizlerimin üzerine sertçe düşmüştüm. Acı gittikçe dayanılmaz bir boyuta geldiği için kalbimin ritimleri yavaşlıyordu. Güçlükle başımı kaldırınca gözlerindeki o ürkütücü karanlığı görmek beni acıya boğdu. Bana bu acıyı yaşatan oydu! Gücünü benim üzerimde kullanıyordu.

Kızlar benim yanıma koştu, Asil ve Hafız da onu durdurmak için soluğu Gediz'in yanında aldı. Ancak yerde can çekişirken onları ne görüyor ne de duyuyordum. Parmak uçlarımdan başlayan keskin acı gözeneklerime sızıp derimin altına işliyordu. Acı öylesine korkutucu bir hızla tenime nüfuz ediyordu ki damarlarıma karışıp tüm kan akışımı kesiyordu. Bo-

gazımda oluşan yumru nefes almamı engellediği için azap içinde kıvranıyordum.

Tırnaklarımı boynuma geçirip sertçe çektim. Tırnaklarımın içinde kanlı derim vardı fakat kendime zarar verdiğimin farkında bile değildim. Tek düşündüğüm bir şekilde nefes almaktı. Dişlerim birbirine öylesine kenetlenmişti ki ağzımdan nefes alamıyordum ancak burnumdan aldığım nefesler de yeterli değildi. Kalbim göğüs kafesimin içinde çıldırmış gibi süratle atıyor, ciğerlerim oksijensizlikten patlama noktasına geliyordu. Tenimdeki cehennem ateşi içimin yangınıyla birleşince ortaya korkunç bir işkence çıkıyordu.

Bu öylesine korkunç bir acıydı ki üstesinden gelebileceğimi sanmıyordum. Avaz avaz bağırırken bu dayanılmaz işkence aklımı kaçırmama neden olacaktı. Kulaklarımdan sızan sıcaklığın sebebini sorgulayacak zamanım bile yoktu çünkü tek düşündüğüm bu yaşadığım cehennemin bir son bulmasıydı. Büyük ihtimalle kulaklarım kanıyordu.

Burnumdan fışkıran kanlar beni dehşetin karanlığına çekerken ellerimi yere bastırıp kusmaya başladım. Kan kusuyordum. "Elzem!" Kızların sesini duyabiliyordum ama yoğun acıdan onlara odaklanamıyorum.

"Sen ne yaptın, Gediz! Hemen şunu kes!" diyordu birileri.

"Itır, dur!"

"Bırak, Doğa! Ablamı öldürecek!"

Yığıldığım yerde öylesine güçlü bir şekilde savrulmuştum ki yerde yuvarlanarak zemini bir kez daha boyladım. Acım son bulmuştu. Acı kesilince rahat bir nefes aldım. Öleceğimden çok emindim. Yüzüstü düştüğüm yerden inleyerek kalkmaya çalıştığımda Itır'ı gördüm. Demir parmaklıklara doğru koşup yumruk yaptığı elini parmaklıkların tam önünde duran Gediz'in suratına geçirmişti. "Itır!" Mara'nın bağıran sesini duydum. "Elzem nefes almıyor!"

Itır ile aynı anda başımızı çevirince gördüklerim beni dehşete düşürdü. Yerdeydim! Kahretsin, Mara'nın dizlerinin dibindeydim ve kendi kanımın içinde yatıyordum. Ruhum yine bedenimi terk etmişti. Korku içinde bedenime bakıyordum. Kulaklarımdan, ağzımdan ve burnumdan akan kanlarla tanınmaz bir hâldeydim. Hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordum. Itır yanıma koştu, Doğa ağlamaya başladı ve Hafız, "Hemen açın kapıyı, revire gitmeli!" diye âdeta kükredi. Bense şoke olmuş bir şekilde birkaç adım uzağımdaki bedenime bakıyordum.

Bu korkunç bir manzaraydı.

İki hücremin de kapısını hemen açtılar. Hafız hemen bizim hücremize girip bedenimi kucaklayıp yerden kaldırdı. Kızlarla koşarak hücreden çıkıp buradan uzaklaştıklarında bile ben şeffaf ellerime bakıyordum. Artık nasıl şoka girdiysem hiç kıpırdayamıyorum. "Bunu neden yaptın?" Dağılan saçlarımın arasından bakınca Asil'in yumruklarını sıkarak Gediz'e bakmakta olduğunu gördüm. "Cevap ver, neden yaptın!"

Gediz, Asil'i duymuyor gibiydi. Tur'un attığı yumruğun izi yanağını kızartırken şoke olmuş bir hâlde kanımın olduğu yere bakıyordu. "Ben Bilmiyorum." Sertçe yutkunduğunda sanki yaptıklarını yeni yeni hatırlıyor gibiydi. "Kontrolümü kaybettim," derken sesi titriyordu. "Nasıl oldu bilmiyorum ama kontrolümü kaybettim."

Zemindeki kanımı gördükçe beti benzi atıyordu. "Bu nasıl oldu?" Kanı gördükçe kaşları daha çok çatılıyor, sıktığı yumruklarından parmak boğumları geriliyordu. "Bu nasıl oldu lan!" Ellerini sertçe saçlarından geçirip, "Kurtulamaz!" diye bağırdı yumruğunu demir parmaklıklara geçirerek. "Elzem bir fâni! Bizim gibi olanlara verdiğim acının çeyreğini bile ona verdiysem kurtulamaz! Siktir, kurtulamaz!"

Ona zarar vermemek için kendine hâkim olmaya çalışan Asil, "Bunu onu acıya boğmadan önce düşünecektin!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Savcı bunu öğrendiğinde sence sana ne yapar?" Burada olduğumu bilmedikleri için, "Dün Hafız'ın yan odasında bayıldığında kızın başında bekledi lan! O uyanana kadar odaya kimseyi sokmadı!" dedikten sonra ne yapacağını bilemez bir hâlde hücrenin içinde dönüp durmaya başladı. "Döndüğünde burada olmazsan iyi olur!"

Gediz gözlerini pişmanlık içinde yumduğunda, "Karşımdaki o değildi!" diye inledi. "Ona zarar verdiğimin farkında bile değildim çünkü o esnada gözlerimin gördüğü kişi Elzem değildi! Ne kadar ileri gittiğimi kestiremiyorum!" Ruhumu bedenimden sökecek kadar ileri gitmişti!

"Kurtulamaz, bunu sen de iyi biliyorsun!" Asil'in söyledikleriyle gerçekler yüzüme çarptı. Bedenim revire doğru giderken ruhum buradaysa... Aman Tanrım, yoksa bu cani beni öldürmüş müydü?

Korku içinde başımı iki salladım. "Ölmüş olamam, ölseydim anlardım." Sertçe yutkundum. "Anlardım, değil mi?" Bunlar beni ne görüyor ne de duyuyordu. Ya öldüğüm için böyleyse?

Gediz bir hışımla dışarı çıkarken Asil'in, "Nereye?" sorusuna agresif bir sesle, "Onu görmeye!" dedi bağırarak. Onların peşinden zindandan çıkıp onları takip etmeye başladım. Yukarı çıktıktan sonra güneydeki koridora yöneldiler ama ben durdum. Gözlerim soyluların kullandığı basa-

maklara takılı kalınca kendime lanetler yağdırdım. Sinsi tarafım bana sırıtarak üst katı gösteriyordu. "Sen bu fırsatı kaçıracak kadar aptal değilsin," diye mırıldandım.

Ruh formundayken kimse beni göremiyor.

Itır ve kızları endişeden deli etmek pahasına bedenime dönmeyi erteledim. Şu yasaklı kütüphanede ne olduğunu merak ediyordum. "Bakarsın, pusulanın seni buraya getirmesinin sebebi oradadır," dedim kendi kendime. Hiç düşünmeden basamaklara yöneldim çünkü Araf'tan çıkmamızı sağlayacak bir şeyler bulmak istiyordum. Başıma gelen talihsiz olayı bile kendi çıkarlarım için kullanacak kadar deliydim.

Umarım aradığım cevaplar yasaklı kütüphanededir.

Ve umarım geri geldiğimde herhangi bir sorun yaşamadan bedenime girebilirim.

"BU ŞEHİRDE HİÇ KİMSE
MASUM DEĞİLDİ ÇÜNKÜ
GÜNAHLAR ŞEHRİNİN BİZDEN
ALDIĞI İLK ŞEY MASUMİYET
OLUYORDU."

15. BÖLÜM
SASKIN BİR KAYIP RUH

"Hayır, onlar bilmiyordu kaçtığım şeylere asla koşmadığımı ve koştuğum şeylerin de benden kaçmasına izin vermediğimi."

Güney kanadındaki basamaklardan çıkmış, her koridoru kontrol ederek Mara'nın bahsettiği kütüphaneyi bulmaya çalışıyordum. Üçüncü kata çıktığımda düz bir şekilde ilerleyip tüm odalara göz gezdirdim. Gece yarısı olduğu için herkes derin uykuda olduğundan burası fazla sessizdi. Sola dönünce gördüğüm kapıyla durdum. Sanırım doğru yeri sonunda bulmuştum çünkü kapının iki yanında nöbetçiler vardı. Burası kütüphane değilse onu neden koruyacaklardı ki? Buraya kadar tamamdı ama ben onların gözleri önünde o kapıyı nasıl açacaktım?

Kendiliğinden açılan bir kapının her ikisinin de dikkatini çekeceğine emindim. O kapı açılınca bir şekilde içeri girebilirdim ama onu açan ben olmamalıydım. En azından nöbetçiler buradayken ben açamazdım. Başka bir seçeneğim olmadığı için duvarın yanına bağdaş kurarak oturdum. Bir süre burada bekler, kimse içeri girmek için gelmezse mecburen geri dönerdim.

Kırk Dakika Sonra

"Biriniz de şu kapıdan içeri girmez mi be!" Çok beklemiştim ama ne gelen olmuştu ne de giden. Fark ettiğim şeyle kendime kızarak ayağa kalktım. Gecenin bu saatinde neden birileri buraya gelecekti ki? Sabaha kadar bekleyecek hâlim yoktu. Anlaşıldı, bu işi kendi başıma çözmem gerekiyordu.

Nöbetçilerin yanında durup derin bir nefes aldım. Eski el sanatı desenleri taşıyan kapının kolunu usulca kavradım. Dümdüz bir şekilde karşılarına bakan adamları kontrol edip kapıyı hafifçe ittim. Ancak açılmadı çünkü kilitliydi. Gözlerim sağdaki nöbetçinin kemerinde asılı anahtar halkasını bulunca inledim. "Şaka mı bu?" O anahtarı yakalanmadan almam imkânsızdı.

"İyi be! Kütüphaneniz sizin olsun." Beni duymayan adamlara ters dönüp yürümeye başladım. Koridorda dümdüz ilerlerken güney kanadındaki merdivenlere yönelmiştim. Evet, aşağıya inerken asillerin kullandığı merdiveni kullanacaktım çünkü ben de bir asildim. Görünmez olduğumda da çalışanların merdivenini kullanacak değildim.

Aşağıya inerken basamakları yalpalayarak çıkan genç bir kız gördüm. Sanırım akademiye yeni dönmüştü çünkü sarhoştu. Koyu bal rengi gözleri fazla içmekten baygın bakıyordu. Gözlerinin beyazı uykusuzluktan kızarmıştı. Hafif eğimli burnu bir başkasında olsa çirkin durabilirdi ama ona çok yakışıyordu. Yuvarlak yüz hatlarına sahip kızın çenesinde küçük bir kızarıklık vardı. Üstelik dudağının kenarı da patlamıştı. Birileri onu hırpalamış gibiydi.

Elbisesindeki pembe lekeler içtiği şeyin çenesinden boynuna damladığını gösteriyordu. Zayıf bir vücudu vardı ama sıska diyeceğim kadar da zayıf değildi. Mırıldanarak yukarı çıkarken arada elini kaldırıp yüzüne gelen kahve saçlarını sitemle çekiyordu. Aramızda üç adım kala başını kaldırınca ben kenara çekildim. Geçmesi için ona yol verdim ama fazla sarhoş olduğu için yerinde sendeledi.

"Düşeceksin!" Ona doğru atıldığımda ben de dengemi kaybedip onunla düşmeye başladım. Lanet olsun!

Tüm basamakları yuvarlanarak bitirip zeminde durunca acıdan inledim. Düştüğüm yerde iki büklüm olmuştum. Hayaletken daha önce hiç acı hissetmemiştim ama şimdi bu sarhoşun yüzünden canım yanıyordu! "Bazı insanlara gerçekten iyilik yaramıyor." Zorlukla ayağa kalktığımda her şeyin etrafımda dönüp durmasına anlam veremedim. Çok uyuşuk ve yorgun hissediyordum. Sanırım midem de bulanıyordu.

"Nereye gitti bu?" Onu bulmak için kendi etrafımda dönmek mide bulantımı artırdı. Çok garip, o sarhoş hâliyle hangi ara yerden kalkıp gitmişti? "Taaamam." Hıçkırdığımda daha bir adım atmadan yerimde sendeledim. Az kalsın yine düşecektim. Çok garip hissediyorum. Sanki şey gibi... Sarhoş.

Sanki bir terslik var.

Yalpalayarak duvarlara tutuna tutuna en alt kata inmek tam bir işkenceydi. Ağzımdaki ekşi tadın sebebini bilmiyordum ama dinmeyen bir baş dönmesiyle kıvranıyordum. Fokurdayan bir mideyle hareket etmek hiç kolay değildi. Bir anda ne olmuştu bana? "Re-revir nerede yaaa?" Güney ve kuzey kanadındaki koridora kafam uçmuş bir şekilde bakıyordum. Hafız bedenimi nereye götürmüştü? Buralarda bir yerde olmalıydı.

"İyi misin? Bence senin de revire yatman lazım." Asil'in sesini duyunca hemen sesin geldiği yöne döndüm. Üç silahşorun bir yerden çıkıp bana doğru geldiklerini gördüm. O çıktıkları yer revir olabilir miydi? Bunlar üç kişi değil miydi, şimdi neden altı olmuşlardı? Bak, şimdi yine üçe düşmüştü sayıları. Neler oluyordu? Sanki eksilip çoğalıyorlardı.

Acilen bir doktora görünmeliyim. Hem de en acilinden!

Cediz'in dağılan hâlini güçlükle fark ettim. Kanayan alnından kaşına kan akıyor, burnundan sızan kan patlamış dudağına doğru yol alıyordu. Kaburgalarında da bir sorun olmalıydı ki Asil ve Hafız'ın yardımı olmadan doğru düzgün yürüyemiyordu. Her adımla yüzü acıyla kasılırken dişlerini sıkarak, "Bu piç herifin derdi ne!" dedi sinirli bir sesle. "Kız kurtuldu işte, bu kadar sert vurmasına gerek yoktu!"

Hafız onun bir koluna girip ona destek olurken arkadaşına tersçe baktı. "Kalbi durmuştu, piç! Savcı tam zamanında akademiye döndüğü için şanslısın yoksa Elzem yaşamazdı. Birkaç yumrukla kurtulduğuna şükret."

Asil ve Hafız'ın kollarında destek alırken ayakları yerde sürünüyordu. Doğru düzgün ayaklarının üzerine basamıyordu. Âdeta sürünerek ilerliyordu. "Şanslı mı? Ayaklarımı hissetmiyorum! Yüzüme ve kaburgalarıma vurmuşken ayaklarım nasıl etkilenebilir?" Kaşlarını çatıp küfreder gibi, "Bir fâniyi neden bu kadar umursuyor ki!" dedi sert bir sesle.

Asil'in dudakları kıvrıldı. "Bence ondan hoşlanıyor."

"Sanmıyorum, Savcı aptal biri değil. Bir Oyunbaz'la olamayacağını bile bile ona ilgi duymaz." Yüzünü buruşturdu. "Tabii, ruhunu gözden çıkarıyorsa bilemem." Savcı'nın benden hoşlandığını sanmıyordum. Eğer öyle olsaydı beni öğrencisi olarak kabul ederdi. Ancak kesin bir şekilde hoşlanmadığını da söyleyemezdim çünkü bazen de hoşlanıyormuş gibi davranıyordu. Bu konudaki düşüncelerim çok kafa karıştırıcıydı.

"Acaba ne zaman uyanacak?" Hafız'ın yüzü sıkıntılıydı. "Şifacı, Elzem'in tüm gece bilinçsizce uyuyacağını söyledi ama ona verdiğin acıdan sonra endişelenmeden duramıyorum. Umarım sabaha uyanmış olur." İyi, en azından sağlık durumum düşündüğüm kadar kötü değildi.

Benimle aynı hizaya geldiklerinde her üçünün gözleri beni bulunca afalladım. Bunlar beni görüyor muydu? "Geceyi hücrede geçirmek istemiyorsan kimse seni böyle görmeden odana git, hatun." Asil beni uyarıp yanımdan geçince şoke oldum.

Asil hayaletleri görüyordu!

Dudaklarımdan çıkan yeni bir hıçkırığa engel olamadığımda Hafız yüzünü buruşturdu. "İnsanların böyle bilinçsizce içmesinden hoşlanmı-

yorum." Homurdanarak yanımdan geçip gitti. Tabii, Gediz'i de aralarında sürükleyerek götürdüler. Neden bahsettiği hakkında en küçük bir fikrim yoktu. Kim içmişti?

Revir olduğunu düşündüğüm kapıya bakınca üşengeçliğim tuttuğu için ağlamak istedim. Yine de kendimi zorlayarak sarsak adımlarla yolu tamamlamıştım. Kapıyı iterek içeri girdiğimde gözlerimi devirdim. "Revir bu mu?" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde içeriye baktım. Kesinlikle beklediğim gibi bir yer değildi. Yan yana ve karşı karşıya dizilmiş düzinelerce boş yatak dışında hiçbir şey yoktu.

Ne koşuşturan hemşireler vardı ne de acıdan inleyerek yatan hastalar. Gerçi ne bekliyordum ki? Buradakiler kolay kolay ölmüyordu bile. Ölümsüzlerin grip olup yataklara düşmesini beklemek aptallık olurdu. Asil bile yaralandığı hâlde ertesi gün dimdik ayağa kalkmıştı. Yarın sabah Gediz'i de öyle bulacağıma emindim.

Tüm boş yatakları geçip etrafıma bakmaya başladım. Duvardaki devasa dolabın içindeki kavanozlarda kurutulmuş bitkiler ve bazı ilaçlar vardı. İleride gördüğüm kapının ardından Savcı ve Itır'ın sesi geliyordu ama oraya kadar gidecek enerjim yoktu. Buradaki boş yataklarda birine uzanıp esneyerek gözlerimi kapattım. Çok uykum vardı.

Biraz uyuyacağım, sonra kalkıp bedenimi bulurum.

✦

Sanki bir kasırganın içinde kalmışçasına savruldum. Kendimi yerde bulduğumda isyanın dibini yaşıyordum. Neden hep bir yere savruluyordum? Daha yumuşak bir düşüşü hak ediyordum. "Neler oluyor yine!" Hemen karşımdaki yatağın içinde oturan bu kızı sanki bir yerde görmüştüm. Tabii ya, bu kız merdivenlerde gördüğüm o sarhoş değil miydi? Kafası karışmış gibi etrafım inceliyordu. Bir süre sonra yataktan inip uyuşuk adımlarla gitti. Dün gece bu yatakta ben yatmıyor muydum? O hangi ara peşimden gelip yatağımı almıştı ki?

Burada gözden kaçırdığım bir detay vardı, değil mi?

Bekle! Ne?

Küçük parçaları birleştirince ortaya çıkan sonuç kan dondurucuydu. Ben onu en son merdivenlerde düşmeden hemen önce görmüştüm. Ancak düştükten sonra ortadan kaybolmuştu. Bir sarhoş saniyeler içinde kayıplara karışamazdı. Ona çarpıp yere düşünce asıl sarhoşluğu ben yaşamaya başlamıştım. Dün gece ayakta bile zor duruyordum çünkü aslında o esnada bu sarhoş kızın bedenindeydim! "Hadi be!"

Dün gece birinin bedenini ele geçirmiştim.

Koridorda Asil ve diğerleri beni görmemişti çünkü onların gördüğü o sarhoş kızdı. O yüzden sabah uyuduğum yatakta o vardı, onun bedeniyle yatağa girmiştim. Bir şekilde farklı bir bedene girmiştim ve bunu nasıl yaptığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Zihnimin kurnaz yanı, *bunu yapmayı öğren* diye haykırıyordu. Şu zamana kadar tam üç kere ruh formuna dönüşmüştüm ve sonuncusunda bir bedene bile girmiştim. Eğer bu ruh ve beden değiştirme işini çözmeyi başarırsam akademide istediğim her bilgiye kolayca ulaşabilirdim.

Kendi çıkarlarım için işime yarayacak bedenler çalıp dedektiflik yapabilirdim. Beden çalma işinin nasıl yapıldığını öğrenmeliydim. Bu konuda uzmanlaştığımda ilk işim fânilerin rüyasına sızıp iletişime geçmeyi öğrenmekti. Öyle ya da böyle, Sıraç'a ulaşmanın bir yolunu bulmalıydım. Burada yapmam gerekenlerin listesi gittikçe kabarıyordu. Beden değiştirme işini çözersem bir taşla yüzlerce kuş vurur ve tüm o listeyi tek bir hamleyle silebilirdim.

Ayağa kalkınca güneşin çoktan doğduğunu gördüm. "Ne zaman uyanır?" Bu, Gediz'in sesiydi. "Kızların hepsi neden uyuyor?"

Sese doğru yürüyüp bir kapıdan geçtim. Burası da diğer taraf gibi boş yataklar ve ilaç dolaplarıyla doluydu. Başımı sol tarafa çevirince üç silahşoru gördüm. İlk dikkatimi çeken, bir yatakta uyuyan bedenimdi. Itır ise benimle aynı yatakta uyuduğu için bir bacağını üzerime atmıştı. Başını göğsüme yaslayıp ahtapot gibi uyuyan bedenime sımsıkı sarılarak uyuyordu. Mara ve Doğa da hemen yan taraftaki yataklarda uyuyordu.

Bir kadın, pamuğu elindeki kavanozun içine batırdı. Sarıya buladığı pamuğu kızların burnuna yaklaştırıp onlara koklatmaya başladı. "Tenebris'i uyutmak için üç farklı karışım yapmak zorunda kaldım." Manidar gözlerle Gediz'e baktı. "Gece seni öldürmeye geliyordu. Sanırım dün sana attığı yumruklar onun için yeterli olmamış." Anlaşılan Gediz sadece Savcı'dan değil, Itır'dan da birkaç yumruk yemişti. Gerçi iyi görünüyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi çok hızlı toparlamıştı. Ölümsüzleri öldürmek kolay değildi.

Gözlerim her şeyden habersiz bana sarılarak uyuyan Itır'ı bulunca tebessüm ettim. Bebek gibi uyuyordu. Gözlerini açtığında benim uyanmadığımı görünce yapacakları beni korkutuyordu. Itır'ı tanıyordum, benim için ölürdü de öldürürdü de. Umarım bir çılgınlık yapmazdı. Gediz, Itır'ı izlerken sıkıntılı görünüyordu. "Ablasının uyanmadığını görmek hoşuna gitmeyecek. Onu çok seviyor."

Şifacı kadın, pamuğu Ilır'ın burnundan uzaklaştırıp Gediz'e döndü. "Bu normal bir sevgi değil." Bakışları tekrar Ilır'a kaydı. "Onunkisi sevgiden çok daha güçlü bir duygu. Bu kız Oyunbaz'a sadece gönülden bağlı değil, ona tapıyor. Dün gece ne hâle geldiğini bizzat gördüm. Bu normal ve sağlıklı bir sevgi değil. Ablasına duyduğu bağlılık ona her türlü çılgınlığı yaptırabilir."

Belki de haklı olabilirdi. Doğduğumuzdan beri anne sandığımız kadın bize fazla soğuktu, babam ve abilerim de bizden uzakta yaşıyorlardı. Bu yüzden Ilır bana çok bağlanmıştı çünkü etrafında benden başka kimse yoktu. Şifacı kadın, "Birazdan uyanırlar," dedi.

"Peki Oyunbaz'ın durumu nasıl?" İşkence ettiği bedenimin ne hâlde olduğunu sorması acaba yüzsüzlüğün kaçıncı boyutuydu?

"Vücudu aldığı yaraları bir gecede iyileştirdi çünkü o bir şifacı." Karar sız gözlerle yatakta uyuyan bedenime baktı. "Uyanması gerekiyordu, neden hâlâ uyanmadığını ben de anlamıyorum." Şifacı kadın onları bırakıp gittiğinde benim dışımda sadece bu üçü kalmıştı.

Hafız düşünceli gözlerle beni izliyordu. Bir şeyler canını yakıyormuş gibiydi. "Uyandığında ona bir açıklama yapmak zorundasın." Hayır, o caniden herhangi bir açıklama istemiyordum. Benden uzak durmasından başka hiçbir şey istemiyordum.

"Ne söyleyeceğim?" Gediz çatık kaşlarla boşluğa bakıyordu. "Dün gece halüsinasyon gördüm desem sence bana inanır mı? Hafız, bu kız tilki beyinli, ona bir kanıt sunmadıkça hiçbir açıklamaya inanmaz!" Normal şartlarda inanmazdım ama bu duyduklarımdan sonra inanmamak gibi bir şansım yoktu. Dün gece kendine geldiğinde verdiği tepkileri görmüştüm. Bana isteyerek zarar vermemişti. Biri ona halüsinasyon göstermişti ve onun kim olduğunu biliyordum. Halüsinasyonlarla canımı yakmaya çalışan sadece bir kişi vardı.

Meliz.

"Asil, sen yine ne yapıyorsun?" Hafız'ın baktığı yere dönünce güldüm. Asil elindeki battaniyeyle uyuyan Doğa'nın üstünü örtüyordu.

"Üstü açık uyumuş, hasta mı olsun?" derken çok tadı görünüyordu. "O bir fâni, üşürse hasta olur."

Gediz'in sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Seni istemeyen bir kadına olan bu ısrarını anlamıyorum. Sadece senden korkmuyor, aynı zamanda senden nefret ediyor."

Asil uyuyan Doğa'yı izlerken içtenlikle gülümsedi. "Ben onu seviyorsam bundan ona ne? İstediği kadar benden nefret edebilir ama onu

seviyeme karışamaz." Doğa'ya bakarken içi titremiş gibi iç çekti. "Onu sevmek için onun iznine ihtiyacım yok. Bu, kalbim ve benim aramda."

"Kız seni çıldırtıyor, değil mi?" Hafız sırıtarak Gediz'e bakıp uyuyan Doğa'yı gösterdi. "Ona katlanamıyorsun çünkü en nefret ettiğin kadın grubuna giriyor, yani korkaklar grubuna." Daha sonra bana sarmaş dolaş yapışan Itır'ı işaret etti. "Peki onun hakkında ne düşünüyorsun?"

İnanmıyorum, burada resmen erkeklerin kız muhabbetini dinliyordum ve bahsettikleri kızlardan biri kardeşimdi! "O mu?" Gediz, Itır'a fazladan bir saniye bile bakmadan yüzünü buruşturdu. "Onun kadın olduğundan bile şüpheliyim." Bu konuda yalnız değildi çünkü benim de benzer şüphelerim vardı. Bunu sesli söylesem Itır canıma okurdu.

"Bence bir erkek olamayacak kadar güzel." Asil'e katılıyordum. Kardeşimin maskülen biri olması onu çirkin veya erkeksi yapmazdı. Yapsa bile karışmak kimsenin haddine değildi. Itır ister kadın gibi davranırdı isterse de erkek gibi. Canı nasıl isterse öyle hareket ederdi ama henüz içindeki dişiyi keşfedememişti.

"Asil, kız senden daha sıkı yumruk atıyor," diyen Gediz gülmeye başladı. "Dün gece bunu çok iyi test ettim. Korkak kadınlardan nefret ederim ama erkek gibi olan kadınlar da hoşuma gitmez. Bence kadınlar ateşli ve tutkulu olmalı."

"Hadi ama Gediz. Sana vurmasına tepki bile göstermedin. Hatta o sırada dudaklarının kıvrıldığını gördüğüme eminim."

"Az önce kendin söyledin, Muhafız. Güçlü kadınları hep takdir etmişimdir."

"Dostum, o esnada gözlerinde beliren tek şey tutkuydu."

Güldü. "Şiddetin en büyük tutkum olduğunu herkesten iyi biliyorsun." Onlara sırtını dönüp yürümesiyle gözlerini deviren Asil, "Bazen neden onunla arkadaş olduğumu sorguluyorum," dedi bıkkın bir sesle.

Hafız yüksek sesle güldü. "Aynı soruyu ikiniz için yıllardır kendime soruyorum ve onun da sorduğuna eminim." Her ikisi gülerek Gediz'in peşinden gidince nihayet yalnız kalmıştım.

Onların gitmesini fırsat bilip hemen bedenimin yanına gittim. "Pekâlâ, nasıl yapıyoruz bu bütünleşme olayını?" Soğuk elimi sıkıca tuttum. "Lütfen beni içine alır mısın?" Böyle olması gerekiyordu, değil mi? Peki neden bir şey olmuyordu?

Daha sıkı tuttum elimi. "Alsana beni içine." Hâlâ bir şey olmuyordu. "Rica ederim beni içine al!" Kahretsin, bu birleşme işi nasıl oluyordu?

"İçine girmeyi talep ediyorum!" İşe yaramıyordu. "Benim gibi bir ruhu hiçbir yerde bulamazsın, al beni içine!" Olmuyordu.

"İçine girebilir miyim?" Kulağa çok müstehcen geliyordu! "Birleşelim mi?" Böyle söyleyince de hoş durmuyordu.

"Seninle tek beden olmak istiyorum ve hayır, o anlamda değil!" Çıldıracaktım. "Anlamıyor musun, biz ayrılamayız." Bu da kulağa çok romantik geliyordu.

"Hüp diye içine çek beni!" Burundan bile sızmaya razıydım.

"Alsana beni içine be! Tamam, panik yok!" Derin nefesler alarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. "Her şey kontrolüm altında." Başımı hızlıca salladım. "Çok sakinim ben!" Kimi kandırıyordum, şu anda deli gibi paniklemiş durumdaydım.

"Farklı bir yol deneyelim. Evet, evet, farklı bir yol deneyelim!" Hemen yatağa çıkıp kendi bedenimin üzerine sırtüstü uzanıp gözlerimi kapattım. Itır'ın bacağı sırtıma batıyordu ama şimdi çok daha ciddi bir sorunum vardı. En az beş dakika boyunca, uyuyan bedenimin üstünde hiç kıpırdamadan öylece kaldım. Gözlerim kapalı bekledikten sonra korku içinde gözlerimi açtım.

"Lütfen işe yarasın." Ellerimi yukarı kaldırıp görebileceğim bir yerde tuttum. Şeffaf ellerimin arkasında tavanı görünce çığlık atarak yataktan atladım.

"Bana bunu yapamazsın!" Kolumu tutarak onu sarsmaya başladım. "Derhâl beni içine al! Sen bana aitsin, beni böyle ortada bırakmaya hakkın yok!" Bu koca bir saçmalıktı! O benim bedenimdi, bana böyle ihanet edemezdi!

Aman Tanrım, ya hep böyle ruh olarak kalırsam ne yapacaktım?

Hayır! Kendime bu kötülüğü yapacak kadar nankör bir bedene sahip olamazdım! "Bugün bu iş bitmeden bir yere gitmiyorum!" Öyle ya da böyle, beni içine almalıydı çünkü o bendim ve kendimi asla yarı yolda bırakmazdım.

Sadece birkaç dakika içinde bedenime dönmüş olacağım.

1 Saat Sonra

"Ne hâlin varsa gör! Bir daha zor bulursun artık beni!" Sinir krizleri geçiriyordum çünkü ne yaptıysam olmamıştı.

Yatakta uyuyan hâlime baktığımda yapabilseydim ağlardım. "Ya bir daha kendimle bütünleşemezsem?" Bir daha onun gibi güzel bir bedeni nerede bulacaktım ki? Övünmek gibi olmasın ama gerçekten çok güzel-

dim. Şu anda kendimi izlerken bile bunu daha iyi anlıyordum. Şu zamana kadar hiç hasta olmamıştım veya cildimi tahriş edecek bir şey başıma gelmemişti. Ergenlikte sivilce bile çıkarmamıştım. Bir şifacı olduğum için vücudum hep kendini yeniliyor, aldığı hasarları çok hızlı kapatıyordu. Buraya gelene kadar bu yüzden hiç hastalanmadığımı bilmiyordum.

Tenim bebeksi ve pürüzsüzdü. Bu yüzden yüzüm hep canlı ve ışıl ışıl görünürdü. Sarı saçlarıma kan bulaşmış olsa da yastığa dağılarak güzel bir görüntü sunuyordu. Kaşlarımın kalemle çizilmiş gibi güzel bir şekli vardı, kıvrımlı ve uzun kirpiklerim ise yeşil gözlerimi gizliyordu. Gözlerim hep ıslak baktığı için pırıltılı bir güzelliği vardı. Yüzüm altın oran gibi simetrikti, üstelik hokka gibi bir burnum ve dolgun dudaklarım vardı. Elmacık kemiklerim hafif çıkıktı, çenem ise en iyi estetik uzmanların elinden çıkmış gibi biçimliydi. Kendimi dışarıdan bir göz gibi izlerken bile hayranlık duyuyordum.

"Yalnız ben harbiden güzelmişim." Biraz daha bakarsam kendime âşık olabilirdim. İnsan kendisini sevmeli diyenler bence bunu kastetmiyorlardı. "Beni içine almayan güzellik ne işime yarayacaksa!"

Kendime tüm tripleri atıp hızlı adımlarla revirden çıktım. Denemediğim hiçbir çılgınlık kalmadığı hâlde bu yaptığı affedilir gibi değildi. Görmezden gelinmeye asla tahammül edemezdim. Bunu bana ben yaptığım için kendimi bir daha kendimin karşısında küçük düşürmeyecektim. O artık zor bulurdu benim gibi ruhu.

"Nankör beden! *Uyuyan Güzel*'e dönüşüp hep öyle kal da gör!" Ben içine girmeyince zor uyanırdı.

Bir daha asla kendimi görmek istemiyorum.

"Itır haklı, sen kendine bile ihanet edecek kadar kalpsizsin!" Bu sözlerim ruhuma değil, beni geri çeviren bedenimeydi. Hayatımda ilk kez kendimden nefret ettiğim bir sürece girmiştim.

Çoktan sabah olduğu için koridor insan kalabalığıyla dolmuştu. Kimseye çarpmamaya dikkat ederek sakinleşmeye çalıştım.

"Pekâlâ, seçeneklerimi hızlıca gözden geçirmeliyim." En acilinden bir durum değerlendirmesi yapıp mantıklı bir strateji geliştirmeliydim.

O son ruh bükücüyü boğacağım!

Gediz yüzünden bir hayalet olmuştum ve bedenim beni içine geri almıyordu. Kimse beni görmüyor ve duymuyordu ancak onlara dokunuyordum hatta eşyalara da dokunabiliyorum. Tamamen ölmediğim için aslında yarı hayalet sayılırdım. Bir şeylerin içinden geçemiyorsam bence yarı hayalettim. Filmlerdeki gibi havada uçmak yerine yürüdüğüm için

hayalet olma konusunda henüz uzmanlaşmamıştım. Evet, elimde bunl[illegible] vardı. Şimdi çocukluk yapıp kendime sövmek yerine kriz[illegible] avantaja çevir[illegible]cek bir yol bulmalıydım.

Tek yol bedenime geri dönmem!

Üstelik Ion uyanınca olacaklardan korkuyordum. Evet, kızlar henüz uyanmamıştı. Onlara verdikleri karışım çok güçlü olmalıydı ki hâlâ uyu[illegible]yorlardı. Ion uyanmadığımı görürse olacakları Cediz düşünebilirdi çünkü benim bir şeyleri düşünecek hâlim kalmamıştı. Daha başıma neler gel[illegible]cekti, bilmiyordum ama çıldırmanın eşiğindeyim.

Akademiden çıkıp biraz hava almayı düşünmüştüm ki birine çarpınca inleyerek başımı kaldırdım. İçimde ılık bir esinti oluşurken çarptığım kişiyi bulamadım. Ben az önce düz bir şekilde yürümüyor muydum? O hâlde yüzüm neden çıktığım kapıya dönüktü? "Çok garip."

"Turgut, dün senden istediğim şeyi yaptın mı?" Hafız'ın sesini duyunca hemen ona doğru döndüm. Belki o bana yardım edebilirdi.

Ben ona bakarken sanki o da beni görüyormuş gibi gözlerini benden ayırmıyordu. Gelip tam karşımda durması fazla tuhaftı. "Beni duymadın mı? Sana bir soru sordum." Ben duymuştum duymasına da Turgut'un duyup duymadığından emin değildim. Bu arada, Turgut neredeydi?

Sağıma ve soluma bakarak yanımda biri var mı diye kontrol ettim ama görünürlerde Turgut diye biri yoktu. "Kimi arıyorsun?" dedi.

Sorduğu soruyu üzerime alınarak gözlerimi devirdim. "Beni görüyormuş gibi bakma. Ne yazık ki beni görmediğini biliyorum."

Kafası karışmış gibi gözlerini kıstı. "Ne saçmalıyorsun?" Yüzünü buruşturarak hâlâ bana bakması hiç normal değildi. "Yine içmeye mi başladın?" Yaklaşıp nefesimi koklamaya çalışmasıyla afalladım. Bu adam beni görüyor olabilir miydi?

Buz kestim.

"Be-beni görüyor musun?" Konuşmakta güçlük çekiyordum çünkü beni görüyormuş gibi bakıyordu. Gerçekten görüyor olabilir miydi?

Sanki karşısında aklını yitirmiş bir deli varmış gibi hiç konuşmadı. Sorunumun ne olduğunu anlamak ister gibi bir süre sadece gözlerime baktı. Gözlerinin mavisi bir anda bal sarısına döndü ancak bu o kadar kısa sürdü ki sadece saniyeler içinde normal rengine döndü.

"Son bir haftadır hiç içmemişsin." Sesinde birçok kafa karışıklığı vardı. "O hâlde bu garipliğinin sebebi nedir, Turgut? Ne demek seni görüyor

muydum?" Az önce gözleri değiştiğinde zihnime mi sızmıştı? İyi ama benim zihnim muhurluydu. Bekle! Turgut mu demişti bana?

Düşündüğüm şeyi yaşıyorum, değil mi?

Yutkunarak ellerimi kaldırıp korkarak baktım. Gördüğüm kaba ve nasırlı ellerle bahçedeki herkesin dikkatini çekecek yükseklikte bağırdım. "Yeter ama artık!" Şaka mıydı bu?

Bunu yaşıyor olamazdım.

Başımı eğip dümdüz göğüs kaslarına dokunduğumda sinirden çığlık attım. "Kas mı? Göğüslerim nereye kayboldu!" Delirmiş gibi yeni vücudumu kontrol etmeye başladım. Gördüğüm her detay beni ağlatacak hâle getirmişti. Bir pantolon ve yakası açık gömlek giyiyordum. Kıvrımları olmayan bir vücudun içindeydim. Dokununca elime batan bu şey sakal mıydı? Kahretsin, ben Turgut olmuştum! Büyük ihtimalle az önce çarptığım çocukla bütünleşmiştim. Bir günde ben daha ne tür felaketler yaşayacaktım ki? Kendi bedenime dönmek istiyordum, Turgut'un bedenine değil!

Kendim gibi bir doğal afeti bırakıp bu sakallı şeyin içine girdim!

"Sana bu kadar katlandığım yeter." Hafız arkasını dönüp tam gidecekti ki telaşa kapılarak elini sıkıca tuttum.

"Gitme!" diye bağırdığımda sesim düşündüğümden daha yüksek çıkmış olmalıydı ki bahçedeki tüm gözler bize döndü. Onları umursamayıp yalvaran gözlerle Hafız'a baktım. "Beni bu hâlde bırakıp gidemezsin!" Sesim bile kulağıma çok kalın ve kaba geliyordu.

Onun elini tutmam ve telaşla bağırarak söylediklerim herkesin bayağı bir ilgisini çektiği için Asil kahkaha attı. Oturduğu çardakta gülerek ellerimize bakıyordu. "Siz ikiniz hayırdır, Muhafız?"

Hafız bir küfür savurup elini sertçe çekti. Bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Daha fazla asabımı bozma, Turgut! Niye elimi tutuyorsun lan!"

"Tutmayınca gidiyorsun. Lütfen yalnız kalacağımız bir yere gidelim."

"Muhafız, işler ciddi sanırım." Asil'den gerçekten nefret ediyordum!

Hafız'ın mavileri delici bir boyuta ulaştığında bana olan bakışları ürkütücüydü. "Kapa artık şu çeneni!"

"Beni bir dinlesen kızmayı bırakacaksın." Koluna yapıştım. "Hadi gel, odana gidelim."

Bu sefer de Gediz'in kahkaha atan sesini duydum. Kuyunun yanında dikilirken gülerek Hafız'a bakıyordu. "Bir açıklama yapsan iyi olur çünkü aklıma hiç iyi şeyler gelmiyor."

Hafız dişlerini sıkarak, "Kapa o sikiğim çeneni!" diye onu tersledikten sonra tuttuğum kolunu sertçe çekti. "Beynimi dağıtmamı istemiyorsan kaybol, Turgut!"

"Sen o aptallara ne bakıyorsun!" Çıldırıyordum. "O ikisi zaten hep böyle." Dudaklarımı sarkıtıp, "Ama sen öyle değilsin," dedim. "Onlara kıyasla seni daha çok seviyorum."

"Beni sevme zaten, Turgut," diyen Asil gülüşünü durduramıyordu. "Yoksa sikerim belanı."

"Beni sadece kadınlar sevebilir." Gediz sırıtarak bana Hafız'ı işaret etti. "Onu sevmeye devam."

Sinirden bukalemun gibi renk değiştiren Hafız, "Siz iki piç biraz daha konuşursanız sevilecek sağlam bir yeriniz kalmayacak!" dedikten sonra bana döndü. "Git lan, başkasını sev!"

"Bu ne saçma bir zihniyet!" İnanamayan gözlerle onlara bakıyordum. "Bir erkek de pekâlâ arkadaşça başka bir erkeği sevebilir. Ne yani, siz birbirinizi sevmiyor musunuz?"

"Hayır," diyen Asil çok eğleniyor gibiydi. "Bu iki piçin nesini seveyim?"

"Benim sevgi anlayışım sadece kadınları kapsıyor," diyen Gediz sırıttı. "Görmeyeli Hafız'ın sevme şekli değişmiş."

Asil, "Kendimizi kollamamız gerekiyor mu?" dediğinde Gediz kahkaha attı. "Tam olarak neremizi?"

"İğrençsiniz!"

"Turgut, kız gibi ciyaklıyorsun." Asil'in eğlenen bakışları sinir küpü olan Hafız'ı buldu. "Aklıma hiç iyi şeyler gelmiyor."

"Senin o aklını sikeyim!" Hafız ona kızarak akademiye girdi.

"Beni bekle!" Peşinden koştuğumda Asil ve Gediz'in kahkaha atan sesini duydum. "Hiç de ayrılmazlar." Bu ikisi tam bir şerefsizdi.

İçeri girip Hafız'ın kolunu tutarak onu durdurdum ve çat diye, "Ben Elzem'im," dedim kısık bir sesle. Asil ve Gediz dışarıda olduğu için bizi rahatsız edemezdi.

Tek yaptığı suratımı dağıtmak ister gibi bakmaktı. "Bırak artık peşimi!"

Gitmek için yanımdan geçeceği esnada hemen yolunu kestim. "Araf'a geldiğim ilk gün seni kurtardım," dedim hızlıca. "Sen de beni canavara dönüşen halkımdan kurtardın. Kulübeye kadar bana eşlik ettin ve bunu yaparken bana halüsinasyon göstererek korkmamamı sağladın."

Bana inanmasını bekliyordum ama karşısında bir aptal varmış gibi bakıp, "Siktir git!" dedi kızgın bir sesle. "Kız akademiye geldiğinde zihni korunmuyordu. Kafasının içine giren herkes bunları bilir!"

"Hafız, delirtme beni! Sana gerçek olan bir şeyi söylüyorum!" Sözlerimi bitirmeden bana sırtını dönüp yürümesiyle sinirden bir ayağımı sertçe yere vurdum. "Tanrı'nın cezası aptal barbar! Sana gerçekleri nasıl anlatabilirim ki? Ayrıca yanlış yöne gidiyorsun, asillerin merdiveni bulunduğun yerden on dokuz adım sağda!" dediğimde adımları durdu.

Yavaşça bana döndüğünde artık beni ciddiye alıyordu. Daha önce kafamın içine girdiği için baktığım her yeri adımlarla hesapladığımı iyi biliyordu. Yine de Elzem olduğuma ihtimal vermiyordu çünkü bu inanılması çok güç bir şeydi. Güney kanadındaki merdivene bakıp, "Demek on dokuz adım?" diyerek yürümeye başladı.

Merdivenin önüne kadar yürüyüp ters bakışlarını bana dikti. "On üç adım etti?"

Avucumun içiyle alnıma sertçe vurdum. "Senin adımınla on üç ama bir kadının adımıyla on dokuz. Aradaki boy ve bacak uzunluğundan dolayı her iki cinsin adımları eşit olmayabilir. Ben sadece kendi adımlarını hesaplayabiliyorum. Eminim başka biri oraya kadar yürüse onun da adımları ya daha az ya da daha fazla çıkar ama benim adımlarım şaşmaz." Elimle ona kendimi gösterdim. "Tabii, bu vücutla sonuç beklediğim gibi olmayabilir." Burada daha büyük bir sorunum varken beni uğraştırdığı şeylere inanamıyordum.

Yüzünde önce bir şaşkınlık belirtisi oluştu, daha sonra da sertçe yutkunduğunu gördüm. Şaşkınlıkla açılan gözleri tepeden tırnağa beni incelerken sonunda anladı diye rahat bir nefes aldım. Aldığım nefesi boğazımdan bırakan, "Sen boş zamanlarında kadınların adımlarını mı hesaplıyorsun?" demesiydi. Bu adam beni deli ediyordu.

"Ne hâlin varsa gör, Hafız!" Onu hiçbir şekilde buna ikna edemeyeceğimi anladığım için kendi hâline bıraktım. Çalışanların merdivenine doğru yürürken burnumdan soluyordum. Aptal!

Dalgın gözlerle kuzey kanadındaki merdiveni çıkarken elindeki boş su kovalarıyla inen kızları gördüm. Temizliğe çoktan başlamış olmalılardı, temizlik odasındaki büyük su tankerini dolduracaklardı. Bülbül dışında hepsi çok üzgün görünüyordu. Bülbül ise hep olduğu gibi onlardan bir adım uzakta, kendi işine bakıyordu. "Ya Elzem hiç uyanmazsa?" Ben yukarı çıkarken onlar aşağıya indiği için Mizgin'in üzgün sesini duydum. "Ona alışmaya başlamıştım."

Hacer elindeki boş kovaları gösterip güldü. "Uyanacaksa bile bugün uyanmasın çünkü günün yarısı tanker için su çekmekle geçecek." Bir erkeğin bedeninde olmaktansa akşama kadar su çekebilirdim.

"Elif cadısının yüzünü siz de gördünüz mü?" Bu konuşan Rana'ydı. "Elzem ölüm döşeğinde diye kadın neredeyse kutlama yapacaktı." Buna neden şaşırmamıştım acaba?

Kızlar yanımdan geçerken beni görünce şaşırdılar. Kısık bir sesle, "Soylulardan biri neden bizim merdiveni kullansın ki?" diye konuşup indiler.

Bülbül onlardan uzak durmak için birkaç adım geride geldiğinden bir anda durdu. Yanımda geçeceği esnada o kadar hızlı bir şekilde başını kaldırıp bana baktı ki gözlerindeki şaşkınlığı soludum. Keskin bakışları bir erkek bedenindeyken bile beni ürpertti. Buz gibi gözleri sanki içimi görüyormuş gibi bana bakıyordu. Bu kızdan gerçekten korktuğumu bir kez daha anlamıştım. Etrafını kontrol edip tekrar bana döndü.

"Sen hayatımda gördüğüm en beceriksiz Oyunbaz'sın."

Ben afallarken o gayet sakin bir şekilde elindeki kovaları yere bırakıp doğruldu. Donuk bir suratla gözlerimin içine bakıp, "Beni bugün için hizmetine aldın," dedi bana ne yapacağımı söyleyerek. "Kâhya veya bir başkası sorarsa onlara aynen bunu söylüyorsun." Başıyla aşağıyı işaret etti. "Şimdi beni takip et, Elzem." Elzem mi?

Bunu nasıl anladı?

Bunu tek bir bakışta mı anlamıştı? Bak, tekrar söylüyorum, bu kızda kesinlikle bir şeyler vardı. Sıradan bir fâninin yapacağı şeyler değildi bunlar. Hislerimde hiç yanılmazdım ve içimden bir ses Bülbül'ün beni daha çok şaşırtacağını söylüyordu. Beraber merdivenleri inip güney kanadındaki merdivenleri çıkmaya başladık. Şüpheleri üzerimden dağıtmak için beni asillerin merdivenine yönlendirmişti çünkü Turgut buradaki asillerden biriydi. "Nasıl anladın?" Şaşkındım.

"Kız gibi salınarak yürümeyi bırak, dikkat çekiyorsun." Bu kızdaki vurdumduymazlık seviyesi kaçtı acaba?

Omuzlarımı dikleştirip yanımdan geçen erkeklerin yürüyüşünü taklit etmeye çalıştım. Bülbül'ün bu tepkisizliği gerçekten sinir bozucuydu. "Bülbül, benim Elzem olduğumu nasıl anladın?"

Hiç bana bakmadan yürüyor, boş bakışları dümdüz karşıya bakıyordu. "Sadece istemen yeterliydi." Beni beceriksiz olmakla suçladığını sesinden anlıyorum. "Bedenine dönmen için tek yapman gereken dönmek istemekti." Yine aynı şeyi yapıyordu, yine sorularımı geçiştiriyordu.

İnan bana, bunu denedim." İstemekten çok daha fazlasını yapmıştım ve çoğu benim açımdan utanç vericiydi. Onunla konuşmaya bile çalışmıştım.

"Bülbül!" Bu sefer daha sert bir şekilde onu uyardım. Umarım kulaklarımın duyduğu bu erkek sesine alışmak zorunda kalmadan ait olduğum bedene geri dönebilirdim. "Sana nasıl anladığını sordum."

Bizi beşinci kata çıkarana kadar tek kelime etmemişti. Daha önce ilk dört kata çıkmıştım çünkü orada odalar vardı ama daha yukarısına ilk kez çıkıyordum. Merdivenleri bitirip beşinci katın koridoruna ayak basmıştık ki burayı koruyan iki zırhlı bekçinin radarına takıldık. "Bu kata çıkan çalışanların içinde değilsin." Gözleri yanımdaki kızdaydı çünkü o bir hizmetçiydi. "Geçit iznini göster."

Anlaşılan üst katların temizliğini rastgele çalışanlar yapmıyordu. Hepsinin buraya çıkmak için geçiş izni dedikleri şeyi olmalıydı. Ne yani, bizler akademinin basit yerlerinde çalışırken bazıları önemli noktalarda mı görev yapıyordu? Gerçi Bülbül de arada öğretmenlerin olduğu katı temizliyordu. Bülbül tam da ondan beklediğim gibi hiç panik yapmadan tepkisizliğini korudu. Onlara beni gösterdi.

"Turgut Bey dünkü savunma dersinde bileğini çok kötü incitmiş," derken yalan söylediği hiç belli olmuyordu. "Ona derste yardım etmem için bugün beni görevlendirdi." Doğa yalan nasıl söylenir diye bu kızın yanında staj yapmalıydı.

Nöbetçiler bana dönünce yüzümü buruşturup onlara sağ elimi gösterdim. Kolumu kaldırmaya çalışır gibi yapıp inledim. "Sadece bugünlük bu hizmetçiye ihtiyacım var. Umarım yarına onunla işim bitmiş olur." Ya da Doğa benim yanımda staj yapabilir.

Açıklamamı yeterli bulan nöbetçiler yolumuzdan çekilince biz de devam ettik. Onlardan uzaklaştığımızda koridorun her iki yanındaki kapılara bakıyordum. Çift kanatlı kapıların her birinin üzerinde farklı bir sembol vardı. "Bunlar, asillerin şımarık çocuklarının ders gördükleri sınıflar. Her kapının üzerindeki şu kocaman armalar onun hangi ırkın sınıfı olduğunu gösteriyor. Herkes sadece kendi klanına ait sınıfta ders görür ama haftada bir kez karma ders görürler. Her sınıf aklının alamayacağı bir büyüklükte ama karma ders aldıkları sınıf, tüm ırkları içine aldığından diğer sınıflardan katbekat daha büyük."

"Hafta sonları da evlerine mi dönüyorlar?"

"Hayır, burası yatılı bir okul. Hafta sonu genelde ya ormanda avlanırlar ya da kasabaya giderek kendilerini eğlendirirler."

Toplamda yedi kapı olduğuna göre demek ki akademide yedi farklı ırk vardı. Tenebrisler, Oyunbazlar, Işıktan Gelenler, Kadim Bilgeler, Koruyucular, Muhafızlar ve Azınlıklar dışında henüz başka ırklar hakkında bilgim yoktu. Terazi şeklindeki arma dikkatimi çekmişti. Terazinin bir tarafında kan, diğer tarafında ise insan figürü vardı. "Bu hangi ırka ait?"

Başını çevirip baktığında ürperdi. "Azınlıklar," dediğinde ben de ürperdim çünkü onlardan birinin gücüne maruz kaldığım için bedenim şu anda revirdeydi.

"Terazi adaleti simgeler, kan ölümü ve insan da yaşamı. Bir haksızlık olduğunda o korkutucu güçlerini kullanmaktan çekinmezler. Bu yüzden Azınlıkların sembolü terazi. Ve evet, Yıkım dışında da akademide birçok Azınlık var."

Acaba Azınlıkların dövmesi vücutlarının neresindeydi? Tenebrislerin simgesi sağ ellerinin üstündeydi. Muhafızların simgesi boyunlarında, Koruyucuların simgesi de kollarının iç tarafındaydı. Savcı'nın kolunun iç tarafındaki dövmeyi gördüğüm için biliyordum. Dirseğinin iç kısmından başlayan okun ucu bileğinin tam üstünde bitiyordu. Ancak şu ana kadar Azınlıklar, Bilgeler, Işıktan Gelenler ve Oyunbazların dövmelerinin vücutlarının neresinde olduğunu hiç görememiştim.

Biraz ilerleyince farklı bir kapı daha dikkatimi çekmişti. Bunun armaası oktu, yani Savcı'nın klanının sınıfı. "Şu anda Araf'ta yönetimi ele geçiren dört ırktan biri Koruyucular," diyerek bana küçük bir açıklama yaptı. "Azınlıkları daha tehlikeli buluyorsan demek ki Koruyucular hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Koruyucular hakkında tek bildiğim, ölen insanların ruhlarıyla iletişime geçip onları köleleştirdikleriydi. Bunun neresi tehlikeliydi ki?

Yürümeye devam ederken karşılıklı duran iki kapı sertçe yutkunmama neden olmuştu. Sağdaki kapının üzerinde pusula, onun tam karşısındaki kapıda ise güneş sembolü vardı. Doğa ile ikimizin klanlarının sınıflarıydı. Bülbül yüz ifademden ne düşündüğümü anlamış olmalıydı ki başını salladı. "Evet, uzun yıllardır bu iki sınıf boş." Sebebi bunlardan birinin kayıp, diğerinin de helak olmasıydı. Helak olup bir yaratığa dönüşen benim ırkımdı.

Koridorun tam karşısındaki devasa kapının önünde durup bana döndü. "Madem kendi bedeninde değilsin, o zaman hep istediğin gibi derslere katıl. Bugün cuma olduğu için karma ders görülüyor, yani içeride her ırk var. Bu yüzden dikkat çekmemek için mümkünse hiç konuşma." Heyecanlanmıştım çünkü buraya geldiğim günden beri soylular gibi derslere

katılmak istiyordum. Uzun süre Turgut'un bedenini rehin alamayacağımı ben de biliyordum ama şimdilik bunun tadını çıkarabilirdim.

Bir öğretmen olarak ders vermeye alışmışken nasıl öğrenci konumuna düştüm, aklım almıyor."

"Sızlanmayı bırak ve gir içeri."

İçeri girdiğimde beklediğimin aksine içeride çıt çıkmıyordu. Acaba boş mu diye merak edip başımı kaldırdım ama fazlasıyla doluydu. Tanrım, ne kadar da büyüktü. Gerçekten fazlasıyla büyük bir sınıftı. Baştan sona uzanan sıralar belli aralıklarla yan yana konulmuştu. Toplamda yedi sıra vardı. Sınıf o kadar büyüktü ki tek başına oturanlar çoğunluktaydı. Buradan bakınca bile bir sıranın en arkasında kimler var göremiyordum. O derece uzun ve genişti. Herkes önündeki kitabı okumakla o kadar meşguldü ki içinde yüzlerce öğrencinin olduğu bu sınıfta ölüm sessizliği vardı.

Afallayarak onları izliyordum çünkü akademideki tüm öğrencilerin olduğu bir sınıfta gürültüden kulak zarlarımın patlayacağına emindim. Bülbül bir kez daha aklımdan geçenleri anlayarak hissiz bakışlarını bana dikti. "Sessizliklerinin eğitmenleriyle çok ilgisi var. Onun derslerinde kimse gürültü yapmaya cesaret edemez." Kimin? Ayrıca öğretmen henüz gelmemişti bile ama buradaki onca öğrenci her an o gelecekmiş gibi ses çıkarmaya korkuyor gibiydi.

Ortadaki iki sıranın baştan sona bomboş olması, onların Işıktan Gelenler ve Oyunbazlara ait olduğunu gösteriyordu. Soldaki duvarda belki de yüzlerce küçük dolap vardı. Her biri duvarın içine gömülü birer kasa gibiydi. Her öğrencinin bir dolabı olduğuna emindim. Asıl şaşırtıcı olansa sağdaki duvarda hiç pencere olmamasıydı. Pencere yerine duvara baştan sona monte edilmiş tam dokuz raf vardı.

En üst rafta, içinde garip bitkilerin olduğu belki de düzinelerce kavanoz vardı. Onun hemen altındaki rafta ise gelin bohçasını andıran ama pek de süslü olmayan bir bezle sıkıca bağlanmış bir şeyler vardı. Onların içinde ne olduğunu göremiyordum. Bir alt rafta küçüklü büyüklü birçok cam akvaryum vardı. Her akvaryumun içindeki o hayvanları bu uzaklıktan inceleyemiyordum. Onun altındaki rafta ise küçük, ahşap sandıklar duruyordu. Kısacası bir sınıfa göre her rafta birçok garip şey vardı ve bu bana hiç normal gelmiyordu. Kazan ve cam şişeler bile vardı.

Tüm bunlar ne için?

Etrafa attığım garip bakışlarım dikkat çekmesin diye Bülbül'ün peşinden yürüdüm. Bülbül ortalarda boş bir sıraya oturunca onun yanına oturmak zorunda kalmıştım. İçinde garip şeylerin olduğu o raflı duvar

hemen solumdaydı. Iyy, o içi suyla dolu akvaryumun içindeki sülük muydu? Ben neden bu korkunç duvarın hemen yanındaki grubun içine dâhil olmuştum? Aralara bir yere oturabilirdik.

Arka sıraya dönünce önündeki kitabını sessizce okuyan kızın boynunda kılıç ve kalkan dövmesi gördüm. Tabii ya, Muhafızlar. Burası Muhafızların sırasıydı. Ve Turgut da onlardan biriydi. Sanırım bize ders verecek öğretmeni bekliyorduk. Kapı tekrar açılınca içeriye Asil ve Oğuz girdi. Hemen yanımızdaki sıranın en önündeki sıraya oturdular. Sadece iki dakika sonra Gediz gelmişti. O da Asil'in yan sırasına oturmuştu ve evet, o da en ön sıradaydı. Yaklaşık üç dakika sonra kapıdan giren Hafız'dı. Hafız da benim bulunduğum sıraya yönelip en öndeki yerini almıştı. Bu üçü neden ön sıralarda oturuyordu da ben böyle ortalardaydım? Oysaki tüm okul hayatım ön sıralarda geçmişti.

Bu üçünün arka sıralarda dersi kaynatan o haylazlardan olduğuna çok emindim. Beklemekten sıkılmıştım ki kapı tekrar açıldı ve içeri giren kişiyle sertçe yutkundum. Savcı? Bugün bu sınıfta onun mu dersi vardı? Heyecanımı bastırmaya çalıştım, gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bana asla ders vermeyeceğini söylerken acaba burada olduğumu bilse tepkisi ne olurdu?

Gözlerimi dikmiş, soluksuz bir şekilde ona bakıyordum. Çok bakılası bir yüzü olduğunu kimse inkâr edemezdi. Ela gözlerinin o can alıcı ifadesi insanı heyecanlandırıyordu. Artık koyu kahverengi olduğuna emin olduğum saçlarını alnından gelişigüzel itmesi bile fazla karizmatikti. Tıpkı koridorda asılı olan portresinde olduğu gibi fazla yakışıklıydı. Beyaz, keten gömleğin daha önce birine bu kadar yakıştığını hiç görmemiştim. Sıradan bir kumaş parçası birine böyle dehşet ötesi yakışmamalıydı.

İfadesi fazla ciddiydi. Ruhuna konsantre olduğumda tek soluduğum endişe, sıkıntı ve korkuydu. Çok garip, daha önce bir kez bile ruhunda korkuyu solumamıştım. Acaba neden korkuyordu? Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu ama ruhu sıkıntı içindeydi. Sanki şu anda burada olmak istemiyordu ama bu kadar öğrenciyi bekletmemek için gelmişti. Belki de Efsun Hanım'dan ayrılmak hoşuna gitmemişti çünkü dün tüm gününü müdireyle dışarıda geçirmişti!

İkinci ihtimal ise burada olmak yerine revirde benimle olmak istemesi olabilirdi. Her ihtimali değerlendiren kahrolası beynim tabii ki bana böyle bir ihtimal de sunmuştu. Dün kalbimi çalıştırıp Gediz'i benim için hırpaladıysa bu sıkıntısının sebebi pekâlâ ben de olabilirim. Ancak hangisi doğruydu bilemezdim çünkü uzmanlık alanım ihtimalleri sıralamaktı, insanların aklından geçenleri okumak değil.

Masasına vururken kendimi tutamayıp iç çekmem Bülbül'ün dikkatinden kaçmamıştı. "Bir erkeğin bedenindeyken bunu yapma." Ama ruhum hâlâ arzuları olan bir kadındı!

Savcı'da sezdiğim karanlık enerji normal değildi. Aurası üst düzeydi. Bir girdap misali insanı içine çeken türdendi. "Onun hakkında ne biliyorsun?" diye fısıldadım. Öğretmen ve Koruyıcılardan biri olması dışında Savcı hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Koruyıcılardan Savcı Gevheri," dediğinde kanım damarlarımda dondu. Yıldırım çarpmış gibi irkilerek Bülbül'e baktım.

"Gevheri mi?" Gediz ile aynı soyadını taşıyordu. "Yıkım ile aralarında ne tür bir yakınlık var?"

"Aralarında herhangi bir kan bağı yok." Tıpkı benim gibi kısık bir sesle konuşurken bakışları Savcı'nın üzerindeydi. "Savcı, Gevherilerin evlatlığı," dediğinde başımdan aşağıya buz gibi sular döküldü. Ne duymayı beklediğimi bilmiyordum ama duymak istediğim, onun bir evlatlık olması değildi. Gediz'in babası Savcı'yı evlat mı edinmişti?

Başını sallayarak beni onayladı. "Azınlıkların lideri Cihangir Bey, Savcı'nın babasına karısının hayatını borçluymuş. Serseri oğlunun aksine, Cihangir Bey çok hakkaniyetli bir adam. Bir suikastta Savcı'nın babası ölünce düşmanları Savcı ve annesinin peşine düşmüş. Savcı o yıllarda küçük bir çocuktu. Cihangir Bey onları bulup himayesine almış. Savcı'ya soyadını vererek onu da kendi oğlu gibi büyüttü."

Duyduklarım karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Kim bilir, yüz ifadem ne boyuttaydı. "Yani Savcı ve şu ön sırada oturan serseri üvey kardeş mi?"

"Evet." Bunu şu ana kadar hiç anlamamıştım. Savcı'nın soyadını bile merak edip sormamıştım ki.

"İkisi birbirinden çok farklı."

"Çünkü öz kardeş değiller." Doğru. "Buradaki çoğu kişi onun sesini sadece derslerde duyuyor," dediğinde aynı kişiden bahsettiğimizden emin olamadım. "Dersler dışında kalan tüm gününü yasaklı kütüphanede geçirdiği için bir hayaletten farksız." Bu konuda haklı olabilirdi çünkü aynı akademide olmamıza rağmen ben de onu çok az görüyordum.

"Öğrenciler bir tek onun dersinde böyle sessiz ve saygılı olurlar. Şaşırtıcı ama tüm öğrencilerin saygı duyduğu nadir öğretmenlerden. Bu bile onun insanların arasına karışmasını sağlamıyor."

Kendisini neden insanlardan soyutladığını bilmiyordum ama az önce bana gösterdiği gülüşü ve öz güven dolu duruşu kesinlikle sosyal olmadığını gösteriyordu. Benimleyken şimdi görünüdüğü gibi cadı ve aptal biri olmuyordu. Benimle uğraştığına sinirlerini bozduğuna ve benimle vakit geçirmekten hoşlandığına göre asosyal biri olamazdı. Keşke ben de ondan ders alsaydım.

"Herkes geçen hafta verdiğim büyüyü ezberledi mi?" Sınıftan onaylayan mırıltılar çıkınca memnun kalmışçasına başını salladı. "O zaman başlayalım, değil mi? Herkes kafesten birer tane akrep alsın." Ne dedi? Akrep mi?

Akrebi niye alıyoruz?

Ben dehşete kapılırken öğrenciler hep birlikte ayağa kalkmak yerine oturmaya devam etti. Duvardaki dolabın hemen yanındaki bizim sıramız olduğu için en öndeki Hafız ayağa kalktı. Hafız'ın arkasında oturan biz de ayağa kalkıp dolaba yaklaştı. İçi akreplerle dolu fanusun yanına gidip aldıkları boş kavanozun içine birer akrep attılar. Onlardan sonra sıramızda iki kişi daha ayağa kalktı ve onlar da kavanozlarına iki çubuk yardımıyla birer tane akrep koydular. Suşi alır gibi akrepleri alıp kavanozların içine koyuyorlardı.

Aklımdaki ders bu değildi!

Bir kitaptan büyü sözlerini okumaya ne oldu?

"Bülbül, kalk. Hemen gidiyoruz." Korkuya kapılıp ayağa kalkacakken ki Bülbül kolumu tutup beni yerime çiviledi.

"Bu dersi istediğini sanıyordum."

"İnan bana, ben de öyle sanıyordum ama akrepleri görünce fikrim değişti." Fısıltıyla konuşup ona akvaryumdaki siyah, büyük akrepleri gösterdim. "Onlar pek de oyuncakmış gibi durmuyor." Korkudan benim benzim atmıştı. "Kıpırdıyorlar!"

"Canlı oldukları için olabilir mi?"

"Ben de bunu diyorum ya, onlar canlı." Dehşete kapılmıştım. "Sana bir akrebin taşıdığı zehrin ölümcül boyutlarını uzun uzun anlatmak isterdim ama buna hiç vaktim yok." Panikleyerek koluna yapıştım. "Sokulmadan gidelim, çabuk!"

"Bence kalmalısın." Soğuk bakışlarını bana dikti. "Bu dersin hayatındaki rolü büyük."

"Ne demek istediğini dışarıda anlatırsın, kalk hadi."

Onu ikna etmeye çalışana kadar sıra bize gelmişti. Önümüzdeki iki kişinin yerine oturmasıyla kaskatı kesildim. Şimdi ne yapacaktım?

"Hadi, Turgut." Hafız sinsice sırıtıp arkaya döndü. "Derse başlamamız için herkesin bir an önce akrepleri alması gerekiyor." Bu pislik sanki özellikle üstüme geliyormuş gibi davranıyordu. Eğer Turgut'tan ölesiye nefret etmiyorsa bunun altında başka bir sebep arardım.

Hiç kıpırdamadığımı gören Savcı ayağa kalkınca gerginliğim arttı. Herkesin onu göreceği bir yerde durup bir süre bana baktı, daha sonra gözleriyle Bülbül'ü işaret etti. "Burada olmasının sebebini bize açıklar mısın?" Sesi o kadar yumuşak ve ikna ediciydi ki âdeta beni mest ediyordu. Tabii, aklım akreplerde olmasaydı...

"Şey..." demiştim ki Bülbül masanın altında bacağıma vurunca hemen kendimi toparlayıp öksürdüm. Anladık, kız gibi konuşmak yoktu. "Bileğim sakat," dedim bir erkek gibi davranmaya çalışarak. "Derslerde bugünlük bana yardım etsin diye ondan rica ettim." Kaşlarını yukarı kaldırınca, "Emrettim!" dedim hızlıca. "Doğrudan da söylemiş olabilirim, emin değilim." Paniklediğimde Hafız'ın yüksek sesle gülüşünü duydum. Sinirden çıldıracaktım. Bugünün hiçbir çekilir yanı yoktu.

Savcı'nın bakışları haddinden uzun üzerimde oyalandıktan sonra anlayışla başını salladı. "Sınıfı meşgul etmek yerine kalkıp akrebini al."

"Ben akrep istemiyorum!" Ürkerek başımı iki yana salladım. "Hocam, ben akrep istemiyorum." Akvaryuma baktıkça çılgına dönüyordum. "Bana bir tane *hamster* veya tavşan getirebilir misiniz?" Ürkmüş gözlerle ona bakıp akrepleri işaret ettim. "Akrep dışında daha sevimli bir hayvan talep ediyorum."

Gülmemek için yanaklarının içini ısırırken gözlerimin içine baktı ve "Reddedildi," dedi. Acaba taleplere karşı bir nefreti olabilir miydi? Turgut'a bile ret cevabı vermişti.

Aklıma gelenlerle rahat bir nefes adım. "Bileğimi incittim, alamam ben akrep falan." Omuzlarımı dikleştirip öz güvenimi bulmaya çalıştım. "Rica ederim beni es geçin." Çenemi kaldırıp eğlenen bakışlarına kararlı gözlerle karşılık verdim. "Bu şartlar altında ne kavanozu tutabilirim ne de akrebi alabilirim." Elimi kaldırıp önüme gelen saçlarımı omuzlarımdan arkaya atmak istedim ama saçlarım yoktu. Yakalanmamak için elimi hemen indirdiğimde başını eğdi ama kısık gülüşünü duydum. Şimdi fark etmiştim de ruhundaki tüm o sıkıntılar ve korkudan eser kalmamıştı. Acaba öğrencilerini köşeye sıkıştırmaktan zevk alıyor olabilir miydi?

[illegible] "Hep aklımda [illegible] kadın değilsin." dedi kızarak. "Bu kadar kibar olma, ben [illegible] değilsin." Haklıydım ama ne gerekti? Turgut olmak da zor, ama değil.

[illegible] arkadaşlarımla paylaşırken dahi sevinmiyorum. Bu sonucu yüzünden [illegible] bir karar aldı. Akrepleri [illegible] durup yerlere bakıyordu. "Madem bir hiçtim sana [illegible] için kararını ben vereceğim." Bu repliğe [illegible] akvaryumu işaret etti. "Buraya gelip akrepleri al." Afallamıştım.

Çırpınışlarım bir kesmezken "Bakın, benim evcil hayvan [illegible] akrepler yok." diye uyardım. "Sevimli hayvanları severim ama akrepler hiç sevimli değil."

Bir kurnazlı beni sinir edip eğlenen gözlerle, "Buraya gel, Turgut." dedi beni köşeye sıkıştırarak. "Yoksa akvaryumu sana getiririm." Meydan okur gibi gözlerimin içine baktı. "İçindeki tüm hayvanlarla birlikte."

Kendime hayatı bir nur Sâvi'nin dersine basılmak üzereken iki beş dakika çünkü adam akreplerle oynuyor! Gerçek akreplerle!

Girmezsem içi akreplerle dolu o koca akvaryumu sırama indirecekmiş gibi bakınca mecburen ayağa kalktım. Adımlarım geri geri giderken yerine gitmeyi hiç istemiyordum. Arkasını dönüp bana bakan Hafız, "Biraz hızlı, Turgut," diyerek güldü. "Tüm gün seni bekleyemeyiz." Bugün Hafız'dan nefret etmiştim.

"Rica ederim üzerime gelme." Homurdanarak yürürken gülüşü büyüdü.

"Ne zamandır bu kadar kibarsın?"

"Hocam, Hafız arkadaşımız önüne dönmüyor!" dediğimde Sâvi gülüşüne engel olmaya çalışarak Hafız'a döndü. Ciddi görünmek için kendini zorlarken, "Önüne dön," dedi keyifli bir sesle. "Dersimde laubalilik istemiyorum." Daha sonra eğlenen bakışlarını bana dikti. "Sen de hızlı yürü."

"Yol çok uzun, bugün gitsem ve yarın dönsem olur mu?"

"Sinirleniyorum, Turgut."

"Tamam, geliyorum ama gelmek de istemiyorum." Sızlanmam onu daha fazla güldürmekten başka bir işe yaramamıştı. Bu sınıftaki herkes fazla acımasızdı.

Yanında durduğumda akrepleri alacağım çubukları bana uzattı. Korkudan aklım çıkarken uzattığı bambu çubuklarını aldım. Gözlerinin ar-

kasımda karanlık bir ifade oluşurken omurgama buz gibi bir ürperti gönderdi. "Bakıyorum da bileğin iyileşmiş." Kahretsin, çubukları sağ elimle tutmuştum!

"A, iyileşmiş," dedim yalanımı bastırmaya çalışarak. "Olumsuz olmak böyle bir şey olsa gerek."

Lanet adam sol elimi tuttu ve kavanozu avucuma tutuşturdu. "O zaman yardım almadan kendi akrebini kendin alabilirsin." Kendi akrebimi delikçe yıldırıyordum. Ben akrep falan istemiyordum ki. Benim bir akrebim olamazdı! Benim insanı sokan ve zehirleyen bir akrebim olamazdı. Benim kendi akrebim olamazdı!

Karşısında ecel terleri dökerken bu işten sıyrılmama izin vermedi. Sınır bozucu otoritesini konuşturarak, "Eğer biraz daha oyalanırsan sınıfıma kaybettirdiğin vakit için akrebini çıplak elle alırsın." deyince ağız dolusu küfretmek istedim. Hâlâ *akrebim* diyordu.

Çubukları tutan elim titrerken akvaryuma doğru uzandım. Siyah kabukları bir zırh gibi parlayan akreplere bakmak bile nefesimi kesiyordu. Özellikle kuyruklarının arkasındaki sivri iğnelerini gördükçe çıldıracak gibi oluyordum. Alnımda biriken terler yüzüme ılık ılık akarken, "Hocam," dedim hızlı hızlı nefesler alarak. "Sanırım kalp krizi geçiriyorum." Artık kendim için endişelenmeyi bırakıp Turgut için korkmaya başlamıştım çünkü onun vücuduna kalp krizi geçirtmek üzereydim.

"Abartma ve al şunu!"

"Lütfen bağırmaz mısınız bana?" Cesaretimi toparlayıp elimi akvaryumun üstünden içeri soktum. "Sanki çiçek topluyoruz. Akrep bunlar, akrep. Çok dikkatli olmak gerekiyor."

Bir tanesini kuyruğundan yakalayınca bağırarak çubukları akvaryumun içine attım. "Yapamam, çok korkunç." Artık yalvaran gözlerle ona bakıyordum. "İnanın ki yapamam."

Ela irisleri içimi delip ruhuma ulaşır gibi bakıyordu. Güzel bakıyordu. Belki de Turgut sevdiği öğrencilerinin arasındaydı. Gerçi öyle olsaydı zavallı çocuğu, yani beni neden akrep için zorlasın ki. Az da olsa bana merhamet edip, "Geç hadi yerine," dediğinde sesi sıcacıktı.

Daha cümlesini bitirmeden kavanozu bırakıp sırama doğru koşmam onu güldürmüştü. Tabii, herkes onun gibi akreplerle haşır neşir değildi. Bülbül'ün yanına oturunca tam kurtuldum diye rahat bir nefes almıştım ki hayvan herif kavanozun içine bir akrep atıp bize doğru yürümeye başladı. O şeyi bana getirmediğini umuyordum. Sıramızın yanına gelip kavanozu tam önüme koydu. Dehşete kapılarak ona baktığımda her an

gur bir kahkaha atacakmış gibi keyifliydi. "Senin yerine alman gereken ben getirdim."

Dişlerimi sıkarak gülümsemek için kendimi zorlarken, "Ne kadar da düşüncelisiniz," dedim zoraki bir sesle.

Sinirlerimi daha da bozarak, "Öyleyimdir," dediğinde dudakları belli belirsiz kıvrılmıştı. Öyleymiş, düşüncesiz herif.

Savcı neyse ki tepemde dikilmeyi bırakıp masasına geçti. Herkes sırasıyla akrepleri almaya devam ederken ben yutkunarak cam kavanoza bakıyordum. Siyah, sert kabuğunun içindeki bu tehlikeli yaratık korkunç görünüyordu. Özellikle sırtına doğru bükülen sivri iğnesi kaçma isteğimi körüklüyordu. Kavanozun kapağı kapalı olabilirdi ama sanki kapağı delip çıkacakmış gibi ürküyordum. Bu insanların eğitim anlayışı müfredat dışıydı.

Yirmi dakika içinde herkesin masasının üstünde bir kavanoz vardı. Savcı sınıfa göz gezdirerek kavanozlarımızı işaret etti. "Şimdi size söylediğim büyü sözlerini kavanoza doğru fısıldayın." Gözleri bir kez daha üzerime kenetlendi. "Hemen sonrasında kapağı açıp kavanozun içindeki akrebi elinize alın." Yok artık ama ya!

Böyle ders olmaz.

Çıldırmamak elde değil!

Daha fazla dayanamayıp kavanozu parmak uçlarımla tutup bir hışımla yerimden kalktım. "Bekle!" Hayır, Bülbül'ü dinlemeyecektim. Bu derse itirazım vardı.

Hızlı adımlarla yürüyüp bu akıl hastası adamın masasının tam önünde durdum. İfadesiz bir suratla bana bakarken, "Bir sorun mu var, Turgut?" dedi sakin bir sesle.

Kavanozu masasının üstüne sertçe koydum. "Evet, bir sorun var! Sorun bu ölümcül ders," dediğimde bozulan sinirlerim yüzünden ters ters ona bakıyordum. "Siz berbat bir öğretmensiniz çünkü hiçbir öğretmen öğrencilerinin hayatını böylesine hiçe saymaz."

Gayet sakin bir şekilde ayağa kalkınca vereceği tepkiyi merak ederken söylediği şey çıldırma sebebim olmuştu. "Sen yine içtin mi?" Tanrı aşkına, neden herkes bunu söylüyordu? Turgut alkolik miydi?

"Hayır, içmedim."

Öyle mi dercesine gözlerimin içine baktı. "O hâlde neyine güvenerek eni sorguluyorsun?" Çünkü ben de bir öğretmendim ve bugüne kadar

büyücü öğretmenin önüne akrepli bir kavanoz koyup ellerini içine sokmalarını istememiştim.

"Eğitim sisteminiz yanlış," dedim onu yargılayarak. "Bu akademi hatta bu kasaba ve içindeki herkes yanlış. Buradaki tek doğru olarak bu saçmalığa daha fazla tahammül edemem." Herkesin şaşkın bakışları eşliğinde kapıya doğru yürüdüm. Daha fazla bu kaçıkların arasında kalmayacaktım.

Kurtuluşuma doğru son adımı atıp kapıya yetiştim. Kapıyı açmıştım ki önüme bakmadan içeri giren bir çocuk bana çarpınca geriye doğru savruldum. Geriye doğru savrulurken kontrolüm bende değildi. Daha yumuşak bir düşüş talep ediyordum! Sürekli savrulmaktan bıkmıştım.

"Kâbus gibi bir gün yaşıyorum!" Kalkmak yerine düştüğüm yere oturdum çünkü bugünüm cehennem gibi geçiyordu. Ayağa kalkamayacak kadar sinirlerim bozulmuştu.

"Kusura bakma, Turgut. Seni görmedim. Hey, sen iyi misin?" Duyduğum sesle başımı kaldırınca kapının yanında bana çarpan çocuğu gördüm. Endişeyle karşısında duran esmer çocuğa bakıyordu. O, Turgut muydu? Rahatlayarak nefesimi koyverdim.

"En azından hayaletken kimseyle muhatap olmak zorunda kalmayacağım." Bir şekilde Turgut'un bedeninden çıkmıştım. Bir erkeğin bedeninde olmaktansa hayalet olmayı yeğlerdim.

Zavallı Turgut kafası karışmış bir hâlde sınıfa bakıyor, buraya nasıl geldiğini sorguluyordu. "Benim burada ne işim var?" Afallamış sesiyle Hafız bir küfür savurup, "Nereye gitti bu kız?" deyince beynimde şimşekler çaktı. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım.

"Biliyordun!" Bu hayvan başından beri kim olduğumu biliyordu. Öldürecekmiş gibi ona bakarken kaşlarım çatıktı. "Turgut'un bedenine hapsolduğumu biliyordun! Aslında bana inandın ama bilerek üzerime geldin!" En kötüsü de ben ona bağırırken beni ne görüyordu ne de duyuyordu. Görüp duymadığı için etrafına bakarak beni arıyordu. Bu durumda öfkelenmem bile yersizdi çünkü kimse beni görmüyor ve sesimi duymuyordu.

"Sorun yok, odana gidip dinlen." Arkamda Savcı'nın sesini duyunca Turgut kafası karışmış bir hâlde dışarı çıktı. Tabii, artık burada bir işi kalmayan Bülbül de onun peşinden çıkmıştı. Turgut olmayınca burada bulunması için bir sebep kalmıyordu.

Psikolojim o kadar bozulmuştu ki bir adım dahi atmak içimden gelmediği için yürüyüp Savcı'nın masasının kenarına oturdum ve bacaklarımı aşağıya doğru sarkıttım. "Bu hayalet olayı hiç bana göre değil." Ağlamak-

lı çıkan sesimle Savcı'nın gülüşünü duydum. Başımı çevirip yutkunarak ona doğru döndüm. Sandalyesinde otururken okuduğu kitaba bakıyordu. Kitapta okuduğu bir şeye gülmüş olmalıydı. Masasının üzerinde oturuyor olabilirdim ama beni görmediği için sorun yoktu. Zaten kendimi biraz toparlayınca bu kahrolası sınıftan gidecektim.

"Bu şey öldü." Gediz'in korkusuzca kuyruğundan tutarak havaya kaldırdığı cansız akrebi gördüm.

"Bu adamın dokunduğu her şey ölüyor."

"Ona acı verirsen ölmesi normal, Gevheri." Savcı kitabı bırakıp ayağa kalkarak benimle aynı hizada durmuş, ona bakıyordu. "Onu öldürmemen gerekiyordu. Şimdi, öldürdüğün o hayvandan bilhassa özür dileyeceksin." Aynı evde aynı babanın himayesi altında büyümüş olabilirlerdi ama Gediz'in onu dinleyeceğini sanmıyordum.

Gözlerini devirerek elinde tuttuğu ölü akrebi Savcı'nın ayaklarının önüne fırlattı. "Kimseden özür dileyecek değilim, özellikle ölü bir şeyden." Beklediğim tepkiydi.

Savcı'ya baktığımda o kadar sakin ve sabırlı görünüyordu ki ben olsam tepkisizliğimi böylesine koruyamazdım. "Seni tekrar uyarmak zorunda bırakma beni. Ayağa kalk ve onu yerden alıp özür dile." Herkes olacakları benim gibi merakla izlerken Savcı ondan korkmuyor gibiydi.

"Kardeşim olman bana bunu yaptıracağın anlamına gelmiyor, Koruyucu."

"Senin kardeşin değilim. Kardeşlerinin kardeşi de değilim, Azınlık. Bunu sana sürekli hatırlatmak canımı sıkmaya başladı."

Gediz güldü. "Bundan nefret etsen de gerçek bu. Kardeşimsin ve kardeşlerimin de kardeşisin, *Gevheri*." Gevheri soyadına özellikle vurgu yapmıştı. Daha sonra yürüyerek Savcı'nın tam karşısında durdu. "Hocaya itaatsizlik olmaz, değil mi?" Alayla konuşup yerdeki akrebi aldı. "Seni özellikle öldürdüğüm için özür dileyerek affına sığınıyorum." Beni şaşırtarak akrepten özür diledikten sonra Savcı'nın elini tuttu ve akrebi onun avucuna bırakıp sırasına döndü.

"Tam bir şerefsiz." Asil'in gülüşüne Hafız da eşlik etmişti. Bu üçü, dersi kaynatan o haylaz öğrencilerden farklı değildi.

Savcı elindeki akrebi masasına koyacağı esnada masada ben oturduğum için panikledim. "Lütfen o şeyi benden uzak tutun, biraz soluklanıp gideceğim." Beni görmeyen biri nasıl duyacaktı ki? Akrebi masaya gelişigüzel attığında kucağıma düştü. Bağırarak masadan atlayacağım esnada duraksadım. Masadan atlarsam bu şey kucağımdan düşer ve bu onun

dikkatini çekerdi. Bu şekilde de kimse beni görmediği için akrep masadan bir karış yukarıda duruyor olmalıydı. Birileri fark etmeden onu masaya koymalıydım ama dokunamazdım ki!

"Önümde duruyor!" Çaresizce başımı kaldırınca Savcı'nın hemen tavanı incelemeye başladığını gördüm. Neyse ki henüz masaya bakmadığı için akrebin masaya temas etmediğini görmemişti. Akrep ve masa arasında duruyordum. Tavanı kontrol eden Savcı'da bir gariplik vardı çünkü gülmemek için yanaklarının içini ısırıyor gibiydi.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak ellerimi masaya bastırdım. Korku içinde beslenimi yan tarafa kaydırdığımda neyse ki öğrenciler bana bakmak yerine ellerinde tuttukları akreplere bakıyordu. Korku ve tiksinti içinde parmak uçlarımla akrebin gövdesini tuttum. Onu az önce olduğum yere koyunca bağırarak ona dokunduğum elimi üzerime silmeye başladım. "Bu yerden nefret ediyorum! Bu insanlardan nefret ediyorum, akrepten de nefret ediyorum! Ben artık kendi dünyama dönmek istiyorum!"

Tekrar bir gülme sesi duyunca kaşlarımı çatarak Savcı'ya döndüm. Bu sefer de boş bir sıraya baktığını gördüm. Acaba psikolojik sorunları olabilir miydi? O boş sırada onu güldürecek hiçbir şey yok.

"Ne gereksiz bir ders." Öğrencilerin korkusuzca ellerinde tuttukları yaratıklar, görmek istediğim bir manzara değildi. "Bu saçma dersin amacının ne olduğunu hâlâ anlamadım." Daha ben sözlerimi yeni bitirmiştim ki Savcı'nın bana doğru yürüdüğünü görünce panikledim. Neyse ki üzerime oturmak yerine hemen yanımda durup öğrencilere baktı. Ben masada bacaklarımı sarkıtarak otururken o, kalçasını masaya dayayıp kollarını göğsünde birleştirmişti.

"Bu dersin amacını hepiniz iyi biliyorsunuz, değil mi?" Onları bilemem ama ben bilmiyordum. Yanımda dururken beni görmediği için tüm dikkati sınıftaki çocukların üzerindeydi. "Herhangi bir tehlikeli hayvana karşı savunmasız kalırsanız size öğrettiğim bu büyüyle o size zarar vermeden beş dakikalığına da olsa onu felç edip kurtulabilirsiniz. Gördüğünüz gibi akrepler şu anda elinizde lakin hiç hareket etmiyor çünkü hepsi felç geçirdi. Şimdi onları yeniden kavanoza koyup aynı sözleri ikinci kez tekrarlayın. Acele edin, bu derste öğrenmeniz gereken iki büyü daha var." Duyduklarımla ön yargım dağılırken aslında o kadar da gereksiz bir ders olmadığını anladım.

Beni görmese bile omuz silkerek yanımda duran adama döndüm. "Az önce sizin yüzünüzden o şeylerden birine dokunduğum için dersinizin yararları konusunda övgüde bulunmayacağım." Gözleri doğrudan karşı-

sına bakarken sanki bir şey hoşuna gitmiş gibi dudağının kenarı kıvrıldı. Durduk yere yine niye gülümsemişti?

"Neden bize daha korkunç bir şey öğretmiyorsun?" Gediz'in sıkılmış sesiyle hemen arkasından, "Merak etme, işin o kısmını ben devralıyorum!" diyen Itır sınıfa daldı. Kahretsin, uyanmıştı! Uyanmış ve benim hâlâ uyanmadığımı görmüştü.

Mara ve Doğa onu durdurmak için peşinden koştu ama Itır yumruklarını sıkarak herkesin ölesiye korktuğu Gediz'e doğru yürüdü. Gediz'in masasına yumruğunu öyle bir vurdu ki sıra resmen ikiye bölündü. Bir kez daha Tenebrislerin fiziksel gücü karşısında afalladım. Sinirden zangır zangır titrerken öldürmek ister gibi Gediz'e bakıyordu.

"Sana dün gece ne söylediğimi hatırlıyor musun? Kardeşim acırsa acırım, kardeşim kanarsa kanatırım! Ve kardeşim şu anda etrafımda dolaşıp bana patronluk taslamak yerine ölüm uykusunda!" Konuşurken kelimelerini tartamayacak kadar çıldırmış durumdaydı. "Birazdan senin durumun ablamdan daha kötü olacak!"

Kafa tuttuğu kişi sadece bir bakışıyla onu yerle bir edecekken bu kızın aptal cesaretinin bir sonu olmalıydı. Herkesin içinde Itır'ın onu tehdit etmesiyle Gediz alay edercesine bakıp ayağa kalktı. "Bana ne yapabilirsin ki? Senin gücün beni bırak yıkmayı, sarsmaz bile." Hiç istemesem de ona katılıyordum çünkü eşit güçlerde değillerdi.

Ancak Itır'ın gözlerindeki o karanlık parıltı beni endişelendirmiyor dersem yalan olurdu. "Bekle ve gör, oğlum!" Aklından geçen çılgınlığı bilmek bile istemiyordum. Umarım öğrenmeme de gerek kalmazdı. Onu tanıyordum, ortalığı dağıtmadan asla durmazdı.

Gediz'e sırtını dönüp attığı her adımıyla âdeta yeri inletmeye başladı. Duvardaki raflara doğru hızlıca yürüyüp bir fanusu kucağına aldığını gördüm. Gediz'e doğru yürürken Savcı'nın telaşlı sesini duymak bana hiç yardımcı olmuyordu. "O kafesteki engerek bir ölümsüzü bile öldürebilir. Derhâl onu yerine koy!"

Engerek mi? Yutkunarak başımı eğip Itır'ın sıkıca tuttuğu kafesin içindeki şeyi görünce, "Itır!" dedim masadan atlayarak. "Bırak onu!" Kahretsin ki beni duymuyordu!

Yılanın kan kırmızısı pulları âdeta dehşeti haykırırken yumruğum kadar olan kafası soluğumu kesiyordu. Çok büyük bir yılandı. Simsiyah gözlerinin göz bebeği ince, kırmızı bir çizgiden oluştuğu için ona bakmak bile titrememe neden oluyordu. Özellikle sivri, keskin dişlerinin arasından tıslayarak çıkardığı çatallı dili ürkütücüydü. Kuyruğundan başlayıp

kafasının üstüne kadar uzanan kemikli çıkıntıları sırtında düz bir şekilde ilerliyordu.

Bu şeyin türü neydi? Daha önce izlediğim belgesellerin hiçbirinde benzerine bir yaratık görmemiştim. Itır yılanlardan da korkmuyordu. Eğer ben olmasaydım tamamen korkusuz biri olabilirdi çünkü beni kaybetmek dışında hiçbir şey onu korkutamazdı. Öğrencilerin korku dolu bakışlarının aksine Gediz küçümsercesine o yaratığa bakıyordu.

"Bana onunla mı zarar vereceksin?" Güldü. "Daha o dişlerini bana temas ettiremeden, parmağını bile kıpırdatmadan onu öldürebilirim."

"Itır, bırak o şeyi hemen!" Onu uyarsam bile beni göremediği için duymamıştı. Elinde o yaratığı tuttuğu sürece onu durdurmak için bir adım bile ona yaklaşamazdım. Bir ruh olabilirdim ama korkularım hâlâ duruyor.

Gediz'in dalga geçen sesini zerre kadar umursamadı. Elindeki kocaman cam akvaryumu onun hemen yan sırasına bıraktı. "Senin sonunu getirecek olan benim." Cam kafesin üstündeki kapağı kaydırıp elini hiç düşünmeden kafese daldırınca herkesten bir çığlık sesi yükselmişti. "Bu sevimli şey sadece bir araç." Ben korkuyla ellerimi dudaklarıma bastırırken o, yılanın kafasını kavrayarak onu kafesten çıkardı.

Bu yaratık kesinlikle sevimli değil.

Hemen sonrasında yaptığı şey sadece beni değil, Gediz'i bile şaşkınlıktan sersemletmişti. Peki ne mi yaptı? Yılanın çenesini ayırarak sivri dişlerini ortaya çıkardı. Hemen sonra da yüzünü o korkunç yaratığa yaklaştırıp alt dudağını onun iki dişinin arasına koydu. Tıpkı bir midyeyi kapatır gibi her iki eliyle sertçe bastırınca yılanın dişleri onun alt dudağını deldi. Nefesim kesilircesine ona doğru koşarken kendi ayağıma takılıp yere düşmüştüm. Benim yüzümden! Benim yüzümden, kahretsin, benim yüzümden ölecekti!

"Itır, sen ne yaptın!" Kriz geçirir gibi titrerken kaybetme korkusunu iliklerime kadar hissediyordum. Onun için o kadar korkmuştum ki ayağa bile kalkamıyordum. Aklımı kaçırmış gibi tırnaklarımı saç diplerime geçirip, "Bunu nasıl yaparsın!" diye haykırdım. Bu yaptığı onun için bile fazlaydı. Hayır, bu delilik değildi, bildiğin ölümdü!

Yılanın çenesini tekrar kavrayıp kendisini ondan kurtardı. Yaratığı kafesine sertçe fırlattığında alt dudağından kan akıyordu. Dudağındaki kanlar çenesinden boynuna doğru akarken acılar içinde öyle bir haykırdı ki onun yerine ben ölümü yaşadım. Kardeşimin acı dolu feryadıyla kendi ölümümü onun sesinde yaşadım. Herkes benim gibi nutku tutulmuş

şekilde ona bakarken çektiği acıya rağmen Gediz ile arasındaki mesafeyi kapattı. Dudağının altında yılanın sivri dişlerinin saplandığı iki delik var ken acıdan zangır zangır titriyordu.

Dengesini kaybedip yere düşecekti ki Gediz herkesten önce şoku üzerinden atıp Itır'ı belinden yakaladı. En az Itır kadar öfkeli görünüyordu. "Sen çıldırmış olmalısın!" Endişeden çılgına dönmüş bir hâlde Itır'ın acıdan kasılan yüzüne bakıyordu. "Bu yaptığın büyük bir ahmaklık!"

Itır acılar içinde inlerken bile güldü. "Elzem yoksa ben zaten yokum ve kardeşime biri zarar vermişse..." dedikten sonra kollarını onun boynuna doladı. "Hayatım pahasına da olsa bunun hesabını ondan sorarım!" Hemen sonrasında kalan son gücüyle hızla aralarındaki mesafeyi kapattı. Herkesi şoke ederek zehirli dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Gediz'i öptü mü?

Gediz başta afalladı ama hemen kendini toparlayıp Itır'ın ensesindeki saçları tutarak yumruğuna doladı. Sert bir hareketle Itır'ın başını geriye çekip kaşlarını çattı. Itır'ın acıdan titreşen gözlerine bakıp boğazından çıkan bir hırıltıyla, "Pekâlâ, ikimizin de canı cehenneme!" dedi gürleyerek. "Seni kurtarmamın tek sebebi ablana olanlardan sonra ödeşmek!" Sonra eğilip Itır'ı öpmeye başladı. Şaşkındım, şoktaydım ve tepki veremiyordum.

Bunlar ne yapıyor?

Gediz özellikle onun alt dudağını emiyordu. Bir kolunu Itır'ın beline dolayıp onu göğsünde sabit tutarken boştaki eli Itır'ın ensesini kavramıştı. Itır'ın kolları ise onun boynundaydı. Gediz başını omzuna doğru eğip Itır'ın alt dudağını dudaklarının arasına aldı ve tüm zehri kendi bedenine çekmek ister gibi emdi. Onu öpüyor gibi görünüyordu ama amaç bu değildi. Gediz aslında zehri kendi vücuduna çekmeye çalışarak onu kurtarmaya çalışıyordu.

Kısa süren bu öpücük, Itır'ın Gediz'in kollarında bayılmasıyla son buldu. Gediz ondan ayrıldığında şimdi onun da dudaklarında kan vardı. Kardeşimin kanı. Zehir onun da bedeninde dolaşıyor olmalıydı ki Itır'ı kucağına alıp bir adım atınca yerinde sendelemişti. Diz çöküp Itır'ı yavaşça yere koyduğunda dişlerini sıkmıştı. Sanki canı yanıyordu. Ayağa kalkınca başını sallayarak kendine gelmeye çalıştı. "Kızı revire götürün," dedikten sonra bir hışımla sınıftan çıktı.

"Bekle, sen de iyi değilsin!" Asil ve Hafız endişeyle onun peşinden çıktı.

Olanlardan sonra aklımı az da olsun toparlayınca Itır'ın yanına koştum. Kardeşime olanlardan sonra beynim felç geçirmiş gibiydi, düşünemiyordum. Doğa'nın hıçkırığını duydum, daha sonra yere yığılan bedenini. Korkudan bayılmıştı. "Biri beni tutsu..." Mara da gördüklerinden sonra yere yığılıp bayılmıştı.

"Ne bekliyorsunuz!" Savcı'nın kızgın sesini duydum. "İki kişi kızları revire götürsün, geri kalanlar da derhâl sınıftan çıksın!" Olanlardan sonra Savcı da daha yeni kendine gelmiş gibiydi.

Sınıftaki son öğrenci de çıkınca Savcı kapıyı kapatıp içeriden kilitlemişti. "Lütfen," diye ona yalvardım. Itır'ın başını dizlerimin üzerine koyup hıçkırıklarla ağlamak istedim ama yapamadım. Savcı'ya bakıp, "Biliyorum, beni göremiyor ve duyamıyorsunuz ama kardeşimi kaybedemem," dedim acı çeken bir sesle. "Onu kurtarın, bunu siz yapamazsanız kimse yapamaz." Garipti ama benim olduğum yere bakıyordu. Beni göremezdi, değil mi?

Itır'ı buradan çıkarmadan bir şeyler yapsam iyi olacaktı çünkü onu götürürse peşinden gidemeyecek kadar kötü durumdayım. Doğrudan benim olduğum yere bakıp kaşlarını çattı. "Nedendir bilmiyorum ama seni böyle görmek öfkelenmeme neden oluyor ve ben kolay öfkelenen biri değilim!" İrice açtığım gözlerle ona bakıyordum. Beni görüyor muydu? Ne yani, yaptığım tüm o rezillikleri aslında hep görmüş müydü?

Yanıma diz çöküp bana Itır'ı gösterdi. "Vücudunda kalan zehri ben çıkaramam ama sen yapabilirsin. Bedenine geri dön ve ona yardım et." Hayır, bunun için zamanım yoktu. Itır'ın yavaşlayan kalbini duyabiliyordum. Fazla zamanı kalmamıştı. Bedenime dönmekle vakit kaybedemezdim.

Bir elimi Itır'ın kalbine bastırırken diğer elimi onun boynuna koydum. "E- eğer beni bırakırsan seni asla affetmem. Uyandığında bu yaptığın şey için en ağır şekilde seni cezalandıracağım." Gözlerimi kapatıp onun bedenindeki zehre ve acıya odaklandım.

Umarım ruhunu emmem.

Parmak uçlarımda hissettiğim acısı, şiddetli bir şekilde bana geçmeye başladı. Bir ruh olduğum için emdiğim acı ve zehir canımı yakmıyordu. Ruhlar acımazdı. Bedenindeki zehrin miktarını bile hissediyordum. Vücudundaki zehir fazla değildi ancak tek bir damlası bile normal bir insanı saniyeler içinde öldürecek güçteydi. Bana akın eden bu ölümcül dozdaki zehir, dişlerimi sıkmama neden oluyordu. Canımı yakan zehir değildi,

sanki başka bir yerdi. Onun vücudunu acıdan ve zehirden arındırdıkça zayıflıyordum.

Savcı beni durdurmak için kolumu tuttuğunda kaşları çatıktı. "Bir ... olduğun için o zehri içinde yok edecek vücuda sahip değilsin. Kalanını ... tacılar halledebilir!" Hayır. Itır onu kimseye emanet edemeyeceğim kadar değerliydi benim için.

"Sana yeter dedim!" diye bağırdı beni durdurmak için. "Ruhunun enerjisi tükenmek üzere." Çenesi seğirirken, "Yok olacaksın!" dedi.

Onu dinlemeyip kardeşimin bedenindeki zehri çekmeye devam ettim. Titremeye başladığımda, "Dur!" diyen sesi bir gök gürültüsü kadar şiddetliydi. Beni Itır'dan uzaklaştırmak için geri çekmek istedi ancak parmaklar içimden geçti. Ruhundaki korkuyu soludum. "Görmüyor musun, yok oluyorsun!" Evet, ruhumun büyük bir hızla silik bir hâle geldiğini görebiliyordum. Şeffaflaşmıştım ancak duramazdım. Itır'a bir şey olursa ben zaten yaşayamazdım ki.

Parmaklarıma sızan son damlayla onu zehirden arındırmayı başardım. Ancak ben de hiçbir şey hissetmeyecek kadar ölüyordum. Savcı çıldırmış gibiydi. Çattığı kaşlarının altından öfkeyle bakarken, "Çok az zamanın kaldı, koş ve bedenini bul!" dedi sinirle.

Başımı sallayıp ayağa kalkacağım esnada çok geç kaldığımı fark ettim. Her uzvumdan dumanlar çıkarken istesem de ayağa kalkamadım. Sanki buharlaşıyordum. "Ge-geç kaldım," diye mırıldandığımda ayağa kalktığı gibi kapıdan dışarı fırladı. Kapının kilidini açarken bile fazla hızlıydı. Beni bırakıp gitmiş miydi?

Parmaklarımın ucunda çoğalan dumanlarla derin bir nefes aldım. Parmak uçlarımın tırnaklarıma kadar yok olduğunu görünce, uyuyan kardeşime inleyerek döndüm. "Şanslısın çünkü cezadan kurtuldun." Bu hâldeyken bile kanlı dudaklarını görmek canımı yakmıştı. En azından birimiz yaşayacaktı.

Itır, benim için uğruna ölmeye değer biriydi.

Aradan geçen şu kısacık sürede önce ellerimin buhar olup yok olduğunu izledim, ardından kollarım dirseğime kadar kayboldu. "Neden hiç korkmuyorum acaba?"

"Biri yaşamam için tüm o basamakları atlayarak bitirse ben de korkmam!" Başımı çevirince nefes nefese içeri giren Savcı'yı gördüm. Kollarında uyuyan bedenim vardı. Bunun için mi koşarak gitmişti? Bu kadar kısa sürede en alt kata inip bedenimi buraya getirmesi inanılır gibi değildi.

Bedenimi Itır'ın yanına koyunca ruhum ona doğru süzülmeye başladı. Savcı ter içinde kalmış bir hâlde bedenimin yanına oturmuştu. Bir süre sonra tamamen bir buhara dönüştüğümü hissettim. Her parçam vücuduma çekiliyordu. Bir anda her şey yok olmuştu, ben de öyle.

Tüm sesler kesildi.

Işık kayboldu.

Her şey karanlığa bulandı.

Ve karanlığın içinde bir ses, onun sesi.

"Beni duyuyor musun, baş belası!" Kolumda bir baskı hissediyordum ama ne olduğunu tam olarak çözemiyordum. "Tam bir beceriksizsin. Şimdi gözlerini açmayı dene." Bana söylenen şeyi yaptım ve kirpiklerimi güçlükle araladım. Gözlerimi açınca üzerime eğilen Savcı'yı görüp tebessüm ettim.

"Bedenimde miyim?" Başını sallayarak beni onayladı. Nihayet ait olduğum yere geri dönmüştüm. Rahat bir nefes alan adam geriye çekilip soluk soluğa yanıma uzandı. Şimdi ikimiz de tavana bakıyorduk. Tek fark, benim nefes alışlarım mutluluktan çıkıyordu ama onunkisi yorgunluk ve öfkeden.

Itır'ı kurtarmıştım ve ait olduğum bedene onun yardımıyla geri dönmüştüm. Bu mutlu olmam için iyi bir sebepti. İkimiz de uzandığımız yerden hâlâ tavana bakarken kıkırdadım. "Sözlerimi geri alıyorum, siz gerçekten çok iyi bir öğretmensiniz."

"Bir daha seni sınıfımda görmeyeceğim!" Başına çok fazla iş açtığım için haklı olarak kızıyordu.

"Ben de öğrenciniz olabilir miyim? Söz veriyorum, akrepler konusunda tek kelime etmem."

"Hayır."

"Niye? Burada hizmetçi olduğum için mi?"

"Sebebi bu değil."

"Bir hizmetçiye ders vermek buradaki konumunuzu mu sarsar?"

"Beni kışkırtmayı bırak! Eğer öyle olsaydı az önce bir hizmetçiyi kurtarmak için ecel terleri dökmezdim."

"Öğrenciniz olmayı talep ediyorum."

"Reddedildi!" Şaşırtmamıştı.

"Öğrenciniz olmak için sizi nasıl ikna edebilirim?"

Ayağa kalkıp bana üstten bakışlarını atarken son derece ciddi ve kararlı görünüyordu. "Hiçbir yolu yok. Senin gibi bir baş belasına ders vermeyeceğim!" Bunları söyledikten sonra gitmesiyle güldüm. Beni son görüşü olmayacaktı çünkü istese de bir hayaleti dersinden atamazdı.

Bedenime girip çıkmayı bir an önce öğrenmeliydim. Bunu başarana kadar durmak yoktu. Madem insan formundayken bir şeyler öğrenme, kendimi geliştirmeme izin vermiyorlardı, o zaman ben de ruh formunda bunu yapardım. Keyfim yerine geldiği için yerde olmamızı umursamadan Iur'a döndüm. Başını göğsüme yaslayıp kardeşime sımsıkı sarıldım. Yarı uykulu bir sesle, "Elzem..." diye mırıldanınca tebessüm ederek gözlerimi yumdum.

"Hadi, biraz daha uyuyalım, ikimiz için de zor bir gündü. Uyandığında sana yapacaklarımdan sonra uyanmamayı dileyeceksin."

Beni çok korkutmuştu.

16. BÖLÜM
İSTENMEYEN ÖĞRENCİ

Ne kaçan tanık olmayı seviyorum ne de kovalayan
Ortada bir yerde buluşsak olmaz mı?

Neredeyse saatlerdir Bülbül'ü sıkıştırıyordum ama o kadar ketumdu ki tek kelime etmiyordu. Kızlarla akademiye doğru yürürken onlar duymasın diye kısık bir sesle sorduğum soruları duymazdan geliyordu. Bülbül her zamanki gibi onlardan uzak yürüdüğü için ona soru sormak daha rahattı. Dün geçirdiğim o berbat gün yüzünden aklımda çok fazla soru birikmişti. Peki sorularım için neden mi Bülbül'e gelmiştim? Çünkü çok fazla şey biliyormuş gibi hissettiriyordu! Herkes onun bir fâni olduğunu söylüyor, fânilere özgü bir enerji yayıyordu ama bence öyle değildi. Bir fâni tek bir bakışta birinin içindeki ruhun kime ait olduğunu nasıl bilebilirdi?

Dün daha ben bir şey söylemeden Turgut'un içindeki ruhun ben olduğumu anladıysa bu kız sıradan biri olamazdı. Üstelik beni zorla götürdüğü o sınıftan çıkmak istediğimde bana engel olup *bu dersin hayatındaki rolü büyük* demişti. Dakikalar sonra orada Itır'ı kurtarmıştım. Demek istediğim, o esnada sınıfta değil de başka bir yerde olsaydım belki de Itır ölecekti. Bu da demek oluyordu ki Bülbül bir şekilde o olayın yaşanacağını biliyordu.

"Turgut'un bedeninde olan kişinin ben olduğumu nasıl anladın?" Defalarca aynı soruları tekrarlamak umurumda değildi. Öyle veya böyle, bir cevap istiyordum.

"Bülbül, konuşacak mısın artık?" Tek kelime etmeden dümdüz bir şekilde karşısına bakarak yürüyordu.

"Beni kasıtlı olarak o sınıfa götürdün, değil mi? Bülbül, sen gerçekte kimsin?" Bir anda adım atmayı bırakıp buzdan bakışlarını bana çıkardı.

"Ben gözlerinin gördüğü her şeyim ve bir o kadar da hiçim. Sana vereceğim tek tavsiye, uyarılarımı hayatın pahasına ciddiye alman ama sa-

kın beni sorgulama." Bana iyice yaklaşıp içimi ürpertecek bir soğuklukla bakınca ister istemez yutkunmuştum. "Kim olduğumu çözmeye çalışma, çünkü kim olduğumu öğrenirsen sahip olduğun her şeyi alırım. Ve bana, bunu yapmaktan çekinmem." Gözlerimin içine baka baka "Tüm manın olmamı istemezsin," dedi buz gibi bir sesle.

Tamam, onu sorgulamak yoktu! Başımda o kadar bela varken bir de onu nisini kaldıramazdım. Herkesten daha fazla şey bilen ürkünç bir ölümsüz düşmanım olmasını istemiyordum.

Akademinin bahçesine girdiğimizde herkes hâlâ dün olanlar hakkında konuşuyordu. Tam gidip görev dağılımı için kâhyayı bulacaktık ki Ilır koşarak akademiden çıktı. Beni görünce yüzünde gülücükler açarak bana doğru ilerlemeye başladı. Ona daha fazla taviz vermemek için kaşlarımı özellikle çattım. Dün uyandığımızda ona söylemediğim kalmamıştı. Peki ya o ne yapmıştı? Karnıma nefesimi kesecek şiddette bir yumruk atıp *"Beni bir daha korkutursan kardeş falan dinlemem, kırılmadık kemiğini bırakmam!"* demişti. Bütün yaptıklarına rağmen kendisini haklı çıkarmaktan kalmayıp beni tehdit etmişti.

Kolumu tutarak beni bahçenin tenha bir yerine çekiştirmeye başladı. "Sakın bana dokunma, Ilır. Hâlâ sana çok kızgınım!" Dudağının altındaki diş izlerini gördükçe daha da kötü oluyordum. Tamam, bir ölümsüz olduğu için bir günde kendini toparlamıştı ama o izler hâlâ duruyordu. Yakında geçeceğine emin olsam da görmek istediğim bir şey değildi.

Gözlerini bezgince devirdiğinde bu konuyu bu kadar çabuk kapatmayacağımı iyi biliyordu. "Elzem, sen hâlâ orada mısın? Ne yapsaydım? Sana yaptığını ödemeliydi." Ama bu şekilde değil.

"Ölüyor, Ilır! Sen hangi ara bir katile dönüştün? Hadi onu geçtim, müdahale etmeseydim sen de ölüyordun!" Gediz şu anda revirde can çekişiyordu ve duyduğuma göre durumu gittikçe daha da kötüye gidiyordu. Zehri bedeninden bir türlü atamadığı için tüm iç organları büyük hasar görmüştü. Şifacılar onun bedenini zehirden arındıramıyordu. Vücudu zehirden kurtulursa hasar görmüş organları bir ölümsüz olduğu için kısa sürede iyileşebilirdi. Ancak o zehirden kurtulması o kadar kolay değildi.

"Evet, az önce duydum. Akşamı çıkarmaz diyorlar." Keyfi yerine gelmiş gibi sırıttı. "Benim istediğim de onun ölmesi." Kendi öz kardeşini artık tanıyamıyordum.

"Ilır, kes şunu!"

"Asıl sen kes, Elzem!" Gülüşü kaybolduğunda kaşlarını tehditkâr bir şekilde çattı. "Hiçbir şifacı onu o zehirden kurtaramaz, bunu yapacak tek

kişi sensin. Ona yardım edersen seni öldürene kadar döverim ve öldürdükten sonra gittiğin yere peşinden gelip tekrar öldürürüm! O sana zarar verdi, salak! Benim olana zarar verdi!" Savunması karşısında çıldırmamak elde değildi.

"Itır, sevgilimmiş gibi konuşma."

"Beni sinirlendirip eceline daha fazla susama, Elzem. Zaten senin yüzünden o kahrolası herifi öptüm. Aklıma geldikçe çıldırıyorum!"

"Öpmeseydin!"

"Kıracağım şimdi tüm o kemiklerini, göreceksin!"

"Ablanım ben senin, daha saygılı ol."

"Benden sadece bir yaş büyüksün, kapa çeneni."

"Itır, sinirleniyorum!"

"Ben de, Elzem! Uğraşma daha fazla, sen zararlı çıkarsın. Ben şimdi gidiyorum. Sen de ona yardım etmeyeceksin. Benim olana dokunmanın karşılığını canıyla ödeyecek!"

"Benim deyip daha fazla sinirlerimi bozma!"

Gülerek omuz silkti. "Ama benimsin, bunu ikimiz de biliyoruz. Hep benimdin ve sadece benim olacaksın." Beni çıldırmanın eşiğine getirerek gitmişti.

"Akıl hastası!" Yumruklarımı sıkarak peşinden bağırdım. "Son yaptığın şeyden sonra senden gerçekten nefret ediyorum!"

Bana hiç dönmeden hızlı adımlarla akademiye doğru giderken öfkeli sesini duydum. "O cümleyi bir daha kurarsan oraya gelir ve benden nefret ettiğini söyleyen o dilini koparırım, Elzem!" Bu kız bir gün beni kalpten götürecekti. Normal insanlar gibi sevmeyi bilmiyordu. Beni sevmesi bana bir armağan mıydı yoksa ceza mıydı yıllardır çözememiştim.

Çok seviyorum onu.

✦

Öğleye dek yetiştirebildiğimiz kadar oda temizlemiştik. Yemek molası olduğu için Doğa ile mutfağa doğru yürüyorduk. Doğa tüm gün yaptığı gibi hâlâ Gediz'e yardım etmediğim için bana kızıyordu. "Sana yaptıkları için ben de ondan nefret ediyorum ama onun ölmesine izin verirsen ondan bir farkın kalmaz." Tüm bunlar benim de canımı sıkıyordu ama ona yardım edemezdim. Şimdilik olmazdı.

"Yapamam, Doğa." Hayal kırıklığına uğramış gibi bana bakıyordu.

"Ltır seni tehdit etti diye bu cinayete göz mü yumacaksın?" Birinin tehditleri doğrultusunda hareket etmediğimi çok iyi biliyordu. Gediz'e hepimizin çıkarları için yardım etmiyordum.

"Beklediğim bir şey var, Doğa ve o olmadıkça onu kurtarmayacağım." Bu krizi avantaja çevirmek varken neden aptalca bir kahramanlık gösterisinde bulunacaktım ki?

Gözlerini kısarak endişeyle bana döndüğünde sinirden ağlamak üzereydi. "Tanrı aşkına, senin o sinsi beyninden yine neler geçiyor?"

Gülerek kolumu omzuna attım. "İkimizin kendisini geliştirmesi için buradakilerle aynı dersi almamız gerekiyor. Efsun Hanım'ı buna ikna edecek tek kişiyse Gediz'in kardeşi veya abisi Savcı." Yüzümü buruşturdum. "Aynı yaşlarda gösterdikleri için hangisinin daha büyük olduğunu bilmiyorum. Gerçi tam yaşlarını da bilmiyordum ama bence yüze yakın varlar." İkisi de yirmi beş yaşlarında gösteriyordu ama daha fazlası olduğunu biliyorum.

Doğa'nın endişesini gidermek için ona gülümsedim. "Bakma Savcı'nın şu ana kadar sessiz kaldığına, bence içi içini yiyordur. Dayanamayıp Gediz'i kurtaracağıma emin olduğu için hâlâ gelip benden yardım istemedi. Ancak bunu yapmadığımı görünce ve Gediz'in dakikaları kalınca bana gelecek. İşte o zaman kardeşinin hayatına karşılık kendi şartlarımı sunacağım." Tüm gün ders görmek isterdim ama burada hizmetçi olduğumuz için ne o bunu kabul ederdi ne de Efsun. O yüzden ben de her iki tarafın çıkarına bir çözüm bulmuştum.

Günde bir saat büyü dersi, bir saat de savunma dersi bence bir yerden başlamak için yeterliydi. Duyduklarıyla ürkerek benden uzaklaşan kız, "Bazen şu çıkarcı zekân gerçekten beni korkutuyor," dedi afallayarak. "Bir insanın hayatını da kendi çıkarlarına bağlamazsın be!"

Gülerek koluna girdim. "Büyü derslerine bayılacağına eminim."

"O kadar güzel mi?"

"Hayır, gerçek anlamda bayılacaksın."

En alt kata indiğimizde koridorda bize doğru gelen Hafız ve Asil'i gördüm. Tam karşımızda durduklarında tüm gece Gediz'in başında beklemiş gibi ikisi de uykusuz ve yorgun görünüyordu. "Şu inadı bırakıp onu kurtar." Hafız'ın endişeli sesiyle *olmaz* dercesine başımı iki yana salladım.

"Bana sonsuz bir acı veren biri için parmağımı bile kıpırdatmam."

"Yapma, Elzem." Hafız yalvarır gibi bakıyordu. "Canını yakarken kendinde değildi." Gediz'e düşündüğümden daha fazla değer veriyor olmalıydı ki bakışları titreşti. "Ölüyor. Şifacılar çok zamanı kalmadığını söyledi."

Gediz'in ölmesine göz yumacak kadar cani değildim. Bana her ne yapmış olursa olsun onun ölmesine izin vermeyecektim ama Savcı'nın inadı kırılana kadar beklemeliydim. Her ne kadar derste Gediz'e *kardeşin değilim* dediyse de onu önemsemediğini düşünmüyordum. Tüm çocukluğunuz biriyle aynı evde geçiyorsa ister istemez onu benimsiyordunuz. Adım gibi emindim, mutlaka gelecekti.

Birkaç saat daha bekleyecek, beni yanıltıp gelmezse Gediz'i kurtarıp Savcı bana ders versin diye başka bir plan yapacaktım. Bu işte kaybedeceğim bir şey yoktu, ben bir şekilde yolumu bulurdum. Beynim bir tek sarhoşken çalışmıyor diyebilirdim, bunu da dün gece bizzat test ederek öğrenmiştim. Dün gece, şimdiye kadar aptallaştığım tek gün olarak tarihe geçmeliydi. Dün sabah da ergenler gibi kendi bedenime trip atmıştım. Hatırladıkça hâlâ utanıyordum.

"Yardımına ihtiyacı var." Asil beni ikna etmek için özellikle sesini sakin çıkarmaya çalışıyordu. "Evet, sana zarar verdi ama bunun bir sebebi var. Bilinçli olarak yaptığı bir şey değildi. Ölmesine izin verirsen..." demişti ki "Ne yaparsın?" diyen Doğa onun karşısına dikildi. "Sen de arkadaşın gibi ona zarar mı verirsin?" Gözlerinde korku olsa da nefreti daha ağır basıyordu.

"Berbat bir duygu, değil mi?" İntikam alır gibi katı gözlerle Asil'e bakıyordu. "Ben de tüm gece arkadaşım her an ölecek diye korkuyla bekledim. Senden farklı olarak sizden hesap sormamıza izin bile verilmeden uyutulduk. Aynı kaybetme korkusunu arkadaşın yüzünden ben de yaşadım. Sen aynı kişi için benim arkadaşımı tehdit edemezsin! O senin için ne kadar değerliyse Elzem de benim için o kadar değerli. Bunun bilincinde olarak ona karşı olan tutumuna dikkat etmelisin, Tenebris!" Son kısmı tükürürcesine söylemesiyle Asil'in yaşadığı hayal kırıklığı gözlerine yansıdı.

"Tenebris, öyle mi?" Doğa'nın ona adıyla hitap etmesini hep beklediğine emindim çünkü Doğa bugüne kadar ona adıyla hiç seslenmemişti. Adı yerine ona ırkıyla seslenmesine kırıldığını görebiliyordum.

"Değil misin?" Hep söylüyorum, bu masum kızımızın tepesi atınca kendi olmaktan çıkıyordu.

Kaşlarını çatarak Doğa'ya yaklaşıp üzerine eğildi. "Evet, öyleyim, Işıktan Gelen! Arkadaşım o hâldeyken bir darbe de sen vuruyorsan belki de sana gerçek bir Tenebris nasıl olur göstermeliyim!" Çenesi kasılırken ru-

hunda yükselen öfkesinin soğukluğuyla bakışları karardı. "Beni sakın kırtma çünkü bu sefer sana birçok Işıktan Gelen'in ölümünü izletirim." Dişlerinin arasından tıslarcasına söyledikleri belki de Doğa gibi bir kıza söylenecek en son şeydi. Bana olanlara rağmen, Doğa tüm gün onun arkadaşını kurtarmam için yalvarıp durmuştu.

"Se-sen..." Doğa'nın tüm cesareti kırıldığında gözleri dolarak sarsak adımlarla geriye doğru çekildi. Arkaya doğru attığı her adımla ondan uzaklaşırken gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Sen korkunç birisin. Çok korkağım, değil mi? Çok da kolayım, değil mi? Bana ne denilirse yaparım, değil mi?" Gözyaşları süzülürken başını salladı. "Evet, öyleyim çünkü benim ne zaman sesim çıksa senin gibiler bağırarak beni susturuyor! Herkes üzerimde güç kullanarak beni sindiriyor ve sen de onlardan birisin!" dedikten sonra sözleriyle yıktığı çocuğa daha fazla bakmadan koşarak gitti.

"Kahretsin!" Asil onun arkasından bakarken kendisine olan öfkesi yüzünden parmaklarını uzun saçlarından sertçe geçirdi. "Olmuyor! Ben ne yaparsam yapayım bir şekilde bu kızın nefretini daha çok kazanıyorum!" Sinirden yerinde duramıyordu. "Kolayım diyor ama hayatımda böylesine zorunu görmedim! Başlayacağım onun ışığına da kendi karanlığıma da!" Öfkeyle esip gürleyerek Doğa'nın tam tersi yöne doğru çekip gidince kendimi tutamayıp güldüm. Bu çocuğun öfkesi bile bana çok sempatik geliyordu.

"Kararlısın yani, ona yardım etmeyeceksin." Hafız'ın sitemli ve ayıplayan tavrıyla güldüm.

"Gerçek anlamda ölmek üzereyken beni bul," dedim onu yatıştırmaya çalışarak. "Üst kan temizliyoruz bugün." Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden yanından geçip bahçeye çıktım. Pişirdikleri yemekler hijyen kurallarına aykırı olduğu için bu öğünü de es geçecektim. Geldiğimden beri kendimi elmayla doyurmak sağlığımı daha da kötü etkiliyordu.

İnsanlardan uzakta bir bank bulup oturduğumda derin bir nefes aldım. Başımı yukarı kaldırıp güneşin ışıklarını tenimde hissetmek istedim. "Bir yanın kış, bir yanın bahar. Bir yanında masum fâniler, diğer yanında günahkâr ölümsüzler. Bir yanın cennet, öteki yanın cehennem. Sen Araf olmanın hakkını çok iyi veriyorsun." Gökyüzü bile sürekli değişirken Araf'ı yaşadığımdan her geçen gün daha çok emin oluyordum.

"Sen nereye bakıyorsun?" diyen Mara'nın sesini duydum. "İlgimi çekmiyor ama âdet yerini bulsun diye soruyorum, bugün sağlığın ne durumda?" Bakışlarımı gökyüzünden çekip önüme döndüm. Kim bilir yine

canımı sıkacak ne söyleyecekti. Yanıma gelip otурduğunda en ince ayrıntısına kadar beni inceliyordu. "Daha iyi misin?"

Aklımı gereksiz düşüncelerden kurtarıp ona başımı salladım. "Ben iyiyim, Mara ama beni bir konuda aydınlatır mısın? Koruyucuların yetenekleri tam olarak ne? Bunu uzun zamandır merak ediyorum."

Kibirli bir şekilde sırıttığında bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. "Neden bir hizmetçinin sorusuna cevap vereyim ki?" Beni taklit ederek küstah bir ifade takınmaya çalıştı. "Ayrıca benimle konuşurken bana *siz* diye hitap edeceksin, hizmetçi." Bu kızdan gerçekten nefret ediyordum.

"Tamam, Mara Hanım!" Hizmetçiliğe kadar düşmüşken hanımlık onun olabilirdi. İhtiyacım olan tek şey bazı cevaplardı. "Sizden rica ediyorum, lütfen soruma cevap verir misiniz?"

Bu kabullenişim tüm neşesini kaçırdığı için bana tersçe bakıyordu. "Çekilir gibi değilsin," derken küfreder gibiydi. "Kendi çıkarlarını gözetmek için bukalemun gibi her kalıba giriyorsun." Eskiden bir konağın hanımı olduğum için egomdan dolayı ona karşı çıkmamı bekliyordu. Böylece ben sinirlenip çıldırdıkça o ona yaptıklarım için beni süründürüp intikam alacaktı.

Ancak şöyle bir durum vardı ki ucunda bana fayda sağlayacak bir şey yoksa ben gereksiz yere oflamazdım bile. Bulunduğum ortama çok hızlı uyum sağladığım için bir hizmetçiyken bile hiç şikâyet etmemem onu deli ediyordu. "Artık soruma bir cevap alabilir miyim?"

"Benim soruma cevap verdiğinde neden olmasın?" Bir kez daha beni baştan aşağı kontrol etti. "Sağlığın ne durumda? Sakın bana yalan söyleme. Asil senden o pusulayı aldığında verdiğin tepkilerden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Geçen gün sebebini sorunca Asil bana pusulanın sırrını anlatmak istemedi." Kendisiyle gurur duyarcasına güldü. "Ama şüphelerimden Doğa'ya da bahsedeceğimi söyleyince küçük bir ölüm tehlikesi yaşasam da her şeyi anlattı." Bu kızdan gerçekten korkulurdu. Neyine güvenerek Asil gibi birisini tehdit ederdi ki? Hiçbir Kalkan normal değildi.

"Cenazemde yanında taşıdığın soğanları kullanmana gerek kalmayacak kadar iyiyim." Berbat bir hâldeydim. Kalbimin ağrıları ve olur olmadık anlarda burnumun kanaması sıklaşmıştı. Alayla güldüm. "Ne o yoksa benim için endişeleniyor musun?"

Yüzündeki o küçük endişe bu sözlerle hemen dağıldı. "Senin için mi?" Bu sefer alay eden oydu. "Ölsen umurumda olmaz." Bunu zaten bildiğim için açıkçası beni pek üzmemişti.

"Sor şu soruyu." En az onun kadar ben de ona tahammül edemediğim için daha fazla uzatmadım.

"Az önce sordum zaten, Koruyucuların lanetini bilmek istiyorum." Savcı'nın soyadını bile bu kadar geç öğrenmişken onunla ilgili soruları daha fazla erteleyemezdim. Savcı'da aklımı kurcalayan çok fazla şey olduğu için hakkındaki her şeyi bilmek istiyordum.

"Ölülerin ruhlarını çağırabiliyorlar ve bir ruhu öldürebilecek güçteler."

"Kulağa önemsiz bir güç gibi geliyor." Ruhları görmüyorduk bile, onlara ne yaptıkları kimin umurundaydı ki? Buradaki tüm olay yaşayanların arasındaydı ve anlaşılan Savcı'nın yeteneği yaşayanları kapsamıyordu.

"Sen şaka mısın?" Mara inanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Buradaki en tehlikeli yetenek Koruyucuların."

"Bence Azınlıkların ve onlardan sonra da Oyunbazların," dedim omuz silkerek. "Azınlıklar sadece bakarak bile seni acıya boğabilir ve emin ol, verdikleri acı azımsanamaz. Oyunbazlar da yaşayan herkesin ruhunu emebiliyor." Şanslıydım ki işe yarar bir klanın meleziydim.

"Hiçbir şey bilmediğin o kadar belli oluyor ki." Mavileri bilmişlikle kısıldı. "Koruyucuların işi ruhlarla ama sandığın gibi ölüleri diriltmiyorlar. Ölen bir beden ölmüştür, o kişi bir daha asla mezarından çıkıp gelemez. Koruyucular ölen kişilerin ruhunu kısa süre için çağırabilir ama çağırdığı ruh bir iblise ait değilse hiçbir boyutta uzun süre kalamaz. Çağrılarına cevap veren ruhlar doğrudan onların kölesi oluyor." Gediz'in de benim kölem olduğu gibi. Bir köle istemiyordum. Ona efendilik de taslamıyordum zaten.

"Ben hâlâ bir tehlike göremiyorum."

"Çünkü doğru açıdan bakmıyorsun." Bahçedeki insanları gösterdi. "Koruyucuların gücü buradaki tüm insanların toplamı gibi. Bir Azınlık'ın ruhunu çağırıp seni acıya boğabilirler, Oyunbaz'ın ruhuyla ruhunu silebilirler. Işıktan Gelen'in ruhuyla seni çarpar, Tenebris'in ruhuyla seni karanlığa sürgün edebilir ve Muhafız'ın ruhuyla seni delirtebilirler. Güçlü insanların ruhlarını çağırıp kendi kölesi yaparak sana karşı kullanabilirler. Bizlerin burada sadece belli bir yeteneği var ve bakıldığında Koruyucular hepimizin yeteneğine sahip." Kaskatı kesildim. Hiç bu açıdan bakmamıştım. Çağırdıkları ruhları bize karşı kullanabildiklerini bile bilmiyordum.

Savcı karşıma bir Oyunbaz'ın ruhunu hile çıkarabilecek güçteydi. Cediz gibi yüzlerce Azınlık'la etrafımı bile sarabilirdi. Gücü resmen karmaydı. Bakıldığında buradaki en tehlikeli yetenek ondaydı. Bir anda listenin en başına yükselmişti.

Bembeyaz olan suratıma bakıp güldü. "Çok korkunç, değil mi? Medusa kadar tehlikeli bir ruhu çağırıp sana karşı kullandıklarını düşünsene." Bu ne ürkütücü bir yetenekti! Kim, hangi sebeple ruhlarla iletişime geçmek isterdi ki? Biz daha bir Medusa'yla uğraşamazken onlar daha fazlasını bize karşı kullanırsa bu felaket olurdu.

"Diğer ırkların yeteneğine de sahip olabilirler mi?" Başını *hayır* anlamında iki yana salladı. "Tanrıların gazabını ataları gibi üzerine çekecek kadar çıldırmamışsa kimse buna sahip olamaz."

"Ataları gibi derken?"

"Bunlar kurban, Elzem. Hepsi atalarının cezası sonucu bu hâle geldi. Şöyle anlatayım, yüzyıllar önce bu yerin adı Araf değildi ve içindekiler de ölümsüz değildi. Her klan tanrıları kızdıracak kötü bir şey yaptığı için bu hâle geldi. Onları ölümsüzlükle lanetleyip her birine farklı bir yetenek verdiler ki güç yüzünden birbirlerine girsinler. Tüm bunları başlatan Soaireya adında bir Gorgon."

"Soaireya mı?"

Başını salladı. "Medusa'nın kız kardeşinden doğan ilk Gorgon. Üvey annen olan Medusa'dan bahsetmiyorum, gerçek Medusa'dan söz ediyorum."

"Bunun Meliz ile ne ilgisi var?" Kimi kastettiğimi anlamak istercesine bana bakınca, "Annemin bedenini çalan iblisin adı Medusa değil, Meliz," dedim.

Bunu nereden bildiğimi sormak yerine, "Çok ilgisi var," dedi düşünceli bir sesle. "Medusa'nın kanını taşıyan asıl kişi Soaireya çünkü Medusa'nın yeğeni. Meliz ise onların soyundan gelen bir iblis."

"Sence hangisi daha tehlikeli?"

"Açık arayla Soaireya çünkü teyzesindeki tüm yetenekler onda da var. İnsanları taşa çevirip yılanlara hükmedebilir. Ayrıca Soaireya tanrılara bile meydan okuyan bir kaçık. Teyzesi Medusa'yı öldürttüğü için Tanrıça Athena'yla şahsi bir sorunu var. Söylentiye göre Soaireye yıllardır kayıp ama öldüğünü iddia eden bir bilgi de yok." Omuz silkerek elini gelişigüzel salladı. "Tabii, tüm bunlar mitolojik efsanelerden ibaret de olabilir." Öyle olduğunu hiç sanmıyordum çünkü ormandayken Meliz üzerime yılanla-

rını salmıştı. Bu da demek oluyordu ki gerçekten Medusa'nın soyundan geliyordu.

"Sence Meliz'den sonra şu Soaireya denen kadın da başıma bela olur mu?" Sonuçta ikisi akraba gibi bir şeydi.

Gülerek ayağa kalktı. "Umarım olmaz çünkü bir Gorgon tek başına Araf'ı bile yerle bir edebilir."

"Peki ya niye bu yerin bir kısmına kar yağarken diğer tarafında ilkbahar var?"

"Çünkü bu dünyadaki insanlar, tanrıların gazabını üzerine çekti. Günahkârlar ölümsüzlükle lanetlenirken bu vahşetin içinde yer almayanlar fâni olarak yaşamaya devam ediyor. Bu yüzden şehir fâniler ve ölümsüzler olarak ikiye ayrılmış durumda. Bir tarafta kar yağarken diğer tarafta güneş açıyor. Buraya kar yağdığında fânilerin tarafındaki o kar eriyip güneş açacak. Bu döngü hep kendini tekrarlıyor."

"Bir tarafta masum fâniler, bir tarafta günahkâr ölümsüzler," diye mırıldandım. "Çok ilginç bir yer." Araf olmanın hakkını iyi veriyordu.

"Bir tarafı cennet, bir tarafı cehennem olduğu için buranın yerli halkı ismini Araf koydu. Buradaki yaşlılar bize elli yaşında görünüyor ya, emin ol beş yüzden büyüktür yaşları. Gençler en fazla yirmili yaşlarının ortasında görünüyor, değil mi? Ama hiçbiri seksen yaşın altında değil. Ataları yirmili yaşların ortasında lanetlendikleri için tıpkı bizim gibi yirmi beş yaşına kadar büyüyorlar ama sonra yaşlanmaları duruyor. Yirmi altısına girdiklerinde yaşlanmaları yavaşlıyor. Şöyle düşün, geçen yıllar bize salise hızıyla etki ederken onlara saat hızıyla işliyor." Bir saniye veya dakika bile değil, bildiğin saat farkı.

O zaman en fazla iki yıl içinde Itır'ın da yaşlanması kaplumbağa hızına düşecekti ama benimkisi hep tavşan olarak kalacaktı. Ben seksen yaşındaki buruş buruş bir nineye dönüştüğümde benden bir yaş küçük kardeşim, tıpkı şu anda üç silahşor ve Savcı'nın gösterdiği gibi en fazla yirmi altı falan gösterecekti.

"Hemen başka yerlere dalma, asıl konuya geliyorum." Dalmamak elde değildi ama onun uyarısıyla dikkatimi ona vermeye çalıştım. "Demek istediğim, bu lanet onların değil, atalarına ait. Babadan evlada geçtiği için ne yazık ki hiç istemeseler de atalarının günahına ortak oldular. O yüzden hepsinin farklı yetenekleri var ve hiçbiri bir diğer ırkın gücüne sahip değil."

"Son bir soru. Koruyucular ruhları görebilir mi?"

"Hayır, onlar sadece çağırdıkları ruhları görebilirler." Ama içlerinden biri çok daha fazlasını görüyordu. Savcı beni görebiliyordu.

"Peki ya ruh bedeninden çıkmışsa? O zaman onu görebilirler mi?"

"Hayır, bu onların yetenekleri arasında değil. Çağırdıkları ruhlarla iletişime geçtikleri için sadece çağrılarına cevap veren ruhları görebilirler. Ayrıca bir Koruyucu'nun çağırdığı ruhu diğer Koruyucu göremez çünkü onu çağıran o değil." İyi ama Savcı beni nasıl görmüştü? Sınıfta ondan başka Koruyucular da vardı ama bir tek o beni görmüştü. Turgut'un bedeninden çıktığımda Bülbül bile ruhumu görememişti ama Savcı görmüştü. Belki de sınıfa girdiği o ilk anlarda bile Turgut'un içinde olduğumu anlamıştı. Bu nasıl olabilirdi?

"Pekâlâ, artık gerçekten gitmeliyim." Akademiye doğru birkaç adım atmıştı ki her ne hatırladıysa durup bana döndü. "Kardeşine sahip çıkmanı tavsiye ederim. Itır son günlerde çok garip davranıyor." Itır'dan bahsediyorduk, onun her şeyi garipti zaten.

Yine de "Ne gibi bir gariplik?" diye sordum.

Mavilerinden küçük bir ürperti geçmesi dikkatimden kaçmadı. "Kardeşinin kendi kendine konuşmak gibi bir huyu var mı?"

Başımı *hayır* anlamında salladığımda sanki yeni bir sorunumuz daha varmış gibi, "Konuşuyor," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor. Geçen gün onu uyandırmak için odasına gittiğimde cama bakıp konuşuyordu. Bu sabah da onun odasının önünden geçerken, '*Rahat bırak artık beni!*' diye bağıran sesini duydum. '*O bana asla ihanet etmez, beni kışkırtma!*' diyordu." Anlattığı şeyler kendi kendine konuşmaktan çok biriyle konuşan birinin replikleri gibiydi.

Ve hemen beynim önüme sunmuştu tüm ihtimalleri. Burada psikolojisi bozulduğu için sesli düşünüyor olabilirdi. Ya da sonunda şizofren olmuştu ama benim bundan haberim yoktu. En korkutucu ihtimal ise Itır'ın gerçekten biriyle konuşmasıydı. Mara'nın görmediği biri... Kahretsin, belki de bir ruh!

Meliz!

O lanet iblis, kardeşimi görmeye mi geliyor?

Akademiye ilk geldiğimde, Efsun'un odasında duyduğum ses beni Itır konusunda uyarmıştı. Bir şey biliyordu. Bülbül de hasta olduğunda beni Itır konusunda uyarmıştı ve o da bir şey biliyordu. Tanrı'nın cezası iblis, onu bana karşı kışkırtarak bizi birbirimize düşürmeyi planlıyordu. Bunlar benim yanılgım da olabilirdi. Meliz, Itır ile hiç temasa geçmemiş de ola-

bilirdi ama aklıma böyle bir ihtimal düştükten sonra istesem de bu görme izden gelemezdim.

"Mara, gözlerini sakın Ian'dan ayırma," derken bu konudaki endişemi gizleyemiyordum. "Mümkünse onun her hareketini bana rapor et." Bu hizmetçi olduğum için ne yazık ki istesem de onunla ilgilenecek zaman bulamıyordum. Kâhya cadısı bana soluk aldırmazken kardeşimle gerektiği gibi ilgilenemiyordum. Meliz ne kadar uğraşırsa uğraşsın kardeşim bana asla ihanet etmezdi.

Onu olan güvenim sonsuz.

✦

"Orayı tekrar sil." Kâbus gibi bir gün daha. Bu kadının benimle derdi neydi, hâlâ anlamış değildim. Öğle molasından sonra peşime takılan Elzem cadısı bir türlü yakamdan düşmemişti. Her yaptığım işe bir bahane bularak bana işkence etmeye devam ediyordu.

Aynı gümüşlüğü belki de otuzuncu kez silip doğruldum. "Bitti." Bitmişti ama biten tek şey gümüşlük değildi.

Geberdim.

Alnımdaki teri elimin tersiyle silerek odadaki temizlik eşyalarımı alıp dışarı çıkmak için harekete geçtim. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Evet yine başlıyorduk. Hayır, Elzem. Kâhyayı öldürmeyi aklından çıkarmalısın.

Temizlik eşyalarını usulca yere bırakıp yüzümdeki bezgin ifadeyi gizlemeye çalıştım. "Sizi dinliyorum." Dudaklarındaki iğrenç gülüşü saklama çabasında bulunmadan, "Beni takip et," dedi. Kim bilir aklında yine ne tür işkence planları vardı.

Yerdeki eşyaları alıp temizlik odasına bıraktım. Koridorda onu takip ederken temizledikleri odalardan çıkan kızlar kâhyayı görünce bana acıyan gözlerle bakmaya başladı. "Siz de beni takip edin," diyen kadınla şimdi aynı bakışları ben onlara atıyordum. Beni süründürürken tek başıma olmam dikkat çekeceği için onlar da araya kaynamıştı.

Akademiden çıktığımızda onun peşinden arka bahçeye doğru yürüyorduk. Kızların sessizce fısıldadıkları şeyler gerçekten çok komikti. "Kimse görmesin diye bizi arka bahçede öldürecek. Odasında bir kazan ve süpürgesi olduğuna eminim." Bu konuda Doğa'ya katılıyordum çünkü onun cadı olduğuna dair çok güçlü şüphelerim vardı.

"Hortlak olduğundan şüpheleniyorum," dedi Rana. "Bence boş zamanlarında insanların duygularıyla besleniyor."

"Bence sivrisineklerle bir akrabalığı var. Onlar kan emiyor, bu bizi."

"Sivrisinek berbat bir örnek, Mizgin. Bence Elzem ile uzaktan akraba çünkü her ikisi de sömürebiliyor."

Hacer'e gülerek başımı iki yana doğru salladım. "Senin örneğin daha berbat. Ben oyumu sivrisineklerden yana kullanıyorum."

"Sizin bu gereksiz konuşmalarınıza katlanmak zorunda değilim. Ya sessiz olun ya da daha hızlı yürüyerek sesinizi kulaklarımdan uzak tutun." Ve bu konuşan, Bülbül'den başkası değildi. Kızın en büyük cezası kâhyanın onu bizim gruba atmış olmasıydı. Bence bizden nefret ediyordu.

Arka bahçeye geldiğimizde burada ne yapacağımızı anlamadım. Eğitim sahalarının yanında geçerken hepsinin boş olduğunu gördüm. Boş ve dağınık... Tüm kışlaları geçip diğerlerinden daha uzak olanın yanında durduk. Raflardaki su mataraları yere düşmüş, yumruk atarken ellerine sardıkları bezler etrafa saçılmıştı. Eğitimde kullandıkları silahlar, alanda gelişigüzel duruyordu.

Bize doğru dönen kadın, "Burayı toplamakla işe başlayın," diyerek canımıza okumaya devam etti. "Tüm eğitim alanlarını toplamadan kulübelerinize dönmüyorsunuz." Akademideki işimizi bugün bir saat erken bitirmeyi başardık ya, illa bizi koşturacak bir iş verecekti! Ben o bir saatte hemen yemeğimi yiyip kulübeme dönerek beden değiştirme işine çalışmak istiyordum. Bu kadın her boş kaldığımızda bana bir iş verirse aklımdaki planları yapmaya zaman bulamazdım ki!

Bir Saat Sonra

Karanlık çöktüğünde sonunda buradaki işlerimizi bitirmiştik. Kızlarla yürürken boş bir eğitim sahasının önünden geçiyorduk ki ilgimi çeken bir şey durmamı sağlamıştı. "Siz devam edin, ben size yetişirim." Her biri, itiraz dahi etmeyecek kadar yorgun olduğu için gitti. Her yer karanlıktı ama kolonlarda yanan kandiller etrafı aydınlatıyordu.

Kandiller bulunduğum yeri aydınlatıyordu ama gece vakti tek başıma olduğumu bilmek ürkmeme neden oluyordu. Başımı kaldırıp yüzüme yansıyan karanlığa bakarken iç çektim. "On iki ay, aylardan iki. İki ay, günlerden beş. Beş gün, günlerden salı. Hava sessiz, karanlık; dışarıda belirsizlik. Ve belirsizlikler içinde bir çocuk." Dudaklarımdan benden bağımsız dökülen şarkımın nakaratı yine rahatlamamı sağlamıştı. Bu şarkıyı söylemeyi seviyordum.

Her ne kadar ürkütücü bir şarkı olsa da...

Eğitim sahasının içine girip derin bir nefes aldım. Silahların olduğu rafa doğru ilerlerken dikkatimi çeken şeyden gözlerimi ayırmıyordum. "Buraya gel." Elimi uzatıp onu aldığımda tebessüm ettim. Parmağımı

keskin çemberinden dolaştırmaya başladım. Bu bir bıçaktı ama bildiğimiz bıçaklardan değildi. Bu bir frizbi bıçağıydı. Fırlattığınızda size geri dönerdi. Simit şeklindeki bıçağa bakarken bile dudaklarım kendiliğinden kıvrılıyordu. Kendi dünyamda, bu bıçağı filmlerde gördüğümde bile heyecanlamyordum.

"Neden o bıçak?" Duyduğum sesle sıçrayarak arkama dönünce Savcı'yı gördüm. Sahanın dışında durmuş, beni izliyordu. Hangi ara gelmişti? Adım seslerini bile duymamıştım. Gözleri elimdeki bıçakta oyalanıyordu. "Tüm silahların içinde ilgini çeken neden o?" Gerçek adı frizbi bıçaktı ama Orta Çağ'da frizbi diye bir kelime kullanılıyor muydu, emin değildim.

"Adı frizbi bıçak, benim dünyamda böyle adlandırıyoruz."

Gözlerini üzerimden ayırmazken alay ederek, "Senin dünyandakilere göre neden ilgini çeken ilk şey o frizbi bıçak oldu?" diye sordu. Bununla neden bu kadar ilgileniyordu?

Bilmiyorum dercesine omuz silktim. "Öylesine işte." *Anladım* dercesine başını salladıktan sonra biraz uzağımızda duran samandan korkuluğu gösterdi.

"Dene." Bıçağı kullanmamı mı istiyordu? Yapamazdım, bu şeyleri kullanmak o kadar basit değildi. En iyileri bile bunu ustaca fırlatmayı öğrenmek için uzun zaman harcıyordu. İyi olmadığım bir konuda kendimi rezil etmeye niyetim yoktu.

"Nasıl kullanılacağını bilmiyorum."

Gözlerinin ardında manidar bir ifade oluştu. "Nasıl kullanılacağını senden iyi kimse bilemez. O bıçakla neler yapabileceğini henüz bilmiyorsun." Omurgama ürpertici bir his gönderip başıyla korkuluğu işaret etti. "Dene." Yapabileceğimi sanmıyordum. Ayrıca *bu bıçağı senden daha iyi kimse kullanamaz* da ne demekti?

Elimdeki bıçağı aldığım yere koyup sahadan çıktım. Yeteneğimin olmadığı bir konuda asla ısrarcı olmazdım. Savcı'nın yanından geçip akademiye doğru bir adım atmıştım ki bileğimi saran sıcacık eliyle durmak zorunda kaldım. Ancak bu çok kısa sürmüştü çünkü beni durdurduktan sonra hemen elini çekmişti. Ona doğru dönmemiştim, o da bana doğru dönmemişti. İkimizin arasında sadece iki adım vardı ve benim yönüm akademiye bakarken o, arkamdaki sahaya dönüktü. İkimiz de tam karşımıza bakıyorduk.

"Bana ne istediğini söyle." Bu konuşmayı gün içinde yapacağımızı bekliyordum.

Dümdüz bir şekilde karanlığın içinde kalan akademiye bakarken. "Günde sadece iki ders," dedim. "Doğa ve benim için her gün iki ders ayarlamanızı istiyorum." Nihayet kendime yakışır bir şekilde konuşmayı başardığımda onaylamaz homurtusunu duydum ama devam ettim: "İlk ders büyü için, ikinci ders ise savunma sanatları için."

"Başka bir şey iste." Tabii ki hemen kabul etmeyecekti. Etmesini sağlardım.

"Pekâlâ, o zaman ölümsüz olmak istiyorum. Beni ölümsüz yapın." Hayır, kesinlikle böyle bir şey istemiyordum.

"Yapabileceğim bir şey iste."

"Efsun'un yerine akademiyi ben yönetmek istiyorum." Evet, bunu gerçekten çok istiyordum.

"Sana yapabileceğim bir şey iste dedim!" Sinirlenmeye mi başlamıştı?

"Pekâlâ, akademi sizin olsun. Ben Araf'ı yönetmek istiyorum."

Ve sinirden güldüğünü duydum. "İlk söylediğin kabul edildi!" İşte bu kadar.

Neyi nasıl yapacağımı bildiğim sürece yapamayacağım bir şey yoktu.

Yavaşça ona döndüğümde o da bana doğru dönmüştü. İkimiz de omzumuzun üzerinden birbirimize bakıyorduk. Yarın pazar olduğu için dersler ne yazık ki bir gün daha bekleyecekti. Pazartesi günü herhangi bir sorun yaşamak istemiyordum.

"Efsun Hanım ve geçit vermeyen o nöbetçilerle konuşun." Kaşlarını uyarı niteliğinde çatınca hemen sözlerimi düzelttim. "Onlarla konuşur musunuz lütfen?" Adam gelmiş geçmiş en tehlikeli ruhlarla haşır neşirken ben hangi cesaretle onunla emredercesine konuşuyordum ki.

Sürekli başına iş açtığım için usanmışçasına bana bakıyordu. "Şartların yerine gelecek. Şimdi onu kurtarmalısın."

Sözünde duracağına hiç şüphe etmediğim için, "Revire gidiyorum," dedim bıkkın bir sesle. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim." O insan yıkımı yüzünden birazdan bedenim zehirden uyuşacaktı. Ertesi yarın sabah güzel haberi aldığında kırılmadık kemiğimi bırakmayacaktı. Kendi kardeşimden ödüm kopuyordu.

✦

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun, Elzem?" Doğa bazen gerçekten beni deli ediyordu.

Merdivenleri çıkarken kaçmasın diye elini sıkıca tutuyordum. Âdeta onu peşimden sürüklüyordum. "Senden nefret etmiyorum, Doğa."

Beklenen itiraz anında gelmişti. "O zaman neden bana her gün şu bir işkenceyle geliyorsun? Artık ciddi anlamda bana eziyet etmekten hoşlandığını düşünmeye başladım." Eğer cumartesi gecesi gibi yine ağlamaya başlarsa bu sefer kafasını kıracaktım. Alt tarafı günde iki ders, niye bu kadar mızıkçılık yaptığını anlamıyordum.

Cumartesi gecesi Gediz'in vücudundaki zehri emdikten sonra ter terleri dökerek revirden çıkmıştım. Doğa'yı bulup ona artık ders alacağımızın müjdesini verince ne kadar sevindiğini anlatamam. O kadar sevinmişti ki eline geçen her şeyi kafama fırlatmıştı. Daha sonra da oturup mutluluktan gözyaşları dökmüştü. Ya da sinir gözyaşları. Yaralanan kafamla ilgilendiğim için fazla dikkat etmemiştim.

"Bilerek yavaş yürüme, bundan kurtuluşun yok, Doğa." Nihayet son basamağı bitirip beşinci katın koridoruna çıkmıştık. Savcı gerçekten her şeyi halletmiş olmalıydı ki nöbetçiler bizden herhangi bir geçiş izin belgesi istememişti. Koruyucuların sınıfının önünde durduğumuzda Doğa *yapma* dercesine bana bakıyordu. Onu dinlemeyip kapıyı yavaşça tıklatarak içeri girdim. Tabii, iyi bir arkadaş olarak Doğa'nın da içeri girmesini sağlamıştım.

Sınıfa girdiğimde karşılaştığım sessizlik yine çok hoşuma gitmişti. Benim sınıfımdaki afacanlar bir gün bile bana bu sessizliği sağlamamıştı. Ah, sanırım yine onlara olan özlemim beni esir almaya başlamıştı. Başımı kaldırınca Savcı'nın bizi izlediğini gördüm. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı çünkü bana asla ders vermeyeceğini söylemişti. Oysaki er veya geç ondan ders alacağımı ona söylemiştim. "Siz ikiniz, oturmayı düşünüyor musunuz?"

"Evet."

"Hayır."

"Sonuç?"

"Evet."

"Hayır."

"Doğa, kes şunu artık." Elini sıkıca tutup isyankâr arkadaşımı arka sıralara doğru çektim. Öndeki tüm sıralar doluydu.

Orta sıralarda boş bir yere oturduğumuzda kapı açılmıştı. İçeriye tüm görkemiyle giren üç silahşoru görünce Doğa kısık bir sesle küfretti. Gediz'e bakıyordum. Bu çocuk zehirden arınınca bir gecede ayağa kalkacak kadar güçlüydü.

Yanlış sınıfa geldiğinizi hiçbiriniz fark etmedi mi?" Savcı'nın sorusunu üçü de duymuyormuş gibiydi. Bir şey arar gibi öğrencileri incelediler ve evet, üçünün de gözleri bizde durdu.

Biliyoruz, bugün karma ders yok ama dersimiz boş." Hafız, Savcı'ya tebessüm edip, "Biz de size misafir olalım diye düşündük," dedi sevimlice.

"Boş?" Savcı onlara inanmamış gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Üçünüzün de mi dersi boş?" Bugün cuma değildi. Karma ders olmadığı için hepsinin sınıfı birbirinden ayrıyken nasıl boş olurdu?

"Evet." Asil sonunda gözlerini Doğa'dan ayırıp ona döndü. "İnanmayacaksınız ama üçümüzün de dersi boş." Bu üçü sırf biz buradayız diye bu sınıfa gelmedilerse ben de bir şey bilmiyordum. Acaba ders alacağımızı nereden duymuşlardı?

Savcı'nın kaşları belli belirsiz çatıldı. "Gidip öğretmenlerinizi bulun."

"Ders gerçekten boş, kardeşim."

"Kardeşin değilim!" Gediz'i tersleyerek ona kapıyı gösterdi. "Serseri arkadaşlarını da alıp git ve başka bir yerde sorun çıkar."

Gediz bu sefer onun istediği gibi davranıp, "Dersimiz boş, Savcı Bey," dedi hınzır bir ifadeyle. "Derslere çok önem verdiğimiz için sizin dersinize girelim dedik."

"Buraya gelmeden önce öğretmenini sınıfına girerken gördüm."

Sırıttı. "Sağ olsun, beni dersten kovdu. Ve hayır, beni özellikle kovmasını sağlamadım." Başını çevirip arkadaşına baktı. "Asil, sen niye derste değildin?" Bilerek kendini dersten kovdurmuştu.

Asil'in gözleri sadistçe ışıldadı. "Öğretmenimin oğlu bacağını kırdığı için kadın onunla ilgileniyor," derken pek masum görünmüyordu. "İftiralara inanmayın, kaza esnasında orada olmam tamamen bir tesadüf." Yok artık ama ya!

Savcı en sonunda Hafız'a dönünce masumca omuz silkti. "Öğretmenimin bir oğlu yok, dersten de atılmadım." Boğazını temizleyip hafifçe öksürdü. "Sakince dersi terk ettim."

Savcı tek kelime etmeden üçüne bakınca onlar da birbirine şaşkınca bakmaya başladı. "Neden onay vermiyor?" diyen Gediz aklına gelenlerle güldü. "Bunun için rica etmem gerekiyorsa o işi benim yerime sen yap, Asil. Gördüğün gibi ben çok yorgunum." Gayet dinç görünüyordu.

"Ben mi?" Asil yüzünü buruşturarak yanındaki diğer arkadaşını gösterdi. "Bir Tenebris'in süslü cümleler kurduğu nerede görülmüş. Hafız, rica et de oturalım artık."

"Ben neden ediyorum?" İkisi aynı anda güldü.

"Çünkü içimizdeki tek kibar sensin."

Ona kibar diyen Gediz'e tersçe baktıktan sonra Savcı'ya döndü. "Gi talım mı?"

Savcı onları kıvrandırmak ister gibi sandalyesine yaslandı. Güzel gö leri sırasıyla üçünün üzerinde geziniyordu. Savcı onlara dikkatli gözle baktıkça üçü suçlu çocuklar gibi rahatsızca kıpırdanıyordu. "Eğer Asil içinde rica ve lütfen olan kelimeleri kullanarak bir cümle kurarsa dersim katılmanızı düşüneceğim," dediğinde onlardan imkânsızı istemiş gibi üçü aynı anda küfretti. Belki de imkânsızı istemişti.

Savcı onların bocalayan hâline zevkle bakıp, "Sınıfımdan çıkın," dedi sakince. Onları derse almak istemediği için Asil'in asla yapamayacağı bir şey istemişti.

"Bir dakika izin verin." Hafız başını çevirip sırıtarak Asil'e baktı. "Sandığın kadar zor değil. Tek yapman gereken istediği gibi bir cümle kurmak."

"Elzem." Gediz gülerek bana döndü. "Arkadaş için örnek bir cümle kurar mısın?"

Gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Rica etsem bizi dersinize alır mısınız? *Lütfen.*"

Gediz ona beni gösterip, "Aynen tekrarla," deyince kıkırdadım. Şaka gibilerdi.

Asil'in midesi bulanıyormuş gibi beti benzi atmıştı. "Ri..." dedi ama devamını getiremedi. Yüzünü buruşturduğunda Hafız, "Ha gayret, kelime '*ca*' diye devam ediyor," deyince sınıfça gülmeye başladık.

"Diyemem lan, çıkmaz benden!"

"Senden çıkmazsa çıkan biz olacağız." Gediz ona başıyla Doğa'yı işaret etti. "Senin için yeterince motive edici mi?"

"Benim yerime Elzem söylese olmaz mı? O zaten hep fazla kibar."

"Senden isteniliyor, ondan değil."

"Burada ben tek miyim, Muhafız? Benim yerime sen şey et."

"Ne edeyim?"

"Siktir git, Hafız!"

"Tamam, sakin ol." Hafız yumuşak bir sesle konuşup ona yaklaştı. "Kelime kelime gidelim, öyle daha kolay olur. Önce *rica* demeyi dene."

"Sikseler demem," dediğinde sınıftan tekrar gülüşme sesleri yükseldi. Bir de böyleydi. Öldürseniz ne rica ederdi ne de nezaket kurallarına uyardı.

"Böyle olmayacak." Gediz sıkıntıyla soluyup yönünü Savcı'ya çevirdi. "Dersinizde size hiç sorun çıkarmayacağız." İnsanların ölesiye korktuğu birine göre Savcı'ya olan tutumu fazla saygılıydı. "Burada olduğumuzu bile anlamayacaksınız."

Savcı'nın hafifçe kaşlarını çatmasıyla fark ettiğim şey beni afallattı. Bu üçü ondan sadece çekinmiyor, aynı zamanda Savcı'nın yanında tedirgin oluyorlardı. Savcı onları tam şu anda kovsa buna karşı çıkmayıp dediğini yapacakmış gibi duruyorlardı. İşte bu çok garipti. Demek ki üç silahşorun da karşısında olmaktan çekindikleri biri varmış. Acaba bunun sebebi, en korkunç ruhları bile kolayca kölesi yapması olabilir miydi?

"Emin değilim, sizi derse alsam mı?" Onları kıvrandırmaktan zevk alırcasına çıkmıştı sesi. "Ama almamam sizin iyiliğinize olur çünkü bana en son sorun çıkardığınızda olanları hepimiz iyi biliyoruz, değil mi?" Üçü aynı anda bir küfür savurduğunda artık emin olmuştum, herkesin hakkından gelen biri vardı.

"Canınızı sıkacak hiçbir şey yapmayacağız. Lütfen bizi derse alın." Vay canına, Gediz Gevheri istediğinde fazlasıyla uysal biri olabiliyormuş.

"Sorun çıkarırsak bizi istediğin gibi cezalandırabilirsin," diyen Hafız'a şaşkınlıkla bakıyordum. "Lütfen bizi dersinize alın." Bu adam bunlara tam olarak ne yapmış olabilirdi ki iki dakikada böylesine değişmişlerdi?

Son olarak sıra Asil'e gelince göğsünü şişirecek şekilde derin bir nefes aldı. Çok stresli görünüyordu. "Bugün bizden şikâyetçi olmayacaksınız, söz veriyorum." Diğerleri gibi lütfen dememişti.

Savcı daha fazla onları süründürmeyip, "Sorun çıkarırsanız olacaklardan ben sorumlu olmam," dedi tehditkâr bir sesle.

Geçiş izni alan üç silahşorun rahatlayan ifadesi çok komikti. Önlerine dönüp bu tarafa doğru yürümeye başladılar. "Elzem?" diyen Doğa korkuyla bana sokuldu. "Bunlar neden bizim sıramıza doğru geliyor?" O kadar boş sıra varken bu üçü özellikle bize doğru geliyordu.

Gediz yanımda oturan kızın tepesinde dikilince kaşlarımı çattım. Beni görmezden gelerek gözlerini Doğa'ya dikti. "Arkadaşın bana lazım, sen bir ön sıraya geç." Yok artık ama ya!

Zavallı Doğa korkudan o kadar hızlı bir şekilde önümüzdeki boş sıraya geçmişti ki görülmeye değerdi. Asil onun yanına oturduğunda Gediz de benim yanıma oturdu. Doğa ile aynı anda ayağa kalkmak için bir

hamle yapmıştık ki Gediz bileğimi yakalayıp durdurdu. Fakat Asil b kandan dolayı Doğa'ya dokunamadığı için, "Gitme," diye yalvardı "Söz veriyorum, tek kelime etmem." Hızlıca başını salladı. "Varlığımı anlamazsın ama izin ver, bir ders de olsa yakınında olayım." Çocuk yakın olmak için resmen sürünüyordu.

Doğa onun gözlerini bakarken artık ne gördüyse çekingen bir şekil başını salladı. "Beni korkutacak tek bir şey yaparsan giderim."

Asil burukça gülümsedi. "Ben nefes alsam sen ondan bile korkarı Günışığı," derken kırgınlığını gizlemeye çalışıyordu.

"Aramızdaki mesafeyi koruyalım," diyen Doğa önüne döndü. "Ber korkutacak bir şey yapmanı istemiyorum."

"Endişelenme, seni korkutmayacağım. Bu arada, dersimizin ruhlar üzerine olduğunun farkında mısın?" Doğa korkuyla gözlerini açınca dudakları kıvrıldı. Gerçekten de onu korkutmamak için çok dikkat ediyordu.

Hafız hemen arkamızdaki boş sıraya oturunca ben de nihayet bileğimi tutan insan yıkımına döndüm. "Senin benimle derdin ne?" Bileğimi sertçe elinden kurtardım. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Diğerlerini rahatsız etmemek için kısık sesle konuşuyordum. "Uzak dur benden."

Sanki canını sıkan bir şey varmış gibi derin bir soluk aldı. "Özür dilerim." Bir anda söylediklerleyle kalakaldım. Ruhunun sıkıntısı yakışıklı yüzüne vururken gerçekten çok üzgün görünüyordu. "Sana zarar vermek istememiştim."

"Umurumda değilsin." Sert bir sesle konuşup ona en uzak köşeye kaydım. "Orada yaşadıklarımı özrün telafi etmeyecek." Bana verdiği o acı ızdırap doluydu. Onun yüzünden yaşadıklarımı unutamazdım.

Beni hep fazla kibar gördüğü için sert tavrım onu bozguna uğratmıştı. Pişmanlığını gözleriyle hissettirirken, "Tekrarı olmamasına dikkat edeceğim," dedi.

Alay ederek güldüm. "Tekrarlanması için seninle iletişim hâlinde olmam gerekiyor ve seninle işim bitti."

"Bitemez." Etrafını kontrol edip bana yaklaştı. "Kölenim, istesen de benimle işin bitemez."

"Köle istemiyorum," dedim fısıltıyla. Kaşlarımı çattım. "Çağrımı ne için kabul ettiğini bile bilmiyorum!"

"Zamanı geldiğinde öğreneceksin." Dalga mı geçiyordu? Bu saçma kölelik işini hiç ciddiye almadığımı iyi biliyordu.

Senden kaçmayı bırakmamı istiyor musun?" Hiç istemezsem de sırrı gerçeği öğrenmek için ona biraz yaklaştım. "O zaman gerçeği söyle çünkü kendimi tanıyorum, amacını bilmezsem sana karşı olan bu nefretim hiç değişmeyecek." Eğer ateşkes ilan edeceksek onunla ilgili aklımda herhangi bir soru kalmamalıydı. Benden bir çıkarı olduğu için kölem olmayı kabul ettiğini iyi biliyordum. Zaten o da bunu inkâr etmiyordu.

Bana cevap vermekte tereddüt yaşadığını görünce Hafız'ın yanına geçmek için ayağa kalktım. Ancak burnundan soluyarak bileğimi sertçe yakalayıp beni tekrar yerime oturttu. "Tamam!" Umarım bu sefer gerçekleri söylerdi. Ders anlatan Savcı'yı kontrol ettikten sonra yeniden bana döndü. "Daha önce de dediğim gibi, benim için çok değerli birini kurtaracak güçte bir şifacısın. Bu yüzden kölen olmayı kabul ettim ve bu yüzden sana yakın olmaya çalışıyorum çünkü seni korumamın tek yolu bu. Onu kurtarmak için seni korumaktan başka şansım yok çünkü onun hayatı sana bağlı!" Bana bilmediğim bir şey söylemiyordu.

"Unut bunu, yeni bir zehir vakası istemiyorum. Sen ve Itır'dan emdiğim zehri vücudumda atmam hiç kolay olmadı."

"Zehir değil, onunkisi sıradan bir hastalık da değil. Henüz onun için hazır bile değilsin. Zamanı gelene kadar seni eğitmeme izin ver."

"Hayır, benden uzak duracaksın."

"Güç istediğini sanıyordum. Savunma dersleri konusunda benden ders alacaksın. Ruhlar ve büyüler konusunda da Savcı'dan bir şeyler öğrenirsen her şeyi yapabilecek güçte olursun. Tabii, önce Savcı'yı ikna etmek zorundasın çünkü insanlara dersler dışında tahammülü yok." Onlara tahammülü yoktu ama kendim için aynı şeyleri söyleyemeyecektim. Savcı beni önemsiyordu. Öyle olmasaydı beni yaşatmak için koşarak revirden bedenimi getirmezdi.

"Savcı'nın yakınında olup büyüler için onu ikna etmelisin. Sülük gibi ona yapışmalısın."

İnatçı bir tutum takınarak omuzlarımı dikleştirdim. "Bunu yapmayacağım." Çenemi kibirle kaldırıp saçlarımı arkaya doğru savurdum. "Bir adama yapışacak kadar gurursuz değilim."

"Geçidin nasıl açılacağını biliyor olabilir."

"Asla peşinden ayrılmayacağım!"

Beklediği tepkiyi vermem onu güldürdü. "Beni hiç şaşırtmıyorsun."

Tekrar Savcı'yı kontrol etmesi de beni güldürdü. "Üçünüzü korkutacak kadar ne yapmış olabilir?" Yüzünü buruşturduğunda kötü bir anısını hatırlamış gibiydi.

"Koruyucular hiçbir zaman bir Azınlık için tehdit olamaz... Onur dışında. İnan bana, nasıl biri olduğunu ve neler yapabileceğini bilmek bile istemezsin." Gurur yapıp korkmadığını söylemesini beklemiştim ama beni şaşırtmıştı. Kardeşinin kendisinden daha güçlü olduğunu hiç gocunmadan itiraf etmişti. İşte bunu beklemiyordum.

"Nasıl yani, senden daha mı tehlikeli?"

Bu onu rahatsız ediyormuş gibi sitem edercesine onayladı. "Benimle aynı yaşlarda olmasına rağmen sence nasıl akademide bir öğretmen oldu? Savcı'nın diğer Koruyuculardan çok daha güçlü ve tehlikeli yetenekleri var. Bir tek onun dersinde kimse asilik yapmaya cesaret edemez ve bunun sebebi o kahrolası yüzü veya saygınlığı değil. Bunun sebebi, ona sorun çıkaranlara yaptığı şey."

"Ne yapıyor ki?"

Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Bir seferinde eğer babam araya girmeseydi az kalsın üçümüzü öldürüyordu. Bu hayvan herif kafasını hiç çıkarmadığı o kütüphanede ne haltlar yiyor, bilmiyorum ama tek başına üçümüzü ölümün eşiğine getirmişti." Bugün şoke olmaya doymuyordum. Savcı düşündüğümden daha tehlikeli biri olabilirdi.

"Görünürde çok kibar birine benziyor." Bu söylediğim hoşuna gitmiş gibi yüksek sesle güldü.

"Ama görünürde, gerçekte değil. Onunla sadece bir saat geçir, o zaman ne demek istediğimi anlarsın. Ancak şöyle bir sorun var ki dersler dışında onunla uzun zaman geçiren kimse yok. İnsanlardan hoşlanmayan bir yabani." Ve böyle birinin seçtiği meslek öğretmenlik mi? Yanlış meslek seçimiydi çünkü burası insanlarla doluydu.

"Arada onunla karşılaşıyorum, bana karşı pek de tahammülsüz görünmüyor," dediğimde bakışları düşünceli bir ifadeye büründü.

"Bir süredir ben de bunu anlamaya çalışıyorum. Son zamanlarda kendi gibi davranmıyor."

"Siz ikiniz beni dinliyor musunuz?" Sürekli fısır fısır konuşmamız Savcı'nın dikkatini çekince yanımdaki pislik hemen eliyle beni gösterdi.

"Ben de tam ona dersinizde ciddiyetsizliğe tahammül etmediğinizi söylüyordum," dedikten sonra dilini damağına vurarak bana döndü. "Arkadaşım, biraz susacak mısın sen?" Ciddi olamazdı!

Savcı kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını yukarı kaldırınca otur dığım yere sindim. "Bir daha tekrarlanmayacak, söz veriyorum." Cevabı ifadesinden hiç ödün vermeyen gözlerle bir arka sırayı gösterdi. "Oraya geç. Tekrarı olursa kendini dışarıda bulursun." İlk günden uyarı aldığıma inanamıyordum. Bu çok utanç vericiydi.

Homurdanarak ayağa kalkıp Hafız'ın yanına geçtiğimde, "Hocadan azar yemen çok kötü olmalı, hoca," diyerek benimle dalga geçti. Bunların benimle derdi neydi, bilmiyordum ama beni kızdırmaktan çok zevk aldıklarını görebiliyordum.

"Bir şey soracağım." Savcı'yı kontrol ettikten sonra bu sefer de Hafız'a yaklaştım. "Hepinizin yaşı bir hayli var, neden hâlâ akademide ders görüyorsunuz?" Bunların her biri en az seksen, en fazla yüz yaşındaydı. Tamam, bizimle aynı yaşlarda gösteriyorlardı ama öyle değillerdi. Eğitime fazla geç kalmamışlar mıydı?

Aynı şekilde o da Savcı'yı kontrol edince güldüm. Adamdan ödleri kopuyordu. "Eğitime seksen yaşımızda başlarız çünkü büyü hata kabul etmeyen ve geri dönüşü olmayan bir şeydir. Bunu öğrenmek için en doğru yaş olarak sekseni görürler. Zaten okuldan önce de farklı bir eğitime maruz kalıyoruz." Bizim yaşlanmak dediğimiz yaşa bunlar olgunluk diyordu.

"Nasıl bir eğitim?" Okul öncesi dediğine göre bir çeşit anaokulu gibi bir şey miydi?

"Seçkin aileler, çocuklarının herkese kendini kanıtlamasını ister. Aksi takdirde kendi klanı tarafından saygı görmez. Bu bir ünvan veya nam kazanmak için gerekli çünkü hiçbir klan zayıf birine saygı göstermez. Araf'ın tamamen güç üzerine olduğunu anlamışsındır. Aileler bu konuda kendi kanından olana bile acımaz."

"Berbat bir sistem."

"On yaşına girdiğimizde ilk eğitimimiz başlar," diyerek kısık bir sesle anlatmaya devam etti. "Aile, çocuğunun kendisini kanıtlamasını isterse konsey heyetine gidip bu konuda konuşur. Onlar da Araf'taki tüm klanlara görev seçimi için bir davet gönderir. Bir hafta sonra tüm klanlar kasabanın meydanında buluştuğunda meydanın tam ortasına kocaman bir sandık konulur."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Görev kurayla mı seçiliyor?" Burada saygı görüp önemli biri olduklarını kanıtlamak için daha on yaşlarındayken zorlu bir göreve mi tabi tutuluyorlardı?

Başını sallayarak beni onayladı. "Sandığın içi zarflarla doludur. Her diplomatik aile, çocuğu için seçtiği görevi zarfa koyup sandığa atar. Çocuk

ilk açtığı zarfı yerine getirmek zorundadır. Her zarfta birbirinden korkunç görevler var. Arat'ta saygı görmek istiyorsa kurada çıkan görevi yerine getirmeli. Görevlerin her biri ölümcül olduğu için çok az kişi testi başarıyla geçiyor. Onlar da genelde en güçlü klanların çocukları, yani şu anda akademide olan tüm öğrenciler. Evet, başarılı olanlar bunlar. Görevleri yerine getiremeyenlerin sayısı buradaki öğrencilerin on katı."

Aklımdaki anaokulu kesinlikle böyle bir şey değildi. Bu bildiğin çılgınlıktı. Kim on yaşındaki çocuktan kendini kanıtlamasını isterdi ki? Bunlar aklını kaçırmış olmalıydı. "Siz üçünüz de bu kuraya katıldınız mı?"

Gülerek başını salladı. "Su cinlerinin yerini bulmam beş yılımı ve onların elinden kurtulup dönmem sekiz yılımı aldı. Aptal bir göl bitkisi yüzünden beni onlara gönderdiklerini hâlâ unutamıyorum."

"Yıkım'ın görevi neydi?"

"Sazlıktaki perileri uyutmak. Onlar asla uyumaz." Gülerek başını salladı. "O kadar zarfın içinden Savcı'nın onun için sandığa attığı zarfı çektiğinde az çıldırmadı." Tesadüfün bu kadarı.

Kıkırdadım. "Asla uyumuyorlarsa onları nasıl uyuttu?"

"On beş yıl boyunca Keng Diyarı'ndaki perileri uyutmak için orada kaldı. Dediğine göre, tüm bu süre boyunca orada kadınlarla günün gün etmiş. Daha sonra sazlığa gidip perileri acıyla bayıltıp birkaçını kafese koymuş. Yol boyunca birkaç kez uyanmışlar ama her defasında onları acıyla bayıltmış. Konseyin karşısına çıktığında Gevheri tekrar onları acıyla bayıltmasın diye kafesin içindeki periler uyuma numarası yapıyormuş" deyince az kalsın kahkaha atacaktım. Gediz'den böyle bir piçlik bekliyordum.

"Asil'in görevi neydi?"

"Hiç yardım almadan bir mabet inşa etmek. Bu onun on bir yılını aldı. Mabedin büyüklüğünü tahmin bile edemezsin. Ondan beklenilmeyecek kadar büyük ve güzel bir mabet inşa etti. Asil ona çıkan görevden o kadar nefret etti ki klanındaki mabedin tam karşısına kendi mabedini yaptı. Sadece halkının değil, babasının bile o mabette dua etmesine izin vermiyor çünkü onun," deyince gülmeye başladım. Bu üçü özellikle seçilmiş gibi bambaşka bir kafadaydı.

İç çekerek omuz silkti. "Anlayacağın, hepimiz en ağır şekilde kendimizi onlara kanıtladık." Her gün yeni bir şey öğreniyordum ve öğrendiğim her bilgi beni daha fazla şoka uğratıyordu.

"Peki, seni buna kim zorladı?" Çocuklarıyla övünmek için aileler onları bu zorlu görevlere zorluyordu. Hafız'ın ailesinin olmadığını düşünü-

yordum. Bir ailesi yokken onu buna kim zorlamıştı? Doğrudan ailesini sormayı doğru bulmadığım için ona böyle bir soru yöneltip cevap almayı umuyordum.

"Hiç kimse." Artık gülmüyordu. "Bu sınavı isteyen bendim. Benim durumumdaki birinin başka şansı yoktu çünkü ya Araf'ta ezilen biri olacaktım ya da hakkım olan saygıyı kendi çabamla alacaktım." Boğazımda bir düğüm oluştuğunda artık bir ailesinin olmadığına emindim. Böyle bir yerde kendi savaşını vererek bir yerlere gelmesi takdir edilesi bir şeydi.

"Peki, tüm..." demiştim ki "Dışarı çık, Elzem Akay," diyen Savcı'nın katı sesiyle ağlamak istedim. İlk günden bana bunu yapamazdı, değil mi?

Başımı kaldırdığımda onun soğuk bakışlarıyla karşılaşmak buz kesmeme neden olmuştu. Sakin görünüyordu ama sinirli bakıyordu. "Bir daha tekrarlanmayacak." Merhamet beklercesine gözlerine baktım. "Söz veriyorum."

Bana zerre kadar acımadan kapıyı gösterdi. "Sözler konusundaki hassasiyetini az önce bize tekrar gösterdiğin için sınıfım adına sana teşekkür ederim," derken alaycı sesi aynı zamanda iğneleyiciydi de. "Şimdi dışarı çık ve bir dahaki derse kadar sözlerin anlamını gözden geçir." İyi de ben Sıraç ve Itır değildim ki verdiğim sözleri tutayım. Sözler konusundaki tüm ciddiyetimi abim Yavuz'dan almışken bu konuda beni suçlayamazdı.

"Sizde ikinci şans denilen şeyden yok mu? Gerçekten bu sefer tekrarı olmayacak." Bu ders için birinin bedenindeki tüm zehri emmişken çıkmak istemiyordum.

Oturduğu sandalyeye sırtını rahatça yaslayan adam bana taviz vermemeye kararlı gibiydi. "Az önce sana ikinci şansını vermiştim."

"Üçüncüyü talep ediyorum."

"Reddedildi."

"Ama daha hiçbir şey öğrenemedim ki!"

"O esnada gevezelik yaptığın için olabilir mi? Çık dışarı." Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. Bir öğretmen olarak başka bir öğretmenin dersinden kovulmanın utancını yaşıyorum.

"Elzem?" Doğa peşimden gelmek için ayağa kalkınca, "Otur yerine," dedim onu durdurarak. "Bu derste öğrendiğin her şeyi öğrenmem için senin burada kalman gerekiyor." Yanından geçtiğimde somurtarak yerine oturdu.

Kapıyı açıp sınıftan çıktığımda sinirden çığlık atabilirdim. Beni dersten kovduğuna inanamıyordum! "Eğer gerçekten geçidin nasıl açılacağını biliyorsa beni dersten atarak benden kurtulamaz!"

O bilgiyi ondan almak için gerekirse baktığı her yerde beni görmesini sağlayacaktım. Pusulamın beni akademiye getirmesinin sebebi o olabilirdi. Bu fikir, aklımdaki kurtuluş ihtimallerinin arasında yer edinmişti. Artık benden zor kurtulurdu. Kolay kolay peşini bırakmayacaktım. Bana alışmasını bir şekilde sağlamak önceliklerimin içindeydi.

Bu da işe yaramazsa farklı bir yola başvurmak zorunda kalırım ve umarım beni buna mecbur etmez.

17. BÖLÜM

SAFLAR TUTULUYOR

"Beni yenilgi içinde görmek istiyorsan önce beni sensiz bırak, sonra git ve gittiğin yerde izle yenilgimi."

Odaklan ve yap. Bu kadar basitti, değil mi? Hayır, kesinlikle o kadar basit değildi. Özellikle saatlerdir kulübemde oturmuş, bu beden ve ruh değişimini hâlâ yapamadıysam. Neredeyse sabah olacaktı ama ben tüm gece uykusuz kaldığımla yetinmiştim. Vazgeçmeyecektim, bir yolunu bulmalıydım. Boş yere uykusuz kalmış olamazdım. Şimdi sakin olup gözden kaçırdığım detayları yakalamalıydım. Panik modu, Elzem Akay için geçerli olabilecek bir şey değildi. Düşün, Elzem. Mutlaka gözden kaçırdığın bir şeyler olmalı.

Ruhum ilk kez bedenimden çıktığında ne olmuştu? Düşünmeye oradan başlamalıydım. Kaldıramayacağım bir acı yaşamıştım. Acıyı tut aklında ve ikinci vakayı hatırla. İkincisinde ne olmuştu? Hiçbir şey. Efsun'un odasında beni bedenimden atan, görmediğim bir ruhtu. Bu olmazdı. Bunu at gitsin, üçüncü vakaya gel. Gediz'in öldüresiye bana acı vermesi dışında mı? Bekle, ne? Acı mı? Üç vakadan biri, görmediğim bir ruh sayesinde olmuştu ama diğer ikisi acı kaynaklıydı. Bu da demek oluyordu ki... Kahretsin!

Kendimi acıya mı boğmalıyım?

Ruh değiştirme işinin nasıl yapıldığını bilmiyordum ama şu ana kadar kanıtlanmış tek gerçek, bedenimin yoğun acıya maruz kalınca ruhumu terk etmesiydi. "Hayır, sen kendine zarar verecek kadar aptal değilsin!" Mutfakta bıçak vardı, değil mi?

Psikolojim berbat durumda.

Pelerinimi aldığım gibi koşarak kulübemden çıktım. Aksi takdirde aklımdaki çılgınlığı yapabilirdim. Acı çekmekten farklı bir yol bulmalıydım. Bildiğim tek yol, Savcı'dan geçiyordu. Ruhlar onun uzmanlık alanıydı ama beni eğiteceğini sanmıyordum. Gökyüzündeki kara bulutları görün-

ce yüzümü buruşturdum. Anlaşılan bugün soğuk geçecekti. Pelerinimin düğmesini iliklevip adımlarımı hızlandırdığımda güneşin doğmasına daha iki saat vardı.

Akademinin bahçesine girince ayak tabanlarımda oluşan sıcaklıkla dans ediyordum. Kahretsin, yine oluyordu! Tehlike alarmları çalmaya başlamıştı. Derin bir nefes alıp usulca ayakkabılarımı çıkardım. Tehlikenin nereden geldiğini bilmem gerekiyordu. Gözlerimi kapattığımda çıplak ayaklarım soğuk toprakla buluşunca burnuma akın eden kokuların içinde kaybolmadım. Tüm kokuların içinde sadece bir ruhun kokusunu arıyordum. Meliz'in karanlık kokusunu.

Tüm kokuları sıcak bir yemeğin buharını içime çeker gibi çekiyordum. İnleyerek dişlerimi birbirine bastırdım. Açlığım doğru kokuya odaklanmamı engelliyordu. Neyse ki bahçede benden başka kimse yoktu. Ne demek benden başka kimse yoktu? Dış kapıyı ve akademinin kapısını koruyan nöbetçiler neredeydi? Akademideki odalarında uyuyan herkesin ruhlarından gelen kokuları soluyordum ama bu yakınlarda kimse yoktu.

Ellerim yumruk olduğunda bu saatte uyanık olan bir kokuyu diğerlerinden ayırt edebilmiştim. Önce giriş kapısındaki nöbetçilerden biri sandım ama değildi. Bu kokunun kaynağı akademiden geliyordu. "Kükün kokusu mu? Bu, Efsun'un ruhunun kokusu değil mi?" Çıplak ayakla kimin yakınında bulunduysam onun ruhuna ait kokuyu beynime kaydediyordum. Buraya ilk geldiğim gün bedenimden çıktığım için onun kokusu zihnimde kayıtlıydı.

Gözlerim kapalıyken aldığım kokuya odaklandım. Odasında olduğunu hissediyordum. Hayır, ikinci kattaki çalışma odasındaydı. Ruhundaki bu coşku fazla mutlu olduğunu gösteriyordu. Bekle, orada yalnız değildi. Tarifi olmayan, yoğun bir koku daha vardı. "Savcı?"

Efsun'un çalışma odasında ne işi vardı? Ruhunun yoğun kokusu, Efsun'un ruhundan gelen kokunun çok yakınındaydı. "Bunlar neden hep birlikte?" Bu durum sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Efsun'u bırakıp onun ruhuna odaklandım. Bakalım neler öğrenecektim. Gerilen bir bedendeki stresin kokusunu içime çektim. Yumruk olan sağ elindeki kan akışı, boynunda şişen damarların hareketleri ve şakağındaki çarpıntı. Öğretmenimiz, Efsun'un aksine fazlasıyla sinirliydi. Ayağa kalkmış olmalıydı çünkü kaslarının hareketini iliklerime kadar hissediyorum. Her iki ruhun arasındaki mesafenin azalmasıyla Efsun'a doğru yürüdüğünü anladım. Tüm bunları gözlerim kapalı hissediyordum.

Efsun'un kalp ritimleri mi değişmişti? Efsun'a iyice yaklaşmış olmalıydı ki iki ruhun arasındaki mesafe kapanınca ruhlarının kokusu birbirine karıştı. Kukuri kokan ruhtaki heyecan midemi bulandırdı. Ah, şimdi onun yanından geçmişti. İki ruhun arasındaki mesafe açıldığında tebessüm ettim çünkü ruhlarındaki koku birbirinden ayrılmıştı. Efsun'un hayal kırıklığı içindeki karamsar ruhu beni sebepsizce mutlu etmişti.

Savcı hâlâ hareket ediyordu. Ruhundan gelen serin esinti, açık alana çıktığını gösteriyordu. Ruhundaki öfke bir anda yok olunca bunun sebebini merak ettim. Bekle! Açık alana mı çıkmıştı? Ama hâlâ Efsun'un ruhu ile aynı yerdeyse odadan çıkmış olamazdı, değil mi? Odadan çıkmadıysa geriye kalan tek açık alan... Kahretsin! Terasa çıkmıştı ve ben bahçenin tam ortasındaydım, yani terastan bakınca çok net görünüyordum.

Gözlerimi hızla açtığım gibi başımı yukarı kaldırdım. İkinci katın terasında ellerini korkuluklara bastırarak beni izleyen adamı görünce utanç içinde inledim. Yakalanmıştım. "Sen orada ne haltlar yiyorsun?" Şafak çoktan söktüğü için onu görsem bile yüz ifadesini göremeyeceğim kadar karanlıktaydı. Ancak ben avlunun tam ortasında durduğum için etrafımda yanan kandiller yüzünden beni çok iyi görüyordu. Evet, cevap ver şimdi. Ben burada ne haltlar yiyorum?

"Ben şey yapıyordum. Şey, ımm... Meditasyon!" Aceleyle başımı salladım. "Evet, meditasyon yapıyordum." Aklıma ilk gelen yalana ben bile inanmazken o neden inanacaktı ki.

"Demek meditasyon." Ellerini yasladığı korkuluğu sıkıp aşağıya doğru biraz eğildi. "Avlunun ortasında mı?" Söz konusu bensem bence çok da şaşırmamak gerekirdi.

Gülerek omuz silktim. "En azından Efsun Hanım'ın odasında değil, öyle değil mi?" Lanet olsun, bunu söylememeliydim. İma dolu sesimle ruhundan gelen öfkeyi soluyunca kıkırdadım. "Şey... Meditasyonun faydaları işte. Bu arada, sizce de fazla olgun bir seçim değil mi? Çok olgun, ah, bildiğin yaşlı işte." Yüzümü buruşturarak söylediklerimle tek kelimeyle çıldırdı. Şu anda benden uzakta olması benim açımdan iyi bir şeydi.

"Bizi takip ettiğin yetmezmiş gibi bir de onunla aramda bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi hafif şaşkın ve bir o kadar da kızgın çıkmıştı.

"Ah, hayır, hocam." Dikkatini çekmek için ellerimi yukarı kaldırıp salladığımın farkında değildim. "Kimseyi yargılayacak biri değilim. Yaş farkını eleştirenlerden değilim, bence aşkın yaşı olmaz. Olgun seviyorsanız ne olmuş yani? Yalnız sizce de bayağı bir olgun değil mi? Çok olgun,

çürümekte olan bir elmanın olgunluğunda. Tabii, zevkler ve renkler ... tışılmaz sonuçta."

Ruhundaki öfke muazzam bir boyuta ulaştı. "Seni öldürmek için ... nına gelmeme gerek yok!" Anında etrafını tehlikeli iblislerin ruhlarıyla kuşatabilirdi. Ancak Efsun'un yanındaki sıkkın ruh hâli terasa çıkıp ... görünce sakinleşiyorsa durum o kadar da kötü olmamalıydı.

"Merak etmeyin, sırrınız bende güvende." Ona tatlı tatlı gülümseyip başımı ivice yukarı kaldırdım. "Bu arada, söylemeden geçemeyeceğim kadın kırk yaşında gösteriyorsa büyük ihtimalle dört yüz yaşından aşağı değildir." Onun kokusunu sesli bir şekilde içime çektiğimde güldüm. "Sizi kızdırıyor muyum? Olamaz, ruhunuzda bana yönelik devasa bir öfke mi var?"

"Orada kal!" Gök gürültüsünü andıran bir sesle gürlemişti. "Bakalım yanına geldiğimde de böyle konuşacak mısın!" Mümkünse ayrı kalalım.

Hemen ayakkabılarımı giyip ondan aldığım kokulara son verdim. Uzun eteğimin kenarlarını tutarak dizlerimi hafifçe büktüm. Sanki onu deli eden ben değilmişim gibi bir hanımefendiye yaraşır şekilde reverans yaparak ona selam verdim. "Şafakta randevu teklifiniz çok hoş olsa da hocamla gizli saklı buluşmayacak kadar edepli bir öğrenciyim." Sevimlice tebessüm edip söylediklerimle ondan aldığım öfkenin kokusu gittikçe azaldı ve yerini tatlı bir huzura bıraktı. Az önce yaptığım ve söylediklerim hoşuna mı gitmişti?

Gitmeye yeltenmiştim ki "Savcı," diyerek beni durdurdu. "Adım Savcı. Bana hocam demekten vazgeç."

Başımı sallayarak onu onayladım. "Adınızı biliyorum, Savcı Hoca. Efsun Hanım ile size keyifli saatler dilerim." Öfkeyle savrulmuş birkaç küfür duyunca gülerek ona sırtımı döndüm. Kesinlikle çabuk sinirlenen biriydi ve böyle olması benden kaynaklanmıyordu.

✦

"Hızlan biraz, Doğa!"

"Karnım ağrıyor dedim, neden anlamıyorsun? Sen derse gir, sonra bana özet geçersin." Dejavu gibi bir şey yaşıyordum, tek fark dün bu kadar çok bahane üretmemesiydi.

Kuzey kapısından geçince akademinin dış kapısından giren Itır'ı gördüm. Neden akademinin dışına çıkmıştı? Güneş henüz yeni doğmaya başlamışken Itır ne zaman akademinin sınırları dışına çıkıp geri dönüyordu? "Itır nereden geliyor bu erken saatte?"

Siyah pelerininin şapkasını başına geçirdiği için sadece dudakları görünüyordu. Adım attıkça rüzgârla dalgalanan pelerini sayesinde belindeki kılıcını daha iyi görüyordum. "Itır!" Sesimle birlikte durdu. "Akademinin dışında ne işin var?" Kızgın sesimle oflayarak yönünü bana doğru çevirdi. Ne işler karıştırdığının hesabını verecekti.

Tam karşımda durduğunda pelerininin şapkasını çıkarmadığı için dudakları dışında yüzünü görmüyordum. "Ne var, Elzem? Çok yorgunum, ne söyleyeceksen acele et." Elimi uzatıp şapkasını indirecektim ki geri çekilince yapamadım.

"Önce şu şeyi çıkar, benimle konuşurken yüzüme bakmalısın." Yapmadı, bundan nefret ettiğimi çok iyi bilmesine rağmen beni duymazdan gelmişti. "Itır, aç şu yüzünü."

"Yorgunum diyorum, Elzem. Daha fazla üzerime gelme!"

"O sesinin tınısına dikkat et ve derhâl yüzünü aç! Seni uyarıyorum, bana zorluk çıkarma."

Hırlar gibi gırtlağından bir ses çıkardı. "Benimle böyle konuşacak konumda değilsin. Yerini ve haddini bil!" Bunu gerçekten bana söylemiş miydi?

"Kes sesini!" Bağırmamla başındaki şapkayı sertçe çıkarınca yüzüne sıçramış kan lekelerini gördüm. "Bu ne?" Çenesini sertçe kavrayıp başım kaldırdıktan sonra yanağına ve gözlerinin etrafına yapışan kanlara baktım. "Bu ne, Itır!" İtercesine çenesini bıraktığımda gittikçe kontrolden çıkan kardeşime artık dur dememin zamanı gelmişti. "Bu kanlar kime ait? Yine kime ne yaptın? Derhâl konuş!"

Sesim kontrolüm dışında yüksek çıkınca bahçedeki birkaç kişi bize dönüp alayla ona bakmıştı. İnsanların içinde onu azarlamama kızarak bana döndü. "Yapma, Elzem! Beni herkesin içinde çocuk gibi azarlama!" Dişlerinin arasından tehdit edercesine söyledikleri umurumda bile değildi. Daha önce yalnızken yaptığım uyarılarıma kulak assaydı şimdi bu duruma düşmezdi. Kardeşimin bir canavara dönüşmesine daha fazla seyirci kalmayacaktım.

Ancak bunu yaparken de onun gururunu kırmayı da doğru bulmuyordum. "Özür dilerim." Elini tuttuğumda öfkemi dizginlemeyi başarmıştım. "Özür dilerim, sesimi yükseltmemeliydim," dedim derin bir nefes alarak.

Elini bırakmadan boştaki elimle çenesini bu sefer daha hafifçe sıkarak bana bakmasını sağlamıştım. "Az önce seni utandırdığım için çok özür dilerim. Evet, artık yetişkin bir kızsın ama benim için hâlâ çocuksun." İn-

sanların içinde onu küçük düşürmeye asla cüret etmezdim. Ancak bazen beni gerçekten çok zorluyordu.

Düz bir şekilde gözlerime bakarken endişem yüzüme yansıyordu. "Sen nin için korkuyorum çünkü sen sahip olduğum her şeysin." Burukça ona tebessüm ettim. "Biliyorum, bunu sana çok sık söylemem ama sen koşulsuz güvenip sırtımı yasladığım tek dağsın. Beni bilirsin, kimseye minnet etmem, her işimi kendim yaparım ama bunu yapmamı sağlayan sensin. Hani kızıyorsun ya *düş, Elzem* diye, arkamda gözüm kapalı güvendiğim kardeşim varken ve ben ayakta duracak gücü ondan alırken nasıl düşebilirim?" Sertçe yutkundu, bu sözleri duymayı beklemiyordu. Bunu ona daha önce hiç itiraf etmediğim için bana öyle bir bakışı vardı ki... Yan şaşkınlık ve sevgi doluydu.

Kardeşimi Meliz'in oyunlarına kurban edemem.

Tam dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecekti ki aklına her ne geldiyse yumruklarını sıkarak derin bir nefes aldı. Sevgiyle bakan gözlerinin büyük bir hızla yerini öfkeye bıraktığını gördüm. "O Azınlık'ı kurtarırken de aklındaki şey bana olan sevgin miydi?" Alay edercesine sinirle güldü. "Bırak bu ayakları, Elzem! Sen benim sözümü çiğnediğin gün bana ne kadar çok değer verdiğini iyi gördüm."

Arkasını dönüp gideceği esnada, "Itır, dinle," diyerek kolunu tuttum. Ancak beni o kadar sert itmişti ki yere düşmüştüm.

"Sakın!" Tehdit ederek üzerime eğilmesini afallayarak izledim. "Sakın bir daha bana dokunma!" Çekip gittiğinde düştüğüm yerde şoke olmuş bir hâlde arkasından bakıyordum. Bir anda bu değişiminin sebebi neydi?

Itır beni hep tartaklayıp incitirdi ama hemen sonrasında kendi açtığı yaraları çabucak sarardı. Hiçbir zaman beni yerde bırakmazdı ki. "Aklını kaçırmış olmalı!" Doğa ona kızarak kolumu tutup ayağa kalkmama yardım etmişti. "Birini kurtardın diye sana bunu yapması çok saçma."

Gözlerim hâlâ Itır'ın gittiği yere bakarken Doğa'yı duymuyordum. Umarım korktuğum şeyi yaşıyor olmam... "Kötü şeyler olacak, Doğa." Sessizce fısıldadığımda kendi korkularımın esiri olmuştum. "Çok kötü günler bizi bekliyor." Tedirgin bir şekilde başımı salladım. "Kalkanların saflarını ayırması yakın olabilir."

Söylediklerimden zerre kadar bir şey anlamadığı için aval aval yüzüme bakıyordu. Az önce söylediklerime rağmen Itır beni yerde bırakıp gidiyorsa bu yaklaşan büyük savaşın habercisiydi. Her ihtimali düşünürken Kalkanların savaşını göz ardı edecek kadar hayalperest ve iyimser değil-

dim. "Ne demek istiyorsun? Mara ve Itir'in karşımızda olma ihtimalleri var mı?"

Gözlerim uzaklara dalarken başımı salladım. "Küçük bir olasılık da olsa var. Bunun olmaması için elimden geleni yapacağım ama olursa..."

"Olursa?"

"Ne demişler, ya devlet başa ya kuzgun leşe," derken gözlerimdeki tehlikeli parıltılarla ona bakıyordum. "Bana meydan okunursa ben de bunun bilincinde olarak gardımı çekerim. Umarım kaderimde korktuğum şeylerle sınanmak yoktur." İşler ne kadar çirkinleşir, bilmiyordum ama kardeşim, Meliz'in safında yer alırsa olacakları kestiremiyordum.

Akademiye girdiğimde düşünceli gözlerle üst kata nasıl çıktığımı bilmiyordum bile. Aklım Itır için endişeyle doluyken Doğa hafifçe öksürmeseydi sınıfa geldiğimizi bile anlamazdım. Başımı kaldırınca Savcı ve diğerlerinin bizi izlediğini görerek kendimi toparladım. "Geciktiğimiz için özür dilerim." Itır yüzünden aklım fazla doluydu.

Bu sabah şafakta onu kızdırdığım için çatık kaşlarla bana bakarken ciddiyetinden ödün vermedi. "Bu bir daha tekrarlanırsa o günkü dersi ikiniz de unutun." Gözleriyle sınıfı gösterdi. "Şimdi geçin." İkinci bir kovulma tehlikesini küçük bir gözdağıyla atlatmam iyi bir şeydi çünkü dün beni dersinden kovmuştu.

Doğa ile dün oturduğumuz boş yere geçince Savcı da derse başlamak için ayağa kalktı. "Lanetli Ruhlar, ikinci cilt. Herkes getirdi mi?" Bizim dışımızda herkesten onaylayan mırıltılar çıkınca bundan memnun kalmışçasına başını salladı. "Ölüm bölümü, otuz ikinci sayfayı açın. Bugün pasif ruhları nasıl öldüreceğinizi öğreneceksiniz." Bu adamın dersleri neden hep öldürmek üzerineydi?

Gözleri tüm rafları es geçip hayvanlarla dolu rafta durdu. "Her biriniz kafesteki en zararsız hayvanlardan birini alıp öldürün. Daha sonra onun ruhunu getirip onu gerçek anlamıyla öldüreceksiniz."

Aslında çok yararlı bir ders olabilirdi çünkü burada birini öldürerek ondan kurtulamıyordunuz. Meliz'in bana yaptığı gibi ruhu size dadanabilirdi. Gerçi bir ruhtan kurtulmak için bu büyüye ihtiyacım yoktu çünkü ruhunu emersem kâinattan silinirdi. Öğrenciler yine ikişerli gruplar hâlinde ayağa kalkıp boş kavanozlardan veya seçtikleri hayvanın büyüklüğündeki kutulardan almaya başladı. Doğa şoke olmuştu

"El-Elzem, ne diyor bu?" Sesi titreyerek koluma yapıştı. "Biz de mi o hayvanları canice öldüreceğiz?"

"Sana bayılacaksın demiştim. Bu arada, akrepler ilgini çekiyor mu?"

"Ne diyorsun sen, Elzem!"

"Siz ikinize gelince..." Savcı'nın sesiyle yine kovulmamak için hemen ona Doğa'yı gösterdim. "Hocam, Doğa arkadaşımız hiç susmuyor. Gerçekten bu sefer ben bir şey yapmadım." Gediz'den nefret ediyordum.

Doğa homurdanarak bana tersçe bakarken dün olanlar yüzünden bu panik hâlim Savcı'nın hoşuna gitmiş gibi dudakları kıvrıldı. "Buraya gel, Elzem." Eğer yine beni dersten atacaksa bu sefer gerçekten olay çıkarırdım. Aynı utancı ikinci kez yaşayamazdım.

Yerimden kalkmadığımı görünce gözlerimin içine dik dik baktı. "Beni duymadın mı?" Gayet iyi duymuştum ama dediğim gibi, yine kovulmayı göze alamazdım. Kurduğum tek bir cümle yüzünden beni dersten atamazdı. "Buraya gelecek misin artık?"

"Gelmesem olmaz mı? Yerimi çok sevdim ve hiç kalkasım yok."

Bıkkınca burnundan nefesini verdi. "Sabrımı zorluyorsun, Elzem. Yine ve yine."

"Ama hocam, o sabrınız bir tek bana gelince zorlanıyor. Sabrınızdan yana küçük bir kolaylık talep ediyorum."

"Reddedildi! Kalk ayağa ve buraya gel."

"Ama..."

"Buraya gel, Oyunbaz!" Korkuyla yerimden fırlayıp nasıl ayağa kalktım, bilmiyordum. Bu adamın üzerimdeki otoritesi çok sinir bozucuydu. İnsanları kontrol eden hep ben olduğum için birinin beni kontrol etmesine alışık değildim. Ancak hoşuma gitmiyor da değil. Garip bir duyguydu.

Ona doğru yürüyüp tam karşısında durunca özellikle aramıza biraz mesafe koyması dikkatimden kaçmadı. Mesafe koymak için geriye çekilmesi canımı sıkmıştı. "Bana vebalı muamelesi yapmanız hiç hoş değil."

Zayıf ve solgun yüzüme bakıp kızar gibi, "Doğasında olmasına rağmen beslenmemek için inat eden birine yaklaşmam da benim açımdan hoş olmaz," dedi. Beni beslenmeye teşvik etmeye çalıştığını biliyordum ama asla bu saçma sistemin bir parçası olup lanetimi uyandırmayacaktım.

Beslenirsem lanetim gerçek anlamda uyanacağı için onlardan bir farkım kalmayacaktı. Belki yeteneklerim artacaktı ama ben de onlardan biri olacaktım. Emperyalizmin karşısında durmaya çalışırken bu faşizmin ve diktatörlük rejiminin bir parçası olmayacaktım. Hayatta kalmak için benden zayıfların ruhlarıyla beslenmek istemiyordum. Bir kez ruhların tadını alınca devamı çok hızlı gelirdi. Bir bağımlı gibi yoksunluk krizlerine giremezdim.

Masasına yaklaşıp çekmeceden çıkardığı iki kitabı bana uzattı. "Sen ve arkadaşın büyüler konusunda hiçbir şey bilmediğiniz için önce altyapınızı oluşturmalıyız. Temeli atılmadan inşa ettiğin evin enkazında kalmak istemiyorsan önce altyapıyı oluşturmalısın. Şimdilik diğerleriyle aynı dersi almanız tehlikeli. Her ders boyunca ve bulduğunuz her boşlukta bu kitapları okuyun. Bitirdiğiniz konularla ilgili diğer ders size başlangıç büyülerini öğreteceğim. Bu kitap bitince ikiniz de benden yenisini isteyebilirsiniz." Konuşması, tavrı, yaklaşımı ve daha birçok şey, gerçek bir öğretmen olduğunu haykırıyordu.

Kötü haber: Birinci sınıfların aldığı dersi alacaktık.

İyi haber: Hâlâ kovulmadım.

Kitapları ondan alıp Doğa'nın yanına geçince bir tanesini ona uzattım. "Hadi yine iyisin, Işıktan Gelen. Ucuz atlattın." Küçük bir salyangozu bile öldürse üç gün üç gece ağlayıp yas tutacak potansiyeli vardı. Birinci sınıfların dersini almamız bir tek onun işine yaramıştı.

Diğerleri kendi ürkütücü dersini işlerken önüme dönüp kitabımı açtım. Nasılsa geri getirdikleri hayvanın ruhunu sadece onu getiren kişi görüyordu. Bu yüzden onları izlesem bile bir şey göremezdim. O hayvanları nasıl öldürdüklerini görmesem de olurdu. "Farklı şeyler düşünmeyi bırak ve okumaya başla, Oyunbaz." Savcı'nın uyaran sesiyle kısık sesle homurdanmaya başladım. Kitabın ilk sayfası açıktı ve ben başımı eğmiş, sayfaya bakıyordum. Okumadığımı nasıl anlamıştı? Beni mi izliyordu bu adam?

Kitaba odaklanınca daha önce hiç bilmediğim bir dilde yazılmış olduğunu gördüm. Onların yazılarını tuhaf bir şekilde okuyabildiğimi görmek her defasında beni afallatıyordu. Buradaki klanların lanetini taşıdığımız için bir fâni olsak da aslında bizler de onlar gibi şehrin lanetlileri grubundaydık. Bu yüzden biz de onların kitaplarını okuyabiliyorduk. Her şey aslında buranın bir parçası olmamızla ilgiliydi. Israrla buranın bir parçası olmak istemiyordum ama temelde öyleydim.

Cümlelerin yabancılığı ilgimi çekerken her sayfanın yan tarafındaki şekilli görseller okuduklarımı daha iyi anlamamı sağlıyordu. Görsellerin de olduğu açıklayıcı bir kitaptı. Okumayı ve yazmayı çok sevdiğim için ilgimi çeken yerleri unutmamak için not almak istedim. Ancak yanımda bir kalem ve defter olmadığını anlayınca oflayarak elimi çeneme koydum. Savcı'nın, "Sorun ne?" diyen sesiyle başımı kitaptan kaldırınca onunla göz göze geldik. Yanaklarım ısınmaya başladı. Her hareketimi izliyor olamazdı, değil mi?

"Not almak istiyorum ama yanımda kalem ve defter yok." Gözleri içimi titreten bir güzellikte bakarken *anladım* dercesine başını salladı.

"Buraya gel." Bu sefer derste onun izni dışında konuşmadığım için kovulma korkusu yaşamamıştım. Gönül rahatlığıyla ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm.

Masasının tam karşısında durduğumda çekmecesini açtı. Küçük, deri kaplamalı bir defter ve siyah, ince bir kutu çıkardı. Gözleriyle kutuyu işaret etti. "Bir seyahatte satıcının birinin fazla ısrarı yüzünden bunu almak zorunda kaldım." Aldığı şeyi beğenmemiş gibi bir tavır takınıp, "Benim kullanacağım tarzda bir şey değil," dedi. "Kendine yenisini alana kadar bununla idare et."

Masasının üzerine koyduğu siyah kutuyu aldım. Bir mücevher seti büyüklüğündeydi. Açtığımda içinde kalemtıraş ve silgi gibi şeyler görmeyi umuyordum ancak gördüğüm şeyler beni şaşırtmıştı. Bu çağda aklımdaki gibi bir kalem seti beklemek benim hatamdı. Şu ana kadar gördüğüm en ilginç ve sevimli setti. Nakışlı metal hokkanın arkasında kahverengi bir tüy vardı. Hokkadaki desenler hoşuma gitmişti. Üzerindeki küçük, kahverengi kurdelesi çok şirindi. Kutuda farklı kalınlıklarda beş divit ucu daha bulunuyordu.

Üstelik yazma işi bittikten sonra tüylü hokkayı koymak için kalp şeklinde, küçük bir gümüş kabı vardı. Bu şey tam bir kadının zevkine göreydi. Kutunun içinde siyah bir mürekkep şişesi vardı ve ince ahşaptan bir kitap ayracı duruyordu. Dahası, kırmızı mumu ve gül deseni olan damgası da vardı. Bu mühürler bizim dünyamızda pek kullanılmıyordu ama izlediğim tarihî filmlerde mektup zarfına mum damlatıp bu damgayı basıyorlardı. Bu çağ dışı set gerçekten muhteşemdi. Not tutarken veya rahatlamak için günlük yazarken çok işime yarardı. Özellikle tüylü hokkayı çok sevmiştim.

Beyaz gülleri çok severdim ve damgada gül vardı.

Sanki özel olarak benim için yapılmış gibiydi.

Yüzümdeki gülümsemeyle başımı kaldırınca verdiğim tepkileri izlediğini gördüm. "Bu çok güzel, teşekkür ederim." Sesimdeki hayranlığı gizleyemiyordum.

Ben ne kadar mutluysam o, ciddi ve dümdüz bir ifadeyle bana bakıyordu. "Sakın yanlış bir fikre kapılma, bu sana özel bir hediye değil," dedi boğazını temizleyerek. "Kullanmadığım bir şeyi ihtiyacı olan öğrencilerimden birine verdim, hepsi bu." Bana karşı özellikle mi böyle mesafeliydi?

O mesafeli ve kaba oluyorsa ben de sinir bozucu biri olabilirdim. Yüzüme kocaman bir gülümseme kondurup elimdeki seti gösterdim. "Bu güzel *hediye* için çok teşekkür ederim, hocam." Hediye kısmına bilerek vurgu yapmıştım.

Tam da beklediğim gibi kaşlarını anında çatmıştı. "Sen beni dinlemiyor musun? O bir hediye değil."

"Araf'ta aldığım en anlamlı hediye için çok teşekkür ederim."

"Bir kez daha hediye ve teşekkür kelimelerini aynı cümlenin içinde kullanırsan bak bakalım neler oluyor!"

"Bu güzel armağan için size minnettarım."

Ellerini sertçe masaya vurup bir hışımla ayağa kalkınca hemen ondan uzaklaştım. "Ne?" Aptalı oynayarak anlamaz gözlerle ona bakıyordum. "Söylediklerinizin dışına çıkmadım diye bana kızıyor musunuz?

Dişlerini birbirine bastıran adam boğazımı sıkmamak için kendini zor tutuyordu. Gülerek masadaki küçük defteri de aldım. "Bunun için de teşekkür ederi..."

"Geç yerine!" Öfkeyle sözlerimi yarıda kesince kıkırdayarak başımı salladım.

"Siz nasıl isterseniz, Savcı Bey." Uslu bir öğrenci olup onun aksine gayet keyifli bir şekilde yerime geçtim. Artık emin olmuştum, benimle konuşmak bu adama iyi gelmiyordu. Bana karşı olan bu kaba tavrını değiştirmediği sürece sinirlerini zevkle bozacaktım.

Ders bittiğinde sınıftan ilk ayrılan o olmuştu. Tüm dersi kitap okumakla geçirdiğimiz için diğer öğrencilerin aksine zorlandığımız bir ders olmamıştı. Eşyalarımızı toplayıp Doğa ile sınıftan çıkarken Azınlıkların da sınıftan çıktığını gördüm. Kalabalığın içinde Gediz'i fark etmem uzun sürmemişti. Yanımıza gelip tam bir şey söyleyecekti ki kucağımda tuttuğum kalem setini görünce duraksadı.

"Savcı kendi eşyalarını sana mı taşıttırıyor?" Söylediklerinden bir şey anlamadığımı görünce gözleriyle siyah kutuyu gösterdi. "Savcı'nın değil mi bu? Dün onu bu şeyi alırken görmüştüm." Bekle, ne demişti? Dün mü? Hani bir seyahatte almıştı?

Midem kasıldı.

"Dün mü aldı dedin?" *Evet,* dercesine başını salladı. "Babam dün ikimizi eve yemeğe çağırmıştı. Dönüş yolu kasabadan geçtiği için hana uğrayıp bir şeyler içmek için ısrar ettim. Handan çıktığımızda hancı atları hazırlayıp getirene kadar biraz temiz hava almak istedik. Yürüyüş yaparken

bir dükkâna girdi ve bu kutuyu aldı. Önceden yaptırdığı çok belliydi." Gözlerini kısarak elimdeki kutuya baktı. "Ne var içinde? Savcı görmeme izin vermemişti."

Buz kestim.

Benim için özel yaptırmış olabilir miydi?

Kolumu dürterek sorgulayan gözlerle bakmaya başladı. "Niye sırıtarak o kutuya bakıyorsun?" Hafifçe öksürerek kendime gelirken yüzümdeki tebessümü sildim.

"Hiç, öylesine," dedim içimde uçuşan kelebekleri bir kafese koymaya çalışırken. "Bugün çok güzel bir gün."

"Hava bulutlu."

"Benim için değil." Gülerek yanından geçtim. Savcı gittikçe bende daha çok merak uyandırmaya başlamıştı.

✦

"Bu kadının bizi buraya niye topladığını bilen var mı?" Dersten sonra tüm gün temizlik yaparak fazlasıyla yorulmuştuk. Doğa ile arka bahçedeki eğitim sahalarına gidecektik ki Mizgin, kâhyanın bizi çağırdığını söylemişti. Gediz ve Asil savunma dersi için bizi bekliyordu ama biz bahçenin ortasında durmuş, kâhyayı bekliyorduk. Elif Hanım bizi buraya toplamıştı ama kendisi ortalarda yoktu.

Sonunda akademinin kapısından çıkan kadınla hepimiz rahat bir nefes aldık. Ne söyleyeceğini öğrenip gitmek istiyorduk. Elinde bir sepetle yanımıza geldiğinde her birimize bir yırtıcı edasıyla bakıyordu. "Sizin de bildiğiniz gibi Buz Festivali'ne sadece bir hafta kaldı." Hayır, ben bilmiyordum ve Doğa'nın da bildiğini sanmıyordum.

"Kasabaya gidip size verdiğim listedeki her şeyi almanızı istiyorum. Gün içinde pazar çok kalabalık olduğu için sabah erken saatlerde yola çıksanız bile öğleden önce oraya varamazsınız." Böyle olunca da listedeki çoğu şeyi bulamazdık.

Gözlerindeki şeytanlığı gizlemeye çalışarak, "Biliyorum, hava kararmak üzere ama her şeyin eksiksiz olması için hemen yola çıkmalısınız," dedi sinsice. "Geceyi handa geçirip sabah erkenden işe koyulun." Bu kadar mıydı? Daha kötüsünü bekliyordum.

İşaret parmağını bize doğru tehdit edercesine salladı. "Ben gelmiyorum diye sakın pazarda boş boş gezip aylaklık yapmayın. Her birinizin alınacak şeyler listesi farklı olduğu için tamamlamayanlar döndüğünde çok kötü şekilde cezalandırılır!" Sepetin içindeki zarfları çıkarıp sırasıyla

bize dağıtmaya başladı. Kolay bulunmayan şeyleri benim kâğıdıma yazdığına çok emindim.

Alınacaklar listesini dağıttıktan sonra her birimize kadife bir kese uzattı. "Gereken şeyler için yeterince para var burada. Sakın kendiniz için harcamayı düşünmeyin çünkü bu para sadece listenizdeki şeylere yeter. Kendiniz için bir şey alırsanız listenizde eksik çıkar. Arabacı arka kapıda sizi bekliyor, hemen yola koyulun. Aklınız varsa yazdığım şeyleri almadan buraya dönmeyin!" Anlaşıldı, bizim bu savunma dersi işi yine kalmıştı.

Mutlulukla el çırpan kızlara baktım. Yarın tüm günü pazarda geçirmek onları sevindirmiş olmalıydı. "Bu festival tam olarak ne oluyor?"

Rana gülerek hülyalı gözlerle iç çekti. "Kışın gelişini kutlarız. Fark ettiysen şu anda fânilerin tarafı kış ama şömineleri yakmaya başladığımıza göre mevsim değişikliğine girmek üzereyiz. Her altı ayda bir mevsim değişir. Bir hafta sonra fâniler Bahar Festivali'ni kutlarken biz ölümsüzler kışın gelişini, yani Buz Festivali'ni kutlayacağız. Festival günü her iki tarafta da çok güzel kutlamalar yapılır. Her yer süslenir; bolca yemek, dans ve fazlasıyla eğlence olur." Aynı şehrin içinde iki farklı iklim... Buna kolay kolay alışacağımı sanmıyordum.

"Uzun zamandır biriktirdiğimiz paraları da yanımıza alalım, Hacer. Festival için güzel kıyafetler alabiliriz." Mizgin'in çoşkulu sesiyle Hacer gülerek başını salladı. Arabacıyı daha fazla bekletmemek için hepimiz kulübelerin yolunu tuttuk. Yola çıkmadan önce hazırlanmalıydık.

Yaklaşık yarım saat sonra kulübemden çıktım. Giydiğim elbise çok hoşuma gitmişti. Bisiklet yaka, kısa kollu bir elbiseydi. Elbise kısa kolluydu fakat altıma giydiğim beyaz içliğimin uzun, İspanyol kolları bordo elbiseyle çok uyumluydu. İçliğimin geniş kolları bileklerime kadar geldiği için hoş bir görüntü sunuyordu. Üstelik bu elbisenin iki yanında bağcıkları olduğu için korse takmama gerek kalmamıştı. Koltuk altımdan başlayıp belimde biten bağcıkları gerektiği kadar sıkarak bağlamıştım.

Abartılı olmasa da boyun dekoltesi olduğu için çekmecede bulduğum inci bir kolyeyle görünüşümü tamamlamıştım. İncilerin tam ortasındaki yuvarlak yeşil madalyon çok güzel görünüyordu. Bağcıklı kahverengi ayakkabılarım rahat hareket etmemi sağlayacak kadar düz tabanlıydı. Bu elbiseyi temizlik yaparken giyemezdim çünkü bu bir katliam olurdu. Kasabada giymek için iyi bir elbiseydi.

Kulübemden yeni çıkmıştım ki yanıma pelerinimi almadığımı fark edince oflayarak geri döndüm. Üstelik listenin olduğu zarfı ve para kesesini de unutmuştum. Tekrar kulübeye dönünce sayılı pelerinlerin içinden

kan kırmızısı olanı giydim. Para kesesiyle zarfı alıp aceleyle kulübeden çıktım. Dış kapıyı kilitledikten sonra elimdeki eşyaları anahtarla birlikte pelerinimin iç cebine koydum. "Bana bir çanta şart." Bulduğum her şeyi cebime atamazdım.

Yarım saat önce kâhyanın bizi topladığı yere gelince diğer kızların çoktan hazır olduğunu gördüm. Üstelik üç silahşor de buradaydı. Doğa canından bezmiş gibi onlara bakıyordu. Yaklaştıkça Doğa'ya sordukları soruları daha iyi duyuyordum.

"Hava birazdan kararacak, nereden çıktı şimdi bu kasabaya gitmek?" Gediz'den ne kadar çok korktuğunu düşünürsek Doğa istese de ona cevap veremezdi.

"Neden hiç konuşmuyor bu kız?" Hafız'ın sorusu neredeyse beni güldürecekti. Korktuğu için olabilir miydi?

Asil ise sessizliğini koruyarak Doğa'yı inceliyordu. Dolabımdaki kıyafetlerin yarısını ona vermeyi teklif etmiştim ama kabul etmemişti. Bu yüzden üzerinde bu sabah giydiği eski püskü kıyafetlerden biri vardı. Hepimiz üzerimizi değiştirmeye giderken o yanına pelerinini almak dışında bir şey yapmamıştı. Dolabındaki tüm kıyafetler ondan önce kulübesinde kalan hizmetçiye ait olduğu için hepsi çok eskiydi.

Asil önce Doğa'nın yanında duran kızların gösterişli kıyafetlerine baktı, sonra da Doğa'nın giydiklerine. Bunu yaparken bile Doğa'ya fark ettirmemeye çalışıyordu. "Benim için bir şey yapar mısın?" Ceketinin cebinden bir kese çıkardı ama yanında daha fazlasını taşımıyor olacaktı ki Gediz'e döndü. Gediz onun bakışlarından ne istediğini anladığı için o da bir kese çıkartıp arkadaşına verdi. Hafız'a döndüğünde aynı mesajı o da almış gibi gülerek bir kese de o çıkardı.

Asil üç para kesesini alıp Doğa'ya uzattı. "Bir hafta önce, bir kız arkadaşım derste sakatlandığı için festivale hiç hazırlık yapamadı." Gözleriyle Doğa'nın fiziğini inceler gibi yaptı. "Bedenleriniz neredeyse aynı, bu paralarla arkadaşım için bir şeyler alır mısın? Bulduğun en güzel kıyafeti, ayakkabıları ve çantaları al. Ben anlamam bu şeylerden ama sen bir kadının dolabında ne olması gerektiğini bilirsin." Yüzümde küçük bir tebessüm oluştu. Belki de ilk kez Asil'i takdir ettim çünkü arkadaşı bahaneydi. aldıracağı her şey Doğa içindi.

Diğer kızların yanında eski kıyafetlerle durmasına dayanamamıştı. Doğa'nın gururunu kırmamak için arkadaş bahanesini bulmuştu. Onları aldırdıktan sonra bir şekilde Doğa'ya kabul ettirmenin yolunu bulacağını emindim. Kalkanından dolayı Doğa ona temas etmeden para kesesini alırken şaşkınca ona bakıyordu. "Hepsiyle mi?" Üç kese para düşündürdü hâliyle.

"Evet." İçtenlikle tebessüm etti. "Hepsini harca mümkünse."

Hiçbir şeyden haberi olmadığı için şaşkınca bakıyordu. "İyi ama bir festival için o kadar şeyi ne yapacak?" Güzel soru.

"Ne bileyim, başka günlerde de kullanır." Güzel cevap.

"Şey... Ayakkabı, elbise ve çanta dışında bir şey almam gerekiyor mu?"

Asil sabrının sonuna gelmiş gibi bakıyordu. "Kadınlara ne lazım olduğunu ben nereden bileyim, Günışığı? Sen kadın değil misin, onu da sen düşün işte."

"Bu kadar parayla neler alacağımı söylemezsen alamam ki?"

Doğa'ya *bir dakika* dercesine işaret ederek Hafız'a döndü. "Kadınların sevdiği eşyaları say, Muhafız." Bu adam çok şaşkındı.

Hafız sırıtıp düşünürcesine elini çenesine koydu. "Tanıdığım tüm kadınlar genelde kıyafet, çanta, ayakkabı, takı, ayna ve yelpaze seviyor." En azından listenin bir kısmını tamamlamıştı.

Asil bu sefer Gediz'e dönünce edepsizin dudağının köşesi kıvrıldı. "Ben genelde iç güzelliğe önem verdiğim için bugüne kadar hayatımdaki kadınları içsel olarak değerlendirdim. Bilirsin işte. Dantelli korseler, tül gecelikler..." demişti ki Asil bir küfür savurup hemen onu susturdu. Hafız kendini tutamayıp gülerken, "Tam bir piçsin," dedi.

Asil beni görünce çölde su bulmuş gibi hemen yanıma geldi. Beni Doğa'dan uzak bir noktaya çekince daha o konuşmadan söze girdim. "Anladım, Doğa için ne lazımsa onu aldıracağım."

Rahatlayarak başını salladı. "Onun için olduğunu şimdilik bilmesin. Her şeyi eksiksiz almasını sağla."

Kollarımı göğsümden birleştirip kaşlarımı yukarı kaldırınca, "Ne?" dedi safça. "Tamam, kendin için de al."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Parana ihtiyacım yok. Teşekkür etmeni bekliyordum."

Öğürür gibi bir ses çıkarıp, "Ettim say," dedikten sonra gitti. Kaba herif.

Doğa'nın yanına döndüğümde Gediz de Asil'in peşinden akademiye yürüdü. "Dersimiz artık yarına kaldı, kasabada dikkatli olun," demesiyle ona başımı salladım.

Hafız baştan aşağı beni süzüp göz kırptı. "Harika görünüyorsun." Ruhundaki beğeniyi soluyordum. Tebessüm ettiğimde yanıma geldi. "Asil gibi lafı uzatmadan doğrudan soracağım çünkü bu konuda benden çekinmeyeceğini düşünüyorum. Efsun size ödeme yaptı mı? Henüz yapmadıysa orada harcaman için sana para verebilirim."

Tebessümüm büyüdü. Bu teklifi beni utandırmak yerine mutlu etmişti. Düşünmesi yeterdi. "Merak etme, yanıma yeterince para aldım. Bu konuda Itır fazlasıyla cömert." Beş kuruş param olmadığını itiraf etmek hoş olmazdı. Itır'ın lideri ona gereken parayı temin ediyordu ama birazını bana vermek Itır'ın aklına gelmiyordu. Aslında hep aklındaydı ama gidip ondan istememi bekliyordu. Herhangi bir konuda ondan bir şeyler istememi bekliyordu. Bunu asla yapmazdım. Kardeşim olsa bile para için karşısına çıkmazdım.

Bir şeye ihtiyacım olmadığına ikna olunca rahatladı. Hafız da arkadaşlarının peşinden gidince Bülbül'e döndüm. "Onlar isterse bizimle gelebilirler mi?"

Gittikçe bizden uzaklaşan Hafız'ın arkasından bakarken, "Hayır," diye mırıldandı. Hafız'ın üzerinde oyalanan bakışlarında anlam veremediğim bir şey vardı. "Ders saatlerinde dışarı çıkan bir öğrencinin alacağı cezaların en hafifi zindan. O üçü tüm izinlerini fazlasıyla kullandığı için zindan onlar için ödül olur."

Yanına yaklaşıp diğer kızlar duymasın diye kısık bir sesle, "Hafız ile ilgili bir sorun mu var?" dedim meraklı bir sesle.

Yüzünden hiç eksik olmayan donuk suratıyla bana dönüp, "Bunu da nereden çıkardın?" dedi soğuk bir sesle.

"Ona bakarken ruhunda garip bir şeyler sezdim."

"Ne sezdiğin hakkında bir fikrim yok, olmasını da istemiyorum." Bana sırtını dönüp arabaya doğru yürüdü. "Gereksiz sorularınla insanların canını sıkmayı bırakmalısın."

Dışarıdan bakılınca öğrenme aşamasındaki meraklı çocuklara benzediğimi biliyordum ama elimde değildi. Beynim tamamen sorular, cevaplar ve ihtimaller üzerine kuruluydu. Her şey aklıma takılır, her şeyi düşünür ve her şeyden bir şeyler çıkarırdım.

"Artık gidebilir miyiz? Kasaba buradan çok uzak," diyen Mizgin yola çıkmak için fazla heyecanlıydı. "Geceyi orada geçireceğiz, geç saatlerde gidersek kalacak iyi bir han bulamayız."

"Sizin yüzünüzden geç kaldık, kapa o çeneni." Bülbül bir kez daha herkesin tüm keyfini kaçırmıştı. İnsanların moralini bozmakta üstüne yoktu.

Konuşurken kirpiklerini dahi kırpmadığı için gri gözleri âdeta buz saçıyordu. İnce kaşları soğuk bakışlarıyla birleşince onu ürkütücü yapmış kadar güzel de kılıyordu. Özellikle beyaz saçları her defasında dikkatimi çekiyordu. Çoğunlukla beyaz ve gümüş tonlarında kıyafetler giydiği için bugün yine gri tonlarında bir elbise giymişti. Onu sıcak tutsun diye tak-

tığı gri, kalın pelerinyle yine çok güzel görünüyordu. Güzelliğinde bir sorun yoktu, onun sorunu soğuk ve mesafeli tavırlarıydı.

Tam yola koyulacaktık ki bu sefer de Mara koşarak akademiden çıktı. "Bekleyin!" Nefes nefese yanımıza gelip kolumdan tutarak beni diğerlerinden uzaklaştırdı. "Şu birbirinden ayrılmayan üçlüyü konuşurken duydum, kasabaya gidiyormuşsunuz." Doğa'nın elindeki para keselerini görünce rahatlayarak bana döndü. "Senin paran var mı?"

"Evet."

"Olmadığını tahmin etmek zor değil." Mavi pelerininin iç cebinden bir kese çıkarıp avucuma tutuşturdu. "Orada hoşuna giden bir şey bulursan alırsın." Afallamış bir hâlde elimdeki para kesesine bakıyordum. Bu, Mara'dan beklediğim bir hareket değildi.

"Benim bir şeye ihtiyacım yok." Tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Ama düşündüğün için teşekkür ederim." Ondan para alamazdım. Elim ayağım tutuyordu, kendi paramı kazanabilirdim.

"Saçmalama, Elzem." Ona uzattığım keseyi almamıştı. "Hepsi yol boyunca kendisine ne alacağını konuşacak, sen ne yapacaksın? Dönüşte *sen ne aldın* diye sorduklarında ne cevap vereceksin? Sustuğunda sana yöneltikleri acıma dolu bakışlara dayanabilecek misin? Bu aptalca gururun yüzünden kendine eziyet etmeyi bırak!" Anlamıyordu, kimse anlayamazdı.

Buraya geldiğim gün her şeyimi kaybedip zavallı bir hizmetçiye dönüşmüştüm ve bütün bu aşağılanmalara dayanmamı sağlayan tek şey gururumdu. Bana kalan sadece gururumdu. Bu parayı alırsam elimdeki son şeyi de yitirirdim. Ben bilmiyor muydum gidip kardeşimden para istemeyi? Itır'dan bile yardım istemeyi gururuma yediremezken eskiden her ay hesabına yüklü miktarda maaş yatırdığım çalışanımdan asla isteyemezdim. Veren taraf olmaya alışkın olduğum için alan taraf olamazdım.

"Gerçekten ihtiyacım yok." Elini tutup para kesesini avucuna bıraktım. "Kızlara gelirsek... Kimin ne düşündüğünü umursamadığımı iyi biliyorsun."

"Şu inadı bırak artık." Sert bir sesle konuşup beni tersledi. "Evet, seni iyi biliyorum. Kafdağı'ndan büyük kibrini seni tanıyan herkes biliyordur. Lakin burada sen bir konağın zengin hanımı Elzem Akay değilsin." Acımasızca gözlerime bakıp, "Bir hizmetçisin ve artık yardım istemeyi öğrenmelisin!" dedi.

"Bana kim olduğumu hatırlattığın için teşekkür ederim." Parasını almadan onu bırakıp arabaya doğru yürüdüm. "Yardım almadan zorlu hayat şartlarını öğrenmeye çalışıyorum."

Arkamdan, "Zaten biliyormuşsun gibi hissediyorum," diyen sesi duydum ama durmadım. Benim hakkımda bildiğini sandığı şeylerin çok daha fazlasıydım.

✦

Yola çıktığımızda hava çoktan karardığı için karnım acıkmıştı ama yemek işini hana gidince halledebilirim. Savcı kulübemi yaşanılır bir hale getirdiğinden beri akademinin mutfağından gerekli malzemeleri küçük mutfağıma taşıyıp kendi yemeklerimi yapıyordum. Bu şekilde açlıktan ölmekten kurtulmuştum. Bakalım handa karnımı nasıl doyuracaktım.

Hepimiz bir arabaya sığmayacağımız için Rana, Mizgin ve Hacer arkadaki arabada yolculuk ediyordu. Doğa ve Bülbül benim olduğum arabadaydı. Dört atın çektiği araba kapalı olduğu için dışarıdan gelen soğuğu engelliyordu. Ne yazık ki aynı şeyi zavallı arabacı için söyleyemezdim. Ben camdan dışarıya bakarken Doğa çoktan başını dizime koyarak uyumuştu. Bülbül ise tam karşımda oturmuş, kayıp giden yola tıpkı benim gibi boş boş bakıyordu. "Fazla geveze bir insan değilim ama sessizlik içinde geçen bir yolculuk çok sıkıcı." Soru sorma demişti, ben de sormuyordum ama arada konuşsa fena olmazdı.

Yola çıkalı bir saat olduğu için her yer zifiri karanlığa bürünmüştü. Bülbül camdan dışarıya bakmak dışında hiçbir şey yapmıyordu. Karanlığı izlemeyi sevmediğim için gözlerim elimde sıkıca tuttuğum kandildeydi. "Korkutucu olan karanlık değil, gizlemeye çalıştığın korkuların."

Sonunda soğuk sesini duyduğumda gözlerimi ışıktan ayırmadan güldüm. "Gizlediğim korkularım yok, sadece karanlık fobim var." Sakladığım bir şey yoktu.

"Bir yalanı defalarca tekrarlarsan herkesten önce sen inanırsın." Bunun sorunu neydi şimdi?

"Yalan söylemekten pek hazzetmem ve gerekmedikçe söylemem."

"Gerektikçe söylediğin o yalanlara inanıyorsun."

"Bak ne diyeceğim, neden susmaya devam etmiyorsun?" Gözlerimi ışıktan ayırıp uyaran bakışlarımı ona çıkardım. "Ben saz bülbülüne bir şey demiyorsam o da haddini bilsin ve bir Oyunbaz'a bir şey demesin."

"Sor ama sadece tek bir soru." İşte bunu beklemiyordum.

"Bir fâni değilsin, değil mi?" Tek soru hakkımı harcamak istediğim en önemli soru buydu.

Bir süre hiç konuşmadan gözlerimin içine baktı. Hep olduğu gibi yine gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tutuyordum çünkü onunla uzun süre göz teması kurmak çok zordu. "Daha fazlasıyım." Sorduğum sorudan sıkılan sesi bıkkındı. "Fâniyim lakin bir o kadar da ölümsüzüm."

Onun sıkıntı. "Kendi iyiliğin için bilmen gereken tek şey bu." Gerçekten çok açıklayıcı bir cevap olmuştu. Bu üç açık cevap aslında bir cevap bile değildi. Aklımdaki ikileme benzer bir cevap vermişken değişen pek bir şey olmamıştı.

"Sor." Her ne kadar cevabımı almamış olsam da sıra ondaydı.

"Meliz'i durduracak şeyi biliyorsun, değil?" *Bildiğimi nereden biliyorsun* diye sorsam yine susacaktı.

"Hayır, bilmiyorum."

"Saflar her an ayrılabilir, henüz bunun farkında değilsin." Bu konuşma rahatsızlık vermeye başlamıştı.

"Neden susmaya devam etmiyorsun?"

"Uyarılarımı kendi iyiliğin için dinlemelisin."

"Senin sorunun ne? Neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

"Biliyorsun ama bunu kabullenmek senin için çok zor." Üzerime gelmeyi bırakmalıydı. Itır, Meliz'in tarafında yer almayacaktı. Bana bunu yapmazdı.

"Bırak şimdi bunları. Aykırı olmak ne demek, onu açıkla." Bu konuda hâlâ kafamı kurcalayan çok şey vardı.

Kaşlarını yukarı kaldırdı. Özellikle konuyu değiştirdiğimi anlamıştı. Yine de fazla ısrar etmeden sorduğum soruya cevap vermişti. "Her klanın bilindik yetenekleri vardır. Mesela Tenebrisler karanlığa hükmeder. Işıktan Gelenler ışığa, Koruyucular ruhlara, Azınlıklar bedene, Bilgeler bilgiye, Muhafızlar zihinlere ve Oyunbazlar da ölüme çünkü ruhları emerek öldürmek onların işi," dediğinde can kulağıyla onu dinliyordum. Her zaman bu kadar uzun cümleler kuran biri değildi.

"Her klanın bilindik yetenekleri olduğu için diğer ırklar düşmanlarının yeteneklerini iyi bilir ve ona göre bir savunma geliştirirler. Ancak çok nadir de olsa hangi ırktan olduğu fark etmeksizin Aykırılar doğar. Onlara Aykırı demelerinin sebebi sahip oldukları yeteneğin ırklarına göre daha farklı ve daha fazla olması." Şu ana kadar hep bildiğim şeyleri anlatmıştı. Ben bilmediğim bir şeyler duymak istiyorum.

"Mesela Oyunbaz bir Aykırı'sın, değil mi? Büyüleri görebiliyor, onları emiyor ve bedeninden çıkıp ruh formunda etrafta cirit atabiliyorsun. Bu yaptığın şeyleri senin klanındaki kimse yapamaz. Sadece onlar değil, diğer klanlardakiler de yaptıklarını yapamaz. Hatta başka bir Aykırı da yapamaz çünkü bu sana özel bir şey. Doğa'nın yapacaklarını da sen yapamazsın çünkü her Aykırı'nın yetenekleri farklıdır. Henüz farkında değilsiniz ama birçok şey yapabilirsiniz." Aykırı olduğumu nasıl bildiğini sormayacaktım

çünkü her şeyi biliyormuş gibi bir his uyandırıyordu. Çoğu zaman gerçeği bile...

"Bu, diğer ırklar için büyük bir tehlike çünkü yeteneklerinizi önceden bilmedikleri için kendilerini koruyacak bir savunma yapamıyorlar. Örneğin Aykırıların bir yeteneğini keşfedip ona göre önlem alsalar farklı bir yeteneği daha ortaya çıkar. Bu sebeple doğan tüm Aykırıları henüz onlar yeteneklerinin farkına varmadan öldürüyorlar. Tenebrislerden bir kadın on iki yaşındaki oğlunun Aykırı olduğunu fark ettiğinde onu bizzat kendi öldürdü. Gevheri'nin babası, kızı Afra'nın aykırı olduğuyla yüzleştiğinde kendi kızının infaz emrini mühürledi. Araf'taki tüm klanların hemfikir olduğu tek konu Aykırıların ölümü." Bu insanlar gerçekten çıldırmış olmalıydı. Acımasızlıkta sınır tanımadıkları yetmezmiş gibi kendi kanından olanlara bile merhamet etmiyorlardı. Bu caniler kim bilir bize neler yapardı.

Demek Gediz'in ablası Afra bu yüzden öldürüldü.

Yeniden bir sessizlik oluştuğunda gözlerimi kapatıp kendimi uykuya vermeye çalıştım. Ancak kalbime ılık ılık yayılan tatlı bir huzurla hemen gözlerimi açtım. Ölü nefesim dinginlik kazandığı için cılız ritimlerle atan kalbimin yeniden hayata dönüşü muazzamdı. "Dur!" Ayağa kalkıp bağırarak arabacıyı durdurmaya çalıştım. Doğa korkuyla sıçrayarak uyandığı için son anda düşmekten kurtulmuştu.

"Sana dur dedim!" Bu sefer sesimi duyurmayı başarmış olmalıydım ki atlar yavaşlayıp durdu. Hemen kandili alıp arabadan indim. Pusulam yakınlardaydı! Asil ya da bir başkası onu Meliz'den alamazdı çünkü onlardan saklanıyordu. Kendi işimi kendim halledecektim. Ansızın bedenime akın eden yaşamın tek sebebi pusulama yakın olmamdı. Bunu biliyordum çünkü daha önce Meliz pusulaları değiştirdiğinde okuldan ne zaman eve dönsem aynı duyguyu yaşıyordum.

"Elzem, sen çıldırdın mı? Bin şu arabaya!" Doğa'ya beklemesini işaret ederek hemen Bülbül'e döndüm. "Ona göz kulak ol lütfen." Aceleyle yeniden Doğa'ya döndüm. "Söz veriyorum, sabah olmadan kaldığın handa olacağım. Lütfen bana güven, şimdi açıklama yapacak zamanım yok. Dönünce her şeyi anlatacağım, söz."

Gözleri benim için endişeyle dolarken başını iki yana salladı. "Sen verdiğin sözleri tutmazsın ki. Ben de geliyorum."

"Doğa, bana bak." Uzanıp güven vermek istercesine elini tuttum. "Bu sefer sözümü tutacağım. Lütfen beni daha fazla oyalama çünkü sen böyle yaptıkça gidemem. Hayatım buna bağlı," dediğimde sertçe yutkundu. "Beni kaybetmek istemiyorsan gitmeme izin vermelisin."

Peki, o ne yaptı? Elimi tutarak arabadan atladı. Kapıyı sertçe kapattıktan sonra arabacıya bakıp, "Devam et, biz sonra geleceğiz!" dedi kızgın bir sesle ve arabacıyı gönderdi. Ben şaşkınlıkla ona bakarken Mızgın ve diğerlerini taşıyan araba da yanımızdan geçip gitmişti.

"Doğa!" Kaşlarımı çatarak ona döndüğümde aynı öfkeyle o da bana bakıyordu. "Ne demek hayatım buna bağlı?" Onda nadiren ortaya çıkan bir öfkeyi taşıyordu. "Derhâl benden gizlediğin her şeyi açıklayacaksın. Elzem!"

"Sen aptalın tekisin, Doğa Akay!" Abimden boşansa da hâlâ bizim soyadımızı taşıdığı için ona böyle hitap etmeyi sorun etmedim. "Başıma bela olmaktan başka bir işe yaradığın yok!" O arabadan inmesi büyük ahmaklıktı.

Beni sertçe göğsümden ittiğinde fazlasıyla kızgın görünüyordu. "Her şeyi tek başına yapamazsın! Ben ne Itır'a benzerim ne de Mara'ya, o yüzden sakın sözlerinle beni kendinden uzaklaştırmaya çalışma!" Kaşlarını çatarken elini yukarı doğru kaldırdı. "Yoksa gökyüzündeki tüm yıldırımları üzerine salarım! Şimdi düş önüme, yolda bana her şeyi açıklayacaksın!"

Bu çıkışıyla tüm öfkem anında silinince kendimi tutamayıp güldüm. Kafama bir tane geçirdi. "Yürü dedim, Elzem!"

"Emredersiniz, Doğa Hatun." Elini tutmamla bırakmam aynı anda olmuştu. "Sen beni çarptın mı, ayaklı trafo?"

"Öfkeliyken bana dokunmak senin suçun."

"Hazır elektrik yayarken neden bizim için yolu aydınlatmıyorsun?"

"Hazır elektrik yayarken neden senden kurtulmuyorum?"

"Tamam, sustum. Şu taraftan." Bu kızın bazen sağı solu hiç belli olmuyordu.

Bir Saat Sonra

Uzun uğraşlar sonunda nihayet doğru yönü bulabilmiştim. Gece vakti ormanda yolculuk yapmak hiç kolay değildi. Karanlık korkum yüzünden gözlerimi ışıktan ayırmadan yürüdüğüm için defalarca düşme tehlikesi yaşamıştım. Neyse ki elimdeki tek ışık kaynağım olan kandil hâlâ yanıyordu. Camı kırılırsa rüzgâr yüzünden söneceği için kandili düşürmemeye çalışıyordum. Pusulanın olduğu yönü bulmak için ormanın içinde dolanıp durmamız tam bir işkenceydi. Kalbimin pusulaya verdiği tepkilerden yaklaşıp uzaklaştığımızı anlıyordum.

Pusulanın hayatımdaki rolünü Doğa'ya anlatmak berbat bir fikirdi çünkü şu saate kadar bana kızmayı hiç bırakmamıştı. Böylesine önemli bir şeyi ondan saklamam onu delirtmişti. Ben yolu aydınlatarak önden yürürken o bir yandan bana kızıyor, bir yandan da en küçük sese çığlık

atıp duruyordu. Buradaki hayvanların çıkardığı ürkütücü sesler ben[illegible] çok korkutuyordu ama ben onu daha fazla korkutmamak için [illegible] ğırmıyordum.

Kan kırmızısı, uzun pelerinim yerde sürüklenirken gözlerimi [illegible] elimdeki kandilden çektim. Başımı yerdeki çalılara doğru eğdim. [illegible] hissettiğim enerjinin kaynağını bulmuştum. "Doğa, buraya gel. [illegible] onu buldum." Bu kadar kolay olması fazla garip değil miydi?

"Nerede?" Koşarak yanıma gelen kıza elimdeki kandili uzattım. "[illegible] yere doğru tut, ben onu alacağım." Başını sallayıp elimdeki kandili aldı. "Acele et, Elzem. Burada çok ürkütücü bir enerji seziyorum."

Çalılıkların üzerine eğilip küçük dalları kenara çekmeye çalıştım. "Işığı biraz daha yaklaştır, Doğa. Onu bulamıyorum." Bedenim pusulama kavuşmak için büyük bir heyecan dalgasının içindeydi. Aceleyle dikenli çalıları çekerken elime batan dikenleri umursayacak durumda değilim.

Tüm dikenli dalları kenara çekince nefes alışlarım hızlanmış. Yoluk alıp verdikçe göğüs kafesim şiddetle hareket etmeye başlamıştı. "Hadi, hadi, hadi!" Dişlerimi sıkarak benim olanı sabırsızlık aradım. "Neredesin Tanrı'nın cezası!" Bir an önce ona kavuşmak istediğim için telaşlıydım.

Yerdeki nemli yaprakları kenara çekince onu gördüm. Hafifçe toprağa bulanmış pusulamı görünce gözlerim dolmuştu. "Buldum seni." Titreyen parmaklarım onu hemencecik yerden aldı. Nemli gözlerle pelerinimle silip üzerindeki toprağı temizledim. "Seni çok özledim." Boğuk çıkan sesim büyük bir vuslatın hüzün kırıntılarını taşıyordu.

"Hemen tak şunu, Elzem. Onunla sonra hasret giderirsin ama önce tak. Bilemiyorum ama sen oyalandıkça sanki bir şey olacak ve biz yine onu kaybedeceğiz gibi hissediyorum." Doğa'nın yersiz endişelerini dinlemeyip pusulanın kapağını açtım. Hâlâ çalıştığından emin olmalıydım. En önemlisi, bunun benim pusulam olup olmadığını anlamalıydım.

Yüzüme yansıyan ışık ve kalbimi gösteren ok, gerçekten o olduğunu gösteriyordu. "Bu benim pusulam."

"Hemen tak dedim, Elzem!" Neden bu kadar aceleci davranıyordu bu kız?

"Sakin olur mu..."

"Elzem Akay, onu hemen tak!" Avazı çıktığı kadar bağırınca daha fazla oyalanmayıp pelerinimin şapkasını çıkardım. Pusulanın zincirini tam kafamdan geçirecektim ki kulağıma gelen tıslama sesleriyle sertçe yutkundum. Şimdi Doğa'nın neden bu kadar telaşlandığını anlıyordum.

Hiç kıpırdamadan öylece pusulaya bakarken, "Neler oluyor, Doğa?" diye sessizce mırıldandım. Aldığım tek cevap, "Eğer o pusulayı bir an

önce boynuma takmazsan yıldırımlar konusunda şaka yapmadığımı gö rmeksin!" oldu.

Daha fazla onu kızdırmamak için hemen pusulayı kafamdan geçir dim. Bu daha kimse boynumdan çekip almasın diye elbisemin altına soktum. Bedenimi hızla yenilenirken izleyerek kendimi rahatım ve bedeni mın arasındaki mührün gizemine bıraktım. Saç diplerimden başlayan bir akım, tüm uzuvlarıma yayılıp gözeneklerime işledi. Bu, tarifi olmayan bir mucizeydi. Solmuş tenime sızan renk, canısız saçlarımın yeniden dalgalanması ve ölü bakan gözlerimin yaydığı ışıltı... Sanki yeniden doğmuştum.

Tüm bunları hissetmek harika bir duyguydu. Pelerinimin şapkasını takarak gayet dinç bir şekilde ayağa kalktım. Doğa'nın titreyerek gözlerini tek bir noktaya diktiğini gördüm. Başımı çevirdiğimde bir ağacın yanında bizi izleyen kadını görünce korkarak Doğa'nın kolunu tuttum. Kahretsin, bu bir tuzaktı! Kasabaya gideceğimizi bildiği için pusulayı kullanarak beni buraya çekmişti. Pusulanın bana hissettirdiği enerjiye kayıtsız kalamayacağını bilecek kadar beni iyi tanıyordu.

"Beni hiç şaşırtmıyorsun, Elzem." Küçümsercesine dudakları kıvrıldı. "Boynundaki aptal şeyin seni bana getireceğini biliyordum." Sonunda tam karşımdaydı. Sanırım o çok istediği büyük buluşmaya kendi ayaklarımla gelmiştim.

İyi yönden bakarsak pusula yeniden bendeydi. Hep olduğu gibi yine kendi işimi kendim halletmiş ve kimseye ihtiyaç duymadan bana ait olanı almıştım. Buraya gelmekle kazançlı mı çıkmıştım yoksa zararlı mı, artık bunu gecenin sonunda anlayacaktım.

Tek kelimeyle bittik çünkü ne ben ne de Doğa onunla eşit güçlerdeyiz.

18. BÖLÜM
KARANLIĞIN GİZLEDİĞİ KORKULAR

"Aynı anda birçok şeyle mücadele eden insanları güçlü görmeyi bırakın çünkü kendi içlerinde çok kırılgan ve hassaslardır."

Sonunda hep kaçtığım kâbuslarımdan biriyle karşı karşıyaydım. Bu kadın yirmi dört yıl boyunca Itır ile beni annesiz bırakmıştı. Ailemi dağıtmış, bizi parçalanmış bir aileye mahkûm etmişti. Çoğu zaman babama ve abilerime de kızıyordum çünkü gerçeği saklayarak yıllar boyunca bizi bir iblisle aynı evde yaşamaya mahkûm etmişlerdi. Başta Sıraç olmak üzere hepsi çok ısrar etmişti konaktan ayrılmamız için hatta Itır bu yüzden bana çok kızmıştı. Ancak şöyle bir durum vardı ki ben annemin içindeki canavardan bihaber olduğum için kalmakta ısrarcı olmuştum. Saklamak yerine gerçeği anlatsalardı o evde kalmazdım.

Gerçeği gördüğüm an hemen Itır'ı ve kızları alıp oradan kaçmaya çalışmışım ancak gerçeği çok geç görmüştüm. Gerçekleri öğrenince hep istedikleri gibi konaktan geç olmadan ayrılabilirdim ama babam ve abilerim gerçekleri öğrenmeme hiç izin vermemişti. Başımıza gelecekleri hissetmiş gibi onlara yalvardım. "*Korkuyorum, baba. Koru kızını,*" diye babama yalvardım. Babam ve Sıraç yalvarmama rağmen sessiz kalıp bizi konaktaki iblise kurban verdiler.

Gerçekler bizden gizlendi, başımıza gelecekleri bile bile en başta ailem bunu yaptı. Ve biz dört Kalkan, bu cehennemin içine düştük. Meliz'e kızgındım ama babama ve abilerime kırgındım. Bir şeyleri değiştirme şansları varken susarak bizi ölüme itmişlerdi. Evet, ölüme itmişlerdi çünkü onlar Meliz'in bizi geçit için kurban ederek öldüreceğini biliyorlardı. Meliz de böyle sanıyordu ama beklenmedik bir şekilde Asil o gece bizi kurtaracak büyüyü yapmıştı. Yaşıyorsak bunu Asil'e borçluyduk.

Benimkilerden daha açık tondaki yeşil gözleri tuzağına düşürdüğü avını ürkütücü bir şekilde inceliyordu. Etrafında uçuşan sarı saçlarının her bir telinden yılan sesini andıran tıslama sesleri çıkıyordu. Yine uzun,

siyah bir elbise giymişti ve çok genç görünüyordu. En fazla benden beş veya altı yaş büyük gösteriyordu. Otuzundan daha büyük durmuyordu. Ancak iki yüze yakın bir yaşta olduğunu tahmin etmek zor değildi. Şeffaf bedeninden arkasındaki şeyleri görebiliyordum. Bir bedeni yoktu çünkü bedenini bizzat ben öldürmüştüm. "Sen de onu görüyor musun, Doğa?"

Başını sallayarak korkuyla koluma yapıştı. "Görmemek elde değil. Ruhlar kimseye görünmezdi ama Meliz bir iblis olduğu için kendini istediği kişiye gösteriyordu.

Doğa'dan çok beni hedefine aldığı için sırıttı. "Ne o, beni gördüğüne sevinmedin mi?" Bize doğru âdeta süzülürken pek sevindiğimi söyleyemezdim.

Sakın korktuğunu belli etme.

Hemen bu durumdan kurtulacak bir taktik geliştir.

Karşımda bir iblis varken kolaydı sanki!

Doğa'nın elindeki kandili alarak ilk olarak karanlık korkum için küçük bir önlem aldım. Daha sonra gözlerimi hızla bize yaklaşan ruhtan ayırmadan derin bir nefes alıp korkumu hapsetmeye çalıştım. "Doğa, ben onu oyalarım. Sen hemen kaç." İstediği bendim çünkü onun intikam listesinin başında geliyorum. Benimle işi bitmeden Doğa'nın peşine düşmeyecekti.

"Ya-yapamam." Korkudan her an bayılmak üzereyken bu inadı niyeydi, anlamıyordum. "Ya birlikte ölürüz ya da birlikte kurtuluruz ama yalnız değil, birlikte." Kararlı sesiyle boğazımda bir düğüm oluştu, yutkunamadım. Bu kız tüm hayatı boyunca dışlanıp herkes tarafından hor görülmüştü. Bu yüzden ona uzanan ilk yardım eline körü körüne bağlanmıştı. Ondan iki yaş küçük olabilirdim ama onu himayeme alıp koruduğum için bana ölümüne bağlıydı.

"Dinle." Gözlerimi Meliz'den ayırmadan elini son kez tuttum. "Benden kurtulmadan senin peşine düşmez çünkü onun için fazla kolay bir hedef olduğunu düşünüyor. Onu şaşırt, güzelim. Hatta beni de şaşırt. Hemen şimdi koşarak uzaklaş ve yeterince uzaklaştığında Yıkım'ın gerçek ismini üç kere haykır. Adına yaptığı lanetten dolayı nerede olursan ol seni duyar. Üç silahşora ihtiyacımız var." Asil, Doğa'nın başının belada olduğunu duyduğu anda buraya gelecekti.

Gediz ise benden çıkarı olduğu için ölmeme izin vermezdi. Hafız zaten karşılık beklemeden benim için gelirdi. "Onlar gelene kadar bir yere saklanıp bekle ve sakın geri dönme! Bizim için yardım getirmek senin işin, Doğa. Lütfen bunu eline yüzüne bulaştırma." Gediz ve diğerleri gelene kadar Meliz'i oyalamalıydım. Tabii, bu sürede Doğa'nın güvende oldu-

şey bilmem gerekiyordu. İkimizin de zihnine girmediği için aklımdan geçenleri bilmiyordu. Sabaha kadar burada yalnız olacağımızı düşüneceği ve bana hızlı bir ölüm yaşatmayacaktı.

"Söz ver bana, iyi olacağına söz ver." Ağlamaya başlamasıyla iç çekerek başımı salladım.

"Söz. Söz veriyorum, sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

"Bu sözü tutacak mısın?"

"Hayatım pahasına."

Son kez bana bakıp koşmaya başladı. Meliz onun peşinden gitmedi çünkü asıl istediği bendim. Tam karşımda durduğunda gittikçe uzaklaşan Doğa'ya bakıp güldü. "Daha hızlı koş çünkü arkadaşınla işim bitince senin için geleceğim." Tabii, bunun için önce benimle işinin bitmesi gerekiyordu.

Elimde sıkıca tuttuğum kandili görünce acırcasına bakışlarını yüzüme çıkardı. "Karanlık benden daha mı korkutucu?" Etrafımda süzülerek dönmeye başladığında ayaklarının yere temas etmediğini görmek az kalsın çığlık atmama neden olacaktı. Benim aksime o gerçek bir ruhtu çünkü benim yüzümden bedeni yaşamıyordu. Süzülebilir, uçabilir belki de her şeyin içinden geçebilirdi.

Tam arkamda durunca titremeye başlasam bile omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırmıştım. Kimsenin karşısında zayıflık gösteremezdim. Ensemde bıraktığı soğuk ürperti kanımı donduruyordu. "Şu güçlü duruşuna hep hayran kaldığımı itiraf etmeliyim." Dudaklarını kulağımın yakınına getirip fısıldayınca yutkunmamak için kendimi zor tuttum. "Deli gibi korktuğunu saklamaya çalışmak zor olsa gerek." Hem de nasıl.

Bir an önce arkamdayken bir anda tam karşımda olduğunu görünce irkildim. "Ama korkmak sana yasak, değil mi?" Benimle alay ediyordu. "Zayıf olmak sana yasak." Sırıttı. "Sana âcizlik yasak. Sen kimseden yardım isteyemezsin, değil mi? Çünkü yardım dilenecek konuma düşmek de sana yasak." Yüzünü, yüzüme iyice yaklaştırıp güldü. "Yasakları çiğneyemezsin, değil mi Elzem? Aksi taktirde karanlık senin için tekrar gelir." Sertçe yutkundum. Benimle böyle oyun oynamasına izin vermeyecektim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Geriye çekilerek onunla arama biraz mesafe koydum. "Neden ne istediğini söylemiyorsun?"

"Konuyu değiştirme çabana hayran kaldığımı söylemeliyim." Tekrar etrafımda süzülerek dönmeye başladı. "Neydi o şarkın? On iki ay, aylardan iki..."

"Kes sesini!"

"İşte şimdi oldu. Sonunda bir tepki vermeye başladın." Etrafımda dönüşüp soğuk rüzgârını bırakırken kahkaha attı. "Ama bilmiyor musun sırrını? Ya pek kıymetli abin Sıraç? Baban ve diğerleri biliyor mu?" Boşluğa elim yumruk oldu. Üzerimde psikolojik şiddet uyguluyordu. Beni hasta sindirmeye çalışıyordu.

"Zordu, değil mi?" Karşımda durduğunda gözlerim dolmuştu. "Kim tahmin eder ki? Her daim dimdik ayakta duran Elzem Akay'ın neden böyle olmaya mecbur olduğunu, böyle olmaya zorlandığını kim tahmin edebilir?"

Anılar zihnime doluşmak için bana baskı yaparken dişlerimi sıktım. "Seni uyarıyorum, kes şunu!"

"Hep duyuyordum." Gözlerimin içine bakarak canımı yakmaya devam etti. "Bir iblis yakınındaki her şeyi duyar. Bastırmaya çalıştığın çığlıklarını, ağlamamak için aldığın hızlı nefesleri hep duyuyordum." En acımasızını sona saklamıştı. "Onlar duymuyor, görmüyordu ama ben seni duyuyor ve görüyordum."

Ağlamamak için tırnaklarımı avucumun içine bastırdım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Kes artık bu saçmalığı." Bana bunu yapmasına izin vermeyecektim. Beni kandırıyordu çünkü bütün bunların hepsi yalandı!

"Sana yardım edebilirim." Samimi gözlerle bakıp tebessüm etti. "Bana izin verirsen seni o karanlıktan kurtarabilirim." Buz kestim.

"Bu-bunu yapar mısın?" Heyecan içinde çıkan sesim yüzündeki tebessümün büyümesini sağlamıştı. "Karanlık korkumu benden alabilir misin?" Beni zayıf kılan tek şey karanlıktı ve ondan da kurtulursam tamamen korkusuz olabilirdim.

"Evet." Soğuk eli, güven vermek istercesine çenemi tutarak ona bakmamı sağladı. Bir ruh olmasına rağmen isteyince bana dokunabiliyordu. "İstediğin şey güç, değil mi? Onu sana verebilirim. Bedenine girmeme izin verirsen zihnindeki karanlığı yok edebilirim." Bedenim mi? Bu benim için sorun olmazdı. Sonuçta ilk kez bedenimden çıkmıyordum, değil mi? Korkularımdan kurtulmamın yolu bedenimden çıkmamsa bunu yapabilirdim.

"Peki." Omuzlarım yenilgiyle çökmüştü. "Önce bedenimden nasıl çıkmam gerektiğini söylemelisin çünkü bunu yapmayı bilmiyorum. Daha sonra bedenimi geri vereceksin, değil mi?"

Gözlerimi kısarak ona bakınca yüzünü buruşturarak beni süzdü. "Bir Oyunbaz'ın bedeni işime yaramaz." Öylesine yapacağı bir şeymiş gibi

omuz silkti. "Bu iyiliğime karşı bana borçlanman işimi görür." Yani kendi çıkarları için bunu yapacaktı. Eğer bana iyilik olsun diye yaptığını söyleseydi büyük ihtimalle ona güvenmezdim. Karşılık bekleyerek yapacağı bir iyilik bedenime gerçekten ihtiyacı olmadığını gösteriyordu.

Sonunda o aptal karanlıktan kurtulacağım.

"Bana ne yapacağımı söyle." Sabırsız sesim onu memnun etmişti.

"Çok basit," dedi gülümseyerek. "Bunu istemen yeterli ama sen şimdi bunu da beceremezsin. Sen en iyisi bu işi pusulana bırak. Ona dokun ve seni bedeninden atmasını iste. Ruhun ona mühürlü olduğu için bunu senin için yapacaktır." Hemen elbisemin altındaki pusulamı dışarı çıkarıp avucumun içine aldım. Bu kadar basit olduğuna inanamıyordum. Gerçi daha önce Bülbül de çok kolay olduğunu söylemişti.

"Hadi, ne bekliyorsun hâlâ?" Gözlerindeki bu sabırsız ışıltı da neyin nesiydi?

Pusulamın madalyonunu sıkıca tutarken çekingen gözlerle ona baktım. "Şey... Benden biraz uzaklaşır mısın? Odaklanmamı engelliyorsun." Bıkkınlıkla bana bakarken üç adım geriye çekilince gözlerimi devirdim. "En az on beş adıma ihtiyacım var. Kabul et; ürkütücüsün, İblis." Şaşırtıcı bir şekilde dediğimi yapıp bayağı bir geri çekildi. Bir iblise göre yardım etmek için fazla istekliydi.

İyice benden uzaklaştığında ayakkabılarımı usulca çıkarmaya başladım. Kaşlarını çatarak elimdeki pusulayı işaret etti. "Ayakkabılarını çıkarmana gerek yok, pusulan boynundayken de sana itaat edebilir." Bu onu neden rahatsız etmişti ki?

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?" diye ona çıkıştım. "Neyi nasıl yapacağımı bilmiyorum ve kandil yerdeyken karanlık yüzünden beynim duruyor!" Ayakkabılarımı çoktan çıkarmıştım. Öncesinde de söyleyebilirdi.

"Yap artık şunu." Başımı sallayıp elimde sıkıca tuttuğum pusulaya doğru eğildim. "Beni bedenimden çıkar," dediğim an sanki üzerimdeki kıyafetler yere düşmüş gibi bedenim yere düştü. Bense öylece ayakta duruyordum. Vay canına, herhangi bir savrulma yaşamadan bunu başarmam müthiş bir şeydi.

Ruh ve beden değiştirme işini çözdüğüme göre artık planladığım çoğu şeyi yapabilirdim. Eğer pusulamın yardımı olmasaydı bunu hayatta başaramazdım çünkü herkesin dediği gibi sadece istemekle olmuyordu. Diğer yol, acıdan geçiyordu.

Başımı kaldırınca Meliz'in âdeta uçarak bedenime doğru geldiğini görünce hemen yere diz çöktüm. Bedenimin boynundaki pusulaya bakıp "Beni hemen bedenime gönder!" diye bağırdım.

İçim titreşirken bir anda kendimi yerde yatarken bulunca aceleyle ellerimi yere bastırıp kalktım. Ayağa kalktığım an Meliz ile burun buruna gelmiştik. Gözlerim bilmişlikle ışıldarken dudaklarım kıvrıldı. "Sen beni kolayca kandırdığın annem mi sandın? Bu arada, bana az önce öğrettiğin o değerli bilgi için teşekkür ederim. Senin yardımın olmadan beden değiştirme işini öğrenmem zaman alırdı." Evet, saniyeler içinde bedenime dönmeyi başarmıştım. Ne sanıyordu, gerçekten onun oyunlarına inanacağımı mı? Hayır, aptalı oynamak en iyi yaptığım şeydi.

Kendimi kandırmadıkça etrafımdakileri kandıramam.

Ve en iyi yaptığım şey kendimi kandırmak.

Bu kadın bana çok önemli bir şey öğretmeliydi. Bunun için de benim ona inanmış gibi davranmam gerekiyordu. Bir şeylerden şüphelenmemesi için önce onun yalanına kendimi inandırmam gerekiyordu ki o da inansın. Bedenim onun için en değerli hazineydi çünkü Aykırı bir Oyunbaz'ın bedeniyle yapacağı şeylerin sınırı yoktu. Ben büyüler konusunda hiçbir şey bilmediğim için bir şey yapamıyordum ama o yapabilirdi. Onun gibi tecrübeli biri bedenimle neler yapardı, düşünemiyordum.

Üstelik bir kere bedenimi çalarsa onu bana asla geri vermezdi. Bu, göze alabileceğim bir şey değildi. Korkularım beni ben yapan en önemli etkenlerdi, hiçbir zaman onlardan kurtulmayı istememiştim. Bu kadının yardımı, verdiği zararlardan daha büyük olamazdı. Bunun bilincindeyken ona inanmak büyük ahmaklık olurdu. Bedenime benden önce ulaşmasın diye özellikle on beş adım şartı koymuştum. Meliz oyunlar oynayabilirdi ama unuttuğu bir şey vardı. Oynanan oyunları bozmak bir Oyunbaz'ın işiydi.

Ve şimdi onu kandırdığım için canıma okuyacak.

Tıslar gibi bir ses çıkarıp, "Sen!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Buna nasıl cesaret edersin!" Gözlerinin akı simsiyah olunca kaçmak için geriye çekilmek istedim ancak bileğimi sertçe tutmuştu. "O yarım aklınla bana nasıl oynarsın!" O oynarken iyiydi ama. Bekle! Yarım akıllı mı?

Kendi iyiliğim için bu saygısızlığını görmezden geleceğim.

"Sözlerine dikkat etmeni tavsiye ederim," dedim sakince. "Sana karşılık vererek senin seviyene düşmeyeceğim." Kolumu sertçe çekip ondan kurtardıktan sonra yere eğilip kandili aldım. "Bana yarım akıllı demeye cüret ettin." Omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırdım. "Seninle daha fazla muhatap olmayı doğru bulmuyorum." Hep olduğu gibi yine çok kibar-

dedi. "Lütfen bir süre konuşmayalım." Saçlarımı gayet havalı bir şekilde savurarak ona sırtımı döndüm. Bir hanımefendiye yaraşır şekilde sakin adımlarla birkaç adım attıktan sonra aniden deli gibi koşmaya başladım. Hanımefendiliğin ilk kuralı: Yeri geldiğinde kaçmayı bil!

Tanrı aşkına, bir iblise nezaket dersleri verecek değilim.

Ağaçların arasına dalıp tüm gücümle koşarken bir anda önüme çıkmasıyla bağırarak hemen diğer tarafa doğru koştum. Ancak yine önüme çıkınca arkamı döndüm fakat bu sefer de neredeyse ona çarpacaktım. Hangi yöne dönersem döneyim tam önümde beliriyordu. "Anneannene benden selam söyle, Elzem!" Bir anda boğazımı sıkınca nefes alamadım.

Onu itmeye çalışmam bir işe yaramıyordu. Tek eliyle hiç zorlanmadan boğazımı sıkarak beni yukarı kaldırmıştı. Ayaklarım boşlukta çırpınıyor, nefesim kesiliyordu fakat ondan kurtulamıyordum. Boğazımı sıkan kadın beni boğuyordu. Tenebrislerin fiziksel gücünü bir kez daha en acı şekilde anlıyordum çünkü sadece tek bir eliyle ayaklarımı yerden kesmişti.

Kendime not: Itır'ı sakın kızdırma, aksi takdirde ayaklarını yerden kesebilir. Fiziksel anlamda kesebilir.

Elimde tuttuğum kandil yere düşüp parçalanırken boşta kalan elimi kullanarak boynumu ondan kurtarmaya çalıştım. Ancak uzun tırnaklarını boynuma kerpeten gibi geçirmişken kurtulmak gibi bir şansım yoktu. Dudaklarını oynatarak bir şeyler mırıldandıkça boynumdaki parmaklarından siyah dumanlar çıkıyordu. Parmaklarından çıkan simsiyah duman tenime işleyip beni çıldırmanın eşiğine getiriyordu. Nefes alamıyordum, parmakları boğazımı sıkarken bir gram nefese muhtaç bir hâldeydim.

Yüzümün şiştiğini, gözlerimin yuvalarından fırlayacak kadar açıldığını hissediyordum ama kendimi ondan kurtaramıyordum. Ciğerlerim oksijen için kıvranırken her ne büyüsü yapıyorsa başıma giren acı müthişti. Fısıltılar yükseliyor, gözlerimin dolmasına neden oluyordu. Ben can çekişirken büyük bir nefretle gözlerime bakıp, "Ağla!" diye bağırdı tırnaklarını daha çok boğazıma geçirerek. "Suzan'ın o çok değerli torunu karşımda ağlayacak!"

Dolan gözlerimden süzülmeyen yaşlar onu deli ediyordu. Gözlerim çok sık dolardı ama ağlayamazdım. Onun bana yaşatacağı hiçbir acı beni ağlatamazdı. Ellerim güçsüzce iki yanıma düşerken artık çırpınmıyordum çünkü bunu yapamayacak kadar güçten düşmüştüm. Evet, beni ağlatmıştı ama bunu kandan gözyaşlarıyla yapmıştı. Gözlerimden yanaklarıma süzülen gözyaşları değildi, bana öfke içinde yaptığı büyünün kanlarıydı.

Gözlerimden dudaklarıma akan kırmızı sıvının tadını almıştım. Bir Oyunbaz'ı öldürmek istiyorsanız kafasına hedef alın çünkü oyun oynarken zihinleri ölürse onlar da ölür. Yaptığı büyü tam olarak buydu. Ensemden çöreklenen kara büyü, bir ahtapotun ıslaklığına sahipti. Sivri kıskaçlarını kafamın her yerine geçirip beynimi vakumlayan bir yaratık çıkarmıştı ensemden. Ne tür bir kara büyüydü bu, bilmiyordum ama zehri beyin hücrelerime işleyip beni tüketiyordu.

Bedenim ise alamadığım her nefesle ölümün kıyısına çekilmişti. Kulaklarımdan boynuma sızan bu ılık şeyin sebebi de kan mıydı? Niye görüşüm gittikçe bulanıklaşıyordu? Ölüm böyle bir şey miydi? Peki ya Itır? Kardeşim bensiz ne yapacaktı? Son anımda bile tek düşündüğüm sadece oydu. Itır beni hep kurtarırdı, şimdi niye yoktu yanımda? Bu sabah beni ittiğinde aslında onu son görüşüm müydü? Hayır, bu olmamalıydı. Onunla olan son anımız, bana kızdığı an olursa bunun suçluluğunu yaşardı. Arkamda parçalanmış bir Itır bırakamazdım.

Fazla acıya dayanamayan bedenim ruhumu dışarı atınca savrularak yerde yuvarlandım. Kalkmak için ellerimi yere bastırdım lakin bedenim ölmek üzere olduğu için bunu yapamadım. Deniz köpüğü gibi kabarcıklı buharlar ellerimden çıkıyor, uzuvlarım süratle yok oluyordu. O kadar hızlı bir şekilde yok oluyordum ki dizlerime kadar buharlaşan bacaklarım sadece saniyelerimin kaldığını gösteriyordu. "Bu bir şaka olmalı." Benim sonum, hayatımın katili olan bu kadının ellerinden olmamalıydı.

Bir anda gök gürlemeye başladı. Başımı kaldırınca gökyüzündeki tüm kara bulutların şimşeklerini gördüm. Yıldırımların düştüğü yeri görmek için başımı çevirince şoke oldum. Gölgelerin içinden âdeta ışık saçarak çıkan Doğa'yı görünce afalladım.

"Bırak onu!" Buz gibi bir sesle konuşan kızın gözlerinin mavisi kaybolmuş, göz bebekleri beyaz rengini almıştı.

Kumral saçları etrafında uçuşuyor, bulutlar gürleyerek ona şimşeklerini gönderiyordu. Kükreyen gökyüzü tüm yıldırımlarını Doğa'nın üzerine düşürüyordu. Doğa'ya yıldırım çarpıyordu ama bu ona zarar vermek yerine sanki daha da güçlenmesini sağlıyordu. Bedeninin her yerinde cızırdayarak hareket eden elektrik akımının içinde âdeta parlıyordu. Bu gerçekten Doğa mıydı? Teninin her yerine akın eden bu korkutucu elektrik ona zarar vermiyordu. Kollarını iki yana açarak onu kuşatan yıldırımlarla beslendi. "Bir Işıktan Gelen'in öfkesini uyandırdın!" diye bağırıp bir anda diz çöktü ve yumruk yaptığı elini yere vurdu.

Yumruğumun değdiği yer yarılmaya başladı. Toprağı delerek buradaki her şeyi Meliz'e ulaşan yıldırımlar, bir ruh olmasına rağmen Meliz'i canından (Doğa'nın yıldırımı canını öylesine yakmıştı ki haykırarak bir ağacın gövdesine doğru sertçe savruldu. Güçlükle yutkundum. Ruhlar ölü olduğu için acı çekmezdi ama Doğa'nın yıldırımı onlara zarar veriyordu. Bunun Avkın olmasıyla bir ilgisi olabilir miydi?

Bir şeyler yapmalıydım, Doğa onu çok fazla oyalayamazdı. Ruhumun çoğu yok olurken hemen başımı eğdim ama pusulamın olmadığını gördüm. Kahretsin, bedenimin boynundaydı. "Pusulamı sesime doğru getir, Doğa!" Bağırdığımda beni duymadığını çok sonradan fark etmiştim. Meliz düştüğü yerden kalkmaya çalışırken Bülbül'ün sesi zihnimde yankılandı. "*Sadece iste.*"

Gözlerimi kapatıp tüm içtenliğimle bedenime dönmeyi arzuladım. İlk başlarda hiçbir şey olmadı. Yeterince odaklanmam ve baskı altındayken bunu kalpten istememle dehşet bir acıya kavuşunca inleyerek gözlerimi açtım. Meliz'in işkence ettiği vücuda geri dönmek iyi bir fikir olmayabilirdi. Kendimi kanlar içinde, yerde yatarken bulmuştum. Bu gece bedenime girip çıkmayı hem pusulayla hem de pusulasız öğrenmiştim. Böyle öğreneceğimi hiç hayal etmemiştim.

Bedenimdeki sonsuz acıya yeniden kavuşmak, nefes nefese kıvranmama neden oldu. Titreyerek ellerimi yere dayanıp başımı kaldırınca Meliz'in artık yerinde olmadığını gördüm. "Doğa, arkanda!" Ona bakmasam bile ruhunun nereye gittiğini hissetmiştim.

Doğa arkasını döndüğü an Meliz ile burun buruna geldi. Onu tam karşısında bulunca hazırlıksız yakalandığı için Meliz'in pençelerinden kalbini koruyamadı. Doğa avaz avaz çığlık atarken ben aklımı kaçırmanın eşiğine geldim. Bu sahneyi soluksuz izliyordum çünkü bu kadın, Doğa'nın göğüs kafesine elini bastırınca elinden çıkan siyah dumanlar onun ışığını söndürmüştü. "Karanlık, ışığı yok eder!" diye bağırdı onun canını yakarken.

O kadar güçlüydü ki Doğa'nın göğsüne yumruğunu geçirerek onu benim yanıma savurmuştu. Doğa acıyla inlerken yerde iki büklüm olmuştu. "O-ona karşı çok zayıfız, Elzem." Tıpkı benim gibi ellerini yere dayayıp kendini arkaya doğru çekmeye çalışıyordu.

"Deme öyle, Doğa Hatun," diye mırıldandım acı içinde kıvranırken. "Bence iki çaylağa göre iyi gidiyoruz." Özellikle benden çok iyi kum torbası olurmuş. Meliz bize doğru geldikçe kalçamızın üzerinde geriye doğ-

ru sürünüyorduk. Bu kadın bir iblisti, bence bu kadar dayanmamız mucizeydi.

İkimiz de bize doğru süzülerek gelen şeytana bakıyorduk. Bu sefer [illegible] miz bitmişti. "Şu yıldırımlardan tekrar yaparsan sana hiç kızmam. [illegible]

"Meliz boğazını sıkıp seni içi boş bir çuval gibi havada sallarsa sinirlenip tekrar yapabilirim."

"Tanrı aşkına, kadın birazdan bizi haşlayacak. Sinirlenmek için daha neyi bekliyorsun? Ayrıca yaptığın o içi boş çuval benzetmesi hiç hoş değil."

"Beni daha fazla korkutman sinirlenmemi sağlamıyor ve çuval benzetmesi oldukça harika."

Meliz tam karşımızda durmuştu. Artık sürünmek bile işe yaramazdı. Bana yaptığı kara büyünün etkisindeyken fazlasıyla tükenmiş durumdaydım. Tiksinerek bize üstten bakışlarını attı. "Siz iki sefil ruh için yeterince oyalandım." Ellerinden kara dumanlar çıkan kadın bizden tam kurtulacaktı ki "Kahretsin!" diyerek hemen ortadan kayboldu. Doğa ile birbirimize şaşkınca baktık. Gitmiş miydi?

Ağaçların arasından çıkan adam ile ağzım bir karış açıldı. Savcı? Şaşılacak olaydı ama Savcı buradaydı. Onun gelişi Meliz'i bile kaçırmıştı. Bir saniye geç kalsaydı belki de şimdi yaşamıyorduk. Tam zamanında gelmişti. Meliz daha önce beni ormanda sıkıştırdığında da Savcı'nın gelişi onu kaçırmıştı. Bir iblisi bile korkutacak ne vardı bu adamda? Gediz'i beklerken Savcı'nın gelmesi büyük sürpriz olmuştu.

Ağaçların arasından çıkıp bize yaklaştığında gördükleriyle kan beynine sıçramış gibi kaşları çatıldı. Gözlerinin tek odağında ben vardım. Dağılan saçlarımı görmek belki onu o kadar çok etkilememişti ama kandan gözyaşlarımın izlerini görünce dişlerini öyle bir sıktı ki gıcırtısını buradan duyabildim. Harlanan öfkesinin boyutu o kadar büyüktü ki omurgamda buz gibi bir etki yaratıyordu. Yanında duran parmakları avucunun içine doğru büküldü, yumruğunu sıktı. Ruhunda daha önce böylesine büyük bir öfkeyi solumamıştım.

Başını sağ omzuna doğru çevirip sıktığı dişlerinin arasından, "Bul onu bana!" dedi hırlarcasına. Bizim göremediğimiz ama onun çok iyi gördüğü köle ruhlarından birine emir verdiğini biliyordum. Yanındaki iblisin enerjisini soluyabiliyordum. Meliz'den daha güçlü bir iblisin ruhunu Savcı'nın hemen yanında hissediyordum. Saniyeler içinde kokusu kaybolmuştu çünkü Savcı'nın isteğiyle Meliz'i bulmaya gitmişti.

Sol tarafında ruhunun kokusunu soluduğum biri daha vardı. Bir kadının ruhu hemen onun solunda duruyordu. Onun ışığı ruhlardı yani ruhlarla fazla haşir neşirdi. Demek istediğim, acaba ilgisini ruhlar mı çekiyordu? Akademiye dönmeyi başarınca Efsun'a sevgilisinin onu ruhlarla aldattığını söylesem miydim? "Hatırlat bana, Doğa. Akademiye dönünce Efsun Hanım ile küçük bir görüşme yapacağım." Bunları söylerken gözlerimi Savcı'nın solundaki boşluktan ayırmıyordum. "Bence aldatıldığını bilmesi gerekiyor."

Söylediklerimi duyan adam bana tersçe bakarak başını sol omzuna doğru çevirdi. "Git," dedi. "Varlığın onu öfkelendiriyor ve o da beni öfkelendirmek konusunda çok iyi."

Doğa iyice dibime girip, "El-Elzem," diye mırıldandı. "Kendi kendine konuşan bu adamdan ders almak için hâlâ ısrarcı mıyız?"

Korkak arkadaşıma başımı sallayarak kükürdadım. "Bu gördüklerimizden sonra her zamankinden daha ısrarcıyız."

"Benim niye bundan haberim yok?"

"Artık var." Meliz'i bile kaçırdıysa artık öldürse bile zor kurtulurdu benden. Bildiği her şeyi bana öğretmeliydi.

Yanındaki görünmez arkadaşını gönderdikten sonra bana doğru yürüdü. Yüzümdeki kanlara baktıkça öfkesi harlanıyordu. "Bedenin aldığı darbeleri çoktan iyileştirmeye başlamış." Beni böyle görmenin canını yaktığını gizlemeye çalışarak kollarımı tutup beni ayağa kaldırdı. Oysaki ruhunda soluduğum tek şey öfke değildi. Sanki canından can gitmiş gibi derin bir acı, ruhuna çöreklenmişti. İfadesiz yüzü içinin yangınını çok iyi gizliyordu. Eğer ruhları solumasaydım onun bir kalpsiz olduğunu düşünürdüm.

Kalkmama yardım ettikten sonra sıkıntılı gözlerle baktı. "Sana çok fazla zarar vermeden zihnindeki kara büyüden kurtulmuşsun. Muhtemelen bir şifacı olmandan kaynaklanıyor." Cebinden bir mendil çıkarıp çenemi tutarak başımı kaldırdı. "Bana iyi olduğunu söyle." Gözlerinin ardındaki keder ruhuma işleyince sertçe yutkundum. Gizlemeye çalışıyordu ama endişeden deliye dönmüş durumdaydı. Bu yüzden duymak istediği tek şey iyi olduğumdu.

Onu yatıştırmak için kendimi zorlayarak tebessüm ettim. "Artık daha iyiyim." Bunu duymak bile sandığım gibi onu rahatlatmamıştı çünkü iyi olmadığımı görüyordu.

Yüzümdeki kanı silerken iç çekti. "Onu durdurabilirdin, neden yapmadın?" Bu konuda bana sinirlendiğini gizleyemiyordu. Kendini daha

fazla kontrol edemediği için kaşları çatıldı. "Tek yapman gereken, kahr, lası ruhunu emmekti!"

"Bunu yapamam." Bakışlarımı kaçırmak istedim ama yüzümü silerken çenemi tuttuğu için yapamadım. "Bir kere başlarsam duramamaktan korkuyorum."

Çenemdeki parmakları tenime okşarcasına sürtünürken, "Korkmana gerek yok," diye fısıldadı. Sesi beni etkisine alacak kadar sıcaktı. Üzerime biraz daha eğilip gözlerimin içine baktı. "İhtiyacın olandan fazlasını sana getirebilirim. Ölüler Diyarı'ndaki tüm ruhları senin için getirebilirim." Asıl endişesini gizleyemeyip, "Beslenmezsen lanetin seni öldürecek," dedi büyük bir kaybetme korkusuyla. "Sandığından daha az vaktin kaldı."

Bunu biliyordum ama ruhlar konusunda bir bağımlıya dönüşme ihtimalimi göz ardı edemezdim. Her acıktığımda ona gidip benim için bir ruh getirmesini isteyemezdim. Aramızda ürkütücü bir uyum olduğunu fark edince kaskatı kesildim. Ben bir ruh emiciydim, o ise beni besleyecek ruhları çağırabiliyordu. Sanki birbirimiz için yaratılmıştık ama aslında öyle değildik. Klanı dışındakilerle olamayan tek ırkın lanetini taşıyordum. Oyunbazlar sadece kendi gibi Oyunbaz olanlarla birlikte olurdu. Aksi olursa eşini yiyen karadul cinsi örümcekten bir farkım kalmazdı.

Yüzümdeki kanları yeni silmişti ki farklı bir ruhun onun yanında belirdiğini sezdim. Az önce gönderdiği o dişi ruhun kokusuydu bu. Savcı'ya ne dediyse başını sallayıp, "Anladım," diyerek bizden uzaklaştı. "Burada bekleyin, birileri sizin için geliyor." Sonra geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Gidiyor muydu?

Rahatlığın bu kadarına da söyleyecek söz bulamıyordum. "Akademiye dönersek Elif cadısı bizi öldürür. En azından kasabaya kadar bize eşlik edin!" Listedeki eşyaları almadan geri dönemezdik. Az önce büyük bir ölüm tehlikesi atlatmıştık ama o şirret kadın yüzünden ben hâlâ yapacağımız işleri düşünüyordum. Kadın psikolojimin içine etmişti.

Ağaçların arasına karışıp gözden kaybolunca kaşlarımı çattım. "Kalpsiz herif!"

Hâlâ yerde duran Doğa'nın kolunu tutup onu kaldırdım. "Bu karanlıkta artık kendimiz yolu bulaca..." demiştim ki fark ettiğim şeyle hemen etrafıma baktım. "Do-Doğa. Karanlık..." Titremeye başlayınca Doğa hemen yanıma gelip kolumu tuttu.

"Lütfen sakin ol, Elzem. Burası sandığın kadar karanlık değil." Hayır, beni korkutacak kadar karanlıktı. Hemen pusulamı açtım ama ışığı yan-

mıyordu. "Hayır, hayır, lütfen çalış!" Panik yaparak pusulamı kurcalamaya başladım ama olmuyordu! Bu şeyin ışığı yanmıyordu.

Beni karanlıkta kalamam.

"Elzem! Doğa!" Hafız ve diğerlerinin sesini duyunca Doğa, "Buradayız!" diye bağırırken krizin eşiğindeydim. Bunu fark edince endişesi arttı. "Lütfen kendine gel, Elzem. Ben gidip onları buraya getireceğim." Beni bırakıp koşmaya başladı. "Sen panikatak geçirmeden Hafız sana halüsinasyon gösterip karanlığını yok eder."

"Gitme!" Arkasından çıldırmış gibi bağırdım. "Lütfen geri dön, Doğa! Geri dön, karanlıkta yalnız kalamam!" Bana yardım getirmeye kararlı olduğu için geri dönmedi. Beni yalnız bırakarak bana nasıl bir kötülük yaptığını bilmiyordu.

"Be-ben karanlıkta kalamam ki." Kendi etrafımdan dönerek başımı *olmaz* dercesine iki yana salladım. "Bu gece başarısız oldum." Geriye doğru giderken bir histeri krizinin eşiğindeydim. "Bu gece başarısız olmuşken karanlıkta kalamam! Benim için gelecek!" Titreyerek çıldırmış gibi. "Benim için gelecek," diye mırıldandım. "Zayıflık göstermemeliydim." Meliz'in karşısında zayıflık göstermemeliydim.

Dehşete düşmüş bir hâlde zangır zangır titrerken ellerimi göğsümde birleştirdim. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Benim suçumdu. birazdan olacakların hepsi benim suçumdu. Bu gece zayıflık göstererek hepsini hak etmiştim.

"Sa-sakin ol." Derin bir nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalıştım. "Sorun yok, sorun yok, sorun yok." Nefes alışlarım hızlanırken karanlık üzerime üzerime geliyordu. Arkamda duyduğum adım sesleriyle ellerimi dudaklarıma bastırarak çığlığımı engelledim. "Ö-özür dilerim, bir daha olmayaca..." demiştim ki omzuma dokunan bir elle boğazımı yırtarcasına, "Yapma!" diye haykırdım.

Yapma artık, dayanacak gücüm kalmadı.

Bağırarak kaçmaya çalıştım ancak arkamdaki şey beni bırakmadı. "Elzem, sakin ol." Kaçmak için çırpınınca beni sertçe göğsüne çekip sırtımı göğüs kafesine yasladı. "Geçti, sakin ol." Savcı'nın sesini duyunca çırpınışlarım yavaşladı, omuzlarım gevşedi ve rahatlayarak nefesimi verdim. Benim için geri dönmüştü.

Hızlı hızlı nefes alırken titremelerimi durduramıyordum. "Ka-karanlık..." Fısıldayarak beni içine çekmek isteyen karanlığa baktım. "Lütfen bir şey yapın." Hıçkırdım ama gözlerimden bir damla yaş akmadı. "Biraz-cık ışık istiyorum."

Bir anda kendimi güneşin aydınlattığı bir gül bahçesinde bulunca rahat bir nefes aldım. Gündüzün ışıklarının altında ışık saçan beyaz güllere bakıyordum. Karanlık tamamen dağılmıştı hatta gece yerine gündüzü yaşıyordum. Beyaz güllere baktıkça korkularım kuytulara kaçıyordu. Zihnimdeki tüm sanrılar dağılmaya başlayınca kalbimdeki sıkıntı yerini huzurlu bir telaşa bırakmıştı. Gün ışığının, beyaz güllerin taç yapraklarına yansıması olağanüstüydü.

Kalbimde ılık bir esinti oluşurken gülüşüm dudaklarıma geri döndü. "Çok güzel." Buradaki güllerin her birine dokunmak istiyordum.

Sırtım, Savcı'nın göğsüne yaslıyken elleri karnımın üzerinde duruyordu. "Bu senin için yeterli mi?" diyen sesi yumuşaktı ancak zihnine kazınan az önceki hâlim, kalbini patlayacakmış gibi hızlandırmıştı. Sırtımın yaslı olduğu göğüs kafesinin içinde çılgına dönen kalbi onu çok korkuttuğumu gösteriyordu.

Işığa yeniden kavuşmak, kollarının arasında gevşememi sağladı. Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. "Halüsinasyonun, Muhafızların yeteneğini kapsadığını sanıyordum?" Bu güzel cennetin gerçek olmadığını ne yazık ki biliyordum artık. Beni karanlıktan koruması fazlasıyla büyük bir hediyeydi.

"Öyle zaten." Başını eğdiğinde çenesi boynuma yakındı. Yüzlerimizin arasında çok az bir mesafe vardı. "Emrimde her türden ruh var." Kölesi olan ruhların içinde Muhafızlar da vardı, o yüzden şu anda güneşin altındaki bir bahçedeyim. Ruhları kontrol ettiği için bir nevi tüm klanların gücüne sahipti.

Her klandan köleleri varsa bunu yaşayanlara karşı kullanması büyük bir avantajdı. Başka bir Azıklık'a karşı ondan daha güçlü bir Azınlık'ın ruhunu getirse kimse ona bir şey yapamazdı. Onun yerine kölesi her işi hallettiği için o kenara çekilip keyfine bakabilirdi. Bu gerçekten çok havalı ve hayranlık uyandıran bir güçtü. Demek ki Meliz bu yüzden ondan korkuyordu çünkü Meliz'in karşısına bir ruh emici çıkarabilirdi. Meliz beslenmek istemediğimi bildiği için benden korkmuyordu ama Savcı'nın onun karşısına çıkaracağı Oyunbaz, efendisi için Meliz'in ruhuyla kendisine ziyafet çekebilirdi.

"Elzem?" Benim aksime onu rahatlatan bir şey yoktu çünkü sıkıntılı bir şekilde yüzüme bakıyordu. "Az önce yaşananlar da neydi?" Ela irisleri hayatımdaki tehlikeyi bulup benim için onu ortadan kaldırmak ister gibi bakıyordu. "Karanlıkta kalınca neler oluyor? Seni bu kadar korkutan nedir?" Kollarının arasında buz kestim. Hayatımın en zor sorusu buydu.

Sen... Sandığınız gibi bir şey değil." Omzumun üzerinden arka sokaklara bakarken her hareketimi izlediği için bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım. Karanlığa olan korkum kez geçirmeme neden oluyor. Kalbim hızlanma noktasına geliyor, nefesim kesiliyor. Bu hep oluyor." Onu bana inandırmak için gülümsemeye çalıştım. "Çocukluktan kalan bir korku işte. Ve zaman karanlıkta kalsam bir canavarın benim için geleceğini hissediyorum." Kıkırdadım. "Ne kadar da aptalca."

Benim aksime o gülmüyordu. Son derece ciddi bir ifadeyle bana bakarken dudakları bile kıvrılmamıştı. Ruhumu delen bakışlarından kurtulmak için, "Eğer Efsun Hanım'ı benimle aldatmak gibi bir düşüncemiz yoksa bence beni bırakın," dedim. İçinde bulunduğumuz uygunsuz pozisyona dikkat çekerek, "Tabii, bana arkamdan sarılmak hoşunuza gidiyorsa bilemem," dediğim an benden o kadar hızlı uzaklaştı ki homurdanmama neden oldu. Bana sarıldığının bile farkında değildi, öyle değil mi?

Bozulduğumu gizlemeye çalışarak güllerin arasında kurcalamaya başladım. "Beyaz güller mi?" Oyunbaz bir ifadeyle gözlerimi kıstım. "Bundan ne çıkarmalıyım?" Acaba beyaz gülleri sevdiğimi nereden biliyordu? Çünkü daha önce de kulübeme benim için bir vazo beyaz gül bırakmıştı. Tıpkı bana verdiği kalem setindeki damgada beyaz gül olması gibi. Kâseyi muma bastırınca mumun rengini alan bir gül olurdu.

Umursamazca omuz silkti. "Fazla romantik bir ruhu görevlendirmek benim hatam." Yine yapıyordu. Pası, göremediğim bir ruha atıyordu sakince.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Şu romantik ruh benim beyaz güllere ilgim olduğunu nereden biliyor? Zihnim mühürlü, hocam."

Kaşlarını alayla yukarı kaldırıp sakinliğiyle beni delirtmeye devam etti. "Ben senin neyi sevip sevmediğini nereden bileyim? Sadece bir Koruyucu olduğum için kimsenin düşüncelerine sızıp Muhafızlar gibi anı çalamam." Doğru söylediği için tüm keyfim kaçmıştı. Onun uzmanlık alanı halüsinasyon değildi. Çağırdığı ruhtan özellikle benim için beyaz gül istemesi beni daha çok mutlu ederdi ama bununla bir ilgisi olmadığını söylüyordu.

Somurttuğumu görünce dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Yoksa güllerin benim işim olmasını mı isterdin?"

Kendimi toparlayarak yalandan öksürdüm. "Ne münasebet." Omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırdım. "Bir hizmetçi olarak yerimi ve hadlimi biliyorum." Önüme gelen saçlarımı elimin tersiyle arkaya doğru savurdum. "Lütfen varsayımlarda bulunmayın."

Gülerek başını iki yana salladı. "Sana inanıyorum." Ama sesi ve eğlenen bakışları tam tersini söylüyordu.

Çıplak ayaklarımdan dolayı ruhunun kokusunu çok yoğun soluyordum. Aklımı bulandırıp açlığımı tetikleyen kokudan kaçmak istedim. Ayakkabılarımı çıkardığım yere geri dönüp onları almalıydım yoksa Sarıcı'ya zarar verebilirdim. Kokusuyla yüzümü özellikle buruşturup bilerek geri çekildim. Bu hareketim dikkatini çekince öğürüyormuş gibi bir ses çıkarıp elimi hemen dudaklarıma bastırdım. "Bir Oyunbaz'ın yanında güvende olacak tek kişisiniz çünkü ruhunuzun kokusu hiç iştah açıcı değil." Yalandı çünkü ruhu ağzımı sulandırıyordu.

Kaşlarını çatarak yanına baktı. Etrafımdaki tüm beyaz güller yerini dikenli çalılara bırakınca kıkırdadım. "Olamaz." Sesim kontrolüm dışında fazla cilveli çıkıyordu. "Bana bu kötülüğü yapmamalısınız. Sizi bu kadar çok kızdırıyor olamam."

"Şu kızı karanlığa boğ!"

"Hayır, lütfen!" Anlaşılan onu düşündüğümden daha fazla kızdırıyormuşum... "Uslu duracağım, lütfen karanlık olmasın." Telaşa kapılarak ona doğru bir adım attım ancak ayağım bir dala takılınca sendeledim. Peki ben düşmek üzereyken o ne yaptı? Bir adım sağa kaydı ve ona çarpmayayım diye pek kıymetli vücudunu güvene aldı! Bu adamdan gerçekten nefret ediyordum çünkü ruhsuz herif beni tutmaya çalışmayarak düşmeme izin vermişti.

"Bu hiç centilmence bir davranış değil!" Düştüğüm yerde başımı kaldırıp saçlarımın arasından dik dik ona baktım. "Sizin yüzünüzden bileğim kırıldı!" Canım yanmış gibi bağırdım. "Hayatımın kalanını tek ayakla geçireceğim. Ah, çok acıyor!" Ayağa kalkmaya çalışıp özellikle kendimi tekrar yere attım. Sağ ayağımın bileğine tutarak inledim. "Çok kötü kırıldı. Bu acıyla nasıl yaşanır ki?"

Yüzüme ağlamaklı bir ifade kondurup dramatik bir şekilde ona baktım. "İyi bir öğretmen olup öğrencinizi yerden kaldırır mısınız?" Düşmeme sebep olduğu için beni yerden kaldırmalıydı.

Eğlenen gözlerle bana bakıyordu. "Demek kırıldı?" Kaşlarını yukarı kaldırmasıyla hemen başımı salladım.

"Evet, çok kötü kırıldı. Lütfen bir şey yapın." Gülmemek için yanaklarının içini ısırırken çok eğleniyordu. "Senin için Azınlıklardan birinin ruhunu çağıracağım. Öfkeli bir ruh ama bacağın kırıldığı için korkacağın bir şey yok. Aksi olsaydı..."

Yutkundum. "Aksi olsaydı?"

"Bacağını kırmadan gitmezdi." Ama ya!

Hemen ayağa kalktığımda kendini tutamayıp kahkaha attı. "Sanırım bacağın iyileşti. Siz şifacıların bu yeteneğine hayranım." Dalga mı geçiyordu? Bu adam ne çekilmez biriydi. Ruhundaki bu neşeyi yolmak beni deli ediyordu!

Saçlarımı omuzlarımdan geriye havalı bir şekilde savurdum. "Bu konuda yalnız değilsiniz, hocam. Genelde tüm erkekler bana hayran kalır. Ah, hep size kendi dünyamdaki hayranlarımdan bahsetmedim, değil mi?" Büyük bir özlemle iç çekerek elimi kalbime bastırdım. "Hepsi o kadar tutkulu âşıklardı ki..." Gülüşü kayboldu, kaşlarını öyle bir çattı ki boğuz kestim.

"Üstelik hepsi benim yaşlarımdaydı, yani olgun değillerdi." Sınırlı bakışları ödümü koparsa da ona tatlı tatlı gülümsedim. "Çok olgun, aşırı olgun, çürümekte olan bir elmanın olgunluğunda veya dişi ruhların olgunluğunda değillerdi." Efsun'a taktığımı çok mu belli ediyordum?

Başımı omzuma doğru eğip soluğumu kesen gözlerine sevimlice baktım. "Onlarla aramda elli beş ve üstü gibi bir yaş farkı yoktu," dediğimde boynundaki şah damarı nabız gibi atmaya başladı. Bu sefer ikimizin arasındaki yaşa değinerek onu kızdırmıştım.

En iyi ihtimalle seksenli yaşlarındaydı ama en fazla kaç yaşında olabileceğini kestiremiyordum. Geçenlerde Gediz seksen yaşlarında akademiye geldiklerini söylemişti. Bu da demek oluyordu ki akademide gördüğümüz tüm o öğrenciler seksenli yaşlardaydı. Gediz, Savcı ile aynı yaşta olduğunu söylediğine göre Savcı da seksenlerindeydi. Kahrolası yakışıklı yüzü ve insanın aklını başından alan fit vücuduyla yirmi altı veya yirmi yedi gösteriyor olabilirdi ama aslında öyle değildi. Bunlar kaplumbağa hızıyla yaşlanıyordu, bizse *Road Runner*.[4]

Ruhundan buram buram yükselen o tehlikeli öfkenin yanı sıra onu endişelendiren bir şeyler vardı. Aklına bir kurt düşürmüş olmalıydım ki tedirgindi. "Yaşım senin için bir sorun mu?" Bunu önemsemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama şu anda tek önemsediği, aramızdaki yaş farkını sorun edip etmediğimdi. "Bana kıyasla sen bir çocuksun." Bunu o kadar kısık bir sesle söylemişti ki sanki kendine hatırlattığı bir şeydi.

Tebessümümü gizleyemedim. "Siz böyle göründükçe bence hiçbir kadın göstermediğiniz yaşınızı sorun etmez." Doğrudan olmasa da üstü kapalı olarak ona aramızdaki yaş farkını sorun etmediğimi söylemiştim.

---

[4] 1948 yılında Warner Bros. için tasarlanan çizgi film karakteri. (e.n.)

"Merak etmeyin, çok olgun sevgiliniz Hasan Hanım, sizi oldukça yakışıklı buluyordu."

İstediğim gibi, bu sözlerden yaşını sorun etmediğimi ve onu yakışıklı bulduğumu anlayınca, gerilen yüz hatları gevşedi. Soluduğum ruhumdaki sıkıntılar büyük bir hızla dağılırken yerini tatlı bir duygunun bırakmasına izin verdim. Tam onun güzel gözlerine dalıp gitmiştim ki "Elzem!" diyen Doğa'nın sesi her şeyin içine etti. Sesinin geldiği yöne dönünce Doğa ve üç silahşörün bana doğru geldiğini gördüm. Her şey olup bittikten sonra gelen bu üçlüye minnettardım.

Hepsi tam karşımda durunca Hafız endişeyle beni süzdü. "İyi misin?" Başımı salladım.

"Daha iyi günlerim olmuştu."

"Berbat görünüyorsun." Bu insan yıkımı gerçekten bana bunu söyle miş miydi?

"Neden acaba? Bir iblisin saldırısına uğradığım için olabilir mi?"

"Ondan kurtulduğuna göre senin de ondan aşağı kalır bir yanın yokmuş." Gediz'den gerçekten nefret ediyordum. Bu Gevherilerin kanında olmalıydı ukalalık.

Kaşlarımı çatarak tersçe ona baktım. "Eğer sen vaktinde gelseydin bu hâlde olmazdım." Sözlerimle yüzü sıkıntıyla kasıldı.

"Akademi buradan ne kadar uzakta, farkında mısın? Atları dört nala koşturmamıza rağmen, kanatlarımız olmadığına göre zamanında gelemezdik." Haklıydı, gecenin bir yarısı o kadar yolu aşıp zamanında burada olmalarını beklemek aptallık olurdu.

Asil'e döndüğümde hâlâ endişeyle Doğa'ya bakıyordu. "İyi olduğuna emin misin?" Onun için çok korkmuş olmalıydı.

Doğa neşe içinde başını salladı. "Çok kötü şeyler yaşadık ama beni görmeliydin, ellerimden yıldırımlar çıktı. Meliz, Elzem'i boş bir çuval gibi havada sallarken onu kurtardım." Büyük bir heyecanla kendisiyle övünmesini anlardım ama bunu yaparken beni yerin dibine sokmasına diyecek söz bulamıyordum. Boş çuval benzetmesi berbattı!

Asil yüzündeki tebessümle onun bu çocuksu hâllerini izliyordu. Doğa babasının takdirini kazanmak isteyen bir çocuk gibi heyecanla ona yaptıklarını anlatıyordu. Doğa'yı ilk kez böyle gördüğü için Asil'in yüzünde esrik bir gülümseme vardı çünkü Doğa çoğunlukla ondan kaçıyordu. Bir süre sonra başını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak Asil'e baktı. "Anlattıklarıma inanıyorsun, değil mi?"

Doğa'nın somurtması hoşuna gitmemişti. "Sen ne anlatırsan anlat. Ben onu doğru sayarım, Günışığı."

Duyduklarıyla Doğa ona gülümsedi fakat ne hatırladıysa gülüşü soldu ve hep yaptığı gibi ondan uzaklaştı. Kaşlarını çattığında taşıdığı nefret tekrar gözlerindeki yerini aldı. "Bu yaşadıklarımızın tek sorumlusu sensin!" Bunu daha yeni hatırlamıştı. "Elzem'in pusulasını aldığın yetmezmiş gibi bir de onu kaybettin! Onu biz bulduk ama az kalsın ölüyorduk ve bütün bunların sorumlusu yalnızca sensin!" Ona kin kusup yanıma geldi. Asil bu gece de ona ulaşmayı başaramamıştı.

"Savcı Bey gelmeseydi başımız gerçekten ciddi anlamda belaydı." Yan tarafa dönünce dudaklarımdan çıkan tek kelime, "Gitmiş..." olmuştu. Hangi ara gitmişti? Bana halüsinasyon gösteren o ruhu burada bırakmış olmalıydı ki hâlâ gündüzü yaşıyordum.

"Savcı mı?" Hafız'ın sesi şaşkın çıkmıştı. "İyi de onun nasıl haberi oldu? Doğa, Gevheri ile iletişime geçtiğinde birlikte olduğumuz için kimseye bir açıklama yapmadan yola çıktık." Hepsi soru dolu gözlerle birbirine bakarken aynı şeyi ben de merak ediyordum.

Savcı konusunda çok fazla soru işareti vardı.

✦

Kasabaya atlarla gelmiştik. Ben, Hafız'ın atına binerken Doğa, Asil'e çok kızgın olduğu için Gediz'in atıyla gelmişti. Evet, çok korksa da bunu yapmıştı. Bizi kızların olduğu hana yerleştirip gitmek zorunda kalmışlardı, sabah erkenden derste olmalıydılar. Gece geç saatte geldiğimiz hâlde handaki kalabalık beni afallatmıştı. Herkes taburelere oturmuş, yarı sarhoş bir hâlde yiyip içiyordu. Koca koca bakır kupaları tokuşturup içiyorlardı. Şişko bir adamın kocaman bir kuzuya yumulduğunu görmek beni şoka uğratmıştı.

Hancı kadın yüzündeki gülümsemeyle müşterilerin gönlünü hoş tutacak sözler söylüyor, masa masa gezinen iki genç kız kocaman tepsilerle onlara yemek ve şarap taşıyordu. Üç silahşor bizi böyle bir yerde bırakıp gitmeyi hiç istemese de mecbur oldukları için yapacak bir şey yoktu. Hafız, hancı kadına yemeğimizi odamıza göndermesini söyledikten sonra odaya kadar peşimizden gelmişlerdi. "*Gündüz sorun olmaz ama geceleri han çok tehlikeli olabilir. Kapınızı kimseye açmayın ve gerekmedikçe gece dışarı çıkmayın.*" Bu uyarıyı yapan, Hafız'dı.

Asil ise her ikimiz için odaya sıcak su istemiş ve hancıyı odamızın yakınından bile bir erkek geçerse öldürmekle tehdit etmişti. Gediz çıtayı biraz daha yükseltip masadaki herkese bakarak eliyle bizi gösterip, "*Onlara se-*

[illegible] bizler [illegible] en gelişmiş ve o eskisi [illegible] ben ona veririm." diyerek zavallı insanlara küçük bir [illegible] vermeyi ihmal etmemişti. Sayelerinde şimdi handaki herkes [illegible] ken vende vebalı gibi bizden kaçıyordu.

Doğa ile aynı odada kaldığımız için daha az korkuyordu. Hanın [illegible] lısan kızlar önce bizim için şömineyi yakıp odayı ısıtmış [illegible] caman. içi boş bir fıçı getirip şöminenin yakınına koymuşlar. [illegible] valarla sıcak su taşıyıp fıçıyı doldurduktan sonra sehpanın üzerine [illegible] havlu, sabun ve bakır bir tas koyup gitmişlerdi. Kapıyı kilitleyip [illegible] yanında sıcak sütünü içen Doğa'ya döndüm. "Bu ne?" Akademideki [illegible] fıçılarının bir benzeriydi ama onlardan daha büyüktü. Üstelik içi sıcak [illegible] dolu olduğu için buharlar çıkıyordu.

Şaşkınlığım karşısında kıkırdadı. "Sanırım banyo oluyor." Afallamış büyük fıçıya baktığımda başını salladı. "Bir de akademiyi beğenmemiştin ama oraya göre daha da çağ dışı. Ben o şeyin içine girmem. sen yıkanacaksan yıkan." Tabii yıkanmazdı çünkü o burnu bile kanamadan kaçacak bir savrulmayla kurtulmuştu. Ancak benim yüzüm kan izleriyle dolu, boynum ve elbisemde kan lekeleri vardı. Yarın sabah bu hâlde pazara gidemezdim.

Üzerimdeki her şeyi çıkarıp sadece iç çamaşırımla kalmıştım ama [illegible] yen takmadığım için vücuduma bir havlu sardım. Pelerinim hariç, verdiğim tüm kıyafetleri alıp odadan çıktım. Merdivenlerden inip masalara göz gezdirdim. Bir masada iki adamla gülerek sohbet eden hancı kadını görünce "Pardon, bir dakika bakar mısınız, hanımefendi?" dedim.

Masadaki herkesin gözleri beni bulunca sebebini anlayamadığım için başımı eğip üzerime baktım. Şahsen ben herhangi bir sorun bulamamıştım. Kucağımda, top şeklinde tuttuğum elbisem ve içliğim vardı. Üzerimde de göğüslerimin üzerinden başlayıp kalçamın biraz altında biten havlu. O kadar erkeğin içinde bir havluyla durmam alışık oldukları bir [illegible] değildi. Bunlar medeniyet yoksunu diye neden sürekli rahibe gibi gezmek zorundaydım?

"Dostum, bu melek de kim?" Bir adam yutkunarak beni izlerken [illegible] ğeri bacaklarımı rahatsız edici bir şekilde röntgenliyordu. Neredeyse hepsi aç gözlerle bana bakıp rahatsız ediyordu. Bu ne saçma bir sahneydi böyle. Bakışlarının tacizden farkı yoktu.

"Bir ruh emiciyim, beyler." Sırıtarak ayakkabılarımı çıkardım. Burnuma akın eden ruhların kokusuyla sesli bir şekilde kokuları içime çektim. Gözlerimin yeşilinin sarıya dönüştüğüne emindim. "Evet?" Elimle

kıvrımlı vücudumu gösterdim. "Şimdi kim bu meleğin yakınına gelmek ister?"

Değişen gözlerimle birlikte gözlerindeki tutku yerini korkuya bırakınca güldüm. "Kimse yok mu?" Sesimi üzülmüş gibi çıkarıp aptal sarışını oynadım. "Ama bu çok üzücü çünkü uzun zamandır hiç beslenmedim. Ne yapsak ki acaba? Ah, buldum!" Gülerek neşeyle şakıdım. "Kim bana bakıyorsa bunu bir davet kabul edecek ve onun masasına gideceğim." Tatlı tatlı gülümsedim. "Nasıl fikir?" Ve tüm bakışlar bol küfürler eşliğinde önüne dönmüştü. Hani bir melektim? Sanırım öldürücü cazibesi olan bir meleği kimse istemiyordu.

İnsanları kontrol etmeye bayılıyorum.

Onlardan aldığım kokulara dayanamadığım için olası bir katliamı önlemek adına ayakkabılarımı giydim. İki çalışan kız koşarak yanımdan geçerken kızlardan birini durdurup kucağımdaki elbiseleri ona uzattım. "Bunları hemen yıkayıp ateşin yanında kurut. Sabah erkenden hepsini kuru ve temiz olarak istiyorum." Kız karşısındaki ruh emiciye korku dolu gözlerle bakınca, "Lütfen," diyerek tebessüm etmeye çalıştım. "Lütfen bunları sabaha hazırla." Her defasında unutup emir verircesine konuşuyordum.

Hemen kıyafetleri alıp kaçarcasına gidince, "İyi geceler beyler," diyerek masadakilere son kez gülümsedim. Bir Oyunbaz'ın bedeni ağız sulandırabilirdi ama kimse o zehirli bedene dokunmak istemezdi.

Yaşasın ölene kadar bekârlık! Artık yaşlı bir nineye dönüşüp kazak örerken kedilerime lanetimin kötü özelliklerini bol bol anlatır, pembe dizilerdeki çiftlere tüm bedduaları sıralardım. Gelecek için çok keyifli bir düştü.

✦

"Bilerek yapıyor, bu kadın bilerek bunu yapıyor!" Pazarın içinde söylene söylene tek başıma yürürken çıldırmak üzereydim. Tam da tahmin ettiğim gibi, bulunması en zor şeyleri benim listeme eklemişti.

Her birimiz bir yere dağılmış, kendi listemizi tamamlamaya çalışıyorduk. Çeşit çeşit eşyaların satıldığı pazarda başıboş gezerken çok kalabalık olduğu için insanlara çarpmamaya çalışıyordum. Kenara çekilerek pusulamın kapağını açıp listedeki ilk şeyi okudum. "Karadul otu. Hadi bakalım, beni ona götür, tatlı şey." Pusulama tekrar kavuştuğum için onu iltifatlara boğuyordum. Ruhum boynumdaki pusulaya mühürlüyken benim için değerini daha yeni yeni anlıyordum.

Elif cadısı bu listeyi hazırlarken pusulamı hesaba katmamıştı. İnsanların arasından geçip okun gösterdiği yöne giderken, "Işığını yak bakayım" dememle feneri yüzüme yansıyınca, "Söndür şunu, sahibi kılıklı," diye homurdandım. Işığını söndürmüştü.

Bu şey en az benim kadar oyun oynamayı seviyordu çünkü dün gece özellikle ışığını yakmayıp Savcı'nın yardımıma gelmesini sağlamıştı. Işığını yaksaydı karanlığın içinde çıldırıp kendimi kaybetmezdim ve Savcı da dayanamayıp saklandığı yerden çıkmazdı. Pusulam bu kadar işgüzar olduğu için ona kızamıyordum çünkü yıllardır ruhum ve bedenimin arasındaki mührü oluşturduğu için az çok benden bir şeyler öğrenmişti.

Tezgâhların arasından geçerken pusulamdaki oku takip etmek gerçekten çok zordu. Batıya doğru dönmemi işaret edince gösterdiği tarafa döndüm. Başımı pusulaya doğru eğmiş, öylece oku takip ediyordum. Ben bakmıyor olabilirdim ama etrafımdaki insanlar önüne baktığı için kimseye çarpmadım. "Bu sefer yaklaştık mı?"

Bir eşiğin önünde durunca başımı kaldırdım. Bir dükkânın kapısının tam önündeydim. Kapının önünde durduğum için dışarı çıkan çifti görmüştüm. Peki, bu çift kimdi dersiniz? Evet, sevgili öğretmenim Savcı ve patronum Efsun Hanım. Tek kelimeyle harikaydı. Bu pusula artık canımı sıkmaya başlamıştı. Meliz'in yanında kala kala işi gücü sinsilik olmuştu. Beni istediğim şifalı bitkilere götürmek yerine Savcı'ya getirmişti.

Ben onlara şaşkınca bakarken onlar da bir o kadar afallamış bir şekilde bana bakıyordu. Savcı bugün kasabada olacağımı biliyordu ama beni tam karşısında bulmayı o da beklemiyordu. Efsun'un yanında çok sıkılmış olmalıydı ki beni görünce ruhunda âdeta çiçekler açtı. Düz bir şekilde bakıyordu ama ruhundaki o tatlı mutluluğu soluyorum. Bir ruh emici olduğum sürece bana bakınca hissettiklerini benden saklamasının bir yolu yoktu.

Efsun bana doğru bir adım attı. "Elzem?" Kocaman gülümsedi şeytanın sol kolu. "Bu ne güzel bir sürpriz." Gören de aynı çatının altında çalışmadığımızı düşünürdü.

Savcı bana nasıl dümdüz bir ifadeyle bana bakıyorsa ben de aynı şekilde onun sevgilisine bakıyordum. Ancak işin garip yanı, bu kadının o sıradan ve zevksiz hâlinden çok uzak görünmesiydi. Kumral saçları gün ışığında âdeta parladığı için göze hoş gelen bir canlılık kazanmıştı. Özellikle saçının yan tarafına taktığı o küçük, fiyonklu toka onu sevimli gösteriyordu. Bal gözleri ışıl ışılken bakışları bile daha hayat doluydu. Bunun sebebi Savcı'nın yanında olmasıydı.

[illegible] [illegible] [illegible] [

Sözlerimdeki tehdidi anlasa da bozuntuya vermemişti. Benim ve bedenimizi korumakta kararlıydık. "Benim artık gitmem gerek..." Elimdeki listeyi onlara gösterdim. "Sağ olsun, Elif Hanım sizin için listemi özenle hazırlamış." Saygınlığımdan zerre ödün vermeden ama gayet kibarca selam verdim. "Sizi görmek çok güzeldi, Efsun Hanım." Daha sonra Savcı'ya döndüm. "Tatlı bir hanımefendi ile karşılaştırmanızı dilerim." Ona göz kırpıp arkamı döndüğümde kaşlarını hafifçe çatmaca neşemi yerine getirmişti.

Tatlıymış! Zehir o, zehir.

Bekle! Ben neden liste peşinde koşuyorum ki? Bu kadının bedenine girersem çalışmama gerek kalmazdı ki? Akademiyi ele geçirebilirdim! Hemen arkamı dönüp fazla uzaklaşmayan çifte bakarak boynumdaki pusulama dokundum. "Beni bedenimden çıkar ve bu kadının bedenine gönder." dediğim an önce bedenimin yere yığıldığını gördüm, sonra da ruhum adeta bir duman gibi Efsun'un bedenine doğru süzüldü.

Gözlerimi açtığım an kendimi Savcı'nın yanında yürürken buldum. Bir an afalladığım için tökezledim. Az kalsın düşecektim ki "Dikkat edin!" diyen adam kolumu tutarak düşmemi engelledi. Takıldığım tek nokta Efsun ile resmî bir şekilde konuşmasıydı.

"Ben iyiyim." Başımı kaldırıp onunla göz göze geldiğimiz an kaskatı kesildi. Omuzları gerildi, kaşları belli belirsiz çatıldı.

"Sen çıldırmış olmalısın!" Anlamış olamazdı, değil mi? İlk sanıyordu nasıl anlayacaktı ki? Ay, tabii anlardı çünkü ruhlar onun uzmanlık alanıydı.

Başını çevirip biraz uzağımızda yerde yatan bedenimi görünce kaşlarını çattı. Yerde baygın yatan bedenim, oradan geçen birinin dikkatini çekmişti. Adam yaklaşıp bedenimin yanına diz çökerek onu uyandırmak için elini uzatmıştı ki Savcı, "Kendi iyiliğin için ona dokunma!" diye adeta hırladı. Gırtlağından çıkan o kalın ses, ödümü koparmıştı.

Savcı'nın tehditkâr sesiyle adam elini hemen çekip bedenimden uzaklaştı. Beni bırakıp bedenime doğru yürüdü ve onu kucağına aldığı gibi bana döndü. Kollarında uyuyan bedenimin görüntüsü çok güzeldi. Onu böylesine sahiplenişi sebepsizce mutlu olmamı sağlamıştı. Dirime değer vermiyordu ama cesedimi çok güzel koruyordu. Tamam, bu küfür gibi bir şey.

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "İnanmıyorum, bayılmış mı?" Konuşurken kulağıma gelen Efsun'un sesine alışacağımı sanmıyordum. "Az önce gayet iyi görünüyordu."

Kollarında bedenimi tutarken gelip tam karşımda durdu. Bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Numara yapma, kim olduğunu biliyorum! Bir daha o kadının bedenine girersen sana hayatın boyunca unutamayacağın bir ders veririm." Beni tehdit mi ediyordu?

Kaşlarımı çattım. "Kıymetli sevgilinizin yüzlerce yaşındaki bedenine pek bir değer veriyorsunuz!"

"Sevgilim değil o!" Burnundan sert bir nefes verip kollarındaki bedenimi gösterdi. "Bedenine geri dön."

"Biraz daha böyle kalsam olmaz mı?" Ellerimi göğsümde birleştirip yalvarırcasına ona baktım. "En azından kendimi akademinin yönetimine getirene kadar kalayım. Sonra söz, bu kadının içinden çıkarım." Başımı omzuma doğru eğip masumca, "Araf'ı yönetmeye bir yerden başlamalıyım, değil mi?" dediğimde kelimenin tam anlamıyla çıldırdı. İsteğimi pek de masum bulmamış olacaktı ki sabrının sonuna gelmek üzereydi.

"Elzem!" Dişlerini sıkarak kendini sakinleştirmek istercesine derin bir nefes aldı. "Seni bekliyorum."

"Ama..."

"Sabrım tükenmek üzere, Oyunbaz."

"Bakın, küçük bir detayı gözden kaçırıyorsunuz. Önce bedenimi yere bırak..."

"Derhâl yap şunu!" Bana bağırmasıyla korkuyla yerimden sıçrarken onu daha fazla kızdırmayı göze alamadım. Hemen elimi kalbime basıp bedenime geri dönmeyi arzuladım. Artık pusula olmadan da bu işi yapmayı öğrendiğim için Efsun'un bedeninden süzülerek çıkan ruhum, kendi bedenime akın etmişti.

Küçük bir esintinin ardından gözlerimi yavaşça açınca kendimi onun güçlü kollarında bulmuştum. Onun kollarında uyanmam afallamasını sağlayınca kıkırdadım. "Ama ben anlatmaya çalışım."

Kaşlarını çatarak tam beni yere fırlatacaktı ki hemen kollarımı sıkıca boynuna doladım. "Unutun bunu, beni yere atmanız çok utanç verici olur."

Kan beynine sıçramış gibi, "Sen ne baş belası bir kadınsın!" deyince gülmeye başladım. Gülüşümü görünce ruhundaki öfke ve sinirleri yanışmış gibi dindi. "Gülme." Bana kızmaya çalıştı ama sesi sıcacıktı.

Ona sıkıca sarılırken aramızdaki mesafeyi neredeyse tamamen kapattığımı yeni fark etmiştim. Ilık nefesi yüzüme çarpıyor, ellerimin altındaki vücudu kaskatı kesiliyordu. Ela gözlerindeki o iç ısıtan bakıştan gözlerimi

alamazken içine çekildiğimiz bu garip atmosfer ikimizi de [illegible] mıştım. "Sen..." diyen boğuk sesi yutkunmama neden oldu. Sesi [illegible] çıkmıştı. Bana bakıkça kararan bakışları kalbimin ritimlerini [illegible] şekilde değiştiriyordu. Bu adama böyle solukunuzu çekiliyor olmam [illegible] garipti.

"Savcı? Aman Tanrım, Elvem? Burada neler oluyor?" Efsun'un [illegible] sesi aramızdaki büyüyü parampara etmişti. İkimiz de hızla çekinmişik bir birimizden bakışlarımızı. Şimdi işin yoksa Efsun'a açıklama yap!

Çok uygunsuz bir konumda olduğumuzu yeni fark edince hemen onun kucağında atlayıp üzerimi düzeltim. "Sabahı kahvaltı yapmadığım için biraz hâlsizdim. Az önce düşmek üzereyken sağ olsun, Savcı Bey bana yardım etti." Hızlı bir açıklama yapıp çatık kaşlı kadına son kez bakıp "İyi günler, Efsun Hanım." Aynı şirinlikle Savcı'ya döndüm. "Yardımlarınız için size minnettarım," dedikten sonra hızlı adımlarla yanlarından ayrıldım.

19. BÖLÜM
BİTMEYEN AKSİLİKLER

"Sevgili günlük, üzülerek söylüyorum ki insanlıktan uzun zamandır haber alamıyorum. Etrafımda iki ayak üzerinde hareket eden bazı yaratıklar var ama hepsi insanlıktan nasibini almamış canlılar. Daha ne kadar bu yozlaşmış insanlara dayanırım, bilmiyorum. Eve dönmenin yolları bu kadar çetrefilliyken buradaki günlerim umutsuzluk içinde ve akıl sağlığım için endişe etmekle geçiyor."

Bir hafta öncesinden başlayan festival hazırlıkları fazlasıyla zorlu geçiyordu. Sabah dersten çıktığım gibi temizliğe koşuyor ve temizlikten kalan zamanımı festival için harcıyordum. Festivale daha dört gün vardı ama iki gündür gece yarısı Gediz'den ders alıyordum. Hava kararmadan kahya beni bırakmamak için elinden geleni yapıyordu. Öte yandan, ormandaki o faciadan sonra Doğa'da büyük bir değişiklik vardı. Artık derslerden kaçmıyor, Asil onu eğitirken zorluk çıkarmıyordu. Meliz'in saldırısından sonra sanki artık o da daha güçlü biri olmayı istiyordu.

Asil ona aldırdığı kıyafetleri bir şekilde Doğa'ya kabul ettirmişti. Şimdilerde korkak kızımız büyük bir yükselişe geçmişti. Eğitim sahasında bazen beni motive etmeye çalışması çoğu zaman beni afallatıyordu. Bu değişiminin sebebini az çok tahmin edebiliyordum. Meliz'in karşısındaki zayıflığımızı görünce eğitim ve dersler konusunda ne kadar haklı olduğumu anlamıştı. Tekrar aynı şeyleri yaşamayalım diye sonunda eğitimin önemini kabul etmişti. Ne demişler, bir musibet bin nasihatten daha iyidir.

Ve Itır... Sanırım onu kaybediyordum. Yaptığım hiçbir şey ona ulaşmamı sağlayamıyordu. Gediz'i kurtarmam, Itır ile aramıza büyük bir duvar ördüğü için bir türlü o duvarın diğer tarafına geçemiyordum. Ondaki bu değişimin en büyük sebebi Meliz'di. Kardeşimi bana karşı doldurup kışkırttığına emindim. O, baştan çıkartıcı bir iblisti. Annemi kandırdığı gibi Iur'ı da kandırıyordu. Oyunları bende pek işe yaramıyordu çünkü annem gibi zayıf, Itır gibi kontrolsüz değildim. Meliz istediğini elde et-

mek için annemin zayıflıklarını kullanmıştı. Ne kadar ikna edici olduğunu ormanda aynı şeyi bana da yapmaya kalkıştığında anlamıştım. Itir ve onun için en kolay hedefti çünkü öfke anında yanlış kararlar verebilirdi. Itir'ın tek zayıflığı kontrol edemediği öfkesiydi.

Diğer bir konu, Savcı. Onunla köşe kapmaca oynuyorduk çünkü inatla benden kaçıyordu. Kovalayan taraf olduğuma inanamıyordum. Neden ısrarla benden kaçıyordu, bilmiyordum ama benden bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecektim. Beni görmezden geliyor, derslerde ilgisini çekmek için yaptığım tüm çabalara kayıtsız kalıyordu. Zaten onu bir tek derslerde gördüğüm için doğru düzgün hiç yalnız kalamıyorduk. Tek istediğim, bana küçük bir iyilik yapıp beni ait olduğum yere göndermesiydi. O böyle ulaşılmazı oynadıkça bu çok zordu.

"Evet, bugünlük bu kadar. Dağılabilirsiniz." Dersin bitmesiyle eşyalarını toplayıp sınıftan çıktı. Yine kaçıyordu. "Doğa, benim eşyalarımı da sen getir lütfen." Hemen ayağa kalkıp Savcı'nın peşinden sınıftan çıktım. Şimdi giderse yarına kadar onu göremezdim. Bu olmadan tekrar şansımı denemeliyim.

"Savcı Bey?" Koridorda peşinden koşarken ona seslendiğimde bir an duraksadı ama daha sonra beni duymazdan gelerek adımlarını hızlandırdı. Ciddi miydi bu?

Bugün dersi erken bitirdiği için diğer sınıflar henüz çıkmamıştı. Koridorda bizden başka kimse yokken bu fırsatı kaçıramazdım. Koşarak karşısına geçtiğimde sağa doğru adım atınca ben de öyle yaptım. Sola attığı adımla yine beni karşısında bulmuştu. En sonunda pes ederek bıkkınlıkla başını kaldırdı. "Senin sorunun ne?" Sorunumun ne olduğunu çok iyi biliyordu.

"Bana yeteri kadar ders vermiyorsunuz. Özel ders talep ediyorum." Bence iyi bir başlangıç yapmıştım.

"Reddedildi." Genelde tüm taleplerimi reddediyordu.

"Lütfen." Bu konuda ısrarcıydım. "Evet, burada bir hizmetçiyim ama mola saatlerimde bana biraz zaman ayırmanızın bir sakıncası yok." Onların seviyesine ulaşmayı beklemiyordum ama biraz gelişme göstermek için daha çok derse ihtiyacım vardı. Şu ana dek yaptığım tek şey, onun verdiği kitapları okumaktı. Henüz büyülere bile geçmemiştim.

Gözleri hep olduğu gibi yine fazla mesafeli bakıyordu. "Özel ders almak istiyorsan benimle değil, diğer öğretmenlerle konuş." Katı bir sesle konuşup inadından taviz vermedi. "Sana özel ders vermeyeceğim."

Tam yanımdan gideceği esnada hemen karnımı tutup öne eğilerek inledim. "Ah, bu da ne?" Acı dolu sesim onu durdurmuştu. Gözleri o kadar hızlı beni buldu ki "Sorun ne?" diyen endişeli sesi hemen aklıma

"Karnım." Yüzümü buruşturarak canım acıyormuş gibi öne doğru büküldüm. "Çok kötü ağrıyor," diye mırıldandım. "Lütfen hemen servise götürebilir misiniz?"

Gözleri karnımda oyalanırken aceleyle bana doğru bir adım atmıştı ki durdu. "Az önce bir şeyin yoktu." Gözleri umursamazcasına bakınca, "Acıyor var," dedim inleyerek. Gözlerini kısarak yüzümü inceliyordu. Yüz ifadesinin sabit olduğunu fark edince tekrar acı moduna geçtim. "Çok ağrıyor."

Kaşlarını alayla yukarı kaldırdığında gözlerinde keyifli bir ışıltı oluşmuştu. "Benim ilgimi çekmeye mi çalışıyorsun?" *Evet.*

"İşe yarıyor mu?"

Oldukça eğleniyormuş gibi başını salladı. "Evet." Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Kendini öldürme çabaların oldukça ilgimi çekiyor. Buna ne kadar direnirim, emin değilim." Ciddi olamazdı.

Numaram ortaya çıktığı için elimi karnımdan çekip doğruldum. "Ne yani, beni öldürme isteğiniz dışında şu ana kadar hiç ilginizi çekmedim mi?"

Güldü. "Bilerek kendini sakatladığın kısım fazlasıyla iyiydi." Bu adam beni deli ediyordu! Derslerde yapmadığım çocukluk kalmıyordu, ders sonlarındaki çabalarıma değinmek bile istemiyordum. Lakin hiçbiri işe yaramıyordu, inatla beni görmezden geliyordu. Bu kadar zor olmak zorunda mıydı?

Yine yanımdan geçip gitmeye yeltenince bu sefer ona yol vereyim derken uzun eteğime bastım. Aksilik bu ya, öne doğru sendeleyince ona çarpım. Ellerim göğsündeyken afallayarak başımı kaldırıp ona bakınca kaşlarını çattı. Bunun da numara olduğunu düşünüyordu. "Ne yapmaya çalıştığını çok iyi görüyorum ama yapma, sen zararlı çıkarsın." Buz gibi bakışları omurgama soğuk bir ürperti gönderdi. "Peşimde dolanıp durma!" Ama bu sefer gerçekten bir şey yapmamıştım. Eteğime basmıştım sadece. Bu, planlı değildi.

Kendimi toparlayarak ondan uzaklaşmak istedim ancak ona olan korkum yüzünden daha çok sakarlık yaptım. Aceleyle geriye çekilmek isterken tökezledim ama düşmeme izin vermeden beni tuttu. Elleri belimi tutarken göğsündeki ellerim en çok bana sürpriz olmuştu. Düşerken refleks olarak ona tutunmuştum. Bilerek bunu yaptığımı düşündüğünü hayal

bakan ela gözlerinde görebiliyordum. "İsteyerek olmadı." Nefesimi sıkıntıyla vererek ondan uzaklaştım. "Sizden tek istediğim, evime dönmem için bana yardım etmeniz."

Gözlerimin içine baktığında bir konuda bana kızgınmış gibi sert bakışları. "Buna beni baştan çıkarmak da dâhil mi?" Kaskatı kesildim. Böyle bir şeyi yapmayı aklımdan bile geçirmemiştim. Ona ulaşma çabalarım böyle mi görünüyordu?

İrice açtığım gözlerle ona bakarken şaşkınlığım suratımdan okunuyordu. "Amacım sizi ayartmak değildi. Bana alışmanızı sağlamaya çalışıyordum."

Gözlerinin ardında karanlık bir parıltı geçti. "İşte bu yüzden yapma!" Dişlerinin arasından konuştuğunda canını sıkan bir şeyler var gibiydi. "Sana alıştığımda gitmene izin verir miyim sanıyorsun?" Midem kasıldı. nefes alamadım.

İzin vermem de ne demekti?

Bu yaptığım şeyin ona neler hissettireceğini daha yeni fark ediyordum. Ondan yararlanmak için etrafında olduğumu hiç gizlememiştim. Kendi çıkarım için peşinde dolanmam yüzünden bu kadar sinirliydi çünkü onu kullanmaya çalıştığımı düşünüyordu. Delici bakışlarını bana dikip, "Sakın!" dedi sert bir sesle. "Sakın bir daha dersler dışında benimle iletişime geçme." Gözlerimin içine baktı. "Seni istemeyen bir adamın etrafında olmayacak kadar gururlu olduğunu düşünüyorum." Uyarısıyla sertçe yutkundum. Buz kestim, hiçbir tepki veremedim.

Aramızda bir sessizlik oluştuğunda öylece kalakalmıştım. Son söyledikleri defalarca kulağımda çınlamaya başladı. Sırf Araf'tan gitmek istediğim için etrafında dolanıyorum diye bana neler demişti.

"Özür dilerim." Dolan gözlerimi gizlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Omuzlarımı dikleştirerek başımı kaldırdım. "Şu zamana kadar size verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim." Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Endişeniz olmasın, beni etrafında istemeyen birine verecek selamım bile olmaz." Önüme dönüp kendimden emin adımlarla ondan uzaklaşırken kendine öfkelenmiş gibi savurduğu küfrü duymuştum.

Alt kata inip hemen Efsun Hanım'ın kapısını çalıp ona artık Savcı'dan ders almak istemediğimi söylemiştim. "Pekâlâ, bu isteğini kabul ediyorum," diyerek başım salladı. "Diğer öğretmenlerle konuşacağım, istediğin sınıfta ders alabilirsin." Kabul edeceğinden adım gibi emindim. Kasabada beni Savcı'nın kucağında görmekten hoşlanmadığı için bu habere çok

sanmıştı. Savcı yarın sabah hep istediği gibi beni dersinde göremeyince artık rahat bir nefes alırdı.

"Ama benim anlamadığım bir şey var. Neden Savcı'nın dersini bırakmak istiyorsun?" Gözlerini kısan kadının bu soruyu sormasını bekliyordum.

"Bıraktığımı söylemedim, Efsun Hanım." Bir sorun olmadığını ona düşündürtmek için sesimi sakin çıkarmaya çalıştım. "Farklı dersleri merak ettiğim için günde bir ders hakkımı diğer derslerde de kullanmak istiyorum." Eğer Savcı ile olan tartışmam yüzünden diğer sınıflara yöneldiğimden şüphelenirse aramızda bir şeyler olduğunu düşünebilirdi. Benim ismim bile o saygısız adam ile aynı cümlenin içinde geçemezdi artık.

"Anladım." Tepkisizliğim onu inandırmayı başarmıştı. "Aklımı kurcalayan bir şey var, Elzem." Evet, sıradaki soruyu da tahmin edebiliyordum. "Kasabadayken Savcı ile yan yana yürürken bir anda sen onun kucağına... Yani, nasıl?"

Uyuyorlardı, evet. Şu ana kadar üç bedene girdiğim için bunu kendim gözlemleyerek çözmüştüm. Bir ruh farklı bir bedeni çaldığında bedenin sahibi uyuyordu. Böylece tekrar uyandıklarında uyku esnasında yaşanılan hiçbir şeyi hatırlamıyorlardı. Bu da demek oluyor ki Munure Akay, yani annem yirmi dört yıl süren derin uykusunda uyandığında aklında olan son şey, ölü bir bebek doğurduğuydu. Bebekliğimi, çocukluğumu ve büyüdüğümü hiç bilmiyordu. Fotoğraflarıma bakmadıysa sokakta bile karşılaşsak tanımazdı beni. Annem beni hiç tanımamıştı.

Kayıp giden gençliğini ve son yirmi dört yılını hiç bilmemişti. En acısı da Itır'ı karnında taşıdığını hiç bilmemesiydi. Gözlerini açtığında aynaya bakana kadar kendisini yirmili yaşlarının ortasında, iki oğlan çocuğunun annesi olarak bilecekti. Ancak bir süre sonra herkes ona küçük oğullarının koca adamlar olduğunu, kızının ölmediğini ve bir tane daha kızı olduğunu söyleyecekti. Hepimize yazık etmişti ama en çok da kendine.

Özgür kalan bedenin, ölü sandığın ve hiç tanımadığın kızından sana hediye, anne.

"Beni duyuyor musun, Elzem?" Efsun'un sesi beni annesizliğimden uzaklaştırmıştı.

"Eminim ki Savcı Bey size gerekli açıklamayı yapmıştır," diyerek kapıya doğru yürüdüm. "Benim gidip kâhyayı bulmam lazım. İyi günler, Efsun Hanım." Soğukkanlılığımı koruyup en küçük açık vermeden odadan çıktım. Beni test etmeye çalışmıştı. Savcı'nın yaptığı açıklamayı bilmedi-

ğim için yapacağım tüm açıklamalar kendimi ele vermeme neden olurdu. O yüzden bir kez daha pası o saygısız adama atmıştım.

✦

"Kararlılık seviyene hayranım ama şu inadı bırak artık, Elzem. Bu kadın, bize Savcı gibi detaylıca ders vermiyor ve ırkçılık yapıyor." Doğa'yı duymazdan gelmeye çalışsam da ne yazık ki haklıydı.

"Sen git onun sınıfına ama ben gelmem." Ondan istediğim bilgiler olmasaydı zaten Savcı'yla hiç işim olmazdı. Çok değerli zamanımı resmen onunla heba etmiştim.

Onunla olan tartışmamızdan sonra Savcı'nın derslerini bırakmıştım. Tekrar o adamı görmemek için Bilgelerin sınıfına gelmiştik. En azından her şey hakkında bilgi sahibi olurduk, değil mi? Hayır, bu hiç kolay değildi çünkü Bilgelerdeki kadın öğretmen, takıntılı bir hastaydı. Kendi ırkı dışında kimseye bir şey öğretmek istemeyen bir eğitimciydi. Hakkını yiyemezdim, Savcı en azından kendi sınıfına konuları anlatırken aynı zamanda sınıfındaki iki birinci sınıf öğrencisine, yani bize başlangıç seviyesinden ders veriyordu. Bu şekilde bizi diğerlerine yetiştirmeye çalışıyordu ama bu kadın yüzümüze bile bakmıyordu.

Bana o adamı arattırdığına inanamıyorum.

"Bilginin karşısında hiçbir ırk duramaz." Gözleri beni bulunca bu şehirde kimsenin Oyunbazları sevmediğini bir kez daha anladım. "Bir sonraki derste size Oyunbazları öldürecek büyüyü öğreteceğim." Şaka mıydı bu? Mara bir ön sıramda oturup sırıtarak bana bakarken ona göz devirdim.

"Saçmalık." Benden nefret eden onlarca öğrencinin içinde şu çenemi tutamıyordum. "Dersinizin tamamı saçmalık, tıpkı eğiticiliğinizin yetersiz olması gibi."

"Ne dedin sen?" Buruş buruş olmuş yüzünü hemen bana doğru çevirdi. En az yüz yaşında gösteren kadının gerçek yaşını merak bile etmiyordum.

Yanakları aşağıya doğru sarktığı için hastalıklı derisi morgdan fırlamış bir cesedi andırıyordu. Fıldır fıldır dönen gözlerinin kahvesi bana baktıkça sanki daha da büyüyordu. O kadar pasaklıydı ki uzun, beyaz saçları yıllardır tarak görmemiş gibiydi. Yanağındaki dövmesi yuvarlak bir küreden oluşuyordu ama sarkan yanağından dolayı dövmesinin şekli bozuk görünüyordu. Sanırım artık Bilgelerin dövmelerini nerelerine yaptırdığını

biliyordum. Cüppeyi andıran elbisesiyle bir cadıyı andırıyordu. Pasaklı bir cadıyı.

Ve ben şu anda o cadının kazanındaydım. Pardon, sınıfında.

Dersin sonuna geldiğimiz için herkes gitmek için hazırlanırken benden cevap bekleyen öğretmene omuz silktim. "Hayaller ve hayatlar, hanımefendi," dedim onu küçümseyerek. "Siz Bilgelerin büyüsü, Oyunbazları kolayca öldürecek güçte olsaydı ırkımın helak olmasının sebebi siz olmaz mıydınız? Bildiğim kadarıyla halkımın yok oluş sebebi kara büyü, siz Bilgeler değil." Böyle bir çıkıştan sonra öğrenciler toparlanmayı bırakıp bana tiksintiyle bakmaya başladılar. Kendimi tavuk kümesine girmiş bir tilki gibi hissediyorum.

"Elzem." Doğa uyarırcasına kolumu tuttuğunda yaşlı kadın, "Seni tam şu anda kolayca öldürebilirim," deyince dudağımın köşesi usulca kıvrıldı.

"Ben de öyle."

Tehdidine tehdit ile karşılık vermem sınıfta bir sessizlik olmasına neden oldu. Kadının öfkeyle harlanan gözleri umurumda değildi. Hiçbir zaman hakkını aramayan ezik bir karakter olmamıştım ve olmayacaktım da. Beni ırkım ile vurmayı bırakmalıydı. Gözlerimi kadının düşmanca bakan gözlerinden ayırmazken, "Doğa, koluma işkence etmeyi bırakır mısın?" dedim sakince. Irkçı kadın yüzünden korkudan tırnaklarını koluma geçirip duruyordu.

Irkçılığın ne olduğunu gerçek anlamda burada öğreniyordum çünkü her birimiz farklı ırklardaydık.

Kadının gözleri tam değişmeye başlamıştı ki "Arkadaşım adına özür dilerim," diyen Mara hemen araya girdi. Benim için endişelenmiş gibi hemen ayağa fırlayıp kadına hak etmediği bir özür sundu. "O hâlâ buraya uyum sağlamakta zorlanıyor, siz yaptığı bu çocukluğu görmezden gelin." Yirmi dört yaşında çocuk yerine konulmama mı yanayım yoksa buradakilerle kıyaslanınca gerçekten onlar için bir çocuk olduğumuza mı?

Kadın bana uyarı dolu gözlerle baktıktan sonra eşyalarını alıp gitmişti. Öğrenciler sınıftan çıkmaya başladığında, kaşlarını çatan Mara bize bakıyordu. "Siz ikinizin sorunu ne? Kaç gündür sizin adınıza özür dilemekten bıktım." Sertçe konuşarak bize kapıyı gösterdi. "Gidin kendinizi başka bir sınıfta öldürtün!" İnanamayan gözlerle bize bakıyordu. "Arka sıralarda oturup dersi kaynatan o sorumsuz öğrencilerden bir farkınız yok." Üç silahşordan bir şeyler kapmıştık.

"Bu sefer ben bir şey yapmadım. Elzem yüzünden bana niye kızıyorsun?" Bu sinsi ışığın benden aşağı kalır bir yanı yoktu.

"Yapmadın mı?" Mara gözlerini kısarak ellerini masamıza bastırdı. "Daha dün kim kadının saçlarına hakaret etti?"

"O ben değildim, Elzem'di. Hem kabul et, saçları kuş yuvasına benziyor."

"Haklı, o bendim çünkü Doğa o esnada onun elbisesini eleştiriyordu. Dikkatini çekerim, arada çok fark var."

"Hayır, masadaki kitabına kazara yıldırım düşürdükten sonra bana kızdığı için o eleştiriyi yapmıştım." Omuz silkti. "İkisi arasında çok fark var."

"O kitaba dokunmamalıydın."

"O kitaba dokunurken öğretmeni çarpmayı aklımdan çıkarmalıydım."

Gülmeye başladığımızda Mara çıldırmak üzereydi. Yaşlı kadının sürekli bizi dışlaması yüzünden dayanamayıp ona birtakım zorluklar çıkarmıştık. Ellerini masamıza sertçe vuran Mara, "Bu sondu!" dedi bıkkın bir sesle. "Siz ikinize ne oldu, bilmiyorum ama derhâl fabrika ayarlarınızı geri dönün!" Bize kızıp bir hışımla dışarı çıkan kızın arkasından şaşkınca bakıyorduk. Kızması gereken kişi, o çok sevgili sevimsiz öğretmeni olmalıydı.

"Elzem, üzülerek söylüyorum ki Mara'nın sorunları var." Bunu inanarak söylüyordu. "Burada biz haklıyız, neden bize kızıyor? Ayrıca şu inadını sürdürüp bizi o ırkçı kadına daha fazla maruz bırakırsan hiç iyi şeyler olmayacak. Korkarım ki bir dahaki sefere sınıfın tavanını delip hepimizi kızartacak yıldırımlarla ilgili küçük planlarım var."

"O küçük planlarını unutuyorsun, ayaklı trafo. Bu sınıfta ders görmeye devam edeceğiz." Bana küfürler yağdırırken gülerek eşyalarımı topladım. Of, bu akşam günlerdir canımızı çıkaran festival vardı. Şimdi işin yoksa bir de bununla uğraş dur.

Doğa ile sınıftan çıktığımızda koridor çok kalabalıktı çünkü herkes sınıflardan daha yeni çıkıyordu. Kendi aramızda konuşarak yürürken Koruyucuların sınıfından çıkan Savcı'yı gördüm. Hemen başımı başka tarafa çevirip hızlı adımlarla önünden geçtim. Aynı koridorda ilerlediğimiz için hemen arkamda olduğunu biliyordum. Bu yüzden beni kalabalıkta görmediğini umarak adımlarımı biraz daha hızlandırdım. Arkamdan, "Elzem," diyen sesi, durmama neden oldu. Sesindeki o duygu özlem miydi?

Tıpkı geçen gün ona seslendiğimde nasıl ki o beni duymazdan geldiyse ben de aynısını yaptım. Sanki onu hiç duymamış gibi yürümeye devam

...rım. Ondan kaçmak için o kadar hızlı yürüyordum ki Doğa çok geride kalmıştı. Acele ile merdivenlere yönelmiştim ki kolumu tutarak beni durdurdu. "Beni duyduğunu biliyorum, kaçmayı bırak!" Acaba çoklu kişilik bozukluğu falan olabilir miydi? Bana uzak durmamı söyleyen oydu.

Kolumu usulca çekerek ona döndüm. "Sizi dinliyorum, Savcı Bey." Buz gibi bir sesle konuştuğumda sertçe yutkunduğunu gördüm. Böyle soğuk bir geri dönüş beklemiyordu. "Bir şey mi söyleyecektiniz?"

Ben kırılınca çocukça tripler atan biri hiç olmamıştım. Aksine, düşmanımla gayet sakince konuşup mesafemi korurdum. Tek sorun, ben daha birkaç gün öncesine kadar sadece bu adamın yanında kontrolcü olmayı bırakıyor ve zararsız oyunlar oynayarak çocuklaşıyordum. Onun yanında olduğum kişi en çok beni şaşırtıyordu ama o, bir şekilde kalkanlarımı kırıyordu. Lakin gel gör ki kırdığı tüm o kalkanların yerine daha sertini çeken de yine oydu.

Karşısında soğuk ve mesafeli bir kadın görmenin sarsıntısını gizlemeye çalıştı. "Bilgelerin sınıfı senin için doğru bir yer değil, bunu biliyorsun." Onun sınıfına geri dönmemi istiyor olamazdı, değil mi?

Kesinlikle çoklu kişilik bozukluğu var.

"Tam aksine." Yüzüme yalandan bir gülümseme kondurdum. "Orası tam bana göre. Varlığımla size daha fazla rahatsızlık vermeyeyim. İyi günler, Savcı Bey." Ona gayet resmî bir şekilde selam vererek basamakları inmeye başladım. Sırtımdaki yakıcı bakışlarını hissetsem bile bir kez olsun başımı çevirip bakmamıştım. Bana öyle davranmasını hak etmemiştim. Sürekli etrafında olmaya çalıştığım için şimdi baktığı her yerde gözleri beni arıyordu.

En alt kata indiğimde Doğa nihayet bana yetişmişti. İkimiz kâhyayı bulmak için bahçeye çıkınca bir köşede ayakta sohbet eden üç silahşoru gördüm. Mara bir bankta tek başına oturmuş, elindeki kitabı okuyordu. Itır ise beni görünce çardaktan kalkıp akademiye doğru yürüdü. Benimle aynı yerde olmaktan bu kadar çok mu rahatsız oluyordu?

"Itır, bekle." Yanına gidip kolunu tutarak onu durdurdum. "Lütfen bana böyle yapma, onu ölüme bırakamazdım." Sıkıntılı bir şekilde ona baktım. "Senin gibi değilim diye beni suçlayamazsın." Birini incitmemek için kendi doğama karşı gelip beslenmeyen biriyken nasıl başka birini ölüme bırakırdım?

"Benim gibi?" Kaşlarını çattığında ayak tabanlarımda oluşmaya başlayan ısıyı hissettim. Kardeşim bana zarar mı verecekti? "Ben neyim,

Elzem?" Yutkunarak geriye doğru gitmeye başladım çünkü üzerime yü
rüyordu. "Söyle, ben neyim senin nazarında? Katil? Canavar? Hangisi
Elzem? Hangisi!" Gözlerinin akı simsiyah olduğunda tüm kontrolünü
çoktan kaybetmişti.

"Önce sakinleşmeli..." Ellerinden siyah dumanlar çıkmaya başlayınca Doğa, "Elzem, uzaklaş ondan!" diye bağırıp bana doğru koştu.

Arkaya doğru adımlar atarken, "Itır, sakin olmalısın," dedim ama beni duyduğunu hiç sanmıyordum.

Arkaya doğru attığım her adımla daha fazla üzerime geliyordu. "Cevap ver bana!" Bağırarak yumruğunu bana doğru savurduğunda Doğa önüme geçti ama son anda onu arkama çekmeyi başardım. Arasından siyah dumanlar çıkan yumruğu göğsümle buluşunca nefesim kesilmişti. Önce geriye doğru sarsakça birkaç adım attım ama daha sonra dudaklarımda sızan kanla dizlerimin üzerine sertçe yığıldım.

Düşmekten nefret ediyorum.

Şimdi bana bakıyordu, hafif şaşkın ve sarsılmış gözlerle. Sanki yaptığı şeyi yeni fark ediyordu. "Sen aklını kaçırmışsın!" Doğa onun üzerine yürüdüğünde onu umursamayıp koşarak yanıma geldi. Tam karşımda diz çökmüştü. Göğsümdeki elimi ve dudaklarımda sızan kanı görünce yutkundu. Benden daha çok canı yanıyormuş gibi kısık bir inilti çıkardı. Gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Yardım et bana," diye fısıldayıp ellerimi tutarak şakaklarına bastırdı. "O burada, peşimi hiç bırakmıyor." Çaresizlik içinde inlerken acı çekiyordu. "Direniyorum, bunu gerçekten yapıyorum ama ne sesi çıkıyor kulaklarımdan ne de bana gösterdiği o kahrolası görüntüler!" Gözlerinden bir damla yaş süzülürken, "Neyin gerçek, neyin hayal olduğunu ayırt edemeyecek kadar şuurumu kaybediyorum!" dedi acı çeken bir sesle. "Bir şey yap. Yap ki sana zarar verecek bir çılgınlık yapmayayım!"

Bunu biliyordum. Meliz'in, onu bana karşı kullanmak için peşine düştüğünü çok önceden biliyordum. Ancak ona hiç sormamıştım, doğruluğunu hiç teyit ettirmeye çalışmamıştım çünkü hep olduğu gibi başı derde girince yine bana geleceğini biliyordum. Itır ne zaman başı belaya girse önce kendi başına halletmeyi denerdi ancak üstesinden gelemeyince benden yardım isterdi. Kim ne derse desin, kardeşim bana ölümüne bağlıyken kolay kolay ihanet etmezdi. Evet, hata yapıp yolundan şaşardı ama kaybolduğunu anladığında onu kurtarmam için yardım isterdi.

"Git kendi işini kendin hallet, Meliz'in kızı." Onu iterek güçlükle ayağa kalkınca başım döndü. Biraz daha sert vursaydı yumruğu kaburgalarımı delip kalbimi ezebilirdi.

Şaşkınlık içinde diz çöktüğü yerde öylece bana bakıyordu. "Se-sen ne diyorsun öyle? Meliz'in kızı da ne demek?" İncinmişti.

Dudaklarımdaki kanı elimin tersiyle sertçe silerken buz gibi gözlerle ona bakıyordum. "Yalan mı? Aynı anne ve babadan olmamıza rağmen bir iblisin ruhunu taşımıyor musun?" Sertçe yutkundu, ayaklarımın önünde düştüğü yerde bana bakıyordu. "Günlerdir şımarıklıklarını çektiğim yeter, artık saflarımızı belli etmenin zamanı geldi."

Üzerine eğilerek çenesini sertçe kavrayıp bana bakmasını sağladım. "Ne ölüme ne dirime, Itır! Bundan gayrı senin bir ablan yok, benim de kardeşim! Ben bir tek seni kaybederim ama sen benimle her şeyini kaybedersin. Kaybettin de!" Çenesini itercesine bıraktıktan sonra ona sırtımı dönüp uzaklaştım. Bunu yapmak için geç bile kalmıştım.

Daha birkaç adım atmıştım ki arkamdan, "Elzem, yapma..." diye yalvaran sesini duydum. "Ben o kadının kızı değilim, senin kardeşinim!" O kadar yüksek bir sesle bağırmıştı ki herkes bize bakıyordu. Hiçbiri zerre kadar umurumda olmadığı için omuzlarım dik bir şekilde yoluma devam ettim.

"Benden böyle vazgeçemezsin!" Arkamdaki sesi öfkeli geliyordu. "Bana bunu yapamazsın! Babam, Yavuz ve Sıraç en çok seni sevdi çünkü onlar için de ben bir iblisin kızıydım!" Ağlıyordu. "Ama ne var, biliyor musun? Ben en çok bir seni sevdim! Elzem, dur!" diye ağlayarak bağırdı arkamdan.

İnsanların onu yerde ağlarken görmesini umursamıyordu çünkü beni kaybetmekle yüzleşiyordu. "Öfke kontrolüm yok diye beni ötekileştiren ailem en çok seni sevdi! Bir kere bile kıskanıp senden nefret etmedim çünkü ben de en çok seni sevdim, kendimden bile daha çok! Sen beni hiç dışlamadın, karşı saflarda olmak da ne demek? Meliz'in kızı ne demek! Ben böyleyim, kahretsin ki değişemem. Değiş dersen sırf senin için onu da denerim ama beni bırakamazsın!"

Yavaşça ona doğru döndüğümde hâlâ diz çöktüğü yerde ağlayarak bana bakıyordu. Kimseyi umursamadan bana yalvarıyordu ve bu canımı yakıyordu. Yanılıyordu çünkü babam ve abilerim ikimizi de eşit seviyordu. Sandığı gibi hiç dışlanmamıştı. Itır sürekli hata yaptığı için en çok onu uyarmak zorunda kalıyorlardı. Böyle olunca da bunu hep daha az sevildiğine yormuştu.

Ona doğru yürüyüp tam karşısında durduğumda başını kaldırıp ıslak gözlerle bana baktı. "Bana kan kusturan o yumruğa rağmen ayağa kalkmayı bildim." Gözlerinin içine bakıp, "Ben düşmem, Itır," dedim acımasızca. "Ama seni düşürürsem yerde böyle kalırsın. Kendi başına kalkamayacak kadar canın acır."

Eğilip elini tutarak onu ayağa kaldırdım. "Ben seni düşürdüğüm gibi ayağa kaldırmasını da bilirim." Sıkıntıyla nefesimi koyverdim. "Bu dersi almalıydın. Günlerdir senin kaprislerini çekiyorum." Başımı iki yana salladım. "Şikâyet etmiyorum, senin için daha fazlasını da yaparım. Ancak sen beni karşına almadığın sürece bunu yaparım."

Gözlerinin içine tüm samimiyetimle bakıp, "Sen Itır olduğun sürece ben senin için küçük bile düşebilirim ancak sen Meliz'in kızı olursan ben de az önceki kadın olurum," dedim. "Sana karşı nasıl biri olacağım senin elinde." İleride daha büyük sorunlar yaşamamak için fazla acımasızca da olsa bu dersi almalıydı.

Dudakları titredi, tüm bunları neden yaptığımı anladığı için rahat bir nefes aldı. "Sen pisliğin tekisin!" Kaşlarını çatmak için geç bile kalmıştı. "Kalpsizin tekisin, ruh hastası! Bana bunu yaşatman şart değildi çünkü o şeytanın yanında asla yer almam!"

"Kes sesini, Itır! O gün sana söylediklerime rağmen beni yere iterek bana kayıtsız kalıyorsan ben de aynısını yapabilirim."

"İşte bu yüzden senden nefret ediyorum!" Göğsümden iterek üzerime yürüdü. "O sözleri sana söyleten bana olan sevgin değildi." Gözleri yine dolduğunda omuzları yenilgiyle çökmüştü. "O sözleri söyledin çünkü aklında olan tek şey Meliz'di. Ona karşı kaybetmemek için beni avutuyordun." Yanılıyordu ama ona kızamıyordum çünkü bu düşünceyi aklına sokan Meliz'di.

"Dinle." İç çekerek elini tuttum. "O gün söylediklerim yalan değildi. Benim zaten burada birçok düşmanım var, sence seni önemsemesem bu kadar uğraşır mıyım? Bir düşmanım daha olsun der geçerim." Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını parmak uçlarımla sildim. "Seni kaybetmek istemiyorum çünkü sen benden gidersen her şeyim gider. Meliz bile bunun farkında olduğu için peşine düşmüşken sen nasıl benim için değersiz olduğunu düşünürsün?"

Bu açıdan hiç bakmadığı için şimdi üzgün gözleri yeniden mutlulukla bakıyordu. "Buraya gel, Itır. Bir ölümsüze göre fazla çocuksun." Homurdanarak onu kollarıma çektiğimde gülen baş belası kollarını sımsıkı bana sarmıştı. Kimsenin benden kardeşimi almasına izin vermeyecektim.

Itir benim can damarımdı.

"Zihnini korumanın bir yolunu biliyorum." Onu peşimden çektiğimde elimi tutarak beni durdurdu.

"Sadece bir yaş var aramızda, bunu nasıl yapıyorsun?" Islak gözlerinde yoğun bir merak vardı. "Fiziksel olarak benden zayıf biri nasıl her fırsatta bana yardım edecek bir yol buluyor? Bu seni hiç yormuyor mu, Elzem? Her zaman dimdik durmak seni hiç yormuyor mu?" Tahmin bile edemezdi. Ne kadar yorulduğumu asla bilemezdi ama beni asıl yoran başarısızlık düşüncesiydi.

"Hayır." Basit bir şeyden bahseder gibi omuz silktim. "Başardığım her şey beni tatmin ettiği için zafere giden yoldaki engeller bana sorun olmuyor. Bu, benim."

"Bunun sen olduğuna hiç inanmadım." Gözleri hüzne bulandı. "Sanki böyle olmaya zorluyorsun kendini."

"Sana bunu düşündüren nedir?"

Gözleri düşünceli bakıyordu. "Ortaokulda o kızlar seni dolaba kilitledikleri gün evden ayrıldın. Son derece sakin ve her şey yolundaymış gibi davranıyordun. Ödevlerin için yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söyleyip evden ayrılmıştın. Fakat seni çiftlikte bulduğumda çıldırmış gibiydin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Çünkü istemediğin anıları kendine çok hızlı unutturuyorsun." Siyahları hatırladıklarıyla dehşeti iliklerime kadar hissettirdi. "Çiftlikte kırılmadık eşya kalmamıştı. Odanın duvarları hep kandı ve sen bir duvarın dibine sinmiş, dizlerini karnına çekerek öne arkaya sallanıyordun. Akşamüzeriydi ama çiftlikteki tüm elektrik kesilmişti." Gözlerimin içine baktı. "Sen kesmişsin." Midem kasıldı.

Gerildiğimi gizlemeye çalışarak bitirmesini bekledim. "Oradaki tüm çalışanları göndermişsin. Karanlıktan ölesiye korkarken bir gece boyunca kendini karanlıkla cezalandırdın. Bunu anlarım ama o kanları hâlâ anlamış değilim. O kızlara karşı zayıflık gösterdiğin için kendini cezalandırdın, değil mi?" Hiçbir şey sandığı gibi değildi.

Gözlerimin içine bakarak, "Ertesi gün kızları kazan dairesine kilitlediğini duydum," deyince yanımdaki elimi sıktım. "Üstelik biri akciğer hastasıydı, diğerinin kapalı alan korkusu vardı." İğneleyici bir ifadeyle kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ve sen bunu çok iyi biliyordun."

Yerimde kaskatı kesildiğimde tepkisizliğimi korumak çok zordu. "Onların rahatsızlığını bilmiyordum." Neden bahsettiğini anlamıyordum.

Hiçbir şey olmamıştı, sorun yoktu. Her şey yolundaydı. Itır ne dediğini bilmiyordu.

"Demek bilmiyordun." Bana zerre kadar inanmıyordu. "Hadi o olaya eyvallah diyelim ama sadece o olay değil ki. Daha bunun gibi yüzlerce olay sayabilirim sana. Ne zaman küçük düşüp canın yansa, tesadüfe bak ki canım yakanların da ertesi günü canı yanıyordu. Başlarına mutlaka bir şey geliyordu. Bu kusursuzluğunun altında çok büyük bir kusur var ve sen bunu çok iyi gizliyorsun!" Yine saçmalıyordu. Bende olmayan kusurlar bularak kendini rahatlatıyordu.

"Demek bir şey gizliyorum." Gayet sakin adımlarla ona iyice yaklaştım. "Bul o zaman, Itır." Soğukça gülümsedim. "Sakladığım şeyi bul o zaman. Hay aksi, sen zaten yıllardır bulmaya çalışıyorsun, değil mi? Peki, bir şey buldun mu? Yine hayır, değil mi? Bu da senin yanıldığını gösterir çünkü benim gizlediğim bir şey yok. Hadi diyelim ki var, yok ama diyelim ki benim bir sırrım var..." Tehdit eder gibi soğuk gözlerle baktım. "O zaman kurcalama çünkü bazı sırlar sır olarak kalmalı." En önemli kuralı çiğnersen sonuçlarına katlanırsın. Bu hep böyle olmuştur.

"Şimdi beni takip et." Daha fazla canımı sıkmasına izin vermeden onu peşimden çektim. Bizi izleyen üç silahşorun yanında durup onlara Itır'ı gösterdim. "Meliz onun zihnine musallat olduğu için ona hiç rahat vermiyor. İçinizden biri onun zihnini mühürleyecek büyüyü yapabilir mi?" Mühür büyüsünü ben bilmiyordum ama onlar yardım edebilirdi.

Asil hemen olmaz dercesine başını iki yana salladı. "Ben yapamam," derken gözleriyle Gediz'i işaret ediyor, ona yaptırmamı istiyordu. Tıpkı onun gibi Hafız da "Ben de yapamam," diyerek arkadaşını gösterince Gediz şaşkınca ikisine baktı. "Ben neden yapıyorum?" Bunu sorma şekli o kadar komikti ki az kalsın gülecektim.

"Elli yıl önceki bir olay yüzünden kara büyü limitimi doldurdum. Bu yakışıklı görünüşümden bile korkan Günışığı, bir yaratığa dönüştüğümde artık arkasına bile bakmadan benden kaçar." Bir süre düşündü ve keyifsizce güldü. "Gerçi değişen pek bir şey olmaz." Çünkü Doğa'nın ondan kaçmadığı bir gün bile yoktu.

"Ben de sınırdayım." Hafız da tüm umutlarımı yıktı. "Kara büyülerden birini yaparsam halkın gibi büyünün kölesi olurum."

Gediz bu büyünün ehemmiyetini anlamam için bakarken, "Zihin büyüsü o kadar basit bir şey olsaydı buradaki herkes yapardı," dedi son derece ciddi bir sesle. "Kara büyülerin başında yer alan büyülerden biri. Böylesine ağır bir büyüyü yaparsam kara büyüye bağımlı bir hâle gelebili-

rim." Elini kaldırıp birkaç kez kendi şakağına vurdu. "Kendime yaptığım için ikinci kez yapmak benim için kötü sonuçlanabilir."

Hepsinin kara büyüye karşı bir sınırı vardı ve o sınırı geçerlerse kara büyüye bağımlı olurlardı. Kendi zihinlerini mühürlediklerinde bile çoktan o sınırın kapısını ulaşmış olmalılardı. "Yasaklı büyülerden birini bile yapsak her üçümüz de kara büyünün kölesi oluruz," diyen Gediz haklı olduğu için bu konuda onları zorlamak istemedim.

"Ama kardeşime öğretebilirsiniz yasaklı büyüyü, değil mi? Itır o sınırın yakınında bile değil." Aklıma gelen tek çözüm buydu. "Ona doğru şekilde öğretirseniz kendi yapabilir." Itır kendi zihnini mühürleyebilirdi. Bunu onun için yapmayı düşünmüştüm ama ilerleyen zamanlarda işim kara büyülere düşerse ne yapardım? Sahip olduğum limiti Itır için yarılamak istemiyordum. Bardağım boş kalmalıydı ki ihtiyacım olduğunda istediğim kadar suyu alabileyim. Biri benim için büyük bir fedakârlık yaparak zihnimi mühürlediği için benim böyle bir derdim yoktu.

Itır, üç silahşora dönüp her birine sırasıyla baktı. "Peki, kim öğretecek bana bunu?" Asil'e bakınca onu geri çevirdi. "Çok uğraştıran bir büyü ve ben festivali Günışığı'mla geçirmenin yollarını arıyorum." Yani zavallı kızı delirtecek hain planlar yapmakla meşguldü.

Itır bu sefer Hafız'a dönünce o da "Ben öğretemem," diyerek onu geri çevirdi. "Ablan gibi sabırlı olmadığım için benden öğretmen olmaz." O da pası kalan son kişiye atarak bu işten kurtulmuştu.

Itır yüzünü buruşturarak Gediz'e bakınca gülmemek için başımı çevirdim. "Sen?" Bunu o kadar isteksiz bir şekilde söylemişti ki ondan hoşlanmadığını herkes anlardı.

"Ederdim ama konu sen olunca parmağımı bile kıpırdatmam." Tıpkı onun gibi Gediz de tahammülsüz gözlerle Itır'a bakıyordu.

Itır hemen bana doğru dönüp koluma yapıştı. "Bak, o da öğretmek istemiyormuş. Hadi gidelim." Beni çekiştirerek kısık bir sesle, "Onun bana öğreteceği hiçbir şey olamaz," dedi kin dolu bir sesle.

Itır'ın ondan kurtulmak için bu kadar istekli olduğunu görünce dudakları kıvrıldı. "Düşündüm de... Neden olmasın? Hadi yine iyisin, tüm günümü senin gibi erkekten bozma bir şeye harcayacak kadar iyi niyetliyim." Bunu söylememeliydi.

"Şeye mi?" Usulca ona döndüğünde buram buram tehlike kokuyordu. "Erkekten bozma mı dedin bana?" Bu konuşmanın devamında olacakları ne yazık ki iyi biliyordum.

Gediz onu süzüp az önce Itır'ın ona yaptığı gibi yüzünü buruşturdu. "Değil misin?"

"Senin cinsinle bir yakınlığım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, doğrudan benim cinsimin bir parçası olduğunu biliyoru..." Suratına yediği yumruk yüzünden devamını getiremedi. Itır yumruğunu çocuğun çenesine çok sert geçirmişti.

"Şimdi tekrar söyle hadi!" Bu kız hiç akıllanmayacaktı.

Gediz çenesini tutarken dişlerinin arasından küfürle karışık bir inilti çıkardı. Başını iki yana sallayıp silkelenerek kendine gelmeye çalıştı. Itır'a öldürmek ister gibi bakarken, "Morluk kalırsa başın belada!" dedi sert bir sesle. "Aklın varsa tekrar dene!"

Onun meydan okumasına kayıtsız kalmayıp ikinci kez ona yumruk atmaya çalıştı. Ancak Gediz onun bileğini havada yakaladı ve hafifçe bükerek Itır'ın arkasına geçti. Itır'ın yumruk atmaya çalıştığı kolunu belinin arkasında tutarak hareketlerini kısıtladı. Yüzünü Itır'ın kulağının yakınına getirip sırıttı. "Yapabiliyorsan kendini kurtar benden."

Itır başını kaldırıp omzunun üzerinden ona baktığında ikisi çok yakın görünüyordu. Kaşlarını alayla yukarı kaldırıp, "Eğleniyor musun?" dediğinde sesinde küçümseyici bir şeyler vardı. "Birazdan canı yanacak birine göre fazla rahatsın."

Gediz onun üzerine biraz daha eğilip, "Acı vermek benim işim," dedi böbürlenerek.

Itır ona gerçeklikten uzak bir şekilde güldü. "Yumruk atmak da benim işim." Sonra boştaki kolunu kaldırdı ve tam arkasında duran adamın karın boşluğuna dirseğini geçirdi. Çok sert vurmuş olmalıydı ki Gediz'in boşluğundan yararlanıp kendini ondan kurtardı. "Bu heriften büyü falan öğrenmeyeceğim," diyerek omzuma sertçe çarpıp akademiye doğru gitti.

Gediz kaburgasının altında nükseden acıyı bastırmak için dişlerini sıktı. Itır'ın arkasından ters ters bakarken kaşları çatıktı fakat gözlerinin ardında keyifli bir parıltı vardı. "Fazla ateşli bir hatun." Gülerek Itır'ın peşinden yürüdü. "Beni ikna etti, ona büyüyü öğreteceğim." Ben afallarken Hafız ve Asil gülerek onun arkasından bakıyordu.

"Itır onu hırpaladığı için mi mutlu oldu?" Şaşkındım. "O hayvan, kardeşime ateşli mi dedi?"

Asil gülerek başını salladı. "Kaostan besleniyor ve küçük Amazon onu bu kaosu yaşatıyor."

Bir çeşit mazoşist falan mı?" İkisi anlamaz gözlerle bana dönünce, "Boş verin," dedim. "Yapacak çok daha önemli işlerim var."

✦

Tek kelimeyle yorgunluktan bitmiştim. Tüm gün masaları kurmakla kalmamış, bir de onları süslemiştik. Bahçedeki tüm çardaklara rengârenk kandiller asmayı anlardım ancak eğitim sahasındaki kandilleri niye yenileriyle değiştirmiştik? Sanki festivalde insanlar gidip eğitim yapacaktı. Mutfaktaki yemekleri taşı, gösteri için gelen akrobatları soyunma odalarına yönlendir ve büyük salona adını bile bilmediğim müzik enstrümanlarını taşı. Tüm bunları yapmaktan helak olmuştuk. O kadar işimin arasında bir de soylu kadınların saçlarını yapıp giyinmelerine yardım etmiştim.

Festival çoktan başlamıştı ama biz koşturup duruyorduk. Bu kahrolası Buz Festivali'nde herkes eğlenirken biz sürünüyorduk. Anlaşılan biz çalışanlar sabaha kadar fazla mesai yapacaktık. Şu anda ciddi ciddi istifa etmeyi düşünecek kadar yorgundum. Kutlama için hazırladıkları aperitiflerin hepsi yemek ve kurabiyelerden oluşuyordu. Yatak odaları dışında akademinin her yerini süsleyip *Külkedisi*'nin şatosu gibi ışıl ışıl bir hâle getirmiştik. Gerçi o masalda *Külkedisi*'nin bir şatosu var mıydı, emin olamayacak kadar yorgundum.

"Elzem, beni idare edebilir misin?" Doğa üzerindeki kirli elbisesini gösterdi. "Madem sabaha kadar garsonluk yapacağız, bari üzerime doğru düzgün bir şey giyeyim."

Elindeki kurabiye sepetini aldığımda o çoktan mutfaktan çıkmıştı. Başımı eğip kendi üzerime baktığımda güldüm çünkü tek bir leke bile yoktu. Temizlik düşkünü olduğum için özellikle çalışırken kıyafetlerimi korurdum. Üzerimde yandan bağcıklı, kısa kollu, mavi bir elbise vardı. Yine uzun kollu bir içlik giyerek kollarımı gizlemiştim. Geceliğin geniş kolları hoşuma giden küçük bir detaydı. Bugün Buz Festivali olduğu için özellikle mavi giyinmiştim. Ayrıca krem rengi ayakkabılar ve elbisem çok uyumluydu.

Kurabiye sepetini alarak bir üst kata çıktım. Kulağıma gelen gürültülü müzik bir yerden sonra alışkanlık yaptığı için hoşuma gitmeye başlamıştı. Koridorda kadınlar gülüşerek kutlama salonuna gidiyor, erkeklerin çapkın bakışlarına tatlı kıkırtılarla karşılık veriyorlardı. "Elzem!" Arkamda Mizgin'in sesini duyunca ona doğru döndüm. Yanında küçük bir çocukla bana doğru geliyordu. Sanırım henüz hazırlanmaya vakit bulamamıştı. hâlâ hizmetçi kıyafetiyle duruyordu.

Yanıma gelince iğrenircesine elini sıkıca tuttuğu küçük kız çocuğunu gösterdi. "Bu çocuk, Elif Kâhya'nın kızı Cennet." Annesinden dolayı kızından da nefret ediyormuş gibi bir ifadesi vardı. "Cehennem zebanisi küçük cennetine bu gece benim göz kulak olmamı istedi." Dudaklarını sarkıtarak bana bakmaya başladı. Lanet olsun, bu bakışı çok iyi biliyordum. "Benim gidip hazırlanmam gerekiyor, yerime sen bakar mısın?" O cadının kızına bakmamı mı istiyordu? Yok daha neler.

"Aslında işim var, Mizgin." Küçük kızın kahve gözlerindeki kızarıklığı görünce duraksadım. İri gözleri ağlamış gibi bakan çocuk henüz dokuz veya on yaşlarındaydı. Tıpkı benimki gibi sapsarı bukleleri olan bu kız çocuğu somurtup duruyordu. Küçük bir çocuğun elbisesi bile uzun ve kapalıyken bu çağ dışı insanların mahremiyeti tamamen yanlış anladığını düşünüyordum. "Peki, onunla ben ilgilenirim." Tıpkı annesi gibi bir muhafızdı, boynundaki kılıç ve kalkan dövmesini görebiliyorum.

Mizgin rahatlayıp başından attığı küçük belasını bana teslim ederek gitmişti. "Evet, Orta Çağ'ın küçük cenneti." Ona yaklaşıp üzerine eğildim. "Kim ağlattı bakalım seni?"

Dudaklarını sarkıtan çocuk, "Soylulardan birinin odasına girdim diye annem bana çok kızdı," dedi.

Güldüm. "Ne var bunda, annen bana da hep kızıyor ama ben hiç ağlıyor muyum?" Annesinin bir cadı olduğunu bence zaten biliyordur.

Hisli bir ifadeyle baktı. "Bebeğim o odada kaldı." Dudağı titreyince uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

"Neden gidip şu bebeği almıyoruz?"

Kahve gözleri heyecanla büyüdü. "Ama asillerin odasına girmemiz yasak."

"Sana yasak ama bir hizmetçiye yasak değil." Doğrulup elini tuttum. "Hadi gidip şu odayı bulalım." Çıplak elle elini tutmam onun açısından çok tehlikeliydi, bu yüzden elimi kaydırıp bileğini tuttum. Elbisesinin uzun kolu bileğini kapattığı için tenine doğrudan temas etmiyordum. Ruh emici olmak böyle anlarda çok zordu.

"Ya annem bizi yakalarsa?"

"Annen ile olan büyük aşkımızı harlamak fena fikir değil. Kurabiye ister misin?" Annesinin aksine kızı fazla sevimliydi.

Odaların olduğu kata çıktığımızda koridorda bize doğru gelen Savcı ve Efsun'u görünce tüm neşem kaçtı. Geri dönemeyeceğime göre mecburen yürümeye devam ettik. Cennet dibime kadar girip ürkerek, "Bu kadın

çok tehlikeli," diye fısıldadı. "Korkunç enerjisini sen de hissediyor musun? Tıpkı senin gibi ölüm var nefesinde." Küçük bir çocuğa göre bu sözler fazla iddialıydı. Buranın çocukları bile onlar gibi garipti.

"Peki onun yanındaki şu adama bakınca ne hissediyorsun?" diye mırıldandım. Küçük bir çocukla onları çekiştiriyorduk.

"Onun da korkunç bir enerjisi var ama o iyi."

"İyi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Beni görünce bana hep gülümsüyor." Çocukları bu yüzden çok seviyordum. Onları mutlu edip sevgilerini kazanmak için bazen bir tebessüm bile yeterli olabiliyordu.

Gözlerim yanındaki kadına bıkkın bakışlar atan Savcı'yı buldu. Kahverengi saçlarıyla hoş bir tezat oluşturan ela gözlerine bakmak iyi hissettiriyordu. Daha önce hiç darbe almamış gibi görünen düz ama yüzüyle orantılı burnu, suratına çok yakışıyordu. Bu kötü adam, uzun yüzündeki çıkık elmacık kemikleri ve kirli sakalıyla nefes kesiyordu. Her daim düz bir çizgide olan vişne çürüğü dudakları ise eminim birçok kadının yasaklı düşlerini süslüyordu.

Belindeki kılıcı ve yakası açık, beyaz keten gömleğiyle, izlediğim dönem filmlerindeki lortları andırıyordu. Kendi düşünceme güldüm, zaten tarih öncesindeydik. Derhâl modern çağa dönmenin bir yolunu bulmalıydım. Bize yaklaştıklarında mecburen durup selam vermiştim. Savcı gözlerini bir saniye olsun üzerimde ayırmazken Efsun, "Elif'in kızıyla bu kadar iyi anlaştığını bilmiyordum, Elzem," dedi iğneleyici bir ifadeyle.

"Ben bir öğretmenim, Efsun Hanım." Hızlı bir şekilde yüzümdeki tiksinti dolu ifadeyi değiştirip rahat bir tavır takındım. "Çocuklarla iyi anlaşmak mesleğimin bana sağladığı bir ayrıcalık. Onları severken ailelerine bakmaksızın bunu yaparım." Bu cevap onun için yeterli olmuştur.

Savcı onun aksine bir şeyleri kurcalamak yerine beni baştan aşağı özenle süzüyordu. Gerilmeme sebep olan da buydu çünkü yoğun bakışlarını gizleme çabasında bulunmuyordu. Sanki bana bakmak hakkıymış gibi hiç çekinmeden beni izliyordu. Yanaklarım istemsizce kızardı çünkü üzerimdeki elbiseyi bana çok yakıştırmıştı. Ruhundaki beğeniyi solumamak imkânsızdı. Bu adamın ruhu hayranlık, özlem ve tutkuyla harlanıyordu. Tutku mu? Bana yönelik bir tutku mu?

Gözlerimi irice açtığımda dudağının kenarı arsızca kıvrıldı. Sanki ruhundaki edepsizliği soluduğumu anlamış gibiydi. "Mavi." Gözleriyle elbisemi işaret etti. "Güzel seçim." Bunu Efsun'un yanında mı söylemişti

gerçekten? Kaşlarımı çattığımda ruhundaki o neşeyi solumak beni çıldırtıyordu.

"Teşekkür ederim, Savcı Bey." Koluma taktığım sepetin içinden bir kurabiye alıp kendimi zorlayarak ona uzattım. "Kurabiye ister misiniz?" Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Elmalı kurabiye, üstelik olgun elmalardan yapıldı." Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Eminim ilginizi çekecektir." Kaşlarımı çattı. Skoru eşitlemiştim.

"Elma sevmem." Uzattığım kurabiyeyi almadı.

"Israr ediyorum."

"Reddedildi." Hep olduğu gibi.

Omuz silkerek elimdeki kurabiyeden zevk alırcasına bir ısırık aldım. "Tadı harika." Sakın kusma, Elzem. Mutfaktaki hijyeni unutursan bunu yiyebilirsin. Kirli ve uzun tırnaklar... Hayır, bunları aklına getirme!

Görgüsüzler gibi mırıltılar çıkararak ağzımdaki lokmayı yuttum. İkinci ısırığı midem kaldırmadığı için kurabiyeyi keyfimi hiç bozmadan sepete koydum. "Bizim bulmamız gereken bir bebek var." Cennet'in bileğini tutarak saygılı bir şekilde karşımdaki ikiliye baktım. "Size festivalde keyifli saatler dilerim." İkisine de selam verip yanlarından ayrıldım. O kurabiyeden yememeliydim!

Cennet ile onlardan uzaklaşırken başını kaldırıp bana baktı. "Seni öldürmek ister gibi bakıyordu."

Güldüm. "Sen bir de onun ruhunu gör." Gülerek başımı iki yana salladım. "Ruhunda neler gizlediğine inanamazsın." Adamın dışı ayrı dehşet, içi ayrı bir felaketti.

Cennet'in gösterdiği odayı bulup içeri girmiştik. Ona aşırı güzel gelen lakin bana korkunç görünen *Chucky*[1] bebeğini aldıran şeye baktık. Gözleri yeşil düğmelerden oluşan bu bez bebeğin ipten yapılmış sapsarı saçları vardı. Kan kırmızı dudakları kalemle çizilmişti. Bebeğin alnı ve yanağındaki sökükleri kapatmak için dikmişlerdi. Tamir amaçlı yapılan dikişler onu ürkütücü gösteriyordu. Bir *Barbie* bebek görmeyi beklerken bulduğum *Chucky* bebekle şaşkına dönmüştüm.

"Bunun geceleri canlanmadığından emin miyiz?" Fazla ürkütücüydü.

"Hayır." Elimdeki bebeği alarak onu öptü. "Elzem bebek geceleri canlanmıyor." Ne dedi o? Elzem mi?

---

[1] Amerikan yapımı korku filmi serisi ve aynı ismi taşıyan başkarakteri. (y.n.)

"O şeyin adı Elzem mi?" Şu ana kadar kendi adımı taşıyan kimseyle karşılaşmamıştım. Adaşım *Chucky* bebek miydi?

"Evet." Gayet neşeli bir şekilde başını salladı. "Geçen hafta onu bana annem yaptı ama ne zaman kızgın gelse Elzem'i alıp duvardan duvara fırlatıyor. Bazen de eline aldığı bir bıçakla karnını deşiyor. Karnını ve yüzünü ben diktim. Elzem'in karnını görmek ister misin?" Nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakarken bebeğin elbisesini sıyırdı. Bebeğin karnındaki dikiş izlerini gösterdi. Kâhyanın benimle ilgili olan fantezileri müthişti.

Kendime not: Sakın kâhyayı kızdıracak bir şey yapma yoksa karnını deşebilir, gerçek anlamda deşebilir.

"Sen Elzem'i sevmedin sanırım." Dudaklarını sarkıtan çocuğun tek derdi bu muydu? Annesi ona çirkin bir *Chucky* bebek yapmış ve adını Elzem koymuştu. Kadın beni düşünerek onu bıçaklıyordu, yani benim derdim daha büyüktü bence.

"Hiç olur mu öyle şey." Yüzümü buruşturmamaya çalışarak kucağında tuttuğu çirkin şeyin saçını okşadım. "Kendi çapında sevimli sayılır *Chucky*'nin gelini."

Onca yolu bu çirkin şeyi almak için mi geldim?

Odada fazla oyalanmıştık. Tam çıkmak üzereydik ki kapı açıldı. İçeriye Asil'in yakın arkadaşı Oğuz girdi. Odasında bizi gören çocuk beni zerre sorun etmedi ancak Cennet'i görünce çıldırdı. "Sana bir daha odama girme dedim!" Küçücük bir çocuğun kulağını sertçe çekince neye uğradığımı anlayamadım.

Cennet ağlamaya başlayınca, "Derhâl onu bırakın," dedim ama beni duymazlıktan geldi. Onlara doğru bir adım attım ama Oğuz öfke dolu bakışlarını bana çevirince durdum. Ondan korkuyor olmam buna göz yumacağım anlamına gelmiyordu.

Hemen boynumdaki pusulama dokundum. "Beni bedenimden çıkarıp onun bedenine gönder." Önce bedenimin yere düştüğünü gördüm, sonra da küçük kızı ağlatan gaddara doğru ruhum süzüldü. Gözlerimi açtığımda Cennet elimi tutup ağlıyor, kulağını kurtarmaya çalışıyordu. Elimi çekince özgür kalan çocuk koşarak dışarı çıktı. Rahat bir nefes alıp yerdeki bedenime döndüm. Tam kendi bedenime geri dönecektim ki aklıma gelen sinsice planla sırıttım.

"Oğuz soylulardan biri, değil mi?" Bu festival karmaşasında kimse Elzem'i aramayacağı için şu yasaklı kütüphaneye girmenin tam zamanıydı. Hemen eğilip yerdeki bedenimin kollarını tuttum. Onu yatağa çekecek-

tım ki duraksadım. Ben bir erkek bedenindeyim. Onu kucağa almak bir erkek için zor olmamalıydı.

Eğilip onu kucağıma aldığımda sanki pamuktan bir şeyi kaldırmışım gibi hiç ağırlık hissetmedim. Afalladım. "Yok artık." Küçük bir çocuğu kollarımda tutuyormuşum gibi hafifti. Bedenimin ağırlığının sadece yarısını hissediyordum. Iur'ın hiç zorlanmadan kaldırdığı ağırlıkları hatırlayınca güldüm. "Tenebrislerin lanetinden istiyorum." Fiziksel güçleri müthişti.

Bedenimi yavaşça Oğuz'un yatağına bıraktıktan sonra odadan çıktım. "Şimdi gidip erkek olmanın tadını çıkarayım."

Kendime not: Sakın Savcı ile göz göze gelme çünkü adam gözlerine bakınca ruhunu görebilir. Gerçek anlamda ruhunu görüyor.

Kendime ikinci bir hayati not daha: Asla ama asla bu gece tuvalete gitme yoksa göreceklerin psikolojini bozabilir... Gerçek anlamda bozabilir.

Tam kütüphanenin olduğu koridora inmiştim ki "Oğuz!" diyen Asil'in sesini duyunca şansıma küfrettim. Bu şimdi niye gelmişti ki? Umarım kısa kesip bir an önce giderdi.

Usulca ona döndüğümde çoktan yanıma gelmişti. "Herkes kutlama salonunda." Bana kütüphanenin tam tersi yönü gösterdi. "Eğlence çoktan başladı. Hadi." Hadi, ne? Bu hâlde beni oraya götürmeyi düşünmüyor, değil mi?

"İşim var, Asil." Bir şey anlamasın diye omuzlarımı dikleştirip erkek gibi davranmaya çalışıyordum. Açıkçası nasıl erkek olunur, hiçbir fikrim yoktu. "Sen git, ben sonra gelirim." Oğuz'un sesi kulakta hoş bir yankı bırakıyordu.

"İşlerini sonra halledersin." Koluma yapıştı. "Bu gece erkek erkeğe eğleneceğiz." Acaba ben erkek erkeğe bir gece geçirmek istiyor muydum? Hem de aslında bir kadınken!

Kolumu tutarak âdeta beni peşinden sürükleyince şoka girdim. "Hafız ve Gevheri ile aynı masada olacağız. Üçümüzün aynı masadaki görüntüsü dikkat çekeceği için fazladan birkaç kişi daha lazım." Bunların yasaklı ilişkilerinin kurbanı niye ben oluyordum?

Erkeklerle dolu bir masa? Kulağa korkunç geliyordu çünkü kızsal hareketlerim mutlaka dikkat çekerdi. "Bırak kolumu, Asil. Gelemem diyorum."

"Oğuz, kız gibi cıyaklamayı bırak da yürü! Bol bol içip eğleneceğiz işte." Kahretsin, ben içemezdim çünkü sarhoşken insanlıktan çıkıyordum!

"Bak, ben..."

"Oğuz, ne naz ettin be oğlum!" Kaşlarını çatarak bana döndüğünde itiraz kabul etmiyordu. "Hem senin hatun da orada. Merak etme, bu gece ona açılman için çocuklarla seni cesaretlendireceğiz." Ne? Ay yok artık ya! Üç silahşorun beni bir kızla konuşmam için teşvik ettiğini hayal bile edemiyordum.

Sırıttı. "Merak etme, sen onunla konuşurken seni izleyip çuvallamana izin vermeyeceğiz." Bir de gözleri üzerimde mi olacak? Sanırım bana bir şeyler oluyor. Bayılacağım.

Korkudan yerimde hafifçe sendelediğimde güldü. "Şimdiden heyecan yaptın, değil mi? Korkma, bu kardeşin böyle anlar için var." Asil'den nefret ediyordum!

Bunlar şimdi tüm gece içip içip kızlardan bahsederse çıldırırım.

Üstelik bir erkek bedenindeyken bir kıza açılmayı reddediyorum!

20. BÖLÜM

FESTİVALİNİN KORKUNÇ YÜZÜ

"Bir yenilgiye karşı kendi kanımla bedel öderken kazandım diyemezdim. Ancak kaybetmeye de hiç hakkım olmadı ki."

Bütün bunlar gerçekten bir kâbus olmalıydı. Üst üstte gelen bu aksiliklerin içinden çıkmak hiç kolay değildi. Tam *bu sefer oldu, az kaldı* diyorum, başka bir engele takıldığım için amacımdan şaşıyordum. Festivalde kütüphaneye sızmak harika bir plandı ancak Asil'in gereksiz ısrarı tüm planlarımı sekteye uğratmıştı. Oğuz'un bedeninden çıkabilirdim ama bu çok dikkat çekerdi çünkü Oğuz buraya nasıl geldiğini sorgulayacaktı. Yarın sabah Asil ona bu gece hakkında bir şeyler anlattığında ne yazık ki daha çok sorgulayacaktı çünkü geceyi hatırlamayacaktı.

Planım kütüphaneye sızmaktı ama şimdi bir masada oturmuş, bu gürültücü müzikte dans eden insanları izliyordum. Eğer kutlama salonundan çıkmayı başarırsam hemen üst kata çıkıp ait olduğum bedeni alabilirdim. Tamam, kütüphaneleri onların olabilirdi. Vazgeçmiştim, gitmeyecektim artık. Rahat duracaktım, yeter ki şu geceyi sorunsuz atlatayım. Sağımda Hafız, solumda Turgut ve tam karşımda Asil ile Gediz varken kaçmak çok zordu.

Masada beş kişiydik ve beşinci kişi Turgut'tu. Evet, kurbanlarımdan bir diğeri de bizim masamızdaydı. Her masada bolca yemek ve şarap olduğu için herkes içip gecenin tadını çıkarıyordu. Salon o kadar büyüktü ki hepimizi çok rahat içine alıyordu. Herkes eğlenirken zavallı hizmetçiler onlara hizmet etmek için koşturuyordu. "Sizce de hatunlar bugün çok güzel değil mi?" dedi Turgut. Bunlar kadınlara neden sürekli hatun diyordu, bilmiyordum ama sanırım burada çok yaygın bir şeydi. Kadın demenin farklı bir adı olsa gerekti.

Etraftaki kadınlara hayran gözlerle bakan Turgut haklıydı. Sürekli savaşçı gibi giyinen kadınlar bugün rengârenk elbiseler içinde çok güzeller-

di. "Evet." Asil'in gözleri, bir masada yemek servis eden Doğa'daydı. "Çok güzeller." İç çekmesiyle masadaki herkes ona bakıp gülmeye başladı.

"Asil, beni daha fazla utandırmadan dön önüne." Gediz onun aptal aşık hâllerine sinir oluyordu. "Kız seni görmüyor. Git başka ateşlerin pervanesi ol."

"Senin gibi mi?" Yüzünü buruşturdu. "Kadınları korkutan birinin sözlerini niye umursuyorsam."

Asil alay ederek ona laf atınca güldü. "Hepsi bana deli oluyor." Göğsünü gere gere arkasına yaslandı. "Şimdi istesem her biri masamda biter." Bu kadar öz güven fazla değil miydi?

"Oğuz, içsene." Bu Asil'in zavallı Oğuz ile derdi ne? "Havva'ya açılmak istiyorsan birkaç kadehten fazlasına ihtiyacın var." Havva? Asil'in hep etrafında olan arkadaşı mı? Neden şaşırıyordum ki. Bir Tenebris, başka bir Tenebris'ten etkilenirdi. Burada melezlere nadiren denk geliyorduk. Akademideki tek melez, dünyalarına sonradan gelen Kalkanlardı çünkü biz fâni ve ölümsüzlerin melezi gibi bir şeydik. Ne olduğumuzu ben bile bilmiyordum.

Tüm bu ısrarlara dayanamadığım için zorla elime tutuşturdukları şarap kadehini masaya koydum. "Teşekkür ederim ama ben içmem." Başımı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. "Ayrıca bir kızla konuşmak için içkiye sığınacak kadar öz güvensiz biri değilim. Kendimi doğru şekilde ifade edecek olgunluktayım ve bunu yapmak için alkol gibi saçma bir şeye ihtiyacım yok." Saçlarımı savurmak için elimi boynuma doğru atmıştım ki olmayan saçlarım yüzünden hayal kırıklığı yaşadım.

"Az önce teşekkür mü etti? Ve bunu yaparken inceden bizi aşağıladı mı?" Asil'in sesi sorgularcasına çıktı. "Kibarlık altında kibir ve küstahça bir üslup." Bir şeyi anlamak istercesine gözlerini kısmıştı. "Omuzlar dik, baş yukarıda ve saçlara doğru uzanan bir el?" Kafası karıştı. "Çok garip, sebepsiz yere bana şu Oyunbaz kızı hatırlattın."

Gözleri büyük bir gizemle beni süzünce gerildim. Bu karanlıklar lordunu hafife almak büyük aptallıktı. Beni çok iyi gözlemlemiş olmalıydı, kim olduğumu anlayabilirdi. Telaşa kapılarak ne yapacağımı düşünürken Gediz ve Hafız'ın da gözlerini şüpheyle bana çevirdiğini gördüm. Asil'in sözlerinden sonra parçaları birleştiren Hafız'ın gözlerinin mavisi irileşti. Lanet olsun, gerçeği anlamıştı. Nasıl anlamasın ki, bunu daha önce de yaptığımı iyi biliyordu.

Kaşlarını çatarak bir şey söyleyecekken masanın altındaki elini yalvarırcasına tuttum. Bir erkeğin elini tutmasından hoşlanmadığı için elini çe-

kerken bana tersçe bakıyordu. "Onu taklit ederek aklınca eğleniyor işte!" Dişlerinin arasından sertçe konuşmuştu. Beni bu durumdan kurtarmakla kalmamış, öfkesini bana çok güzel yansıtmıştı.

Ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Komik değildi." Gediz beni uyarır gibi bakıp, "Oyunbaz'ı alay konusu yapma," deyince tebessümümü gizlemeye çalıştım. Kendisini kölem sandığı için beni savunması çok tatlıydı.

Bir süre sonra farklı bir konu açıldığında Hafız sohbete dâhil olmamıştı. Gediz ve Asil'in koyu bir sohbette olduğunu görünce, "Sen aklını kaçırmışsın!" dedi kısık bir sesle. Öksürür gibi elini dudaklarına koyarken bunu özellikle yaptığımı sanıyordu. "Herkes buradayken nasıl böyle bir çılgınlık yaparsın?" Bunu bana değil, arkadaşına sormalıydı. Beni zorla buraya getiren oydu.

"İsteyerek olmadı," demiştim ki "Dinle!" dedi etrafını kontrol ederken. "Ne yaptığının farkında bile değilsin." Masaya doğru eğildiğinde oldukça endişeli görünüyordu. "Sen hâlâ burada Aykırı olmanın ciddiyetini anlamadın mı? Bu ortaya çıkarsa biz bile seni kurtaramayız. Tüm klanlara karşı sadece üç kişi seni korumak için yetersiz kalır." Bunu biliyordum ancak bu riske girmeliydim. Burada güven içinde, uzun bir hayat sürmektense tehlike içinde geri dönmenin yolunu bulmalıydım.

"Hadi, git açıl şu kıza, Oğuz." Asil bu gece beni deli etmeye ant içmiş gibiydi. Bizden habersiz arkadaşıyla konuşan kızı gösterdi. "Korkma, bana işaret çaktığın an devreye girerim."

"Olmaz!" Hafız'ın ani çıkışıyla serseri arkadaşı içkisini yudumlarken güldü. "Niye? Yoksa sen de mi Havva'ya vurgunsun?" dedi Gediz.

Sanki ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruştururken Gediz'e tersçe bakıyordu. "Havva'ya daha sessiz bir ortamda açılması daha etkili olur. Ayrıca kendi ırkım dışındaki kadınlar ilgimi çekmiyor." Bunu söylerken son derece kendinden emin ve kararlı görünüyordu. Bence akıllılık yapıyordu çünkü farklı ırklardaki biriyle her şey fazla zor olurdu.

"Böyle devam et, dostum. Klanın dışındaki biriyle olmak mümkün değil." Asil başını çevirmiş, Doğa'yı göz hapsine almıştı. "Kimse umurumda değil ama babam bilmemeli. Ona karşı ne hissettiğimi öğrenirse ondan kurtulmaya çalışacaktır. Buradakilerin onunla eğlendiğimi düşünmelerini sağladığım için şu ana kadar babamın kulağına gitmesini engelledim ama beni huzuruna çağırması an meselesi." Bakışlarındaki endişenin büyüklüğü azımsanamazdı. Babasından korkmuyordu, Doğa'yı babasının gazabından koruyamamaktan korkuyordu.

Bu gerginlik beni boğduğu için Hafız ile uğraşmaya karar verdim. "Oğuz'dan sıkıldım, başka bir bedene girip dans edeceğim." Her türlü dansın eğitimini almıştım ama bunların dansları bile bir değişikti. Önce erkek elini göğsüne bastırarak kadının önünde selam veriyor, daha sonra da kadın dizlerini hafifçe kırarak onun selamını alıyordu. Ellerini çapraz şekilde birleştirip müziğin ritmine göre dönerken asıl dansları başlıyordu. Şu ana kadar müziğe göre değişen tam beş dansın her hareketini beynime kazıyacak kadar ezberlemiştim.

Gerçekten dans etmek istediğim için ayağa kalkacaktım ki Hafız kolumu sertçe tutarak kalkmamı engelledi. "Başına bela alacaksın, rahat dur."

Ona güven vermek istercesine tebessüm ettim. "Merak etme, dikkat çekmeyecek bir beden bulabilirim."

"Bedeninden çıkmayı sana yasaklıyorum, başka bir bedene girmeyi de öyle!" Çok sıkıcıydı, hiç eğlenmeyi bilmiyordu.

"Hadi ama... Bu çok eğlenceli." Elimle yarım saattir beni göz hapsine alan kumral bir kızı gösterdim. "Şu hatun iki saattir bana bakıyor."

"Sana değil, bir erkeğe bakıyor."

Gülerek başımı salladım. "Ve ben şu anda bir erkeğin bedenindeyim."

Kaşlarını çatarak kadehini bir dikişte bitirmişti. "Şunu hatırlatma!"

"Beni öpmek ister gibi bakıyor, onu öpebilir miyim?"

Yaratık görmüş gibi bana bakarken çıldırmak üzereydi. "Aklından bile geçirme!" diye bağırdığında kahkaha attım, onunla uğraşmayı seviyorum.

"Siz ikiniz hayırdır?" Asil yine rahat durmayarak Hafız'ın kolumdaki elini gösterip sırıttı. "Bu aralar fazla dikkatimi çekiyorsun, Muhafız. Oğuz'un Havva ile konuşmasına karşı çıkman, gizli gizli konuşmanız ve iki yıldır hayatında bir kadın olmadığını da düşünürsek..." Tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. "Aklıma hiç iyi şeyler gelmiyor ama merak etme, dostluğumuzu etkilemez." Sırıttı. "Tabii, beni gözüne kestirmediğin sürece." Bilerek mi böyle sinir bozucu davranıyordu?

Gediz yüksek sesle güldüğünde çok eğleniyor gibiydi. "Anında selamı kesmezsem namerdim." Tam bir pislikti!

İkisi gülmeye başlayınca Hafız kolumdaki elini hemen çekti. Onlara döndüğü an önce Gediz, sonra da Asil yan tarafına dönüp baktı. Biri sağına doğru dönerken diğeri soluna dönmüştü. Sanki yanlarında birileri varmış gibi surat ifadeleri değişmişti. Mideleri bulanmış gibi aynı anda yüz kızartıcı küfürler ederek ayağa fırladılar. Boşluğa doğru niye tiksinerek baktıklarını bilmiyordum ama şu anda çok farklı şeyler gördüklerine

sormadım. "Ne oldu?" Şimdi Hafız gülerek onlara bakıyordu. "Görmemeniz gereken bir şey mi gördünüz?"

Gediz ve Asil birbirine iğrenerek bakıp hemen başka yerlere bakmaya başladılar. Sanki birbirlerini görmeye tahammülleri yokmuş gibiydi. Hafız'ın onlara ne gösterdiğini merak ediyordum. "Midemin içine ettin, n'olur! Bir süre bu Tenebris'i görmek istemiyorum!" Gediz iğrenerek Asil'e bakmaktan sonra kaçarcasına salondan çıktı. Şimdi daha çok merak ediyordum gördükleri halüsinasyonu.

"Sanırım kusacağım." Asil gerçekten de mide bulantısı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Tanrı aşkına, bu nasıl bir küfür böyle!" O da kaşlarını çatarak tıpkı Gediz gibi masayı terk etmişti. Tek fark, salondan çıkmak yerine diğer Tenebrislerin yanına gitmesiydi. Onları böyle deli edecek ne göstermiş olabilirdi?

Şaşkın bakışlarım oldukça eğlenen adama döndü. "Onlara ne gösterdin?" Gülerek kupasını kavrayıp içkisinden bir yudum aldı.

"Hiçbir şey." Tabii ki bana söylemeyecekti çünkü az önce bel altı vurmuştu. Bunu bir kadına söyleyecek biri değildi. Bazı tahminlerim vardı. İkisi az önce birbirlerini öperken gördükleri için böyle çıldırdıklarını düşünüyordum.

"Ben de artık ait olduğum bedene dönsem iyi olacak. Hafız, sen bir şekilde Oğuz'u kandırır mısın..." Sözlerime devam edemedim çünkü başımı kaldırdığımda en baştaki masadan beni izleyen adamı gördüm. Çatık kaşları ve sert ifadesiyle *sen yine ne işler karıştırıyorsun* der gibi bana bakıyordu. Kahretsin, kim bilir ne zamandan beri beni Oğuz'un bedenindeyken izliyordu. Savcı'dan hiçbir şey kaçmıyordu.

"Bekle, önce bedeni aldığın yere götürmen gerekiyor!" Gözlerimi Savcı'dan ayırmadan Oğuz'un bedeninden çıktığımda Hafız'ın ettiği küfürleri duymuştum. Oğuz'un oturduğu sandalyenin hemen arkasındaydım.

Oğuz kafası karışmış bir hâlde etrafına bakarken onun sorularına Hafız cevap vermek zorundaydı. Şu anda bir çift ela gözün hapsindeyken dikkatimi dağıtan şey, Efsun'un onun boynuna dokunmasıydı. Aklıma gelen çılgınlıkla sinsice sırıttığımda ne yapacağımı anlamış gibi kaşlarını çattı. *Yapma* dercesine uyararak bakarken gözlerimi kapatarak Efsun'un bedenine girmeyi arzuladım. Bu sıkıcı geceyi neden kendim için daha eğlenceli bir hâle getirmeyecektim ki? Onu deli ederek biraz da olsun bana söylediği o sözlerin intikamını alabilirdim.

Sanki uçuyormuş gibi bir hafiflik hissettim. Önce ayaklarım yerden kesilmişti, sonra da iç gıdıklayan bir ürperti hissetmiştim. Gözlerimi tek-

rar açtığımda Savcı'ya bakıyordum. O da Efsun'a, yani bana bakıyordu. Boynundaki odunç elimi hemen çekerek ayağa kalktım. "İzninizle, yapmam gereken birkaç önemli işim var." Benim Elzem olduğumu zaten anlamıştı. Bu yüzden hiç uzatmayıp gayet kibar bir şekilde konuşup ayağa kalktım. Bana söylediği o sözler yüzünden hâlâ kin duyuyordum ona.

"Ne gibi planlar?" Kaşlarını çatarak kolumu tuttuğu gibi beni kalktığım yere oturttu. Neyse ki uzun masada kimse bizimle ilgilenmediği için bu yaptığı şeyi görmemişlerdi. Omzunun üzerinde bana baktığında bakışları iğneleyiciydi. "Akademiyi ele geçirmek gibi planlar mı?" Evet.

Kolumu usulca elinden kurtarıp soğukkanlılığımı korudum. "Neden olmasın? Ben burayı sinsi sevgilinizden daha iyi yönetebilirim." Bunu yapacak potansiyele ve liderlik ruhuna sahiptim.

"Fazla hırslısın." Tıpkı sesi gibi ruhu da çok sakindi ama bu uzun sürmeyecekti. "Bu hırsın, kibrin ve küstahlığın seni çekilmez biri yapıyor." Ne sesinde ne gözlerinde en küçük bir yalan vardı. Beni gerçekten çekilmez biri olarak görüyordu.

"Peki ya siz?" Aynı sakinlikle ona bakıyordum. "Siz kendinizi çekilir biri olarak görüyor musunuz? Kabalığınız, aşağılayıcı tavrınız, ayarsız sözleriniz ve değişken ruh haliniz sizi de en az benim kadar çekilmez biri yapıyor." Yalan yoktu, ne sesimde ne de bakışlarımda. Ve o bunu çok iyi görüyordu.

Sessiz kalıp sadece beni izlemeyi tercih ettiğinde alay edercesine güldüm. "Yoksa haddim olmayan sözler mi sarf ettim?" Üzülmüş gibi elimi kalbime bastırdım. "Lütfen kabalığımı maruz görün, benimkisi etkiye karşı tepki."

Göğsümdeki elime bakıp kaşlarını yukarı kaldırdığında eğleniyor gibiydi. Benim ona yaptığım gibi aynı alaycı üslupla, "Etkiye karşı tepki mi?" dedi sakince. "Bu sözlerden ne çıkarmalıyım, Elzem Akay? Üzerinizdeki etkime karşı böyle küstahça bir tepkide bulunduğunuzu mu?" Bu sefer skoru eşitleyen oydu.

Cevap vermediğimde yenilgiyi kabul ettiğimi düşündüğü için keyfi yerine gelmişti. Masadaki kadehini kavrayıp bir yudum almıştı ki "Evet," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. "Dün gece rüyamda sizi görecek kadar üzerimdeki etkiniz büyük." İçtiği içkiyi püskürterek çıkarınca dudaklarım kıvrıldı. Skor bendeydi, öne geçmiştim.

İstediğimde fazlasıyla beklenmedik ataklarda bulunabilirim.

Masadaki peçetelerden birini alıp son derece yavaş bir şekilde dudaklarını sildi. Başını çevirip bana bakınca sevimlice güldüm. "Artık üzerim-

de nasıl bir etki bıraktıysanız rüyamda ruhunuzu emmiştim." Mahcup olmuş bir şekilde hızlıca başımı iki yana doğru salladım. "Ah, hayır, Bay Cevheri. Ben bir canavar değilim ama üzerimdeki korkunç etkinizi de kabul etmek zorundayız, değil mi?"

Masumu oynadığımda ne yaptı dersiniz? Başını geriye atıp yüksek sesle güldü. Evet, bu konuşma hoşuna gidiyormuş gibi ruhunda neşe vardı. Onun gülüşünü şu anlamsız, gürültülü müziğe tercih ederdim. Gülüşü bir piyanodan çıkan tatlı bir melodi gibi rahatlatıcı ve huzur doluydu. Masadaki herkes tuhaf gözlerle ona bakınca soru dolu bakışlarıma, "Aldırma." diyerek cevap verdi. Artık gülmüyordu. "Genelde beni güldüren çok az şey vardır hayatımda. Her zaman beni gülerken görmedikleri için böyle bakıyorlar."

"Garip."

"Garip olan ne?"

"Sizi ne zaman görsem gülüyorsunuz oysaki."

"Evet." Efsun'un bedenindeki ruhumu görür gibi çok derin baktı. "Seni ne zaman görsem gülüyorum."

Bu da neydi şimdi?

Eğer yine ihtimaller üzerinden gidersem çıkan sonuç beni şoka uğratabilirdi. Aramızda bir sessizlik oluştuğunda sebepsiz yere gerildiğim için elimi uzatıp onun boynuna dokundum. Temasımla sertçe yutkunmuş, elimin altındaki bedeni kaskatı kesilmişti. Ona olan bu küçük temasıma bile vücudu tepki veriyordu. Bu hiç hoşuma gitmemişti. İhtimaller, ihtimaller, kahrolası ihtimaller... Gözlerinin içine bakıp, "Sevgilinizi size iade ediyorum," dedim. "Şimdi izninizle, ele geçirmem gereken bir akademi var."

Gözlerimi kapattığımda saniyeler içinde Efsun'un bedeninden çıkıp kendimi müdirenin hemen arkasında bulmuştum. Tanrı'ya şükürler olsun ki artık onun yakınında değilim. Üstelik Efsun da bir şeyden şüphelenemezdi çünkü her şeyi doğru yapmıştım. Hafız'ın uyarısından sonra daha fazla dikkat çekmemek için artık bir bedeni nasıl şekilde aldıysam öyle bırakacaktım.

Efsun önce küçük çaplı bir afallama yaşadı ama kendini toparlayıp, "Ne diyordum?" dedi aklını toparlamaya çalışarak. Üzgün bir şekilde nefesini koyverdi. "Yıllardır bekliyorum, Savcı. Bu ne kadar zor, biliyor musun?" Eli hâlâ onun boynundaydı ama muhatap olduğu kişinin gözleri de onun sandalyesinin arkasında duran kişideydi, yani bende.

"Bu konuyu konuştuk." Savcı onun elini tuttu ve usulca masaya bırakıp. "Aynı şeyleri tekrar konuşmak çok yersiz." Onları dinliyordum ve Savcı onları dinlememden oldukça rahatsız görünüyordu. Sanki bu konuşulanları duymam onu geriyordu çünkü Efsun'a yansıtmamaya çalışarak *git* dercesine bana bakıyordu.

"Üzgünüm, sizi dinleme kabalığında bulunmak istemezdim." Küçük bir açıklama yapıp gitmeye yeltenmiştim ki "Beni reddetmenin sebebi." diyen Efsun'u aceleyle susturup, "Yanılıyorsunuz," deyince biraz daha kalmaya karar verdim. Haddinden fazla gergindi. "Onunla bir ilgisi yok." Kiminle? Benimle mi?

Daha fazla onların özeline saygısızlık etmemek için dizlerimi hafifçe kırarak ona selam verdim. "Verdiğim rahatsızlık için bağışlayın." Son derece mesafeli bir sesle konuşup yanlarından ayrıldım. Onlara biraz mahremiyet sunmalıydım. Merak etsem bile istenmediğim bir yerde insanların özelini dinleyecek değilim.

İnsanlara temas etmemeye çalışarak yürürken biri yanımdan geçti. "Beni takip et," diyen Savcı masadan ayrılıp yanıma gelmişti. Kimse beni görmediği için durup benimle konuşmak yerine yanımdan geçerken kısık bir sesle onu takip etmemi istemişti. Mecburen peşine takıldım. Anlaşılan sevgilisinin bedenine girmem pek hoşuna gitmemişti. Gerçi sevgili değillerdi ama böyle diyerek onu kızdırmak hoşuma gidiyordu.

Salondan çıktığımızda Savcı güney kanadındaki merdivenlere yöneldi, ben de kuzey kanadındaki merdivenlere. Onun peşinden gitmediğimi görünce durup bana doğru döndü. "Ne yaptığını sorabilir miyim?"

Gülerek elimle onun çıkmak üzere olduğu basamakları gösterdim. "Güney kanadındaki merdivenleri kullanmak biz hizmetçilere yasak. Kuralları çiğnememi bir eğitmen olarak istemezsiniz, değil mi?" Ela gözleri *sabrımı zorlama* dercesine bana bakınca, "Olamaz," dedim sahte bir endişeyle. Telaşa kapılmış gibi gözlerimi kırpıştırıp hayretler içinde ona bakıyordum. "Kurallara uymayan bir öğretmen mi? Beni yasaklara teşvik ettiğinizi kabul etmelisiniz, Bay Gevheri."

Kaşlarını yukarı kaldırınca yine dudakları titremiş, gülmemek için başını önüne eğmişti. "Tam bir Oyunbaz."

Gözlerindeki o gerginlik yavaş yavaş yok olurken çıktığı basamakları inerek bana doğru yürüdü. Benimle kuzey kanadındaki basamakları çıkmaya başladığında güldüm. "Ne yapıyorsunuz?"

Meydan okumama aynı şekilde karşılık verdi. "Kuralları çiğnemeni istemeyiz, değil mi?" Kolay bir rakip olmadığını kabul ediyordum.

Sevdiklerden biri çalışanların merdivenlerini mi kullanacak? Lütfen bu kötülüğü size yapan kişinin ben olmadığımı söyleyin."

Alay dolu bakışlarımı görmezlik bir kibirle, "Bir hizmetçinin kuralları çiğneyip ceza almasını istemeyecek kadar merhametliyim." dedi eğlenen bir sesle. Hizmetçi kısmına özellikle vurgu yapmasıyla kaşlarımı çattım. Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Sözlerim sizi kızdırdı mı, küçük hanım? Beni çok mu kaba buluyorsunuz?" Hayvan herif, benim sözlerimi taklit ediyordu. Bu sadece maçın ilk skoruydu. Henüz hiçbir şey bitmiş değildi.

Yüz ifademi sabit tutarak gözlerinin içine bakarken kolay kolay alttan kalmayacağını görebiliyordum. "Çok sevdiğim bir sözüm var, duymak ister misiniz?" *Benim et* dercesine bana bakınca aramızda yok denilecek bir mesafe bıraktım. Ona hiç dokunmuyordum ama aramızdaki boşluk birkaç santimden fazla değildi.

Parmak uçlarımda yükseldiğimde sıcak nefesini yüzümde hissedeceğim kadar ona yaklaşmıştım. Kirpiklerimin altından ona baktığımda kararan gözleri fazlasıyla kışkırtıcıydı. Yüzümü iyice yüzüne yaklaştırdığımda aynı anda yutkunmuştuk. Yanağım onun yanağına sürtünürken tenime batan kirli sakalıyla ikimiz de buz kestik. Neyse ki bir ruh olduğum için ondan başka kimse beni görmüyordu. Göğsüm onun sert göğsüne sürtülünce ikinci kez yutkunuşunu duymuştum. Dudaklarımı kulağının yakınına getirdim. Kalakaldı.

Nefesimin buğusu kulağına temas ederken bu yakınlığımızdan en az benim kadar etkilendiğini biliyordum. Dudaklarım kulağına sürtünürken kışkırtıcı bir yavaşlıkla kulağına fısıldadım. "Bana meydan okurken iki kez düşün, kabul etme ihtimalim var." Sertçe yutkundu.

Geriye doğru çekildiğimde bana öfkelenmesini bekliyordum ama öyle olmadı. Dudağının kenarı yana doğru kıvrıldı. "Oldukça etkileyici. Bir ruh emici olman büyük kayıp." Sesi boğuk çıkarken gözleri inanılmaz derecede koyulaşmıştı. Az önceki küçük yakınlaşmamız en az benim kadar onu da sarsmıştı. Sözleri ise açık bir şekilde Oyunbazlar ile işi olmadığını belirtiyordu. Onun yerinde ben olsam ben de Oyunbazlardan uzak dururdum. Kim ruhunun sömürülmesini isterdi ki?

"Bedenin Oğuz'un odasında, değil mi?" Sesindeki ayıplayan tonu sezince, "Cennet'in bebeğini almak için onun odasına gitmiştik," diye küçük bir açıklama yaptım. "Oğuz'a yakalanınca Cennet'i incitmesin diye onun bedenini almak zorunda kaldım." Beni yanlış değerlendirmesini istemiyordum.

Gidelim dercesine yukarıyı işaret edince onu takip ettim. Oğuz'un odasının olduğu kata çıktığımızda gerildim. İçime öylesine kötü bir his çöktü ki titreyerek etrafıma baktım. "Bir terslik var." Koridorda yürürken onun birkaç adım arkasından ilerliyordum. Karanlığı hissedince hemen arkamı döndüm ancak kimse yoktu. Herkes kutlamada olduğu için kimse yoktu. Sorun yok, sorun yok, her şey yolunda.

Kahretsin, bir yerlerde hata yapmış olabilir miyim?

Hemen başımı çevirip duvardaki meşalelerden birine baktım. Ateşi normal bir düzeyde yanmaya devam edince tuttuğum nefesimi rahatlayarak verdim. Ancak aynı şeyi tekrar hissedince sevinmek için çok erken olduğunu anladım. "Nerede yanlış yapmış olabilirim?" Kısık sesle mırıldandığım için önde yürüyen Savcı beni duymuyordu. Bir şeyleri yanlış yapmıştım!

Çok geç olmadan yaptığım hatayı bulmalıyım.

Koşarak duvara yaklaşıp yanan meşaleyi yerinden çıkardım. Ateşin sıcaklığını yüzümde hissedecek kadar kendime yaklaştırdım. "Göster bana." Sabırsızca dişlerimin arasından fısıldadığımda çıldırmak üzereydim. Dans edercesine dalgalanan alevden gözlerimi ayırmıyorum. "Hadi, hadi, hadi!" Bir yerde hata yaptığımı biliyordum, hemen hatamı bulup düzeltmeliydim.

Alevde hiçbir değişiklik olmayınca başımı kaldırıp tavanda asılı duran kandillere baktım. Savcı'nın, "Sorun ne?" diyen sesiyle ilgilenecek zamanım yoktu. Koridorun ortasında elimde bir meşaleyle durmuş, tavandaki büyük kandile bakıyordum.

Cam kandilin içine rüzgâr sızmıyordu ancak alev titriyordu. Korktuğum şey yaşanıyordu. "Hayır, hayır, lütfen!" Biliyordum, farkında olmadan büyük bir hata yaptığımı biliyordum. Alevler çıldırmış gibi yükselip dururken kandilin cam kafesinde küçük bir çatlak oluştu. "Yapma!" diye haykırırcasına bağırdım. "Bana nerede yanlış yaptığımı söyle!" Alevlerin titreyişi, onun gelişini ifade ediyordu.

"Elzem!" Savcı'nın sesi bu sefer daha sert geliyordu. "Bana neler olduğunu söyle!"

Onu duymuyor ve görmüyordum çünkü ilgilenmem gereken daha büyük bir sorunum vardı. Telaş içinde gözlerimi tavandaki kandilden ayırmıyordum. Dehşete kapılmıştım. Kandildeki küçük çatlak cızırtılar çıkararak yayıldığında içindeki ateş çıldırmış gibi hareket ediyordu. Alev o kadar büyümüştü ki kafesinin camdan duvarına sığmıyordu. Kandilin camını parçalayarak özgür kalmak istiyordu. Artık yüzümde bir sıcaklık

olmadığını fark edince titreyerek başımı eğdim. Elimde tuttuğum meşalenin söndüğünü görmek büyük bir hayal kırıklığı yaşamama neden oldu. Geliyordu.

Tüm ışıkları söndürüp bana karanlığı yaşatmaya geliyordu.

Gözlerim dolarak başımı tekrar yukarı kaldırdım. Kandilin camı her an kırılabilirdi. "Ö-özür dilerim. Benim hatamdı, başarısız oldum." Sesim ağlamaklı çıkıyordu ama ağlayamıyorum. Ağlarsam neler olacağını çok iyi biliyordum.

"Bunu düzeltebilirim. Sana yalvarıyorum, buna izin ver." Alev bir anda küçülmeye başlayınca sönmesinden korktuğum için, "Tamam!" diye bağırarak panik içinde başımı salladım. "Bana karanlığı getiremezsin! Tamam, bunu düzelteceğim!" Hemen başımı omzuma doğru eğerek boynumu açığa çıkardım. Elimdeki meşalenin sıcak közünü bir saniye bile düşünmeden boynuma bastıracağım esnada, "Sen aklını kaçırmışsın!" diyen Savcı bileğimi sertçe tutarak bana engel oldu.

Sönmüş meşaleyi aldığı gibi duvara fırlatmıştı. Öldürecekmiş gibi bana bakarken, "Kendine zarar vermeyi düşünme bile!" dedi sert bir sesle. Bunu yapmamalıydı! Benim işime karışmaya hakkı yoktu. Neye sebep olduğunun farkında bile değildi.

"Karışmayın, fazla zamanım kalmadı!" Bileğimi ondan kurtarmaya çalıştım ama canımı yakacak bir şiddetle bileğimi sertçe sıktı.

"Bana derhâl bu kaçık tavrının sebebini açıkla! Engel olmasaydım kendine zarar verecektin!" Belki de ilk kez kelimenin tam anlamıyla onu kızdırmıştım. Öfkeden çıldırmış gözlerinin gittikçe daha da kararması korkumu iki katına çıkarıyordu.

"Si-sizi anlamıyorum." Tam o esnada tavandaki kandil patlayıp paramparça oldu. Bir bıçak gibi camlarını bize doğru savurmuştu. Ben kendimi tenimi kesecek cam parçalarına hazırlarken Savcı büyük bir refleksle beni göğsüne çekmişti. Kollarını beni korumak istercesine bana saran adam üzerime eğilip beni göğsüne bastırdı. Bana kalkan olmasını beklemediğim için bu yaptığı şey beni dumura uğrattı. Beni korumuştu.

Hızlanan soluklarım onun göğsüne çarparken tehlike henüz geçmemişti. "Elzem?" Çenem onun göğsüne sürtünürken başımı kaldırdım. Kolları beni sımsıkı tutarken gözlerinde endişe vardı. "Ne saklıyorsun?"

"*Unut, Elzem. Unut. Sen unutursan kimse bilmez. Abim bilmez, babam bilmez ve kardeşlerin bilmez.*"

Burnumun direği sızlarken küçük bir kız çocuğunun çaresiz yakarışlarıyla gözlerim doldu. "Be-benim hakkımda ne biliyorsunuz?" Ağlamamak için kendimle mücadele ettiğimi görüyordu.

"Beyaz gülleri sevdiğin dışında şimdilik hiçbir şey." Duyduklarım rahat bir nefes almamı sağladı. Bunu görünce kaşlarını hafifçe çattı çünkü bilmediği önemli bir şey olduğunu anlamıştı.

Ben bir şey saklamıyorum, hiç saklamadım, herkes yanılıyor.

"Beyaz gülleri sevdiğimi nereden biliyorsunuz?" Konuyu değiştirdikçe zayıflığımdan kurtulup kendimi toparlamak için zaman kazandığımı iyi biliyordu.

Bana uydu ve buna izin verdi. "Karma derslerden birinde bitkiler üzerinde ders işliyorduk. Beyaz gülleri seçen kardeşin, bir arkadaşına *bunlar bana Elzem'i hatırlatıyor* demişti." Bana karşı bu kadar dürüst olmasını beklemiyordum ama kafamdaki soru işaretlerinden birini kaldırmıştı.

Onun kollarından çıkıp eski yıkılmaz tavrımı takındığımda bu hoşuna gitmemişti. Boynundan süzülen ince kan sızıntısının sebebi ensesini kesen cam parçalarından biri olmalıydı. "Benim yüzümden zarar gördüğünüz için üzgünüm."

Şüphesi netlik kazanmış gibi gözlerinin ardından soğuk bir parıltı geçti. "Kandilin patlamasında bir katkın olduğunu mu söylüyorsun?"

Tam savunmaya geçecektim ki başka bir kandil daha patladı. "Olamaz, geç kaldım!" Hemen yere eğilip cam parçalarından birini aldığım gibi bileğime bastırdım. Daha ben bileğimi kesemeden bir küfür savuran adam aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapatmıştı ki hızına hayret ettim.

"Seni uyarıyorum, kendine zarar vermeye daha fazla kalkışma!" Bileğimi sertçe kavrayıp camı elimden aldı. Cam parçasını yere attığında sinir krizi geçirmek üzereydim. Bana engel olmayı bırakmalıydı!

Biraz daha geç kalırsam sebep olacağı felaketten haberi bile yok!

Tüm kandiller sırasıyla patlamaya başladı. Her bir kandilin patlamasıyla bir meşale sönüyordu. Koridor gittikçe karanlığa bürünürken etrafına bakıp, "Bu normal değil," diye fısıldadı. Fısıltısı soğuk bir şekilde gülmemi sağladı.

"Hayır, normal." Geliyordu.

Koridorun sonunda başlayan karanlık, tüm ışığı söndürerek bana doğru gelirken Savcı yüzümde gördükleriyle rahatsız olmuştu. "Artık pek korkuyor gibi görünmüyorsun." Dudaklarım tehlikeyi çağrıştıran bir gülümsemeye ev sahibi yaptı.

"Korkutucu olan karanlık değil ki."

"Peki, ne?"

"İçinde gizledikleri, Savcı Hoca," dediğimde geçmişim bir kez daha zihnimde hayat buldu.

"O kuşu bırakmalısın, Elzem. Artık yaşamıyor. O öldü sen öldürdün."

"Hayır, ölmeyi o istedi. Ben sadece gerekeni yaptım. Ortada bir hata varsa cezası da olmalı."

"Bir çocuğa göre fazla büyük sözler bunlar. Bazen beni korkutuyorsun."

"Ben de anne. Ben de bazen çok korkuyorum ama kendimden değil."

"Ne demek istiyorsun, Elzem? Bir şey var, değil mi? Seni böyle değiştiren, çocuk olmaktan çıkaran bir şey var ve benden gizliyorsun."

"Neden turta yapmıyoruz? Bahçeden böğürtlen toplayabilirim."

"Sık sık ortadan kaybolduğunda nereye gidiyorsun, Elzem?"

"Sanırım uykum geldi, turtayı daha sonra yapsak sorun olur mu? Ah, bu arada, geceleri uyurken odanın kapısını kilitlemelisin, anne. Dün gece kapın açıktı."

"Kilitlemem için bir sebep mi var? Hem sen dün gece odama mı geldin?"

"Su içmek için kalktığımda açık olduğunu gördüm. Tanrım, bu yüzünün hali de ne, Suzan Hanım? Olamaz, seni korkutuyor muyum? On yaşındaki bir çocuk korkutucu olamaz, anne... Yoksa olabilir mi?"

"Odana git. Derhâl!"

Hatırladıklarımla yutkunarak Savcı'ya baktığımda gözlerini kısmış, yüzümü inceliyordu. Bir kandil daha patlayınca koridorun bir tarafı tamamen karanlığa büründü. Nefesim kesilene kadar bağırdım. "Durdurun şunu! Ben karanlıkta kalamam!" Ürkek gözlerle etrafıma bakarken çıldırmak üzereydi.

"Sen ne biçim bir hastasın, kahrolası kadın!" Tüm suç ondayken bana neden kızıyordu ki?

Son kandil patladığında karanlığın bana ulaşmasına engel olmak için Oğuz'un odasına doğru koştum. Kendimi çok hızlı içeri atmıştım. Kapıyı içeriden kilitleyip Savcı'nın bu sefer bana engel olma ihtimalini ortadan kaldırdım. Karanlık, odaya ulaşmadan önce bedenime girdim. Yataktan fırlayıp elime geçirdiğim vazoyu boy aynasına fırlattım. Odadaki kandillerin camlarında çatlaklar oluşunca fazla vaktimin kalmadığını anlamıştım. Hiç vakit kaybetmeden eğilip kırık aynanın parçalarından en keskin olanını aldım.

Başımı duvara doğru kaldırınca kandildeki alevin büyüdüğünü gördüm. Kandilin camı tam parçalanmak üzereyken, "Bana ulaşmana asla izin vermeyeceğim!" dedim ve elimdeki keskin ayna parçasını kolumda sapladım. Dudaklarımdan bir haykırış koparken, "Elzem!" diyen Savcı'nın kapıya yüklendiğini gördüm. Karanlık durmuştu, kandilin camındaki çatlaklar durmuştu, her şey durmuştu. Başarmıştım.

Kolumdan parmaklarıma doğru kan süzülürken elimdeki ayna parçası yere düştü. "Anne... Ben buna artık dayanamıyorum," diye mırıldandım anneannemin varlığını ararken. "Çok yoruldum bu savaştan."

Yerimde sendelerken tükenmiş vücudum fazla yorgundu. Dizlerim bükülüp yere yığıldığımda ellerimi soğuk zemine bastırdım. Gözlerime yaşlar uğramazken yüreğimden akan yaşlar hıçkırmama neden oldu. "Bir şey yok, Elzem." Saçlarım eğdiğim başım yüzünden yere doğru sarkarken, "Hiçbir şey olmadı," diye fısıldadım. "Bu gece hiçbir şey yaşamadın. Toparla kendini, zayıf düşmeye hakkın yok." Dudaklarım titrerken gözlerimi yumdum. Hiçbir şey olmamıştı. Neden olacaktı ki? Her şey yolundaydı. Sorun yok, benim için bir sorun olamaz.

"*So-sorun yok. Her şey yolunda, hiçbir şey olmadı.*" Küçük bir kız çocuğunun sesi kulaklarımda çınlayınca dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. "Sus, çocuk," dedim içimde kopan bir acıyla. "Biz bir şey yaşamadık, sorun yok." İnleyerek tırnaklarımı zemine sertçe geçirdim. Anı yok, geçmişten gelen sesler yok ve geçmiş yok. Düşünme, düşünme, düşünme.

Kapı, menteşelerinden ses çıkararak gürültüyle açılınca hemen kendimi toparlayıp ayağa kalktım. Kapıyı kırarak hışımla içeri giren Savcı'nın gözleri kolumdan süzülen kanları buldu. Kaşlarını çatarak, "Sen hastasın!" diye âdeta kükredi. Yanıma gelip itiraz dahi etmeme fırsat vermeden kolumu tuttu. Beni peşinden sürükleyerek odadan çıkarmıştı. Sarsak adımlarla yürüdüğümü fark edince dişlerini sıktı. "Kimse görmeden acele et!" Öfkesi iliklerime kadar ürpermeme neden olunca ona zorluk çıkarmadım.

Akademinin en üst katına çıktığımızda merdivenlerin başında duran nöbetçilere yaklaştı. "Onun buraya geldiği duyulursa ölüm sizin için kurtuluş olur!" Sakin ama buz gibi bir sesle onları tehdit ettiğinde nöbetçiler büyük bir saygıyla kenara çekildi.

Koridorda ilerlerken kanlı elimle eteğimi tutuyordum ki kan zemin yerine elbiseye aksın. Odasının önünde durup benim için kapıyı açtı. "Geç." Beni odasına mı getirmişti?

İçeri girdiğimde şamdanlardaki mumların yandığını görmek beni şaşırttı. "Tuhaf," diye mırıldandım. "Odanıza ikinci kez geliyorum ama hâlâ bir şeyleri atlıyormuşum gibi hissediyorum."

"Muhtemelen ikinci kez gelmediğin içindir."

Ona döndüğümde *boş ver* dercesine beni geçiştiren bir hareket yaptı. Piyanoya kaçamak bakışlar attığımı görünce, "Çalmayı seviyorum," dedi bundan emin olarak.

"Hayır." Omuzlarımı dikleştirerek küçümsercesine piyanoya kısa bir bakış attım. "Bu tür eğlence araçları ilgimi çekmiyor. Daha önce çalmış olmam, piyanoyu sevdiğim anlamına gelmez. Üstelik çok kalitesiz görünüyor, tıpkı odanızdaki diğer eşyalar gibi. Değersiz şeyleri etrafımda bulundurmayı sevmiyorum... Sizin aksinize." Kustahça güldüm. "Ama zevkler ve renkler tartışılmaz tabii."

"Değerleri neyle ölçüyorsun?" Duraksayıp gözlerimin içine baktı. "Değer, senin deyişinle kalite eşyalarda olmaz. Eşyalar pahalı veya ucuz olabilir ama pahalı bir vazo yere düşüp parçalanınca hiç üzülmüyorsan ona verdiğin onca paraya rağmen değersiz bir şeydir. Sıradan bir vazonun yere düşüp kırıldığını düşün. Eğer yerdeki parçalara bakınca için sızlıyorsa asıl değer sana hissettirdikleridir." Lafı ağzıma tıktığı için söyleyecek bir şey bulamadım.

Sırtını kapıdan ayırıp tam karşımda durdu. "Bu, insanlar için de geçerli. Kimileri karakterini sahip olduklarıyla sergiler, kimisi de gizledikleriyle." Üzerime eğildiğinde bakışları tam bir muammaydı. "Ama sen zaten bunları biliyorsun, değil mi? Tıpkı asıl benliğini gizlediğini bildiğim gibi." Etkileyici gözleri bir dedektif edasıyla bana bakarken her defasında daha fazla merak uyandırıyordu. Aynı meraklı benim de onda uyandırdığımı saklamaya çalışmıyordu.

"Sizi anlamıyorum." Hemen yanından geçerek ondan kurtuldum. "Kolum acıyor." Acıyı görmezden gelmeyi denemiştim ama sonunda çekinerek de olsa bunu itiraf etmiştim.

"Biliyorum." Şöminenin yanını gösterdi. "Oraya geç." Başımı salladığımda o da banyoya girdi.

Şöminenin yanına serilmiş yumuşak halının üzerine oturdum. Bir dakika sonra elinde bir tas su ve birkaç kremle yanıma gelmişti. Su dolu kabı hemen yanıma bırakıp dolabı açtı. Biraz karıştırdıktan sonra iki beyaz kumaş alıp yanımda diz çöktü. "Kolunu aç." İçliğimin kana bulanmış kolunu yukarı sıyırırken fazla aceleci davrandığım için kendi canımı yakım. İnleyerek, "Ah!" dediğimde kaşları çatıldı.

Yavaş!" Bana tersçe bakmıştı sonra elbisemin kolunu dikkatli bir şekilde yukarı sıyırdı. Acı çekmemden nefret ediyor gibiydi. Fazla derin olmayan ama hâlâ canımı yakan yaraya iç çekerek bakıyordu. "Bana artık bir açıklama yapacak mısın?" Bezlerden birini ıslatıp yarayı fazla bastırmadan temizlemeye başladı. Suyun soğukluğu beni ürpertmişti. Bunu görünce sıkıntıyla, "Sıcak suyu getirmeleri zaman alırdı," dedi üzgün bir sesle.

Yaralı ilgilenirken yaptığı açıklama içtenlikle tebessüm etmemi sağladı. "Her öğrencinize karşı bu kadar ilgili misiniz, Savcı Hoca?" Güldü.

"Havır, dersler dışında kimseyi görmeye tahammülüm yok." En azından dürüsttü.

"İnanıyorum çünkü insanları kendinizden uzak tutma yollarınız oldukça sıra dışı." İçimdeki kırgınlığı ister istemez sesime yansıtıyordum. "Neydi o söz? Ah, buldum." Soğukça gülerek başımı ona doğru çevirdim. *"Seni istemeyen bir adamın yanında durmayacak kadar gururlu olduğunu düşünüyorum."* O gün söylediği sözleri tekrarladığımda gülüşünü duydum.

"Bunu bana hep hatırlatacaksın, değil mi?" Evet.

"Havır, hatırlatmam için yakınımızda olmayı istemem gerekiyor."

Elleri kolumda dururken başını yavaşça kaldırmıştı. "O hâlde iste."

"Neyi?"

"Yakınımda olmayı." Kesinlikle şizofrendi.

"Beni yanında görmek istemeyen bir erkeğin yanında olacak bir kadın değilim."

"Öfke anında söylenen bir söz olduğunu bilecek kadar zekisin."

"Bir özür talep ediyorum."

İnadıma güldü. "Reddedildi."

Kolumu sarana kadar hiç konuşmadan bekledim. Kolumu sardıktan sonra hemen ayağa kalkıp zoraki bir şekilde ona tebessüm ettim. "Yardımlarınız için teşekkür ederim. İyi geceler, Savcı Bey."

Gitmeye yeltenmiştim ki yolumu kesti. Yüz ifademi sabit tutmak kolay değildi. "Bana ne olduğunu anlatmadan hiçbir yere gidemezsin." Şu kontrollü sakinliği beni deli ediyordu. "Ne olduğunu anlat."

"Ne sıfatla?" Omuzlarımı dikleştirmeye çalıştırmıştım fakat canım yandığı becerememiştim. Gözlerinden keyifli bir ışıltı geçti.

"Merak etme, beni böyle de kandırmaya çalışabilirsin." Benimle eğlenmiyor muydu bu? Ona tersçe bakarken dudağının kenarı kıvrıldığına göre evet, eğleniyordu.

Başımı yukarı kaldırıp saçlarımı geriye savurdum. Yıkılmaz tavrıma büründüğümde bir gizemi çözmek istercesine beni izliyordu. "Omuzlar, baş ve saç," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Bu üçü senin zırhın, değil mi? Rakibinin kim olduğunu ayırt etmiyorsun çünkü bu üç hareket sana gereken savunmayı sunuyor. Omuzlarını dikleştirip başını yukarı kaldırıyor ve saçlarını geriye savurarak gereken cesareti buluyorsun. Bir çeşit savunma taktiği." Bunu çözecek kadar benimle zaman geçirmemişti fakat detaylılığı hoşuma gitmedi desem yalan olurdu.

"Bu gece olanlar hakkında bir fikrim yokken benden cevap bekleyemezsiniz. O kandilleri ben kırmadım." Kaşlarımı yukarı kaldırıp başımı omzuma hafifçe doğru eğdim. Bariz bir şekilde onu izliyordum. "Yoksa benim kırdığımı mı düşünüyorsunuz?" Eğer verecek bir cevabınız yoksa karşı soruyla konuyu geçiştirin.

"Hayır." Aksini düşünmek için katıksız aptal olmak gerekirdi çünkü bir şeyleri parçalamak benim ırkımın yetenekleri içinde yer almıyordu. "Onları kıran başka bir şeydi, sana gözdağı veren bir şey veya biri." İşte bunu yapma, kurcalama.

"Size ben tehditlere boyun eğecek biri miyim?" Soğukkanlılığımı koruyarak güldüm. "Meydan okumalardan kaçmak benim olayım değil." Omuz silktim. "Ben genelde tüm meydan okumaları kabul edip üzerine giderim."

İşaret ve başparmağıyla burun kemerini sıktı. Bir türlü beni konuşturamadığı için öfkelenmeye başlamıştı. "Bu gece gördüğüm kız pek de üzerine gitmiyordu!" Aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapattığında kontrolünü kaybetmek üzere olan sadece o değildi. "Bir şeyler ya da birileri seni kontrol ediyor, Elzem. Önce ormandaki o garip karanlık endişen, şimdi de bu." Gözleri şüpheyle kısıldı. "Karanlık korkunun altında çok önemli bir sebep yatıyor, değil mi? Birileri bunun üzerinden seni köşeye sıkıştırıyor."

"Neden bahsettiğinizi gerçekten anlamıyorum."

"Gördüm, kahrolası kadın!" diye bana sesini yükseltince irkildim. "Çaresizlik içinde bir kandile yalvarıp kendine zarar vermeni gördüm! Kendini yaraladığında ateşler sönmeyi bıraktı." Benim adıma endişeden çıldırıyormuş gibi bakıyordu. "Seni buna zorlayan kim veya ne?"

Vücudum gerginlik içinde kasıldı. Bunun peşini kolay kolay bırakmayacak gibiydi. Bu gece koridorda yanımda olması büyük talihsizlikti. "Neden bahsettiğimizi bilmiyorum. Herkesin korkuları vardır. Benim de var," dedim sakin. "Karanlıktan korkmam normal bir şey çünkü çoğu kişi korkar."

Omuzları gerilirken dişlerini sıktı. "Kendine zarar verdin!"

"Çünkü ben bir mazoşistim. Fiziksel acıdan zevk alan kişilere benim dünyamda mazoşist derler. Karanlık beni geriyor, ben de rahatlamak için fiziksel acıya başvuruyorum." Neden yaşanan bir aksiliği inatla benden biliyordu ki? Orada olanların sebebini bilmiyordum, artık üzerime gelmeyi bırakmalıydı.

Sertçe yutkundu. "Sen normal değilsin." Yüzümde ne görüyorsa bu onu kızdırdığı kadar afallatmıştı da. "Buna inanıyorsun." Hayretler içinde bana bakarken sanki fark ettiği bir gerçek onu dehşete düşürmüştü. "Sikeyim, söylediğin yalanlara anında körü körüne inanıyorsun!" Kaşları çatıldı ve öldürmek ister gibi bakmaya başladı. "Bu normal değil, birinin bu kadar kolay kendini kandırması normal değil! Sen gerçekten hastasın."

Buna hiç şüphesi kalmamış gibi bakmasına katlanamıyordum. Beni delilikle suçladığının farkına varmalıydı çünkü sandığı gibi deli değilim. "Bana olan hakaretlerinizi daha fazla dinleyerek kendimi aşağılamayacağım!" Farkında olmadan sesimi yükseltip yanından geçmek istedim ancak, "Yine kaçıyorsun!" diyerek kolumu tuttu. Kızarak bana ulaşamayacağını fark ettiği için sakinleşmek adına derin bir nefes aldı. "Sana yardım edebilirim," dedi yumuşak bir sesle.

Beni ürkütmekten korkarcasına hareketleri temkinliydi bu sefer. "Her şeyi tek başına yapamazsın, Elzem." Yardım etmek için çırpındığını görebiliyordum. "Seni korkutan her neyse bana söyle ki sana sorun olan şeyi ortadan kaldırayım." Ela gözleri korkusuzca bana bakarken bunu yapacak güçte olduğunu biliyordum. Ancak bazı şeyler düşündüğü kadar basit değildi. Hiç olmamıştı ki.

Ona güvenmiyorum. Kimseye güvenmiyorum. Ben kendime bile güvenmezken ona anlatacağım hiçbir şey olamaz.

"Bana yardım etmek istiyorsanız..." Yalvarırcasına ona baktım. "Beni ait olduğum dünyaya gönderin." Gözlerim doldu, artık buna dayanamıyordum. "Bu cehennemin bir parçası olmak istemiyorum. Ben buraya ait değilim."

Yakarışlarıma karşılık o ne yaptı dersiniz? Kolumdaki elini çekerek benden uzaklaştı. Eski soğuk tavrına o kadar hızlı bir şekilde büründü

ki bu değişimi beni incitti. Bu konuyu her açtığımda fazlasıyla ulaşılmaz ve kırıcı oluyordu. Bana sırtını dönüp pencereye doğru yürürken, "Gidip dinlen," dedi mesafeli bir sesle. "Yalnız bırak beni." Gitmemi istemiyordu, değil mi? Bu yüzden gitmekten bahsedince böylesine değişiyordu. Bu bildiğim acımasızlıktı. Onun dünyasına ait değildim, gitmeme izin vermeliydi.

"Bunu bir gün başaracağım." Pencerenin önünde durmuş, sırtı bana dönük şekilde dışarıyı izliyordu. "Sizin yardımınız olsun veya olmasın, bir gün hepinizden kurtulacağım!" İki yanında duran ellerini sıkıp yumruk hâline getirdiğinde odasından çıktım. Kimse beni zorla burada tutamazdı.

Araf'ın bir parçası olmayacağım.

Bu cehennem çukurundan çıkmanın yolunu bulacağım.

İnsanların içine üzerimdeki kanlı kıyafetlerle karışmak istemediğim için Itır'ın odasına uğradım ve dolabını karıştırdım. Tamamı pantolon, kazak ve gömleklerden oluşan dolabın bir köşesinde gördüklerimle tebessüm ettim. Bunlar konaktayken son giydiğim kıyafetlerdi. Araf'a gelince Itır üşümesin diye ona vermiştim. Yıkanıp düzgünce katlanmış kıyafetlerimi aldım. Bu insanların rahatsız edici kıyafetlerini giymekten sıkılmıştım. En azından bu gece için bana geldiğim yeri hatırlatacak bir şeyler giymek istiyordum.

Üzerimde iç çamaşırım kalana kadar her şeyi çıkarmıştım. Itır'ın siyah sutyeni de elbiselerin üzerinde durduğu için alıp giydim. Kendi kıyafetlerimin içine korse takmaktansa sutyeni tercih ederdim. Kot pantolonumu giydikten sonra tişörtümü üzerime geçirdim. Dizlerime kadar uzanan yün hırkamı giydikten sonra tekrar dolabı kurcaladım. Köşedeki çizmelerin yanında gördüğüm spor ayakkabılarımı hemen aldım. Ayakkabıları giydikten sonra saçlarımı taramış ve sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplayarak odadan çıkmıştım.

Araf'a ait kıyafetleri giymekten alışık olduğum kıyafetlerin nasıl hissettirdiğini unutmuştum. Bu elbiseler benim dünyamındı ve üzerinde Ankara kokusu vardı. Öylesine kaybolmuştum ki. Sanki ülkem kuşatılmış gibi başkentimi birkaç kıyafette arar olmuştum.

"Acele et, birazdan burada olurlar. Klan liderlerini göreceğime inanamıyorum." İki kadın koridorda koşarak ilerlerken son duyduklarımla sebepsiz yere endişelendim. Klan liderleri akademiye mi geliyordu? Anlaşılan festivali kendi çocukları ve klanlarındaki genç savaşçılarla geçirmeyi düşünüyorlardı.

Merdivenleri inmeye başladığımda basamakları telaşla çıkan Bülbül'ü gördüm. Birini arar gibi etrafına bakınıyordu. Başını kaldırıp beni görduğünde rahat bir nefes alınca beni aradığını anladım. Onu her gün bu kadar gergin ve telaşlı görmüyordum. Bir şeylerin yolunda gitmediği çok açıktı. Yanıma gelip indiğim basamakları geri çıkmama neden olarak beni peşinden sürükledi. "Ben de tam sana bu gece dikkat çekme diyecektim." Dönüp kıyafetlerimi gösterdi. "Görüyorum ki sen dikkat çekmenin yolunu yine bulmuşsun!"

Neler oluyordu? Tamam, kendi dünyamın kıyafetlerini giymiştim ama göze batacak kadar açık değildi ki. Pantolon, tişört ve uzun hırkadan oluşan kıyafetimin dikkat çekici hiçbir noktası yoktu. Buzlar kraliçesi endişeliyse bu hiç iyiye işaret değildi. Bizi rastgele bir odaya sokup kapıyı hemen kilitledi. Karanlık dağılsın diye şöminenin üzerindeki kibritle şamdanların mumlarını yakmaya başladım. İşim bitene kadar beklemişti. Son mumu da yakıp ona döndüğümde, "Buraya geliyorlar," dedi endişeli bir sesle.

Soru dolu bakışlarımı görünce yüzünü sertçe ovuşturdu. "Festivalin korkunç yüzü asıl şimdi başlıyor. Her yıl festivalde eğlence amaçlı birçok yarışma yapılır." Ben de neden eğitim sahalarını temizleyip kandilleri yaktığımızı merak ediyordum. Hatta oraya bile birçok sandalye ve masa koymuştuk. Demek ki bunun sebebi genç nesillerin birbirleriyle yarışmasıydı.

"Bundan bize ne, Bülbül?" Sorunun ne olduğunu anlayamamıştım. "Bizim işimiz hizmet etmek." Birbirleriyle istedikleri gibi yarışabilirlerdi, burada bizi ilgilendiren bir şey yoktu.

Derin bir nefes aldı. Hissiz gözleri bu gece endişesini gizleyemiyordu. "Yarışmalarda rakibini kura ile seçersin." Onu korkutan bir şeyler vardı. "Bolca kan dökülür hatta bazen ölümle sonuçlanır." Gözlerimin içine durumun ciddiyetini göstermek istercesine uzun uzun bakıp, "Burada kan dökmek, selam vermek kadar normal bir şey," dedi. "Araf vahşi bir dünya." Araf'ın korkunç yüzüyle bir kez daha tanışmak nefesimi kesmeye yetmişti. Güç adı altında süregelen bu düzenin bir sonu yoktu.

Bunlarda birinci veya ikinci yoktu. Kazanana birinci, kaybedene ölü diyorlardı, öyle mi? "Eğer endişelendiğin şey o vahşeti görmemse geceyi kulübemde geçireceğim."

"Böyle bir şansın olmayacak çünkü Oyunbazları temsilen seni," derken acıyarak bana bakıyordu. "Işıktan Gelenler için Doğa'yı ve fânileri

...ben de hem yarışmaya dâhil edecekler. Diğer tüm ırklara karşı yem ...k beni sunacaklar. Buz kesim. Ne dediğimin farkında mıydı?

Yüzüm kasıldı.

Biz mi?

Gönülsüz bir teslimiyetle başını salladı. "Yarışmada rakibin Doğa, ...ya ben hatta Itır bile olabilir," dediğinde damarlarımdaki kan dondu. ...somdan aşağıya kaynar sular dökülmeye başladı. Değer verdiğim insan...arla arenaya çıkma ihtimalimin olduğunu mu söylüyordu? Hem de rakip olarak!

Bana kötü haber vermekten başka bir şey yapmazken hançeri daha derine saplar gibi, "Yıkım üçlüsünün rakiplerimiz olduğunu düşünmek bile istemiyorum," dedi endişeyle. Doğa ile ben, ırklarımızı temsilen ölümsüzlerle iki fâni olarak nasıl yarışabilirdik? Lanet olsun, burada büyük bir aşağılanma vardı! İki zayıf ırkı arenaya çıkarıp Oyunbazları ve Işıktan Gelenleri nasıl alt ettiklerini görüp bizimle eğleneceklerdi!

Beynimde çakan şimşeklerle, "Bu bir tuzak," diye mırıldandım dehşete kapılarak. "Yarışmaya dâhil olmamız onlar için bir amaca hizmet ediyor." Bu bir tuzaktı çünkü Aykırı olduğumuzdan şüpheleniyorlardı. Bizi zorlayarak gerçek potansiyelimizi ortaya çıkarmaya çalışacaklardı.

"Biz Doğa ile bu yarışmada yokuz!" Şiddetle karşı çıktığımda acırcasına bana bakıyordu.

"Efsun ve klan liderleri haftalar önce sizi yarışmaya dâhil etti." Üzgünce iç çekti. "Kaçmak gibi bir şansınız yok." Bunu bana şimdi mi söylüyordu? Eğer günler öncesinde söyleseydi ben de böyle son dakikada öğrenmez ve bu gece için bir strateji yapabilirdim!

"O çürük elmanın boş durmayacağını biliyordum!"

"Dahası var."

"Tanrı aşkına, bundan daha kötü ne olabilir ki?"

"Gelecek olan Tenebrislerin içinde Meliz de olacak." Sözümü geri alıyorum, bundan daha kötüsü olabiliyormuş.

O iblis tüm zaaflarımı biliyor.

Zaaflarımı bana karşı kullanacaktı, hem de tüm klanların içinde! Meliz şöyle dursun, rakiplerimden biri Itır çıkarsa ne yapacaktım? Meliz onu arenada kışkırtıp üzerime salabilirdi. Ya Doğa'nın karşısına Asil çıkarsa? Babası bir şey anlamasın diye Asil'in Doğa'yı incitmekten başka bir şansı kalmazdı. Aksini yapıp ona yenilirse babası gerçeği anlayıp Doğa'dan kur-

tulmaya çalışırdı. Oğlumun Doğa'ya olan ilgisinden hoşlanacağını sanmıyordum. Bu cehennemde her geçen gün daha korkunç şeyler oluyordu.

Panik içinde ellerim titrerken aceleyle ona yaklaştım. "Bu işten kurtulmanın bir yolu var mı?" Bir yolu olmalıydı, olmak zorundaydı.

Daha o bana cevap veremeden dışarıdan gelen gürültülerle ikimiz de koşarak terasa çıktık. Dört atın çektiği üstü kapalı birçok araba akademinin devasa kapısından içeri girmişti. Bülbül sertçe yutkundu. "Geldiler."

Akademideki herkes onları karşılamak için bahçeye koşarken arabalar hâlâ gelmeye devam ediyordu. Bülbül kolumu tutarak ona dönmemi sağladı. "Bu yarışmadan kaçış yok," derken kaçış olmadığına inanıyordu. "Yapman gereken tek şey Aykırı olduğunu gizlemek." Aksini yapacağımdan endişelenerek bakıyordu. "Yaralanma hatta ölmek pahasına da olsa kaybet çünkü kendini ele verirsen zaten seni yaşatmazlar." Bilmediği şey, kaybedersem de ölmekten beter olacağımdı. Kaybetmek gibi bir lüksüm hiç olmamışken gardımı nasıl indirebilirdim ki?

Zayıflık gösterip yenilgiye uğrarsam bu sefer ödeyeceğim bedel kolumu kesmekten daha ağır olurdu. Kazanırsam da eğitimsiz bir fâninin galibiyeti dikkat çekeceği için Aykırı olduğumu anlayacak ve beni oracıkta öldüreceklerdi. Lanet olsun! Şimdi ne yapacaktım? O arenaya çıktığımda kazansam da kaybetsem de ölecektim. Çıkmamak gibi bir şansım da yoktu çünkü bu gecenin asıl amacı beni oraya çıkarmaktı. Ve bir diğer konu... Rakibim olarak karşıma kimi çıkaracaklardı?

Itır mı?

Doğa mı?

Yoksa Savcı mı?

Bu gece bu üçünden hangisiyle ölümüne savaşacağım?

DEVAM EDECEK...
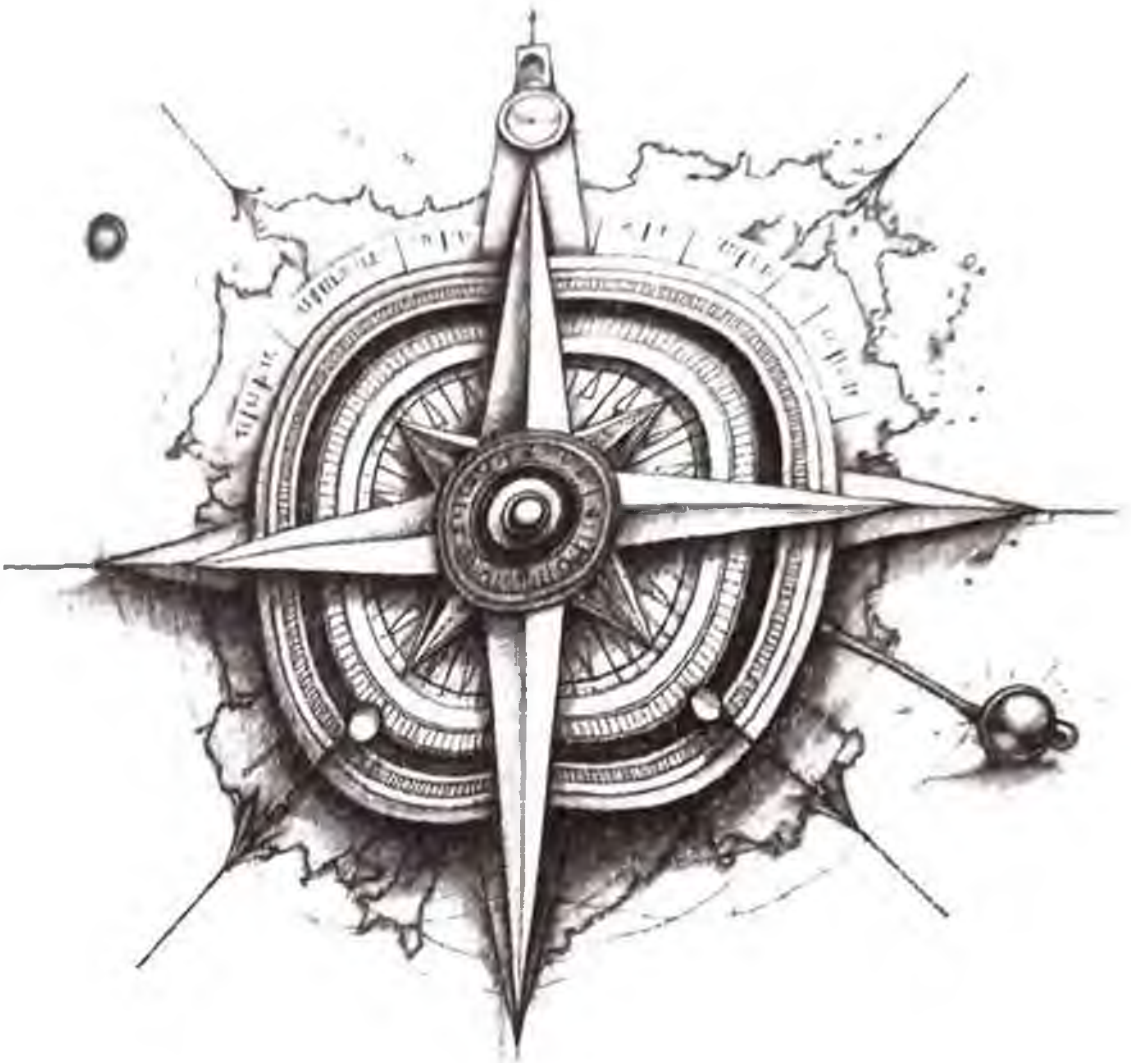
Kitap Kurdu